

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

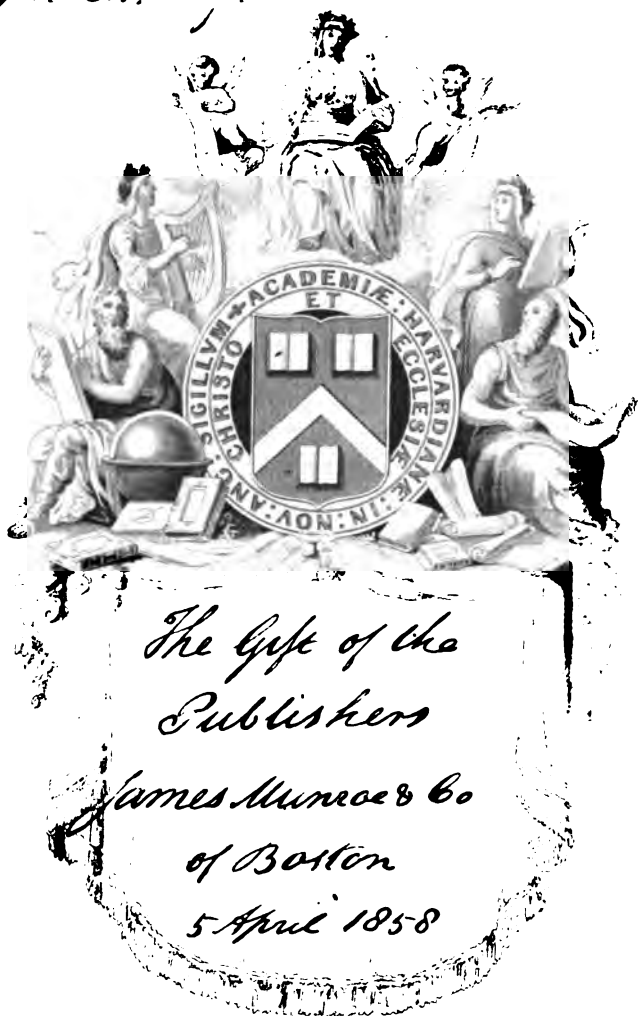
We also ask that you:

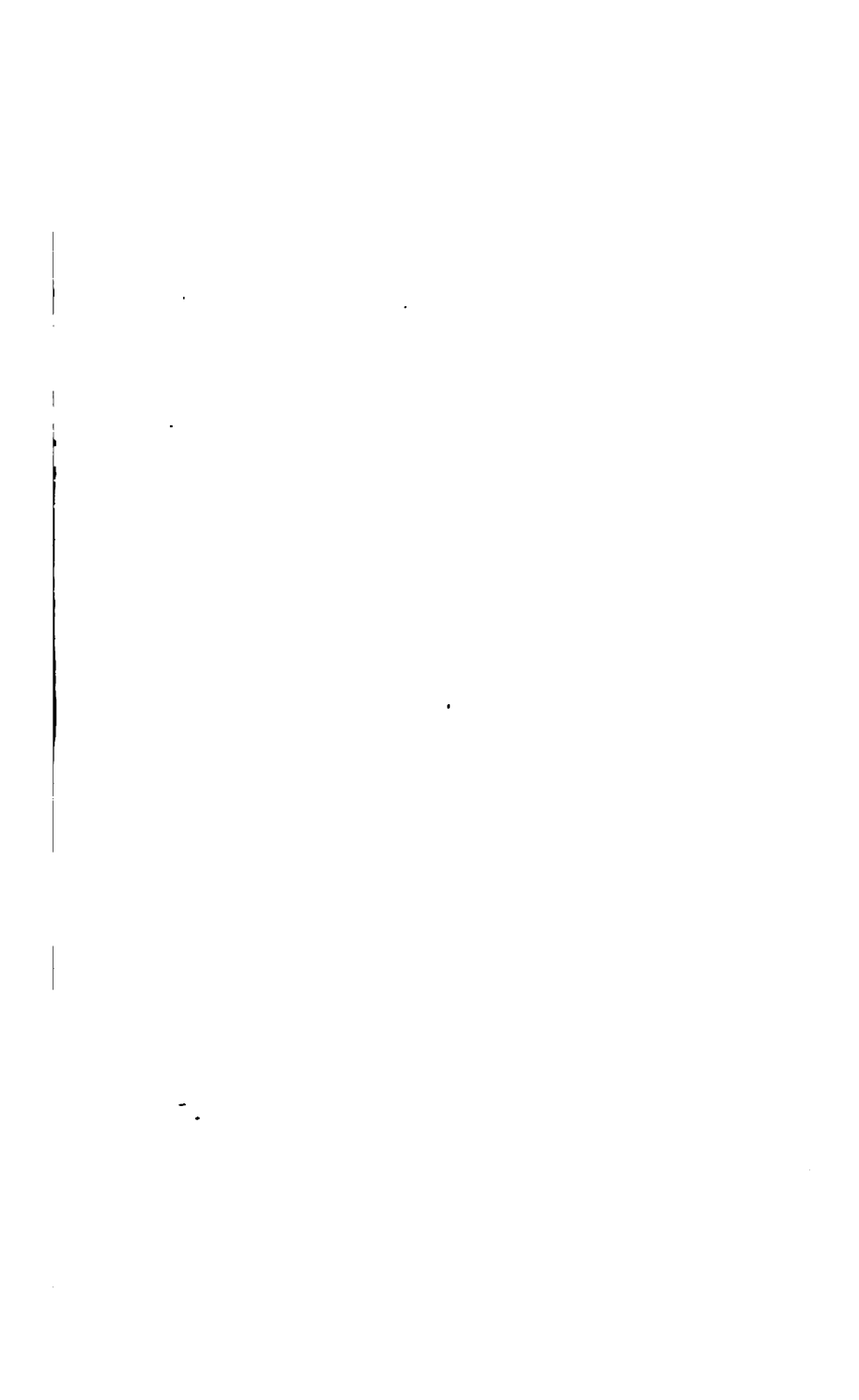
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

h 62.384

THE
ILIAD OF HOMER.

Ⓢ
ὍΜΗΡΟΥ ἸΛΙΑΣ.

THE

I L I A D O F H O M E R, .

FROM THE TEXT OF WOLF

WITH ENGLISH NOTES.

By C. C. FELTON,

ELIOT PROFESSOR OF GREEK IN HARVARD UNIVERSITY.

NEW AND REVISED EDITION.

**BOSTON:
JAMES MUNROE AND COMPANY.
1857.**

G. L. 62, 387

HARVARD COLLEGE LIBRARY

1858. April. 5.

Gift of
The Publishers.

Entered according to Act of Congress, in the year 1846, by
JAMES MUNROE AND COMPANY,
in the Clerk's Office of the District Court of the District of Massachusetts

PREFACE.

IN the present edition of the *Iliad*, the text has been carefully revised. A much larger body of annotations than was contained in the former editions has been subjoined to this, and a small portion only of the old notes has been incorporated with the new. It would have been a pleasing task to furnish a minute and critical commentary upon the whole *Iliad*; but such a commentary would have enlarged the work greatly beyond the plan which had been determined on. It was thought better to explain in detail a portion only of the *Iliad*,—a portion which would probably embrace nearly all the peculiarities of the Homeric language,—and to prepare notes of a more general character for the rest. The student will, therefore, find the remarks upon the first book much more numerous and particular than those upon the remainder of the poem. On the other hand, such passages as the shield of Achilles, in the eighteenth book, are illustrated with a fulness of discussion which their general interest, as pictures of antique life, seemed to warrant.

In the Preliminary Remarks to the notes, an attempt has been made to sketch the leading features of Hellenic life in the Heroic and Homeric ages, and to trace the growth of Epic poetry from its primeval sources to the full tide of song in the *Iliad* and *Odyssey*. Several views there set forth are to be regarded as probable approximations only to a true picture of ages and states of society, the poetical remains of which are the only documents of their history.

At the close of the Preliminary Remarks, an extract of some length is given from the chapter in Mr. Grote's *History of Greece* on the Homeric poetry. This work, of which two volumes only have been published, displays great learning, and rare powers of historical combination and critical analysis. I have cited the passage alluded to, not because I am prepared to adopt the conclusion it em-

bodies respecting the construction of the Iliad, but because that conclusion has been drawn by the independent studies of a well trained English mind ; and as it was published while the notes were passing through the press, and as several years will probably elapse before the completion of the history, it was thought desirable to lay at once a critical judgment of such high authority before the American student.

In the preparation of this edition, a great variety of works have been freely used. Illustrations or quotations taken from them are marked by the initials of their authors. The principal books consulted are Heyne's *Homeri Ilias*, Bothe's *Homeri Carmina*, *Homeri Ilias* von G. C. Crusius, *Grammatisch-Kritische Anmerkungen zu Ilias des Homer* von C. F. Stadelmann, Köppen's *Anmerkungen zu Homers Ilias*, Montbel's *Observations sur l'Iliade d'Homère*, Spitzner's *Homeri Ilias*, Wolf's *Vorlesungen über Homers Ilias* (edited by Usteri), and Wolf's *Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*. Other subsidiary writers have also been consulted, and information drawn from them combined, as far as was practicable, within the limits of the editor's plan. Mr. Hope's valuable and elegant volumes on the *Costumes of the Ancients*, and Mr. St. John's learned work on the *Manners and Customs of Ancient Greece*, the rich fruit of a lifetime passed in study and travel, should be particularly mentioned. The excellent *Lexicon of the Poems of Homer and the Hæmeride*, ably translated by Professor Smith, supplies, to a great extent, the place of a verbal commentary on Homer, and ought to be in the hands of every student of the poet.

The Illustrations of Mr. Flaxman are not so generally known in this country as they ought to be. No modern sculptor, according to the opinions of the best judges, has imbibed more thoroughly the spirit of grace and beauty which belongs preëminently to ancient art. His mind may be said to have been cast in a Grecian mould ; he had the same intuitive perception of the beautiful, the same love of simplicity, the same power which belonged to that intellectual people of embodying, in perfect forms, the ideal creations of genius. He spent seven years in studying the remains of antiquity at Rome ; and no man was ever more fitted by nature and education to revive and reproduce the elegant simplicity of the works of the ancients. His Illustrations of Homer, designed originally for bas-reliefs, were welcomed, on their appearance, by the applause of a

Europe. They have been repeatedly published in England, France, Germany, and Italy, and have taken, by universal consent, a place among the happiest modern representations of the spirit of the antique. They hold the same rank in art that Goethe's *Iphigenie* holds in literature. The republication of these Illustrations, it is believed, will be an acceptable service to the readers of Homer, executed as they are in the purest Grecian style. Mr. Flaxman illustrated the Poems of Hesiod and the Tragedies of Æschylus in the same classical and spirited manner. As a general remark, it may be observed, that the art and literature of the ancients explain each other to a degree unknown in modern times. There was a peculiar connection between them; they were different developments of the same ideas of the beautiful. The sculptor, the poet, the architect, each shedding light upon the others, wrought under the animating impulse of the most delightful country and climate, with a common sensibility to the beauty of proportion, and a similar abstinence from excess in means and effects, — a temperance which lies at the foundation of good taste. Homer's compositions were the source from which the artists of Greece drew their ideal forms of gods and goddesses and heroes. The whole compass of ancient poetry was, in fact, reshaped in the marble of the Grecian sculptors, and delineated anew on the canvass of the painters. The noble figures on the Parthenon, chiselled under the eye, if not by the hand, of Phidias, the broken remains of which are even now the best teachers of the highest style in the art, sprang into being from the same kind of inspiration as that which spoke in the rhapsodies of Homer, and the Tragedies of Æschylus and Sophocles. This is the bond which holds together Grecian art, song, and philosophy, in immortal unity and beauty. It appears necessary, therefore, to look beyond the words and forms of ancient literature, if we would understand it in a liberal way; and to see how the same spirit which breathes from the poet's page was embodied in the works of the artist. To represent the principle of this union to the young readers of Homer, the truly Grecian Illustrations of Flaxman have been inserted in their proper places. The engravings are executed by Mr. Andrews, a gentleman of well known taste and talent in that branch of art.

The questions of the existence of Homer, the original unity of the *Iliad*, the mode of its composition, and the occasions on which it was delivered, are touched upon in the Preliminary Remarks. I

will merely say here, that I can see no reason to doubt the personal existence of Homer, or his authorship of the *Iliad*. There are, with few exceptions, a harmony of parts, and a consistency among the different situations of the same character, which in the whole as substantially the production of one mind; but a mind as comprehensive as the forms of nature, the aspects of nature, and the powers, propensities, and passions of man, — of a genius as varied, versatile, and dramatic as Shakspeare's. Then, to may be remarked, that some of the chief personages in the *Iliad* are not completely exhibited, unless the situations in which they are placed in different parts of the poem be taken into consideration. Achilles, for example, in the first book, displays the ungoverned impetuosity of his temper, and justifies the character given of him by Horace : —

"Impiger, iracundus, inexorabilis, acer."

But in the interview with the ambassadors sent by Agamemnon to his tent, he shows himself courteous, hospitable, and eloquent. After the death of Patroclus, the higher qualities of his character, his strong affections, his heroic virtues, are magnificently developed, yet with a large and consistent admixture of his old ferocity.

This, however, does not preclude the supposition that the incidents and characters in the war of Troy had been often handled by singers before Homer. Indeed, his whole manner of dealing with them seems to show that he took up the legendary types of the earlier heroes, and infused fresh life into them, without essentially changing their outlines; as a modern poet would use the traditional character of the Cid, or Hagen, or Parcival, or Arthur, without attempting to displace the legendary figures by creations of his own. Shakspeare did so in several of his tragedies. The sculptors and painters of Greece practised upon the same principle. The traditional form, expression, and attributes of each mythological personage were followed by the artists of later times, however much their genius and skill may have enabled them to excel their predecessor in the execution of the details.

Nor do I see much reason for supposing that Homer composed the *Iliad* as one regularly planned and developed work. The probabilities tend the other way. There is no great room for doubt that the story or stories of the *Iliad* rest on a historical basis; and

of the details, however, are to be regarded as the fictions of the poet.

The facts or legends on which the poem may be said to be historically founded admit of being concisely stated. The immediate cause of the Trojan war was the abduction of the beautiful Helen from Sparta, by Alexander, or Paris, son of Priam, the king of Troy. The early people of Western Asia and of Greece appear to have sprung from the same origin, and probably spoke the same language. Their manners, customs, and mythology, according to Homer and Herodotus, were nearly alike. Before the Trojan war, piratical expeditions from Greece to Asia, and from Asia to Greece, were the common enterprises of the daring spirits of the age, who carried off men, women, children, and cattle. It became a favorite enterprise for adventurers to seize upon beautiful women of high rank, the abduction of whom was a matter of pride and triumph to the successful marauder. Herodotus, in his First Book, mentions several instances. In consequence of this state of things, Tyndareus, king of Sparta, required of the chieftains who sought his daughter in marriage to bind themselves beforehand that they would unite to restore her, should she be stolen in this manner from the husband she might choose. She was married to Menelaus. Shortly after this event, Paris, who appears to have been a kind of piratical dandy, visited Sparta, and was hospitably entertained by Menelaus, whom he had the insolence to rob of his beautiful wife, and a large amount of treasure. The chieftains of the different states were now called upon to fulfil their promise, and a large armament was assembled at Aulis, under the command of the two brothers, Agamemnon and Menelaus. The numbers furnished by the respective chiefs are given in the catalogue or muster-roll of the army.

The Grecian forces, brought together in this manner, and entertaining these expectations, sailed for the Troad. The war was prosecuted with various success, on the plain of Troy, for nine years; during which many neighbouring cities were plundered, and their inhabitants killed or sold. In the tenth year, the city was taken and laid in ruins. But the action of the Iliad embraces only a few days of the last year. Their number is variously estimated from forty to fifty-three. The epic narrative begins with the quarrel of Achilles and Agamemnon, and ends with the burial of Hector; consequently, before the capture of Troy. Such is a sketch of the

ground-plan on which the divine genius of Homer raised a superstructure so magnificent.

The state of society and character of the age must be kept in mind by the reader of Homer. Though raised considerably above barbarism, the marks of primitive simplicity were still discernible. Communities were governed by hereditary chieftains, whose power were not defined with much precision, but depended in a great measure on the personal qualities of the individual. These chieftains were in general distinguished by strength and prowess, and were expected to lead their subjects in expeditions for plunder and in battle. Their genealogies traced their origin back into the mythical times, when the gods walked the earth and allied themselves with mortals. A divine ancestry, more or less remote, was the prerogative and the glory of the leading heroic families of the Hellenic race. They are variously styled in Homer, *kings, chiefs, leaders, and shepherds of the people*. Associated with them was a *Boules* or council of state, whose advice was sought in political affairs, and sometimes even an assembly of the people was convoked to deliberate on questions of general concern. In the great enterprise against Troy the champions were doubtless animated not so much by the desire of avenging the insulted honor of Menelaus, as by the hope of returning laden with the rich spoils of Asia; for the kingdom of Priam, according to several intimations in the *Iliad*, was at this period in a highly prosperous condition, and the customs of war sanctioned the merciless sacking of cities and the selling of captives into slavery.

The Homeric poetry is essentially popular, and deeply grounded in the universal nature of man. It speaks to the common passions of the human heart, and, like the drama of Shakspeare, which in its vitality of character it most resembles, profoundly engages the interest and sympathy of readers or hearers, apart from all that is local in coloring and temporary in form. Homer's rhapsodies were the most popular poetry, when they were rhythmically chanted by the minstrels in the festive halls or under the open sky at the *Panegyries*, or recited by public authority at the splendid Panathenæan assemblies in the violet-crowned city of Athena; and now, amidst the altered relations of the world, they share with the plays of the great Englishman in a popularity coextensive with civilization, and not approached by any other works of uninspired man. Every c

tivated language has translations of them, executed with various degrees of fidelity. Chapman, Hobbes, Ogilby, Pope, Cowper, Macpherson, Sotheby, and our countryman, Mr. Munford, have labored, in different modes and with different fortunes, to render them into English. From recent indications, it seems probable that a translation into English hexameters will soon be added to the English Homeric library. The Germans have long possessed, in the hexameter translation by Voss, an admirable representative of the Greek. A writer in *Blackwood's Magazine* has published two books of the *Iliad*, the first and the twenty-fourth, which, in their rhythmical movement, give a vivid idea of the measure, as well as the spirit, of the original. Mr. Shadwell has also made a successful attempt in the same Homeric style. A complete translation of the *Iliad* and *Odyssey*, in free and flowing English hexameters, would be the highest triumph of the translator's art.

But, popular as the Homeric poetry is even now, in order to appreciate it fully we must study ourselves into the Homeric age. The Grecian epic was a species of story-telling, abundant as the modern novel, for the entertainment of assemblies of men, on festive occasions, in princely halls, at Amphictyonic gatherings, or at religious solemnities. It was delivered in a species of musical recitative, with a slight accompaniment of the phorminx, like the minstrelsy of the Minnesingers and Troubadours who sang to the cithern in the baronial castles of the Middle Ages.

The peculiar genius of the Homeric language is worthy of special attention. There is a certain point in the progress of every people, when their speech is most fitted for poetical composition. It is when they have risen above the state of barbarism to a condition of some refinement, yet uncorrupted by luxury, and before the intellectual powers have been given much to political or philosophical speculation. Then the rudeness of language is softened down, but the words are still used in their primitive meanings. They are like coins, lately from the mint, with the impressions unworn by long and various use in the manifold business of life. The numerous secondary meanings which the ever-increasing intricacy of the social relations, and the new views and abstract ideas of science, impart to words, sometimes to the concealment of their original signification, have not yet confused or effaced the images they at first presented. Such was the character of our own noble language in the

time of Elizabeth. The words of Shakspeare and Massinger have a truth to nature, a clearness and graphic power, a directness, force and freshness, which few subsequent writers have been able to rival. Such was the condition of the Greek language in the age of Homer. Formed under the genial influences of a serene and beautiful heaven, amidst the most varied and lovely scenery in nature, and a people of a peculiarly delicate organization, of the keenest susceptibility to the beauty of sound as well as form, and of the most creative imagination, combined with a childlike impulsiveness and simplicity, the language had attained a descriptive force, a copiousness and harmony, which made it a fit instrument to express the poet's immortal conceptions. Its resources were inexhaustible. For every mood of mind, every affection of the heart, every aspect of nature it furnished clear, appropriate, and graphic expressions. Its words and sentences are pictures, in such living forms do they bring the thing described before the reader's eye. Frederick Jacobs says, confidently, yet truly, that the language of Ionia "resembles the smooth mirror of a broad and silent lake, from whose depth a serene sky with its soft and sunny vault, and the varied nature along its sunny shores, are reflected in transfigured beauty." It was vivid, melodious, and rich; strikingly objective or concrete in its general character; a charm to the ear, and an unspeakable delight to the imagination, of a simple, hearty, but refined and beauty-loving people. It was copious and infinitely flexible in phrase, free and graceful in movement, unconstrained in structure, and obedient to the airy pulses of feeling, rather than to the formal principles of grammar. It expressed the thoughts and passions of robust manhood with artless and unconscious truth, and sometimes almost the prattle of the child.* Its freedom from constraint, its voluble minuteness of delineation, its rapid changes of construction, its breaks, pauses, significant and sudden transitions, its flexible irregularities, excited the intellectual play of national youth, while the boldness and splendour of invention it displays, and the majestic sweep of imagination which adorns it, bear the impress of genius in the full strength of its maturity.

* The analogies between the language of Homer and that of children and uncultivated people are ingeniously traced by Nast, a German scholar, in a treatise entitled *Über Homers Sprache aus dem Gesichtspunct ihrer Analogie mit der Allgemeinen Kinder- und Volkssprache*.

Tones and gestures of the living singer also formed a part of the poet's expressive power, and these must be reproduced by the imagination of the modern reader. The dramatic scene, as conceived by Homer and enacted by the rhapsodist, must be made to pass before the eye of the mind, revived and restored, with its Ionian accompaniments, by the force of fancy, aided by the resources of learning. "Almost five centuries had passed," said the great scholar cited above, "before the poems of Homer were imprisoned in written characters; and even then, mindful of their original destination, they flowed more sweetly from the tongue to the ear." *

The movement of the Homeric hexameter is singularly adapted, by its dactylic and spondaic rhythms, and the variety of its cæsural pauses, to the free and excursive character of the epic. It seems to have been taught to the early Hellenic singer by the Muse herself, or to have flowed from some natural fountain, some vocal Castaly of song. It retains its native freedom under the restraints of the written character, and the discipline of conjectural criticism. I do not believe in the necessity of filling out its quantities to the reader's eye, by making the text bristle with uncouth digammas, as Payne Knight has done in his attempt to exhibit Homer, as it were, *in puris naturalibus*, and Mr. Brandreth, to a less objectionable extent, in his otherwise elegant edition. The musical recitation of the rhapsodist enabled him to satisfy the demands of the ear in a much more simple and natural way. Under the management of the Ionic minstrel, time, within certain limits, was a *variable quantity*. The *ἀκίφαλοι, μέλουροι, δολιχόουροι*, — the *headless, tailless, long-tailed*, and other anomalous verses with polysyllabic names, are the inventions of technical metricians.

Thus the author of the *Iliad* enjoyed very great advantages for the poetical handling of his subject; and his genius was on a level with his situation. We should not expect, in the work of an early poet, the various humors and characters which grow out of modern society; but we shall find in Homer a wonderful power in the delineation of such characters as belong to the Heroic age. The various personages of the *Iliad* come bodily before us; we see them act, we hear them speak; but we neither see nor hear the mighty conjuror who has summoned them around us. Every hero bears himself throughout consistently with the poet's leading idea of the char

* *Classical Studies*, by Sears, Edwards, and Felton, p. 276.

acter. There is no confusion, no contradiction, no indistinctness in the scenic representations. The voyage, the council, the battle-field, the storm, are all described with equal power, truth, and knowledge. The hospitable entertainment, the eloquent debate, the ardor of friendship, the love of country, and the happiness of domestic life, are depicted with a warmth of coloring which shows the familiarity and fondness of one who has known them all. The pictures he has drawn with such unrivalled simplicity, life, and beauty, are the combinations and reproductions of scenes with which his own eye was familiar, to which his own heart was bound, from which his own imagination gathered its materials. The speeches of the ambassadors in the tent of Achilles, the lament of Agamemnon over his wounded brother, the interview between Hector and Andromache, the visit of Priam to the Grecian camp, the short but animating harangue of Achilles, urging the Greeks to immediate battle after the reconciliation, with numberless others, display the original and transcendent genius of the poet.

I have briefly referred to the peculiarities of the country and the state of society in which the Iliad was produced. I will remark, in addition, that books of travels in Greece and Asia Minor afford the most valuable illustrations both for the Iliad and Odyssey, and particularly in throwing light upon descriptions of natural scenery. This kind of illustration, though too much neglected by commentators on the ancient classics, has given, so far as it has been employed, a fresh interest to the study of antiquity. Mr. Wood's *Essay on the Original Genius of Homer* is a fine example of what may be done in this way. Mure's *Journal*, Wordsworth's *Pictures of Greece*, and his *Athens and Attica*, are among the best of the recent English works of this kind. A man of classical taste, who should make a careful survey of Greece, and study her present language, superstitions, customs, traditions, and antiquities, with the single object of illustrating the ancient classics, might render the most important aid to the critical labors of the closet. Such a man was Karl Otfried Müller. The highest expectations of the scholars of the whole world were excited by his visit to the renowned land of Hellas; but his death on the scene of his enthusiastic research disappointed these hopes, and filled the lovers of learning with sorrow. To such a scholar, every hill in Greece is venerable with historic associations and imaginative superstitions. True, indeed,

Jacobs says, "the ancient rivers, some yet called by their former names, steal mournfully through a desolated land; the gods that once dwelt on their banks and in their grottos have vanished; and the wondrous strains which told the history of every fountain, hill, and woodland to the listening ear of a free and susceptible people have died away." Yet the banks of every river still possess a magical attraction for the man of letters by the charms of legendary lore, by the triumphs of genius, by the teachings of philosophy, or by the deeds of historic renown. The clear stream of Grecian poetry has reflected, in images that never will fade, every feature of the lovely country through which it flowed during the classic ages. It has echoed the sounds, and painted the sights, of that home of artists, poets, orators, and philosophers, that fair land of heroes and gods.

CAMBRIDGE, *October*, 1846.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Rogatur ab initio Musa, ut cantum præcipiat de cladibus ad Ilium, Achillis iram consequutis (1-7). Venit in concionem Achivorum Chryses, sacerdos Apollinis, filiam suam redempturus, bello nuper captam, et honoris causâ datam Agamemnoni (8-21). Illo cum ignominiâ repulso, funestam luem Apollo per exercitum spargit (22-52). Habet concionem Achilles ob placandum deum, in quâ Calchas vates calamitate eos levatum iri reducendâ Chryseide censet, auctore imprimis Achille (53-129). Ita irritatus Agamemno atrociam iurgia nequit cum Achille; et Chryseæ quidem filiam reddere non recusat, sed illi, quod præmium virtutis retulerat, Briseïdem eripit, quamvis obnitente Nestore (130-311 et 318-347). Hac incensus injuriâ statuit acer juvenis se cum Myrmidonibus a belli societate sejungere: quod propositum a matre ejus Thetide confirmatur, quæ et supplicanti ultionem promittit (348-427). Interea publice lustratur exercitus, et sacra sunt Apollini (312-317): tum Chryseis domum reducitur unâ cum hostiis piacularibus, quibus inactatis scelus expiatur (428-487). Thetidi jam Olympum adeunti Jupiter occulte annuit, victores in præliis fore Trojanos, donec Achilli ab Achivis satis factum fuerit (488-533). Junonem, infestam Trojanis, puniunt hæc clandestina consilia; inde rixatur cum Jove super cœnam (534-567). Eâ re contristatur omnis consensus deorum, quos tandem ad hilaritatem reducit Vulcanus (568-611).

Α ο ι μ ό ς . Μ ῆ ν ι ς .

Μῆνιν ἄειδε, θεᾶ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 οὐλομένην, ἣ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν,
 Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν
 Ἡρώων, αὐτοὺς δὲ ἐλώρια τεύχε' κύνεσσιν
 οἰστροῖσι τε πᾶσι — Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή —
 Ἐξ οὗ δὴ ταπρῶτα διαστήτην ἐρίσαντε
 Ἀτρεΐδης τε, ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Τίς τ' ἄρ' σφωι θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι;
 Λητούς καὶ Διὸς υἱός. ὃ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεῖς,
 Νούσον ἀτὰ στρατὸν ὤρσει κακὴν, ὀλέκοντο δὲ λαοί,
 Οὐντεκα τὸν Χρῦσσην ἤτιμασ' ἀμφιτῆρα

- Ἀτρεΐδης. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενός τε θύγατρα, φέρον τ' ἀπειρεῖσι ἥποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χερσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνος
 15 Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ εἰσέσσο πύργας Ἀχαιούς,
 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δῶα, κοσμήτορε λαῶν·
 Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἕμιν μὲν θεοὶ δοῖεν Ὀλύμπῳ δώματα ἔχοντες,
 Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν, εὐ δ' οἴκαδ' ἰκέσθαι·
 20 Παιδὰ δ' ἔμοι λύσαι τε φίλην, τὰ τ' ἥποινα δέχεσθαι,
 Ἀζόμενοι Διὸς υἱὸν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπενφήμησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δέχθαι ἥποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἦνδανε θυμῷ,
 25 Ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
 Μῆ σε, γέρον, κοίλῃσιν ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχτιω,
 Ἴδ νῦν δηθύνοντι, ἧ ὕστερον αὐτὶς ἰόντα!
 Μῆ νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκήπτρον καὶ στέμμα θεοῖο.
 Τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὶν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν·
 30 Ἦμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, ἐν Ἀργεῖ, τηλόθι πάτρης,
 Ἰσὶὸν ἐποικομένην, καὶ ἐμὸν λῆχος ἀντιόωσαν·
 Ἀλλ' ἴθι, μὴ μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νῆαι!
 Ὡς ἔφατ'· ἰδδεδεικεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπείθετο μῦθῳ.
 Βῆ δ' ἀκίων παρὰ θύρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 35 Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κίων ἤρᾱθ' ὁ γεραίος
 Ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡΐκομος τέκε Λητώ·
 Κλυθὶ μιν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιο τε ἴφι ἀνάσσεις,
 Σμινθεὺ! εἰποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
 40 Ἴδ εἰ δὴ ποτὲ τοι κατὰ πλοῖνα μηρὶ ἔκηα
 Ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τότε μοι κρήνην ἐέλωρ·
 Τίσαιαν Λατᾶοι ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσιν.
 Ὡς ἔφατ' ἐνχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῆ δὲ καὶ Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 45 Τόξ' ὥμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην·
 Ἐκλαγξαν δ' ἄρ' οἵαστοί ἐπ' ὤμων χωομένοιο,
 Αὐτοῦ κινήθέντος· ὃ δ' ἦϊε τυκτὶ εἰσικώς.
 Ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νειῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 Δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένει' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 50 Οὐρήης μὲν πρῶτον ἐπόχετο καὶ κύνας ἀργούς·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφείλε,
 Βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.
 Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ὦχετο κῆλα θεοῖο·
 Τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλίσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.

- 64 Τῇ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὸς λευκώλενος Ἥρη·
Κήδετο γὰρ Δαναῶν, ὅτι ὅρα θνήσκοντας ὄρατο.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες, τ' ἐγίνοντο,
Τῷσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἀϊρεΐδῃ, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οὕω
- 65 Ἄψ ἀποροστήθωιν, εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν,
Λί δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε θαμὰ καὶ λοιμὸς Ἀχαιοῦς.
Ἄλλ' ἄγε δὴ τίνα μάντιν ἐρείομεν, ἣ ἱερῆα,
Ἥ καὶ ὀνειροπόλον — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐκ Διὸς ἔστιν —
Ὅς κ' εἴποι, ὅ,τι τόσσον ἔχουσας Φοῖβος Ἀπόλλων,
66 Εἴτ' ἄρ' ὅγ' εἰχμολὴς ἐπιμέμφεται, εἴθ' ἑκατόμβης·
Αἶ κ' ἂν πως ἀργῶν κτίσεως αἰγῶν τε τελείων
Βούλεται ἀντιάσας, ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι.
Ἴσιοι ὅγ' ὥς εἰπὼν καὶ ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνέστη
Κύλχας Θιστοριδῆς, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
70 Ὅς ἤδη τί τ' ἰόντα, τί τ' ἐυσόμενα, πρό τ' ἰόντα,
Καὶ γήεσσ' ἠγήσας Ἀχαιῶν Ἥλιον εἴσω,
Ἥν δια μαρτυοῦνην, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων·
Ὅ σφιν εὐφρονίων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὡ Ἀχιλεῦ, κίλεαί με, Διὶ φίλε, μυθήσασθαι
- 71 Μῆνιν Ἀπόλλωνο; ἐκατηβελέταο ἄνακτος.
Τοιγὰρ ἰγὼν ἐρίω· σὺ δὲ σύνθετο, καὶ μοι ὁμοσσον,
Ἥ μιν μοι πρόφρων ἔπαισιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν.
Ἥ γὰρ οἶομαι ἄνδρα χολωσέειν, ὅς μέγα πάντων
Ἀργείων κρατεῖ, καὶ οἱ πείθονται Ἀχαιοί.
68 Κρείσσω γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χόσεται ἀνδρὶ χιρῆ·
Εἵπερ γὰρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ,
Ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὅφρα τελίσσῃ,
Ἐν στήθεσιν ἐῷσι· σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σάωσεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
- 69 Θαρσύνεας μάλα, εἰπέ θεοπρόπιον ἥ,τι οἶσθα!
Οὐ μὲν γὰρ Ἀπόλλωνα Διὶ φίλον, ὥς τε σύ, Κάλχαν,
Εὐχόμενος Δαναοῖσι θεοπροπία; ἀναφαίνεις,
Οὐτις, ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δευρομένοιο,
Σοὶ κοίλῃς πηρὰ νηυσὶ βριεῖας χεῖρας ἱποίσει,
67 Σμπάντων Δαναῶν· οὐδ' ἦν Ἀγαμέμνονα εἴπηε,
Ὅς νῦν πολλὸν ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
Καὶ τότε δὴ θάρσυνε, καὶ ἤνθα μάντις ἀμύμων·
Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εἰχμολὴς ἐπιμέμφεται, οὐθ' ἑκατόμβης,
Ἀλλ' ἔτεκ' ἀριτῆρος, ὃν ἡτίμας Ἀγαμέμνων,
68 Οὐδ' ἀπέλυσε θυγατρίν, καὶ οὐκ ἀπέδεξεῖ ἀποινα.
Τούττεκ' ἄρ' ἤλγε· ἔδωκεν Ἐκτεβύλος, ἡδ' ἐτι δώσει·
Οὐδ' ὅγ' ἐτι λοιμοῖο βριεῖας Κίρας ἀφίξει.

- Πρὶν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην
 Ἀπριάτην, ἀνάποιον, ἄγειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 100 Ἐς Χρῦσσην· τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπύθοιμεν.
 Ἦτοι οὐ γὰρ ὥς ἐπών κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Ἥρωσ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀγνύμενος· μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναναι
 Πίμπλαντ', ὅσσοι δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην.
 105 Κάλχαντα πρῶταιστα κακ' οὐσόμενος προσεείπεν·
 Μάντι κακῶν, οὐ πώποτε μοι τὸ κρήγυνον εἶπες!
 Αἰεὶ τοι τὰ κακ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι·
 Ἐσθλὸν δ' οὔτε τί πω εἶπες ἔπος, οὔτ' ἐτέλεσσας·
 Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἄγορεύεις,
 110 Ὡς δὴ τοῦθ' ἐνεκά σφιν Ἐκηβόλος ἄλγεα τεύχει,
 Οὐνεκ' ἐγὼ κούρης Χρυσσηίδος ἀγλά' ἄποινα
 Οὐκ ἔθελον δέξασθαι· ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτήν
 Οἶκοι ἔχειν. καὶ γάρ ῥα Κλυταίμνηστρης προβέβουλα,
 Κουριδίης ἀλόχου· ἐπεὶ οὐ ἔθιν ἐστὶ χερσίων,
 115 Οὐδέμας, οὐδὲ φυήν, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τόγ' ἄμεινον·
 Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σὸς ἐμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίχ' ἐτοιμάσας, ὄφρα μὴ οἶος
 Ἀργείων ἀγέραςτος ἔω· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 120 Λεύσσετε γὰρ τόγος πάντες, ὃ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀτρείδῃ κύδιστε, φιλοκτεανώτατε πάντων!
 Πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;
 Οὐδ' ἔτι που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά·
 125 Ἀλλὰ τὰ μὲν πολλῶν ἐξ ἐπράθομεν, τὰ δέδασται,
 Ἀοὺς δ' οὐκ ἐπέοικε καλλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῶν πρόες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν, αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἔξαλαπάξαι.
 130 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑών, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Κλέπτε νόψ! ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.
 Ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὐτῶς
 Ἥσθαι δευόμενον, κέλειαι δέ με τήνδ' ἀποδοῦναι;
 135 Ἄλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί,
 Ἀρσαντες κατὰ θυμόν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται—
 Εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι
 Ἦ τεὸν ἢ Αἰάντος ἰὼν γέρας, ἢ Ὀδυσῆος
 Ἄξω ἑλών· ὃ δέ κεν κεχολώσεται, ὃν κεν ἔλωμαι.
 140 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεσθα καὶ αὐτίς.

- Νῦν δ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα διαν,
 Ἐς δ' ἐρείτας ἐπιτηδῆς ἀγέρομεν, ἐς δ' ἐκατόμβην
 θείομεν, ἂν δ' αὐτὴν Χρυσήϊδα καλλιπάρηον
 Βήσομεν· εἰς δὲ τις ἀρχὸς ἀνὴρ βουλευφορός ἐστω,
 145 Ἴδ' Αἴας, ἣ Ἰδομενεύς, ἣ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἴδ' σὺ, Πηλεΐδην, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 Ὅφρ' ἥμιν Ἐκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεΐς·
 ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλέοφρον!
 150 Πῶς τίς τοι πρόφρων ἐπισιν πείθεται Ἀχαιῶν,
 Ἴδ' ὁδὸν ἰλθέμεναι, ἣ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 Οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 Δεῦρο μαχρσόμενος· ἐπεὶ οὔτι μοι αἵτιοι εἰσιν.
 Οὐ γὰρ ποῖοι' ἐμὰς βούς ἔλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 155 Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι, βωτιανείρῃ,
 Καρπὸν ἐδηλίσαντ'· ἐπειὴ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 Οὐρεά τε σκιοέοντα, θάλασσαι τε ἤχηεσσα·
 Ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἅμ' ἐσπόμεθ', ὅφρα σὺ χαίρῃς,
 Τιμὴν ἀρνέμενοι Μενελάῳ, σοὶ τε, κυρῶπα!
 160 Πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 Καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσειςθαι ἀπειλείς,
 ὦ ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δὲ μοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅπποτ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπύρσωσ' ἐνναϊόμενον πτολίεθρον·
 165 Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαῖκος πολέμοιο
 Χεῖρες ἐμαὶ διέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἱκηται,
 Σοὶ τὸ γέρας πολὺ μεῖζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 Ἐρχομ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπὴν κεκάμωι πολεμίζων.
 Νῦν δ' εἴμι Φθίηνδ', ἐπειὴ πολὺ φέριτόν ἐστιν
 170 Οἴκαδ' ἔμιν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδέ σ' οἶω
 Ἐνθαδ', ἄτιμος ἔων, ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύζειν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπίσσεται! οὐδέ σ' ἔγωγε
 Αἰσσομαι εἶνεκ' ἐμείο μένειν· πάρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 175 Οἳ κί με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεύς.
 Ἐχθιστος δὲ μοὶ ἔσσι Διοτρεφίων βασιλῆων·
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 Εἰ μάλα καρτερός ἐσσι, θιὸς που σοὶ τόγ', ἔδωκεν.
 Οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἱτάροισιν,
 180 Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε! σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 Οὐδ' ὄσομαι κοτίορτος· ἀπειλίσω δὲ τοι ὧδε·
 Ὡς ἐμ' ἀφαιρείται Χρυσήϊδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νῇ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἱτάροισιν

- Πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπαῖρον,
 188 Ἀντὸς ἰὼν κλισίῃνδε, τὸ σὸν γέρας· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 Ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν, στυγῇ δὲ καὶ ἄλλος
 Ἴσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθῆμεναι ἄντην.
 Ὡς φάτο· Πηλεῖωνι δ' ἄχος γένει, ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Στήθεσσι λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν,
 190 Ἢ ὄγε φάσανον ὅξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὃ δ' Ἀτρεΐδην ἐναρίζοι,
 Ἢὲ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειε τε θυμόν.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἐλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, ἦλθε δ' Ἀθήνη
 195 Οὐρανόθεν· πρὸ γὰρ ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέονσά τε, κηδομένη τε.
 Στῆ δ' ὀπιθεν, ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα,
 Θίω φαινομένη· τῶν δ' ἄλλων οὐτις ὤρατο.
 Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ'· αὐτίκα δ' ἔγρα
 200 Παλλάδ' Ἀθηναίην· δεινὰ δέ οἱ ὄσσε φάνθεν.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τίπτ' αὐτ', αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, εἰλήλουθας;
 Ἢ ἵνα ὕβριν ἴδῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο;
 Ἄλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι οἶω·
 205 Ἦς ὑπεροπλήσῃ τάχ' ἂν ποτε θυμὸν ὀλέσῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥλθον ἐγὼ παύσουσα τὸ σὸν μένος, αἶ' κε πύθῃαι,
 Οὐρανόθεν· πρὸ δέ μ' ἦκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀμφω ὁμῶς θυμῷ φιλέονσά τε, κηδομένη τε.
 210 Ἄλλ' ἄγε, λῆγ' ἔριδος, μηδὲ ξίφος ἔλκετο χειρὶ·
 Ἄλλ' ἦτοι ἔπεισιν μὲν ὀνειδισόν, ὥς ἴσεται περ.
 Ὡς γὰρ ἐξέρεω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Καὶ ποτέ τοι τρίς τόσσα παρέσσεται ἄγλαα δῶρα
 Τρῆϊος εἵνεκα τῆςδε· σὺ δ' ἴσχειο, πείθιο δ' ἦμιν.
 215 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χρὴ μὲν σφωῖτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασσθαι,
 Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὥς γὰρ ἔμεινον.
 Ὅς κε θεοῖς ἐπιπειθῇται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.
 Ἢ, καὶ ἐπ' ἀργυρῇ κώπῃ σέθεν χεῖρα βαρεῖαν·
 220 Ἀψ δ' ἐς πευλὸν ὥς μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθσεν
 Μύθῳ Ἀθηναίης· ἥ δ' Οὐλύμπόνδε βεβήκει
 Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.
 Πηλεΐδης δ' ἐξάυτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὐπὼ λῆγε χόλοιο·
 225 Οἶνοβαρές, κνρὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο!
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἄμα λαῶ θωρηχθῆναι,

- Οὔτε λόγονδ' εἶναι σὺν ἀριστῆσιν Ἀχαιῶν
 Τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 Ἡ πολὺ λωϊὸν ἔστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 220 Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἄντιον εἶπῃ.
 Δημοβόρος βασιλεὺς! ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 Ἡ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο!
 Ἄλλ' ἐκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι·
 Ναὶ μὰ τὸδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζους
 225 Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 Οὐδ' ἀναθλήσει· περὶ γὰρ φά' ἑ χαλκὸς ἔλεψεν
 Φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν νίεις Ἀχαιῶν
 Ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οὔτε θέμιστας
 Πρὸς Διὸς εἰρύνεται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὄρκος·
 230 Ἡ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθ' ἔξεται νίης Ἀχαιῶν
 Σὺμπαντας· τοῖς δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 Χραιομεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὕψ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου
 Θιγέσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις,
 Χωόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἴτισας.
 235 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, ἔξετο δ' αὐτός·
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐμήνιε. τοῖσι δὲ Νέστορ
 Ἥδυεπὴς ἀνόρουσε, λιγύς Πυλίων ἀγορητής,
 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ—
 240 Τῷ δ' ἤδη δυο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων
 Ἐφθίαθ', οἳ οἳ προσθύν ἅμα τράφεν ἡδ' ἐγένοντο
 Ἐν Πύλῳ ἤγαθήν, μετὰ δὲ τριτάτοισιν ἄνασεν—
 Ὅ σφιν εὐφροσύνῃ ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι! ἡ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἰκάνει·
 245 Ἡ κεν γηθήσαι Πριάμος, Πριάμοιο τέ παῖδες,
 Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχυροῖατο θυμῷ,
 Εἰ σφῶϊν τάδε πάντα πυθολατο μαρναμένοισιν,
 Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστέ μάχεσθαι.
 Ἄλλὰ πύθεσθ'· ἅμφω δὲ νωιτέρῳ ἔστον ἐμεῖο.
 250 Ἴδῃ γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοισιν, ἤπερ ὕμιν,
 Ἀνδράσιν ὠμίλησα, καὶ οὐποτε μ' οἶγ' ἀθέρϊζον.
 Οὐ γάρ πω τοιους ἴδον ἀνέρας, οὔδε ἴδομαι,
 Οἷον Πειρίθοόν τε, Δρύαντά τε, ποιμένα λαῶν,
 Καίρια τ', Ἐξυδιόν τε καὶ ἀντίθεον Πολύφημον.
 255 [Θησία τ' Αἰγείδην, ἐπιέκτελον ἀθανάτοισιν.]
 Κάρτιστοι δὲ κείνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν·
 Κάρτιστοι μὲν ἔσαν, καὶ καρτίστοις ἐμάχοντο,
 Φηρσὶν ὄρεσκάφιοις, καὶ ἐχπάγλως ἀπόλεσσαν.
 Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον, ἐκ Πύλου ἐλθὼν,

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαζόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγὼ· κείνοισι δ' ἂν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἴωιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μεν βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μῦθῳ.
 Ἀλλὰ πύθεσθαι καὶ ὕμμες· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἄλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δύσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίῃν· ἐπεὶ οὐποδ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτοῦχος βασιλεύς, ὥτε Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δέ σε γένετο μήτηρ,
 Ἄλλ' ὄγε φέρετός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Αἰεὶδῃ, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀλυσσομ', Ἀχιλλῆϊ μεθίμεν χύλον, ὃς μέγα πάσιν
 Ἐρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἄλλ' ὃδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάτρων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεται οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἔόντες,
 Τυυέκα οἱ προθέουσιν ὄνειδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμίζετο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἢ γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέλομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεται οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρῳ, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλω σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι εἵνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλεσθαι γε δόνηται·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοὶ ἔστι θοῇ παρὰ νηὶ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν ἀέκοντος ἐμείο.
 Εἰ δ', ἄγε μὲν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδα·
 Αἶψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ.
 Ὡς τῷγ' ἀντιβόιοι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀσπετήν· λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἕϊσας
 Ἰλῆε σὺν τε Μενoitιδῇ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοῇν ἄλαθε προέφρυσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἑλίκουσιν, ἔς δ' ἑκατήμβην
- 310 Βῆσε θεῶν· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἰσεν ἄγων· ἐν δ' ἄρχος ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα·

- Λαούς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 114 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τελεέσσας ἑκατόμβας
 Ταύρων ἧδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἔριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 120 Ἀλλ' ὅγε Τυλθίβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσέειπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρυνῶ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος·
 Χειρὸς ἰλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 125 Ἐλθῶν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' ἀέκοιτε βῆτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱέσθην.
 Τὸν δ' εἶρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μέλαινῃ
 130 Ἥμενον· οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς·
 Τῷ νὺν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένῳ βασιλῆα,
 Στήτην, οἷδε τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἔρεοντο.
 Αἰτάρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἧδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 135 Ἄσسون ἔτ' οὔτε μοι ὕμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὅ σφωὶ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 Ἄλλ' ἄγε, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἔσχατε κούρην,
 Καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 140 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνείος, εἴ ποτε δ' αὐτὰ
 Χρεῖώ ἐμυῖο γένηται αἰκία λοιγὸν ἀμύναι
 Τοῖς ἄλλοις· ἡ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε τοῖσαι ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω,
 Ὅππως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέονται Ἀχαιοί.
 145 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθειθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἡ δ' ἀέκονσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κίεν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Δακρύσας, ἐτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,
 150 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολίης, ὁρόων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς·
 Μήτηρ, ἐπεὶ μ' ἔτικός γε μινυνθῆδιόν περ ἔστα,
 Τιμὴν πέρ μοι ὄφελεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίζει,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 155 Ἡ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Ἰπίμηθεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο διακρυγέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Ἰπίμη· ἐν βένθεσσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Κυρπαλίμως δ' ἀνέδου πολίης ἁλός, ἡϋτ' ὀμίχλη·
 300 Καὶ ῥη πύροιθ' αὐτοῖο κατέβητο διακρυγέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλυαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαΐδα, μὴ κεῦθ' ἐτόψω· ἴνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βιαιωτέρων προπέφη πόδας ὦκὺς Ἀχιλλεύς,
 305 ὦτοθα· τίη τοι ταῦτ' εἰδυῖν παντ' ἀγορεύω;
 ὦχόμεθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Πειρώωνος,
 Τὴν δὲ διεπρώτομεν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δασσαστο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσίδα καλλιπάρηον.
 310 Χρυσῆς δ' αὐθ' ἱερεύς· ἑκατηβύλων Ἀπόλλωνος,
 Ἦλθε θοὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχρωῶν,
 Λυσόμενός τε θυγατέρα, φέρων τ' ἀπερτίλαι ἄποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χειρὶν ἐκτρήλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλυσσέτο πάντας Ἀχαιοὺς,
 315 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κομμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπειγήμευσαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δ' ἔχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδαρε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κυκῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 320 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐξαμένον ἤκουσεν, ἐπὶ μάλι οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κυκὸν βίλος· οἱ δὲ νη λαοὶ
 Θρησκὸν ἔπασσυντεροί· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλε θεοῖο
 Πάντη ἀνὰ στρωτὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄμμι δὲ μάντις
 325 Εὐ εἰδὼς ἀγόρευε θεοπροπίης Ἐκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελομένη θεὸν ἰλιάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λίσβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἰπτεῖλυσεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν.
 Τὴν μὲν γὰρ σὺν νῆϊ θοῇ ἑλίκωπες Ἀχαιοί
 330 Ἐς Χρυσὴν πέμπουσιν, ἄγονσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθιεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηΐος, τὴν μοι δούσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Ἀλλὰ σύ, τί δύνασαι γε, περίσχετο παιδὸς ἔχος·
 Ἰλθαῶς· Οὐλνιμόνδε Δίῃ λίσσαι, εἴποτε δὴ τ.
 335 Ἦ ἔπει ὤρησας χρυαδὴν Διός, ἡὲ καὶ ἔργῳ.
 Πολλὰκι γὰρ σὺ πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄκουσα
 Εὐχομένης, ὅτ' ἐφισθὶα κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Οἷη ἐν ἀθανάτοισιν ἀνικεῖν λοιγρὸν ἀμύναι,

- Ὀκπότε μιν ξυνδήσας Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 40 Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἀλλὰ σὺ τόγ' ἐλθοῦσα, θεά, ὑπελίσσο δεισμῶν,
 Ὥχ' ἐκατόγχειρον καλέσας ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλίουσαι θεοί, αἰδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων· — ὁ γὰρ αὐτὲ βίη οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 45 Ὃς ῥα παρὰ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδεϊ γαίων·
 Τὸν καὶ ὑπιδδεῖσαν μάκαρες θεοί, οὐδέ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἰ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρῳέεσσιν ἀρῆσαι,
 Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 50 Κτεινόμενους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βυσιλῆος,
 Ἰνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐθυκρείων Ἀγχιμέμων
 Ἦν ἄτην, ἔτι ἀριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
 Τὸν δ' ἡμιΐζει' ἔπειτα θέτις κατὰ δίακρον χέουσα·
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νῦ σ' ἔτριπον, αἰνὴ τεκοῦσα!
 55 Αἶδ' ὄφελις παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπῆμων
 Ἦσθαι· ἐτεῖ νῦ τοι αἶσα μέννυθ' ἀπερ, οὔτι μάλα δην·
 Νῦν δ' ἄμμι τ' ὠκύμορος καὶ οὔζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλόο' τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάρουσιν.
 Τούτο δέ τοι ἔρπονσα ἔπος Διὶ τερπικροάντῳ,
 60 Ἐμ' αὐτῇ πῆδ' Ὀλυμπον ἀγάννισον αἰ κε πύθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νηυσὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἐς Ὀκείατ' ἔμετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαίτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο·
 65 Δωδεκὰτῃ δέ τοι αὐτὶς ἐλείσεται Οὐλύμπόνδε.
 Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὴς δῶ,
 Καὶ μιν γουνύσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβησατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χαόμενον κατὰ θυμόν, ἐϋζώνιοιο γυναικός,
 70 Τὴν ῥα βίη αἰεχοτος ἀπιύρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἔς Χρυσῆν ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' οἵ τε δὴ λιμένος πολυβενθίος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίῃ·
 Ἰστόν δ' ἰστοδόχη πῖλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες,
 75 Καρπαλλίμους· τὴν δ' εἰς ὄρμον προέφρυσσαν ἱερεμοῖς.
 Ἐκ δ' εὐνῆς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσιν ἔδησαν·
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βυῖτον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης·
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι·
 Ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ ποντοπόροιο.
 80 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμὸν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῃ ἐν χερσὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγόμεν, Φοῖβω θ' ἱερὴν ἑκατόμβην
 Ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασέμεσθα ἀγαστα,
 446 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολυστόνα κήδε' ἰσθῆκεν.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει, ὃ δ' ἐδίδετο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὦκα θεῷ κλειτὴν ἑκατόμβην
 Ἐξείης ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερσίφαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τυῖσιν δὲ Χρῦσος μεγάλη' εὐχέτο, χεῖρας ἀσασχῶν
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὃς Χρῦσῃ ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζηθεῖην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις!
 Ἴδῃ μὲν ποί' ἐμεῦ πάρος ἔκλινες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μίγα δ' ἔψαο λαὸν Ἀχαιῶν·
 455 Ἴδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἴδῃ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικία λοίγον ἄμυνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβύλοντο,
 Αὔρουσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κλισίῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καῖς δ' ἐπὶ στήθεσσι γέρον, ἐπὶ δ' αἰθροπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπύβροκα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 465 Μίστυλλόν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', οἷδ' ἐτι θυμὸς ἐδένετο δαιτὸς ἔϊσης·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστίψαντο ποτοῖα·
 Νώμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν ἀεῖδοντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει' ἁκούων.
 475 Ἦμος δ' ἥελιος κατέδυν, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Ἀπὸ τότε κοιμήσαντο παρὰ προμνήσια νηὸς.
 Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη βοδοδάκτυλος Ἴφως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Τυῖσιν δ' ἔκμενον οὖρον ἱεὶ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἰστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἰστία λευκὰ πέτασσαι·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἰστίον, ἄμφι δὲ κύμα
 Στείρῃ πορφύρεον μεγάλη' ἔαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἥ δ' ἔθρεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κέλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

285 Νῆα μὲν οὔγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔκυσσαν
 Τροῦ ἐπὶ ψαμμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματά μακρὰ τάνυσσαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐσκιδνάντο κατὰ κλισίας τε νέας τε. —

Αὐτὰρ ὁ μήριε, ρηναὶ παρήμετος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεΐος υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 290 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πώλεσκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῦτο δυωδεκάτῃ γένει' ἤώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες
 295 Πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐφεσμέων
 Παιδὸς ἰοῦ, ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 Περὶ δ' ἀρέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπόν τε·
 Ἐύρειν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιμόδος Ὀλύμπιοιο.

300 / Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβε γούνων
 Σκαίῃ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερωῖνος ἰλουσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·

Ζεῦ πάτερ, εἴποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνῃσα
 Ἥ ἔπει, ἥ ἔργω, τόδε μοι κρήνην εἰλδωρ·
 305 Ἰμνησὸν μοι υἱόν, ὃς ὠκυμοσώτατος ἄλλων
 Ἐπλετ'· αὐτὰρ μιν γὰρ γε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἰμῆυσιν· ἔλων γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας. /
 Ἀλλὰ σὺ περ μιν τίσον, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 310 Ἰὼν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφείλωσιν τὲ ἰ τιμῇ.

Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἄλλ' ἀέων δὴν ἦστο· Θέτις δ' ὥς ἤψατο γούνων,
 Ὡς ἔχει' ἐμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεῦτερον αὐτὶς·

Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνυσσον,
 315 Ἥ ἀπόμπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπὶ δῖος· ὅφρ' ἐν εἰδῶ,
 Ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτῃ θεὸς εἰμι.

Τὴν δὲ μὲν ὁρῶν ἡσῶς προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρῃ, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθισιν ὀνειδίλοις ἐπέσσειν.

320 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικεῖ, καὶ τὲ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτὶς ἀπόστιχε, μὴ σε νοσήῃ
 Ἥρῃ· ἐμοὶ δὲ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελέσω.
 Εἰ δ' ἤγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὅφρα πεποίθῃς·
 325 Τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμὲ θέν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τίμωρ· οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγειτον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

- Ἴη, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσιν νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαίται ἐπεφύσαντο ἄνακτος
 630 Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλίλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 635 Εἰς ἅλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ ἔδ' ὁν πρὸς δῶμικ. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἰδέων, σφοῦ πατρός ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔτλη
 640 Μείναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἰγνοίησεν ἰδοῦσ', ὅτι οἱ συμφράσσαστο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θνυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομέλοισι Δία Κρονίωνα προσηύδα·
 645 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσαστο βουλὰς,
 Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἰόντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οὐδέ τί πώ μοι
 Ἠρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι τοῆσσι.
 Τῇν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 648 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπειο μύθους
 Εἰδῆσειν· χαλεποὶ τοι ἔσονται ὑλόχῃ περ ἑούσῃ.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπιεικὲς ἀκούμεν, οὐτίς ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόν γ' εἴπεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δέ κ' ἐγὼν ἀπάνενυθε θεῶν ἐθέλωμι τοῆσαι,
 650 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖργο, μὴδὲ μετιύλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπες!
 Καὶ ἴην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκηλὸς τὰ φράζεαι, ἄεσ' ἐθέλῃσθα.
 655 Νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ σε παρείπῃ
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θνυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 Ἥερίη γὰρ σοί γε παρέξειτο, καὶ λάβει γούνων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτιμον, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμῆσθης, ὀλέσθης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 660 Τῇν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφελιγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οἶεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτε δυνήσεται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἔμοι ἔσται· τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται.
 Εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 665 Ἀλλ' ἀκίονσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιέλθω μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χραλσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ.
 Ἄσσουν ἰόνθ', ὅτε κέν τοι αὔπτους χεῖρας ἐφείλω.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδδῆκεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκίονσα καθύστα, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 670 Ὡχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανῶνες.

- Τοῖσιν δ' Ἰφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρῃ φέρων, λευκώλενῃ Ἥρῃ·
Ἴδ' δὴ λoίγι' ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφῶ ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
715 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χειρίονα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παρήφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρῃ φέρειν Διῖ, ὅφρα μὴ αὐτὴ
Νεικῆῃσι πατήρ, σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.
800 Ἐἴπερ γὰρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
Ἐξ ἰδίων στυφάλλεσθαι· ὁ γὰρ πολὺν φέριατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόγῃ ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ θ' ἵππος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἰμφικύπελλον
805 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
Τέτλαθι, μήτηρ ἐμῇ, καὶ ἀνάσχει, κηδομένη περ,
Μὴ σε, φίλῃν περ ἰούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι
Θειομένην· τότε δ' οὔτι δυνήσομαι, ἀγνύμενός περ,
Χρᾶϊσμεῖν· ἀργαλῆος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεισθαι.
820 Ἰδὼν γὰρ με καὶ ἄλλοι ἀλεξίμεναι μεμαῶτα
Ἦψε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἡέλιον καταδύντι
Κάππισον ἐν Ἀήμῳ· ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐτήϊεν·
Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεισόντα.
825 Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
Μειδήσασα δὲ παῖδός ἐδίετο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδῆξα πᾶσιν
ᾠροχοεῖ γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ἀοβειστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
830 Ὡς ἶδον Ἰφαιστον διὰ δόματα ποιπνύοντα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδιέυετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
835 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέδυν λαμπρὸν φῶς ἡέλιου,
Οἳ μὲν κακχείοντες ἔβην οἰκόνδε ἑκαστος,
Ἦχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἰφαιστος, ποίησεν ἰδυῖν,σι πραπίδουσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λῆχος ἦι Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
840 Ἐνθα πάρος κοιμῆθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκύνοι·
Ἐνθα καθεῖδ' ἀναβύς· πυρὰ δέ, χρυσόθρονος Ἥρῃ

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemnonem autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-383). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, mactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensensus adjicitur (786-877).

"Ονειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

"Ἄλλοι μὲν ὡς θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 ἔϋδον παννίχιοι, Αἴα δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.
 Ἄλλ' ὄγε μετμήριξε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλῆα
 Τιμήσῃ, ὀλέσῃ δὲ πολέως ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἴδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἁγίστη φαίνεται βουλή,
 Πιμπαι ἐπ' Ἀργεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀνειρον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πτερόεντα προσηΐδα.
 Βῦσσι ἔθι, σὺ δὲ Ὀνειρε, θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν."

- Ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαιο,
 10 Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευόμεν, ὡς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκλειυε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 15 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμω· δ' ἴκανε θεῶας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 20 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν,
 Εὐδοντ' ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβροσίους κέχυθ' ὕπνος.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῇ νιῇ ἰοικώς,
 25 Νίστορι, τὸν φη μάλιστα γερόντων τῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν ἰευσάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὔδεις, Ἀτρείος νιῇ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο·
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδεῖν βουλῆφόρον ἄνδρα,
 30 Ὡς λαοὶ τ' ἐπιτετραφαται, καὶ τόσσα μέμηλεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ζύντες ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σιν, ἀνενθεν εὖν, μέγα κήδεταί ἡδ' ἐλειαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδίῃ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυάγυιαν
 35 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθῃ
 Διρείτω, εὖτ' ἂν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 40 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τῷ φρονέοντι ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τέλεισθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὄγ' αἰρήσειν Ἰριάμου πόλιν ἡματι νείνῃ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἥδη, ἃ φη Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θίσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεα τε στοναχὰς τε
 45 Τρώεσσι τε καὶ Διυαοῖσι διὰ κρατεράς ὑσμίνας.
 Ἐγρετο δ' ἐξ ὕπνου· θετὴ δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή·
 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἐνδυνε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγάτεον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φῶρος·
 50 Ἥοσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰδήσατο καλὰ πέδιλα·
 46 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ἕλφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρώϊον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἥως μὲν φη θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὀλυμπόν,
 Ζητὶ φῶς ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν·
 55 Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς.

- 270 Τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης· καλέσαντο γὰρ αὐτοί·
 Καὶ μαζόμεν κατ' ἔμ' αὐτὸν ἐγώ· κείνοισι δ' ἄν οὔτις
 Τῶν, οἳ νῦν βροτοὶ εἶσιν ἐπιχθόνιοι, μαχέοιτο.
 Καὶ μὲν μευ βουλέων ξύνιον, πείθοντό τε μύθῳ.
 Ἀλλὰ πείθεσθαι καὶ ὕμεις· ἐπεὶ πείθεσθαι ἄμεινον.
- 275 Μῆτε σὺν τόνδ' ἄγαθός περ ἔων, ἀποαίρεο κούρην,
 Ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα δύσαν γέρας νῆες Ἀχαιῶν·
 Μῆτε σὺ, Πηλεΐδῃ, ἔθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
 Ἀντιβίην· ἐπεὶ οὐποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
 Σκηπτουῆχος βασιλεύς, ὥς Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
- 280 Εἰ δέ σὺ καρτερός ἐσσι, θεὰ δὲ σε γένετο μήτηρ,
 Ἀλλ' ὅγε φέρτερός ἐστιν, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει.
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ δὲ παῦς τεδὸν μένος· αὐτὰρ ἔγωγε
 Ἀλασομ', Ἀχιλλῆϊ μεθίμεν χύλον, ὃς μέγα πᾶσιν
 Ἐρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο.
- 285 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἐθέλει περὶ πάντων ἔμμεναι ἄλλων,
 Πάτρων μὲν κρατεῖν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
 Παῶσι δὲ σημαίνειν, ἃ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω.
- 290 Εἰ δέ μιν αἰχμητὴν ἔθεσαν θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
 Τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνείδεα μυθήσασθαι·
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήδην ἡμίλειτο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Ἴη γάρ κεν δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην,
 Εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπέξομαι, ὅ,τι κεν εἴπῃς·
- 295 Ἄλλοισιν δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλω, μὴ γὰρ ἔμοιγε
 Σήμαιν'! οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι οἶω.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρ.ω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλω σῆσιν·
 Χερσὶ μὲν οὗτοι ἔγωγε μαχήσομαι ἔνεκα κούρης,
 Οὔτε σοί, οὔτε τῷ ἄλλῳ, ἐπεὶ μ' ἀφέλευθ' ἔγες·
- 300 Τῶν δ' ἄλλων, ἃ μοὶ ἐστι θοῇ παρὰ νῆϊ μελαίνῃ,
 Τῶν οὐκ ἂν τι φέροις ἀνελὼν αἰκοντος ἐμεῖο.
 Εἰ δ', ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνῶωσι καὶ οἷδε·
 Αἰψά τοι αἶμα κελαινὸν ἐρωήσῃ περὶ δουρὶ.
 Ὡς τῷ γ' ἀντιβίοισι μαχησαμένῳ ἐπέεσσιν,
- 305 Ἀνστήτην· λῦσαν δ' ἄγορην παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Πηλεΐδης μὲν ἐπὶ κλισίας καὶ νῆας ἕϊσας
 Ἰλῆε σὺν τε Μενoitιάδῃ καὶ οἷς ἐτάροισιν·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα θοὴν ἄλκιε προέρυσσεν,
 Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἑλίκουσιν, ἔς δ' ἑκατ' ἔμβην
- 310 Βῆσε θεῶν· ἀνὰ δὲ Χρυσήϊδα καλλιπάρῃον
 Εἶσεν ἄγων· ἐν δ' ἄρχὸς ἔβη πολὺμητις Ὀδυσσεύς.
 Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀταβάντες ἐπέπλεον ὕγρα κέλευθα·

- Λαοὺς δ' Ἀτρεΐδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν.
 Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον·
 116 Ἐρδον δ' Ἀπόλλωνι τελέεσσας ἑκατόμβας
 Ταύρων ἧδ' αἰγῶν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο·
 Κνίσση δ' οὐρανὸν ἵκεν, ἑλισσομένη περὶ καπνῷ.
 Ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν· οὐδ' Ἀγαμέμνων
 Ἀῆγ' ἐριδος, τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλλῆϊ.
 120 Ἀλλ' ὄγε Τυλθίβιον τε καὶ Εὐρυβάτην προσεείπεν,
 Τῷ οἱ ἔσαν κήρυκε καὶ ὀτρηρῷ θεράποντε·
 Ἐρχεσθον κλισίῃν Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος·
 Χειρὸς ἰλόντ' ἀγέμεν Βρισηΐδα καλλιπάρηον·
 Εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἔλωμαι,
 125 Ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι· τό οἱ καὶ ῥέγιον ἔσται.
 Ὡς εἰπὼν προΐει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 Τῷ δ' αἰέοντε βύτην παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Μερμιδῶων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἵκισθην.
 Τὸν δ' εἶρον παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ
 130 Ἥμερον· οὐδ' ἄρα τῷγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς·
 Τὼ νὺν ταρβήσαντε καὶ αἰδομένω βασιλῆα,
 Στήτην, οἷδε τί μιν προσεφώνεον, οἷδ' ἐφείοντο.
 Αὐτὰρ ὁ ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, σὺνῆσιν τε·
 Καίρειτε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἧδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 135 Ἄσσυον ἔτι· οὔτι μοι ἔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων,
 Ὅ σφωὶ προΐει Βρισηΐδος εἵνεκα κούρης.
 Ἀλλ' ἄγε, Διογενὶς Πατρόκλεις, ἔσχευε κούρην,
 Καὶ σφωῖν δὸς ἄγειν. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔστων
 Πρὸς τε θεῶν μακάρων, πρὸς τε θνητῶν ἀνθρώπων,
 140 Καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνείας, εἴποτε δ' αὐτε
 Χρεῖώ ἐμείο γένηται αἰχέα λαιγὸν ἀμύναι
 Τοῖς ἄλλοις· ἡ γὰρ ὄγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει·
 Οὐδέ τι οἶδε νοῆσαι ἅμα πρὸςσω καὶ ὀπίσω,
 Ὅπως οἱ παρὰ νηυσὶ σοοὶ μαχέοντο Ἀχαιοί.
 145 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθειθ' ἑταίρῳ·
 Ἐκ δ' ἄσχευε κλισίης Βρισηΐδα καλλιπάρηον,
 Δῶκε δ' ἄγειν. τῷ δ' αὐτὶς ἔτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν·
 Ἢ δ' αἰκονσ' ἅμα τοῖσι γυνὴ κλέν. — Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Σακρύσας, ἑτάρων ἄφαρ ἔξετο νόσφι λιασθείς,
 150 Θῖν' ἔφ' ἁλὸς πολίης, ὁρόων ἐπὶ οἶνοπα πότον·
 Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο, χεῖρας ὀρεγνίς·
 Μήτηρ, ἐπεὶ μ' ἔτεκός γε μινυνθ' αὐδὸν περ ἰόντα,
 Τιμὴν περ μοι ὀφείλλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίσαι,
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν.
 155 Ἢ γάρ μ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων

- Πιρμητην ἰλῶν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ὡς φάτο δακρυχέων· τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ,
 Πιρμήτην ἐν βένθεύσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
 Κυρπαλίμους δ' ἀνέδυν πολίης ἁλός, ἡϋτ' ὀμίχλη·
 360 Καὶ ῥη πάροιθ' αὐτοῖο καθεῖξτο δακρυχέοντος,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον, τί κλυαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξαιίδα, μὴ κεῦθ' ἐτόω· ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 Τὴν δὲ βιαιωστευαῶν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 365 Γίῃθ' αἰ τοι ταῦτ' εἰδυῖν παντ' ἀγορεύω;
 Ὡλόμειθ' ἐς Θήβην, ἱερὴν πόλιν Ἰετίωνος,
 Τὴν δὲ διεπρήθυμέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα·
 Καὶ τὰ μὲν εὖ δάσσαντο μετὰ σφίσιν υἱὲς Ἀχαιῶν,
 Ἐκ δ' ἔλον Ἀτρεΐδῃ Χρυσίδα καλλιπάρηον.
 370 Χρυσῆς δ' αὐθ', ἱεμεύς· ἐκατηβύβων Ἀπόλλωνος,
 Ἦλθε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχρῶτων,
 Λυσόμενός τε θυγατέρα, φέρων τ' ἀπερτίει· ἄποινα,
 Στέμματα ἔχων ἐν χειρὶν ἐκτιθόλου Ἀπόλλωνος
 Χρυσέῃ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἔλυσσέτο πάντας Ἀχαιοίς,
 375 Ἀτρεΐδα δὲ μάλιστα δύω, κοσμήτορε λαῶν.
 Ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπειρήθησαν Ἀχαιοί,
 Αἰδεῖσθαι θ' ἱερῆα, καὶ ἀγλαὰ δόχθαι ἄποινα·
 Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἤνδανε θυμῷ,
 Ἀλλὰ κυκῶς ἀφίει, κρατερόν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν.
 380 Χωόμενος δ' ὁ γέρον πάλιν ὤχετο· τοῖο δ' Ἀπόλλων
 Εὐεσμένον ἤκουσεν, ἐπὶ μάλ' οἱ φίλος ἦεν.
 Ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βίλος· οἱ δὲ νυνεὶ λαοὶ
 Θρησκὸν ἐπασυνέτροι· τὰ δ' ἐπώχετο κῆλη θεοῖο
 Πάντη ἀνὰ στρουθὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. ἄρμυι δὲ μάντις
 385 Εὐ εἰδούς ἀγόρευε θεοπροπίας Ἐκάτοιο·
 Αὐτίκ' ἐγὼ πρῶτος κελομένην θεὸν ἰλάσκεσθαι·
 Ἀτρεΐωνα δ' ἔπειτα χόλος λῖβεν· αἶψα δ' ἀναστάς,
 Ἠτείλησεν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἔστιν.
 Τὴν μὲν γάρ σὺν νῆϊ θοῇ ἐλίκωπες Ἀχαιοί
 390 Ἐς Χρυσὴν πέμπουσιν, ἄγονσι δὲ δῶρα ἄνακτι·
 Τὴν δὲ νέον κλισίῃθεν ἔβαν κήρυκες ἄγοντες
 Κούρην Βρισηΐδος, τὴν μοι δοῦσαν υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Ἀλλὰ σύ, εἰ δύνασαι γε, περίσχετο παιδὸς ἔηος·
 Ἐλθούσ' Οὐλύμπιόνδε Δίω λίσσαι, εἴποτε δῆ τι.
 395 Ἦ ἔπει ὤρησας χρυδίην Διός, ἥ ἐ καὶ ἔργω.
 Ἠλλάκι γὰρ στο πατρὸς ἐν μεγάροισιν ἄκουσα
 Εἰχομένης, ὅτ' ἐφισθία κελαινεφεῖ Κρονίῳ
 Οἷα ἐν ἀθανάτοισιν ἀεικέα λοιγρὸν ἀμῦναι,

- Ὅπποτε μιν ξυνδήσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
 40 Ἥρῃ τ' ἠδὲ Ποσειδῶνι καὶ Παλλὰς Ἀθήνῃ.
 Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐλθούσα, θεά, ὑπελύσας δεσμῶν,
 Ἰχ' ἐκατόγχιρον καλίσσας ἔς μακρὸν Ὀλυμπον,
 Ὅν Βριάρεων καλίουσι θεοί, αἰδρες δὲ τε πάντες
 Αἰγαίων — ὁ γὰρ αὐτὲ βίῃ οὐ πατρὸς ἀμείνων —
 45 Ὃς ἦα παρὰ Κρονίῳνι καθέζετο, κύδει γαίῳν.
 Τὸν καὶ ὑπιδδεῖσαν μάκαρες θεοί, οὐδὲ τ' ἔδησαν.
 Τῶν νῦν μιν μνήσασα παρέξεο, καὶ λαβὲ γούνων,
 Αἷ κέν πως ἐθέλῃσιν ἐπὶ Τρῳέεσσι ἀρῆσαι,
 Τοῖς δὲ κατὰ πρύμνας τε καὶ ἄμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιοῦς,
 410 Κτενομένους, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος,
 Ἰνῷ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐθυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν ἄτιγ, ἔτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν εἴσειεν.
 Τὸν δ' ἡμίζειτ' ἔπειτα θεῖς κατὰ δίακρυ χέουσα.
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, τί νῦ σ' ἔτρεφον, αἰνὰ τεκούσα!
 415 Αἶδ' ὄφελις παρὰ ρηυσὶν ἀδύκρυντος καὶ ἀπήμεον
 Ἦσθαι· ἐπεὶ νῦ τοι αἴσα μένενθά περ, οὔτι μάλα δην.
 Νῦν δ' ἄμμι τ' ὠκύμορος καὶ οἷζυρός περὶ πάντων
 Ἐπλόο· τῷ σε κακῇ αἴσῃ τέκον ἐν μεγάροισιν.
 Τούτο δὲ τοι ἐρέουσα ἔπος Αἰὲ τερπικρατέω,
 420 Ἐμ' αὐτὴ πῆος Ὀλυμπον ἀγάννιφον αἶ κε πύθεται.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ρηυσὶ παρήμιανος ὠκυπόροισιν,
 Μῆνι' Ἀχαιοῖσιν, πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν.
 Ζεὺς γὰρ ἔς ὈκEANὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
 Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἔποντο.
 425 Δωδεκαῖτ' δὲ τοι αὐτὶς ἐλείσεται Οὐλύμπονδε.
 Καὶ τότε ἔπειτά τοι εἴμι Διὸς ποτὶ χυλκοβατὲς δῶ,
 Καὶ μιν γονάσσομαι, καὶ μιν πείσεσθαι οἶω.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβήσατο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ
 Χωόμενον κατὰ θυμόν, εὐχώνοιο γυναικός,
 430 Τὴν ἦα βίῃ ἀέκοντος ἀπύρρων. — Αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 Ἔς Χρύσην ἵκανε, ἄγων ἱερὴν ἐκατόμβην.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
 Ἰστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηϊ μελαίνῃ.
 Ἰστον δ' ἰστοδόκη πέλασαν, προτόνοισιν ὑφάντες,
 435 Καρπαλίμως· τὴν δ' εἰς ὄρμον προίευσσαν ἑρετμοῖς.
 Ἐκ δ' ἐννῆς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι· ἔδησαν.
 Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βυῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 Ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν ἐκηβόλῃ Ἀπόλλωνι.
 Ἐκ δὲ Χρυσῆς νηὸς βῆ πορτοπόροιο.
 440 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἐπὶ βωμόν ἄγων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Πατρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·

- Ὡς Χρῦση, πρό μ' ἔπεμψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Παῖδά τε σοὶ ἀγίμεν, Φοῖβη θ' ἱερὴν ἐκατόμβην
 ῥέξαι ὑπὲρ Δαναῶν, ὅφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα,
 445 Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολὺστονα κήδε' ἱσθίκει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει, ὃ δ' ἐδίξατο χαίρων
 Παῖδα φίλην· τοὶ δ' ὤκα θεῷ κλειτὴν ἐκατόμβην
 ἔειπες ἔστησαν εὐδμητον περὶ βωμόν·
 Χερσίψαντο δ' ἔπειτα, καὶ οὐλοχύτας ἀνέλοντο
 450 Τυῖσιν δὲ Χρῦσος μεγάλη' εὐχετο, χεῖρας ἀνασχών
 Κλυθί μεν, Ἀργυρότοξ', ὅς Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας,
 Κίλλαν τε Ζηθέην, Τενειδοίῳ τε ἱφι ἀνάσσεις!
 Ἴδῃ μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μήγα δ' ἵψασα λῶν Ἀχαιῶν·
 455 Ἴδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τοῦτ' ἐπικρήνηρον εἰλδωρ·
 Ἴδῃ νῦν Δαναοῖσιν ἀεικία λοιγὸν ἄμυνον.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὐξάντο, καὶ οὐλοχύτας προβύλοντο,
 Ἀδέρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 460 Μηρούς τ' ἔξεταμον, κατὰ τε κνίσσῃ ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 Καίε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὃ γέρον, ἐπὶ δ' αἶθοπα οἶνον
 Λεῖβε· νέοι δὲ παρ' αὐτὸν ἔχον πεμπόβολα χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλήγγην ἐπάσαντο,
 465 Μιστυλλὸν τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελόεσσιν ἔπειραν,
 Ὡπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πᾶνσαντο πόρον, τετύκοντό τε δαῖτα,
 Δαίνυντ', αἰδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 470 Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖα·
 Νώμῃσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
 Οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
 Καλὸν αἰείδοντες παιζόμενα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Μέλποντες Ἑκάεργον· ὃ δὲ φρένα τέρπει' ἀκούων.
 475 Ἴμμος δ' ἥελιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν,
 Ἀπ' οὗ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.
 Ἴμμος δ' ἠριγένεια φάνη φοδοδάκτυλος Ἥως,
 Καὶ τότε ἔπειτ' ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Τυῖσιν δ' ἔκμενον οὐρον ἱεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων.
 480 Οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνά θ' ἱστία λευκὰ πέτασσαι·
 Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δὲ κύμα
 Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἔαχε, νηὸς ἰούσης·
 Ἢ δ' ἔθεεν κατὰ κύμα, διαπρήσσουσα κίλευθον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἵκοντο κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,

- 495 Νῆα μὲν οἷγε μάλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔκυσσαν
 ἔφου ἐπὶ ψαμμάθοις, ὑπὸ δ' ἔρματα μακρὰ τάνυσσαν·
 Αὐτοὶ δ' ἐσιδιδαντο κατὰ κλισίας τε νῆας τε. —
 Αὐτὰρ ὁ μήριε, ρηναὶ παρήμενος ὠκυπόροισιν,
 Διογενὴς Πηλεὺς υἱός, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 500 Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πώλλευκετο κυδιάνειραν,
 Οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον· ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ,
 Αὐθι μένων, ποθέεσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ φ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτῃ γίνετ' ἡώς,
 Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλύμπῳ ἴσαν θεοὶ υἱὲν ἰόντες
 505 Πάντες ἄμα, Ζεὺς δ' ἤρχε. Θέτις δ' οὐ λήθει' ἐφετμῶν
 Παιδὸς ἑοῦ, ἀλλ' ἤγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης,
 Ἥστρίῃ δ' ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Ὀλύμπόν τε·
 Εὐρεῖν δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἄτερ ἤμενον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδαιμόδος Ὀλύμπιοι.
 510 Καὶ ῥα πάροιθ' αὐτοῖο καθέζετο, καὶ λάβει γούναων
 Σχαιῇ· δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερωτός· ἰλοῦσα,
 Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα·
 Ζεῦ πάτερ, εἵποτε δὴ σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα
 Ἥ ἔπει, ἥ ἔργω, τόδε μοι κρήνην ἐέλωρ·
 515 Ἰμμερσὸν μοι νιόν, ὃς ὠκυμορφατοῦ ἄλλων
 Ἰπλεῖ· ἀτὰρ μιν εὖν γε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἥϊμησιν· ἐλὼν γὰρ ἔχει γέρας, αὐτὸς ἀπούρας·
 Ἀλλὰ οὐ πῆρ μιν τίσων, Ὀλύμπιε, μητίετα Ζεῦ·
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρῳάσσι τίθει κράτος, ὅφρ' ἂν Ἀχαιοὶ
 520 Τῶν ἑμὸν τίσωσιν, ὀφείλωσιν τέ ἐ τιμῇ.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Ἀλλ' ἀκέων δὴν ἦστο· Θέτις δ' ὥς ἤψατο γούναων,
 Ὡς ἔχετ' ἔμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεῦτερον αὐτῆς·
 Νημερτὲς μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνειυσον,
 525 Ἥ ἀπόμειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἐπι δέος· ὅφρ' εὖ εἰδῶ,
 Ὅσσον ἔγωγε μετὰ πᾶσιν ἁτιμοτάτῃ θεός εἰμι.
 Τὴν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἥ δὴ λοίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
 Ἥρη, ὅτ' ἂν μ' ἐρέθισιν ὄνειδιλοῖς ἐπέεσσιν.
 530 Ἥ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Νεικῇ, καὶ τέ μέ φησι μάχη Τρῳέεσσιν ἀρήγειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν εὖν αὐτῆς ἀπόστιχε, μή σε νοση
 Ἥρη· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὅφρα τελείσω.
 Εἰ δ' ἄγε τοι κεφαλῇ κατανέυσομαι, ὅφρα πεποιθῆς·
 535 Τοῖτο γὰρ ἐξ ἐμὲ θείῃ γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
 Τέμνωρ· οὐ γὰρ ἑμὸν παλινάγμετον, οὐδ' ἀπατηλόν,
 Οἷδ' ἀτελεύτητον, ὅ,τι κεν κεφαλῇ κατανέυσω.

- Ἦ, καὶ κτανέησιν ἐπ' ὄφρ' οὖσι νεῦσε Κρονίων·
 Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεφύσσαντο ἄνακτος
 530 Κροτὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλίλιξεν Ὀλύμπου.
 Τῷ γ' ὥς βουλευσάτε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
 1 Εἰς ἅλα ἄλτο βαθείαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Ζεὺς δὲ τὸν πρὸς δῶμα. Θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
 Ἐξ ἐδέων, σφοῦ πατρός ἐναντίον· οὐδὲ τις ἔτλη
 535 Μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἕστησαν ἅπαντες.
 Ὡς ὁ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου· οὐδέ μιν Ἥρη
 Ἰλγτοίησεν ἰδοῦς, ὅτι οἱ συμφράσσασατο βουλὰς
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλαιοιο γέροντος.
 Αὐτίκα κερτομόλοισι Δία Κρονίωνα προσηΐδα·
 540 Τίς δ' αὖ τοι, δολομήτα, θεῶν συμφράσσασατο βουλὰς;
 Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἔοντα,
 Κρυπτάδια φρονέοντα δικαζέμεν· οἷδ' ἐγὼ πῶ μοι
 Ἠρόφρων τέτληκ' εἰπεῖν ἔπος ὅ,τι νοήσης.
 Τῇ δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 545 Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπειο μύθους
 Εἰδήσειν· χαλεποὶ τοι ἴσονται ἀλόχῳ περ ἑοῦσῃ.
 Ἀλλ' ὃν μὲν κ' ἐπεικίς ἀκούμεν, οὐτίς ἔπειτα
 Οὔτε θεῶν πρότερος τόγ' εἴσεται, οὔτ' ἀνθρώπων·
 Ὅν δ' ἐκ' ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλωμι ροῆσαι,
 550 Μῆτι σὺ ταῦτα ἕκαστα διεῖρο, μὴδ' ἐμετάλλα.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἶρομαι, οὔτε μεταλλῶ·
 Ἀλλὰ μάλ' εὐκηλὸς τὰ φράζεαι, ἄνσ' ἐθέλῃσθα.
 555 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοίκα κατὰ φρένα, μὴ σε παρεῖπῃ
 Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἄλαιοιο γέροντος.
 Ἥερ' ἵ γὰρ σόιγε παρῖζετο, καὶ λάβε χούρων·
 Τῇ σ' οἶω κατανεῦσαι ἐτήτιμον, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τιμήσης, ὀλέσης δὲ πολέας ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 560 Τῇ δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν οὔτεαι, οὐδέ σε λήθω·
 Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτε δινῆσται, ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ
 Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσται· τὸ δέ τοι καὶ ὀλίγον ἔσται.
 Εἰ δ' οὔτω τοῦτ' ἔστιν, ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι.
 565 Ἀλλ' ἀκίονσα κάθησο, ἐμὴ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ·
 Μὴ νύ τοι οὐ χαλίσμωσιν, ὅσοι θεοὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ.
 Ἄσπασον ἰόνθ', ὅτε κέν τοι ἅπτοντες χεῖρας ἐφείλω.
 Ὡς ἔφατ'· ἐδδειςεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Καὶ ῥ' ἀκίονσα καθῆστο, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ·
 570 Ὡχθήσαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ Οὐρανίωρες.

- Τοῖσιν δ' Ἱφαιστος κλυτοτέχνης ἦρχ' ἀγορεύειν,
Μητρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρῃ φέρων, λευκωλίνῃ Ἥρῃ.
Ἢ δὴ λολύγι' ἔργα τὰδ' ἔσσεται, οὐδ' ἔτι ἀνεκτά,
Εἰ δὴ σφῶν ἔνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὦδε,
875 Ἐν δὲ θεοῖσι κολῶν ἐλαύνετον· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἥδος, ἐπεὶ τὰ χερίοντα νικᾷ.
Μητρὶ δ' ἐγὼ παρσίφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ,
Πατρὶ φίλῃ ἐπὶ ἥρῃ φέρειν Διί, ὅφρα μὴ αὐτὴ
Νεικίῃσι πατήρ, σὺν δ' ἤμιν δαῖτα ταραῶη.
880 Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
Ἐξ ἰδίων στυφέλλει· ὁ γὰρ πολὺ φέριατός ἐστιν.
Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσιν καθάπτεσθαι μαλακοῖσιν·
Αὐτίκ' ἐπειθ' ἵλπος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.
Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ ἀναΐξας, δέπας ἀμφικύπελλον
885 Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, καὶ μιν προσέειπεν·
Τέτλαθι, μητρὲ μῆ, καὶ ἀνασχο, κηδομένη περ,
Μῆ σε, φίλῃν περ ἰούσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῶμαι
Θεινόμενῃν· τότε δ' οὔτι θυγήσομαι, ἀγνύμενός περ,
Χρᾶισμίν· ἀργαλῆος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι.
890 Ἴδῃ γάρ με καὶ ἄλλοι' ἀλεξιμέναι μεμαῶτα
Ἴρισε, ποδὸς τεταγών, ἀπὸ βηλοῦ θεῖσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἡμαρ φερόμην, ἅμα δ' ἥελλω καταδύνντι
Κάππισον ἐν Αἴηνῃ· ὀλλγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν·
Ἐνθα με Σίντιες ἄνδρες ἄφαρ κομίσαντο πεισόντα.
895 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ·
Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἰδέξαστο χειρὶ κύπελλον.
Αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ἐνδέξια πᾶσιν
Ἰεροχόει γλυκὺ νίκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων.
Ἀοβέστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν,
900 Ὡς ἶδον Ἱφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα.
Ὡς τότε μὲν πρόπαν ἡμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδύνετο δαιτὸς ἔϊσης,
Οὐ μὲν φόρμιγγος περικαλλέος, ἣν ἔχ' Ἀπόλλων,
Μουσάων θ', αἱ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ.
905 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατίδν λαμπρόν φῶς ἡέλλοιο,
Οἱ μὲν κακχείλοντες ἔβην οἰκόνδε ἕκαστος,
Ἴχι ἐκάστω δῶμα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
Ἱφαιστος, ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδευσιν.
Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος ἦι' Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
910 Ἐνθα πάρος κοιμῆθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ἐνθα καθεῖδ' ἀναβύς· παρὰ δὲ χρυσόθρονος Ἥρῃ

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Β.

Jupiter, illatam Achilli injuriam ulturus, speciem nocturnam mittit ad Agamemnonem, quæ eum ad committendum prælium spe victoriæ incitet (1-40). Sub lucem Agamemnonem et impetum suum aperit primoribus Achivorum; mox concionem habet universorum (41-100). Placuerat ei, ad tentandam populi fidem, cui diffidebat, consilium repetendæ patriæ simulare: eo audito, statim multitudo bello fessa tumultuari et navigationem parare cœpit (101-154.) Seditionem de compacto et Minervæ monitu comprimit Ulysses, ad singulos precibus, minis, opprobriis usus ita, ut concionem restituat (155-210). Thersiten, turpem et maledicum hominem, qui discessum urgere non desinit, gravius castigat ad terrorem cæterorum (211-277). Sic cohibitum vulgus flectitur tandem compositis ad persuadendum orationibus Ulyssis ac Nestoris, qui et vetera promissa expetunt, et ostentis utuntur ad spem Ilii cito expugnandi; Agamemno autem indicit prælium, et ardore pugnandi omnium animos implet (278-383). Jam armatur exercitus; primores apud Agamemnonem, inactatâ majore hostiâ, epulantur; cæteri passim per tentoria cibum sumunt sacraque faciunt, et a suis quæque natio ducibus instructa in aciem prodeunt (394-484). Hoc loco inseritur accurata enumeratio navium, populorum, ducum, qui Agamemnonem ad bellum Trojanum sequuti erant (485-785). Item Trojani, comperto quid minentur Achivi, duce Hectore in campum egrediuntur et ipsi et socii, quorum omnium brevior recensendus adjicitur (786-877).

"Ονειρος. Βοιωτία ἢ κατάλογος τῶν νεῶν.

- "Ἄλλοι μὲν ὅτι θεοὶ τε καὶ ἄνθρωποι ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδὸν παννίχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος."
 Ἄλλ' ὅγε μετμήριζε κατὰ φρένα, ὥς Ἀχιλλῆα
 Τυμήσει, ὅλβω δὲ πολέως ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 "Ἴδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ,
 Πέμπει ἐπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι οὐλὸν Ὀρεῖρον."
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πειθόμεντα προσήνδα.
 Εὐσὺν ἴθι, οὐλὲ Ὀνεῖρε, θοάς ἐπὶ νηῆας Ἀχαιῶν."

- ἔλθῶν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
 10 Πάντα μάλ' ὑπερέκεις ἀγορευόμεν, ὥς ἐπιτέλλω.
 Θωρήξαι ἔκτελε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδῆ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυνάγυιαν
 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτι ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 15 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται.
 Ὡς φάτο· βῆ δ' ἄρ' Ὀνειρος, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν
 Καρπαλίμως δ' ἵκανε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
 20 Βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα· τὸν δ' ἐκίχανεν,
 Εὐδοῖ· ἐν κλισίῃ, περὶ δ' ἀμβρόσιος κέχυθ' ὕπνος.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, Νηληϊῆϊ νύϊ τοικῶς,
 Νίστορι, τὸν ἅα μάλιστα γερόντων τι' Ἀγαμέμνων·
 Τῷ μιν ἐισάμενος προσεφώνεε θεῖος Ὀνειρος·
 Εὐδεις, Ἀτρείος νύϊ δαΐφρονος, ἱπποδάμοιο;
 Οὐ χρὴ παννύχιον εὐδῆιν βουλευφόρον ἄνδρα,
 25 ὦ λαοὶ τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμνηεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύρες ὠκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σιν, ἀνενθεν εἰών, μέγα κήδεταί ἧδ' ἐλαίρει.
 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδῆ· νῦν γάρ κεν ἔλοι πόλιν εὐρυνάγυιαν
 30 Τρώων· οὐ γὰρ ἔτι ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γὰρ ἅπαντας
 Ἥρη λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἐφήπται
 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε φρεσὶ, μηδὲ σε λήθη
 Αἰφείτω, εὖν' ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ.
 35 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπεβήματο· τὸν δ' ἔλιπ' αὐτοῦ,
 Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμόν, ἃ ῥ' οὐ τέλεισθαι ἔμελλον.
 Φῆ γὰρ ὅγ' αἰρήσειν Πριάμου πόλιν ἤματι κείνῳ,
 Νήπιος· οὐδὲ τὰ ἤδη, ἃ ἅα Ζεὺς μῆδετο ἔργα.
 Θίσιν γὰρ ἔτι ἔμιλλεν ἐπ' ἄλγέα τε στοναχὰς τε
 40 Τρώσιν τε καὶ Δυτῶσιν διὰ κρατερὰς ὕμνιντας.
 Ἐγχετο δ' ἐξ ὕπνου· θεῖη δέ μιν ἀμφέχυντ' ὀμφή·
 Ἐξέτο δ' ὀρθωθείς· μαλακὸν δ' ἔνδυσε χιτῶνα,
 Καλὸν νηγύμιον· περὶ δὲ μέγα βάλλετο φάρος·
 Πόσσιν δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα·
 45 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον.
 Εἵλετο δὲ σκῆπτρον πατρῷον, ἀφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἦως μὲν ἅα θεῖα προσεβήσατο μακρὸν Ὀλύμπου,
 Ζητὶ φῶς ἐρέουσα καὶ ἅλλοις ἀθανάτοισιν·
 50 Ἀντὰρ ὃ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς.

- Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἡγείροντο μάλ' ὦκα.
 Βουλὴ δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἔζε γερόντων,
 Νεστορὴ παρὰ νηῖ Πυλκιγενέος βασιλῆος·
 85 Τυὺς ὄγε συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Κλῦτε, φίλοι· θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν Ὀνειρος
 Ἀμβροσίην διὰ νύκτα· μάλιστα δὲ Νέστορι διψᾷ
 Εἶδος τε, μέγεθός τε, φωνὴν τ' ἄγχιστα εὐκλει.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ με πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 90 Εὐδεις, Ἀτρεΐος υἱὲ δαΐφροτος, ἵπποδάμοιο;
 Οὐ χρὴ παννύχιον εἶδειν βονλήφορον ἄνδρα,
 Ἴσ' λαοὶ τ' ἐπιτετρώφεται, καὶ τόσσα μέμληεν.
 Νῦν δ' ἐμέθεν ξύγεις ὦκα· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὃς σευ, ἀνευθεν ἑὼν, μέγα κίδεται ἡδ' ἐλκείρει.
 95 Θωρήξαι σε κέλευσε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς
 Πανσυνδῆ· νῦν γάρ κεν ἴλοις πόλιν εὐρύναντιαν
 Τρώων· οὐ γάρ ἐτ' ἀμφὶς Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἀθάνατοι φράζονται· ἐπέγναμψεν γάρ ἅπαντας
 Ἥρῃ λισσομένη· Τρώεσσι δὲ κῆδε ἐφῆπται
 100 Ἐκ Διός· ἀλλὰ σὺ σῆσιν ἔχε σφραῖν. — Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν
 Ὡχέτ' ἀποπτάμενος, ἐμέ δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Πρῶτα δ' ἔγῳν ἔπαισιν πειρήσομαι, ἥ θέμις ἐστίν,
 Καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι κελύσσω·
 105 Τρεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.
 Ἴητοι ἔγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Νέυτωρ, ὃς ῥα Πύλοιο ἄναξ ἦν ἡμυθόεντος·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 110 Εἰ μὲν τις τὸν ὄνειρον Ἀχαιῶν ἄλλος ἐνίσπεν,
 Ψευδός κεν φαῖμεν, καὶ ρουφιζοίμεθα μᾶλλον·
 Νῦν δ' ἴδεν, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀχαιῶν εὐχεται εἶναι.
 Ἀλλ' ἄγετ', αἶ κέν πως θωρήξομεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας βονλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
 115 Οἱ δ' ἐπ' ἀνέστησαν, πεῖθοντό τε ποιμένι λαῶν,
 Σκηπτούχοι βυσιλῆες· ἐπισσεύοντο δὲ λαοὶ.
 Ἦνυτε ἔθνεα εἰσι μελίσσάντων ἀδινύων,
 Πέτρης ἐκ γλυφερῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενύων·
 Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν ἐλαρινόισιν·
 120 Αἰ μὲν τ' ἐνθα ἅλις πεποτίζεται, αἰ δὲ τε ἐνθα·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νειῶν ἥπο καὶ κλισιάων
 Ἥϊόνος προπάροιθε βυθιέης ἐστιχόωντο
 Πλαδὸν εἰς ἄγορην· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήκει,
 Ὅτρυνουσ' εἶναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἡγέροντο.

- 98 Τειγίχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα,
 Λαῶν ἰζόντων, ὄμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφειας
 Κήρυκες βυόωντες ἐρήτυον, εἵπον' αὐτῆς
 Σχολαί, ἀκούσειαν δὲ Διοτρεφείων βασιλῆων.
 Σπονδῇ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
 100 Πανυσσάμενοι κλαγγῆς· ἀνὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἰφραιυτος κάμε τεύχων.
 Ἰφραίυτος μὲν δῶκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·
 Αὐτὰρ ἄρα Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ·
 Ἑρμείας δὲ ἄναξ δῶκεν Πίλοπι πληξίππῳ·
 105 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Πίλοψ δῶκ' Ἀτρεΐ, ποιμένι λαῶν·
 Διριεύς δὲ θνήσκων ἔλιπεν πολύαρν Θυέστη·
 Αὐτὰρ ὁ αὐτὲ Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λείπε φορῆναι,
 Πολλῆσιν νήσοισι καὶ Ἀργεῖ παντὶ ἀνάσσειν.
 Τῷ ὃν' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
 110 ὦ φίλοι, ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἀρης,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρετή·
 Σχῆτλος, ὅς πρην μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 Πῶν ἐκπέρσασθ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευέσασθε, καὶ με κελεύει
 115 Δευκλία ἄργος ἐκεύθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλῶν πολίων κατέλυσε κάρηνα,
 Ἰδὲ ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Δισχρόν γάρ τοδὲ γ' ἐστὶ καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι,
 120 Μᾶψ οὕτω τοιόνδε τοσόνδε τε λαόν Ἀχαιῶν
 Ἀπρηκτον πύλινμον πολεμίζειν, ἥδὲ μάχεσθαι
 Ἀνδράσι πανροτέροισι, τέλος δ' οὐποὶ τι πέφανται.
 Ἐἴπερ γὰρ κ' ἐθέλοιμεν Ἀχαιοὶ τε Τρῳεῖς τε,
 Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ἀφιθμηθήμεναι ἄμφω,
 125 Τρῳῆας μὲν λήξασθαι, ἐφίστιοι ὅσοι ἔασιν,
 Ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν Ἀχαιοί,
 Τρῳέων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλοίμεθα οἰνοχοεῦν·
 Πολλοὶ κεν δεκάδε· δευοῖατο οἰνοχόοιο.
 Τόσσον ἐγὼ φημι πλείας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν
 130 Τρῳέων, οἳ ναῖουσι κατὰ πτόλιν· ἀλλ' ἐπικούροισι
 Παλλῶν ἐκ πολλῶν ἐγχείσπαλοι ἄνδρες ἔασιν,
 Οἳ με μέγα πλάζουσιν, καὶ οὐκ εἰδῶς ἐθέλοντα
 Πῶν ἐκπέρσασιν ἐνναϊόμενον πτολίεθρον.
 Ἐννέα δὲ βεβῆασι Διὸς μεγάλου ἐνιαυτοί,
 135 Καὶ δὴ δούρα σῆσθε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται·
 Αἱ δὲ που ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νῆπια τέκνα
 ἔσσι· ἐνὶ μεγάροισι ποτιδύμεναι· ἄμμι δὲ ἔργον

- Αὐτως ἀκράαντον, οὐτ' εἵνεκα δεῦρ' ἰκόμεσθα.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
 140 Φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ εἴη Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγνιαν.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄρινεν,
 Πᾶσι μετὰ πληθύν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν.
 Κινήθη δ' ἀγορή, ὥς κύματα μακρὰ θαλάσσης
 145 Πόντου Ἰκαρίοιο, τὰ μὲν τ' Εὐρὸς τε Νότος τε
 Ὠρεὸρ', ἐπαΐζας πατρός Διὸς ἐκ νεφελῶν.
 Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺν λήϊον ἐλθῶν,
 Αὖβρος ἐπαιγίζων, ἐπὶ τ' ἡμίει ἀσταχύνεσσιν·
 Ὡς τῶν πᾶσ' ἀγορὴ κινήθη. τοὶ δ' ἀλαλητῶ
 150 Νῆας ἐπ' ἐσσεοντο, ποδῶν δ' ὑπένερθε κονίη
 Ἰστατ' ἀειρομένη· τοὶ δ' ἀλλήλοισι κέλευον,
 Ἀπτεσθαι νηῶν, ἥδ' ἐλκόμεν εἰς ἄλλα διαν,
 Οὐρούς τ' ἐξεκάθειρον· αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἶκεν,
 Οἴκαδε ἰεμένων· ἐπὶ δ' ἤρεαν ἔρματα νηῶν.
 155 Ἐνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτίχθη.
 Εἰ μὴ Ἀθηναίην Ἥφα πρὸς μῦθον εἶπεν·
 ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυτώνη,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Ἀργεῖοι φεύξονται ἐπ' εὐρέα ρώτα θαλάσσης;
 160 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳαὶ λίποιεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἔθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον.
 165 Μῆδ' ἔα νῆας ἅλνδ' ἐλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίδθησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλίμποιο καρήνων αἶψα·
 [Καρπαλίμοις δ' ἵκανε θεοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν]
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον,
 170 Ἔστασά τ'· οὐδ' ὄγε νηὸς εὐσσεῖλοιο μελαίνης
 Ἀπτετ', ἐπεὶ μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν.
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν', Ὀδυσσεῦ,
 Οὕτω δὴ οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 175 Φεύξεσθ', ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι πεισύντες;
 Καὶ δέ κεν εὐχολὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳαὶ λίποιε
 Ἀργεῖην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἐν Τροίῃ ἀπόλοντο, φίλης ἀπὸ πατρίδος αἵης;
 Ἄλλ' ἔθι νῦν κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν, μῆδ' ἔρῳε·
 180 Σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρήτυε φῶτα ἕκαστον,

- Μηδὲ ἔα νῆας ἄλαδ' ἑλκόμεν ἀμφιελίσσας.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυρέθηκε θεῶς ὅπα φωνησάσης.
 Βῆ δὲ θείειν, ἀπὸ δὲ χλαῖραν βύλε· τὴν δ' ἐκόμισσεν
 Κήρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὃς οἱ ὀπήδει.
 154 Αὐτὸς δ' Αἰρεΐδω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἰλθών,
 Διζατό οἱ σκῆπτρον πατρῷον, ἄφθιτον αἰεὶ·
 Σὺν τῷ ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ὅστιρα μὲν βασιλῆα καὶ ἔσχον ἄνδρα κιχείη,
 Τὸν δ' ἀγατοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστιάς·
 160 Δαιμόνι', οὐ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδύσασθαι·
 Ἄλλ' ἀντίος τε κάθησο, καὶ ἄλλους ἵδρου λαοὺς.
 Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Αἰρεΐδου·
 Νῦν μὲν πειράται, τύχα δ' ἴσεται νῆας Ἀχαιῶν.
 Ἐν βουλῇ δ' οὐ πάντες ἀκούσαμεν οἶον ἔειπεν.
 166 Μήτιι χολωσάμενος ῥέξῃ κακὸν νῆας Ἀχαιῶν.
 Θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ Διοτρεφείος βασιλῆος·
 Τιμὴ δ' ἐκ Διὸς ἐστὶ, φιλεῖ δὲ ἡ μητιέτα Ζεύς.
 Ὅν δ' αὖ δῆμον τ' ἄνδρα ἴδοι, βοῶντά τ' ἐφεύροι,
 Τὸν σκῆπτρῳ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκε τε μύθει·
 200 Δαιμόνι', ἀτρέμας ἦσο, καὶ ἄλλων μύθον ἄκουε,
 Οἱ σίο φέριτεροί εἰσι· σὺ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναικας,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιος, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ.
 Οὐ μὲν πως πάντες βασιλεύσομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί·
 Οὐκ ἄγαθὸν πολυκοιρανίῃ· εἰς κοίρατος ἔστω,
 206 Εἰς βασιλεύς, ᾧ ἴδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
 [Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θῆμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ.]
 Ὡς ὅγε κοιρανίων δῖεπε στρατὸν· οἱ δ' ἀγορήνδε
 Αὐτὶς ἐπισσεύοντο νειῶν ἅπο καὶ κλισιάων,
 Ἰλχῇ, ὥς ὅτε κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 210 Διγυαλῷ μεγάλῳ βρέμεται, σμαραγεῖ δὲ τε πόντος.
 Ἄλλοι μὲν ῥ' ἔζοντο, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἕδρας.
 Θεοσῖτης δ' ἔτι μούνος ἀμειροπῆς ἐκόλωα,
 Ὅς ῥ' ἔπειτα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε πολλὰ τε ἦδη,
 Μάψ, αὐτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεται βασιλεῦσιν,
 216 Ἄλλ' ὅ,τι οἱ εἴσαιο γελοῖον Ἀργείοισιν
 ἔμμεναι. αἰσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ ἴλιον ἦλθεν·
 Φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἔτερον πόδα· τῷ δὲ οἱ ὤμω
 Κρυφαί, ἐπὶ στήθεος συροχωκότε· αὐτὰρ ὑπερθεν
 Φοξὸς ἦν κεφαλῇ, ψεδνῇ δ' ἐπετήνοθε λάχνη.
 220 Ἐχθιστος δ' Ἀχιλλεῖ μάλιστα· ἦν ἡδ' Ὀδυσσεύς·
 Τῷ γὰρ ρευκίεσκε· τότε αὐτ' Ἀγαμέμνονι δίω
 Ὀξία πεκληγὼς λέγ' ὀνειδέα· τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἐκπάγλως κοτίοντο, νειμήσσηθ' ἐν τ' ἐνὶ θυμῷ.

- Ἀὐτὰρ ὁ μακρὰ βωῶν Ἀγαμέμνονα ρέκτε μύθῳ·
 237 Ἀτρεΐδῃ, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεται, ἡδὲ χατίζεις;
 Πλείαι τοι χυλκοὺ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναικες
 εἰσὶν ἐν κλισίῃς ἐξαιρέτοι, ἄς τοι Ἀχαιοὶ
 ἠφροῖσιν δίδουмен, εὖτ' ἂν πολλέθρον ἔλωμεν.
 Ἴη ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδευῆσαι, ὅν κέ τις οἴσσει
 239 Τρώων ἐπποδάμων ἐξ Ἰλλίου, υἱὸς ἄποινα,
 "Ὅν κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν;
 Ἴη γυναικί νῆην, ἵνα μίσγεται ἐν φιλότῃτι,
 Ἴητ' αὐτὸς ἀπορούσφι κατέλχηται; — οὐ μὲν ἔοικεν,
 Ἀρχὸν εὐντα, κακῶν ἐπιβιασκέμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 243 Ἴη πέποιτες, κύκ' ἐλέγχε', Ἀχαιῖδες, οὐκίτ' Ἀχαιοί!
 Οἴκαδ' ἐπερ σὺν Τησὶ τειόμεθα· τόνδε δ' ἔωμεν
 Αἰτοῦ ἐπὶ Τροίῃ γέρον περσέμεν, ὄφρα ἰδῇται,
 Ἴη τί τι οἱ χ' ἡμεῖς προσαμέντομεν, ἡδὲ καὶ οὐκί·
 "Ὅς καὶ νῦν Ἀχιλῆα, ἔο μίγ' ἀμείνονι φῶτα,
 245 Ἰτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχτι γέρας, αὐτὸς ἀπούρας.
 Ἀλλὰ μῦλ' οὐκ Ἀχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμεν·
 Ἴη γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 Ὡς φάτο ρέκτεϊων Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θερούτης· τῷ δ' ὠκα παρίσιατο δῖος Ὀδυσσεύς,
 247 Καὶ μιν ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῷ ἠρίπαπε μύθῳ·
 Θεροῖτ' ἀκριτόμυθε, λιγύς περ ἑὼν ἀγορευτῆς,
 Ἰσχεο, μηδ' ἔτιλ' οἷος ἐριζέμεναι βασιλευσιν.
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σέο φημί χειρότερον βροτὸν ἄλλον
 εἴμεναι, ὅσοι αἶμ' Ἀτρεΐδης ὑπὸ Ἰλιον ἤλθον.
 249 Τῷ οὐκ ἂν βασιλῆας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορευόεις,
 Καί σφιν ὀνειδέει τε προτέρους, νόστον τε φυλάσσους.
 Οὐδέ τί πω σάφα ἴδμεν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
 Ἴη εὐ ἡδὲ κακῶς ροστήσομεν νῆες Ἀχαιῶν.
 [Τῷ, νῦν Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 251 Ἰσσαι ὀνειδίζων, ὅτι οἱ μῦλα πολλὰ διδοῦσιν
 Ἰπρῶις Δαναοί· σὺ δὲ κερτομέων ἀγορευέεις.]
 Ἀλλ' ἐκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι, ὥς νῦ περ ὦδε,
 Μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὁμοιοῖν ἐπέη,
 253 Μηδ' ἔτι Τηλεμήχοιο πατήρ κεκλημένος εἶην,
 Εἰ μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλου εἵματος δύνωι,
 Χλαῖνάν τ' ἡδὲ χιτῶνα, τὰ τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει,
 Αὐτὸν δὲ κλισίοντα θοῆς ἐπὶ νῆας ἀφῆσω
 Πεπληγῶς ἀγορήθεν ἀεκέεσσι πληγῇσιν.
 255 Ὡς ἄρ' ἔφη· σκήπτρῳ δὲ μετώφρετόν ἡδὲ καὶ ὦμον
 Πλήξεν· ὁ δ' ἰδρώθη, θαλερόν δὲ οἱ ἔκπευε δάκρυ.

- Σκῶδις δ' αἵματοίεσσα μεταφρένον ἐξυπανίστη
 Σκῆπτρον ὕπο χρυσίου· ὁ δ' ἄρ' ἔζετο, τάρβησέν τε·
 Ἀλγίστας δ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.
 170 Οἱ δέ, καὶ ἀχρύνενοι περ, ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν·
 Ὡδὲ δέ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 "ὦ νόποι! ἡ δὴ μυρὶ' Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ἔοργεν,
 Βουλὰς τ' ἐξάφρων αγαθάς, πόλεμόν τε κορύσσων·
 Νῦν δὲ τόδε μέγ' ἄριστον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν,
 175 "Ὅς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων.
 Οὐ θῆν' μιν πάλιν αὐτὶς ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ
 Νικαίειν βασιλῆας ὀνειδείους ἐπέεσιν.
 "Ὡς φάσαν ἡ πληθὺς· ἀνὰ δὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεὺς
 "Ἔσση, σκῆπτρον ἔχων — παρὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 180 Εἰδομένη κήρυκι, σιωπᾶν λαὸν ἀνοίγει,
 "Ὡς ἄμα θ' οἱ πρῶτοί τε καὶ ὕστατοι νῆες Ἀχαιῶν
 Μῦθον ἀκούσειαν, καὶ ἐπιφρασσάμετο βουλὴν —
 "Ὁ σφὲν ἐὺφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
 "Αἰρεῖσθαι, νῦν δὴ σε, ἄναξ, ἐθέλουσιν Ἀχαιοὶ
 185 Πᾶσι ἐλάχιστον θέμεναι μερόπτεσι βροτοῖσιν·
 Οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν ὑπόσχευν, ἦν περ ὑπέστην,
 "Ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες ἀπ' Ἀργεὺς ἱπποβότοιο,
 "Ἰον ἐκπύρσαντ' εὐτελχεον ἀπανέσθαι.
 "Ὡς τε γὰρ ἡ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες,
 190 Ἀλλήλοισιν οὐδύρονται οἰκόνδε νέεσθαι.
 "Ἢ μὴν καὶ πόνος ἐστὶν ἀνιηθέντα νέεσθαι.
 Καὶ γάρ τις θ' ἔνα μῆνα μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο
 Ἀσχαλᾶς σὺν τῇ πολυζύγῳ, ὅν περ ἄειλαι
 Χειμῆριαι εἰλέωσιν, ὀρινομένη τε θάλασσα·
 195 "Ἢ μὲν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπίων ἐνιαυτός
 "Ἐνθάδε μιμνόντεσσι. τῷ οὐ νημεσίχομ' Ἀχαιοὺς
 Ἀσχαλᾶν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν· ἀλλὰ καὶ ἔμψης
 Αἰσχρόν τοι δηρόν τε μένειν, κενεὸν τε νέεσθαι.
 Τλήτε, φίλοι, καὶ μέναιτ' ἐπὶ χρόνον, ὄφρα δαῶμεν,
 200 "Ἢ τιτὸν Κάλχας μαντεύεται, ἧ καὶ οὐκί.
 Εὐ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶν· ἐστὶ δὲ πάντες
 Μάρτυροι, οὓς μὴ Κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσσαι,
 Χθρῆά τε καὶ προῖς, ὅτ' ἐς Αὐλίδι νῆες Ἀχαιῶν
 "Ἢ γιγέθοντο, κακὰ Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ φέρουσαι·
 205 "Ἢ μὲν δ' ἄμφι περὶ κρήτην ἱερὸς κατὰ βωμοῖς
 "Ἐρδομεν ἀθανάτοισι τελεέσσας ἐκατόμβης,
 Καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ, ὅθεν ῥέειν ἀγλὺν ὕδωρ·
 "Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ ρῶτα δαφνοῖός,
 Σμερδαλῆος, τόν ῥ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἤκε φόωςδε,

- 310 Βωμοῦ ὑπαΐδας, πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν.
 Ἐνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεύσοι, ῥήπια τέκνα,
 Ὅσῳ ἐπ' ἀκροταίῳ, πετάλοις ὑποπεπτηῶτες.
 Οἰτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα.
 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήυθιε τετριγώτας·
- 315 Μήτηρ δ' ἀμφοποτάτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα·
 Τὴν δ' ἐλελιζόμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Τὸν μὲν ἀρλίζιον θῆκεν θεός, ὥς περ ἔφηνεν·
 Λααν γὰρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
- 320 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐνίχθη.
 Ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰσῆλθ' ἐκατόμβας,
 Κάλχας δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοπροπέων ἀγόρευεν·
 Τίπτε' ἀνεῷ ἔγνεσθε, καρηκομόωντες Ἀχαιοί;
 Ἡμῖν μὲν τὸδ' ἔφηνε τέρας μέγα μητίετα Ζεὺς,
- 325 Ὅψιμον, ὀψιτέλεστον, οὐ κλέος οὔ ποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς οὗτος κατὰ τέκν' ἔφαγε στρουθοῖο καὶ αὐτήν,
 Οἰτώ, ἀτὰρ μήτηρ ἐνάτη ἦν, ἣ τέκε τέκνα·
 Ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτ' ἔετα πολυμύζομεν αἰθερ,
 Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν αἰρήσομεν εὐρύαγχιαν.
- 330 Κεῖνος τὼς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 Ἄλλ' ἄγε, μέμνετε πάντες, εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Αὐτοῦ, εἰσέκεν ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἔλωμεν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοι δὲ μὲγ' ἔχον — ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλέον κονάβησαν, αὔσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν —
- 335 Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσεύς θελοῖο.
 Τόισι δὲ καὶ μετίειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ὡ πόποι! ἣ δὲ παῖσιν εἰοκότες ἀγορεύσθε
 Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
 Πῇ δὲ συνθεσῆσαι τε καὶ ὄρκια βίησεται ἡμῖν;
- 40 Ἐν πυρὶ δὲ βουλαὶ τε γενοῖατο, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
 Σπονδαὶ τ' ἀκρητοὶ καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 Αὐτὼς γάρ ῥ' ἐπέεσσ' ἐριδιαιρούμεν, οὐδέ τι μῆχος
 Εὐρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθαδ' ἔοντες.
 Ἀρειδῇ, σὺ δ' ἔθ', ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλήν,
- 45 Ἀρχεῖν Ἀργεῖοισι κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης·
 Τούσδε δ' ἔα φθινύθειν, ἕνα καὶ δύο, τοὶ κεν Ἀχαιῶν
 Νόσφιν βουλεύωσ' — ἄνυσιν δ' οὐκ ἔσεται αὐτῶν —
 Πρὶν Ἀργοςδ' εἶναι, πρὶν καὶ Διὸς αἰγιόχοιο
 Γνώμεναι εἶτε ψευδὸς ὑπόσχεσις, ἧς καὶ οὐκί.
- 50 Φημὶ γάρ οὖν καταρεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
 Ἥματι τῷ, ὅτε νηυσὶν ἐπ' ὠκυπόροισιν ἔβαινον
 Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόρον καὶ Κῆρα φέροντες,

- Ἀστράκτων ἐπιδίξι', ἐνταίσιμα σήματα φαίνων. —
 Τῷ μῆτις πρὶν ἐπιγίγσθαι οἰκόνδε νείεσθαι, —
 125 Ἥϊν τινα παρ Τρώων ἀλόχῳ κυτακοιμηθῆναι,
 Πάσασθαι δ' Ἰλίου ὁρμηματὰ τε στοναχὰς τε. —
 Ἢ δὲ τις ἐκπύγλως ἐθέλει οἰκόνδε νείεσθαι,
 Ἀπίσθω ἧς νηὺς ἔνυσσι μοιο μελαίνης,
 Ὀφρα πρόφθ' ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. —
 130 Ἄλλω, ἄναξ, αὐτός τ' ἐν μῆδεο, πείθειό τ' ἄλλω.
 Οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται ὃ, τί κεν εἴπω.
 Ἄρην ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτους, Ἀγαμέμνων, —
 Ὡς φρήτην φρήτην φιν ὕρίχη, φῦλα δὲ φέλοις.
 Εἰ δὲ κιν ὧς ἔρξῃς, καὶ τοι πείθονται Ἀχαιοί,
 135 Γιώω, ἔπειθ', ὅς θ' ἡγεμόνων κακός, ὅς τέ νυ λαῶν,
 Ἴδ' ὅς κ' ἐσθλὸς ἔσσι· κατὰ σφίας γὰρ μαχέονται.
 Γιώωσι δ', εἰ καὶ θεσπεσίη πόλιν οἶα ἀλαπάξεις,
 Ἢ ἄνδρων κηκόει, καὶ ἀφροδίη πολέμοιο.
 Τὸν δ' ὑπεμβύμετος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
 140 Ἢ μὰν αὐτ' ἀγορή νικῆς, γέρον, νῆας Ἀχαιῶν.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Τοιοῦτοι δέκα μοι συμφροῦδμονες εἴεν Ἀχαιῶν. —
 Τῷ κε τίχ' ἡμῦσι πύλιν Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ἔφ' ἡμετέροισιν ἁλοῦσά τε, πέρθομένη τε.
 145 Ἀλλὰ μοι αἰγίοχος Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βύλλει.
 Καὶ γὰρ ἔγῳ Ἀχιλεὺς τε μαχυσάμεθ' εἵνεκα κόουης
 Ἀντιβίοις ἐπέουσιν, ἐγὼ δ' ἤρχον χαλεπαίνων.
 Ἢ δὲ ποί' ἔς γε μίαν βουλευόμεν, οὐκέτ' ἔπειτα
 150 Τρώων ἀνάβλησις κηκοῦ ἔσσεται, οὐδ' ἥβαιόν.
 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἀρηῃ.
 Εὐ μὲν τις δόρυ θηξιάσθω, εὐ δ' ἀσπίδα θάσθω, —
 Εὐ δὲ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσιν,
 Εὐ δὲ τις ἄρματος ἀμφὶς ἰδῶν, πολέμοιο μεδέσθω. —
 155 Ὡς κε παντμήριοι στυγερώ κρινώμεθ' Ἀρηῇ.
 Οὐ γὰρ πανσῶλῃ γε μετέσσεται, οὐδ' ἥβαιόν,
 Εἰ μὴ νῦν ἔλθοῦσα διακρινέει μένος ἀνδρῶν.
 Ἰδρῶσι μὲν τευ τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν —
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης, περὶ δ' ἔρχεῖ χεῖρα καμῖται.
 160 Ἰδρῶσι δὲ τευ ἵππος, εὖδρον ἄρμα τιταίνων. —
 Ὅτ' δὲ κ' ἔγῳ ὑπάνευθε μάχης ἐθέλοντα νοήσω
 Μιμνᾶζειν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐ οἱ ἔπειτα
 Ἀρκιον ἔσσειται φυγέειν κύνες ἢ δ' οἰωνούς. —
 Ὡς ἔφατ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἱάχον, ὥς ὅτε κύμα
 165 Ἀκτῇ ἔφ' ὑψηλῇ, ὅτε κινήσῃ Νότος ἑλθὼν,

- Προβλήτι σκοπέλω· τὸν δ' οὐποτε κύματα λείπει
 Μυρτοίων ἀνέμων, οὔτ' ἂν ἐνθ' ἡ ἐνθα γένωνται.
 Ἀρσταντες δ' ὀρέοντο, κεδυσθέντες κατὰ νῆας,
 Κύπρισσάν τε κατὰ κλισίας, καὶ δεῖπρον ἔλοντο.
 400 Ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεξε θεῶν αἰεγενετῶν,
 Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μύλων Ἄρηος.
 Αὐτὰρ ὁ βουὴν ἔερευσε ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Πίονα, πενταέτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι·
 Κίκλησεν δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχίων,
 405 Νέστορα μὲν πρῶτιστα καὶ Ἰδομενεύην ἀνακτα,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴαντα δῖον καὶ Τυδίδος υἱόν,
 Ἔκτορ δ' αὐτὸς Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν αἰτάλαντο.
 Αὐτόματος δὲ οἱ ἦλθε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Ἰδίει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὺν ὥς ἐπονείτο.
 410 Βουὴν δὲ περιστήσαντο, καὶ οὐλοχύτις ἀνέλοντο·
 Τυτσίην δ' εὐχόμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
 Πῆ πρὶν ἐπ' ἥλιον δύναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἔλθειν,
 Πρὶν με κατὰ πρηγὲς βαλεῖν Πριάμοιο μέλαθρον
 415 Αἰθαλόεν, πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα,
 Ἐκτόρεον δὲ χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐσαι
 Χαλκῷ φωγαλέον· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι
 Πρηγῆες ἐν κονίῃσιν ὁδᾶξ λαζοῖόντο γαῖαν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πῶ οἱ ἐπεκράϊε Κρονίων·
 420 Ἄλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρά, πόνον δ' ἀμέγαυρον ὄφειλεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' εὗξαντο, καὶ οὐλοχύτις προβάλλοντο,
 Αὔευσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαζαν καὶ ἔδειραν,
 Μηρούς τ' ἐξέταμον, κατὰ τε κνίσση ἐκάλυψαν,
 Δίπτυχα ποιήσαντες, ἐπ' αὐτῶν δ' ὠμοθέτησαν.
 425 Καὶ τὰ μὲν ἄρ' σχίζουσιν ἀφύλλοισιν κατέκαιον·
 Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπεύραντες, ὑπείρεχον Ἰφαιστοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη, καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο,
 Μίστυλλον τ' ἄρα τάλλα, καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἐπειραν,
 Ὀπτησάν τε περιφραδῖως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 430 Αὐτὰρ ἐπεὶ παύσαντο πόνον, τεύκοντό τε δαῖτα,
 Δαινυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδάμειτο δαιτὸς ἔτσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε Γερηνίος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδῃ κύδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 435 Μῆκέτι νῦν δὴθ' αὖθι λεγώμεθα, μῆδ' ἔτι δηρὸν
 Ἀμβαλλώμεθα ἔργον, ὃ δὴ θεὸς ἐγγυαλλῆει.
 Ἄλλ' ἄγε, κήρυκες μὲν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Λαὸν κηρύσσοντες ἀγειρόντων κατὰ νῆας·

- Πῦες δ' ἄθροοι ὦδε κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 440 ἴσμεν, ὅφρα κε θύσσοι ἐγείρομεν ἐξ ἑν Ἀργεῖα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσιν ἄταξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν,
 Κηρύσσειν πόλεμόνδε καρηχομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Οἱ μὲν ἐκήρυσσον, τοὶ δ' ἠγείροντο μάλ' ὤκα.
 445 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα Διοτρεφείας βασιλῆς
 Θύτον κρίνοντες· μετὰ δέ, γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Αἰγιδ' ἔχουσα ἑρίμιον, ἀγέρας, ἀθανάτην τε·
 Τῆς ἑκατὸν θύσαιοι παγχρύσειο ἠερίθονται,
 Πάντες εὐπλεκέες, ἑκατόμβοιοι δὲ ἔκαστος.
 450 Σὶν τῇ παιφάμυσσῳσι διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅτρετόνσ' ἵεναι· ἐν δὲ σθέρος ὤρεσιν ἑκάστῳ
 Καρδίη, ἄλληκτον πολέμιζεν ἰδέσθαι.
 Τοιοῖσι δ' ὅφρα πόλεμος γλυκίων γίνοιτ', ἢ ἐνείσθαι
 Ἐν ρησὶ γλαφυρῇσι φίλην ἰς πατρίδα γαῖαν.
 455 Ἦντε πῖρ ἀΐδηλον ἐπιφίγει ὕσπετον ἔλην
 Οὔρεος ἐν κορυφῇς, ἔκαθεν δὲ τε φαίνεται αὐγὴ·
 Ὡς ἰὼν ἐρχομένῳ ἀπὸ χυλκοῦ Θεσπείσιοιο
 Αἴγλη πυμφανύουσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἔκεν.
 Τῶν δ', ὥς τ' ὄρνιθων πετιηνῶν ἔθνεα πολλά,
 460 Χτῶν ἢ γερύων ἢ κέκτων δουλιχοδείραν,
 Αἰὶψα ἐν λειμῶνι, Καῦστρίῳ ἄμφι ἔβηδρα,
 Ἐνθα καὶ ἐνθα ποιώνται ἀγυλλόμεται πετρώεσσι,
 Κλαγγηδὸν προκαθίζόντων, σμαραγεῖ δὲ τε λειμῶν·
 Ὡς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 465 Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθονὶ
 Σμερδαλίῳ κονίβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 Ὤσαν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 Μυρτοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθη γίγνεται ὥρη.
 Ἦντε μυιάων ἀδινύων ἔθνεα πολλά,
 470 Αἶτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἡλάσκουσιν,
 Ὡρη ἐν ἱερῇ, ὅτε τε γλάγρος ἄγγεα δεῦρι·
 Τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι καρηχομόωντες Ἀχαιοί
 Ἐν πεδίῳ ἴσαντο, διαφθαῖσαι μεμαῶτες.
 Τούς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατὶ αἰγῶν αἰπόλοιο ἄνδρες
 475 Ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῇ μίγῃωσιν·
 Ὡς τοὺς ἡγεμόντας διεκόμεον ἐνθα καὶ ἔνθα,
 Τομίνηνδ' ἵεναι· μετὰ δέ, κρείων Ἀγαμέμνων,
 Ὀμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλος Διὶ τερπικεράντῳ,
 Ἀρεῖ δὲ ζῶντην, στέρον δὲ Ποσειδάωνι.
 480 Ἦντε βοὺς ἀγέληφι μίγ' ἕξοχος ἔπλετο πάντων
 Τυτῆρος· ὁ γὰρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγορμένῃσιν·

Τοῖον ἄρ' Ἀτρεΐδην θῆκε Ζεὺς ἥματι κείνῳ,
Ἐκπρεπὲς ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἠρώεσσιν.

Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι·

153 Ἦμεῖς γάρ θεαὶ ἐσμε, πάρεστε τε, ἔστε τε πάντα,
Ἦμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν, οὐδέ τι ἴδμεν·
Οἵτινες ἠγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρατοι ἦσαν.
Ἢλῖθ' οὖν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὔδ' ὀνομήσω·
Οὔδ' εἰ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἴεν.

190 Φωνὴ δ' ἄφθνηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη·
Ἰὴ μὴ Ὀλυμπιῖδες Μοῦσαι, Διὸς αἰγιόχοιο
Θιγατέρες, μνηστῆαί εἰδ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.
Ἀρχοῦν· αὐτῶν ἐρέω, νῆας τε προπύσσας.

Βοιωτῶν μὲν Πηνελόεως καὶ Ἀθήτος ἦρχον,
495 Ἀρκευίλειός τε Προδοήνωρ τε Κλονίος τε·
Οἳ θ' Ἐρῖην ἐνέμοντο καὶ Αἰλίδῃ πετρῆεσσαν,
Σχοῖνόν τε Σκῶλον τε, πολύκνημόν τ' Ἐτειωνόν,
Θέσπιαν, Ἰθαΐαν τε καὶ ἐφ' ἔξοχον Μυκαλησόν,
Οἳ τ' ἄμφ' Ἄρμ' ἐνέμοντο καὶ Εἰλέσιον καὶ Ἐρύθρας,

500 Οἳ τ' Ἐλειῶν ἔχον ἦδ' Ἐλῆν καὶ Πετεῶνα,
Ἰκαλῆην, Μεδειοῖν τ', ἔνκτιμενον πτολίεθρον,
Κώπης, Εὐτρεσίην τε, πολυτρήλαιά τε Θίσβην,
Οἳ τε Κοροῖντιαν καὶ ποιήενθ' Ἀλκίονον,
Οἳ τε Πλάταιαν ἔχον, ἥδ' οἳ Γλίσιαντ' ἐνέμοντο,
505 Οἳ θ' Ἐποθήβης εἶχον, ἐνκτίμενον πτολίεθρον,
Ὀρχηστὸν θ' ἱερὸν, Πουσιδίῃον ἡγλαὸν ἄλσος,
Οἳ τε πολυστάφυλον Ἀρρην ἔχον, οἳ τε Μίδειαν,
Νῆσάν τε Ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν·
Τῶν μὲν πεντήκοντα νέες κίον· ἐν δὲ ἑκάστη

610 Κοῦροι Βοιωτῶν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι βαῖνον.

Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος καὶ Ἰάλλμενος, νέες Ἀρης,
Οὓς τέκεν Ἀσινόχη, δόμῳ Ἀκτορος Ἀΐειδαο,
Παρθένης αἰδοίη, ὑπερώιον εἰσαναβῆσα,
115 Ἀρηῖ κρατερῇ· ὃ δὲ οἳ παρελέξατο λύθρη·
Τούς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νέες ἐστιχόωντο.

Αὐτὰρ Φωκίων Σχεδῖος καὶ Ἐνίστροφος ἦρχον,
Τίτες Ἰφίτου μεγαθύμου Νανβολίδαο·

Οἳ Κυτάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρῆεσσαν,
920 Κρεῖσάν τε Ζυθέην καὶ Δυνλίδα καὶ Παροπήνα,
Οἳ τ' Ἀνελώρειαν καὶ Τάμπολιν ἀμφενέμοντο,
Οἳ τ' ἄρα πᾶρ ποταμὸν Κηφισὸν διὸν ἔναιον,
Οἳ τε Αἰλίκειν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισοῖο·
Τούς δ' ἄμμι τισσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.

- 525 Οἱ μὲν Φωκίων στήχας ἔστασαν ἀμφιέποντες·
 Βοιωτῶν δ' ἐμπλην ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο.
 Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Μείων, οὔτε τόσος γε ὅσος Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἀλλὰ πολὺ μείων· ὀλίγος μὲν ἦεν, λινοθώρηξ,
 530 Ἐρχίη δ' ἐκείαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιοὺς·
 Οἱ Κύνον τ' ἐνέμορτ', Ὀπόεττά τε Καλλίαρόν τε,
 Βῆσάν τε Σκάρφην τε καὶ Αἰγείας ἐρατεινάς,
 Τάρτην τε Θρόνιον τε, Βοαργίου ἀμφὶ φέεθρα·
 Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο
 535 Λοκρῶν, οἱ ναίουσι πύρην ἱερῆς Λυβυΐης.
 Οἱ δ' Εὐβοίαν ἔχον μένεα πνείοντες Ἀβάντες,
 Χαλκίδα τ' Εἰρετρίαν τε, πολυστάφυλον θ' Ἰστρίαν,
 Κήφινθόν τ' ἔφαλον, Δίον τ' αἰπὺ πτολίεθρον,
 Οἱ τε Κάρυστον ἔχον, ἥδ' οἱ Στύρα ναιετάασκον·
 540 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' Ἐλεφήνωρ, ὅζος Ἄρῃος,
 Χαλκωδορτιῶδης, μεγαθύμων ἀρχὸς Ἀβάντων.
 Τῷ δ' ἄμ' Ἀβάντες ἔποντο θοοί, ὅππῃθεν κομώοντες,
 Αἰχμηταί, μεμαώτες ὀρεκτῆσιν μελίχυν
 Θωρηκῆς ῥήζειν δητῶν ἀμφὶ στήθεσσι·
 545 Τῷ δ' ἄμα τεσσαράκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον
 Δῆμον Ἐρεχθίδος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
 Θρέψε, Διὸς θυγάτηρ — τέκε δὲ Ξείδωρος Ἀρουρά —
 Καδ' δ' ἐν Ἀθῆναις εἴπεν, ἑὸν ἐνὶ πτόνι νηῖ·
 550 Ἐνθάδε μιν ταύροις καὶ ἀρνείοις ἱλάονται
 Κούροι Ἀθηναίων, περιτελλομένων ἐνιαυτῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευ' υἱὸς Πειρεῶ, Μενεαθεύς.
 Τῷ δ' οὐπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένει· ἀνὴρ,
 Κοσμηῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας —
 555 Νίστωρ οἷος ἔριξεν· ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν —
 Τῷ δ' ἄμα πεντήκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγειν δυοκαίδεκα νῆας.
 [Στίσι δ' ἄγων, ἴν' Ἀθηναίων ἴσταντο φύλαγγες.]
 Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
 560 Ἐρμιόνην, Αἰαίην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἔχουσας,
 Τροιζήν, Ἠϊόνας τε καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
 Οἱ τ' ἔχον Αἰγίαν, Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Καὶ Σθénéλος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός·
 565 Τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύαλος τρίτατος κτεν, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστίος υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἄνκτος.
 Συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·

- Τῷσι δ' ἄμ' ὀγδῶκοντα μέλαιναί νῆες ἔποντο.
 Οἳ δὲ Μυκῆνας εἶχον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 570 Ἀργεῖόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένους τε Κλεωνάς,
 Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἑρατεινὴν,
 Καὶ Σικυῶν, ὅθ' ἄρ' Ἀδρηστος πρῶτ' ἐμβασιλευεν,
 Οἳ θ' Ἐπερησίην τε καὶ αἰπεινὴν Ἰονόεσσαν,
 Πελλήνην τ' εἶχον, ἥδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
 575 Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἄμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.
 Τῶν ἑκατὸν νῆων ἤρχε κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Λαοὶ ἔποντ'· ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο ρώοπα χαλκόν,
 Κυδιόων, ὅτι πάσι μετέπρεπεν ἡρώεσσι,
 580 Οὐνεκ' ἄριστος ἦεν, πολὺ δὲ πλείστους ἔγε λαοὺς.
 Οἳ δ' εἶχον κοίλῃν Λακεδαιμόνα κητώεσσαν,
 Φῶριν τε Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μύσσην,
 Βρυσειάς τ' ἐνέμοντο καὶ Λυγείας ἑρατεινάς,
 Οἳ τ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον, Ἑλος τ', ἔφαλον πτολίεθρον,
 585 Οἳ τε Λάαν εἶχον, ἥδ' Οἰτυλον ἀμφενέμοντο.
 Τῶν οἱ ἀδελφεὸς ἦρχε, βοῖην ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Ἐξήκοντα νειῶν ἀπάτερθε δὲ θωρήσσοντο.
 Ἐν δ' αὐτὸς κίεν ἥσι προθυμίῃσι πεποιδῶς,
 Ὀτρύνων πόλεμόνδε· μάλιστα δὲ ἔετο θυμῷ
 590 Τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχὰς τε.
 Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρῆνην ἑρατεινὴν,
 Καὶ Θρόν, Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ ἔκτετον Αἰπν,
 Καὶ Κυπαρισσέντα καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
 Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἑλος καὶ Λώριον — ἔνθα τε Μοῦσαι
 595 Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρηῖκα παύσαν ἀοιδῆς,
 Οἰχαλῆθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλῆτος·
 Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησίμεν, εἵπερ ἦν αὐταὶ
 Μοῦσαι ἀείδοιεν, κοῦραι Λιδὸς αἰγιόχοιο·
 Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν, αὐτὰρ ἀοιδῆν
 600 Θεσπεσίην ἀφέλοντο, καὶ ἐκλέλαθον κισθαριστὴν —
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Τῷ δ' ἐνεηκόντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχόντο.
 Οἳ δ' ἔχον Ἀρκαδίην, ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος αἰπύ,
 Αἰπύτιον παρὰ τὺμβον, ἦν ἄνδρες ἀγχιμαχηταί,
 605 Οἳ φένεόν τ' ἐνέμοντο καὶ Ὀρχομενὸν πολὺμυλον,
 Ῥίπην τε Στρατῆν τε καὶ ἡγεμόεσσαν Ἐνίσπην,
 Καὶ Τεγέην εἶχον καὶ Μαντινέην ἑρατεινὴν,
 Στύμφηλόν τ' εἶχον, καὶ Παφλασίην ἐνέμοντο·
 Τῶν ἤρχ' Ἀγκαῖοιο παῖς, κρείων Ἀγαπήνωρ,
 610 Ἐξήκοντα νειῶν· πολέες δ' ἐν νηῖ ἐκάστη

- Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον, ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.
 Ἄντ' οὐ γὰρ σφιν δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Νῆας εὖσσεῖλμονς, περὶ ἅν' ἐπὶ οἶνοπα πότον,
 Διερειδῆς· ἐπεὶ οὐ σφί θάλυσσιν ἔργα μεμύλη.
 615 Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἰλίδα διὰν ἔβαιον,
 Ὅσσην ἐφ' Ἑρμίνῃ καὶ Μύρσινος ἐσχατώσσα,
 Πίτρη τ' Ἰλαινῇ καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς ἔργει·
 Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἄνδρ' ἐκάστη
 Νῆες ἔποντο θοαί, πολέες δ' ἔμβαιον Ἐπειοί.
 620 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγήσασθην,
 Γίης, ὃ μὲν Κτιάτου, ὃ δ' ἄρ' Εὐρύτου Ἀκτορίαντος·
 Τῶν δ' Ἀμαρυγκειδῆς ἦρχε κρατερὸς Διῶρης·
 Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχε Πολύξενος Θεοειδῆς,
 Τῶς Ἀγασθένης Αὐγυῖάδαο ἄνακτος.
 625 Οἱ δ' ἐκ Δουλιχίου, Ἐχινάων θ' ἱερῶν
 Νήσων, αἱ ταῖονσι πέρην ἁλός, Ἰλίδος ἄντα·
 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε Μίγης, αἰάλακτος Ἀρῆ,
 Φυλκίδης, ὃν τίκτε Διὶ φίλος ἱππότη Φυλεύς,
 Ὅς ποτε Δουλιχίονδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς·
 630 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους,
 Οἱ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον,
 Καὶ Κρονύλει· ἐνέμοντο καὶ Αἰγίλιπα τροχέϊαν,
 Οἱ τε Ζάκυνθον ἔχον, ἧδ' οἱ Σάμον ἀμφοτέρωμοτο,
 635 Οἱ τ' ἡπείρον ἔχον, ἧδ' ἀντιπύραι· ἐνέμοντο·
 Τῶν μὲν Ὀδυσσεὺς ἦρχε, Διὶ μῆτιν αἰάλακτος·
 Τῷ δ' ἅμα νῆες ἔποντο δυώδεκα μιλτοπάρηοι.
 Αἰτωλῶν δ' ἡγείτο Θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Οἱ Πλευρῶν· ἐνέμοντο καὶ Ἰλῆον ἧδὲ Πυλὴνῃν,
 640 Χαλκίδα τ' ἀγχίαλον, Καλυδῶνά τε πετρήευσαν—
 Οὐ γὰρ εἴτ' Οἰνῆος μεγάλητορος υἱέες ἦσαν,
 Οὐδ' ἄρ' εἴτ' αὐτὸς ἔην, θάνα δὲ ξανθὸς Μελιάγχρος—
 Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσιν·
 Τῷ δ' ἅμα τέσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 645 Κρητῶν δ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Οἱ Κνωσὸν τ' εἶχον, Γόρτυν τε τειχιόεσσαν,
 Λύκτιον, Μίλητόν τε καὶ ἀργυρόετα Λύκαστον,
 Φαιστόν τε Ῥίτιόν τε, πλείεις εὐναιεταώσας,
 Ἄλλοι θ'· οἱ Κρήτην ἑκατόμπολιν ἀμφοτέρωμοτο.
 650 Τῶν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Μηριόνης τ' αἰάλακτος Ἐνυκλίου ἀνδρείφοντ'·
 Τοῖσι δ' ἅμ' ἐγδῶκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Τληπόλεμος δ' Ἰφρακλειδῆς, ἧς τε μέγας τε,

- Ἐκ Ῥόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ῥοδίων ἀγερώχων ·
 665 Οἱ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες,
 Ἄνδον, Ἰηλυσόν τε καὶ ὠργινόεντα Κάμειρον.
 Τῶν μὲν Τληπόλεμος δουρικλυτὸς ἡγεμόνευεν,
 Ὅν τέκεν Ἀστυόχεια βίη Ἡρακλεΐη·
 Τὴν ἄγει ἔξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἄπο Σελλήεντος,
 670 Πέρσας ἄστεα πολλὰ Διοτρεφίων αἰζηῶν.
 Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ,
 Αὐτίκα πατρὸς ἰοῖο φίλον μήτρωα κυτέκτα,
 Ἦδη γηράσκοντα Δικύμνιον, ὅζον Ἄρης.
 Αἴψα δὲ νῆας ἔπηξε, πολὺν δ' ὄγε λαὸν ἀγείρας,
 675 Βῆ φεύγων ἐπὶ πόρτον· ἀπειλήσαν γάρ οἱ ἄλλοι
 Τίεες νῆωνοι τε βίης Ἡρακλεΐης.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐς Ῥόδον ἵξεν ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
 Τριχθαὶ δὲ ᾤκηθεν καταφυλαδόν, ἣδ' ἐφίληθεν
 Ἐκ Διός, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσει.
 679 [Καὶ σφιν Θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων.]
 Νιρεὺς αὖ Σῦμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας εἴσας,
 Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιο τ' ἄνακτος,
 Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἥλιον ἦλθεν
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 685 Ἄλλ' ἀλαπαδνὸς ἦν, παῦρος δὲ οἱ εἶπετο λαός.
 Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον, Κράπαθόν τε Κάσσαν τε,
 Καὶ Κῶν, Εὐρυπύλοιο πόλιν, νήσους τε Καλύδνας·
 Τῶν αὖ Φειδιππὸς τε καὶ Ἀντιφος ἡγησάσθην,
 Θεσσαλοῦ υἱεὶ δ' ὤω Ἡρακλείδαο ἄνακτος·
 690 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐστιχώντο.
 Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πιλασγικὸν Ἄργος ἔναιον,
 Οἱ τ' Ἄλον, οἱ τ' Ἀλόπην, οἱ τε Τρηχῖν ἐτέμοντο,
 Οἱ τ' εἶχον Φθίην ἣδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα·
 Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί·
 695 Τῶν αὖ πεντήκοντα νεῶν ἦν ἀρχὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἄλλ' οἳγ' οὐ πολέμοιο δυστήνους ἐμνώνοντο·
 Οὐ γὰρ ἦν, ὅστις σφιν ἐπὶ στήχας ἡγήσαιο.
 Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρεος διὸς Ἀχιλλεύς,
 Κούρης χυόμενος Βρισηΐδος ἠΰκόμοιο,
 700 Τὴν ἐκ Λυρνησοῦ ἐξέλετο, πολλὰ μογήσας,
 Λυρνησὸν διαπορθήσας καὶ τείχεα Θήβης·
 Κῶδ δὲ Μῦνητ' ἔβαλεν καὶ Ἐπίστεροφον ἐγχεσιμώροους,
 Τίεας Εὐηνοῖο Σεληπιῶνιο ἄνακτος·
 Τῆς ὄγε κεῖτ' ἀχέων, τύχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμιλλον.
 705 Οἱ δ' εἶχον Φυλάκην καὶ Πύρρασον ἀνθεμόεντα,
 Δῆμητρος τέμενος, Ἰωανά τε, μητέρα μῆλων.

- Ἀγχιάλόν τ' Ἀντρώων ἥδ' ἐ Πιπτεῖον λεχεποίην·
 Τῶν αὖ Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 Ζωὸς ἰών· τότε δ' ἤδη ἔχεν καί τε γαῖα μέλαινα.
 700 Τῷ δὲ καὶ ἀμφιδρυγῆς ἄλοχος Φυλάκη ἐλείπειτο,
 καὶ δομος ἡμιτελής· τὸν δ' ἐκταπτα Δαρδανὸς ἀνῆλθε,
 Νηὶός· ἀποθρώσκοντα πολὺ πρῶτιστον Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ σφεας κόσμησε Ποδοάρκης, ὅς τος Ἀρης,
 705 Ἰφίταλον νῖός πολυμήλου Φυλκιδίππο,
 Αὐτοκασιγνήτος μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
 Ὀπλίτερος· γενεῇ ὅ δ' ἤρα πρότερος καὶ ἀρείων,
 Ἦρως Πρωτεσίλαος Ἀρήϊος· οὐδέ τι λαοὶ
 Δείονθ' ἡγεμόνος, πόθειον δὲ μιν ἐσθλὸν ἔοντα·
 710 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δὲ Φερεῖς ἐνέμοντο παρὰ Βοιβηΐδα λίμνην,
 Βοίβην καὶ Ἰλαφύρας καὶ ἑυκτιμένην Ἰαωλκόν·
 Τῶν ἡγεῖ Ἀδμήτοιο φίλος παῖς ἑνδεκα νηῶν,
 Εὐμήλις, τὸν ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε δῖα γυναικῶν,
 715 Ἀλκίσις, Πελλίω θυγατρῶν εἶδος ἀρίστη.
 Οἱ δ' ἤρα Μηθῶνην καὶ Θανυμακίην ἐνέμοντο,
 καὶ Μελίβοιαν ἔχον καὶ Ὀλιζῶνα τροχέϊαν·
 Τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχεν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Ἐπὶ νηῶν ἐρείται δ' ἐν ἐκάστη πεντήκοντα
 720 Ἐμβέβασσαν, τόξων εὖ εἰδότες ἴφι μάχεσθαι.
 Ἀλλ' ὅ μιν ἐν νῆσσι κῆτο κρατέρ' ἄλγεα πάσχων,
 Αἰμῶνι ἐν ἡγαθέῃ, ὅθι μιν ἔλπον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐκτεῖ μοχθήζοντα κακῶ ὀλοόφρονος ὕδρου·
 Ἐνθ' ὄγε κεῖτ' ὑχέων· τάχα δὲ μνηστῆσαι ἔμελλον
 725 Ἀργεῖοι παρὰ νηυσὶ Φιλοκτιήτῳ ἀνακτος.
 Οὐδέ μιν οὐδ' οἱ ἀναρχοὶ ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν·
 Ἀλλὰ Μειδῶν κόσμησεν, Ὀϊλῆος νόθος νῖός,
 Τὸν ῥ' ἔτεκεν Ῥήνη ὑπ' Ὀϊλῇ πτολιπόρθῳ.
 Οἱ δ' ἔχον Τρίκην καὶ Ἰθούμην κλωμακώεσσαν,
 730 Οἱ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλῆος·
 Τῶν αὖθ' ἡγεῖσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδες,
 Ἰητήρ· ἀγαθῶ, Ποδολείριος ἥδ' ἐ Μαχάων·
 Τοῖς δὲ τριήκοντα γλαφυραὶ νῆες ἐπιχόωντο.
 Οἱ δ' ἔχον Ὀρμεῖον, οἱ τε κρήνην Τίρειαν,
 735 Οἱ τ' ἔχον Ἀστίριον, Τιτάνοιο τε λευκὰ κάρηνα·
 Τῶν ἡγεῖ Ἰνέρυπλος, Εὐκλῆμονος ἀγλαὸς νῖός·
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαρῆκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Οἱ δ' Ἀργεῖοισιν ἔχον, καὶ Ἰφρῶν ἡγεμόντο,
 Ὀρθῆν, Πλωῆν τε, πόλιν τ' Ὀλοοσσόνα λευκὴν·

- 740 Τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
 Τῷδ' Πειριθόοιο, τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς —
 Τὸν ῥ' ὑπὸ Πειριθόῳ τέκετο κλυτὸς Ἴπποδάμεια
 Ἥματι τῷ, ὅτε Φῆρας εἵυατο λαγνήεντας,
 Τούς δ' ἐκ Πηλίου ὤσε, καὶ Αἰθίκεσσι πύλασεν —
- 745 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε Λεοντεύς, ὅζος Ἄρης,
 Τῷδ' ὑπερθυμίοιο Κορώνου Κυνειδάου.
 Τοῖς δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
 Γουνεύς δ' ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
 Τῷ δ' Ἐνιήνης ἔποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
- 750 Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
 Οἳ τ' ἄμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.
 Ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προῖσι καλλιῥόοον ὕδωρ.
 Οὐδ' ὄγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίη,
 Ἀλλὰ τὲ μιν καθύπερθεν ἐπιρρέει, ἥνι' ἔλαιον.
- 755 Ὅρκου γάρ δεινοῦ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.
 Μαγνήτων δ' ἦρχε Πρῶθοος, Τενθρεδόνοιο υἱός,
 Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πηλίων εἰσσιέφυλλον
 Νάεσκον· τῶν μὲν Πρῶθοος θοὸς ἡγεμόνευεν.
 Τῷ δ' ἅμα τεσσαράκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο.
- 760 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν καὶ κοῖρανοι ἦσαν.
 Τίς τ' ἄρ' τῶν ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε, Μοῦσα,
 Αὐτῶν, ἧδ' ἱππῶν, οἳ ἄμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἔποντο.
 Ἴπποι μὲν μέγ' ἄρισται ἔσαν Φηρητιάδαο,
 Τὰς Εὐμηλὸς ἔλαυνε, ποδώκεας, ὄρνιθας ὤς,
- 765 Ὅτιριχας, οἵετας, σταφύλῃ ἐπὶ ρῶτον εἵσας.
 Τὰς ἐν Πηρείῃ θρέψ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἀμφω θηλείας, φόβον Ἄρης φορεούσας.
 Ἀνδρῶν αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὅφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος ἦεν,
- 770 Ἴπποι θ', οἳ φορέεσκον ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσαι ποτοπόροισιν
 Καῖτ', ἀπομηνίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
 Ἀτρεΐδῃ· λαοὶ δὲ παρὰ βῆγμῃν θαλάσσης
 Διόσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανήσιν ἰέντες,
- 775 Τύξοισιν θ'· ἱπποὶ δὲ παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος,
 Λωτὸν ἱρεπτόμενοι, ἐλεόθρεπτόν τε σέλιον,
 Ἔστασαν· ἄρματα δ' εὖ πεπυκασμένα κείτο ἀνάντων
 Ἐν κλισίῃς· οἳ δ' ἄρχον Ἀρηΐφίλον ποθέοντες
 Φοίτων ἐνθα καὶ ἐνθα κατὰ στρατιάν, οὐδ' ἐμάχοντο.
- 780 Οἳ δ' ἄρ' ἔσαν, ὥς τε πυρὶ χθῶν πᾶσα νέμοιτο·
 Γαῖα δ' ὑπεστενάχιζε, Αἰὶ ὥς τερπικεραυνῷ
 Χωομένῃ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεὶ γαίαν ἱμάσση

- ἔιν Ἀφίμοις, ὅδε φασὶ Τυφώϊος ἔρμεναι εὐνάς·
 ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα
 726 Ἐρχομένων· μάλα δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίοιο.
 Τρωσὶν δ' ἄγγελος ἤλθε ποδῆγεμος ὠκεία Ἴρις
 Παρ Διὸς αἰγιόχοιο σὺν ἀγγελίῃ ἀλεγεινῇ.
 Οἱ δ' ἀγοράς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θυρήσιν,
 Πάντες ὁμηγερέες, ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 730 Ἀρχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Εἴσατο δὲ φθογγὴν εἴη Πριάμοιο Πόλλιτη,
 Ὅς Τρώων σκοτὸς ἴξε, ποδωκίησι πεποιθώς,
 Τῆμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ Αἰσυνήταο γέροντος,
 Δίγμενος ὁπποῖτε ναῖφιν ἀγορμηθεῖεν Ἀχαιοί·
 736 Τῷ μιν εἰσταμένη μετέφη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Ὡ γέρον, αἰεὶ τοι μῦθοι φίλοι ἀκριτοὶ εἰσιν,
 ὣς ποτ' ἐπ' εἰρήνης· πόλεμος δ' ἀλλαστος ὄρωρεν.
 Ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ μάχας εἰσῆλυθον ἀνδρῶν,
 Ἄλλ' οὐπω τοιόνδε τοσόνδε τε λαὸν ὕπωπα·
 740 Λίην γὰρ φύλλοισιν εἰοικότες ἢ ψαμάθοισιν,
 Ἐρχονται πεδίοιο, μαχησόμενοι περὶ ἄστυ.
 Ἐκτορ, σοὶ δὲ μάλιστα ἐπιτέλλομαι ὥδε γε ρέξαι·
 Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμον ἐπίκουροι,
 Ἄλλη δ' ἔλλων γλώσσα πολυσπερέων ἀνδρῶπων·
 746 Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσι περ ἄρχει,
 Τῶν δ' ἐξηγεῖσθω, κοσμησάμενος πολιήτας.
 ὣς ἔφαθ'· ἔκτωρ δ' οὔτι θεὸς ἦχος ἠγνοίησεν,
 Αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορὴν· ἐπὶ τεύχεα δ' ἔσσειοντο.
 Πᾶσαι δ' ὠγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 750 Πιεζοὶ θ' ἐππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἔστι δὲ τις προπάραιθε πόλιος αἰπεῖα κολώνη,
 Ἐν πεδίῳ ἀπάνευθε, περὶδρομος ἔνθα καὶ ἔνθα·
 Τὴν ἦτοι ἄνδρες Βατίειαν κελύσκουσιν,
 Ἀθάνατοι δὲ τε σῆμα πολυσκέρδημοιο Μυρίνης·
 756 Ἐνθα τότε Τρωῖές τε διέκριθεν ἡδ' ἐπίκουροι.
 Τρωσὶ μὲν ἡγεμόντι μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Πριαμίδης· ἅμα τῷγε πολὺ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι
 Ἀσπὶ θωρήσσοντο, μεμαότες ἐγγέλῃσιν.
 Λαρδανίων αὐτ' ἦρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιο,
 760 Αἰνείας, τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δι' Ἀφροδίτη,
 Ἰδὴς ἐν κρημοῖσι θιῶ βροτῷ ἐννηθίσαι·
 Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγε δύω Ἀντήνορος υἱε,
 Ἀρχέιλοχος τ' Ἀκάμυς τε, μάχης ἐν εἰδότε πάσης.
 Οἱ δὲ Ζέλειαν ἔναιον ὑπαὶ πόδα νείατον Ἰδης,
 766 Ἀφνειοί, πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσθήποιο,

- Τρῶες· τῶν αὐτ' ἦρχε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός,
 Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόσον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν.
 Οἱ δ' Ἀδρήστεϊάν τ' εἶχον καὶ δῆμον Ἀπαισοῦ
 Καὶ Πιτυεῖαν ἔχον καὶ Τηρείης ὄρος αἰπύ·
 830 Τῶν ἦρχ' Ἀδρηστὸς τε καὶ Ἀμφιος λιθοθώρηξ,
 Τίε δ' ὦν Μέρποπος Περκωσίου, ὅς περὶ πάντων
 Ἰῖδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὖς παῖδας ἔασκεν
 Στείλειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δὲ οἱ οὔτι
 Πειθέσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
 838 Οἱ δ' ἄρα Περκωτὴν καὶ Πράκτιον ἀμφοτέρμοιτο,
 Καὶ Σησιτὸν καὶ Ἀβυδὸν ἔχον καὶ διὰν Ἀρίσβην·
 Τῶν αὖθ' Ἄρτακίδης ἦρχ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἰνδρῶν,
 Ἄσιος Ἄρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθιν φέρον ἵπποι
 Αἶθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἅπο Σιλλήεντος.
 840 Ἰππόθους δ' ἄγε φῦλα Πελασγῶν ἐγχεσιμῶρων,
 Τῶν οἱ Λάρισσαν ἐριβώλακα ναιετάσκειν·
 Τῶν ἦρχ' Ἰππόθοός τε Πύλαιός τ', ὅζος Ἄρηος,
 Τίε δ' ὦν Λήθοιο Πελασγοῦ Τενταμίδαο.
 Αὐτὰρ Θρηϊκάς ἢγ' Ἀκάμας καὶ Πείροος ἦρως,
 848 Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγαυόφθοος ἐντὸς εἶργει.
 Εὐφημος δ' ἀρχὸς Κικόνων ἦν αἰχμητῶν,
 Τίος Τρῳιζήνοιο Διοτρεφῆος Κεΐδαο.
 Αὐτὰρ Πυρρήμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἅπ' Ἀζιῷ εὐρυρέοντος,
 850 Ἀζιῷ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδνεται αἶαν.
 Παφλαγόνων δ' ἡγεῖτο Πυλαιμένεος λίσσιον κῆρ,
 Ἐξ Ἐνετιῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεριῶν·
 Οἱ ῥα Κύνωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφοτέρμοιτο,
 Ἀμφὶ τε Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ἔναιον,
 858 Κρῶμνάν τ' Αἰγιάλόν τε καὶ ὕψηλούς Ἐρυθίνους.
 Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
 Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γεγέθλη.
 Μυσῶν δὲ Χρόμις ἦρχε καὶ Ἐννομος οἰωνιστής·
 Ἄλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο Κῆρα μέλαιναν,
 860 Ἄλλ' ἐδάμη ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι περ Τρῳίης κερᾶνζε καὶ ἄλλους.
 Φόρκυς αὖ Φρύγας ἦγε καὶ Ἀσκάτιος Θεοιδής,
 Τῇλ' ἐξ Ἀσκανίης· μέμασαν δ' ὕμνῳ μάλιστα.
 Μῆροσιν αὖ Μίσθλης τε καὶ Ἀντιφός ἡγησάσθην,
 868 Τίε Τυλαιμένεος, τὸν Γυγαίη τέκε Αἰμνῇ,
 Οἱ καὶ Μήονας ἦγον ὑπὸ Τρωάδ' ἡγεσάσθαι.
 Νάυστης αὖ Καρῶν ἡγήσατο βαρβαροφόνων,
 Οἱ Μίλητον ἔχον, Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον,

Μαιάνδρου τε βοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα·
 370 Τῶν μὲν ἄρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάστις ἡγησάσθην,
 Νάστις Ἀμφίμαχος τε, Νομίωνος ἀγλαὰ τέκνα,
 Ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἔεν, ἦν τε καύρη·
 Νήπιος, οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεισε λυγρὸν ὄλεθρον·
 Ἀλλ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶ ποδώκεος Αἰακίδαο
 375 Ἐν ποταμῷ, χρυσὸν δ' Ἀχιλεὺς ἐκόμισσε δαΐφρων.
 Σαρπηδὼν δ' ἦρχεν Λυκίων καὶ Γλαῦκος ἀμύμων,
 Τηλόθεν ἐκ Λυκίης, Ξάνθου ἄπο δινήεντος.

Ι Λ Ι Δ Δ Ο Σ Γ.

Primo concursu proëlii Paris seu Alexander fortissimum quemque Achivorum ad pugnam provocat; sed, ut Menelaum conspexit de curru desilientem, abjecto animo refugit (1-37). Paulo post idem, Hectoris voce correptus, offert se certamini singulari cum Menelao de summa belli ineundo; quâ conditione acceptâ, poscit Menelaus, ut sponsio interponatur, præsentem Priamo sancienda (38-110). Igitur arma depouunt exercitus; sacrificia ab utrâque parte parantur: interim Helena ex turri Priamo et senioribus Trojanis demonstrat duces Achivorum in campo subjacente (111-244). Vocatus supervenit Priamus, comite Antenore; sœdusque ictum antiquo ritu hisce legibus, ut, uter alterum vicisset, Helenam ejusque opes haberet, Trojani autem infriores Achivis gravem multam penderent (245-301). Post Priami discessum arma capiunt Menelaus et Paris, et in spatium certamini dimensum procedunt: at superatum Paridem clam surripit Venus, et incolumem in ipsius cubiculum asportat (302-382). In eundem locum adducit illa Helenam, quæ primum reluctans novo marito ignaviam exprobrat, mox tamen eum in gratiam recipit (383-448). Ita præmiis deæ fruentem adversarium frustra quærit Menelaus, dum Agamemno publice repetit pactum pretium victoriæ (449-461).

**Ο ρ κ ο ι . Τ ε ι χ ο σ κ ο π ί α . Ἀ λ ε -
ξ ά ν δ ρ ο υ καὶ Μ ε ν ε λ ά ο υ μ ο
ν ο μ α χ ί α .**

*Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἄμ' ἡγεμόνεσσιν ἑκαστοί,
Τρῶες μὲν κλαγγὴν τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν, ὄρνιθες ὥς·
Ἦύτε περ κλαγγὴ γεράωνν πέλει οὐρανόθι πρό,
Αἶτ' ἐπεὶ οὖν χειμῶνα φύγον καὶ ἀθίσφατον ὄμβρον,
• Κλαγγῇ ταίγε πέτονται ἐπ' Ὀκείανοιο βοῶν,
Ἄνδράσι Πυγμαλίοισι φόνον καὶ Κῆρα φέρουσαι·
Ἥϊραι δ' ἄρα ταίγε κακὴν ἔριδα προφέρονται·
Οἱ δ' ἄρ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνέοντες Ἀχαιοί,
Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν.*

- 10 Εὐτ' ὄρεος κορυφῇσι Νότος κατέχευεν ὀμίλῃην,
 Ποιμῆσιν οὔτι φίλῃην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἄμεινω.
 Τῶσσαν τίς τ' ἐπιλείσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἔθουσιν·
 Ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὄρνυτ' ἀελλῆς
 Ἐρχομένων· μόλα δ' ὦπα διέπρησσαν πεδίοιο.
- 15 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τρῶσιν μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Παμφυλίην ὤμοισιν ἔχων καὶ καμπύλα τόξα
 Καὶ ξίφος· αὐτὰρ ὁ δοῦρε δῶα κεκορυθμένα χαλκῷ
 Παύλων, Ἀργείων προκαλλίζετο πάντας ἀρίστους.
- 20 Ἀντίβιον μαχίσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 Ἐρχόμετον προπάροιθεν ὀμίλου, μακρὰ βιβῶντα,
 Ὡστε λῆων ἰχίρῃ, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας,
 Λιτρῶν ἢ ἔλαυον περσὸν ἢ ἄγριον αἶγα,
- 25 Πειρώων· μάλα γάρ τε κατεσθίει, εἴτερον ἂν αὐτὸν
 Στείνονται ταχίης τε κύνας, θαλεροὶ τ' αἰζηοί·
 Ὡς ἰχάρῃ Μενέλαος, Ἀλέξανδρον Θεοειδέα
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν· φάτο γὰρ τίσεσθαι ἀλείτῃν·
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
- 30 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Ἐν προμάχοισι φανέντα, κατεπλήγῃ φίλον ἦτορ·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἰχάζετο Κῆρ' ἀλείνων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδὼν καλλίνορος ἀπέστη
 Οὐρεὺς ἐν βήσσης, ὑπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
- 35 Ἄψ τ' ἀνεχώρησεν, ὠχρὸς τέ μιν εἴλε παρειάς·
 Ὡς αὐτίς καδ' ὅμιλον ἔδν Τρῶων ἀγερωχων,
 Δείσας Ἀτρεΐος υἱὸν Ἀλέξανδρος Θεοειδής.
 Τὸν δ' ἔκτωρ νέευσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!
- 40 Αἰθ' ὄφιλες ἄγονός τ' ἔμεναι, ἄγαμός τ' ἀπολλίσθαι.
 Καὶ κε τὸ βουλομένην, καὶ κεν πολὺ κέρδιον ἦεν,
 Ἥ οὕτω λῶβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων.
 Ἥ που καυχалоῶσι καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Φάντες ἀριστήα πρόμον ἔμμεναι, οὐνεκα καλὸν
- 45 Εἶδος ἐπ' ἄλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσίν, οὐδέ τις ἀλκή.
 Ἥ τοιοῦδε ἔων, ἐν ποντοπόροισι νέεσσιν
 Πόντον ἐπιπλώσας, ἐτάρους ἐφίηρας ἀγέλας,
 Μιχθεῖς ἀλλοδαποῖσι, γυναιῖν' εὐειδέ' ἀνήγες
 Ἐξ ἀπλῆς γαίης, νυδὸν ἀνδρῶν αἰχμητῶων—
- 50 Πατρί τε σὺ μέγα πῆμα, πύλῃ τε παντὶ τε δῆμῳ,
 Ἀντιφρονέειν μὲν χιόρμα, κατηφείλῃ δέ σοι αὐτῷ;
 Οὐκ ἄν δι' μείνειας Ἀρηΐφιλον Μενέλαον;

- Γνοίης χ', οἴου φωτὸς ἔχεις θαλερὴν παράκοιτιν.
 Οὐκ ἂν τοι χαλὰσμη κίθαρις, τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης,
 55 Ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κοίῃσι μιγείης.
 Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδῆμονες· ἡ τέ κεν ἦδη
 Δαΐον ἔσσο χιτῶνα, κακῶν ἔνεχ', ὅσσα ἔοργας.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·
 Ἔκτορ· ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέκυσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν·
 60 Αἶε τοι κραδίη πύλεκυσ ὥς ἐστιν ἀτειρής,
 Ὅστ' εἰσιν διὰ δουρὸς ὑπ' ἀνέρος, ὅς φά τε τέχνη
 Νῆϊον ἐκτάμνησιν, ὀφέλλει δ' ἀνδρὸς ἔρωήν·
 Ὡς τοι ἐνὶ στήθεσσι νάταρ βητος νόος ἐστί.
 Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσείης Ἀφροδίτης·
 65 Οὗτοι ἀπόβλητ' ἐστί θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
 Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν, ἐκὼν δ' οὐκ ἂν τις ἔλοιτο.
 Νῦν αὖτ' εἰ μ' ἐθέλεις πολέμιζεν ἡδὲ μάχεσθαι,
 Ἄλλους μὲν κἀθισσον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Αὐτὰρ ἔμ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 70 Συμβάλετ' ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀπκότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιότε Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νεέσθω
 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας
 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰών, Τρῶων ἀνέργε φάλαγγας,
 Μίσσου δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρύνθησαν ἅπαντες.
 Τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 80 Ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λείεσσι τ' ἔβαλλον.
 Αὐτὰρ ὁ μακρὸν αὔσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ἰσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ βάλλετε, κούροι Ἀχαιῶν.
 Στεῦται γάρ τι ἔπος ἐρέειν κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο μάχης, ἀνὰ τ' ἐγένοντο
 85 Ἔσσυμένως· Ἐκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν.
 Ἄλλους μὲν κέλεται Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς
 Τεύχεα κάλ' ἀποθέσθαι ἐπὶ χθονὶ πονυλυβοτείρῃ,
 90 Αὐτὸν δ' ἐν μέσσω καὶ Ἀρηΐφιλον Μενέλαον
 Οἶκον ἄμφ' Ἑλένη καὶ κτήμασι πᾶσι μάχεσθαι·
 Ὀπκότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
 Κτήμαθ' ἑλὼν εὖ πάντα, γυναῖκά τε, οἴκαδ' ἀγέσθω·
 Οἱ δ' ἄλλοι φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 95 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Κίκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο· μάλιστα γὰρ ἄλγος ἰκάνει
 θυμὸν ἐμόν· φρονέω δὲ διακρινθῆμεναι ἥδη
 Ἀργεῖους καὶ Τρῶας, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε
 100 Εἶνεκ' ἐμῆς ἱριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἀρχῆς.
 Ἡμῶν δ' ὅπποτέρῳ θάνατος καὶ μοῖρα τέτυκται,
 Τεθναίῃ· ἄλλοι δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα.
 Οἴσεται δ' ἄρ' ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν,
 Ἴη τε καὶ Ἥλιον· Διὶ δ' ἡμεῖς οἴσουμεν ἄλλον·
 105 Ἄσπετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὅφρ' ὄρκια τάμνη
 Αὐτός, ἐπεὶ οἱ παῖδες ὑπερφύλαοι καὶ ἄπιστοι·
 Μήτηρ ὑπερβασίῃ Διὸς ὄρκια δηλήσεται.
 Αἰεὶ δ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἡερέθονται·
 Οἷς δ' ὁ γέρον μετήσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω
 110 Λεύσσει, ὅπως ὅχ' ἄριστον μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν Ἀχαιοὶ τε Τρῶές τε,
 Ἐλπομένοι παύσεσθαι οὐζυροῦ πολέμοιο.
 Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυσαν ἐπὶ σίτχας, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοί,
 Τείχεά τ' ἐξεδύνοντο, τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ
 115 Πλησίον ἀλλήλων, ὅλλγῃ δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα.
 Ἐκτὼρ δὲ προτὶ ἄστυ δύο κήρυκας ἐπεμπερ,
 Καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν, Πριάμόν τε καλέσσαι.
 Αὐτὰρ ὁ Τυλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς ἰέναι, ἥδ' ἄρ' ἐκέλευεν
 120 Οἰσόμεναι· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσ' Ἀγαμέμνονι διψ·—
 Ἴρις δ' αὖθ' Ἑλένη λευκώλεων ἄγγελος ἦλθεν,
 Εἰδομένη γαλόφῳ, Ἀττηνορίδαο δάμαρτι,
 Τῇν Ἀττηνορίδης εἶχε κρείων Ἑλικίων,
 Λαοδίκην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην.
 125 Τῇν δ' εὖρ' ἐν μεγάρῳ· ἥ δὲ μέγαν ἰσθὺν ὕφαιεν,
 Δίπλακα πορφυρέην· πολέας δ' ἐνέπασσεν αἰθλοῦς
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Οὓς ἔθεν εὔνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἀρηος παλαμῶν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ὠκίῃ Ἴρις·
 130 Δεῦρ' ἴθι, νύμφα φίλη, ἵνα θέσκελα ἔργα ἴδῃαι
 Τρῶων θ' ἵπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 Οἱ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι φέρον πολὺδακρυον Ἀρηα
 Ἐν πεδίῳ, ὁλοοῖο λιλαιόμενοι πολέμοιο,
 Οἱ δὴ νῦν ἔσται σιγῇ— πόλεμος δὲ πέπανται—
 135 Ἀσπίσι κεκλιμένοι, παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν.
 Αὐτὰρ Ἀλεξάνδρος καὶ Ἀρηΐφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρησι μαχήσονται περὶ σείο·
 Τῷ δὲ καὶ νικῆσαντι φίλῃ κεκλήσῃ ἄκοιτις.

- Ὡς εἰποῦσα θεὰ γλυκὺν ἱμερον ἔμβαλε θυμῷ
 140 Ἄνδρός τε προτέραιο καὶ ἄστεος ἡδὲ τοκῆων.
 Αὐτίκα δ' ἀργεννήσι καλυψαμένη ὀδόνῃσιν,
 Ὠρματ' ἐκ θαλάμοιο, τέρεν κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Οὐκ οἶη, ἅμα τῆγε καὶ ἀμφίπολοι δὺ' ἔποντο,
 Αἰθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ, Κλυμένη τε βοῶπις.
 145 Αἴψα δ' ἔπειθ' ἔκανον, ὅθι Σκαιαὶ πύλαι ἦσαν.
 Οἱ δ' ἀμφὶ Πριάμον καὶ Πάνθοον ἡδὲ Θυμόλπην,
 Δάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετιάνα τ', ὄζον Ἄρηος,
 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
 Εἶατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 150 Γηραῖ δὴ πολέμοιο πεπανμένοι, ἀλλ' ἀγορηταὶ
 Ἑσθλοί, τετίγισσιν εἰκότες, οὔτε καθ' ὕλην
 Λενδρέω ἐφεζόμενοι ὕπα λειριόεσσαν ἰῶσιν·
 Τοῖσι ἄρα Τρώων ἡγήτορες ἦντ' ἐπὶ πύργῳ.
 Οἱ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν,
 155 Ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 Αἰνῶς ἀθανάτησι θεῆς εἰς οἷτα ἔοικεν.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ τοῦς, ἐν νηυσὶ νείσθωι,
 160 Μηδ' ἡμῖν τεκέεσσ' ἵ' ὑπίσω πῆμα λίπτοιτο.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Πριάμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσατο φωνῇ·
 Δεῦρο πάροιθ' ἔλθουσα, φίλον τέκος, ἵξεν ἐμῷ,
 Ὅφρα ἰδῇ πρότερόν τε πόσιν πηούς τε φίλους τε —
 Οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι, θεοὶ νύ μοι αἴτιοι εἰσιν,
 165 Οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολύδακρον Ἀχαιῶν —
 Ὡς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνης.
 Ὅστις ὅδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε.
 Ἦτοι μὲν κεφαλῇ καὶ μεῖζονες ἄλλοι ἔασι·
 Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὕτω ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 170 Οὐδ' οὕτω γεγραφὸν βασιλῆϊ γὰρ ἄνδρϊ ἔοικεν.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν
 Αἰδοῖός τε μοι ἔσσι, φίλε ἐκνρέ, δεινός τε·
 Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἄδειν κακός, ὅππότε δεῦρο
 Τεῖ σφ' ἐπόμεν, θάλαμον γυναικῶν τε λιποῦσα,
 175 Παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὀμηλικίην ἱρατινῆν.
 Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτῃκα. —
 Τοῦτο δέ τοι ἐρέω, ὃ μ' ἀντίρρην ἡδὲ μεταλλῆς·
 Οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, ἐνυονρείων Ἀγαμέμνων,
 Ἀμφοτέρων, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής·
 180 Δαῖρ' αὖτ' ἐμὸς ἔσκι κυνώπιδος, εἴποι' ἔην γε.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρον ἡγύσσατο, φωνησέν τε·

- ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρῆγενές, ὀλβιόδαιμον,
 ἦ ῥά νῦ τοι πολλοὶ διδμητοὶ κούροι Ἀχαιῶν.
 Ἦδῃ καὶ Φρυγίῃν εἰς ἡλύθον ἀμπελόεσσαν,
 125 Ἐνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους,
 Λαούς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
 Οἳ ῥα τότε ἰσφατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαροίοιο.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπικούρος ἔων μετὰ τοῖσιν ἐλίχθην
 Ἴμῃσι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάειραι.
 130 Ἄλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 Δευτέρῳ αὖτ' Ὀδυσῆϊ ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίός·
 Εἴπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅστις ὁδ' ἐστίν·
 Μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο,
 Εὐρύτερος δ' ὥμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.
 135 Τετάρτῃ μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὸς δέ, κτελὸς ὥς, ἐπιπωλείται σίχχας ἀνδρῶν.
 Ἀργεῖῳ μιν ἔγωγε ἔϊσκω πηγεσιμύλλῳ,
 Ὅς τ' οἶων μέγα πῶῦ διέρχεται ἀργεννύων.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειθ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·
 140 Οὐτίος δ' αὖ Λαερτιάδης, πολέμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραταῆς περ ἐούσης,
 Λιδῶς παρτιόνος τε δόλους καὶ μῆδεα πικρὰ.
 Τὴν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἦδα·
 ὦ γύναι, ἡ μῦθα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἔειπες.
 145 Ἦδῃ γὰρ καὶ διττό ποτ' ἦλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς,
 Σὺ ἔνιτ' ἀγγελίης, σὺν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Τοὺς δ' ἐγὼ ἐξείρισσα, καὶ ἐν μεγάρῳσι φίλησα,
 Ἀμφοτέρων δὲ φρενὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πικρὰ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τρῶεςσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίσχθεν,
 150 Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρχειν εἰρέας ὤμους,
 Ἄμφω δ' ἐξομένω, γεραρῶτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
 Ἴστοι μὲν Μενέλαος ἐπιτερχάδην ἀγόμενον,
 Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μῦθα λιγέως· ἐπεὶ οὐ πολὺ μνῆσθαι,
 155 Οὐδ' ἀφαιματοεπής, ἥ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολέμητις ἀναΐζειν Ὀδυσσεύς,
 Στάσκειν, ὑπὸ δὲ ἰδίσκει, κατὰ χθονὸς ἄμματα πῆξας,
 Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προσηρπνές ἐνώμα,
 Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἰδοῦναι φωνὴν ἰοικώς·
 160 Φοίβης κε ζήκοτόν τέ τιν' ἐμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῶς·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἔει,
 Καὶ ἔπει νηϊάδεσσιν ἰοικότα χεῖμαρ' ἔχουσιν,
 Οὐδ' ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·
 Οὐ τότε γ' ὥδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

- 223 Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραιός·
 Τίς τ' ἄρ' οὐδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 Ἐξοχὸς Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' ευρείας ὤμους;
 Τὸν δ' ἑλένη ταῦν πεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὥς,
 ἔστηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἠγερέθονται.
 Παλλὰκι μιν ξείνισεν Ἀρήφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἴκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἑλκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γροίην, καὶ τοῦτομα μυθησάμην·
 Δοῖα δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορά θ' ἱππύδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μὲν γαίνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέεσσι· ἐνὶ ποντοπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἵσχα δειδιότες καὶ ὀνείδεα πόλλ', ἃ μοὶ ἐστίν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φρυζήσας αἶα
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστρῳ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄρνε δύνω καὶ οἶτρον εὐφρονα, κερπὸν ἀμούρης,
 Ἀσκήν ἐν αἰγέῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιινόν
 Κήρυξ Ἰδαίος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ἰστρυννεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσσιν·
 250 Ὅρουτο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδῖμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων.
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἔν' ὄρκια πιστὰ τάμητε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρήφιλος Μενέλαος
 Μακρῆς ἐγχείρῃσι μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ ταμόντες,
 Ναιόμιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονται
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἱταίρους,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλῶς ἐπείθοντο.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πηλεΐας, κατὰ δ' ἦντα ταῖνεν ὀπίσσω·
 Πᾶρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σκαιῶν πεδίουδ' ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκοντο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πολυβότειραν,
 Ἐς μέσπον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιγχόντων.
 Ἦρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολὺμήτις· ἀτὰρ κήρυκες ἀγατοὶ
 Ὅρκια πιστὰ θεῶν συναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 770 Μίσγρον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν·
 Αἰρείδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρυσσι μάχαιραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἕλφιος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωροτο,
 Ἀρτῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τρίχας· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κίρυκας Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν νείμαν ἀρίστοις.
 780 Τοῖσιν δ' Αἰρείδης μεγάλ' εἶχετο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεὺ πάτερ, Ἰδῆθεν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷς, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπὲρθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίτυσθον, ὅτις κ' ἐπλόκρον ὁμόσση,
 790 Ἕμε' ἑς μάρτυροί ἐστε, φυλάσσετε δ' ὅρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεῖ Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἔχετω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἡμεῖς δ' ἐν νήεσσι νειώμεθα ποντοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 800 Τρῶας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντ' ἀποδοῦνται,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἣντιν' εἵκεν,
 Ἦτε καὶ ἑσσομείοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλῃται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πηλεΐδης Πηλεΐοιό τε παῖδες
 Τίπειν οὐκ ἐδύλωσιν, Ἀλέξανδρον πεσόντος,
 810 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Λιθὶ μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κηλῶ.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἄρτων τάμε νηλεῖ χαλκῷ.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θιμοῦ δεινομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 820 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι διεπάευσιν
 Ἐχτρον, ἧδ' εὖχοντο θεοῖς αἰεγενέεσσιν·
 Ὡδε δέ τις εἵπευκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 Ζεὺ κύδιστε, μέγιστε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὅπποτέροι προτέρου ὑπὲρ ὅρκια πημήνεια,
 830 Ὡδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμαῖδ' ῥέοι, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέων, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκρίαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πηλεΐδης μετὰ μῦθον εἶπεν·
 Κέκλιτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑκνήμιδες Ἀχαιοί·
 840 Ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ ἴλιον ἠγεμόευσαν
 Ἀφ', ἐπεὶ οὕτω τλήσομ' ἐν ἰφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηΐφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγχε οἶδε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅλποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἐστίν.
 850 Ἢ ἦ, καὶ ἐς δίφρον ἄρας θέτο ἰσούθεος φῶς·

- "ὦν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἡνία τείνεν ὀπίσω·
 Πῦρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀφορροῖ προσιὼν Ἴλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο παῖς καὶ δῖος Ὀδυσσεύς
 315 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμίτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκειον ἔγχος.
 Ἄσσοι δ' ἠρήσαντο, θείοισι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἵπεςκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 320 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδέων, κῦδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθῃκειν,
 Τὸν δὲς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἰδῖδος εἴσω,
 Ἥμῖν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πύλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ,
 325 Ἄψ ὀρώων· Πάριος δὲ Θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἔζοντο κατὰ στιχάς, ἥχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀερόσιπδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλὰ
 Δῖος Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡνυκόμοιο.
 330 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθῃκειν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 335 Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐνυκτον ἔθῃκειν,
 Ἴτιπυριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαος Ἀρήϊος ἔντε' ἔδυνεν.
 340 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὀμίλου θωρήχθησαν,
 Ἰς μέσσον Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρῳάες θ' ἵπποδάμους καὶ ἑνκνήμιδας Ἀχαιούς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 345 Στελόντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοιτέοντε.
 Πρὸςθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλεν Ἀτρεΐδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
 Οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἀνεγνήμθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἀσπίδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὃ δὲ δευτέρως ὤρνυτο χαλκῷ
 350 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπενεζάμενος Διὶ πατρί·
 Ζεῦ ἄνα, δὲς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κάκ' ἔοργεν,
 Ἄσιν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δύμασσον·
 Ὅμηρι τις ἐρῶ' ἔγχεσι καὶ ὀμφυγύων ἀνθρώπων,

- Ζητιδῶσιν κακὰ ρέξαι, ὃ κεν φιλόττητα παράσχη.
 265 Ἴη ῥα, καὶ ὑμπεπυλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλα Πριαμίδιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισεν.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδάλου ἡρῆριστο.
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπίρην διάμνησε χιτῶνα
 270 ἔγχος· ὃ δ' ἐκλινθεη, καὶ ἀλεύατο Κῆρη μέλαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυροῦλον,
 Πλήξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φύλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθῦ τε καὶ τετραχθῦ διατρυνφέν ἔκπεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὦμωσεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 275 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σείῃ θείῳ ὁλοώτερος ἄλλος!
 Ἴη τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος·
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' εἴγῃ ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 Ἰγίθῃ παλίμυθιν ἐτοίσιον, οὐδ' ἔβηλόν μιν.
 Ἴη, καὶ ἐπαΐξας κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 280 ἔλατ' ἐπιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἄγχι δέ μιν πολέκευτος ἱμᾶς ὑπαλὴν ὑπὸ δειρήν,
 Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθρεῶτος ὄχεὺς τίτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦν κεν εἰρυσσύν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κύδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νέησε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 285 Ἴη οἱ ῥῆξεν ἱμῖντα βοῶς ἱφι κταμένοιο·
 Κτενὴ δὲ τρυφίλεια ἥμ' ἔσπετο χεῖρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειθ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ῥίψ' ἐπιδινύσας, κόμισαν δ' ἐρήρης ἑταῖροι.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων
 290 ἔγχεϊ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήρπας Ἀφροδίτη
 Ῥεῖα μάλ', ὥς τε θιός· ἐκύλυσε δ' ἄρ' ἥφι πολλῇ,
 Κάδ δ' εἶσ' ἐν θαλάμῳ εὐοίδει, κηῶντι.
 Αὐτὴ δ' αὖθ' ἑλένην καλίουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τροαὶ ἄλλισ ἦσαν.
 295 Χεῖρὶ δὲ νεκταρίου ἱανοῦ ἐτίναξε λαβούσα·
 Γηῆ δέ μιν εἰκνύα παλαιγενεῖ προσείπευ,
 Εἰροκόμῳ, ἧ οἱ Ἀκχεδαίμονι ναιεταώσῃ
 Ἦσκειν εἶρια καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέσκειν·
 Τῇ μιν ἐισσημένη προσεφώνει δὲ Ἀφροδίτη·
 300 Δεῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέγεσιν,
 Κάλλεϊ τε σιλλῶν καὶ εἵμασιν· οὐδὲ κε φαίης
 Ἀνδρὶ μαχησάμενον τόγῃ, ἔλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἔρχεσθ', ἧς χοροῖο νέον λήγοντα καθίζειν.
 305 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὄριεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὖν ἐνόησε Θεᾶς περικαλλία δειρήν,

Στήθεά θ' ἰμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
Θάμβησέν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
Δαιμονίη, τί με ταῦτα λιλαιεαὶ ἠπεροπεύειν;

400 ἼΙ πῇ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενάων

Ἄξεις ἧ Φρυγίης, ἧ Μιμονίης ἐρατεινῆς,
Ἐῖ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;
Οὐνεκα δὲ νῦν διον Ἀλέξανδρον Μενέλαος
Νικησᾶς ἐθίλει στυγερὴν ἐμέ οἰκαδ' ἄγεσθαι,

405 Τοῦνεκα δὲ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρέστης;
Ἴσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·
Μηδ' εἰ σοῖσι πόδευσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,
Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείνον δίζυε, καὶ ἐφύλασσε,
Εἰςόκε σ' ἧ ἄλοχον ποιήσεται, ἧ ὅγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἴμι — νεμεσητὸν δέ κεν εἴη —
Κείνου πορσυνέουσα λῆχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω
Πᾶσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·
Μῆ μ' ἔρεθε, σχετλίη! μὴ χωσαμένη σε μεθίλω,

415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήσω, ὥς νῦν ἔκπαυλ' ἐφίλησα,
Μίσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθεα λυγρά,
Τρωῶν καὶ Δαναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαι.
Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἱανῷ ἄργῃτι φαεινῷ.

420 Σιγῇ· πῆσας δὲ Τρωάς λάθεν· ἦρχε δὲ δαίμων.
Αἶ δ' οἱ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλᾶ' ἔκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἡ δ' εἰς ὑφόροφον θάλαμον κτε δια γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα δόφρον ἐλκῦσα φιλομυειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί· Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρονσα·

Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Ὅσσε πάλλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνέπατε μύθῳ·

Ἴηκυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι,

Ἀνδρὶ δαμείς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἡ μὲν δὲ πρὶν γ' εὐχε' Ἀρηΐφίλου Μενέλαου

Σῆ τε βλῆ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·

Ἄλλ' ἴθι νῦν προκάλεσαι Ἀρηΐφίλον Μενέλαον,

Ἐξαυτὶς μαχίσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

Παύσασθαι κέλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενέλαῳ

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμῆειν ἠδὲ μάχεσθαι

Ἀφραδίῳ, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Μῆ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεισι θυμὸν ἐνιπτε!

Νῦν μὲν γάρ Μενέλαος ἐνέκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 430 Κεῖρον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὥδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' οὔτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν πορτοπόροισι νέεσσαι,
 440 Νῆσφ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς στο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἕμερος αἰρεῖ.
 Ἦ ῥα, καὶ ἄρχε λέχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπεν ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι λεχέεσσιν.
 Αἰρείδης δ' ἄν' ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἰοικώς,
 450 Ἐῖ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεῖθ' ἄν' ἔκλυον, εἴ τις ἰδοίτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πᾶσιν ἀπ' ἔχθετο Κηρὶ μελαίνῃ.
 460 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπικούροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἕμεις δ' Ἀργεῖον Ἑλάνην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 Ἐκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἔοικεν,
 470 Ἦτε καὶ ἰσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦγεον ἄλλοι Ἀχαιοί.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Illi excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percutsum Menelaum arcessitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prœlium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutuas (422-544).

Ὅρκίῳν σύγχυσις. Ἀγαμέμνωνος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσίῳ ἐν δαπέδῳ, μετὰ δὲ σφισι ποίγια Ἥβη
 Νέκταρ ἐνοχόει· τοὶ δὲ χρυσεὶς διπασσιν
 Δειδέχαι ἄλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόωντες.
 Ἀντίκ' ἐπειράτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
 Κερτομίῳις ἐπέσσει, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοιαὶ μὲν Μενελάῳ ἀργαγῖνες εἰσὶ θεάων,
 Ἥρη τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλκιομενεῖς Ἀθήνη.
 Ἄλλ' ἦτοι καὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 Τίρπειςθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 Διὲ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἐξεσάσεν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μὲν Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεσθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ὅ' αὖτις πόλεμόν τε καὶ κῆρ' αἰὲρ αἰρήν
 ὄρσομεν, ἣ φιλοῖν μετ' ἀμφοτέροισι βύλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τούδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίοιτο πόλιν Ἡριάμοιο ἀνακτος,
 Αὖτις δ' Ἀργεῖν Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρην·
 Πλητοίαι αἶγ' ἡσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίων ἦν, οὐδὲ τι εἶπεν,
 Σχεῖομένη Διὶ πατρί, χόλος δὲ μιν ἄγχιος ἦρει·
 Ἥρην δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότετε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἵπες!
 Ἦὼς ἐθέλεις ὕλιον θείναι πόρον ἡδ' ἀτέλειστον,
 Ἰδρῶ θ', ὃν ἰδρῶσα μόγη! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Ἀπὸν ἀγχιρῶσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παίσιν.
 Ἐρδ'· αἶαρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νῦν σε Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τούσσα κακὰ φέρονσιν, οἳ ἀσπερχες μενεαίνεις
 Ἰλίου ἐξαλαπαῆσαι ἐνκτίμενον πτολίεθρον;
 Εἰ δὲ σίγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τείχεα μακρά,
- 35 Ἰλμὸν βεβρωῶθεις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῶας, τότε κεν χόλον ἐξακίσαιο.
 Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νείκεος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἔμοι μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἔριον, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπαῆσαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μή τι διατρίβειν τὸν ἔμῳ χόλον, ἀλλὰ μ' εἴσσαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἑκὼν αἰκοντὶ γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάσουσιν πόλιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τῶν μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἰλιος ἰρή,
 Καὶ Ἡρίαμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἰδένετο δαιτὸς ἔτσης,
 Λοιβῆς τε κτίσεως τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμίζετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρην·
 Ἦιοι ἔμοι τρεῖς μὲν πολὺ φίλταται εἰσι πόλιν,
 Ἄργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκῆνη·
 Τῆς διαπέρσαι, οἳ ἂν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι·
 Τῶν οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἴσταμαι, οὐδὲ μεγαλῶ.
- 55 Εἰπερ γὰρ φθονέω τέ, καὶ οὐκ εἰώ διαπέρσαι,
 Οὐκ αἰνέω φθονέου· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐσσι.
 Ἀλλὰ χρεὶ καὶ ἔμῳ θίμεναι πόρον οὐκ ἀτέλειστον.

- 225 Τότεῖτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν ὁ γεραίος·
 Τίς τ' ἄρ' οὐδ' ἄλλος Ἀχαιοὺς ἀνὴρ ἧὺς τε μέγας τε,
 Ἐξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἦδ' εὐρέας ὤμους;
 Τὸν δ' Ἐλένη ταρύνεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν·
 Οὗτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὤς,
 Ἔστηκ' ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται.
 Πολλὰ μιν ξείρισεν Ἀρχίφιλος Μενέλαος
 Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.
 Νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὀρῷ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς,
 235 Οὓς κεν εὖ γνῶιην, καὶ τοῦτομα μυθήσαιμην·
 Δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν,
 Κάστορα θ' ἱππύδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Αὐτοκασσιγνήτω, τῷ μοι μὲν γείνατο μήτηρ.
 Ἥ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἐρατεινῆς;
 240 Ἢ δεῦρο μὲν ἔποντο νέευσ' ἐν πορτοπόροισιν,
 Νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,
 Αἴσχεα δευδιότες καὶ ὀνειδέα πόλλ', ἃ μοι ἐστίν;
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἦδη κατέχεν φουίξοος αἶα·
 Ἐν Λακεδαιμόνι αὖθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ·—
 245 Κήρυκες δ' ἀνὰ αὐτῷ θεῶν φέρον ὄρκια πιστά,
 Ἄργε δὴ καὶ οἶνον εὐφρονα, καρπὸν ἀφούρης,
 Ἀσκήν ἐν αἰγείῳ· φέρε δὲ κρητῆρα φαιινὸν
 Κήρυξ Ἰθαῖος ἠδὲ χρύσεια κύπελλα·
 Ὡτρυνεν δὲ γέροντα παριστάμενος ἐπίεσσιν·
 250 Ὅρσεο, Λαομεδοντιάδῃ! καλέουσιν ἄριστοι
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἐς πεδῖον καταβῆναι, ἐν ὄρκια πιστά τάμηντε·
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος καὶ Ἀρχίφιλος Μενέλαος
 Μικρῆς ἐγχείρῃ μαχήσονται ἀμφὶ γυναικί·
 255 Τῷ δὲ κε νικήσαντι γυνή καὶ κτήμαθ' ἔποιτο·
 Οἱ δ' ἄλλοι, φιλότῃ καὶ ὄρκια πιστά ταμόντες,
 Ναλομιν Τροίην ἐριβώλακα· τοὶ δὲ νέονταί·
 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιῖδα καλλιγύναικα.
 Ὡς φάτο· ῥίγησεν δ' ὁ γέρον, ἐκέλευσε δ' ἱταίροις,
 260 Ἴππους ζευγνύμεναι· τοὶ δ' ὀτραλέως ἐπὶ θοτό.
 Ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πρῆαμος, κατὰ δ' ἦν ἴα τεῖνεν ὀπίσσω·
 Πᾶρ δὲ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήτητο δίφρον.
 Τῷ δὲ διὰ Σχαιῶν πεδίουθ' ἔχον ὠκείας ἵππους.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοιτο μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 265 Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν,
 Ἔς μύσπον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστίχωντο.
 Ὡτρυντο δ' αὐτίκ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,

- "Αν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις· ἅτᾳρ κήρυκες ἀγανοὶ
 Ὀρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, κρητῆρι δὲ οἶνον
 270 Μίσχον, ἅτᾳρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν·
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐφυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 "Ἢ οἱ παρ ἕφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
 Ἀργῶν ἐκ κεφαλῶν τάμνε τριχᾶς· αὐτὰρ ἔπειτα
 Κήρυκες Τρῶων καὶ Ἀχαιῶν νείμαν ἀρίστοις.
 275 Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχέτο, χεῖρας ἀνασχών·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδῃθεν μεδεῖων, κῦδιστε, μέγιστε,
 Ἥλιός θ', ὅς πάντ' ἐφορᾷ, καὶ παντ' ἐπακούεις,
 Καὶ Ποταμοὶ καὶ Γαῖα, καὶ οἱ ὑπὲρθε καμόντας
 Ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅτις κ' ἐπλόρκον ὁμόσση,
 280 Ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε, φυλάσσετε δ' ὄρκια πιστὰ·
 Εἰ μὲν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνη,
 Αὐτὸς ἔπειθ' Ἑλένην ἐχέτω καὶ κτήματα πάντα,
 Ἥμεῖς δ' ἐν νήεσσι νειώμεθα ποτοπόροισιν·
 Εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ ξανθὸς Μενέλαος,
 285 Τρώας ἔπειθ' Ἑλένην καὶ κτήματα πάντα ὑποδοῦναι,
 Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν, ἥντιν' ἔοικεν,
 "Ἢτε καὶ ἰσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέληται.
 Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες
 Τίнейν οὐκ ἐθίλωσιν, Ἀλέξανδροιο πεισόντος,
 290 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα μαχήσομαι εἵνεκα ποινῆς,
 Αἰεθὶ μένων, εἴως κε τέλος πολέμοιο κτείλω.
 "Ἢ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἡρῶν τάμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Καὶ τοὺς μὲν κατέδηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας,
 Θνυμοὺ δεινομένους· ἀπὸ γὰρ μένος εἴλετο χαλκός.
 295 Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι δεπάεσσιν
 ἔχκεον, ἡδ' εὐχοντο θεοῖς αἰεγενέτησιν·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρῶων τε·
 Ζεῦ κῦδιστε, μέγιστε, καὶ ἄθᾶνατοι θεοὶ ἄλλοι!
 Ὅπότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια πημίνοιαν,
 300 Ὡδε σφ' ἐγκέφαλος χαμᾶδις ῥέει, ὥς ὅδε οἶνος,
 Αὐτῶν, καὶ τεκέειν, ἄλοχοι δ' ἄλλοισι δαμῆεν.
 Ὡς ἔφην· οὐδ' ἄρα πῶ σφιν ἐπεκροῖαινε Κρονίων.
 Τοῖσι δὲ Λαρδανίδης Πριάμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 305 Ἦτοι ἐγὼν εἰμι προτὶ ἧλιον ἠνιμόεσσαν
 Ἀψ', ἐπεὶ οὐπω τλήσομ' ἐν ἐφθαλμοῖσιν ὀρᾶσθαι
 Μαρνάμενον φίλον υἱὸν Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ·
 Ζεὺς μὲν που τόγε οἶδε καὶ ἄθᾶνατοι θεοὶ ἄλλοι,
 Ὅπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.
 310 Ἦ ἤα, καὶ ἐς δίφρον ἤρνας θέτο ἰσοθέος φῶς·

- "ὦν δ' ἄρ' ἔβαιν' αὐτός, κατὰ δ' ἤνία τείνεν ὀπίσσω.
 Πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βῆσατο δίφρον.
 Τῷ μὲν ἄρ' ἄποφρόσι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο.
 Ἐκτὼρ δὲ Πριάμοιο πάϊς καὶ διος Ὀδυσσεύς
 215 Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον, αὐτὰρ ἔπειτα
 Κλήρους ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πᾶλλον ἐλόντες,
 Ὀππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη χάλκειον ἔγχος.
 Ἀσσοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον.
 Ἰλίδε δὲ τις εἵπισκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
 220 Ζεῦ πάτερ, ἴδθ' ἔναι μεδίων, κῦδιστε, μέγιστε!
 Ὀππότερος τάδε ἔργα μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκεν,
 Ἴδ' ὅς ἀποφθίμενον δύναι δόμον Ἰλίδος εἴσω,
 Ἥμῃν δ' αὖ φιλότητα καὶ ὄρκια πιστὰ γενέσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πύλλεν δὲ μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 225 Ἄψ ὁρόων· Πάριος δὲ Θοῶς ἐκ κλήρος ὄρουσεν.
 Οἱ μὲν ἔπειθ' ἵζοντο κατὰ στιχάς, ἤχι ἐκάστω
 Ἴπποι ἀτρυγέποδες καὶ ποικίλα τεύχε' ἔκειτο.
 Αὐτὰρ ὃγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεῖχεα καλὰ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡνυκόμοιο.
 230 Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀγαυρίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
 Οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος· ἤρμοσε δ' αὐτῷ.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βύλετο ἕψος ἀργυρόηλον,
 235 Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴτιπυριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐΐλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὃ οἱ παλάμῃφιν ἀρήρει.
 Ὡς δ' αὐτὸς Μενέλαος Ἀργεῖος ἔντε ἔδυνεν.
 240 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
 Ἰς μέσσον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐστιχόωντο,
 Δεινὸν δερκόμενοι· θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
 Τρωῆς θ' ἵπποδάμοις καὶ ἑκνήμιδας Ἀχαιούς.
 Καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ,
 245 Στέλοντ' ἐγχείας, ἀλλήλοισιν κοιτόντα.
 Πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βύλεν Ἀτρεΐδαν κατ' αὐσπίδα πάντοσ' ἔϊσεν,
 Οὐδ' ἔρρήξεν χαλκόν· ἀνεγνήμφθη δὲ οἱ αἰχμὴ
 Ἰσπιδ' ἐνὶ κρατερῇ· ὃ δὲ δευτερός ὤρνυτο χαλκῷ
 250 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἐπευξάμενος Διὶ πατρὶ·
 Ζεῦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὃ με πρότερος κᾶκ' ἔοργεν,
 Ἄσιν Ἀλέξανδρον, καὶ ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δύμασσον·
 Ὅψιν τις ἐρῶγῃσι καὶ ὀπιγύρων ἀνθρῶπων,

- Ζεῦ τι δέσκειν κακὰ ῥέζει, ὃ κεν φιλότητα παρὰσχη·
 165 Ἴη φη, καὶ ἄμπεπυλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισεν.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαινή, ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρεστα·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπίρην διάμησε χιτῶνα
 170 Ἔγχος· ὃ δ' ἐκλινῆθη, καὶ ἀλεύατο Κῆρι μέλαιναν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἰλῆξεν ἀνασχόμενος κόρυθος φαίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τριχθῦ τε καὶ τετραχθῦ διατρυνφέν ἔκπτεσε χειρός.
 Ἀτρεΐδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 175 Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὁλοώτερος ἄλλος!
 Ἴη γ' ἐγάρ μιν τίσσεσθαι Ἀλέξανδρον κακώτετος·
 Νῦν δέ μοι ἐν χεῖρεσσ' ἰάγῃ ξίφος· ἐκ δέ μοι ἔγχος
 ἸΓῆθη παλὺ μῆγιν ἐτοίσιον, οὐδ' ἔβηλόν μιν.
 Ἴη, καὶ ἐπαΐεις κόρυθος λάβεν ἵπποδασείης,
 180 ἔλκε δ' ἐτιστρέψας μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς·
 Ἀγχε δὲ μιν πολέκτιστος ἱμάς ἀπαιλὴν ὑπὸ δειρήν,
 Ὅς οἱ ἐπ' ἀνθεριῶτος ὀχεὺς τίτατο τρυφαλείης.
 Καὶ νῦ κεν εἰρύουσέν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅδῃ νήσῃ Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 185 Ἴη οἱ ῥῆξεν ἱμάτια βοῶς ἴφι κταμένοιο·
 Κεινὴ δὲ τρυφαίλεια ἄμ' ἔσπετο χειρὶ παχείῃ.
 Τὴν μὲν ἔπειτ' ἦρωσ μετ' εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ῥίψ' ἐπιδινήσας, κόμισαν δ' ἐρήρης ἐταῖροι.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μεναιάνων
 190 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· τὸν δ' ἐξήραξ' Ἀφροδίτη
 Ῥῖα μάλ', ὥστε θεός· ἐκύλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 Καδ δ' εἶς ἐν θαλάμῳ εὐοιδεῖ, κηῶντι.
 Αὐτὴ δ' αὐτῷ Ἰλένην καλίουσ' ἔε· τὴν δ' ἐκίχανεν
 Πύργῳ ἐφ' ὑψηλῷ· περὶ δὲ Τρωαὶ ἄλις ἦσαν.
 195 Χειρὶ δὲ νεκταρέου ἱανοῦ ἐτίναξε λαβοῦσα·
 Ἰρῆ δὲ μιν εἰκυῖα παλαιγενεῖ προσέειπεν,
 Εἰροκόμω, ἧ οἱ Λακεδαιμόνι ναιεταῶση
 Ἦσκειν εἰρία καλά, μάλιστα δέ μιν φιλέεσκεν·
 Τῇ μιν εἰσαμένη προσεφώνει δι' Ἀφροδίτη·
 200 Διῦρ' ἔθ'· Ἀλέξανδρός σε καλεῖ οἰκόνδε νέεσθαι.
 Κεῖνος ὄγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσιν,
 Κάλλῃ τε στήλῃσιν καὶ εἵμασιν· οὐδὲ κε φαίης
 Ἄνδρ' ἰμαχῆσάμενον τόγ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χορόνδε
 Ἔρχεσθ', ἧ ἐ χοροῖο νέον λήγοντα καθίξειν.
 205 Ὡς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρκεν·
 Καὶ ῥ' ὥς οὐν ἐνόησε θεῶς περικαλλέα δειρήν,

Στήθεά θ' ἱμερόεντα καὶ ὄμματα μαρμαίροντα,
θάμβησάν τ' ἄρ' ἔπειτα, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ἐνόμαζεν·

Διμοιολή, τί με ταῦτα λιλαιέαι ἡπεροπεύειν;

400 Ἴη πῆ με προτέρω πολλῶν εὐναιομενάων

Ἄξαις ἡ Φρυγίης, ἡ Μιωνίης ἐρατεινῆς,

ἔϊ τίς τοι καὶ κείθι φίλος μερόπων ἀνθρώπων;

Οὐνεκα δὲ νῦν διον Ἀλέξανδρον Μενέλαος

Νικήσας ἐθέλει στυγερὴν ἐμὲ οἰκαδ' ἄγεσθαι,

405 Τοῦνεκα δὲ νῦν δεῦρο δολοφρονέουσα παρίστης;

Ἴσσο παρ' αὐτὸν ἰούσα, θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους·

Μηδ' εἰ σοῖσι πόδεσσιν ὑποστρέψειας Ὀλυμπον,

Ἄλλ' αἰεὶ περὶ κείρον ὀξύνε, καὶ ἐφύλασσε,

Εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ ὄγε δούλην.

410 Κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἰμι — νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη —

Κείνου πορσυνέουσα λήχος· Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω

Πάσαι μωμήσονται· ἔχω δ' ἄχ' ἀκριτα θυμῷ.

Τὴν δὲ χολωσαμένη προσεφώνεε δι' Ἀφροδίτῃ·

Μὴ μ' ἔρεθε, σχετλίῃ! μὴ χουσαμένη σε μεθείω,

415 Τῶς δέ σ' ἀπεχθήσω, ὥς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα,

Μέσσω δ' ἀμφοτέρων μητίσσομαι ἔχθρα λυγρά,

Τρώων καὶ Ἀπναῶν, σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὀληαι.

Ὡς ἔφατ'· ἔδδευσε δ' Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα·

Βῆ δὲ κατασχομένη ἑανθ' ἀργῇτι φαεινῷ,

420 Σιγῇ· πῆσας δὲ Τρωάας λάθειν· ἦρχε δὲ δαίμων.

Αἶ δ' οἱ Ἀλεξάνδροιο δόμον περικαλλέ' ἵκοντο,

Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα Θουῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο,

Ἢ δ' εἰς ὑφόροφον θάλαμον κίε δια γυναικῶν.

Τῇ δ' ἄρα διφρον ἐλευσα φίλορμειδῆς Ἀφροδίτῃ,

425 Ἀντί' Ἀλεξάνδροιο θεὰ κατέθηκε φέρουσα·

Ἐνθα κάθιζ' Ἑλένη, κόρυρη Διὸς αἰγιόχοιο,

Ὅσσε πάλιν κλίνασα, πόσιν δ' ἠνίπατε μύθῳ·

Ἢλυθες ἐκ πολέμου — ὥς ὥφειλες αὐτόθ' ὀλίσσθαι,

Ἄνδρ' ἰδὼν δαμῆς κρατερῷ, ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν.

430 Ἢ μὲν δὴ πρὶν γ' εὐχεῖ Ἀρηϊφίλον Μενελάου

Σῆ τε βλῆ καὶ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ φέρτερος εἶναι·

Ἄλλ' ἴθι νῦν προκαλέσσαι Ἀρηϊφίλον Μενέλαον,

Ἐξαυτὶς μαχέσασθαι ἐναντίον! ἀλλὰ σ' ἔγωγε

Παύσασθαι κίλομαι, μηδὲ ξανθῷ Μενελάῳ

435 Ἀντίβιον πόλεμον πολεμίζειν ἡδὲ μάχεσθαι

Ἀφραδίῳ, μήπως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμῆης.

Τὴν δὲ Πάρις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Μὴ με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεισι θυμὸν ἐνίπτε!

Νῦν μὲν γάρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ·

- 420 *Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· παρὰ γὰρ θεοὶ εἰσι καὶ ἡμῖν.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ φιλότῃ τραπέομεν εὐνηθέντε.
 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε ἔρως φρένας ἀμφεκάλυψεν·
 Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαιμόνος ἐξ ἑρατεινῆς
 Ἐπλεον ἀρπάξας ἐν ποντοπόροις νέεσσιν,
 425 *Νῆσφ δ' ἐν Κρανίῃ ἐμίγην φιλότῃ καὶ εὐνῇ·
 Ὡς σεο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἥμερος αἰρεῖ.
 Ἢ ῥα, καὶ ἄρχε λήχοςδε κιών· ἅμα δ' εἶπες ἄκοιτις·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθαι ληξέεσσι.
 Αἰρείδης δ' ἄν' ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἰοικώς,
 430 *Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα.
 Ἄλλ' οὔτις δύνατο Τρώων κλειτῶν ἱ' ἐπικούρων
 Δεῖξαι Ἀλέξανδρον τότ' Ἀρηϊφίλῳ Μενελάῳ.
 Οὐ μὲν γὰρ φιλότῃ γ' ἐκεῖθ' ἄνακτα, εἴ τις ἰδοίτο·
 Ἴσον γὰρ σφιν πῦσιν ἀπὸ χθινοῦ Κηφὶ μελαίνῃ.
 435 *Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι·
 Νίκη μὲν δὴ φαίνεται Ἀρηϊφίλου Μενελάου·
 ῥμεις δ' Ἀργεῖην Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
 ἔκδοτε, καὶ τιμὴν ἀποτινέμεν, ἣντιν' ἵοικεν,
 440 *Ἴτε καὶ ἱσσομένοισι μετ' ἀνθρώποισι πέλῃται.
 Ὡς ἔφατ' Αἰρείδης· ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι Ἀχαιοί.*****

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Δ.

Quum ex fœdere Helena Achivis reddenda, infestæque acies dirimendæ essent, superato Paride; Juno in concilio deorum indignabunda, ita non expleri odium suum in Trojanos, Jovi extorquet, ut ipsi concedat Ilii excidium (1-49). Minerva, ipsa quoque Trojanis inimica, Junonis hortatu ad terram missa, persuadet Pandaro Lycio, ut jactâ in Menelaum sagittâ pactionem conturbet, ac novam bellandi causam serat (50-104): at non letali vulnere percussus Menelaum arcesitus medicus curat Machao (105-219). Interea rursus armati ad pugnandum se referunt Trojani, dum Agamemno catervas Achivorum obit; nonnullorum, ut Idomenei, Ajacum, Nestoris, qui jam in procinctu stabant, alacritatem laudans; aliorum, ut Menesthei, Ulyssis, Diomedis, qui recentem impetum nondum senserant, cunctationem reprehendens (220-421). Quo facto, prœlium instauratur, in quo Trojanis Mars et Apollo, Achivis præter alia numina Minerva animos addit; cædesque fiunt mutus (422-644).

Ὅρχίων σύγχυσις. Ἀγαμέ.
μυνονος ἐπιπώλησις.

Οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἡγορόωντο
 Χρυσέῳ ἐν δαπιδῷ, μετὰ δὲ σφισι ποίνια Ἥβη
 Νέκταρ ἰωνοχόει· τοὶ δὲ χρυσείοις διεπάεσσιν
 Διυδέχατ' ἀλλήλους, Τρώων πόλιν εἰσορόοντες.
 • Αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθίζεμεν Ἥρην
 Κερτομοῖσι ἐπέεσσι, παραβλήδην ἀγορεύων·
 Δοῖαί μιν Μενελάῳ ἀργαῖνες εἰσὶ θεῶων,
 Ἥρῃ τ' Ἀργεῖῃ καὶ Ἀλακομενῆϊς Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ἦτοι ταὶ νόσφι καθήμεναι, εἰσορόωσαι
 • Τίρπεσθον· τῷ δ' αὖτε φιλομμηίδης Ἀφροδίτη
 Αἰὲ παρμέμβλωκε, καὶ αὐτοῦ Κῆρας ἀμύνει·
 Καὶ νῦν ἔξασάσιν οἰόμενον θανέεσθαι.
 Ἄλλ' ἦτοι νίκη μιν Ἀργηΐφίλου Μενελάου·
 Ἥμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,

- 15 Ἦ ὅ' αὐτίς πόλεμόν τε κῆκόν καὶ γίλοπιν αἰνῆν
 Ὀφρομεν, ἧ φιλοῖητα μετ' ἀμφοτέροισι βύλωμεν.
 Εἰ δ' αὖ πῶς τούδε πᾶσι φίλον καὶ ἥδὺ γένοιτο,
 Ἦτοι μὲν οἰκίοιτο πόλιν Πριάμοιο ἄνακτος,
 Αὐτίς δ' Ἀργεῖην Ἑλένην Μενέλαος ἄγοιτο.
- 20 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνυζαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη·
 Πλησίαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρῳέεσσι μεδέσθην.
 Ἦτοι Ἀθηναίη ἀκίων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 Σκεῖτο μίη Διὶ πατρί, χόλος δέ μιν ἄγχιος ἦρε·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθεος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
- 25 Αἰνότετα Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Πῶς ἐθέλεις ἄλιον θείναι πόνον ἧδ' ἀτέλεστον,
 Ἰδὼ θ', ὃν ἰδρωσα μόγῳ! καμέτην δέ μοι ἵπποι
 Ἀπὸν ἀγειροῦσιν, Πριάμῳ κακὰ τοῖό τε παισίν.
 Ἐρδ'· αἶψα οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
- 30 Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Δαιμονίη, τί νύ σε Πριάμος Πριάμοιο τε παῖδες
 Τύσσα κακὰ ψέξουσιν, οἳ ἀσπερχες μινεαίνεις
 Πῶν ἐξαλαπύξαι εὐκτίμενον πτολλέθρον;
 Εἰ δέ σιγ' εἰσελθοῦσα πύλας καὶ τεῖχεα μακρά,
- 35 Ὡμὸν βεβρώθοις Πριάμον Πριάμοιό τε παῖδας,
 Ἄλλους τε Τρῳάας, τοῖτε κεν χόλον ἐξακέσαιο.
 Ἐρξον, ὅπως ἐθέλεις· μὴ τοῦτό γε νείκος ὀπίσσω
 Σοὶ καὶ ἐμοὶ μέγ' ἔρισμα μετ' ἀμφοτέροισι γένηται.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
- 40 Ὅππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαῶς πόλιν ἐξαλαπύξαι
 Τὴν ἐθέλω, ὅθι τοι φίλοι ἄνδρες ἐγγεγάασιν,
 Μητι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλὰ μ' ἔασαι.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ σοὶ δῶκα ἐκὼν ἀέκοντί γε θυμῷ.
 Αἰ γὰρ ὑπ' ἡέλιω τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι
- 45 Ναιετάουσι πόλῃς ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
 Τῶν μοι πέρι κῆρι τίεσκετο Ἰλῖος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίω Πριάμοιο.
 Οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδέετο δαιτὸς ἔϊσης,
 Διοιβῆς τε κνίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
- 50 Τὸν δ' ἡμελίζει ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Ἦτοι ἐμοὶ τρεῖς μὲν πολὺ φέλιταται εἰσι πόλῃς,
 Ἀργος τε Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγνια Μυκίη·
 Τὰς διαιπέρσαι, οἳ ἂν τοι ἀπείχωνται πέρι κῆρι·
 Τῶν οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαλῶ.
- 55 Εἴτερ γὰρ φθονέω τέ, καὶ οὐκ εἰῶ διαπέρσαι,
 Οὐκ ἰσέω φθονέουσ'· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός εἰσι.
 Ἄλλῃ χρεὶ καὶ ἐμὸν θέμεναι πόονον οὐκ ἀτέλεστον.

- Καὶ γὰρ ἐγὼ θεὸς εἰμι, γένος δ' ἔμοι ἔνθεν. ὅθεν σοί·
Καὶ με προεβντάτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
90 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐτεκα σὴ παρ' αἰοῖταις
Κέκλημαι· σὺ δὲ πῶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνύσσεις.
Ἄλλ' ἥτοι μὲν ταῦθ' ὑποείσομεν ἀλλήλοισιν,
Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἔμοι· ἐπὶ δ' ἔφονται θεοὶ ἄλλοι
Ἰθαγάτοι. σὺ δὲ θάσσον Ἀθηαίῃ ἐπιτεῖλαι.
95 Ἐλθεῖν ἐς Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰγὴν,
Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερχύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλίσασθαι.
Ἦς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
Ἀντίκ' Ἀθηναίῃ ἔπει πτερόεντα προσγύδα·
70 Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
Πειρᾶν δ', ὥς κε Τρῶες ὑπερχύδαντας Ἀχαιοὺς
Ἀρξῶσι πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλίσασθαι.
Ἦς εἰπὼν ὤρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καμῆνων αἴξισα.
75 Οἶον δ' αὐτέρᾳ ἦκε Κρόνον παῖς ἀγκυλομήτεω,
Ἢ ναύτησι τέρας, ἢ ἐστρατῶν εἰρεῖ λαῶν,
Λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἔενται
Τῷ εἰκυῖ ἦϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη,
Κυδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον· θάμβος δ' ἔχιν εἰσορόωντας
80 Τρῶας θ' ἱποδάμους καὶ ἑυκίμηιδος Ἀχαιοὺς.
Ἦδε δὲ τις εἶπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἢ ῥ' αὐτίς πόλεμός τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰγὴ
Ἔσσεται, ἢ φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι τίθῃσιν
Ζεὺς, ὅστι' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτεταται.
85 Ἦς ἄρα τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε.
Ἢ δ' ἀνδρὶ ἐκέλη Τρώων κατεδύσαθ' ὄμιλον,
Λαοδόκῳ Ἀντηνορίδῃ, κρατερῷ αἰχμητῇ,
Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμενῃ, εἴ που ἐφείροι.
Εὖρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
90 Ἔσταότ'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰι στήλεις ἀσπιστάων
Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο ἀπ' Αἰσίοιο φοάων.
Ἀγχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεια πτερόεντα προσγύδα·
Ἢ ῥά νύ μοι τι πύθοιο, Λυκάονος νιὲ δαΐφρονος,
Τλαίης κεν Μενέλαῳ ἐπιπροΐμεν ταχὺν ἰόν·
95 Πᾶσι δέ κε Τρῶεσσι χάριν καὶ κῆδος ἄροιο,
Ἐκ πάντων δὲ μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ βασιλῇ.
Τοῦ κεν δὴ παμπρωτά παρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο,
Αἶ κεν ἰδῇ Μενέλαον Ἀρήϊον, Ἀτρίος υἱόν
Σῶ βίλῃ δημηθέντα, πυρρῆς ἐπιβάντ' ἀλεγεινῆς.
100 Ἄλλ' ἄγ', οἷστευσον Μενέλαον κυδαλίμοιο·

- Εὖχεο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ,
 Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξιν κλειτὴν ἑκατόμβην,
 Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίῃ· τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πῦθεν.
- 100 *Αὐτίκα ἑσὺλα τόξον εὖξοον, ἱξάλου αἰγός*
Ἀργίου, ὃν ῥά ποτ' αὐτὸς ὑπὸ στέρνοιο τυχήσας,
Πέτρης ἐκβύοντα δεδεγμένος ἐν προδοκῇσιν,
Βεβλήκει πρὸς στήθος· ὃ δ' ὕπτιος ἔμπεισε πέτρῃ·
Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαϊδεκάδωρα πεφύκει·
- 110 *Καὶ τὰ μὲν ἄνκῆσας περσούδος ἤγαρε τέκτων,*
Πᾶν δ' εὐ λειήσας, χρυσεῖν ἐπέθηκε κορώνην.
Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκε ταυνοσάμενος, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλῖνας· πρόσθεν δὲ σάκεια σχέθον ἑσθλοὶ ἑταῖροι,
Μὴ πρὶν ἀναΐθειαν Ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν,
- 116 *Πρὶν βλῆσθαι Μενέλαον Ἀρήϊον Ἀτρεΐος υἱόν.*
Αὐτὰρ ὃ σὺλα πῶμα φαρέτρης, ἐκ δ' ἔλετ' ἰὸν
Ἀβλήτα, περσόνια, μελαινέων ἔρμ' ὀδυνάων·
Αἶψα δ' ἐπὶ νευρῇ κατέκασμι πικρὸν οἶστόν,
Εὖχετο δ' Ἀπόλλωνι Λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ
- 120 *Ἀργῶν πρωτογόνων ῥέξιν κλειτὴν ἑκατόμβην,*
Οἴκαδε νοστήσας ἱερῆς εἰς ἄστυ Ζελεΐης.
Ἐλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε λαβὼν καὶ νῦρα βόεια·
Νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλογεγὼς μέγα τόξον ἔτεινεν,
- 126 *Αἶψε βίος, νευρῇ δὲ μυχ' ἔαχεν, ἄλτο δ' οἶστός*
Ὀξυβελγῆς, καθ' ὅμιλον ἐπιπίεσθαι μενεαίνων.
 Οὐδὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο
 Ἀθάνατοι, πρῶτῃ δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγέλειη,
 ἥ τοι πρόσθε σιάσα, βέλος ἔχεπυκὲς ἄμυνεν.
- 130 *Ἢ δὲ τόσον μὲν ἔργον ἀπὸ χροός, ὥς ὅτε μήτηρ*
Παιδὸς ἔργει νύϊαν, ὃθ' ἡδεῖ λίσσεται ὕπνῳ.
Αὐτὴ δ' αὖτ' ἔθυνεν, ὃθι ζωστήρος ὀχῆες
Χρῦσειο σύνιχον, καὶ διπλόος ἦντετο θώρηξ·
Ἐν δ' ἔπεισε ζωστήρι ἀρηρότι πικρὸς οἶστός·
- 136 *Διὰ μὲν ἄρ ζωστήρος ἐλήλατο δαιδαλίοιο,*
Καὶ διὰ θόρηκος πολυδαίδαλου ἡρήρειστο,
Μίτρης θ', ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροός, ἔρκος ἀκόντων.
Ἢ οἱ πλείστον ἔρυτο, διαπερὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς.
Ἀκρότατον δ' ἄρ' οἶστός ἐπέγραψε χροά φωτός·
- 140 *Αὐτίκα δ' ἔρθεεν αἶμα κελαινεφές ἐξ ὠτειλῆς.*
 Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μύτην
 Μηρίος ἥδ' Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων·
 Κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἡρήσαντο

- Ἴππῆες φορέειν· βασιλῆϊ δὲ κῆται ἄγαλμα,
 145 Ἀμφότερον, κόσμος θ' ἔππῃ· ἑλατῆρί τε κῦδος·
 Τοιοῖ τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροῖ
 Εὐφυνίης, κνήμαί τ' ἤδ' ὀφυρά κύλ' ὑπένερθεν.
 Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ὧς εἶδεν μέλαν αἶμα καταρῥέον ἐξ ὠτειλῆς·
 150 Ῥίγησεν δὲ καὶ αὐτὸς Ἀρηίφιλος Μενέλαος.
 ὧς δὲ ἶδεν τεῦρόν τε καὶ ὄγκους ἐκτὸς ἰόντας,
 Ἀπορῥόον οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθευσιν ἀγέρθη.
 Τοῖς δὲ βαρυστενάζων μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 Χειρὸς ἔχων Μενέλαον· ἐπευτενύχοντο δ' ἑταῖροι·
 155 Φίλε καυλῶντες, θάνατόν νύ τοι ὄρκει ἔταμνον,
 Οἷον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρῳαὶ μόχεσθαι.
 ὧς σ' ἔβαλον Τρῶες, κατὰ δ' ὄρκια πιστὰ πάτησαν.
 Οὐ μὲν ποῖς ἄλλιον πέλει ὄρκιον, αἱμὰ τε ἀρῶν,
 Σπονδαί τ' ἄκριτοι καὶ δεξιά, ἧς ἐπέπιθμεν!
 160 Εἵπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὔκ ἐτέλεσεν,
 Ἐκ τε καὶ ὅψ' ἐτελεί· σὺν τε μεγάλῃ ἀπέτισαν,
 Σὺν σφῆσιν κεφαλῆσι, γυναιξὶ τε καὶ τεκέεσσιν.
 Λὺ γάρ ἐγώ τοδε οἶδμ' ἀπὸ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
 Ἔσσεται ἡμαρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρή,
 165 Καὶ Πηλεΐδης καὶ λαὸς ἐὺμμελὴν Πριάμοιο,
 Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ὑψέλυγος, αἰθέρι ναιῶν,
 Αὐτὸς ἐπιστείμῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν,
 Τῆσδ' ἀπάτης κοτέων· τὰ μὲν ἔσσεται οὐκ ἀτέλεστα.
 Ἀλλὰ μοι αἰνὸν ἄχος σέθεν ἔσσεται, ὦ Μενέλαε,
 170 Αἶ κε θάνης, καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο·
 Καὶ κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.
 Αὐτίκα γὰρ μνήσονται Ἀχαιοὶ πατρίδος αἰῆς·
 Κὰδ δὲ κεν ἐγχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρῳαὶ λίποιμεν
 Ἀργεῖην Ἑλένην· σέο δ' ὅστέα πύσει ἄρουρα,
 175 Κειμένου ἐν Τροίῃ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ.
 Καὶ κέ τις ὧδ' ἐρέει Τρῳάων ὑπερηνορέοντων,
 Τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενέλαου κυδαλίμοιο·
 Αἰῖθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει Ἀγαμέμνων,
 ὧς καὶ νῦν ἄλιον στρατὸν ἵγαγεν ἐνθαυδ' Ἀχαιῶν.
 180 Καὶ δὴ ἔβη οἰκόνδε φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν
 Σὺν κεινῆσιν νηυσὶ, λιπὼν ἁγαθὸν Μενέλαον.
 ὧς ποτὶ τις ἐρέει· τότε μοι χάνοι εὐρυτὰ χθῶν!
 Τὸν δ' ἐπιθαρύνων προσέφη ξανθοῦς Μενέλαος·
 Θήρσει, μηδὲ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν.
 185 Οὐκ ἐν καιρῷ ὅζῳ πάγχυ βίλος, ἀλλὰ πάροισιν
 Εἰρύσατο ζωστήρ τε παραλόος, ἧδ' ὑπένερθεν

- Ζῶμα τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Αἰ γὰρ δὴ οὕτως εἶη, φίλος ὦ Μενέλαε·
 190 Ἐλκος δ' ἱγίηρ ἐπιμάσσεται, ἥδ' ἐπιθήσει
 Φάρμακ' ἃ κεν παύσῃσι μελαιτῶν ὕδυνάων.
 Ἢ, καὶ Τυλθύβιον, θεῖον κήρυκα, προσηύδα·
 Τυλθύβι', ὅτι τάχιστα Μαχίονα δεῦρο κάλεσσον,
 Φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ἀμύμονος ἱγίηρος,
 200 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἴσπευσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπέθησεν ἀκούσας·
 Βῆ δ' ἵεται κατὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 200 Παπτιύνων ἥρωα Μαχίονα· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἑστίαοι'· ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰὶ στίχες ἀσπιστῶν
 Λαῶν, οἳ οἱ ἔποντο Τρῳέης ἐξ ἱπποβότοιο.
 Ἀρχοῦ δ' ἰσχυρότερος ἔπτα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὅρσ', Ἀσκληπιάδῃ! καλέει κρείων Ἀγαμέμνων,
 205 Ὅφρα ἴδῃ Μενέλαον Ἀρήϊον ἀρχὸν Ἀχαιῶν,
 Ὅν τις οἴσπευσας ἔβαλεν, τόξων εὐ εἰδώς,
 Τρώων ἢ Λυκίων· τῷ μὲν κλέος, ἅμμι δὲ πένθος.
 Ὡς φάτο τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρσεν·
 Βῆν δ' ἵεται κατὰ ὄμιλον ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 210 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι ξανθὸς Μενέλαος
 Ἠλέμετος ἦν — περὶ δ' αὐτὸν ἀγγεῖραθ', ὅσσοι ἄριστοι,
 Κυκλός, ὃ δ' ἐν μέσσοισι παρίστατο ἰσόθεος φῶς —
 Αὐτίκα δ' ἐκ ζωστήρος ἀφ' ἡρότος ἔλκεν οἰστόν·
 Τοῦ δ' ἐξελκομένοιο, πάλιν ἄγεν ὄξεις ὄγκοι.
 215 Αὔσε δὲ οἱ ζωστήρα πικαίολον, ἥδ' ὑπένερθεν
 Ζῶμα τε καὶ μήτηρ, τὴν χαλκῆς κάμον ἄνδρες.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδεν ἔλκος, ὅθ' ἔμπεισε πικρὸς οἰστός,
 Αἶμ' ἐκμυζήσας, ἐπ' ἄρ' ἤπια φάρμακα εἰδώς
 Πάσσε, τὰ οἱ ποτε πατρὶ φίλα φρονέων πόρε Χείρων.
 220 Ὅφρα τοὶ ἀμφεπίνοντο βοῇν ἀγαθὸν Μενέλαον,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστῶν·
 Οἳ δ' αὖτις κατὰ τεύχε' ἔδυν, μνησαντο δὲ χάριτος.
 Ἐνθ' οὐκ ἂν βροχέοντα ἰδοῖς Ἀγαμέμνονα δῖον,
 Οὐδὲ καταπτύσσοντι, οὐδ' οὐκ ἐθέλοντα μάχεσθαι,
 225 Ἀλλὰ μάλα σπεύδοντα μάχῃν ἐς κυδιάνειραν.
 Ἴππους μὲν γὰρ ἔυσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Καὶ τοῖς μὲν θερίπων ἀπάνευθ' ἔχε φυναιόωντας
 Εὐρυμίδων, υἱὸς Ἠτολεμαίων Πιπραῖδαι·
 Τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτλλε παρσιχόμεν, ὅπποτε κέν μιν

- 230 Ἰνῖα λάβῃ κάματος, πολέας διὰ κοιρανέοντα·
 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἑὼν ἐπεπωλεῖτο στήλας ἀνδρῶν·
 Καὶ ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι Λαναῶν ταχυπάλων,
 Τοὺς μάλα θαρσύνεσκε παριστάμενος ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι, μήπω τι μεθίετε θούριδος ἀλκῆς!
- 235 Οὐ γάρ ἐπὶ ψευδέσσι πατήρ Ζεὺς ἔσσετ' ἄργωός·
 Ἄλλ' οἵπερ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντιο,
 Τῶν ἦτοι αὐτῶν τέρενα χροὰ γυῖπες ἴδονται·
 Ἴμεῖς αὐτ' ἀλόχους τε φίλας καὶ νήπια τέκνα
 ἄζομεν ἐν νήεσσιν, ἐπὴν πτολίεθρον ἔλωμεν.
- 240 Οὐστίνας αὖ μεθιέντας ἴδοι στυγεροῦ πολέμοιο,
 Τοὺς μάλα νεικέεσκε χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν·
 Ἀργεῖοι ἰόμωφοι, ἑλεγχέες, οὐ νυ σέβασθε;
 Τίφθ' οὕτως ἔστητε τεθηπότες, ἤντε νεβροί;
 Αἶτ' ἐπεὶ οὖν ἕκαμον πολέος πεδίοιο θύουσαι,
- 245 Ἔστασ', οὐδ' ἄρα τίς σφι μετὰ φρεσὶ γίγνεται ἀλκή·
 Ὡς ἡμεῖς ἔστητε τεθηπότες, οὐδὲ μάχεσθε.
 Ἢ μένετε Τρῶας σχεδὸν ἑλθέμεν, ἔνθα τε νῆες
 Εἰρύατ' εὐπρυμνοί, πολῆς ἐπὶ θυῇ θαλάσσης,
 Ὅφρα ἴδῃτ', αἶ κ' ὕμιν ὑπέροχῃ χεῖρα Κρονίων;
- 250 Ὡς ὅγε κοιρανέων ἐπεπωλεῖτο στήλας ἀνδρῶν·
 Ἰλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι, κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἰδομενῆα δαΐφρονα θωρήσσαντο·
 Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις, σὺ δ' εἰκελὸς ἀλκῆν,
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ πυμάτας ὥτρυνε φύλαγγας.
- 255 Τοὺς δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα προσήδα μειλιχλοῖσιν·
 Ἰδομενεῦ, περὶ μὲν σε τίωι Λαναῶν ταχυπάλων,
 Ἥμιν ἐνὶ πτολίεμῳ, ἧδ' ἄλλοιῳ ἐπὶ ἔργῳ,
 Ἰδ' ἐν δαίθ', ὅτε περ τε γερούσιον αἰθροπα οἶνον
- 260 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται.
 Εἵπερ γάρ τ' ἄλλοι γε καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 Δαιτρὸν πίνωσιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ
 Ἔσθητ', ὥς περ ἐμοί, πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνάγῃ.
 Ἄλλ' ὅρσεν πόλεμόνδ', οἷος πάρος εὐχέαι εἶναι!
- 265 Τὸν δ' αὐτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἡῦδα·
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν τοι ἐγὼν ἐρίφρος ἐταῖρος
 Ἔσσομαι, ὥς τοπρῶτον ὑπέστην καὶ κατένευσα·
 Ἄλλ' ἄλλους ὥτρυνε καρηκομῶντας Ἀχαιοὺς,
 Ὅφρα τάχιστα μαχώμεθ'· ἐπεὶ σὺν γ' ὄρκι ἔχευαν
- 270 Τρῶες· τοῖσιν δ' αὖ θάνατος καὶ κῆδε' ὅπισσῳ
 Ἔσσετ', ἐπεὶ πρότεροι ὑπὲρ ὄρκια δηλήσαντο.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῆχeto γηθόσυνος κῆρ.

- Ἥλαθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι, κίων ἀνὰ οὐλαμόν ἀνδρῶν
 Τῷ δὲ κορυσσίεισθην, ἅμα δὲ νέφος εἶπετο περὶ ὤν.
 275 Ὡς δ' οἱ ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ,
 Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς·
 Τῷ δὲ τ' ἀνέσθην ἐόντι, μελάντερον, ἥ τε πίσσα,
 Φαίνεται ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δὲ τε λαίλαπα πολλήν·
 Ῥιγῇσιν τε ἰδὼν, ὑπὸ τε σπέος ἤλασε μῆλα·
 280 Τυτῆαι ἅμ' Αἰάντεσσι Διοτρεφίων αἰζήων
 Δῆϊον ἐς πόλεμον πυκινὰ κίνυντο φάλαγγες
 Κνάνεαι, σῦκταιν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυταί.
 Καὶ τοὺς μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 285 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορ χαλκοχιτώνων,
 Σφῶνί μιν — οὐ γὰρ ἴοικ' ὀτρυνόμεν — οὔτι κελύω·
 Αὐτῷ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἴφι μάχεσθαι.
 Αἰ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλῶν,
 Τῷος πᾶσιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
 290 Τῷ κε τάχ' ἡμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος,
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε περθομένη τε.
 Ὡς εἰπὼν, τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους·
 Ἐνθ' ὄγα Νέστορ' ἔειπε, λιγὺν Πυλίων ἀγορητὴν,
 Οὓς ἐτάρους στήλλοντα, καὶ ὀρύνοντα μάχεσθαι,
 295 Ἀμφὶ μέγαν Πηλέγοντα, Ἀλᾶστορά τε Χρομίον τε,
 Λιμονά τε κρείοντα, Βιαντά τε, ποιμένα λαῶν.
 Ἰππίας μὲν πρῶτα σὺν ἱπποῖσιν καὶ ὄχεσφιν,
 Πιζοὺς δ' ἐξοπίθε στήσεν πολέας τε καὶ εὐθλόους,
 Ἔρκος ἔμεν πολέμοιο· κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασεν,
 300 Ὅφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζῃ.
 Ἰππεύουσιν μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει
 Σφούς ἱππους ἔχμεν, μηδὲ κλονέσθαι ὁμίλῳ·
 Μηδὲ τις, ἱπποσύνη τε καὶ ἡνορέηφι πεποιθώς,
 Οἷος πρόσθ' ἄλλων μεμῆτω Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 305 Μηθ' ἀναγκασίτω· ἀλαπιδνότεροι γὰρ ἴσασθε.
 Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἔτερ' ἄρμαθ' ἵκηται,
 Ἐγχεὶ ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.
 Ὡδε καὶ οἱ πρότεροι πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν,
 Τόρδῃ νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες.
 310 Ὡς ὁ γέρον ὠτρυνε, πάλαι πολέμων ἐν εἰδίῳ.
 Καὶ ἰὸν μὲν γήθησεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ γέρον, εἴθ', ὥς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοισυῖ
 Ὡς τοι γούναθ' ἔποιτο, βίη δὲ τοι ἱμπεδος εἴη·
 315 Ἀλλὰ σε γῆρας τείρει ὁμοῖον· ὥς ὕφελέν τις

- Ἄνδρῶν ἄλλος ἔχειν, σὺ δὲ κουροτέροισι μετεῖναι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ
 Ἀτρεΐδῃ, μάλα μὲν κεν ἐγὼν ἐθέλοιμι καὶ αὐτὸς
 ὣς ἔμην, ὥς οἱτε δῖον Ἑρηνθαλίῳνα κατέκταν.
 320 Ἄλλ' οὕτως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισι·
 εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὐτὲ με γῆρας ἱκάνει.
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἱππεῦσι μετίσσομαι, ἡδὲ κελεύσω
 Βουλῇ καὶ μύθοισι· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Αἰχμᾶς δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι, οἵπερ ἐμείο
 325 Ὀπλότεροι γεγάσι, πεποῖθασίν τε βίηφιν.
 ὣς ἔφατ'· Ἀτρεΐδης δὲ παρῴχετο γηθόσυνος κῆρ.
 Ἴδ' ὦρ' υἱὸν Πετewῶ, Μενεσθῆα πλήξιππον,
 ἔσταον· ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι, μῆστωρες αὐτῆς·
 αὐτὰρ ὁ πῆλυσον ἐστήκει πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 330 Ἦαρ δὲ Κεφαλλήνων ἀμφὶ στίχες οὐκ ἀλαπαδναὶ
 ἔστασαν· οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς,
 Ἀλλὰ νέον συνορινόμεναι κίνυντο φαλαγγες
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δὲ μένοντες
 ἔστασαν, ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπιέλθων
 335 Τρώων ὀρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο.
 Τούς δὲ ἰδὼν νείκεσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ νιὲ Πετewῶ, Διοτρεφέος βασιλῆος,
 Καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλέοφρον!
 340 Τίπτε καταπτώσσοντες ἀφέστατε, μίμνετε δ' ἄλλους;
 Σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε, μετὰ πρῶτοισιν ἰόντας
 ἔσθ' αἰμῶν, ἡδὲ μάχης κανστειρής ἀντιβολήσαι.
 Πρῶτ' ἄνδρ' αἰδομένους ἀκουάζεισθον ἐμείο,
 Ὀππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί.
 345 Ἐνθα φίλ', ὀπιταλέα κρέα ἔδμεναι, ἡδὲ κύπελλα
 Οἶνου πινόμεναι μελιηδέος, ὅφρ' ἐθέλητον·
 Νῦν δὲ φίλως χ' ὀρόφωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν
 Τρῆϊων προπάροιθε μαχομένοισι νηλεὲς χαλκῶ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς
 350 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων!
 Πῶς δὴ φῆς πολέμοιο μεθιέμεν; — ὁππότε Ἀχαιοὶ
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα,
 Ὀφθαί, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμήλη,
 Τηλεμάχοιο φίλον πατέρα προμάχοισι μιγέμεν
 355 Τρώων ἱπποδάμων· σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις.
 Τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὣς γινῶ χωσόμεοιο· πάλιν δ' ὅγε λίσσεται μῦθον·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολὺμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

- Οὔτε σε ρεικέλω περιώσιον, οὔτε κελεύω.
 260 Ὀίδα γάρ, ὥς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Ἥπια δῆνεα οἶδε· τὰ γὰρ φρονεῖς ἄτ' ἐγὼ περ.
 Ἄλλ' ἔθι, ταῦτα δ' ὅπισθεν ἀμεινόμεθ', εἴ τι κακὸν νῦν
 εἴρηται· τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμῶνια θείεν.
 Ὡς εἰπὼν τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δὲ μετ' ἄλλους
 265 Εὖρε δὲ Τυδείος υἱόν, ὑπέφθυμον Διομήδεα,
 Ἰωταοί' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν
 Παρ δὲ οἱ ἰσθήκει Σθένελος, Καπανήϊος υἱός.
 Καὶ τὸν μὲν ρείκεσεν ἰδὼν κρείων Ἀγαμέμνων,
 Καὶ μιν φωνήσας· ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 270 ὦ μοι, Τυδῆος υἱὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 τί τιώσσεαι, τί δ' ὀπιπτεῦεις πολέμοιο γειφόμενος;
 Οὐ μὲν Τυδεῖ γ' ᾗδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν,
 Ἀλλὰ πολὺ πρὸ φίλων ἐτάρων δηϊοῖσι μάχεσθαι·
 Ὡς φάσκει, οἳ μιν ἰδοντο πονεῖμενον· οὐ γὰρ ἔγωγες
 275 Ἥριτο, οὐδὲ ἰδὼν· περὶ δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι.
 Ἥτοι μὲν γὰρ ἄτερ πολέμου εἰσῆλθε Μυκίνας
 Ζεῖτος ἡμ' ἀντιθέω Πολυνεῖκεϊ, λαὸν ἀγέλων,
 Οἳ ἦα τότε ἑυτραπύωνθ' ἱερὰ πρὸς τείχεα Θῆβης·
 Κι' ἦα μάλα λίπασσεντο δόμην κλειτοὺς ἐπικούρους.
 280 Οἳ δ' ἔθειλον δόμεναι, καὶ ἐπῆντον, ὥς ἐκέλευον·
 Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παρμίσινι σήματα φαίνων.
 Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ᾤοντο, ἦδ' ἐπὶ ὁδοῦ ἐγένοντο,
 Ἀσωπὸν δ' ἵκοντο βυθίσχοινον, λεχεποῖην·
 Ἴνθ' αὖτ' ἀγγελίην ἐπὶ Τυδῇ στείλαν Ἀχαιοί.
 285 Αὐτὰρ ὁ βῆ, πολέας τε κιχίσατο Κυδμείωνας
 Δαιτυμένους κατὰ δῶμα βίης Ἑτεοκλήϊδος.
 Ἐνθ' οὐδὲ, ξείνος περ ἔων, ἱππηλάτα Τυδεὺς
 Τάρβει, μῶνος ἔων πολέσιν μετὰ Καδμείοισιν·
 Ἄλλ' ὅγ' ἀεθλεύειν προκαλίζετο, πάντα δ' ἐνίκω
 290 Ῥηϊδίως· τοίη οἱ ἐπὶ ῥόθοις ἦεν Ἀθήνη.
 Οἳ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κέντορες ἵππων,
 Ἄφ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν λόχον εἰσαν ἄγοντες,
 Κούφους πεντήκοντα· δῖόν δ' ἡγήτορες ἦσαν,
 Μυίων Αἰμονίδης, ἐπιτέκλος ἀθανάτοισιν,
 295 Τὸς τ' Αὐτοφρόνιοιο, μενεπτόλεμος Πολυφρόντης.
 Τυδεὺς μὲν καὶ τοῖσιν ἀεικία πύτμον ἐφῆκεν·
 Πάντας ἔπειν', ἔνθ' οἶον ἴη οἰκόνδε νέεσθαι·
 Μυίων ἄρα προέηκε, θειῶν τεράσσει πιθήσας.
 Τυῖος ἔην Τυδεὺς Αἰτάλιος· ἀλλὰ τὸν υἱόν
 300 Ἰλῖνατο εἰς χεῖρι μύχην, ἀγορήν δ' εἰς ἀμείνω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη νεμετὴρ Διομήδης,

Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐπιπῆν αἰδολοιο.

Τὸν δ' υἱὸς Καπανῆος ἀμείψατο κυδαλίμοιο·

Ἀτρεΐδῃ, μὴ ψεύδε', ἐπιστόμενος σείφα ἐπείν.

408 Ἡμεῖς τοι πατέρων μὲγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι·

Ἡμεῖς καὶ Θήβης ἔδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο,

Παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' ὑπὸ τείχος Ἄρτιον,

Πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν καὶ Ζητὸς ἀρωγῇ·

Κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἄτασθαλίῃσιν ὄλοντο.

410 Τῷ μὴ μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἐν θεο τιμῇ.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·

Τέττα, σιωπῇ ἦσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθιο μῦθῳ.

Οὐ γὰρ ἰγὼ νημεσῷ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,

Ὀτρύνοντι μάχεσθαι εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

416 Τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἄμ' ἔφεται, εἴ κεν Ἀχαιοὶ

Τρῶας διωίσωσιν, ἔλωσιν τε Ἴλιον ἱρήν·

Τούτῳ δ' αὖ μέγα πένθος, Ἀχαιῶν δηωθέντων.

Ἄλλ' ἄγε δῆ, καὶ νῶϊ μεδόμεθα θούριδος ἀλκῆς.

Ἢ ἦα, καὶ ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶς·

420 Λεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι νῆακος

Ὀρνυμένου· ὑπὸ κεν ταλασίφρονι περ δῖος εἶλεν.

Ὡς δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυχηεῖ κύμα θαλάσσης

Ὀρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὑποκινήσατος·

Πόντῳ μὲν ταπρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

426 Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἄμφι δέ τ' ἄκρας

Κυρτόν ἐόν κορυφούται, ἀποπτύει δ' ἄλος ἄχνη·

Ὡς τότε ἐπασσύτεραι Ἀναῶν κίνυντο φάλαγγες

Νωλεμέως πόλεμόνδε· κέλετο δὲ οἷσιν ἕκαστος

Ἠγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἔσαν — οὐδέ κε φαίης

430 Τόσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῇν —

Σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἄμφι δὲ πᾶσιν

Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.

Τρῶες δ', ὥς τ' ὅτις πολυπάμορος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ

Μυρίαί ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,

436 Ἀζηγῆς μεμακνῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἄρῶν·

Ὡς Τρῶων ἀλαλήτος ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει.

Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἔα γῆρυς,

Ἄλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο· πολὺκλήτοι δ' ἔσαν ἄνδρες.

Ἰῶσι δὲ τοὺς μὲν Ἀφῆς, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,

440 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις, ἄμοτον μεμαῦια,

Ἄρεος ἀνδροφόνοιο κασιγνήτῃ ἐτάρῃ τε·

Ἢν' ὀλίγῃ μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρατῷ ἐστήριξε κίρῃ, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Ἢ σφιν καὶ τότε νείκεος ὁμοῖον ἐμβίβλε μέσσω,

- 445 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὁφείλουσα στόνον ἀνδρῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χώρον ἔτα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν ῥ' ἔβυλον ῥινόους, σὺν δ' ἔγχευ καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Καλκιοθύρηκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφιλόεσσαι
 Ἐπληγν' ἄλληλῃσι, πολυὶ δ' ὀρυμνυγδὸς ὀρώρει.
 450 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 Ὀλλύμενων τε καὶ ὀλλυμένων· φέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὡς δ' ὅτε χεῖμαρῶι ποταμοί, κατ' ὄρεσσι ῥέοντες,
 Ἐς μισγύγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ,
 Κρουνοῖν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντουθε χαμάδρης·
 455 Τῶν δέ τε τήλοσε θυῖπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
 Ὡς τῶν μισγομένων γίνεται ἰσχὴ τε φόβος τε.
 Ἠρώτος δ' Ἀντίλοχος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Ἐσθλὸν ἐνὶ προμαχοισι, Θυλυσιάδην Ἐχέπωλον·
 Τὸν ῥ' ἔβυλε πρῶτος κύρουθος φίλον ἵπποδιαίτης,
 460 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' αἶψ' ὀστέον εἴσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὕσσε κάλυψεν.
 Ἥριπε δ' ὥς ὅτε πύργος, ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Τὸν δὲ πίσυρτα ποδῶν ἔλαβε κρείων Ἐλεφνῶρ
 Καλκιοδοντιυίδης, μεγαθύμῳι ἀρχὸς Ἀβάντων·
 465 ἔλαβε δ' ὑπ' ἐκ βελίων, λελιημένος, ὄφρα τύχιστα
 Τεύχεα σιλήσειε· μίτυνθα δὲ οἱ γένεθ' ὀρημῇ.
 Νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδὼν μεγάρθυμος Ἀγήνωρ,
 Πλευρά, τὰ οἱ κύφαντι παρ' ἀσπίδος ἔξεφαυνθη,
 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
 470 Ὡς τὸν μὲν λίπε θυμός· ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη
 Ἀργαλέον Τρώων καὶ Ἀχαιῶν· οἱ δέ, λυκοὶ ὥς,
 Ἀλλήλοισι ἐπόρουσαν, ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἰδνοπαίλιν.
 Ἐνθ' ἔβυλ' Ἀνθεμίωνος υἱὸν Τελαμώνιος Αἴας,
 Ἠγίθειον θαλερόν, Σιμοείσιον· ὃν ποτε μήτηρ,
 475 Ἰδῆθεν κατιοῦσα, παρ' ὄχθησιν Σιμοείντος
 Ἰσταί, ἐπεὶ ῥα τοκεῦσιν ἄμ' ἔσπετο μῆλα ἰδέσθαι
 Τυφνικά μιν κάλιον Σιμοείσιον· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπιδάκε, μινυθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 ἔλαβ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 480 Πρῶτον γὰρ μιν ἰόντι βύλε σιγῆος, παρὰ μάζον
 Δεξιόν· ἀντικρὺ δὲ δι' ὤμου χάλκεον ἔγχος
 Ἰλάθεν. ὁ δ' ἐν κορήνῃ χαμαὶ πύσεν, αἵγιρος ὥς,
 Ἥ ῥα τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλειος μεγάλοιο πεφυκεί,
 Αἰή, ἀτὰρ τί οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν·
 485 Τί μιν θ' ἀρματοπηγὸς ἀνὴρ αἰθωνὶ σιδήρῳ
 ἔξισταμ', ὄφρα ἔνυν κάμψῃ περικαλλεῖ δίφρῳ·
 Ἥ μιν τ' ἀζομένη κύτιι ποταμοῖο παρ' ὄχθας·

- Τυῖον ἄρ' Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον ἐξανάριξεν
 Αἴας Διογενῆς· τοῦ ρ' Ἀντιφός σιόλοθ' ὤρηξ,
 490 Πριαμίδης, καθ' ὅμιλον ἀκόντισεν ἰξῆ δουρὶ.
 Τοῦ μὲν ἄμαρθ' ὁ δὲ Λεύκον, Ὀδυσσεὺς ἐυθλὸν ἱταίροι
 Βεβλήκει βουβῶνα, τέκυν ἐτέρωσ' ἐρύοντα·
 Ἴριπε δ' ἄμφ' αὐτῷ, νεκρὸς δὲ οἱ ἐκπῆσε χεῖρός.
 Τυῦ δ' Ὀδυσσεὺς μάλα θυμὸν ἀποκτιμένοιο χολώσθη·
 495 Βῆ δὲ διὰ προμήχων, κεκορυθμένος αἰδοπι χαλκῷ,
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰόν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ ἔπαπτινα, ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο,
 Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οἷ' ἄλιον βέλος ἦκεν,
 Ἄλλ' ἐὼν Πηϊεῖοιο τόθον βύλε, Δημοκῶντα,
 500 Ὃς οἱ Ἀβρυδῶθεν ἦλθε, παρ' ἵππων ὠκείων.
 Τὸν ρ' Ὀδυσσεὺς, ἐτάροιο χολωσάμενος, βύλε δουρὶ
 Κόρσην· ἥ δ' ἐτέρωιο διὰ κροτάγιοιο πέρησεν
 Αἰχμὴ χαλκίῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Δουπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεῖχε' ἐπ' αὐτῷ.
 505 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδῖμος Ἑκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς·
 Ἴθυσαν δὲ πολὺ προτέρωι. — Νεμέυσσε δ' Ἀπόλλων,
 Περσέμωι ἐκ κατιδών, Τηέεσσι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Ὅρνυσθ' ἵπποδῶμοι Τρῶες, μηδ' εἴκετε χάρμησ
 510 Ἀργείοις· ἐπεὶ οὐ σφι λίθος χροῖς, οὐδὲ σιδήρος,
 Χαλκὸν ἀνυσχέσθαι ταμείχρεια βυλλομένοισιν.
 Οὐ μὰν οὐδ' Ἀχιλεὺς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Μιθρναται, ἀλλ' ἐπὶ νηυσὶ χόλον θυγαλγέυ πέσσει.
 Ὡς φάι' ὑπὸ πτόλιος δεινὸς θεός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 515 Ὡρσε Διὸς θυγάτηρ κυδίστη Τριτογένεια,
 Ἐρχομένη καθ' ὅμιλον, ὅθι μεθιέντας ἵδοιτο·
 Ἐνθ' Ἀμαρυγκείδην Διώρεα Μοῖρ' ἐπέδθησεν.
 Χερμαδίῳ γὰρ βλήτο παρὰ σφυρὸν ὀκρίοντι,
 Κνήμην δεξιτερὴν· βύλε δὲ Θρηκῶν ἀγὸς ἀνδρῶν,
 520 Πείροος Ἰμβρασιδης, ὃς ἄρ' Αἰνύθεν εἰληλούθει.
 Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λῦας ἀναιδής
 Ἄχρῃς ἀπηλοίησιν· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 Καππευσεν, ἄμφω χεῖρε φλόις ἐτάροισι πετάσσας,
 Θυμὸν ἀποπνείων· ὁ δ' ἐπέδραμεν, ὃς ρ' ἔβαλεν περ,
 525 Πείροος· οὐτα δὲ δουρὶ παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσιν
 Χύντο χαμαὶ χολαδῖς· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν·
 Τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπισσύμενον βύλε δουρὶ
 Στέρνον ὑπὲρ μαζοῖο, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός.
 Ἀγχίμολον δὲ οἱ ἦλθε Θόας, ἐκ δ' ὄβριμον ἔγχος
 530 Ἐσπύσατο στέρνοιο· ἐρύσατο δὲ ἕλφος ὀξύ,

Τῷ ὄγε γαστέρα τύψε μέσην, ἐκ δ' αἶνυτο θυμόν,
 Τίχχα δ' οὔκ ἀπέδυσε· περίστησαν γὰρ ἱταῖροι,
 Θρήϊκες ἀκρόκομοι, δολίχ' ἔγχεια χερσὶν ἔχοντες,
 Οἱ ἔ, μέγαν περ ἔντια καὶ ἰφθίμον καὶ ἀγανόν,
 525 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χυυσάμετος πελεμλχθῇ.
 Ὡς τῶγ' ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τετάσθην,
 Ἥιοι ὃ μὲν Θρηκῶν, ὃ δ' Ἐπειῶν χαλκοχιτώνων,
 Ἥγεμόνις· πολλοὶ δὲ περὶ κτείνοντο καὶ ἄλλοι.
 Ἐνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιο μετελθών,
 530 Ὅστις ἔτ' ἄβλητος καὶ ἀνούτατος ὄξει χαλκῷ
 Διειεύει κατὰ μέσσοις, ἄγοι δὲ ἑ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Χειρὸς ἰλοῦς, αὐτὰρ βιλέων ἀπερυνκοὶ ἐρωήν.
 Πολλοὶ γάρ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἥματι κείνῃ
 Πρηγίεις ἐν κονίῃσι παρ' ἀλλήλοισι τέταντο.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Ε.

Stragem Trojanorum continuant Achivi; ante omnes insin-
nis Diomedes, Minervæ, Martem ab acie seducentis, præsidio
ferocissimus (1-94). Sed ipse a Pandaro vulneratus, etiam
vehementius sævit in hostes (95-166): Pandarum, antea
peditem, nunc ex Æneæ curru pugnantem, interficit (167-206),
Æneam, amici corpus tegentem, saxo sauciat (207-310):
Veneri, filium ex pugnâ efferenti, plagam in manu infligit
(311-351). - Venus, ab Iride educta, curru Martis revehitur
ad Olympum, ubi eam mater Dione sinu fovet, alii dii leniter
irridunt (352-431). Æneam, a Venere destitutum, Diomedis
furori eripit Apollo, et in arce Trojanâ recreandum curat,
simul Martem in aciem revocat (432-460). Mars ad rem
fortiter gerendam hortatur Troianos, quibus statim Æneas
integer subvenit (461-518). Nec segnius pugnant Achivi,
cædunturque ex utrisque multi, in his Telepolemus ab Sarpe-
done; tandem pelluntur paullatim Achivi (519-710). His ita
laborantibus ex Olympo opitulatum veniunt Juno et Minerva
(711-777), ac voce Junonis denuo incenditur turba, Miner-
væ autem monitu et ductu Diomedes ipsum Martem vulnerat
(778-863), qui ex campo repente ad Olympum redit, ibique
sanatur, sequentibus etiam deabus (864-909).

Διομήδους ἀριστεία.

- Ἐνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος καὶ θάρσος· ἵν' ἐκδηλὸς μετὰ πᾶσιν
Ἀργείοισι γένοιτο, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ᾄροιτο.
Αὐτὲ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
Ἄστειρ' ὀπωρινῷ ἐναλλοχίον, ὅς τε μάλιστα
Λαμπρόν παμφαίνῃσι, λελουμένος Ὀκεανοῖο·
Τοῖόν οἱ πῦρ δαΐην ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων·
Ἦρσε δέ μιν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο.
Ἦν δέ τις ἐν Τροίῃσσι Δάρης, ἀφνειὸς, ἀμύμων,
Ἰφρὺς Ἰφαιστοῖο· δύω δέ οἱ νῆες ἦσθην,
Φηγυῖς Ἰδοῖός τε, μάχης ἐν εἰδότῃ πίσης.
Τοὶ αἰ, ἀποκριθέντες, ἐναντίῳ ὀρμηθήτην·
Τῷ μὲν ἀφ' ἱπποῖν, ὃ δ' ἀπὸ χθονὸς ὤρνετο πείζος.

- Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 15 Φηγεύς ῥα πρότερος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος·
 Τυδείδῃ δ' ὑπὲρ ὤμον ἀριστερόν ἤλυθ'· ἀκωκὴ
 Ἔγχος, οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν· ὃ δ' ὕστερος ὠρνυτο χαλκῷ
 Τυδείδης· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβαλε στῆθος μεταμύζιον, ὥς δ' ἀφ' ἵππων.
 20 Ἰδαῖος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλία δίφρον,
 Οὐδ' εἴλη περιβηῆαι ἀδελφείου κταμένοιο·
 Οὐδέ γάρ οὐδέ κεν αὐτὸς ὑπέκφυγε Κῆρα μέλαιναν,
 Ἄλλ' Ἥφαιστος ἔρυτο, σάωσε δὲ νυκτὶ καλύψας,
 Ὡς δὴ οἱ μὴ πάγχυ γέρον ἀκαχήμενος εἶη.
 25 Ἴππους δ' ἐξέλασας μεγαθύμου Τυδείος υἱός,
 Δῶκεν ἐταίροισιν κατάγειν κόλλας ἐπὶ νῆας.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον υἱὲ Δάρητος,
 Τὸν μὲν ἀλευάμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχυσιν,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 30 Χειρὸς ἱλοῖσ', ἐπέεσσι προσηΐδα θοῦρον Ἀρηα·
 Ἄρες, Ἄρες, βροτολογίῃ, μιμνῶρε τειχεσιπλῆτα!
 Οὐκ ἂν δὴ Τρῶας μὲν ἑάσαιμεν καὶ Ἀχαιοὺς
 Μάχρασθ', ὅπποτέροισι πατήρ Ζεὺς κύδος ὀρέξῃ,
 Νῶϊ δὲ χαλῶμεσθαι, Διὸς δ' ἀλειώμεθα μῆνιν;
 35 Ὡς εἰπούσα, μάχης ἐξήγαγε θοῦρον Ἀρηα·
 Τὸν μὲν ἔπειτα καθῆισεν ἐπ' ἠϊόντι Σκαμάνδρῳ
 Τρῶας δ' ἐκλίταν Λαυαοί· ἔλε δ' ἄνδρα ἔκαστος
 Ἰγυμόνων· πρῶτος δὲ ἄναξ ἄνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Ἀρχὸν Ἀλιζώνων, Ὀδίων μέγαν, ἔκβαλε δίφρου.
 40 Πρῶτῳ γὰρ στρεφθέντι μεταφρένῃ ἐν δόρῳ πῆξεν,
 Ὡμων μεσσηγυς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀρύβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖπτον ἐνέηται, Μήνονος υἱόν,
 Βώρου, ὅς ἐκ Τύρρης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
 45 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἔγχεϊ μακρῷ
 Νύξ', ἵππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν ὤμον·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, στρυγερός δ' ἄρι μιν σκότος εἶλεν.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἰδομενεὺς ἐσύλειον θεράποντες.
 Τὸν δὲ Στροφίῳ Σκαμάνδριαν, αἶμονα θήρης,
 50 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἔλ' ἔγχεϊ δξύοντι,
 Ἐσθλὸν θρηνητήρα· δίδαξε γὰρ Ἀρτεμις αὐτῇ
 Βάλλειν ἄγρια πάντα, τάτε τρέφει οὐρεσιν ὕλη.
 Ἄλλ' οὐ οἱ τότε γε χρᾶϊσμ' Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐδέ ἐκηβολίαί, ἥσιν τοπρὶν γ' ἐκέκαστο·
 55 Ἀλλὰ μιν Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος,
 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μετὰφρονον αὐτᾶσε δουρὶ

Ἦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασεν.

Ἰριπε δὲ πρηγής, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Μηριόνης δὲ Φεβεκλον ἐνήρατο, τέκτορος υἱόν,

60 Ἀρμονίδειω, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαιδαλα πάντα

Τεύχειν· ἔσχα γὰρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη

Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἴσας

Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρῳέεσσι γέγοντο,

Οἱ τ' αὐτῷ· ἐπεὶ οὔτι θεῶν ἐκ θείεσφата ῥῆδη.

65 Τὸν μὲν Μηριόνης ὅτε δὴ κατέμαρπτε διωκων,

Βεβλήκει γλουτὸν κύατα δεξιόν· ἥ δὲ διαπρὸ

Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή.

Ἰνυξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφεκάλυψεν.

Πηδαῖον δ' ἄρ' ἐπεφνε Μέγης, Ἀντήνορος υἱόν,

70 Ὅς ῥα τόθος μὲν ἦν, πύκα δ' ἔτρεφε διὰ Θεανώ,

Ἴσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσι τ' ὦ.

Τὸν μὲν Φυλίδης δουρικλυτός, ἔγγυθεν ἔλθων,

Βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἵνιον ὀξείῳ δουρί·

Ἀντικρὺ δ' ἄν' ὀδόντας ὑπὸ γλῶσσαν τάμε χαλκός.

75 Ἰριπε δ' ἐν κονίῃ, ψυχρὸν δ' ἔλε χαλκὸν ὁδοῦσιν.

Εὐρύπυλος δ' Εὐαίμονιδης Ἐφήνορα Διόν,

Τῖον ὑπερθύμου Δολοπίνορος, ὃς ῥα Σκαμάνδρου

Ἀρητήρ ἐτένυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·

Τὸν μὲν ἄρ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,

80 Πρόσθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταδρομάδην ἔλασ' ὦμον,

Φασγάνῳ ἄττας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βραδείαν.

Αἱματόεσσα δὲ χεὶρ πεδίῳ πῆσε· τὸν δὲ κατ' ὄσσε

Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.

85 Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνώης, ποτίετοισι μετεῖη,

Ἴδὲ μετὰ Τρῳέεσιν ὀμιλίοι, ἥ μετ' Ἀχαιοῖς.

Οὔνε γὰρ αἶμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἰοικώς

Χειμαρύνῃ, ὅστ' ὦκα ρέων ἐκέδασσε γεφύρας·

Τὸν δ' οὔτ' ἄρ' τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανώσιν,

90 Οὔτ' ἄρα ἔρκεα ἴσχει ἀλωαίων ἐριθελίων,

Ἐλθόντ' ἐξαπλῆς, ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὕμβρος·

Πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε καλ' αἰζηῶν·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκινὰι κλονέοντο φύλαγγες

Τρῳων, οὐδ' ἄρα μιν μένον, πολίεις περ ἑόντες.

95 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Λυκάδορος ἀγλαὸς υἱός,

Θύνοντ' αἶμ πεδίον, πρὸ ἔθεν κλονέοντα φάλαγγας,

Αἰψ' ἐπὶ Τυδείδῃ ἐπιταίετο καμπύλα τόξα,

Καὶ βάλ' ἐπαΐσσοντα, τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,

Θώρηκος γύαλον· δ' αὖ δ' ἔπιτατο πικρὸς ὀϊστός,

- 100 Ἄντικρὺ δὲ διόσχε, παλάσσετο δ' αἵματι θωρήξ.
 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσε Λυκάορος ἀγλαὸς υἱός·
 Ὀρυσθε, Τρῶες μεγάθυμοι, κέρτορες ἵππων!
 Βίβληται γὰρ ἄριστος Ἀχαιῶν· οὐδὲ ἔφημι
 Δῆθ' ἀνυχήσεσθαι κρατερὸν βέλος, εἰ ἐτίον με
 105 Ὀρσεν ἄναξ, Διὸς υἱός, ἀπορνύμενον Λυκίηθεν.
 Ἦς ἔφασ' εὐχόμενος· τὸν δ' οὐ βέλος ὠκὺ δάμασσαν,
 Ἄλλ' ἀναχωρήσας, πρόσθ' ἵπποιϊν καὶ ὄχεσφιν
 Ἔστη, καὶ Σθένελον προσέφη, Καπανηϊόν υἱόν·
 Ὀφρα, πέπον Καπανηϊάδῃ! καταβῆσθε δίφρου,
 110 Ὀφρα μοι ἔξ ὥμοιο ἐρύσσις, πικρὸν οἰστόν.
 Ἦς ἄρ' ἔφη· Σθένελος δὲ καθ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Πῦρ δὲ σιῆς βέλος ὠκὺ διαμπερές ἐξέρυσ' ὥμου·
 Αἶμα δ' ἀτηκόττιζε διὰ στρεπτιοῦ χιτῶνος.
 Δῆ τότ' ἔπειτ' ἤρῳτο βυὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 115 Κλυθί μοι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀργυυῖνῃ,
 Εἵποτε μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρίστης
 Διήϊε ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ τέ μ' ἄνδρα ἐλεῖν, καὶ ἐς ὄρμῃν ἔχχεος ἐλθῶν,
 Ὅς μ' ἔβαλε φθαίμενος, καὶ ἐπιέχεται, οὐδὲ μέ φησιν
 120 Διόν ἐτ' ὀφισθαι λαμπρὸν φάος ἡέλλιοιο.
 Ἦς ἔφασ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἰνία δ' ἔδηκεν ἱλαφρά, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε·
 Ἀγχού δ' ἰσταμένη ἔπειτα πτερόντα προσήυδα·
 Θαρσύν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρῳέεσσι μάχεσθαι·
 125 Ἐν γὰρ τοι σιγήθεσσι μένος πατρῷον ἦκα
 Αἰρομον, οἷον ἔχσκει σακίσπαλος ἵπποτα Τυδεύς·
 Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἥ πρὶν ἐπῆεν,
 Ὀφρ' εὐ γιγνώσκῃς ἡμὲν θεὸν ἡδὲ καὶ ἄνδρα.
 Τῷ νῦν, αἶ κε θεὸς πειρώμενος ἐνθαδ' ἱκνῆται,
 130 Μῆτι σύγ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἐλθῇ, ἐς πόλεμον, τήγ' οὐτάμεν ὀδεῖ χαλκῷ.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἶπουσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τυδείδης δ' ἐξ αὐτῆς ἰὼν προμάχοισιν ἐμύχθη·
 135 Καί, πρὶν περ θυμῷ μεμῶς Τρῳέεσσι μάχεσθαι,
 Δὴ τότε μιν τρεῖς τόσσον ἔλεν μένος, ὥστε λείοντα,
 Ὅτ' ῥά τε ποιῶν ἄγρῳ ἐπ' εἰροπόκοις οἴεσιν
 Χραίσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπερέλμενον, οὐδὲ δαμάσση·
 Τοῦ μὲν τε σθένος ὥρσεν· ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσαμύνει,
 140 Ἀλλὰ κατὰ σταθμούς δύνει, τὰ δ' ἐρήμα φοβεῖται·
 Αἰ μὲν τ' ἀγχιστίναι ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται,
 Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαῶς βαθείης ἐξ ἄλλεται αὐλῆς·

- Ὡς μεμαῶς Τρώεσσι μίγῃ κρατερὸς Διομήδης.
 Ἐνθ' ἔλεν Ἀσύνυσον καὶ Ἐπίρωνα, ποιμένα λαῶν.
 145 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο βυλῶν χαλκίρεϊ δουρὶ,
 Τὸν δ' ἕτερον Ξίφεϊ μεγάλῳ κληῖδα παρ' ὤμων
 Πλήξ'. ἀπὸ δ' αὐχένος ὤμων ἔργαθεν ἡδ' ἀπὸ νώτου.
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' Ἀβαντα μεταίχετο καὶ Πολυύιδον,
 Τίεας Εὐρυδάμαντος, ὄνειροπόλοιο γέροντος.
 150 Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὄνειρους,
 Ἀλλὰ σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξεπάρειξεν.
 Βῆ δὲ μετὰ Ξάνθον τε Θόωνά τε, Φαίησος νῆε,
 Ἀμφω τηλυγέτω· ὁ δὲ τείχετο γῆραϊ λυγρῷ,
 Τῶν δ' οὐ τέκετ' ἄλλον, ἐπὶ κτεάτεσσι λιπέσθαι.
 155 Ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐνάρριζε, φίλον δ' ἐξάινυτο θυμὸν
 Ἀμφοτέρω, πατέρι δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ
 Λεῖπ', ἐπεὶ οὐ ζῶντε μάχης ἐκ ροστήσαντε
 Δίεξτο· χηρωσταὶ δὲ διὰ κτῆσιν δατίοντο.
 Ἐνθ' υἱὰς Πριάμοιο δῶμα λάβει Δαρδυνίδαο,
 160 Εἷν ἐνὶ δὺφρῳ ἐόντας, Ἐχέμμονά τε Χρομίον τε
 Ὡς δὲ λέων ἐν βουαῖ Θοῶν ἐξ αὐχένι ἄσῃ
 Πόρτιος ἢ βοός, ξύλοχον κἀτά βοσκομενίων·
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδεὸς υἱός
 Βῆσε κακῶς ἀέκοντας, ἔπειτα δὲ τεῖχε' ἐσύλα
 165 Ἴππους δ' οἷς ἐτάρουσι δίδου μετὰ νῆας ἐλαύνειν.
 Τὸν δ' ἶδεν Αἰνείας ἀλαπάξοντι στίχας ἀνδρῶν·
 Βῆ δ' ἔμμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 Πάνδαρον ἀντίθεον διζήμειος, εἴ που ἐφειύροι.
 Εὐρε Λυκάονος υἱὸν ἀμύνοιά τε κρατερόν τε·
 170 Στῆ δὲ πρόσθ' αὐτοῖο, ἔπος τέ μιν ἀνίλον ἦνδα·
 Πάνδαρε, ποῦ τοι τόξον ἰδὲ πτερόεντες οἰστοί,
 Καὶ κλέος; ὅς οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδε γ' ἀνὴρ,
 Οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ σείγ' εὐχεται εἶναι ἀμείνων.
 Ἀλλ' ἄγε, τῷδ' ἔφες ἀνδρὶ βέλος, Αἰὲ χεῖρας ἀνασχών;
 175 Ὅστις ὅδε κρατεεῖ, καὶ δὴ κακὰ πολλά ἔοργεν
 Τρώας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν·
 Εἰ μὴ τις θεὸς ἐστί, κοιτῶσάμενος Τρώεσσιιν,
 Ἰρῶν μηνίσας· χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπι μῆνις.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 180 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 Τυδείδῃ μιν ἔγωγε δαΐφροσι πάντα ἔσσω,
 Ἀσπίδι γιγνώσκων, αὐλώπιδι τε τρυφαλεῖῃ,
 Ἴππους τ' εἰσορόων· σίφη δ' οὐκ οἶδ', εἰ θεὸς ἐστί.
 Εἰ δ' ὄγ' ἀνὴρ, ὃν φημι, δαΐφρων Τυδεὸς υἱός,
 185 Οἷχ' ὄγ' ἄνευθε θεοῦ τάδε μαινέται, ἀλλὰ τις ἄρχι

- Ἔστιν ἄθανάτων, νεφέλῃ ἐλλυμένος ὤμων,
 Ὃς τούτου βίλος οὐκ ἐκλήμενον ἐτραπεν ἄλλῃ.
 Ἴδῃ γὰρ οἱ ἐφῆκα βίλος, καὶ μιν βύλον ὤμων
 Διζίων, ἀντικρὺ διὰ θώρηκος γυνάλοιο.
 190 Καὶ μιν ἔγον' ἐφάμην Αἰδωῶτ' προΐαψεν,
 Ἑμπεῖς δ' οἱ ἐδάμασσα· θεὸς γὰρ τίς ἐστι κοτήεις.
 Ἴπποι δ' οὐ παρέκσι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίῃν.
 Ἄλλα που ἐν μεγάροισι Λυκάορος ἔνδεκα διάφοι
 Κυκοί, πρωτοπαγεῖς, νεοτειχίεις· ἀμφὶ δὲ πέπλοι
 195 Πέπταται· παρὰ δὲ σφιν ἐκίστω δίζυγες ἵπποι
 Ἑστῦσι, κρὶ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας.
 Ἢ μὲν μοι μάλα πολλὰ γέρων αἰχμητὰ Λυκάων
 Ἰσχομενῷ ἐπετέλλε δόμοις ἐνὶ ποιητοῖσιν.
 Ἴπποισί μ' ἐκέλευε καὶ ἄρμασιν ἐμβεβαῶτα,
 200 Ἀρχεῖν Τηοῖσσι κατὰ κρατερῆς ὑσμίνης·
 Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην — ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν —
 Ἴππων φειδόμενος, μὴ μοι δεινοῖατο φορβῆς,
 Ἀνδρῶν ἱλομένων, εἰωθότες ἰδμεναι ἄδδην.
 Ὡς λίπον, αὐτὰρ πεζὸς εἰς Ἴλιον εἰληλουθας,
 205 Τύξοισιν πίσυνος· τὰ δὲ μ' οὐκ ἄρ' ἔμελλον ὀνήσειν.
 Ἴδῃ γὰρ δοιοῖσιν ἀριστήεσσιν ἐφῆκα,
 Τιθεῖδῃ τε καὶ Ἀτρεΐδῃ· ἐκ δ' ἀμφοτέροισιν
 Ἀτρεΐδης αἶμ' ἔσσινε βαλὼν· ἤγηρα δὲ μῦλλον.
 Τῷ ᾧ κακῇ αἴσῃ, ἀπὸ πασσάλου ἀγκύλα τόξα
 210 Ἴματι τῷ ἑλόμεν, ὅτε Ἴλιον εἰς ἐρατεινὴν
 Ἠγεμόνῃ Τρώεσσι, φέρων χάριν ἔκτορι δίδω.
 Εἰ δὲ κε νοστήσω, καὶ ἐξόψομαι ὀφθαλμοῖσιν
 Πατρίδ' ἐμὴν ἄλοχόν τε καὶ ὑπερεφείς μέγα δῶμα,
 Αἰτίκ' ἐπει' ἀπ' ἐμείο κάρη τάμοι ἀλλότριος φῶς,
 215 Εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαινώ ἐν πυρὶ θείην,
 Χεροὶ διακλάσσας· ἀντιμῶλια γάρ μοι ὀπήδεῖ.
 Τὸν δ' αὖτε Αἰνείας, Τρώων ἀγός, ἀντίον ἦλθε·
 Μὴ δ' οὕτως ἀγόρευε· πάρος δ' οὐκ ἔσσεται ἄλλως,
 Πρὶν γ' ἐπὶ τῷ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὕχεσθιν,
 220 Ἀντιβίῃν ἐλθόντε, σὺν ἔντισι πειροθῆναι.
 Ἄλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσιο, ὄφρα ἴδῃαι,
 Οἷοι Τρώοιο ἵπποι, ἐπιστάμενοι πεδίλειο
 Κραιπνὴ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα διωκόμεν ἡδὲ φέβεσθαι.
 Τῷ καὶ ἰὼι πόλινδε σκυώσεται, εἴπερ ἂν αὐτὸς
 225 Ζεὺς ἐπὶ Τιθεΐδῃ Διομήδεϊ κῦδος ὀρέξῃ.
 Ἄλλ' ἄγε τῶν μάλιστα καὶ ἡττα σιγαλόεντα
 Δίξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἐπιβίσσεται, ὄφρα μάχωμαι.
 Ἦέ σὺν τόνδε δεδεδεο, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 230 Αἰνεῖα, σὺ μὲν αὐτὸς ἔχ' ἡνία καὶ τεῶ ἵπῳ·
 Μᾶλλον ὑφ' ἡνιόχῳ εἰωθότι καμπύλον ἄρμα
 Οἴσεται, εἰπερ ἂν αὐτὲ φεβώμεθα Τυδεὸς υἱόν.
 Μὴ τῷ μὲν δείσαντε μαθήσετον, οὐδ' ἐθέλητον
 Ἐκφερέμεν πολέμοιοι, τεὸν φθόγγον ποθέοντε·
 235 Νῶϊ δ' ἐπαΐξας μεγαθύμου Τυδεὸς υἱός,
 Αὐτῷ τε κτεῖνῃ, καὶ ἐλάσῃ μῶνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ σύγ' αὐτὸς ἔλανε τε ἄρματα καὶ τεῶ ἵπῳ,
 Τόνδε δ' ἐγὼν ἐπιόντα δεδεδόμαι ὀξεῖ δουρί.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντες, ἐς ἄρματα ποικίλα βάντες,
 240 Ἐμμεμαῶτ' ἐπὶ Τυδεΐδῃ ἔχον ὤκείας ἵππους.
 Τούς δέ ἴδε Σθένελος, Καπανίῃος ἀγλαὸς υἱός,
 Αἶψα δὲ Τυδεΐδῃν ἔπει πτερόεντα προσηύδα·
 Τυδεΐδῃ Διόμηδες, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Ἄνδρ' ὁρώ κρατερῷ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
 245 Ἴν' ἀπέλεθρον ἔχοντας· ὁ μὲν, τόξων εὖ εἰδώς,
 Πάνδαρος, υἱὸς δ' αὖτε Λυκάονος εὐχεται εἶναι·
 Αἰνεῖας δ' υἱὸς μὲν ἀμύμονος Ἀγχίσαο
 Εὐχεται ἐκγεγάμεν, μητὴρ δέ οἱ ἐστὶ Ἀφροδίτη.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ χαζώμεθ' ἐφ' ἵππων, μηδὲ μοι οὕτω
 250 Θῦνε διὰ προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσῃς.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑποδρα ἰδὼν προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Μῆτι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδὲ σε πεισέμεν οἶω.
 Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἄλυσκάζοντι μάχεσθαι,
 Οὐδὲ καταπτώσσειν· εἴ μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
 255 Ὀκνέω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ καὶ αὐτῷς
 Ἀντίον εἴμ' αὐτῶν· τρεῖν μ' οὐκ ἔα Παλλὰς Ἀθήνη.
 Τούτῳ δ' οὐ πάλιν αὐτὶς ἀποίσετον ὤκείας ἵπποι·
 Ἀμφω ἀφ' ἡμεῶν, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγησιν.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 260 Αἶ κέν μοι πολύβουλος Ἀθήνη κῦδος ὀρέξῃ,
 Ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺν δὲ τοὺςδε μὲν ὤκείας ἵππους
 Αὐτοῦ ἐρυκακτεῖν, ἐξ ἄντυγος ἡνία τείνας·
 Αἰνεῖλο δ' ἐπαΐξαι μεμνημένος ἵππων,
 Ἐκ δ' ἐλάσαι Τρώων μετ' ἐυκνήμιδας Ἀχαιοῦς·
 265 Τῆς γάρ τοι γενεῆς, ἥς Τρωῆ περ εὐρύτοπα Ζεὺς
 Δῶχ', υἱὸς ποιήν Γεννημίδεος· οὐνεκ' ἄριστοι
 Ἴππων, ὅσσοι ἔασιν ὑπ' ἡῶ τ' ἡελιόν τε.
 Τῆς γενεῆς ἐκλεψεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγχίσης,
 Λαῖδρῃ Λαομέδοντος ὑποσχὼν Θήλειας ἵππους·
 270 Ταῦν οἱ ἔξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλη·
 Τούς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀνέταλλ' ἐπὶ φάτῃν,

- Τὼ δὲ δὴν Αἰνείῃ δῶκεν, μῆστορε φόβοιο·
 Ἐὶ τοῦτω κε λύβοιμεν, ἀρῶμεθ' ἅ κε κλέος ἐσθλόν.
 "Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 275 Τὼ δὲ τὰχ' ἐγγίθεν ἤλθοι, θλαίνοντ' ὠκείας ἑππους.
 Τὸν πρότερος, προσέειπε Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Καρτερόν εἰμι, θαῖφρον, ἀγαυοῦ Τυδείδος υἱέ,
 Ἥ μάλα σ' οὐ βέλως οἰκὺν διμάσσω, πικρὸς οἰστός·
 Νῦν αὖτ' ἐγγίη, πειρήσομαι, αἶ κε τύχωμι.
 280 Ἥ ῥα, καὶ ἀμπεπαυῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βίβη Τυδεΐδαο καὶ ἀσπίδα· τῆς δὲ διαπρὸ
 Αἰχμὴ χαλκίῃ πταμένη θώρηκι πελάσθη.
 Τῷ δ' ἐπὶ μικρὸν αὔσαι Λυκάονος ἀγλαὸς υἱός·
 Βέβληται κετῶνα διαμπερές, οὐδέ σ' οἶω
 285 Διήρην ἔτ' ἀναχέσθαι· ἐμοὶ δὲ μέγ' εὔχος ἔδωκας.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερός Διομήδης·
 Ἥμῃροτες, οὐδ' ἔτιχες· ἀτὰρ οὐ μὲν σφῶϊ γ' οἶω
 Πρὶν γ' ἀποπαύσεσθαι, πρὶν γ' ἢ ἑτέρον γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀρηα, ταλαύριον πολέμιστήν.
 290 "Ὡς φάμετος προέηκε· βέλως δ' ἔθυνεν Ἀθήνη
 "Ὶνα παρ' ὀφθαλμόν, λευκοῦς, δ' ἐπέρησεν ὀδόντας.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν γλῶσσας πρυμνὴν τάμει χαλκὸς ἀτειρής,
 Αἰχμὴ δ' ἐξευήθη παρὶ νεύστον ἀνθρεῶνα.
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχείων, ἀρίβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ,
 295 Αἰόλα, παμφανώνοντα· παρέτρευσαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἠλύποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψιχὴ τε μένος τε.
 Αἰνεῖας δ' ἀπόρουσε σὺν ἀσπίδι δουρὶ τε μακρῷ,
 Δείσας μήπως οἱ ἐρυσσαίω νεκρὸν Ἀχαιοί.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε, λείων ὥς ἀλκὴ πεποιθώς·
 300 Πρὸςθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἑτάσσην,
 Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι,
 Σμερδαλέα ἰάχων. ὃ δὲ χειρᾶδιον λάβε χειρὶ
 Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἀνδρὲ φέροιεν,
 Οἴοι νῦν βροτοὶ εἶν· ὃ δὲ μιν θεία πάλλει καὶ οἶος.
 305 Τῷ βάλεν Αἰνείαιο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρός
 Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται· κοτύλην δὲ τέ μιν καλέουσιν·
 Θλάσσει δὲ οἱ κοτύλην, πρὸς δ' ἄμφω ῥῆξε τένοντε·
 Ἦσε δ' ἀπὸ ῥινὸν τρηχὺς λίθος. αὐτὰρ ὅ γ' ἦρως
 "Ἔσθη γυνὴ ἐριπῶν, καὶ εἰρῆσατο χειρὶ παχείῃ
 310 Γαίης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαιῶν νῦν ἐκάλυπεν.
 Καὶ νῦν κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν Αἰνείας,
 Ἐὰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόσηε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Μήτηρ, ἣ μιν ὑπ' Ἀγχίση τέκε βουκολέοντι·
 Ἀμφὶ δὲ ὃν φίλον υἱὸν ἐχάρτατο πῆχτε λευκῷ·

- 315 *Ἠρώσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαινοῦ πτήγμ' ἐκάλυψεν,*
Ἐρκος ἔμην βελών, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βολών, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Ἴη μὲν ἔδον φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο·
Οὐδ' υἱὸς Καπυηὸς ἔληθετο συνθ' αἰῶν
 320 *Τάων, ὣς ἐπέτελλε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.*
Ἄλλ' ὄγε τοῖς μὲν ἑοὺς ἠφύκακε μώνυχας ἵππους
Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου, ἐξ ἀντιγὸς ἠΐα τείνας·
Αἰετίαο δ' ἐπαΐξας καλλιτριχας ἵππους
Ἐξέλασε Τρώων μετ' εὐκρημίδας Ἀχαιοὺς·
 325 *Δῶκε δὲ Διὶ πύλῳ, ἐτάρῳ φίλῳ, ὃν περὶ πύσσης*
Τίεν ὀμηλικίης, ὅτι οἱ φρεσὶν ἥρτια ἤδη,
Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἑλαυνέμεν. αὐτὰρ ὄγ' ἤρως
Ἦν ἵππων ἐπιβίς, ἑλκῶς ἠΐα σιγαλόεντα,
Αἶψα δὲ Τυδείδην μέθεπε κρατερῶνυχας ἵππους,
 330 *Ἐμμεμαῶς· ὃ δὲ Κύπριν ἐπώχετο νηλεὲ χαλκῶ,*
Γινώσκων ὅτ' ἀναγκίς ἔην θεός, οὐδὲ θεῶν
Τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κἄτα κοιρανέουσιν,
Οὐτ' ἄρ' Ἀθηναίῃ, οὔτε πολίπορθος Ἑννώ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκίχυνε πολὺν κατ' ὅμιλον ὀπάζων,
 335 *Ἐνθ' ἐπορεύμενος μεγαθύμου Τυδείδης υἱός,*
Ἀκρην οὐτασε χεῖρα μετ' αἰχμῆς ὀδύρῃ δουρὶ
Ἀβληχρύν· εἶθ' αὖ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν,
Ἀμβρουτοῦ διὰ πύλον, ὃν οἱ Χίριτες κάμον αὐταί,
Πρυμνὸν ὑπὲρ θένταρος. ῥέε δ' ἀμβροτον αἶμα θεοῖο,
 340 *Ἰχὼρ, οἷός περ τε ῥέει μακίρρευσαι θεοῖσιν·*
Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἰθάρπα οἶνον.
[Τυῦρεκ' ἀναίμονές· εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.]
Ἴη δὲ μέγα ἰάχουσα ἀπὸ Ἰο κάββαλεν υἱόν·
Καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἔρυσσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων
 345 *Κυανέῃ νεφέλῃ, μή τις Δαναῶν ταχυπώλων*
Χαλκὸν ἐνὶ στήθεσσι βολών, ἐκ θυμὸν ἔλοιτο.
Τῇ δ' ἐπὶ μακρὸν αὔρε βουὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἶπε, Διὸς θυγάτηρ, πόλεμον καὶ δηϊοτήτος·
Ἴη οὐχ ὕλις, ὅττι γυναικίης ἀνάλκιδας ἠπεροπενεύεις·
 350 *Εἰ δὲ σύγ' ἐς πόλεμον πωλήσεται, ἡ τέ σ' οὔτω*
Ῥιγῇσιν πόλεμόν γε, καὶ εἰ χ' ἐτέρωθι πύθῃται.
Ὡς ἔφαθ'· ἡ δ' ἄλκον αὖ ἀπεβίβαστο, τέρετο δ' αἰνῶς
Τὴν μὲν ἄρ' Ἴρις ἑλόνσα ποδὴνέμος ἔξῃ ὁμίλου,
Ἀχθομένην ὀδύνῃσι· μελαίνετο δὲ χροῖα καλόν.
 355 *Εὐρην ἐπειτα μίχης ἐπ' ἀριστερὰ θούρον Ἀρηα*
Ἥμενον· ἥρι δ' ἔγχος ἐκέκλιτο καὶ ταχέ' ἵππῳ.
Ἴη δὲ γυνὴ ἔριποῦσα, κασιγνήτοιο φίλοιο,

- Πολλὰ λισσομένη, χρυσάμπυκας ἤτεν ἵππους·
 Φίλε κασίγνητε, κόμισαι τέ με, δός τέ μοι ἵππους,
 160 "Οφρ' ἐς "Ολυμπον ἵκωμαι, ἔν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίν.
 Αἶψα ἄχθομαι ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐτάσεν ἀνὴρ,
 Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο.
 "Ως φάτο· τῇ δ' ἄρ' Ἄρης δῶκε χρυσάμπυκας ἵππους.
 Ἢ δ' ἐς δίφρον ἔβαινε, ἀκηχεμένη φίλον ἦτορ.
 165 Παρ δέ οἱ Ἴρις ἔβαινε, καὶ ἥνία λάξετο χρυσίν·
 Μαστιξεν δ' ἑλίαν, τῷ δ' οὐκ ἔκοντε πετιέσθην.
 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἴκοντο θεῶν ἔδος, αἰπὺν "Ολυμπον·
 ἔνθ' ἵππους ἔστησε ποδὴν ἄνθρωπος ὠκέα Ἴρις,
 Λύσσα' ἐξ ὀρέων· παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ.
 170 Ἢ δ' ἐν γούνασι πίπτε Διώνης δι' Ἀφροδίτην,
 Μητρὸς ἑῆς· ἥ δ' ἀγκῶς ἐλάετο θυγατέρα ἦν,
 Χειρὶ τέ μιν κατέρειξε, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φ' ἄλλος τέκος, Οὐρανίωνων
 Μαφιδίως, ὥς τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνὸν πῃ;
 175 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα φιλομυιδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐτά με Τυδεὸς υἱός, ὑπέρθυμος Διομήδης,
 Οὐνεκ' ἐγὼ φίλον υἱὸν ὑπεξέφερον πολέμοιο,
 Αἶψαν, ὃς ἐμοὶ πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν.
 Οὐ γὰρ ἔτι Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή,
 180 Ἄλλ' ἤδη Ἀναοὶ γε καὶ ἀθανάτοισι μάχονται.
 Τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Διώνη, διὰ θεῶν·
 Τίτλαθι, τέκνον ἐμόν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.
 Πολλοὶ γὰρ δὴ τέλῃμεν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 Ἐξ ἀνδρῶν, χαλεπ' ἄλγε' ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες.
 185 Τῇ μὲν Ἄρης, ὅτε μιν Ὀϊτος κρατερὸς τ' Ἐφιάλτης,
 Παιδες Ἀλκίῳ, δῆσαν κρατερῶ ἐνὶ δεσμῶ·
 Χαλκίῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τριςκαίδεκα μῆνας.
 Καὶ νῦν κεν ἐνθ' ἀπόλοιτο Ἄρης ἄτος πολέμοιο,
 Εἰ μὴ μητρυνή, περικαλλὲς Ἡερίβοια,
 190 Ἑρμεία ἐξήγγειλεν· ὃ δ' ἐξέκλεψεν Ἄρηα,
 Ἥδην τειρόμενον· χαλεπὸς δὲ ἱ δεσμός ἐδάμνα.
 Τῇ δ' Ἥρη, ὅτε μιν κρατερὸς παῖς Ἀμφιτρυῶνος
 Δεξιτερὸν κατὰ μαζὸν οὔσῳ τριγλώχινι
 Βεβλήκει· τότε καὶ μιν ἀνῆκιστον λάβεν ἄλγος.
 195 Τῇ δ' Ἀΐδης ἐν τοῖσι πελώριοις ὠκύν οὔστον,
 Ἐπὶ μιν ὠνὸς ἀνὴρ, υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 Ἐν πύλῳ ἐν νεκύνεσσι βαλὼν, ὀδύνῃσιν ἔδωκεν.
 Αὐτὰρ ὃ βῆ πρὸς δῶμα Διὸς καὶ μακρὸν Ὀλυμπον,
 Κῆρ ἀχέων, ὀδύνῃσι πεπαρμένος· αὐτὰρ οὔστος
 200 Ὀμῶ ἐνὶ στιβαρῶι ἤλילυτο, κῆδε δὲ θυμόν·

- Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσων,
 ἤκισαι· οὐ μὲν γάρ τι καταθρητός γ' ἐτίευντο.
 Σχέλιος, ὀβριμοεργός, ὃς οὐκ ὄθει· αἴσυλα ῥέζων,
 ὅς τόξοισιν ἐκιδε θεοῦς, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.
 406 Σοὶ δ' ἐπὶ τοῦτον ἀνήκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδείος υἱός,
 ὅττι μάλ' οὐ δηναίος, ὃς ἀθανάτοισι μάχεται,
 Οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι πιπτάζουσιν,
 ἔλθοντ' ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 410 Τῷ νῦν Τυδείδης, εἰ καὶ μάλα καρτερός ἐστιν,
 Φραζέσθω, μή τις οἱ ἀμείνων σίτο μάχεται·
 Μῆ δὴν Αἰγυῖαίαια, περίφρων Ἀδρηστίην,
 Ἐξ ὕπρου γοώουσα φίλους οἰκῆας ἔγειρη,
 Κουρίδιον ποθέουσα πόσιν, τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν,
 415 Ἰφθίμῃ ἄλοχος Διομήδης ἱπποδάμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἀμφοτέρωσιν ἅπ' ἰχῶ χειρὸς ὁμόργων·
 Ἀλθετο χεῖρ, ἐδύναι δὲ κατηπτόωντο βαρεῖαι.
 Αἱ δ' αὖτ' εἰσορόωσαι Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Κριτομίους ἐπέεσσιν Αἰα Κρονίδην ἐρέθιζον.
 420 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ζεῦ πάτερ, ἥ ῥά τί μοι κεχολώσεται, ὅττι κεν εἴπω;
 Ἥ μάλα δὴ τίνα Κύπρις Ἀχαιῶν ἀνιέσσα
 Τρωσὶν ἄμ' ἐσπέσθαι, τοὺς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησεν,
 Τῶν τινὰ καρφέζουσα Ἀχαιῶν εὐνέπλων,
 426 Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύζατο χεῖρα ἄραϊν.
 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
 Καὶ ῥα καλεσσάμενος προσέφη χρυσῇν Ἀφροδίτῃ·
 Οὐ τοι, τέκνον ἐμόν, δέδοται πολεμῆϊα ἔργα·
 Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο,
 430 Ταῦτα δ' Ἀρηὶ θεῶν καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἰνεία δ' ἐπόρουσε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Πηνόωνων ὃ οἱ αὐτὸς ὑπείριχε χεῖρας Ἀπόλλων·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἄζετο, ἔτεο δ' αἰεὶ
 436 Αἰνείαν κτείνειν, καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσαι.
 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Τρὶς δὲ οἱ ἐστυφέλιξε φατινὴν ἀσπίδ' Ἀπόλλων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέυσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Λεῖνα δ' ὁμοκλήσας προσέφη ἐκάργος Ἀπόλλων·
 440 Φράζεο, Τυδείδη, καὶ χάζεο, μηδὲ θεοῖσιν
 Ἴσ' ἔθελε φρονεῖν· ἐπεὶ οὐποτε φύλον ὁμοῖον
 Ἀθανάτων τε θεῶν, χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνδράπων.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δ' ἀνιχάζετο τυτθὸν ὀπίσσω,

- Μῆτιν ἀλεάμενος ἐκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 645 Αἰνίαν δ' ἐπ' αἰτέροθεν ὀμίλου θῆκεν Ἀπόλλων
 Περγάμῳ εἰν ἱερῇ, ὅθι οἱ γῆός γ' ἐτείκετο·
 Ἴτιοι τὸν Ἀητῶι τε καὶ Ἀρτεμίδι ἰοχάειρα
 Ἐν μεγάλῳ ὠδύνῳ ἀκίοντό τε κύνδαινον τε.
 Αἰτάρ ὁ εἰδῶλον τευς' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 650 Αὐτῷ τ' Αἰνείῃ ἔκειλον καὶ τεύχεσσ' τοῖον·
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' εἰδῶλῳ Τρῶες καὶ δίοι Ἀχαιοὶ
 Δρύοντ' ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας ἐκύνκλους λαισήϊά τε περφόεντα.
 Ἀὐτὸς τότε θεοῖσιν Ἀρηά προσεήδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 655 Ἀρεῖ, Ἄρεϊ, βροτολοιγέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτῃ!
 Οὐκ ἂν δι' ἰὸνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών,
 Τρῳεΐδην, ὅς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο;
 Λιπιδία μὲν πρώτα σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αἰτάρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 660 Ὡς εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἐφέξειτο Περγάμῳ ἄκρῃ.
 Τρῶας δὲ στήσας οὐλὸς Ἀρης ὤτρυνε μετελθών,
 Εἰδόμενος Ἀκάμαντι θεῶν ἡγήτορι Θρηκῶν·
 Τίσι δὲ Πριάμοιο Διοτρεφέεσσι κέλινεν·
 Ὡς εἰπὼν Πριάμοιο, Διοτρεφείῳ βασιλῆος,
 665 Ἐς τί ἐτι κτείνεσθαι ἐύσετε λαὸν Ἀχαιοῖς;
 Ἢ εἰσόκεν ἀμφὶ πύλης εὐπόιητῇσι μάχωνται;
 Κεῖται ἄνθρωπος, ὅντ' ἴσον ἐτίμεν Ἐκτορι δῖῳ,
 Αἰνείας, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαιο.
 Ἄλλ' ἄγετ', ἐκ φλοίσβοιο σώσωμεν ἐσθλὸν ἱππῆρον.
 670 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκύστου.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηθῶν μάλα νείκεσιν Ἐκτορα δῖον·
 Ἐκτορ, πῇ δὴ τοι μένος οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχισκες,
 Φῆς που ἄτερ λαῶν πόλιν ἐξέμεν ἥδ' ἐπικούρων
 Οἶος, σὺν γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε σοῖσιν.
 675 Τῶν νῦν οὔτιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ', οὐδὲ νοῆσαι,
 Ἀλλὰ καταπτώσσουσι, κύνες ὥς ἀμφὶ λείοντα·
 Ἡμεῖς δ' αὖ μαχόμεσθ', οἵπερ τ' ἐπικουροὶ ἔνευμεν.
 Καὶ γὰρ ἐγὼν, ἐπικουρος ἐὼν, μάλα τηλόθεν ἦκα·
 Τηλοῦ γὰρ Λυκίῃ, Σάνθῳ ἐπὶ δινήεντι·
 680 Ἐνθ' ἄλοχόν τε φίλην ἔλιπον καὶ νήπιον υἱόν,
 Καὶ δὲ κτήματα πολλὰ, τίτ' ἔλδεται, ὅς κ' ἐπιδευῆς.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Λυκίους ὀτρύνω, καὶ μέμον' αὐτὸς
 Ἀνδρὶ μαχέσασθαι· αἰτάρ οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον,
 Οἷόν κ' ἴδ' ἐφείρειν Ἀχαιοί, ἢ κεν ἄγοιεν·
 685 Τίτῃ δ' ἴστηκας, αἰτάρ οὐδ' ἄλλοισι κελεύεις
 Λαοῖσιν μενέμεν, καὶ ἀμντρέμεναι ὥρευσιν.

- Μήπως, ὡς ἀψῖσι λίνου ἄλόντε παράγρου,
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένησθε·
 Οἱ δὲ τὰχ' ἐκπέρσουσ' εὐναιομένην πόλιν ὑμῆν.
 490 Σοὶ δὲ χρὴ τάδε πάντα μέλειν νύκτας τε καὶ ἡμαρ,
 Ἀρχοὺς λισσομένω τηλεκλητῶν ἐπικούρων,
 Νωλεμῖως ἐχέμεν, κρατερὴν δ' ἀποθέσθαι ἐνιπῆν.
 Ὡς φάτο Σαρπηδῶν· δάκε δὲ φρένας Ἑκτορι μῦθος.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε·
 495 Πάλλων δ' ὀξεία δοῦρα, κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὅτρυνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλελήθησαν, καὶ ἐναντιοὶ ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες, οὐδ' ἐφόβηθεν.
 Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱέρας κατ' ἁλώας,
 500 Ἀνδρῶν λικμώντων, ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ
 Κρήνη, ἐπειγομένων ἀνέμων, καρπὸν τε καὶ ἄχνας·
 Αἶ δ' ὑπολευκαίνονται ἄχυρμαί· ὥς τότε Ἀχαιοὶ
 Παιῶν ὑπερθε γέγοντο κονισάλω, ὃν ῥα δι' αὐτῶν
 Οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον ἐπέπληγον πόδες ἵππων,
 505 Ἀψ ἐπιμισγομένων· ὑπὸ δ' ἔστρεφον ἥνιοχ' ἔς·
 Οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον· ἀμφὶ δὲ νύκτα
 Θούρος Ἀρης ἐκάλυψε μάχη, Τρῶεσσιν ἀρήγων,
 Πάντοσ' ἐποιχόμενος· τοῦ δ' ἐκράλαιεν ἐφστίας
 Φοῖβου Ἀπόλλωνος χρυσασόρου, ὃς μιν ἀνώγει
 510 Τρῶσιν θυμὸν ἐγείρει, ἐπεὶ ἶδε Παλλὰδ' Ἀθήνην
 Οἰχομένην· ἥ γάρ ῥα πέλεν Δαναοῖσιν ἀρηγῶν.
 Αὐτὸς δ' Αἰνείαν μύλα πίονος ἐξ ἀδυτοιο
 ἦκε, καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλε ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' ἐτάροισι μεθίστατο· τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 515 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιοντα,
 Καὶ μένος ἐσθλὸν ἔχοντα· μετᾴλλησάν γε μὲν οὔτε.
 Οὐ γὰρ ἔα πόνοσ' ἄλλος, ὃν Ἀργυρότοξος ἔγειρεν,
 Ἄρης τε βροτολογὸς Ἔρις τ' ἄμοτον μεμανῦα.
 Τοὺς δ' Αἰάντε δύω καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Διομήδης
 520 Ὀτρυνον Δαναοὺς πολεμιζέμεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
 Οὔτε βίας Τρῶων ὑπεδείδισαν, οὔτε ἰωκᾶς·
 Ἄλλ' ἔμμενον, νεφέλῃσιν ἰοικότες, ἄστε Κρονίων
 Νηνεμῆς ἔστησεν ἐπ' ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν
 Ἀτρέμας, ὅφρ' εὐδῇσι μένος Βορέας καὶ ἄλλων
 525 Ζαχρηῶν ἀνέμων, οὔτε νέφεα σκιόνετα
 Πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδνᾷσιν αἶεντες·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐφέβοιο.
 Ἀτρείδης δ' ἄν' ὅμιλον ἐφοῖτα, πολλὰ κελεύων·
 Ὡ φίλοι, ἀνέρις ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἔλυσθε,

- 120 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὕμνιν·
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἥδ' πέφανται
 Φευγόντων δ' οὔτ' ἄρ' κλέος ὕρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 Ἢ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ θοῶς· βάλε δὲ πρόμον ἄνδρα,
 Αἰνείας ἔταρον μεγαθύμου, Δηϊκόωντα
 125 Πειργασίδην, ὃν Τρῶες ὁμῶς Ἡριάμοιο τέκεσιν
 Τῖον, ἐπεὶ θοὸς ἔσκε μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι.
 Τὸν ῥα κατ' ἀσπίδα δουρὶ βάλε κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
 Νυαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 130 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τευχέ' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἔνθ' αὐτὶς Αἰνείας Δαναῶν ἔλεν ἄνδρας ἀρίστους
 Τε Διοκλῆος, Κρήθωνά τε Ὀρσίλοχόν τε·
 Τῶν ῥα πατήρ μὲν ἔβαιεν εὐχτιμένην ἐνὶ Φηρῇ,
 Ἀφνειὸς βίβιοιο· γένος δ' ἦν ἐκ ποταμοῖο
 135 Αἰφίου, ὅς τ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.
 Ὃς τέκετ' Ὀρσίλοχον, πολέεσσ' ἀνδρῶσιν ἄνακτα·
 Ὀρσίλοχος δ' ἄρ' ἔτικτε Διοκλῆα μεγαθύμον·
 Ἰκ δὲ Διοκλῆος διδυμάονε παῖδε γενέσθην,
 Κρήθων Ὀρσίλοχος τε, μάχης εὐεϊδότε πάσης.
 140 Τῷ μὲν ἄρ' ἤβησαντε μελαικίων ἐπὶ νηῶν
 Ὀμιον εἰς εὐπωλον ἄμ' Ἀργείοισιν ἐπέσθην,
 Τιμὴν Αἰφειδῆς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 Ἀργυμένῳ· τῷ δ' αὐθι τέλος θανάτοιο κάλυψεν.
 Οἶω τώγε λίοντε δύω ὕρεος κορυφῇσιν
 145 Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης·
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀρπάζοντε βόας καὶ ἵφρια μῆλα,
 Σταθμούς ἀνθρώπων κεραΐζετον, ὅφρα καὶ αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἐν παλάμῃσι κατέκταθεν ὀξεὶ χαλκῷ·
 Τοίω τὼ χεῖρεσσιν ὑπ' Αἰνείας δαμέντε
 150 Κακπεσίτην, ἐλάτῃσιν ἰοικότες ὑψηλῇσιν.
 Τῷ δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηΐφιλος Μενέλαος·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθόπι χαλκῷ,
 Σάϊων ἔγγειν· τοῦ δ' ὤτρυνεν μένος Ἄρης,
 Τὴ φροσίων, ἵνα χερσὶν ὑπ' Αἰνείας δαμείῃ.
 155 Τὸν δ' ἶδεν Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων· περὶ γὰρ διε ποιμένι λαῶν,
 Μῆτι πάθῃ, μίγα δὲ σφας ἀποσφάλλει πόνοιο.
 Τῷ μὲν δὴ χεῖράς τε καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα
 Ἄντιον ἀλλήλων ἔχτην, μεμαῶτε μάχεσθαι·
 160 Ἀντίλοχος δὲ μάλ' ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Αἰνείας δ' οὐ μείνε, θοὸς περ εὖν πολεμιστής,
 Ὡς εἶδεν δύο ῥωτε παρ' ἄλλήλοισι μένοντε.

- Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν νεκροὺς ἔρυσαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν,
 Τὼ μὲν ἄρα δειλὴν βαλέτην ἐν χειρὶν ἱταίρων·
 575 Αὐτὼ δὲ στρεφθέντε, μετὰ πρῶτοις μαχέσθην.
 Ἐνθα Πυλαιμένηα ἐλίτην ἀτάλαντον Ἀρηΐ,
 Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων, ἀσπιστάων.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος
 Ἔσταότ' ἔγχεϊ νύξε, κατὰ κληῖδα τυχήσας.
 580 Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ', ἠνίοχον θεράποντα,
 Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην — ὃ δ' ὑπέστρεφε μώνυχας ἵππους,
 Χερμαδίῳ ἀγκῶνα τυχῶν μέσον· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνία λεύκ' ἐλέφαντι χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
 Ἀντίλοχος δ' ἄρ' ἐπαΐξας εἴφει ἤλασε κόρησιν·
 585 Αὐτὰρ ὃγ' αὐθμαίνων εὐεργείος ἔκπευε δίφρου
 Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν, ἐπὶ βρεχμὸν τε καὶ ὦμους·
 Διηθὰ μάλ' ἐστήκει — τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης —
 Ὅφρ' ἵππων πλήξαντε χαμαὶ βύλον ἐν κονίῃσιν.
 Τούς δ' ἵμας Ἀντίλοχος, μετὰ δὲ στρατὸν ἤλας Ἀχαιῶν.
 590 Τούς δ' ἔκτωρ ἐνόησε κατὰ στήχας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτούς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες
 Καρτεραί· ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἀρης καὶ πότνι Ἐρυνώ·
 Ἡ μὲν, ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα διῆϊότητος·
 Ἀρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα·
 595 Φοῖτα δ' ἄλλοτε μὲν πρόσθ' ἔκτορος, ἄλλοτ' ὀπισθεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ῥίγησε βοήην ἀγαθὸς Διομήδης.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
 Στήν ἐπ' ὠκυρόφῳ ποταμῷ ὕλαδε προρέοντι,
 Ἀφρῷ μορμύροντα ἰδὼν, ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω·
 600 Ὡς τότε Τυδεΐδης ἀνεχάζετο, εἰπέ τε λαῷ·
 ὦ φίλοι, οἷον δὴ θανμάζομεν ἔκτορα διὸν
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν!
 Τῷ δ' αἰεὶ παρὰ εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἄμυνει·
 Καὶ νῦν οἱ παρὰ κείνος Ἀρης, βροτῷ ἄνδρϊ ἰοικώς.
 605 Ἀλλὰ πρὸς Τρώας τετραμμένοι αἰὲν ὀπίσσω
 Εἴκετε, μηδὲ θεοῖς μεναιμένην ἴφι μάχεσθαι.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Τρώες δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῶν.
 Ἐνθ' ἔκτωρ δύο φῶτε κατέκτανεν, εἰδότες χάρμης,
 Εἷν ἐνὶ δίφρῳ ἑόντε, Μενέσθην Ἀγχιλιῶν τε.
 610 Τὼ δὲ πεσόντ' ἐλέησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαινοῖ,
 Καὶ βάλεν Ἀμφιον, Σελάγου νιόν, ὃς ῥ' ἐνὶ Παισῶ
 Ναῖε πολυκτῆμων, πολυλήϊος· ἀλλὰ ἑ Μοῖρα
 Ἦγ' ἐπικουρήσοντα μετὰ Πηλεΐδῃ τε καὶ υἱας.
 615 Τὸν ῥα κατὰ ζώσθησιν βάλεν Τελαμώνιος Αἴας,

- Πεισάρῃ δ' ἐν γαστρὶ πάγῃ δολιχόσκιον ἔγχος·
 Δούπησεν δὲ πεισών. ὁ δ' ἐπέδραμε φαιδιδίμος Αἴας,
 Τεύχεα συλήσων· Τρῶες δ' ἐπὶ δοῦρατ' ἔχεναν
 Ὀΐα, παμφανοῶντα· σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά.
 820 Αὐτὰρ ὁ λάξ προςβάς, ἐκ νεκροῦ χάλκεον ἔγχος
 Ἑσπᾶσαι· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα θυρήσατο τεύχεα καλά
 Ὡμοῖν ἀφίλεισθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Δίσει δ' ὄγ' ἀμφίβασιν κρατερὴν Τρώων ἀγρωΐων,
 Οἱ πολλοὶ τε καὶ εὐθλοὶ ἐφύτασαν ἔγχε' ἔχοντες,
 825 Οἱ ἱ, μέγαν περ ἰόντα καὶ ἴφθιμον καὶ ἄγανόν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσαύμενος πελεμίσθη.
 Ὡς οἱ μὲν πονέοντο κατὰ κρατερὴν ὕσμίνῃ.
 Τληπόλεμον δ' Ἡρακλείδην, ἦν τε μέγαν τε,
 Ὡρσεν ἐπ' ἀντιθίῳ Σαρπηδόνι Μοῖρα κραταιή.
 830 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἁλλήλοισιν ἰόντες,
 Τός θ' ὤϊστος τε Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τὸν καὶ Τληπόλεμος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Σαρπηδὸν, Λυκίων βουληφόρε, τίς τοι ἀνάγκη
 Πτώσσειν ἐνθάδ' ἰόντι, μάχης ἀδαήμονι φωτὶ;
 835 Ψευδόμενοι δὲ σέ φασι Λιὸς γόνον αἰγιόχοιο
 Ἴσσαι· ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεται ἀνδρῶν,
 Οἱ Διὸς ἐξεγένοντο ἐπὶ προτέρων ἀνδράπων.
 Ἄλλ' οἷόν τινα φασὶ βίην Ἡρακλήϊην
 ἔσσαι, ἐμὸν πατέρα θρασυμέμενον, θυμολέοντα!
 840 Ὅς ποτε διῦγ' ἐλθὼν ἔντεχ' ἵππων Λαομείδοντος,
 Ἰ.ε. οἷς σὺν ῥηνοὶ καὶ ἀνδράσι πικροτέροισιν,
 Ἰλίου ἐξαλύπαξε πύλιν, χήρωσε δ' ἀγνυῖς.
 Σοὶ δὲ κακὸς μὲν θυμός, ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί·
 Οὐδέ τί σε Τρώεσσι οἶομαι ἄλκαρ ἔσσεσθαι,
 845 Ἰλθόντ' ἐκ Λυκίης, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι,
 Ἄλλ' ὑπ' ἐμοὶ δμηθέντα πύλας Ἄϊδου περήσειν.
 Τὸν δ' αὖ Σαρπηδὼν, Λυκίων ἀγός, ἀντίον ἤυδα·
 Τληπόλεμ', ἦτοι κείνος ἀπώλειεν Ἴλιον ἱρήν,
 Ἀτίρος ἀφραδίῃσιν ἀγανοῦ Λαομείδοντος,
 850 Ὅς φά μιν εὖ ἔρξαντα κακῷ ἡρίπαπε μῦθῳ,
 Οὐδ' ἀπὶδοχ' ἵπποις, ὡν εἵνεκα τηλόθεν ἦλθεν.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημι φόνον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἐξ ἐμείθεν τεύχεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα
 Ἐγχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 855 Ὡς φάτο Σαρπηδὼν· ὁ δ' ἀνέσχετο μέλλινον ἔγχος
 Τληπόλεμος, καὶ τῶν μὲν ἄμυρτῇ δοῦρατα μακρὰ
 Ἰκ χειρῶν ἦϊεν· ὁ μὲν βύλιν ἀνχίνα μέσσον
 Σαρπηδῶν, αἰχμὴ δὲ διαμπερές ἦλθ' ἀλεγεινῇ·

- Τὸν δὲ καὶ ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν.
 680 Τληπόλεμος δ' ἄρα μῆρόν ὑπὸ στερόν ἔγχεϊ μακρῷ
 Βεβλήκειν· αἰχμὴ δὲ διέυστο μαιμώωσα,
 Ὅστις ἐγγριμφοῖσα, πατήρ δ' ἐτι λοιγὸν ἤμυνεν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἐταῖροι
 Ἐξέφερον πολέμοιο· βύρυνε δὲ μιν δόρυ μακρόν·
 685 Ἐλκόμενον· τὸ μὲν οὐτις ἐπεφράσσε, οὐδ' ἐνόησεν,
 Μηροῦ ἐξεῦσαι δόρυ μείλινον, ὅφρ' ἐπιβαίῃ,
 Σπενδόντων· τοῖον γὰρ ἔχον πόνον ἀμφιέποντες.
 Τληπόλεμον δ' ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Ἐξέφερον πολέμοιο· νόησε δὲ διὸς Ὀδυσσεύς,
 690 Τλήμονα θυμὸν ἔχων· μαίμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ·
 Μερμήριζε δ' ἐπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Ἴη προτέρω Διὸς νιὸν ἐριγδούποιο δαίκοι,
 Ἴη ὅγε τῶν πλεόνων Λυκίων ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσεῖ μεγάλῃτορ μόρσιμον ἦεν,
 695 Ἴφθιμον Διὸς νιὸν ἀποκτάμεν ὅς τ' ἔχαιχε.
 Τῷ ῥα κατὰ πληθὺν Λυκίων τράπε θυμὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ὅγε Κόϊρανον εἴλεν, Ἀλάστορα ἱε Χρομίον τε,
 Ἀλκανδρόν θ' Ἀλιόν τε, Νοήμονά τε Πρύτανιν τε·
 Καὶ νῦν κ' ἐτι πλείους Λυκίων κτάνει διὸς Ὀδυσσεύς,
 700 Εἰ μὴ ἄρ' ὅς τ' ἐνόησε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἵθοπι χαλκῷ,
 Δείμα φέρων Λαλαοῖσι· χάρη δ' ἄρα οἱ προσιόντι
 Σαρπηδῶν, Διὸς νιός, ἔπος δ' ὀλοφυδρὸν ἔειπεν·
 Πριάμίδη, μὴ δὴ με ἔλωρ Λαλαοῖσιν ἐάσης
 705 Κεῖσθαι, ἀλλ' ἐπάμυνον! ἔπειτά με καὶ λίποι αἰὼν
 Ἐν πόλει ὑμετέρῃ· ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἔγωγε
 Νοστήσας οἰκόνδε, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Εὐφρανεῖν ἄλοχόν τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν·
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ,
 710 Ἀλλὰ παρήϊξεν, λελιμένος, ὅφρα τάχιστα
 Ὦσαι Ἀργεῖους, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα δίοι ἐταῖροι
 Εἶσαν ὑπ' αἰγιόχοιο Διὸς περικαλλεῖ φηγῶ·
 Ἐκ δ' ἄρα οἱ μηροῦ δόρυ μείλινον ὥς τε θύραζε
 715 Ἴφθιμος Πιλάγων, ὃς οἱ φίλος ἦεν ἐταῖρος.
 Τὸν δ' ἔλιπε ψυχὴ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς·
 Αὐτίς δ' ἀμπνύνθη, περὶ δὲ πνοὴ Βορέας
 Ζῶγρι ἐπιπνεύουσα κακῶς κεκαφάτο θυμόν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπ' Ἀργῇ καὶ Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ
 720 Οὔτε ποτὲ προτρέποιο μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
 Οὔτε ποτ' ἀντεφέροντο μύχῃ, ἀλλ' αἰὲν ὀπίσσω

- Κάχονθ' ὡς ἐπύθορτο μετὰ Τρώεσσιν Ἄρηα.
 Ἐρθα τίμα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενύριξεν
 Ἐκτὼρ τε, Πριάμοιο παῖς, καὶ χάλκεος Ἄρης,
 700 Ἀντίθεον Τεύχραντ', ἐπὶ δὲ πλῆξιππων Ὀρέστην,
 Τρῆζόν τ' αἰχμητὴν Αἰτώλιον, Οἰνύμαόν τε,
 Οἰγοπίδην θ' Ἑλενον, καὶ Ὀρέσβιον αἰολομήτην,
 Ὅς ῥ' ἐν Τλῇ ναῖεσκε, μέγα πλούτοιο μεμηλώς,
 Δίμνη κεκλμένος Κηφισίδι· πᾶρ δέ οἱ ἄλλοι
 710 Νῦτον Βοιωτοί, μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες.
 Τούς δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὸς λευκώλενος Ἥρη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὕμνῳ,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπια πτερόεντα προσήνδα·
 ὦ πόποι! αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνη,
 715 Ἥ ῥ' ἄλιον τὸν μῖθον ὑπίστημεν Μενελάω,
 Ἥμιον ἐκπύρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
 Εἰ οὔτω μαίεσθαι ἐύσομεν οὐλον Ἄρηα.
 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὸς γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 720 Ἥ μὲν ἐποιχομένη χρυσάμπυκας ἔντυεν ἵππους
 Ἥρη, πρέσβη θεά, θυγάτηρ μεγάλιο Κρόνοιο·
 Ἥβῃ δ' ἄμφ' ὀρέεσσι θωὸς βάλε καμπύλα κύκλα,
 Χάλκεια, σκτάκνημα, σιδηρέω ἄξονι ἀμφίς.
 Τῶν ἦτοι χρυσεὴ εἷς ἀφθίτος, αὐτὰρ ὕπερθε
 725 Χάλκε' ἐπίσσωτρα προσαρηρότα, θαῦμα ἰδέσθαι·
 Πλήμναι δ' ἀργύρου εἰσι περίδρομοι ἀμφοτέρωθεν·
 Δίφρος δὲ χρυσείοισι καὶ ἀργυρέοισιν ἱμάσιν
 Ἐπτάταται· δοῖαι δὲ περίδρομοι ἄντυγές εἰσιν.
 Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος θυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ
 730 Δῖσε χρύσειον καλὸν ζυγόν, ἐν δὲ λέπαδνα
 Κάλ' ἔβαλε, χρύσει'· ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν Ἥρη
 Ἴππους ὠκύποδας, μεμαυῖ' ἑριδος καὶ αὐτῆς.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγίοχοιο,
 Πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανόν πατρός ἐπ' οὐδαι,
 735 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χειρὶν·
 Ἥ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τειχίσιν ἔς πόλεμον θωρήσαστο δακρυόεντα.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 Διην, ἣν πέρι μὲν πάντη φόβος ἐστιφάνωται·
 740 Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' Ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή·
 Ἐν δὲ τε Γυργίῃ κέφαλή, δεινοῖο πελώρου,
 Διυί, τε σμερδινὴ τε, Διὸς τέρας αἰγίοχοιο.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἄμφιφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον,
 Χρυσείην, ἑκατὸν πολλῶν τρυλέεσσ' ἡραρυίαν.

- 745 Ἐς δ' ὄχρου φλόγεια ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν, τῷ δεινῇσι στήλας ἀνδρῶν
 Ἡρώων, τοῖσιν τε κοτεύσεται ὀβριμοπότηρ.
 Ἥρη δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίει ἄρ' ἵππους·
 Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον Ὠραι,
- 750 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανόσ Οὐλύμπος τε,
 Ἥμιν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἧδ' ἐπιθῆναι.
 Τῇ ἥα δι' αὐτῶν κεντροηκεῖας ἔχον ἵππους·
 Ἰνυρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἡμεῖον ἄλλων,
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδεϊράδος Οὐλύμποιο.
- 755 Ἐνθ' ἵππους στήσασα θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Ζῆν ὑπατον Κρονίδην ἐξείλετο καὶ προσέειπεν·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίξῃ Ἄρει τάδε καρτερά ἔργα,
 Ὅσσάτιόν τε καὶ οἶον ἀπώλεε λαὸν Ἀχαιῶν
 Μᾶψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον; ἐμοὶ δ' ἄχος· οἱ δὲ ἔκηλοι
- 760 Τέρονται Κύπρις τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔτινα οἶδε θέμιστα.
 Ζεῦ πάτερ, ἧ ἥά τί μοι κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀρηα
 Λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξ ἀποδίδωμαι;
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 765 Ἄγρει μάν οἱ ἔπορσον Ἀθηναίην ἀγέλειν,
 Ἥ ἐ μάλιστ' εἴωθε κακῆς ὀδύνῃσι πελάζειν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Μᾶστιξεν δ' ἵππους· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετεύθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ὑπερόεντος.
- 770 Ὅσσον δ' ἡεροιδὲς ἀνὴρ ἶδεν ὤφθαλμοῖσιν,
 Ἥμενος ἐν σκοπιῇ, λεύσσαν ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχεῖς ἵπποι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Τροίην ἴζον, ποταμῷ τε θέοντε,
 Ἥχι ροῶς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος,
- 775 Ἐνθ' ἵππους ἔστησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Λύσας ἐξ ὀχέων· περὶ δ' ἥερα πούλιν ἔχυνεν·
 Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε νέμεσθαι.
 Αἰ δὲ βάτην, τρήρωσι πελειάσιν ἔθμαθ' ὁμοῖαι,
 Ἀνδράσιν Ἀργελοισιν ἀλεξέμεναι μεμαυῖαι.
- 780 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι πλείστοι καὶ ἄριστοι
 Ἔστασαν, ἀμφὶ βίην Διομήδεος ἱπποδάμοιο
 Εἰλόμενοι, λείουσιν εἰκοτὲς ὁμοφύχοισιν,
 Ἥ συστὴ κάπροισιν, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδρόν·
 Ἐνθα στάς ἦυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
- 785 Στέντορι εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκιοφώνῳ.
 Ὅ; τόσον αὐδήσουχ', ὅσον ἄλλοι περὶ τέκοντα·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι, κάκ' ἐλέγχια, εἶδος ἀγῆτο!

- Ὅσρα μὲν ἐς πόλεμον πολέσκετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδέποτε Τρῶες πρὸ πύλων Δυρδανιάων
 790 Ὀΐχισσκον· κείνου γὰρ εἰδίδισ' ὄβριμον ἔγχος·
 Νῦν δὲ ἐκὰς πόλιος κοίλῃς ἐπὶ ρηνοὶ μάχονται.
 Ὡς εἰποῦς ὥτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκίστου.
 Τυδείδῃ δ' ἐπόρουσε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Εὖρε δὲ τόγχε ἄρακτα παρ' ἱπποισιν καὶ ὄχεσφιν
 795 Ἰλλκος ἀναψύχοντα, τό μιν βύλε Πάνδαρος ἰῶ.
 Ἰδρὼς γάρ μιν ἔτειρεν ὑπὸ πλατέος τελαμῶνος
 Λοπίδος ἐκύκλον· τῷ τέτρετο, κάμνε δὲ χεῖρα·
 Ἄν δ' ἴσχωρ τελαμῶνα, κελαινέφες αἶμα' ἀπομόρῃν.
 Ἰππεῖον δὲ θεὰ ζυγοῦ ἵψατο, φώνησέν τε·
 800 Ἢ ὀλίγον οἱ παῖδι φοινύτα γένετο Τυδεύς·
 Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἦν δέμας, ἀλλὰ μαχητῆς.
 Καὶ ὅ' ὅτε πῆρ μιν ἐγὼ πολέμῳ οὐκ εἴασκον,
 Οὐδ' ἐκπαΐσασσιν, ὅτε τ' ἤλυθε νόσφιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελος ἐς Θήβας, πολέας μετὰ Καδμείωνας·
 805 Δαίνεσθαι μιν ἄνωγον ἐν μεγάροισιν ἔκχλον·
 Ἀντάρ ὁ θυμὸν ἔχων ὃν κατερόν, ὡς τοπαῖρος περ,
 Κούρους Καδμείων προκαλίζ'· το, πάντα δ' ἐνέκα.
 [Ρηϊδίως· τοίη οἱ ἐγὼν ἐπιτάβροθός ἦα.]
 Σοὶ δ' ἵτοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἵσταμαι, ἡδὲ φυλάσσω,
 810 Καὶ σὺ προφρονέως κίλομαι Τρῳέεσσι μάχεσθαι.
 Ἀλλὰ σὺν ἡ κάρματος πολυαῖξ γυῖα δέδυκεν,
 Ἢ νῦν σέ που διὸς ἔσχει ἀκήριον· οὐδ' οὐγ' ἔπειτα
 Τυδείος ἔκχονός· ἴσσι δαΐφρονος Οἰνείδαο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 815 Πιγνώσκω σε, θεά, δύναμιτ' Διὸς αἰγιόχοιο·
 Τῷ τοι προφρονέως ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
 Οὔτε τί με διὸς ἔσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος·
 Ἀλλ' ἔτι σὼν μέμνημαι ἐφειμένῃ, ἣς ἐπάτειλας.
 Οὐ μ' εἴας μακάρεσσι θεοῖς ἀντικρὺ μάχεσθαι
 820 Τοῖς ἄλλοις· ἀτὰρ εἴ κε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 ἔλθῃ, ἐς πόλεμον, τήν γ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ.
 Τοῦτέκα νῦν αὐτός τ' ἀναγίζομαι, ἡδὲ καὶ ἄλλους
 Ἀργεῖους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας·
 Πιγνώσκω γάρ Ἀρφα μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα.
 825 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
 Μῆτε σὺν Ἀρφα τόγχε δεῖδιθι, μῆτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων· τοίη τοι ἐγὼν ἐπιτάβροθός εἰμι.
 Ἀλλ' ἄγ', ἐπ' Ἀρῇ προῖται ἔχε μῶνυχας ἱππους·
 830 Τύφον δὲ σχιδίην, μηδ' αἴεο θοῦρον Ἀρφα

- Τοῦτον μαινόμενον, τυκτὸν κακόν, ἄλλοπρόσαλλον
 Ὃς πρῶτον μὲν ἐμὸι τε καὶ Ἴφρῃ σιεῦνι, ἀγορεύων
 Τρῶσι μαχήσεσθαι, αὐτὰρ Ἀργείοισιν ἀρήξειν.
 Νῦν δὲ μετὰ Τρῳέεσσιν ὁμιλεῖ, τῶν δὲ λίλασται.
- 836 Ὡς φασμένη, Σθέγελον μὲν ἄφ' ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Χειρὶ πάλιν ἐρίσασ'· ὃ δ' ἄρ' ἐμπαπέως ἀπόρουσεν.
 Ἴδ' ἐς δίφρον ἔβαινε παραὶ Διομήδεα διόν
 Ἐμμεμανῖα θεῖα· μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων
 Βριθουσῆν· δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα τ' ἄριστον.
- 840 Ἀΐετο δὲ μῦσσιγα καὶ ἠρία Παλλὰς Ἀθήνη·
 Αὐτίκ' ἐπ' Ἀρηϊ πρῶτον ἔχε μοίνυχας ἵππους.
 Ἴπτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον ἔξενάριζεν,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστον, Ὀχθαίου ἀγλυὸν υἱόν·
 Τὸν μὲν Ἀρης ἐνάριζε μαιφόνος· αὐτὰρ Ἀθήνη
- 845 Δῦν' Αἰδὸς κυνέην, μὴ μιν ἴδοι ὄβριμος Ἀρης.
 Ὡς δὲ ἶδε βροτολογὸς Ἀρης Διομήδεα διόν,
 Ἴπτοι ὃ μὲν Περίφαντα πελώριον αὐτόθ' ἔυσεν
 Κεῖσθαι, ὅθι πρῶτον κτείνων ἐξαίνντο θυμόν·
 Αὐτὰρ ὃ βῆ φ' ἐθὺς Διομήδεος ἵπποδάμιοιο.
- 850 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Πρόσθεν Ἀρης ὠρέξαθ' ὑπὲρ ζυγὸν ἠρία θ' ἵππων
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ, μεμαῶς ἀπὸ θυμὸν ἐλίσθαι·
 Καὶ τότε χειρὶ λαβοῦσα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὤσεν ὑπ' ἐκ δίφροιο ἐτώσιον αἰχρῶ ἦναι.
- 855 Δεύτερος αὐθ' ὠρμητο βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης
 Ἐγχεῖ χαλκείῳ· ἐπέρισε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Νείατον ἐς κερεῶνα, ὅθι ζωννύσκετο μέγην·
 Τῇ φά μιν οὐτα τυχών, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαφεν·
 Ἐκ δὲ δόρυ σπάυσεν αὐτίς· ὃ δ' ἔβραχε χάλκειος Ἀρης,
- 860 Ὅσων τ' ἐννεάχιλοι ἐπύλαχον ἡ δεκάχιλοι
 Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες Ἀρης.
 Τούς δ' ἄρ' ὑπὸ τρόμος εἶλεν Ἀχαιοὺς τε Τρῳάς τε,
 Δείσαντας· τόσον ἔβραχ' Ἀρης αἶτος πολέμοιο.
 Οἷη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται αἴη,
- 865 Καύματος ἔξ ἀνέμοιο δυσαέος ὀρνυμένοιο·
 Τοῖος Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ χάλκειος Ἀρης
 Φαίνεται, ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
 Καρπαλλίμως δ' ἔκανε θεῶν ἔδος, αἶπὺν Ὀλυμπον·
 Πᾶρ δὲ Διὶ Κρονίῳνι καθέζετο, θυμὸν ἀχέων,
- 870 Δεῖξεν δ' ἄμβροτον αἶμα, καταφύγιον ἐξ ὠτειλῆς,
 Καὶ φ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ ὄρων τάδε καρτερά ἔργα,
 Αἰεὶ τοι φήγιστα θεοὶ τετληότες εἰμὲν

- Ἀλλήλων ἰότητι, χάριν ἄνδρεσσι φέροντες.
 575 Σοὶ πάντες μαχόμεσθα· σὺ γὰρ τέκες ἄφρονα κούρην,
 Οὐλομένην, ἣτ' αἰὲν αἰήσναι ἔργα μέμληεν.
 Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλύμπῳ,
 Σοὶ τ' ἐπιπέθονται, καὶ διδμήμεσθα ἑκαυτος·
 Ταύτην δ' οὔτ' ἐπεὶ προτιβάλλεται, οὔτε τι ἔργῳ,
 580 Ἄλλ' ἀνείεις, ἐπεὶ αὐτὸς ἐγείταο παῖδ' αἰδήλον·
 Ἡ γὰρ Τυδείος υἱὸν, ὑπέρθυμον Διομήδεα,
 Μαργαίνειν ἀνείχεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Κύπριδα μὲν πρῶτον σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ·
 Αἰνὰρ ἔπειτ' αὐτῷ μοι ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος·
 585 Ἀλλά μ' ὑπήνεικαν ταχέεις πόδες· ἦ τέ γε δηρὸν
 Αἰτοῦ πηματ' ἐπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν,
 Ἴλ κε ζῶς ἄμετληνὸς ἐκ χαλκοῖο τυπήσιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Μή τι μοι, ἄλλοπρόσαλλε, παριζόμενος μινύριζε·
 590 Ἐχθιστος δέ μοι ἔσσι θεῶν, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμόι τε μάχαι τε·
 Μητρόος τοι μένος ἔστιν ἀσχετιον, οὐκ ἐπιεικτόν,
 Ἴφης· τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν.
 Ἴδ' σ' οἶω κείνης τάδε πασχιν ἐννισίησιν.
 595 Ἄλλ' οὐ μὲν σ' εἰι δηρὸν ἀνέξομαι ἄλγε' ἔχοντα·
 Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐσσί, ἐμοὶ δέ σε γένετο μήτηρ.
 Εἰ δέ τι εὖ ἐξ ἄλλου γε θεῶν γένετο ὧδ' αἰδήλος,
 Καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέριττος Οὐρανιῶνων.
 Ὡς φάτο, καὶ Παιήον' ἀνώγει ἰήσασθαι.
 600 Τῷ δ' ἐπὶ Παιήων ὀδυνήματα φάρμακα πάσσαν
 ἤκισατ'· οὐ μὲν γάρ τι καταδνητός γ' ἐτίευντο.
 Ὡς δ' ἔτ' ὅπως γαῖα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν
 Ἐγρὸν ἶόν· μάλα δ' ὤκα περιστρίφεται κυκώωντι·
 Ὡς ἄρα καρπαλίμως ἰήσατο θοῦρον Ἄρηα.
 605 Τὸν δ' Ἴβη λούσιν, χαρίεντα δὲ εἴματα ἔσσαν·
 Ἰἄρ δὲ Διὶ Κροτῶνι καθέζετο, κύδι' γαίῳ.
 Αἱ δ' αὖτις πρὸς δῶμα Διὸς μεγάλοιο νέοντο,
 Ἴφρ' τ' Ἀργεῖη καὶ Ἀλαλκομένης Ἀθήνη,
 Παύσασαι βροτολογιὸν Ἄρην ἀνδροκτασιώων.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Ζ.

Trojanorum acie in fugam inclinante, Helenus vates Hectorē hortatur, ut publicam obsecrationem Minervæ in arce habendam indicat (1 - 101). Ergo is, celeriter restituto prælio, pergit in urbem: in eo prælio Diomedes et Glaucus, dux Lyciorum, ad certamen progressi, priusquam manus consererent, paterna inter se hospitia recordati, factâ armorum permutatione, dexteras jungunt (102 - 236). Hecuba et cætera matronæ, de Hectoris et procerum Trojanorum consilio, peplum in ædem Minervæ inferunt, votaue pro salute patriæ nuncupant (237 - 311). Interim Hector domi desidentem Paridem objurgando in aciem reducit (312 - 368): uxorem Andromachen, in ædibus suis frustra quæsitam, tandem urbe egrediens ad portam Scæam unâ cum puero Astyanacte obviam habet, atque ultimum alloquitur (369 - 502). Mox fratrem in viâ armatus consequitur Paris (503 - 529).

Ἑκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία.

- Ἔ
 Τρώων δ' οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνὴ·
 Πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθ' ἔθυσε μάχῃ πεδίοιο,
 Ἀλλήλων ἰθυρομένων χαλκήρεα δοῦρα,
 Μεσσηγὺς Σιμόεντος ἰδὲ Εὐνθοιο ρούων.
- Ἰ
 Αἶας δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος, ἕρκος Ἀχαιῶν,
 Τρώων ῥῆξε φάλαγγα, φῶις δ' ἐταροισιν ἔθηκεν,
 Ἄνδρα βαλὼν, ὃς ἄριστος ἐνὶ Θρήκεσσι τέτυκτο,
 Τῶν Εὐσσώρου, Ἀκάμαντ' ἦν τε μέγαν τε.
- Ἰ
 Τὸν δ' ἔβαλε πρῶτος κόρυθος φάλον ἱπποδασείης,
- Ἐ
 Ἐν δὲ μετώπῳ πῆξε, πέρησε δ' ἄρ' οὐτίον εἰσω
 Αἰχμὴ χαλκείῃ· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 Ἄξυλον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
 Τευθρανίδην, ὃς ἐναιεν εὐκτιμένην ἐν Ἀρισβῇ,
 Ἀφνειὸς βιότοιο, φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισιν·
- Ἰ
 Πάντας γὰρ φιλέεσκεν, ὁδῶ ἔπι οἰκία ναίων.

- Ἄλλα οἱ οὔτις τῶγε τὸτ' ἤρχισε λυγρὸν ὄλεθρον,
 Πρὸςθεν ὑπαντίασας· ἀλλ' ἄμφω θυμὸν ἀπηύρα,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα Καλήσιον, ὃς ῥα τόθ' ἔππων
 Ἔσκεν ὑφηνίοχος· τῷ δ' ἄμφω γαίαν ἰδύτην.
- 20 Ἀρήσαν δ' Εὐρύαλος καὶ Ὀφείλιον ἐξενάριξεν·
 Βῆ δέ μετ' Αἴσηπον καὶ Πήδασον, οὓς ποτε Νύμφη
 Νηΐς· Ἀβαρβαρεὴ τέκ' ἀμύμονι Βουκόλῳ.
 Βουκόλῳ δ' ἦν υἱὸς ἀγαθοῦ Λαομέδοντος,
 Περικλυτάτος γεγεῆ, σκοτίον δέ ἰ γέλνατο μήτηρ·
- 25 Ποιμαίνων δ' ἐπ' ὅεσσι μίλῃ φιλότῃ καὶ εὐνῇ,
 Ἴδ' ὑποκυσσασμένη διδυμάωνε γέλνατο παῖδε·
 Καὶ μὲν τῶν ὑπείλυσεν μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 Μηκιστηΐδης, καὶ ἅπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
 Αὐτῶλον δ' ἄρ' ἔπεφνε μενεπτόλεμος Πολυποίτης·
- 30 Πιδύτην δ' Ὀδυσσεὺς Περικλῆσιον ἐξενάριξεν
 Ἐγχεὶ χαλκίῳ· Τεύκρος δ' Ἀρεΐάονα διον.
 Ἀντίλοχος δ' Ἀβληρον ἐτήρατο δονρεὶ φαιινῷ
 Νεστορίδης· Ἰλάτον δὲ ἀναξ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Νυΐε δέ, Σιτυιώντιος ἐυφθέλταο παρ' ὄχθας,
- 35 Πήδασον αἰπεινήν· Φύλακον δ' ἔλε Λήϊτος ἥρωε
 Φειύγονι· Εὐρύπυλος δὲ Μελάνθιον ἐξενάριξεν.
 Ἀδρηστον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ζῶν ἔλ'· ἔπω γάρ οἱ ἀτυζόμενος πεδίοιο,
 Ὄζω ἐνὶ βλαφθέντε μυρικίνῳ, ἀγκύλον ἄρμα
- 40 Ἄσασσι· ἐν πρώτῳ φέμῳ, αὐτῷ μὲν ἐβήτην
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο·
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκύλισθη
 Πρηγῆς ἐν κονίῃσιν ἐπὶ στόμα· πᾶρ δέ οἱ ἔστη
 Ἀτρεΐδης Μενέλαος, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος.
- 45 Ἀδρηστος δ' ἄρ' ἔπειτα λαβὼν ἔλλισσέτο γούνων·
 Ζῶγρει, Ἀτρεΐος υἱέ, σὺ δ' ἄξια δίδαι ἄποινα.
 Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κείται,
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺν κμήτός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα,
- 50 Εἴ κεν ἐμέ ζῶν πεπύθοις· ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δόρυσεν.
 Καὶ δὴ μιν τάχ' ἔμελλε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Δώσειν ᾧ θεράποντι καταξέμεν· ἀλλ' Ἀγαμέμνων
 Ἀρίστος ἤλθε θεῶν, καὶ ὁμοκλήσας ἔπος ἤνδα·
- 55 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε, τίη δι σὺ κήδεαι αὐτάς
 Ἀνδρῶν; ἢ τοι ἄριστ' ἀπολήτῃ κατὰ οἶκον
 Πρὸς Τρώων· τῶν μήτις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,
 Χειρὸς δ' ἡμετέρας· μηδ' ὅντινα γαστέρι μήτηρ

- Κούρον ἔντα φέροι, μηδ' ὅς φύγοι· ἀλλ' ἅμα πάντες
 60 Ἰλίου ἔξαπολοῖται ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.
 Ὡς εἰπὼν ἔτρεψεν ἀδελφείου φρένας ἥρωες,
 Αἶψιμα παρειπῶν· ὁ δ' ἀπὸ ἔθεν ὤσατο χεῖρὶ
 Ἥρω' Ἀδρηστον· τὸν δὲ κραίων Ἀγαμέμνων
 Οὕτω κατὰ λαπάρην· ὁ δ' ἀντιράπει· Ἀτρείδης δὲ
 65 Αἰὲς ἐν στήθεσι βίης, ἐξέσπασε μελινον ἔγχος.
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Ὡ φίλοι, ἥρωες, Δαναοί, θεραπονῆτες Ἀχαιῶν,
 Μή τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος μετιπισθῇ
 Μιμνέτω, ὥς κεν πλεῖστα φέρων ἐπὶ νῆας ἵκηται·
 70 Ἀλλ' ἄνδρας κτεινῶμεν· ἔπειτα δὲ καὶ τὰ ἔκηλοι
 Νεκροὺς ἅμ πεδίον συλῆσετε τεθνηῶτας.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστον.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἰλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκίῃσι δαμνόντες,
 75 Ἐκ μὴ ἄρ' Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορι εἴπε παραστάς
 Πριαμίδης Ἑλένος, οἶωνοπόλων ὄχ' ἄριστος·
 Αἰνεΐα τε καὶ Ἑκτορ· ἐπεὶ πόνος ὕμμι μάλιστα
 Τρῶων καὶ Λυκίων ἐγκέκλιται, οὐνεκ' ἄριστοι
 Πάσαν ἐπ' ἰθὺν ἔσσι μάχεσθαι τε φρονέειν τε·
 80 Στήγ' αὐτοῦ, καὶ λαὸν ἐρυκάκετε πρό πυλάων,
 Πάντη ἐποιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν
 Φεύγοντας πεσείν, δῆϊοσι δὲ χάσμα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ φάλαγγας ἐποτρύνητον ἀπάσας,
 Ἰμῖς μὲν Δαναοῖσι μαχρησόμεθ', αὐθι μένοντες,
 85 Καὶ μάλα τειρόμενοί περ· ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει·
 Ἑκτορ, ἀτὰρ σὺ πόλινδε μετέρχεο, εἰπέ δ' ἔπειτα
 Μητέρι σὴ καὶ ἐμῇ· ἥ δὲ ξυνάγουσα γεραιὰς
 Νηδὸν Ἀθηναίης γλαυκῶπιδος ἐν πόλει ἄκρη,
 Οἴξασα κληῖδι θυρας ἱεροῖο δόμοιο,
 90 Πέπλον, ὃς οἱ δοκέει χαριέστατος ἢ δὲ μείγιστος
 Εἶναι ἐνὶ μεγάρῳ, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 Θεῖναι Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡνιόμοιο·
 Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηφῇ,
 Ἥρις, ἡκίστας, ἱερευσόμεν, αἳ κ' ἐλεήσει
 95 Ἄστυ τε καὶ Τρῶων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα,
 Αἳ κεν Τυδεὸς υἱὸν ἀπόσχῃ Ἰλίου ἱρῆς,
 Ἀγχιον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆτωρα φόβοιο·
 Ὅν δ' ἐγὼ κάρτιστον Ἀχαιῶν φημὶ γενέσθαι·
 Οὐδ' Ἀχιλλεὺς ποθ' ὥδέ γ' ἐδίδιμεν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
 100 Ὅσπερ φασι θεῶς εἰς ἔμμεναι· ἀλλ' ὅδε λίην
 Μυλίνεται, οὐδέ τίς οἱ δύναται μένος ἰσοφαρῆζεν

- ὣς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' οὔτι κασιγνήτῳ ἀπείθησεν.
 Ἀντίκα δ' ἐξ ὀχίων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμαῖ·
 Πάλλων δ' ὥς αἶα δούρα, κατὰ στρατὸν ὥχετο πάντη,
 100 Ὅτρυνων μαχίσσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἐλέλιχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν·
 Ἀργεῖαι δ' ὑπεχώρησαν, λῆξαν δὲ φόνοιο·
 Φάν δέ τιν' ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ αὐτερούεντος·
 Τρωσὶν ἀλεξήσοιτα κατελθέμεν· ὥς ἐλέλιχθεν.
 110 Ἐκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι,
 Ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θουρίδος ἀλκῆς,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ βεῖω προτὶ Ἴλιον, ἥδ' ἐγέρουσιν
 Εἴπω βουλευτῆσι καὶ ἡμετέρῃς ὠλοχοῖσιν,
 115 Δαίμοσιν ἀρῆσασθαι, ὑποσχέσθαι δ' ἐκατόμβας.
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἀμφὶ δέ μιν σφυρὰ τύπτε καὶ αἰχένα δέσμα κελαινόν,
 Ἀντιῦ, ἣ πυμαίη θίεν ὑσπίδος ὀμφυλοῖσσης. —
 Γλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο παῖς, καὶ Τυνδέος υἱός
 120 Ἐς μέσον ὑμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Τίς δὲ σὺ εἶσι, φέριστε, καταδνητῶν ἀνδρῶπων;
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ὅπωπα μίχῃ ἐνὶ κυδιανέλῃ
 125 Τηπερίν· αἶψα μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἀπάντων
 Σὺ θάρσει, ὅτ' ἐμὸν δολιχόσκιον ἔγχος ἔμεινας.
 Ἀνστήρων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν.
 Εἰ δέ τις ἀθανάτων γε κατ' οὐρανοῦ εἰλήλουθας,
 Οὐκ ἂν ἔγωγε θείοισιν ἐπουρανίοισι μαχοίμην.
 130 Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀρύαντος υἱός, κρατερὸς Ἀνκούργος,
 Δὴν ἦν, ὅς ῥα θείοισιν ἐπουρανίοισιν ἔριζεν·
 Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
 Σεῦε κατ' ἡγάθειον Νυσῆιον· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Θῆσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Ἀνκούργου
 135 Θεινόμεναι βουπλήγι· Διῶνυσος δὲ φοβηθεὶς
 Δύσεθ' ἄλως κατὰ κύμα· Θέτις δ' ὑπεδέξατο κόλπῳ
 Δειδιότα· κρατερὸς γὰρ ἔχε τρόμος ἀνδρὸς ὁμοκλή.
 Τῷ μὲν ἔπειτ' ὀδύσαντο θεοὶ ῥεῖα ζῶντες,
 Καὶ μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 40 Ἦν, ἐπεὶ ἀθανάτοισιν ἀπήχθετο πᾶσι θεοῖσιν.
 Οὐδ' ἂν ἐγὼ μακάρεσσι θεοῖς ἐθέλοιμι μάχεσθαι.
 Εἰ δέ τις ἔσσι βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν,
 Ἄσσον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἔκηαι·
 Τὸν δ' αὖθ' Ἰππολόχοιο προσηύδα παίδιμος υἱός·

- 145 Τυδείδῃ μεγάρυμε, τίη γενεὴν ἐρεΐνεϊς ;
 Οἷη περ φύλλων γενεή, τειγῆδε καὶ ἀνδρῶν.
 Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνιμος χυμίδις χρεῖ, ἄλλα δέ θ' ὕλη
 Τηλεθόωσα φύει· ἑαρος δ' ἐπιγίγνεται ὥρη·
 "Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἡμὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.
- 150 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῆς
 Ἥμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 Ἔστι πόλις Ἐφύρη, μυχρῷ Ἀργεὺς ἱπποβότοιο,
 Ἐνθα δὲ Σίσυφος ἔσκειν, ὁ κέρδιαιτος γένει' ἀνδρῶν,
 Σίσυφός τ' Αἰολίδης· ὁ δ' ἄρα Γλαῦκος τέκεθ' υἱόν·
- 155 Αὐτὰρ Γλαῦκος ἔτικτεν ἀμύμονα Βελλεροφόντην·
 Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἥνορέην ἐπαυνήν
 Ὀπασαν. αὐτὰρ οἱ Προῖτος καὶ ἐμήσατο θυμῷ·
 "Ὅς ῥ' ἐκ δήμου ἔλασεν, ἐπεὶ πολὺ φέριτερος ἦεν
 Ἀργείων· Ζεὺς γάρ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ ἐδάμασσεν.
- 160 Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπεμήνατο, δι' Ἀρτεία,
 Κρυπταδίῃ φιλότῃ μιγήμεναι· ἄλλὰ τὸν οὕτι
 Ἠϊθ' ἀγαθὰ φρονέοντα, δαΐφρονα Βελλεροφόντην.
 Ἢ δὲ ψευσαμένη Προίτον βασιλῆα προσηύδα·
 Τέθνηταις, ὦ Προῖτ', ἣ κύκτανε Βελλεροφόντην,
- 165 "Ὡς μ' ἔθηκεν φιλότῃ μιγήμεναι, οὐκ ἐθέλουσῃ
 "Ὡς φάτο· τὸν δὲ ἄνακτα χόλος λείβει, υἱὸν ἄκουσῃ
 Κτείνειν μὲν ῥ' ἄλλειν, σιβύσσατο γὰρ τύγε θυμῷ
 Πέμπει δέ μιν Λυκίηνδε, πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρὰ,
 Ἰθάπας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά·
- 170 Δεῖξαι δ' ἠγώγειν ῥ' πενθερῷ, ὄφρ' ἀπόλοιτο.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ Λυκίηνδε θεῶν ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Λυκίην ἔξε, Ξάνθον τε ῥέοντα,
 Προφρονέως μιν τίεν ἄναξ Λυκίης εὐρείης.
 Ἐννῆμαρ ξείνισσε, καὶ ἐννέα βοῦς ἱέρυσεν·
- 175 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς,
 Καὶ τότε μιν ἐρέειρε, καὶ ἤτεε σῆμα ἰδίσθαι,
 "Ὅτι ῥά οἱ γαμβροῖο πάρα Προίτοιο φέροιτο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ σῆμα κακὸν παρεδέξατο γαμβροῦ,
 Πρῶτον μὲν ῥά Χλμαιραν ἀμαιμακέτην ἐκέλευσεν
- 180 Περφρέμεν — ἣ δ' ἄρ' ἔην θείον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων·
 Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χλμαιρα·
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο —
 Καὶ τὴν μὲν κατέπεφνε, θεῶν τεράσσι πιθίσας.
 Δευτέρῃσιν αὖ Συλῦμοισι μαχήσατο κυδαλίμοισιν·
- 185 Καρτίστῃν δὴ τήγχε μύχην φάτο δύνειν ἀνδρῶν·
 Τοιρίτῳ αὖ κατέπεφνε Ἀμαζόνας ἀντιανείρας.
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὑφαίνεν·

- Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης τῶϊας ἄριστους,
 Εἶσε λόγον· τοὶ δ' οὔτι πάλιν οἰκόνδε νέοντο·
 180 Πάντα· γὰρ κατέπεφνεν ἀμύμων Βελλεροφόντης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ γέγνωσκε θεοὺ γόνον ἦν ἰόντα,
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Δῶκε δὲ οἱ τιμῆς βασιλεῖδος ἥμιον πάσης·
 Καὶ μὲν οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον, ἔσχατον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλῆς καὶ ἀρούρης, ὅφρα νέμοιτο.
 Ἢ δ' ἔτεκε τρία τέκνα θαΐφρονι Βελλεροφόντῃ,
 Ἰσάνδρον τε καὶ Ἰππόλοχον καὶ Ἀσودάμειαν —
 Ἀσودαμείῃ μὲν παρελίσσατο μητίετα Ζεὺς·
 Ἢ δ' ἔτεκε ἀντίθεον Σαρπηδόνα χαλκοκορυστήν —
 190 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπῆχθαιτο πᾶσι θεοῖσιν,
 Ἦτοι ὁ καὶ πεδίον τὸ Ἀλφειὸν οἶος ἄλῃτο,
 Ὅν θυμὸν κατέδων, παῖτον ἀνθρώπων ἀλείφειν.
 Ἰσάνδρον δὲ οἱ υἱὸν Ἀρης ἄτος πολέμοιο
 Μαγνήμενον Σολύμοισι κατέκτανε κυδαλλέμοισιν·
 195 Τὴν δὲ χολωσαμένη χρυσήνιος Ἀρτεμις ἔκτα.
 Ἰππόλοχος δὲ μ' ἔτικτε, καὶ ἐκ τοῦ φημί γενέσθαι·
 Πέμπει δὲ μ' ἐς Τροίην, καὶ μοι μάλα πόλλ' ἐπίταλλον,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων,
 Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυρέμεν, οἳ μέγ' ἀριστοὶ
 200 Ἐν τ' Ἐφύρῃ ἐγένοντο καὶ ἐν Λυκίῃ εὐρείῃ.
 Ταύτης τοι γενεὴς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ βοῆν ὑγαθὸς Διομηδης.
 Ἐγχος μὲν κατέπηξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
 Αὐτὰρ ὁ μελιχίοισι προσηύδα ποιμένα λαῶν·
 205 Ἢ γὰρ νῦ μοι ξείνος πατρῷός ἐσσι παλαιός·
 Οἶνεὺς γάρ ποτε διὸς ἀμύμονα Βελλεροφόντην
 Ζείνισ' ἐνὶ μεγάροισιν, εἵκοσιν ἤματ' ἐρύξας·
 Οἱ δὲ καὶ ἀλλήλοισι πόρον ξεινήϊα καλά.
 Οἶνεὺς μὲν ζωστήηρα δίδου φοῖνικι φαεινόν,
 210 Βελλεροφόντης δὲ χρύσειον δέπας ἀμφικύπελλον·
 Καὶ μιν ἐγὼ κατέλειπον ἰὼν ἐν δώμασ' ἐμοῖσιν.
 Τυδῖα δ' οὐ μέμνημαι· ἐπεὶ μ' ἔτι τυτθὸν ἰδὼντα
 Κάλλιφ', ὅτ' ἐν Θῆβησιν ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν
 Τῷ νῦν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἀργεῖ μέσσω
 215 Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ, ὅτε κεν τῶν δῆμον ἴκωμαι.
 Ἐγχια δ' ἀλλήλων αἰετώμεθα καὶ δι' ὁμίλου.
 Πολλοὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ Τρῳῆς κλειτοὶ τ' ἐπισκυροί,
 Κτείνειν, ὃν κε θεὸς γε πόρῃ, καὶ ποσὶ νικεῖν·
 Πολλοὶ δ' αὖ σοι Ἀχαιοί, ἐναιρέμεν, ὃν κε δύνηαι·
 220 Τευχία δ' ἀλλήλοισι ἐπαμείβομεν· ὅφρα καὶ οἶδε

- Γνώσιν, ὅτι ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. —
 Ὡς ἄρα φωνήσαντε, καθ' ἵππων αἶψαντε.
 Χείρας τ' ἀλλήλων λαβέτην, καὶ πιστώσαντο.
 Ἐνθ' αὖτε Ἰαυκῶ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 235 Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομίδεα τεύχε' ἄμειβεν,
 Χρύσεια χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἔννεαβοίων. —
 Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαίᾳς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔκτανεν,
 Ἀμφ' ἄρα μιν Τρώων ἄλοχοι θεῖον ἠδὲ θυγάτρεις,
 Εἰρόμεναι παῖδάς τε, κασιγνήτους τε ἑας τε,
 240 Καὶ πόσιος· ὁ δ' ἔπειτα θεοῖς εὐχέσθαι ἀρωγῇ
 Πάσης ἐξείης πολλῇσι δὲ κήδε' ἐφήπτο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλεῖ ἔκτανεν,
 Ξεστῆς αἰθούσῃσι τετυγμένον — αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Πεντήκοντ' ἔνευσαν θύλαμοι ξιστοῖο λίθοιο,
 245 Πηληϊοὶ ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ παῖδες
 Κοιμῶντο Πριάμοιο πυρὰ μνηστῆς ἀλόχοισιν.
 Κουριάων δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἐνδοθεν αὐλῆς
 Δωδεκ' ἔσαν τέγροι θύλαμοι ξιστοῖο λίθοιο,
 Πηληϊοὶ ἀλλήλων δεδμημένοι· ἔνθα δὲ γαμβροὶ
 250 Κοιμῶντο Πριάμοιο παρ' αἰδοίης ἀλόχοισιν —
 Ἐνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ,
 Δαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρὸν εἶδος ἀρίστην·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἐκνον, τίπτε λιπὼν πόλεμον θρασὺν εἰλήλουθας;
 255 Ἢ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Μυκράμενοι περὶ ἄστυ. σέ δ' ἐνθάδε θυμὸς ἀνῆκεν
 Ἐλθόντ', ἐξ ἄκρης πόλιος Διὶ χεῖρας ἀνισχέιν.
 Ἀλλὰ μὲν, ὄφρα κέ τοι μελιθεῖα οἶνον ἐνέικω,
 Ὡς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν
 260 Πρῶτον· ἔπειτα δέ κ' αὐτὸς ὀνήσῃαι, αἶ κε πῆσθαι.
 Ἀνδρὲ δὲ κεκμηῶτι μένος μέγα οἶνος ἀέξει·
 Ὡς τὴν κέκμηκας, ἀμύνων σοῖσιν ἔτησιν.
 Τὴν δ' ἠμείβει· ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα, πότνια μήτηρ,
 265 Χρή μ' ἀπογνῶσθαι, μένεις δ' ἀλκῆς τε λύθωμαι.
 Χερσὶ δ' ἀνέπτοισιν Διὶ λείβειν αἶδοπα οἶνον
 Ἀζομαι· οὐδὲ πη ἔστι, κελαινεφεῖ Κρονίωνι
 Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον εὐχετάσθαι.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγελεῖς
 270 Ἐρχοο σὺν θυέεσσιν, πολλίσσασσι γαίμας·
 Πέπλον δ' ὅστις τοι χαριέστατος ἠδὲ μέγιστος
 Ἔστιν ἐνὶ μεγάρῳ καὶ τοι πολὺ φίλτατος αὐτῇ,
 Τὸν θές Ἀθηναίης ἐτὶ γούνασιν ἠὔκομοιο,

- Καὶ οἱ ὑποσχέσθαι δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηΐ,
 78 Ἦις, ἡκέστας, ἱρευνέμεν, αἶ κ' ἐλεῆσθ
 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα,
 Αἶ κεν Τιδίος υἱὸν ἀπόσχη Ἰλίου ἱρῆς,
 Ἀγρίον αἰχμητήν, κρατερὸν μῆσι τωρὰ φόβοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν πρὸς νηὸν Ἀθηναίης ἀγέλει'ης
 200 Ἔρχευ· ἐγὼ δὲ Πάριν μεταλεύσομαι, ὄφρα καλίσσω,
 Αἶ κ' ἐθέλῃς· εἰπόντος ἀκουέμεν· ὥς κέ οἱ αὐθι
 Ἰῦῖα χάροι! μέγα γὰρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα
 Τρωσὶ τε καὶ Πριάμῳ μεγάλῳ, τοιό τε πρισίν.
 Εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ', Αἶδος εἴσω,
 205 Φαίην κε φρίν' ἀτίρπου οὐζύος ἐκλεαθέσθαι.
 Ὡς ἔφαθ'· ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρ', ἀμφιπόλοισιν
 Κίκετο· ταὶ δ' ἄρ' αὐλίσσαν κατὰ ἄστυ γεραίαις.
 Αὐτὴ δ' ἐς θάλαμον κατεβίστατο κηώεντα,
 Ἐνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν
 210 Σιδονίων, τὰς αὐτὸς Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
 Ἦγυγε Σιδονίηθεν, ἐπιπλῶς εὐρία πόντον,
 Τὴν ὁδόν, ἣν Ἑλένην περ ἀνήγαγεν εὐπατέρειαν.
 Τῶν ἐν' αἵραμένη Ἐκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ,
 Ὅς κάλλιστος ἦν ποικίλμασιν ἡδὲ μέγιστος,
 215 Αὐτὴρ δ' ὥς ἀπείλαμιν· ἔκειτο δὲ νεάτος ἄλλων.
 Βῆ δ' ἵεναι, πολλὰ δὲ μετεσσεύοντο γεραίαι.
 Αἶ δ' ὅτε νηὸν ἵκανον Ἀθήνης ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Τῇσι θύρας ὤϊε Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Κισσηίης, ἄλοχος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο·
 220 Τὴν γὰρ Τρῶες ἔθηκαν Ἀθηναίης ἱέρειαν.
 Αἶ δ' ὀλολυγῇ πᾶσαι Ἀθήνῃ χεῖρας ἀνέσχον.
 Ἴδ' ἄρα πέπλον ἐλοῦσα Θεανὴ καλλιπάρῃος,
 Θῆκεν Ἀθηναίης ἐπὶ γούνασιν ἡυκόμοιο·
 Εὐχομένη δ' ἱρᾶτο Διὸς κούρῃ μεγάλῳ·
 225 Πότνι' Ἀθηναίῃ, ἱερὰ ἱπτολι, δια Θεῶν,
 Ἄξον δὴ ἔγχος Διομήδεος, ἡδὲ καὶ αὐτὸν
 Πηργεῖα δὸς πεσέειν Σκαιῶν προπάροιθε πυλάων·
 Ὅφρα τοι αὐτίκα νῦν δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηΐ,
 Ἦις, ἡκέστας, ἱρευνέσομεν, αἶ κ' ἐλεῆσθης
 230 Ἄστυ τε καὶ Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα.
 Ὡς ἔφατ', εὐχομένη· ἀνένεινε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ὡς αἶ μὲν ᾗ εἴχοντο Διὸς κούρῃ μεγάλοιο·
 Ἴκτωρ δὲ πρὸς δῶματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει
 Κικλῆ, τὴν δ' αὐτὸς ἔτενξε οὐν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄρμυτοι
 235 Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβόλακ· τέκτονες ἄνδρες·
 Οἳ οἱ ἐποίησαν θάλαμον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν,

- ἔγγυθι τε Πριάμοιο καὶ Ἑκτορος, ἐν πόλει ἄκρῃ.
 ἔνθ' Ἑκτωρ εἰσῆλθε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 ἔγχος ἔχ' ἐνδεκάπηχυν· πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 320 Αἰχμὴ χαλκείῃ, περὶ δὲ χρύσεοι· θίε πόρκης.
 Τὸν δ' εὖρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἔποντα,
 Αὐπιδι καὶ θώρηκα καὶ ἀγκύλα τόξ' ἀφώοντα·
 Ἀργεῖη δ' Ἑλένη μετ' ἄρα δμῳῇσι γυναιξίν
 Ἰστο, καὶ ἀμφιπόλοισι περικλυτὰ ἔργα κέλευεν.
 325 Τὸν δ' Ἑκτωρ νείκεσεν ἰδὼν αἰσχροῖς ἐπέεσσιν·
 Αἰμῶνι, οὐ μὲν καλὰ χόλον τότ' ἐνθεο θυμῷ.
 Αἰοὶ μὲν φθινύθουσι, περὶ πτόλιν αἰπὺ τε τείχος
 Μυρμηκόμενοι· σίο δ' ἔνεκ' αὕτῃ τε πτόλεμός τε
 Ἄστυ τόδ' ἀμφιδίδε· σὺ δ' ἂν μαχέσαιο καὶ ἄλλῳ.
 330 Εἴ τινα πού μεθιέντα ἰδοὺς στυγεροῦ πολέμοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, μὴ τάχα ἄστυ πυρὸς δηΐοιο θιέρεται.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἑκτορ' ἐπεὶ με κατ' αἶσαν ἐνέικεας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν,
 Τυῖνεκά τοι ἔρεω· σὺ δὲ σύνθεο, καὶ μὲν ἄκουσον·
 335 Οὗτοι ἐγὼ Τρώων τύσسون χόλῳ, οὐδὲ νειμήσει,
 Ἥμην ἐν θαλάμῳ, ἔθελον δ' ἄχρ' ἑποτραπέσθαι.
 Νῦν δέ με παραιοῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν,
 Ὡρμησ' ἐς πόλεμον· δοκεῖ δέ μοι ὧδε καὶ αὐτῷ
 Λαῖον ἔσσεσθαι· νίκη δ' ἐπαμβιβεται ἄνδρας.
 340 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ μείνον, Ἀρήϊα τεύχεα δύω.
 Ἢ ἔθ', ἐγὼ δὲ μέτειμι· κινήσεσθαι δέ σ' οὔω.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μελιχλοῖσιν·
 Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης,
 345 Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
 Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θύελλα
 Εἰς ὄρος, ἢ εἰς κύμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης·
 Ἐνθα με κύμ' ἀπόρσσε, πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάδε γ' ὧδε θεοὶ κακὰ τεκμήραντο,
 350 Ἄνδρὸς ἐπειτ' ὠφελλον ἀμείνονος εἶναι ἄκοιτις,
 Ὃς ἤδη νιμίσιν τε καὶ αἰσχεα πόλλ' ἀνθρώπων.
 Τούτῳ δ' οὔτ' ἄρ' νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω
 ἔσσονται· τῷ καὶ μιν ἐπαυρήσεσθαι οὔω.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, καὶ ἔξεο τῷδ' ἐπὶ δίφρῳ,
 355 Δᾶερ, ἐπεὶ σε μάλιστα πόνοις φρένας ἀμφιβέβηκεν
 ἔνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἵτης·
 Οἷσιν ἐπὶ Ζεὺς θῆκε κακὸν μῶρον, οἷς καὶ ὀπίσσω
 Ἀνθρώποισι πελωίμεθ' ἀοιδμοὶ ἔσσομένοισιν.
 Τῇν δ' ἡμιέβει· ἔπειτα μέγας κορυθαίολος Ἑκτωρ·

- 200 Μὴ με κάθιζ', Ἑλένη, φιλέονσά περ· οὐδέ με πείσεις,
 ἦδη γὰρ μοι θυμὸς ἐπέυσσται, ὄφρ' ἐπαμύνω
 Τρώεσσι, οἳ μὲν ἐμῷ ποδῇν ὑπείοντος ἔχουσιν·
 Ἀλλὰ σὺν' ὄρνυθι τοῦτον, ἵππειός θ' αὖ καὶ αὐτός.
 ὣς κεν ἔμ' ἔντοσθεν πύλιος καταμάρψῃ ἔντα.
 205 Καὶ γὰρ ἐγὼν οἰκόνδ' ἐστελεύσομαι, ὕψρα ἰδοίμαι
 Οἰκίας ἄλοχόν τε φίλιν καὶ νήπιον νῖον.
 Οὐ γάρ τ' οἶδ', εἰ ἔτι σφιν ὑπώροπος ἴσομαι αὐτίς,
 ἢ ἤδη μ' ἐπὶ χερσὶ θεοὶ δαιμόσων Ἀχαιῶν.
 ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 210 Αἶψα δ' ἐπειθ' ἵκανε δόμον· εὐναιετιάοντις,
 Οὐδ' εἴψ' Ἀνδρομάχην λευκώλεον ἐν μεγάροισιν·
 Ἀλλ' ἦγε ξὺν παιδί καὶ ἄμφιπέλω εὐπέπλω
 Πύργῳ ἐφιστήκει γούσασα τε μυρομένη τε.
 Ἐκτωρ δ' ὥς οἱ ἐνδον ἀμύμονα τέμειν ἄκοιτιν,
 215 Ἰωτῇ ἐπ' οἰδὸν ἰών, μετὰ δὲ δμωῆσιν ἔειπεν·
 Ἰὼ δ', ἄγε μοι, δμῳαί, νημερτέα μυθήσασθε·
 ἢ ἔβη Ἀνδρομάχῃ λευκώλεος ἐκ μεγάρου;
 ἢ ἐπὶ πηλὸν γαλῶων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, ἔνθα περ ἄλλαι
 220 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται;
 Τὸν δ' αὖτ' ὀτρυνὴ ταμὴ πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐπεὶ μάλ' ἀνωγὰς ἀληθέα μυθήσασθαι·
 Οὔτε πη ἐς γαλῶων, οὔτ' εἰνατέρων εὐπέπλων,
 Οὔτ' ἐς Ἀθηναίης ἐξοίχεται, εἰ θ' αὖ περ ἄλλαι
 225 Τρῳαὶ εὐπλόκαμον δεινὴν θεὸν ἰλάσκονται·
 Ἀλλ' ἐπὶ πύργῳ ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὐνεκ' ἄκουσαν
 Τείμεσθαι Τηῶας, μέγα δὲ κρύατος εἶναι Ἀχαιῶν.
 ἢ μὲν δὴ πρὸς τεῖχος ἐπαιγομένη ἀφικάνει,
 Μαινομένη εἰκνύα· φέρι δ' ἅμα παῖδα τιθήνη.
 230 ἢ ὅα γυνὴ ταμὴ· ὃ δ' ἀπέσσαντο δώματος Ἐκτωρ,
 Τὴν αὐτὴν ὁδὸν αὐτίς, εὐκτιμένας κατ' ἀγνιάς.
 ἔντε πύλας ἵκανε, διερχόμενος μέγα ὕστν,
 Σκαιάς — τῇ γὰρ ἔμελλε διεξιμεναι πεδλονδε —
 Ἰ.νθ' ἄλοχος πολὺδωρος ἐναντιῇ ἦλθε θεούσα.
 235 Ἀνδρομάχῃ, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔκαιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησση,
 Θήβῃ Τποπληκίῃ, Κιλίκισσ' ἀνδρῶσιν ἀνάσσειν·
 Γούπερ δὴ θυγάτηρ ἔχθ' Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἷ ἔπειτ' ἦντις ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αὐτῇ,
 240 Παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἰταλύφρονα, νήπιον αὐτῶς,
 Ἐκτορὶδην ἀγαπητόν, ἀλγικιον ὕστειρι καλῶ·
 Τὸν δ' Ἐκτωρ καλέσσει Σκαμάνδριον, αὐτὸρ οἱ ἄλλοι

- Ἀστυνάακτ'· ὅλος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 Ἦτοι ὁ μὲν μείδῃσεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 408 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο θυαυρυχέουσα,
 Ἐν τ' ἄρα αἱ φῦ χερσὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἐλκίσσεις
 Παῖδά τε τηπίαχον, καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἣ τύχα χήρη
 Σεῦ ἔσομαι· τύχα γὰρ σε κατακτατέονσιν Ἀχαιοί,
 410 Πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη,
 Σεῦ ἄφαμαρτούσῃ, χθόνα διμέναι· οὐ γὰρ εἴτ' ἄλλη
 Ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σύγε πότιμον ἐπίσπης,
 Ἄλλ' ἄγε· — οὐδέ μοι ἐστί πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
 Ἦτοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπέκτανε Δίος Ἀχιλλεύς,
 418 Ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κίλικον εὐναιετῆσσαν,
 Θήβην ὑψίπυλον· κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰετίωνα,
 Οὐδὲ μιν ξεναόριξε· σεβῆσσυτο γὰρ τόγε θυμῷ·
 Ἄλλ' ἄρα μιν κατέκτε οὐν ἔντεσι δαιδαλέοισιν,
 Ἥδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχειν· περὶ δὲ πτελὺς ἐφύτνεσσαν
 420 Νύμφαι ὕρεσιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δέ μοι ἐπὶ κασίγνητοί ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 Οἱ μὲν πάντες ἰὼ κλον ἤματι Ἄϊδος· εἴσω·
 Πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης Δίος Ἀχιλλεύς,
 Βουσὶν ἐπ' ἐλιπόδεσσι καὶ ἀργεννῆς οἶεσιν.
 428 Μητέρα δ' ἣ βασιλεύεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησση,
 Τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισι κτεάτεσσιν,
 Ἄψ ὅγε τὴν ἀπέλυσε, λαβὼν ἀπειρεῖσι· ἄποινα·
 Πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλ' Ἀρεμὶς ἰοχέαιρα.
 Ἐκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἐσσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 430 Ἥδ' ἐ κασίγνητος, σὺ δέ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 Ἄλλ' ἄγε νῦν ἐλάαιρε, καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ,
 Μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα·
 Λαὸν δὲ στήσον παρ' ἐρινεόν, ἐνθα μάλιστα
 Ἀμβατός ἐστι πόλις, καὶ ἐπίδρομον ἔπλετο τείχος.
 438 Τρεῖς γὰρ τῆγ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι,
 Ἄμφ' Ἀίαντι δῶω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα,
 Ἥδ' ἄμφ' Ἀτρεΐδης καὶ Τυδείος ἄλκιμον υἱόν·
 Ἦ πού τις σφιν ἐνίσπε θεοπροπίων ἐν εἰδώς;
 Ἦ νῦν καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνοίγει.
 440 Τὴν δ' αὐτὴ προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 Διδόμαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκισσιπέλους,
 Ἄτ' κε, κακὸς ὢς, ρόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο·
 Οὐδέ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ξίμμεναι ἐσθλὸς
 448 Διδί, καὶ προΐτοισι μετὰ Τρῳάσσι μύχισθαι,

- Ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἦδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 Εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμᾶρ, ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἥλιος ἱρή,
 450 Καὶ Πριάμος καὶ λαὸς εὐμμελίῳ Πριάμοιο.
 Ἄλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλχος ὀπίσσω,
 Οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης, οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος,
 Οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 Ἐν κονίῃσι πίσιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 Ὅσσοι σεῖ', ὅτε κεν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 455 Λακρύνευσαν ἄγῃται, ἐλευθερον ἡμᾶρ ἀπούρας·
 Καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἑύσσαι, πρὸς ἄλλης ἰσθὸν ὑφαίνουσ,
 Καὶ κεν ὕδωρ φορέοις Μεισηΐδος ἢ Τπερείης,
 Πούλλ' ἀεκαζομένη, κρατερῇ δ' ἐπικείμεν ἀνάγκη·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπησιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χέουσας·
 460 Ἐκτορός ἦδε γυνή, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἵπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 Ὡς ποτὶ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νέον ἔσσεται ἄλχος
 Χητεῖ τοιοῦτ' ἀνδρὸς, ἀμύνειν δούλιον ἡμᾶρ.
 Ἀλλὰ μὲ τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει,
 465 Πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σου θ' ἑκκηθυοῖο πυθέσθαι.
 Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὺς ὀρέξατο φαίδιμος Ἐκτωρ.
 Ἀφ' οὗ δ' ὁ παῖς πρὸς κόλπον εὐχόμενος τιθ' ἤνης
 Ἐκλινθε ἰσῶων, πατρός φίλον ὄψιν ἀνιχθεῖς,
 Τυφθήσας χαλκόν τ' ἰδέε λόφον ἵππιοχαίτην,
 470 Λεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 Ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος Ἐκτωρ,
 Καὶ τήν μιν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανόωσαν·
 Αὐτὰρ ὃγ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσει, πῆλ' ἐτε χερσίν,
 475 Εἶπεν ἐπενεχόμενος Αἰὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν·
 Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 Παῖδ' ἐμὸν, οἷς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπέα Τρῳέεσσιν,
 Ὡδε βίην τ' ἀγαθὸν, καὶ ἴλιον ἱφί ἀνάσσειν·
 Καὶ ποτὶ τις εἴπημι, πατρός δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων!
 480 Ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἑναρα βροτόεντα,
 Κτεῖνας δῆϊον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.
 Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Παιδ' ἰόν· ἣ δ' ἄρα μιν κηῶδι δέξατο κόλπῳ,
 Λακρύνειν γελάσασα· πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,
 485 Χαιρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Δαιμονίη, μή μοι τι λῆν ἀκαχίζεο θυμῷ!
 Οὐ γάρ τις μ' ὑπὲρ αἶσαν ἀνὴρ Αἰδὶ προΐαψαι·
 Μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,

- Οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν, ἐπὶν ταπρῶτα γένηται.
 490 Ἄλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 Ἰσιόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 Ἔργον ἐποίχισθαι· πόλεμος δ' ἄνδρесси μελήσει,
 Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας κόρυθ' εἴλετο φηίδιμος Ἐκτωρ
 495 Ἴππουριν· ἄλοχος δὲ φίλῃ οἰκόνδε βεβήκει
 Ἐντροπαλιζομένη, θυλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα.
 Αἴψα δ' ἐπειθ' ἴκανε δόμους εὐναιετάρους
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο· κινήσατο δ' ἔνδοθι πολλὰς
 Ἀμφιπόλους, τῆσιν δὲ γόον πάσῃσιν ἐνώρσεν.
 500 Αἱ μὲν εἰσι ζῶν γόον Ἐκτορα φ' ἐνὶ οἴκῳ·
 Οὐ γάρ μιν ἔτ' ἔφαντο ὑπότροπον ἐκ πολέμοιο
 Γευσθαι, προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν.
 Οὐδὲ Πάρις δὴ θυνεν ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν·
 Ἄλλ' ὄγ', ἐπεὶ κατέδου κλυτὰ τεύχεα, ποικίλλα χαλκῷ,
 505 Στεναὶ ἐπειτ' ἀνὰ ἄστυ, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππου, ἀκοστήουας ἐπὶ φάτῃ,
 Δεσμὸν ἀποφύξας θείῃ πεδίλοιο κροαίνων,
 Εἰσιθῶς λούεσθαι εὐρύφειος ποταμοῖο,
 Κυδιῶν· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 510 Ὡμοῖς αἵσσονται· ὃ δ' ἀγλαΐῃσι πεποιθώς,
 Ρίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων·
 Ὡς υἱὸς Πριάμοιο Πάρις κατὰ Περγάμου ἄκρης
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ, ἐβεβήκει
 Καρχαλόων, ταχέες δὲ πόδες φέρον· αἴψα δ' ἔπειτα
 515 Ἐκτορα δῖον ἔτετμεν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελλεν
 Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ἤ δάριζε γυναῖκί.
 Τὸν πρότερος προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής·
 Ἥθεῖ, ἢ μάλα δὴ σε καὶ ἐσσύμενον κατερύνω,
 Διθυῶν, οὐδ' ἦλθον ἐναΐσιμον, ὡς ἐκέλευες.
 520 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Δαιμόνι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὅς ἐναΐσιμος εἴη,
 Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης, ἐπεὶ ἄλκιμός ἐσσι·
 Ἀλλὰ ἐκὼν μεθιεύς τε καὶ οὐκ ἐθέλεις· τὸ δ' ἐμὸν κῆρ
 Ἀρνυται ἐν θυμῷ. ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἴσχε' ἀκούω
 525 Πρὸς Τρῶων, οἳ ἔχουσι πολὺν πόνον εἰνεκα σείο.
 Ἄλλ' ἴομεν· τὰ δ' ὀπισθὲν ἀρεσσόμεθ', αἶ κέ ποθι Ζεὺς
 Δῶη, ἐπουρανίοισι θεοῖς αἰειγενέτησιν
 Κρητῆρα στήσασθαι ἐλευθέρον ἐν μεγάροισιν,
 Ἐκ Τροίης ἐλάσαντας ἐν κρήμιδας Ἀχαιούς.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Η.

Achivos, æquis adhuc seu prosperis armis certantes, urgent Hector et Paris, in prælium reversi (1-16): quod ut tandem dirimatur, de Minervæ et Apollinis consilio, Helenique suasu, fortissimus quisque ab Hectore ad pugnam singularem provocatur (17-91). Menelaum, qui se alacrem ostendit, cæteris cunctantibus, deterret Agamemno (92-122); mox, a Nestore instigati, surgunt ad dimicandum novem heroës, ex quibus sortis eventus designat Ajacem Telamonium (123-205). Congrediuntur Hector et Ajax, acriterque depugnant, donec sub noctem, viribus pares, datis invicem muneribus, discedunt (206-312). In epulis publicis Nestor censet corpora cæsurum sepelienda et castra munienda: in Trojanorum concione Antenori, pacis et Helenæ cum opibus restituendæ auctori, respondet Paris, nihil se præter opes, sed eas propriis adjectis, redditurum (313-364). Illud responsum altero die Priamus ad Achivos perferri, atque, ut Trojanorum quoque corpora cremantur, inducias iniri jubet (365-420). Post hæc sepulturam curant utrique suorum, simul Achivi navalia sua muro fossæque cingunt; quæ opera Neptunus inter deos non sine indignatione miratur (421-464). Cænam nox sequitur minax tonitribus (465-482).

Ἑκτορος καὶ Ἀϊάντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις.

Ὡς ἱπῶν πυλίων ἐξίσσυτο φαίδιμος Ἑκτωρ·
 τῷ δ' ἄμ' Ἀλέξανδρος κί' ἀδελφεός· ἐν δ' ἄρα θυμῷ
 Ἀμφοτέροι μίμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ὡς δὲ θεὸς ναῦτησιν ἐλδομένοισιν ἔδωκεν
 5 Οὐρον, ἐπὴν κεκάμωσιν εὐξίστης ἑλάτῃσιν
 Πόντον θαύνοντες, καμάτῳ δ' ὑπὸ γυῖα λήνυνται.
 Ὡς ἄρα τῷ Τρώεσσιν ἐλδομένοισιν φανήτην.
 Ἐνθ' ἑλέτην, ὁ μὲν νιὸν Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
 Ἀρηϊ ναυτιάσσαν Μενέσθιον, ὃν κορυνήτης
 10 Γίγναι· Ἀρηϊθός καὶ Φιλομέδουσα βοῶπις·
 Ἑκτωρ δ' Ἡϊονῆα βάλ' ἔγχεϊ δ' ἐνύοντι

- Ἀνχίν' ὑπὸ στεφάνης εὐχάλοιο, λῦσε δὲ γυῖα.
 Γλαῦκος δ', Ἴππολόχοιο πάϊς, Ἀνκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἰφίνοιο βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 15 Δεισιδὴν, ἵππων ἐπιάλμενον ὠκειάων,
 Ὀμον· ὃ δ' ἐξ ἵππων χαμάδις πέσσε, λύντο δὲ γυῖα.
 Τούς δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Ἀργείους ὀλέκοντας ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 Βῆ ἥα κατ' Οὐλύμποιο παρήγων αἶξασα
 20 Τίον εἰς ἱερήν. τῇ δ' ἀντίος ὤρνυτο Ἀπόλλων,
 Περσάμου ἐκ κατιδῶν, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Ἀλλήλοισι δὲ τῶγε συναντίσθη παρὰ φηγῶ.
 Τὴν πρότερος προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Τίπτε σύ δ' αὖ μεμῆαυῖα, Διὸς θυγάτηρ μεχάλοιο.
 25 Ἥλθες ἅπ' Οὐλύμποιο, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκεν·
 Ἥ ἵνα δὴ Λαηνοῖσι μάχης ἑτεροαλκεία νίκην
 Δῶς; ἐπεὶ οὔτι Τρῶας ἀπολλυμένους ἑλεαίρεις.
 Ἄλλ' εἴ μοι τι πῖθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
 Νῦν μὲν παύσωμεν πόλεμον καὶ δηϊοτήτα
 30 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχήσονται, εἰσόκε τέκμων
 Πῶλον εὖρωσιν· ἐπεὶ ὥς φίλον ἔπλετο θυμῷ
 Τμῶν ἀθανάτησι, διαπραθῆεν τόδε ἄστυ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡδ' ἔστω, Ἐκάργε· τὰ γὰρ φρονέουσα καὶ αὐτὴ
 35 Ἥλθον ἅπ' Οὐλύμποιο μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Ἄλλ' ἄγε, πῶς μέμονας πόλεμον καταπασσέμεν ἀνδρῶν;
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἐκτορος ὄρωμεν κρατερὸν μένος ἵπποδάμοιο,
 Ἦν τινά που Λαητῶν προκαλέσεται, οἷόθεν οἶος
 40 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 Οἱ δὲ κ' ἀγασσάμενοι χαλκοκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Οἶον ἐπόρσειαν πολεμίζειν Ἐκτορι δίῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθης θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Τῶν δ' ἔλενος, Πριάμοιο φίλος παῖς, σὺνθετο θυμῷ
 45 Βουλὴν, ἣ ἥα θεοῖσιν ἐφῆνδανε μητιόωσιν·
 Στῆ δὲ παρ' Ἐκτορ' ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, υἱὲ Πριάμοιο, Διὶ μῆτιν ἀτάλαντα,
 Ἥ ἥα νῦ μοι τι πῖθοιο; κασίγνητος δὲ τοί εἰμι·
 Ἄλλους μὲν κἀθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 50 Αὐτὸς δὲ προκαλέσσαι Ἀχαιῶν ὅστις ἄριστος,
 Ἀντίβιον μαχέσασθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Οὐ γάρ ποῦ τοι μοῖρα θανεῖν καὶ πότμον ἐπισπείν.
 Ὡς γὰρ ἐγὼν ὅπ' ἄκουσα θεῶν αἰγιγενετάων.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτ' ἐχάρη μέγα, μῦθον ἀκούσας.

- 66 Καὶ ῥ' ἐς μέσσον ἰὼν, Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας,
 Μίσσον δουρὸς ἑλὼν· τοὶ δ' ἰδρὺνθῆσαν ἀπαντες.
 Καὶ δ' Ἀγαμέμνων εἰσεν ἑὺκνήμιδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' ἄρ' Ἀθηναίη τε καὶ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Ἐξέσθην, ὄρνισιν ἰοικότες αἰγυπιοῖσιν,
 67 Φηγῶ ἔφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διὸς αἰγιοχοιο,
 Ἀνδράσι τερπόμενοι· τῶν δὲ στίχες εἶατο πυκναί,
 Ἀσπίσι καὶ κορυθισσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι.
 Οἷη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἐπὶ φρεῖ,
 Ὅρνυμένοιο γέον, μελάνει δὲ τε πόντος, ὅπ' αὐτῆς·
 68 Τοῖται ἄρα στίχες εἶατ' Ἀχαιῶν τε Τρώων τε
 Ἐν πεδίῳ· ἔκτωρ δὲ μετ' ἀμφοτέροισιν ἔειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ ἑὺκνήμιδες Ἀχαιοί.
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσεν,
 70 Ἀλλὰ κακὰ φρονέων τεκμαίρεται ἀμφοτέροισιν,
 Εἰζόκεν ἧ ὑμεῖς Τροίην εὐπυργον ἔλητε,
 Ἢ αὐτοὶ παρὰ νηυσὶ δαμῆετε πορτοπόροισιν.
 Τμῖν μὲν γὰρ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιῶν·
 Τῶν νῦν ὅντινα θυμὸς ἐμοὶ μαχίσασθαι ἀνώγει,
 71 Δεῦρ' ἴτω ἐκ πάντων, πρόμος ἔμμεναι ἔκτορι δῖῳ.
 Ὡδε δὲ μνθεόμην, Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω·
 Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κείνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῷ,
 Τεύχεα συλήσας, φερέτωι κολας ἐπὶ νῆας,
 Σῶμα δὲ οἰκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς με
 72 Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανάοντα.
 Γί δέ κ' ἐγὼ τὸν ἔλω, δῶή δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων,
 Τεύχεα συλήσας, οἶσω προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Καὶ κρεμῶω προτὶ νηὸν Ἀπόλλωνος ἑκάτοιο·
 Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας εὐσσελμούς ἀποδώσω,
 73 Ὅφρα ἰ ταρχύσωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Σῆμά τέ οἱ χεύωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλληςπόντῳ·
 Καὶ ποτὲ τις εἴπῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων,
 Νῆϊ πολυκλήιδι πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον·
 Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος,
 74 Ὅν ποτ' ἀριστεύοντα κατέκτανε φαίδιμος ἔκτωρ.
 Ὡς ποτὲ τις ἱρέει· τὸ δ' ἐμὸν κλέος οὐποτ' ὀλεῖται.
 Ὡς ἱφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ·
 Αἶθεσθιν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.
 Ὅψι δὲ δὴ Μεγέλαος ἀνίστατο, καὶ μετέειπεν,
 75 Νείκει ὀνειδίζων, μέγα δὲ στεραχίζετο θυμῷ·
 Ὡ μοι, ἀπειλητῆρες, Ἀχαιῖδες, οὐκέτι Ἀχαιοί!
 Ἢ μὲν δὴ λῶβῃ τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς,
 9*

- Εἰ μὴ τις Δαναῶν νῦν Ἕκτορος ἀντίος εἶσιν.
 Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε·
 99 Ἥμενοι αὐθι ἐκαστοὶ ἀκήριοι, ἀκλεῖς αὐτως·
 Τῷδε δ' ἐγὼν αὐτὸς θωρήσομαι· ἀντάρ ὑπερθ
 Νίκης περφατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ὡς ἀρα φωνήσας κατεδύσατο τεύχεα καλά.
 Ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοιο τελευτῇ
 108 Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν· ἐπεὶ πολὺ φέριτερος ἦε
 Εἰ μὴ ἀναιῖζαντες ἔλον βασιλῆες Ἀχαιῶν·
 Αὐτὸς τ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Δεξιτερῆς ἔλε χειρὸς, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμ
 Ἀφραίνεις, Μενέλαε Διοτρεφές· οὐδέ τί σε
 110 Ταύτης ἀφροσύνης· ἀνὰ δ' ἴσχεο, κηδόμενός π
 Μηδ' ἔθει· ἐξ ἔριδος σεῦ ἀμείνονι φωτὶ μάχεσθ
 Ἕκτορι Πριάμειδῃ, τότε στυγίονσαι καὶ ἄλλοι.
 Καὶ δ' Ἀχιλεὺς τούτῳ γὰρ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ
 Ἐφύγ' ἀντιβολῆσαι, ὅπερ σίε πολλὸν ἀμείνων.
 118 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἵζου, ἰὼν μετὰ ἔθνος ἑταίρων
 Τούτῳ δὲ πρόμον ἄλλον ἀναστήσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἴπερ ἀδείης γ' ἐστὶ, καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρι
 Φημί μιν ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἶ κε φύγῃ
 Διῆου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δῆϊότητος.
 120 Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφείου φρένας ἦρ
 Αἴσιμα παρειπών· ὃ δ' ἐπείθετο· τοῦ μὲν ἐπ
 Γηθόσυννοι θεράποντες ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλον·
 Νίστωρ δ' Ἀργείοισιν ἀνίστατο, καὶ μετέειπε
 ὦ πόποι! ἡ μέγα πένθος Ἀχαιῖδα γαῖαν
 128 Ἦ κε μέγ' οἰμώξετε γέρον, ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 Ἐσθλὸς Μυρμιδόνων βουληφόρος ἦδ' ἀγορητή
 Ὅς ποτὶ μ' εἰρόμενος μέγ' ἐγήθεεν ὦ ἐνὶ οἴκῳ
 Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε.
 Τού· νῦν εἰ πτώσσοντας ὕφ' Ἕκτορι πάντας
 130 Πολλὰ κεν ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας αἶερα
 Θυμὸν ἀπὸ μελέων δύναι δόμον Ἀΐδος εἶσω.
 Αἶ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἀποί
 Ἥβῃ, ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόφῳ Κελεύοντι μάχοντι
 Ἀγρόμενοι Πύλμοι τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσίμωρε
 138 Φειάς παρ' τειχεσιν, Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
 Τοῖσι δ' Ἐρευνθάλλων πρόμος ἴστατο, ἰσόθεο
 Τεύχε' ἔχων ὥμοισιν Ἀρηϊθόοιο ἀνακτος,
 Δίου Ἀρηϊθόου, τὸν ἐπὶ κλησιν κορυνήτην
 Ἀνδρὲς κίκλησκον, καλλίζωνοι τε γυναῖκες,
 140 Οὐνεκ' ἄρ' οὐ τόξοισι μαχίσκετο, δουρὶ τε μαί

- Ἀλλὰ σιδηρεὶν κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας.
 Τὸν Λυκόοργος ἔπειρε δόλῳ, οὔτι κρατεῖ γα,
 Στυνωπῶ ἐν ὁδῷ, ὅθ' ἄρ' οὐ κορύνῃ οἱ ὀλεθρον
 Χρᾶϊσμα σιδηρεὶν· πρὶν γὰρ Λυκόοργος ὑποφθᾶς
 45 Δουρὶ μίσσον πεφόνησεν· ὁ δ' ὑπτιος οὐδεὶ ἐρείσθη·
 Τυχῆα τ' ἐξανάριξε, τὰ οἱ πόρε χάλκεος Ἄρης·
 Καὶ τὰ μὲν αὐτὸς ἔπειτα φόρει μετὰ μῶλον Ἀρης.
 Ἀντάρ ἐπεὶ Λυκόοργος ἐνὶ μεγάροισιν ἐγήρα,
 Δῶκε δ' Ἐρευνθαλίῳ, φίλῳ θεράποντι, φορῆσαι·
 50 Τοῦ ὅγε τύχη ἔχων, προκαλλέετο πάντας ἀρίστους.
 Οἱ δὲ μάλ' ἐτρόμον καὶ ἰδεῖδισαν, οὐδέ τις ἔτλη·
 Ἄλλ' ἐμὶ θυμὸς ἀνῆκε πολυτλήμων πολεμῆζειν
 Θάρσῃ ψ'· γενεῇ δὲ νεώτατος ἔσκειν ἀπάντων·
 Καὶ μαχόμεν οἱ ἐγώ, δῶκεν δὲ μοι εὖχος Ἀθήνη.
 55 Τὸν δὲ μήκιστον καὶ κάρτιστον κτάνον ἄνδρα·
 Πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δὲ μοι ἔμπεδος εἴη, *εἴη*
 Τῇ καὶ τάχ' ἀντήσεται μάχης κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τμῶν δ' οἵπερ ἔασιν ἀριστῆες Παναχαιοῖν,
 60 Οὐδ' οἱ προφρονίως μέμαθ' Ἐκτορος ἀντίον ἔλθειν.
 Ὡς εἰκέσας ὁ γέρον· οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνίσταν.
 Ὡρτο πολὺν πρῶτος· μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θουῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῇ·
 65 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπᾶν Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, αἰτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ·
 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός·
 Ἄν δὲ Θόας Ἀνδραϊμονίδης καὶ διος Ὀδυσσεύς·
 Πάντες ἄρ' οἷγ' ἔθειλον πολεμῆζειν Ἐκτορι δίῳ.
 70 Τοῖς δ' αὖτις μετίειπε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Κλήρω νῦν πεπάλαχθε διαμπερές, ὅς κε λάχῃσιν·
 Οὗτος γὰρ δὴ ὀνήσει εὐκνήριδας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ δ' αὐτὸς ὃν θυμὸν ὀνήσεται, αἶε φύγησιν
 Ληΐου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτήτος.
 75 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ κλῆρον ἐσημῆναντο ἕκαστος,
 Ἐν δ' ἔβαλον κυνέη Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο.
 Λαοὶ δ' ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνίσχον·
 Ὡδε δὲ τις εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἦ Αἴαντα λαχεῖν, ἦ Τυδείδης υἱόν,
 80 Ἥ αὐτὸν βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης!
 Ὡς ἄρ' ἔφην· πᾶλλεν δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἐκ δ' ἔδοξε κλήρος κυνέης, ὃν ἄρ' ἦθελον αὐτοί,
 Αἰάντος· κήρυξ δὲ φέρων ἄν' ὅμιλον ἀπάντη,

- Διὸς ἐνδία πασιν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 185 Οἱ δ' οὐ γινώσκοντες, ἀπηνέησαντο ἕκαστος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸν ἵκανε, φέρον ἄν' ὅμιλον ἄπει-
 Ὅς μιν ἐπιγράψας κυνὴν βάλε, φαίδιμος Αἴας·
 ἦτοι ὑπέσχεθε χεῖρ'. ὁ δ' ἄρ' ἐμβαλεν, ἄγχ-
 Γινῶ δὲ κλήρου σῆμα ἰδὼν, γηθησε δὲ θυμῷ.
 190 Τὸν μὲν παρ πόδ' ἰὼν χαμάδις βάλε, φώνησέ-
 Ὡ φίλοι, ἦτοι κλήρος ἐμός· χαίρω δὲ καὶ
 θυμῷ, ἐπεὶ δοκίμω νικησέμεν Ἑκτορα διον.
 Ἄλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἂν ἐγὼ πολεμῆϊα τεύχεα δύ-
 Τόφρ' ὑμεῖς εὐχεσθε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,
 195 Σιγῇ ἐφ' ὑμείων, ἵνα μὴ Τρῳῆς γε πύθωνται.
 ἦε καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ οὐτίνα δεῖδιμεν ἔμπη-
 Οὐ γάρ τις με βίη γε ἐκὼν αἰκοντα διηται,
 Οὐδὲ μὲν ἰδρεῖη· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νῆϊδά γ' οὔτα
 ἔλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθαι τε τραφέμεν τε
 200 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' εὖχοντο Διὶ Κρονίῳ ἄ-
 Ὡδε δὲ τις εἵπεσκεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδθ' ὅτε μεδέων, κύδιστε, μέγ-
 Λὸς νίκην Αἴαντι καὶ ἀγλαὸν εὖχος ἀρέσθαι·
 Εἰ δὲ καὶ Ἑκτορά περ φιλέεις, καὶ κῆδεται αἰ-
 205 Ἴσῃ ἀμφοτέροισι βίην καὶ κύδος ὅπασσον.
 Ὡς ἄρ' ἔφην· Αἴας δὲ κορύσσετο νώροπ-
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῦ ἕστατο τεύχη,
 Στυάτ' ἐπειθ', οἷός τε πελώριος ἔρχεται Ἀρι-
 Ὅς· εἰσιν πόλεμόνδε μετ' ἀνέρας, οὔτε Κρο-
 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.
 Τοῖος ἄρ' Αἴας ὤρτο πελώριος, ἔρκος Ἀχαιῶ-
 Μειδιῶν βλοσυροῖσι προσώπασι· νέρθε δὲ
 ἦε μακρὰ βιβας, κραδῶν δολιχόσκιον ἔγχος
 Τὸν δὲ καὶ Ἀργεῖοι μέγ' ἐγήθηον εἰσορόοντες·
 215 Τρῳᾶς δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπῆλυθε γυνὴ ἕκαστι
 Ἑκτορί τ' αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πάτασσε
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύν-
 Ἀψ λαὸν ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ προκαλέσασατο χάρμη
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρον σάκος, ἥντε πύ-
 220 Χάλκεον, ἑπταβόειον, ὃ οἱ Τυχίος κάμει τεύχεω
 Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος, ὅτλη ἐνὶ οἴκῳ ναῖω
 Ὅς οἱ ἐποίησεν σάκος αἰόλον, ἑπταβόειον,
 Ταύρων ζατρεφίων, ἐπὶ δ' ὄγδοον ἦλασε χαλκῷ
 Τὸ πρόσθε στέρνοιο φέρον Τελαμώνιος Αἴας,
 225 Στῆ ἥα μάλ' Ἑκτορος ἐγγύς, ἀπειλήσας δὲ πῖ-
 Ἑκτορ, νῦν μὲν δὴ σάφα εἴσεται οἰόθεν οἷ-

- Οἳ καὶ Λαῖονοισιν ἀριστῆες μετίασιν,
 Καὶ μετ' Ἀχιλλῆα φηξήτορα, θυμολίοντα.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν νῆεσσι κορωνίσιν ποντοπόροισιν
 130 Καὶ ἀπομηρίσας Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν·
 ἡμεῖς δ' εἰμὲν τοιοί, οἳ ἂν σέθεν ἀντιάσαιμεν,
 Καὶ πολῖτες· ἄλλ' ἄρχει μάχης ἡδὲ πτολίμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 Ἄλαν Διογενῆς, Τυλαμῶνι, κοίρανε λαῶν,
 135 Μῆτι μιν, ἥντε παιδὸς ἀφαιρουῖ, πειρητέε,
 Ἴδὲ γυναικός, ἣ οὐκ οἶδεν πολέμῃα ἔργα.
 Αὐτὰρ ἐγὼν εὐ οἶδα μάχας τ' ἀνδροκτασίας τε·
 Οἷδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἷδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νωμῆσαι βῶν
 Ἀκαλῆην, τό μοι ἐστί ταλαύριον πολέμῳ·
 140 Οἶδα δ' ἐπαΐξαι μόθον ἱππῶν ὠκείων·
 Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δῆτ' αἰ μάλ' ἐπιδόσθαι Ἀργεῖ.
 Ἄλλ' οὐ γάρ σ' ἐθέλω βαλῆιν, τοιοῦτον ἔόντα,
 Λαῖον οἰκιστῆσας, ἀλλ' ἀμφαδόν, αἶ καὶ τύχημι.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτε δολιχόσκιον ἔγχος,
 145 Καὶ βάλεν Αἰάντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Ἀκρότατον κατὰ χαλκόν, ὅς ὕψους ἦεν ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐξ δὲ διὰ πτύχας ἤλθε θαῖζων χαλκὸς ἀτειρής·
 Ἐν τῇ δ' ἐβδομάτῃ φινῶ στέτο. δευτέρως αὖτε
 Αἴας Διογενῆς προῖτε δολιχόσκιον ἔγχος,
 150 Καὶ βάλε Πριαμίδαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔτισσεν.
 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαϊδάλου ἡρήρηστο·
 Ἀντικρὺ δὲ παρὰ λαπαρήν διάμνησε χιτῶνα
 Ἐγχος· ὃ δ' ἐκλίνθη, καὶ ἀλευατο Κῆρα μέλαιναν.
 155 Τὼ δ' ἐκπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἄμ' ἄμφω,
 Σύν ῥ' ἐπισσιν, λείουσιν τοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Ἢ σοὶ κἀπυροισιν, τῶντε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
 Πριαμίδης μὲν ἔπειτα μίσσον σάκος οὐτασε δουρὶ,
 Οὐδ' ἐρῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ.
 160 Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἣ δὲ διαπρὸ
 ἤλυθεν ἔγχει, στρυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Τμηθῆν δ' αὐτὴν ἐπῆλθε· μέλαν δ' ἀνεκήμιεν αἷμα.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπὸ λυγρῆς μάχης κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 165 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε·
 Τῷ βάλεν Αἰάντος δεινὸν σάκος ἑπταβόειον,
 Μίσσον ἐπὶ κορυφῇ· περιήχησεν δ' ἄρα χαλκός.
 Δεύτερος αὖτ' Αἴας πολὺν μελίζονα λύαν αἶερας,
 Ἢ καὶ ἐπιδιρήσας, ἐπέρισε δὲ ἴν' ἀπὲλθερον·

- 270 Εἴσω δ' ἄσπιδ' ἔαξε, βαλὼν μυλοειδέϊ πέτρῃ
 Βλάψε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὑπτιος εἰ
 Ἄσπιδ' ἐνιχυρμποθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσι
 Καὶ νύ κε δὴ ξιφείεσσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντι
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἡδὲ καὶ ἄνδρά
 275 Ἥλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχρῆς
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω
 Μίσσῳ δ' ἀμφοτέρων σκηπτρα σκέθον· εἰ
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλῳ, πολεμίζετε, μηδὲ μ
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Ἄμφω δ' αἰχμητά· τόγῃ δὴ καὶ ἴδμεν ἅπα
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πρ
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμῶ
 Ἰδαῖ', ἔκτορι ταῦτα κεινέετε μυθήσασθαι
 285 Αὐτὸς γὰρ χάρμῃ προκαλίσσαστο πάντας ἄρ
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥ περ ἄ
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος
 Αἴαν· ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρται
 290 Νῦν μὲν παυσώμεσθα μάχης καὶ δηϊοτήτος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰς ὅκ
 Ἄμμε διακρίνη, δῶν δ' ἑτέροισι γε νίκην·
 Νῦξ δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πρ
 Ὡς σύ τ' εὐφρογῆης πάντας παρὰ νηυσὶν ἄ
 295 Σοὺς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἑταῖρους, οἳ τοι ἐ
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακ
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλο
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν
 300 Ὅφρα τις ὦδ' εἴησιν Ἀχαιῶν τε Τρώων·
 Ἴη μὲν ἐμαρνάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροι
 Ἡδ' αὖτ' ἐν φιλότῃ διέτμαγεν ἄρθμήσαι
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι
 305 Αἶας δὲ ζωστήρα δίδου φοῖνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντι, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχ
 Ἥϊ', ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαδον κίε. τοὶ δ' ἔχ
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμία προσιόντα,
 Ἄπαντος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἅαπ
 310 Καὶ ῥ' ἔχον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεοντες σόον
 Αἴαντι· αὐθ' ἐτέρωθεν ἐυκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κεχαρηότα νή

- Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
 Τοῖσι δὲ βούν ἱερεύσεν ἀναξ ἄνδρων Ἀγαμέμνων,
 316 Ἄρσενα, πενταίτηρον, ὑπερμενεῖ Κρονίωνι.
 Τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔποι, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
 Μιστυλλόν τ' αἶψ' ἐπιστῆμένως, πεῖράν τ' ὀβελόισιν,
 ἤλπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πανσάντο πόρου, τετύκοντό τε δαῖτα,
 320 Δαίνυντ', οὐδὲ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
 Νώτοισιν δ' Αἴαντα διηνεκέεσσι γέρας ἱερν
 Ἥρω· Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς δ' ἔρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 326 Νέστωρ, οὐ καὶ πρῶθεν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 "Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 Πολλοὶ γάρ τε θναῖσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Τῶν νῦν αἷμα κελαινὸν εὐρύορον ἀμφὶ Σκάμανδρον
 330 Ἑσκίδας' ὅξιν Ἀρης, ψυχὰς δ' Αἰδὸςδε κατήλθον.
 Τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν ἄμ' ἱοὶ παῦσαι Ἀχαιῶν,
 Αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροὺς
 Βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· αἰτὰρ κατακήμεν αὐτούς
 Τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, ὥς κ' ὅστις παισὶν ἕκαστος
 336 Οἶκαδ' αἶψ', ὅτ' ἂν αὐτε νιώμεθα πατρίδα γαῖαν.
 Τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
 Ἀκριτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δαίμομεν ὄκα
 Πυργὸν ὑψηλοῖς, ἔλλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
 340 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη.
 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
 Ἥχ' ἱπποῖς καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἑούσα,
 Μήποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήντησαν βασιλῆες.
 346 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένοιτ' Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
 Δεινὴ, τετρηχύν, παρὰ Πριάμοιο θυρήσιν.
 Τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἠδ' ἐπίκουροι,
 "Ὅφρ' εἰπω, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κεύει.
 350 Δεῖτ' αἶψ' Ἀργεῖν Ἰλῆην καὶ κτήμαθ' ἄμ' αὐτῇ
 Δώομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
 Ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἡμῖν.
 [Ἐλπομαι ἐκτελέσθαι, ἵνα μὴ φέξομεν ὧδε.]
 Ἴφτοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔειπε. τοῖσι δ' ἀνίστη
 356 Δίος Ἀλῆξανδρος, Ἐλένης πόσις ἠῦκόμοιο·

- Ὃς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδῃ
 Ἀντήνορ, σὺ μὲν οὐκέτι ἔμοι γῆλα ταῦτ'
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοστή
 Εἰ δ' ἐτέον δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις
 360 Ἐξ ἅρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αἰ
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρῳέεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύω
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναιῖκα μὲν οὐκ ἀποδίδωμι
 Κτήματα δ' ὅσσ' ἀγομῃν ἐξ Ἀργεος ἡμέτερον
 Πάντι ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ'
 365 Ἴστοι ὄγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔζετο. τοῖσι
 Δαρδανίδης Πηλεΐδης, θεόφιν μῆστωρ αἰνέων
 Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῳῆες καὶ Δαρδανοὶ ἡδ' ἐγώ·
 Ὅφρ' εἰπῶ, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει
 370 Νῦν μὲν δόρπον ἔλυσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοι
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος
 Ἠῶθεν δ' Ἰδῆϊος ἱὼ κοίλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνωνι καὶ Μενελάῳ
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὕρως
 375 Καὶ δὲ τόδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶψ' ἐλθέτω
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχερές, εἰςόκε νεκροὺς
 Κήρομεν· ὅστερον αὐτὲ μαχυσόμεθ', εἰςόκε ἐγὼ
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἅρα τοῦ μάλα μὲν κλύον,
 380 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελαμῶν
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Τοὺς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαναοὺς, θεράποντας
 Ἰνῆϊ πάρα προύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετῴρωνεν ἡπύτα κήρυξ·
 385 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις ἀριστεύουσιν Παναχαῖω
 Ἠρώγει Προΐαμος τε καὶ ἄλλοι Τρῳῆες ἀγασσάμενοι.
 Εἰπεῖν, αἶψ' ἐπεὶ ἔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρω
 Κτήματα μὲν, ὅσ' Ἀλεξάνδρος κοίλης ἐνὶ νηὶ
 390 Ἠγάγετο Τροίηνδ'—ὥς προῖν ὠφελὲς ἀπολίσσεται
 Πάντι ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἔτ' οἴκοθεν ἄλλ'
 Κουριδίην δ' ἄλογον Μενελάου κυδαλλέμοιο
 Οὐ φησιν δώσιν· ἥ μὲν Τρῳῆες γε κίλονται.
 Καὶ δὲ τόδ' ἠρώγειον εἰπεῖν ἔπος, αἶψ' ἐθέλει
 395 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχερές, εἰςόκε νεκροὺς
 Κήρομεν· ὅστερον αὐτὲ μαχυσόμεθ', εἰςόκε δ' ἐγὼ
 Ἄμμε διακρίνη, δαίη δ' ἐτέροισι γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἅρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο

- Ὅψι δὲ δὴ μετείπει βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 600 Μῆτι ἄρ' τις νῦν κτήματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μήθ' Ἑλένην· γνωτὸν δέ, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστιν,
 Ὡς ἤδη Τρώεσσι ὀλίθρου πείρατ' ἐφῆπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπλάχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
 605 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαῖρων·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκρῶν κατατεθνηῶτων
 610 Πῖγνι, ἐπεὶ κε θάνωσι, πυρὸς μελισσόμεν ὅκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίλδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορβὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἥλιον ἰρήν.
 Οἱ δ' ἔειπ' εἰν ἀγορῇ Τρῶες καὶ Λαρδανίωνες,
 615 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδέχμενοι ὅπποι' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὃ δ' ἄρ' ἤλθε καὶ ἀγγέλλην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν· τοὶ δ' ὀπλίζοντο μάλ' ὅκα,
 Ἀμφοτέρων, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐϋσσελμων ἀπὸ νῆων
 620 Ὡτρυνον, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρῆεταο βαθυρρόου Ὀκeanοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντιον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνώnai χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕαστον·
 625 Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεντα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξῶν ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἴα κλαίειν Πρῆλαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἥλιον ἰρήν.
 630 Ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πω ἥως, εἴη δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 635 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα ποιεον ἐξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τείχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νῆων τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποῖον εὐ ἀραρνίας,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 640 Ἐκτοσθεν δὲ βαθειᾶν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί·
 οἱ δὲ θεοὶ παρ Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 445 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ἰοσειδῶν ἐροσλθῶν·
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπεί-
 "Οστις ἔτ' ἀθανάτοισι νοσὸν καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοί
 Τείχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἄμφι δὲ τάφρῃ
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δούσαν κλειτὰς ἑκατόμβας;
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται·
 Τοῦ δ' ἐπιλήπομαι, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἴφρ' Αἰομέδοντι πολίσσασμεν ἀθλήσμεν τε.
 Τὸν δὲ μὲν ὀχθήσους προσέφη νεφεληγερέα Ζεὺς·
 455 ὦ πόποι, ἔννοσθ' αἶψα, εὐρυσθενές, οἷον εἶπες;
 Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δέξεται νόημα,
 "Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται·
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοί
 460 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τείχος ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ὕλα πᾶν καταχεῖ-
 Αὐτίς δ' ἦϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τείχος ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τετέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν·
 Βουφόρον δὲ κατὰ κλισίῃς, καὶ δόρπον ἔλονται·
 Νῆες δ' ἐκ Ἀθήμνοιο παρέστασαν, οἶνον ἄγονα
 Πολλὰί, τὴς προΐηκεν Ἰησονίδης Εὐνῆτος,
 Τὸν ῥ' ἔτεχ' Ὀδυσσεύς ὑπ' Ἰήσορι, ποιμένι·
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγυμέμονι καὶ Μεγέλαδ' Ἰφιδάμνῳ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθυ, χίλια μέτρα·
 Ἐνθεν ἄρ' οἰνίζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνὶ σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ῥινόϊς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεσσιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι· τίθιντο δὲ δαῖτα θεοὶ
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπὶ κούρῃ
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς·
 Σμερδαλέα κτυπέων· τοὺς δὲ χλωρὸν δέος ἦρ·
 480 Οἶνον δ' ἐκ δειπίων χαμῆδ' ἔχον, οὐδὲ τις ἔτι
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λεῖψαι ὑπερμεινέϊ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπνῶν δῶρον ἔλο

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in sae adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquamdiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Teucer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendi causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prœlii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

- Ἡὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θεῶν ἀγορὴν ποιήσατο τερπικέρανος
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδευράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 8 Κέλνυτέ μεν, πάντες τε θεοὶ, πᾶσαι τε θείαι,
 Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσεν
 Πικρῶτό διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Αἰνεῖτ', ὅφρα τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἐλθόντ' ἢ Τροίεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Δαναοῖσιν,
 Ἰληγίτι; οὐ κατὰ κύμον, ἐλεύσεται Οὐλεμπόνδε.

- "Ἡ μιν ἰλὼν ὄψω ἐς Τάρταρον ἡρόεντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθειστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον·
 16 Ἐνθα σιδήρειαί τε πύλαι καὶ χαλκος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' Ἀΐδew, ὅσον οὐρανός ἐστ' ὑπὸ γαίης·
 Γινώσκει ἔπειθ' ὅσον εἰμι θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, πειρήσασθε, θεοί, ἵνα εἰδῆτε πάντες·
 Σειρὴν χρυσεῖην ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοινα
 Ζῆν, ὕπατον μῆστορα, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτε·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ὅλον Οὐλύμπιοι
 Δησαίμην· τὰ δὲ κ' αὐτὲ μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμι θεῶν, περὶ τ' εἰμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 Ὃψὲ δὲ δὴ μετέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εὖ νῦν καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθάνος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθησόμεθ', ἥτις ὄνησι,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νῦν τι θυμῷ
 40 Πρόφρονι μυθήομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἱππῶ,
 Ὡκυνέτα, χρυσέῃσιν ἐθελήσῃσιν κομόωντε·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνα περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσεῖην, εὖτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσето δίφρου.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντι πετίσθην
 Μεσσηγυῖς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἁστερόεντος.
 Ἰδὼν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μῆτέρα θηρῶν,
 Γύργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θυγαῖς·
 Ἐνθ' ἱππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
 50 Λύσας ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠέρα πουλὴν ἔχευεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθίζετο, κύδεϊ γαίῶν,
 Εἰσορώων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δέϊπνον ἔλοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο.

- Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χρηοὶ ἀναγκαίῃ, πρὸ τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠγγύντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πηλοὶ θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ ψ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σὺν ψ' ἔβαλον ῥινοῦς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· αἰτάρ ἀσπίδες ὀμφαλοῖσσαι
 Ἐπληγτ' ἀλλήλοισι, πολὺς δ' ὄρουμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἐνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πῆλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅσρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ αἴξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπτετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μίσον οὐρανὸν ἀμφιβέβηκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταρτηλεγίος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
 Ἐξέουθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθθεν.]
 75 Ἄνιός δ' ἔξ Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιομενον δὲ
 Ἦκε σῖλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, καὶ πάντας ὑπὸ χλωρὸν δῖος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μίμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Ἀἰάντες μενέτην, θεραπεποντες Ἄρηος·
 80 Νίστωρ δ' οἷος ἔμμνε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡὔκομοιο,
 Ἀκρην κακ' κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρατῖω ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίσαις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δὴ·
 Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίης ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἵσσω, τόφρ' ἔκτορος ὠκίης ἵπποι
 Πλῖθον ἀν' ἰοχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
 90 ἔκτορα, καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε βοῆν ἄγαθὸς Διομήδης·
 Σμυρδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὀμίλῃ;
 95 Μῆτις τοι γείγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὅσρα γέροντος ἀπώσωμεν ἄγχιον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἰσάκουσε πολὺτιλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήϊζεν κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 270 Εἶσω δ' ἄσπιδ' ἔαζε, βαλὼν μυλοειδεῖ πέτρῳ·
 Βλάβε δὲ οἱ φίλα γούναθ'· ὁ δ' ὕπτιος ἐξετανύσθη,
 Ἀσπίδ' ἐνιχυμφθεῖς· τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων.
 Καὶ νῦν καὶ δὴ ξιφείσ' αὐτοσχεδὸν οὐτάζοντο,
 Εἰ μὴ κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἦδ' καὶ ἀνδρῶν,
 275 Ἠλθον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Ταλθύβιος τε καὶ Ἰδαῖος, πεπνυμένω ἄμφω.
 Μέσσω δ' ἀμφοτέρων σκήπτρα σχέθον· εἰπέ τε μῦθον
 Κήρυξ Ἰδαῖος, πεπνυμένα μηδεα εἰδώς·
 Μηκέτι, παῖδε φίλω, πολεμίζετε, μηδὲ μάχεσθον·
 280 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἄμφω δ' αἰχμητὰ· τόγῃ δὴ καὶ ἴδμεν ἅπαντες.
 Νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Ἰδαῖ', ἔκτορι ταῦτα κελεύετε μυθήσασθαι·
 285 Αὐτὸς γὰρ χαρμὴ προκαλίσσατο πάντας ἄριστους.
 Ἀρχέτω· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα πείσομαι, ἥπερ ἂν οὗτος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Αἴαν', ἐπεὶ τοι δῶκε θεὸς μέγ' ἐσθλὸς τε βίη τε,
 Καὶ πινυτήν, περὶ δ' ἔγχει Ἀχαιῶν φέρτατός ἐσσι·
 290 Νῦν μὲν παυσάμευσθα μάχης καὶ δηϊότητος
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε μαχησόμεθ', εἰσέκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δῶή δ' ἐτέροισι γέ νίκην·
 Νῦν δ' ἤδη τελέθει· ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πιθέσθαι·
 Ὡς σύ τ' εὐφρόνης πάντας παρὰ νηυσὶν Ἀχαιοῦς,
 295 Σούς τε μάλιστα ἕτας καὶ ἱταίρους, οἳ τοι ἔασιν·
 Αὐτὰρ ἐγὼ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνακτος
 Τρώας εὐφρανέω καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Αἶτε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα.
 Δῶρα δ', ἄγ', ἀλλήλοισι περικλυτὰ δώομεν ἄμφω,
 300 Ὅφρα τις ὧδ' εἴπῃσιν Ἀχαιῶν τε Τρώων τε·
 Ἥ μὲν ἔμαρτάσθην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο,
 Ἥδ' αὖτ' ἐν φιλοτήτι διέτμαγεν ἀφθμήσαντε.
 Ὡς ἄρα φωνήσας δῶκε ξίφος ἀργυρόηλον,
 Σὺν κολῶϊ τε φέρων καὶ εὐτιμήτῳ τελαμῶνι·
 305 Αἴας δ' ἔ ζωστήρα διδου φοίνικι φαεινόν.
 Τῷ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
 ἦεν, ὁ δ' ἐς Τρώων ὄμαθον κίε. τοὶ δ' ἐχάρησαν,
 Ὡς εἶδον ζῶόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα,
 Ἄνακτος προφυγόντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους·
 310 Καὶ ῥ' ἤγον προτὶ ἄστυ, ἀελπίεόντες σόον εἶναι.
 Αἴαντ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἑκκρήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον, κρηαρῆότα νίκη

- οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέγοντο,
τοῖσι δὲ βουν ἱερεύσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
- 315 Ἄρσεν, πενταίτηρον, ὑπερμενεί Κρονίων.
τὸν δέρον, ἀμφὶ θ' ἔπον, καὶ μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μισυλλόν τ' αἶψ' ἐπιστῆμένως, πεῖράν τ' ὀβελόισιν,
ἔλπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντο τε πάντα.
αὐτὰρ ἐπεὶ παυσαντο πόρου, τεύκοντό τε δαῖτα,
- 320 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἰδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.
νώτοισιν δ' αἶαντα διηνεκέευσσι γέράειρεν
Ἥρῃς Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
αὐτὰρ ἐπεὶ ποσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
- 325 Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή.
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
πολλοὶ γὰρ τεθνᾶσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί,
τῶν νῦν αἶμα κελαινὸν εὐρύοον ἀμφὶ Σκάμανδρον
- 330 Ἑσπιδας' οἷς Ἀρης, ψυχὰς δ' Αἰδὸςδε κατήλθον.
τῷ σε χρὴ πόλεμον μὲν αἶψ' ἵοι παῦσαι Ἀχαιῶν,
αὐτοὶ δ' ἀγρόμενοι κυκλήσομεν ἐνθάδε νεκροῦς
βουσι καὶ ἡμιόνοισιν· αἶτὰρ κατακόμεν αὐτοὺς
τυτθὸν ἀποπρὸ νειῶν, ὥς κ' ὅστις παισὶν ἕκαστος
- 335 οἶκαδ' ἄγῃ, ὅτ' ἂν αὐτε νιώμεθα πατρίδα γαῖαν.
τύμβον δ' ἀμφὶ πυρὴν ἕνα χεύομεν ἐξαγαγόντες,
Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν δειμόμεν ὦκα
Πυργούς ὑψηλοῖς, ἐλλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
ἔν δ' αὐτοῖσι πύλας ποιήσομεν εὐ ἀραρυίας,
- 340 Ὀφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴῃ.
ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον,
ἥ χ' ἱπποῖς καὶ λαὸν ἱρυνάκοι ἀμφὶς ἐοῦσα,
μήποτε' ἐπιβρίσῃ πόλεμος Τρώων ἀγερώχων.
ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες.
- 345 Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γίγνεται Ἰλίου ἐν πόλει ἄκρῃ,
Δεινὴ, τετρηχνία, παρὰ Πριάμοιο θυρήσιν.
τοῖσιν δ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.
κέκλυτέ μεν, Τρῶες καὶ Δάρδανοι ἧδ' ἐπίκουροι,
Ὀφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
- 350 Δεῦτ' ἄγει, Ἀργεῖην Ἑλλήνην καὶ κτήμαθ' αἶψ' αὐτῇ
Δείομεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν· νῦν δ' ὄρκια πιστὰ
Ψευδάμενοι μαχόμεσθα· τῷ οὐ νύ τι κέρδιον ἦμιν.
[Ἐλπομαι ἐκτελέεσθαι, ἵνα μὴ ῥέξομεν ὧδε.]
ἵπποι δ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
- 355 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πάσις ἠνυκόμοιο.

- "Ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀττήνορ, σὺ μὲν οὐκέτι· ἐμοὶ γίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἴσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοήσαι.
 Εἰ δ' ἐτιόν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 260 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀπσδώσω·
 Κτήματα δ', ὅσσ' ἀγομην ἔξ Ἀργεος ἡμέτερον δῶ,
 Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ ἐτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι.
 265 Ἴστοι ὅγ' ὥς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. τοῖσι δ' ἀνίστη
 Δαρδανίδης Πηλεΐδης, θεόφιν μῆστορ αἰτάλαντος·
 "Ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Κέλνυτέ μιν, Τρῶες καὶ Δαρδανοὶ ἧδ' ἐπίκουροι,
 "Ὅφρ' εἴπω, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 270 Νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ πτόλιν, ὥς τοπῆρος περ,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργήγορθε ἕκαστος·
 Ἠῶθεν δ' Ἰδυίος ἴτω κούλας ἐπὶ νῆας,
 Εἰπέμεν Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνωνι καὶ Μενελάω,
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν·
 275 Καὶ δὲ τὸδ' εἰπέμεναι πυκνὸν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλωσιν
 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχηχίος, εἰσόκε νεκρούς
 Κῆομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δοίῃ δ' ἐτίροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἧδ' ἐπίθοντο
 280 [Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·]
 Ἠῶθεν δ' Ἰδαίος ἔβη κούλας ἐπὶ νῆας.
 Τούς δ' εὖρ' εἰν ἀγορῇ Δαιμόνους, θεράποντας Ἄρηος,
 Νηϊ πάρα πρύμνῃ Ἀγαμέμνονος· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν,
 Στάς ἐν μέσσοισιν, μετεφώνεεν ἡπύτα κήρυξ·
 285 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοις ἀριγτῆτες Παναχαιῶν,
 Ἠνώγει Πρῶμός τε καὶ ἄλλοι Τηῶες ἀγανοί.
 Εἰπεῖν, αἶ κέ περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο.
 Μῦθον Ἀλεξάνδροιο, τοῦ εἵνεκα νείκος ὄρωρεν·
 Κτήματα μὲν, ὅς' Ἀλεξαιδρος κούλης ἐνὶ νηυσὶν
 290 Ἠγάγετο Τροίηνδ' — ὥς πρὶν ὥφειλλ' ἀπολίσσθαι! —
 Πάντ' ἐθέλει δόμεναι, καὶ ἐτ' οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι·
 Κουριδίην δ' ὄλοχον Μενελάου κυδαλλέμοιο
 Οὐ φησιν δώσιν· ἢ μὲν Τρῳῆς γε κίλονται.
 Καὶ δὲ τὸδ' ἠνώγειον εἰπεῖν ἔπος, αἶ κ' ἐθέλητε
 295 Παύσασθαι πολέμοιο δυσχηχίος, εἰσόκε νεκρούς
 Κῆομεν· ὕστερον αὐτε μαχησόμεθ', εἰσόκε δαίμων
 Ἄμμε διακρίνη, δώῃ δ' ἐτίροισί γε νίκην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

- Ὅψι δὲ δὴ μετέπειτα βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 400 Μῆτι' ἄρ' τις νῦν κτῆματ' Ἀλεξάνδροιο δεχέσθω,
 Μῆθ' ἑλάνην· γνωτὸν δέ, καὶ ὅς μ' ἴσα μῆτις ἔστιν,
 Ὡς ἦδη Τρῳέσσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφήπται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπὶ λαὸν νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 405 Καὶ τότε ἄρ' Ἰδαῖον προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Ἰδαί', ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
 Ὡς τοι ὑποκρίνονται· ἐμοὶ δ' ἐπιανδάνει οὕτως·
 Ἀμφὶ δὲ νεκροῖσιν, κατακείμεν οὔτι μεγαίρω·
 Οὐ γάρ τις φειδῶ νεκῶν κατατεθνήτων
 410 Πύγξει, ἐπεὶ καὶ θάνασι, πυρὸς μελισσέμεν ὦκα.
 Ὅρκια δὲ Ζεὺς ἴστω, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 Ὡς εἰπὼν τὸ σκήπτρον ἀνέσχεθε πᾶσι θεοῖσιν·
 Ἀφορρὸν δ' Ἰδαῖος ἔβη προτὶ Ἥλιον ἰσθήν.
 Οἱ δ' ἔειπ' εἰν ἀγορῇ Τρῳεὶς καὶ Δαρδανίωνας,
 415 Πάντες ὁμηγερέες, ποτιδύγμενοι ὀππότ' ἂν ἔλθοι
 Ἰδαῖος· ὁ δ' ἄρ' ἦλθε καὶ ἀγγελίην ἀπέειπεν,
 Στάς ἐν μύθοισιν. τοὶ δ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα,
 Ἀμφότερον, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην·
 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν εὐσσεύμενοι ἀπὸ νηῶν
 420 Ὡτρυνον, νεκρὰς τ' ἀγέμεν, ἕτεροι δὲ μεθ' ὕλην.
 Ἥλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
 Ἐξ ἀκαλαρῆφείτω βαθυρρόου Ὀκεανοῖο
 Οὐρανὸν εἰσανιών· οἱ δ' ἦντιον ἀλλήλοισιν.
 Ἐνθα διαγνῶναι χαλεπῶς ἦν ἄνδρα ἕκαστον·
 425 Ἀλλ' ὕδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεστα,
 Δάκρυα θερμὰ χέοντες, ἀμαξάων ἐπάειραν.
 Οὐδ' εἴα κλαῖειν Πρίαμος μέγας· οἱ δὲ σιωπῇ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνειον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν προτὶ Ἥλιον ἰσθήν.
 430 Ὡς δ' αὐτως ἐτέρωθεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνειον, ἀχνύμενοι κῆρ·
 Ἐν δὲ πυρὶ πρήσαντες, ἔβαν κόλλας ἐπὶ νῆας.
 Ἥμος δ' οὐτ' ἄρ' πῶ ἡώς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
 Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγχετο λαὸς Ἀχαιῶν·
 435 Τύμβον δ' ἀμφ' αὐτὴν ἕνα πολεόν ἔξαγαγόντες,
 Ἀκρίτον ἐκ πεδίου· ποτὶ δ' αὐτὸν τεῖχος ἔδειμαν,
 Πύργους θ' ὑψηλοὺς, εἰλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν.
 Ἐν δ' αὐτοῖσι πύλας ἐνεποίηον εὐ ἀραρυλάς,
 Ὅφρα δι' αὐτῶν ἱππηλασίῃ ὁδὸς εἴη·
 440 Ἐκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ἐπ' αὐτῷ τάφρον ὄρυξαν,
 Εὐρεΐαν, μεγάλην· ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξαν.

- Ὡς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομῶντες Ἀχαιοί. —
 Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ζηνὶ καθήμενοι ἀστεροπητῇ,
 Θηεῦντο μέγα ἔργον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 445 Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐροσίχθων.
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ψὰ τίς ἐστι βροτῶν ἐπ' ἀπίρονα γαῖαν,
 Ὅστις ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει;
 Οὐχ ὁράας, ὅτι δ' αὖτε καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 Τίχως ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 450 ἤλασαν, οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειυῖς ἐκατόμβας,
 Τοῦ δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.
 Τοῦ δ' ἐπιλήιονται, ὅ,τ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων
 Ἴφρ' Ἀιομέδοντι πολίσσασμεν ἀθλήματα.
 Τὸν δὲ μίγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 455 ὦ πόποι, ἔννοσθ' αἰεὶ εὐρυθυεῖς, οἷον ἔειπες!
 Ἄλλος κέν τις τρῦτο θεῶν δέισιαι νύημα,
 Ὅς σέο πολλὸν ἀφανρότερος χεῖράς τε μένος τε.
 Σὺν δ' ἦτοι κλέος ἔσται, ὅσον τ' ἐπικίδναται ἡώς.
 Ἄγρει μάν, ὅτ' ἂν αὖτε καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 460 Οἰχῶνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Τίχως ἀναρρήξας, τὸ μὲν εἰς ἅλα πᾶν καταχευῖαι,
 Αὐτὶς δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι καλύψαι,
 Ὡς κέν τοι μέγα τίχως ἀμαλδύνηται Ἀχαιῶν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 465 Δύσετο δ' ἥελιος, τιτέλεστο δὲ ἔργον Ἀχαιῶν.
 Βουφόρον δὲ κατὰ κλισίας, καὶ δόρπον ἔλοντο.
 Νῆες δ' ἐκ Ἀθήμοιο πυρέστασαν, οἶνον ἄγουσαι,
 Πολλὰ δὲ τὴν προΐηκεν Ἰησονίδης Εὐντος,
 Τὸν δ' ἔτεχ' Ἐπιπύλη ὑπ' Ἰήσορι, ποιμένι λαῶν.
 470 Χωρὶς δ' Ἀτρεΐδης, Ἀγυμέμονι καὶ Μεγέλαφ,
 Δῶκεν Ἰησονίδης ἀγέμεν μέθην, χίλια μέτρα.
 Ἐνθεν ἄρ' οἶνίζοντο καρηκομῶντες Ἀχαιοί,
 Ἄλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθέωνι σιδήρῳ,
 Ἄλλοι δὲ ὀϊνοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῇσι βόεισιν,
 475 Ἄλλοι δ' ἀνδραπύδεσσι· τίθιντο δὲ δαῖτα θάλειαν.
 Παννύχιοι μὲν ἔπειτα καρηκομῶντες Ἀχαιοὶ
 Δαίνυντο, Τρῶες δὲ κατὰ πτόλιν ἡδ' ἐπὶ κούροι.
 Παννύχιος δὲ σφιν κακὰ μῆδετο μητίετα Ζεὺς,
 Σμερδαλέα κτυπῶν· τοὺς δὲ χλωρὸν δῖός ἤρει.
 480 Οἶνον δ' ἐκ δειπῶν χαμῆδης χεῖον, οὐδὲ τις ἔτλη
 Πρὶν πιεῖν, πρὶν λείψαι ὑπερμενῆϊ Κρονίωνι.
 Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὑπρου δῶρον ἔλοντο.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Θ.

Deos ad concilium vocatos vetat Jupiter neutri populo in acie adesse, curruque vehitur ad Idam (1-52). Inde prospicit mane dubiâ victoriâ pugnantes exercitus, deinde fortunis eorum fatali lance pensitatis, dejectisque fulminibus, exitia Achivis portendit (53-77). Iis, usque ad munimenta compulsis, adiutorem Neptunum Juno frustra expetit; mox inclamando animos reddit Agamemno, et propitium Jovem ostentum significat (78-250). Jam Achivi, aliquandiu superiores, novo impetu repellunt Trojanos, quorum multos sagittis configit Tencer, vicissim ab Hectore vulneratus (251-334). Rursus in fugam vertuntur Achivi, quum Juno et Minerva auxilii ferendî causâ Trojam proficisci parant; sed conspectas statim ex monte Jupiter per Irin rejicit (335-437). Ipse ad Olympum reversus contumaces deas acri objurgatione incessit, Achivis etiam majores clades in crastinum diem minatur (438-484). Finitâ ob noctem dimicatione, habitâque concione, Trojani victores in ipso prœlii loco excubias obsidionis instituunt, atque, ut insidias hostibus aut navigationem præcludant, crebros per urbem campumque ignes accendunt (485-565).

Κ ό λ ο ς μ ά χ η .

- Ἡὼς μὲν προκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Ζεὺς δὲ θειῶν ἀγορὴν ποιήσαιο τεργικέραννος
 Ἀκροτάτῃ κορυφῇ, πολυδευράδος Οὐλύμποιο.
 Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε, θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον·
 6 Κέλλυτέ μεν, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θεάιναι,
 Ὅσφ' εἴπω, τί με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Μῆτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγῃ, μήτε τις ἄρσεν
 Πιριότῳ διακέρσαι ἐμὸν ἔπος· ἀλλ' ἅμα πάντες
 Αἰνεῖτ', ὅσσοι τάχιστα τελευτήσω τάδε ἔργα.
 10 Ὅν δ' ἂν ἔγων ἀπένευθε θιῶν ἐθέλοντα νοήσω
 Ἰλθόντ' ἢ Τρώεσσιν ἀρηγέμεν ἢ Λαυαοῖσιν,
 Ἰλλῆγί; οὐ κατὰ κόσμον, ἐλύνεται Οὐλύμπόνδε.

- Ἦ μιν ἑλὼν ὄψω ἐς Τάρταρον ἡρόοντα,
 Τῆλε μάλ', ἤχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βίεθρον·
 15 Ἐνθα σιδηρεῖαι τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 Τόσσον ἔνερθ' ἄϊδew, ὅσον οὐρανός ἐστ' ὑπὸ γαίης·
 Γνώσσι' ἔπειθ', ὅσον εἰμὶ θεῶν κάρτιστος ἀπάντων.
 Εἰ δ', ἄγε, παιρήσασθε, θεοί, ἵνα εἴδετε πάντες·
 Σειρὴν χρυσεὴν ἐξ οὐρανόθεν κρεμάσαντες,
 20 Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοί, πᾶσαι τε θείαιναι
 Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' ἐξ οὐρανόθεν πεδίοινα
 Ζῆν', ὕπατον μῆστωρ, οὐδ' εἰ μάλα πολλὰ κάμοιτα.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ καὶ ἐγὼ πρόφρων ἐθέλοιμι ἐρύσσαι,
 Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμι, αὐτῇ τε θαλάσῃ·
 25 Σειρὴν μὲν κεν ἔπειτα περὶ ὅλον Οὐλύμποιο
 Δησαίμην· τὰ δέ κ' αὐτὲ μετήορα πάντα γένοιτο.
 Τόσσον ἐγὼ περὶ τ' εἰμὶ θεῶν, περὶ τ' εἴμ' ἀνθρώπων.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἔγενοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσεν.
 30 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε θεῖα γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρείοντων,
 Εὖ νῦν καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
 Ἄλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλῶνται.
 35 Ἄλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθήσομεθ', ἥτις ὀνήσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλῶνται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.
 Τὴν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νῦν τι θυμῷ
 40 Πρόφρονι μυθίομοι· ἐθέλω δέ τοι ἥπιος εἶναι.
 Ὡς εἰπὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἔππῳ,
 Ἰκνυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομώνοντα·
 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνα περὶ χροῖ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὐτυχτον, ἰοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
 45 Μάστιξεν δ' ἐλάαν· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην
 Μεσσηγὺς γαίης τε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Ἰδὴν δ' ἵκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Γάργαρον, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος, βωμός τε θνητίης·
 Ἐνθ' ἔππους ἔστησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τέ,
 50 Λύσας ἐξ ὀχείων, κατὰ δ' ἡέρα πούλιν ἔχειεν.
 Αὐτὸς δ' ἐν κορυφῇσι καθέζετο, κύδεϊ γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ἄρα δέπνον ἔλοντο καρηκομώνοντες Ἀχαιοὶ
 Ῥίμφα κατὰ κλισίας, ἀπὸ δ' αὐτοῦ θωρήσσοντο.
 55 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀνὰ πτόλιν ὠπλίζοντο.

- Πανρότεροι· μέμασαν δὲ καὶ ὥς ὑσμῖνι μάχεσθαι,
 Χραιοὶ ἀναγκαίῃ, πρὸ τε παιδῶν καὶ πρὸ γυναικῶν.
 Πᾶσαι δ' ὠγγυντο πύλαι, ἐκ δ' ἔσσυτο λαός,
 Πελοὶ θ' ἰππῆς τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὄρωρει.
 60 Οἱ δ' ὅτε δὴ φ' ἐς χῶρον ἓνα ξυνιόντες ἴκοντο,
 Σύν φ' ἔβαλον ῥινούς, σύν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν
 Χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλοῖσσαι
 Ἐπληντ' ἀλλήλησι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὄρωρει.
 Ἐνθα δ' αἶμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν,
 65 Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥίε δ' αἵματι γαῖα.
 Ὅσρα μὲν ἦώς ἦν, καὶ ἄεξετο ἱερὸν ἦμαρ,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἦπιετο, πίπτε δὲ λαός.
 Ἥμος δ' Ἥλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα·
 70 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταρτηλεγέος θανάτοιο,
 Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν χαλκοχιταίων·
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν, ῥέπε δ' αἰσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν.
 [Αἰ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πολυβοτείρῃ·
 Ἐξέσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἄεθρην.]
 75 Αὐτὸς δ' ἔξ' Ἰδης μεγάλ' ἔκτυπε, δαιόμενον δὲ
 Ἦκε σίλας μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν· οἱ δὲ ἰδόντες
 Θάμβησαν, κατ' πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἶλεν.
 Ἐνθ' οὔτ' Ἰδομενεὺς τλῆ μέμνειν, οὔτ' Ἀγαμέμνων,
 Οὔτε δὴ Δίοντες μενέτην, θεράποντες Ἄρῃος·
 80 Νέστωρ δ' οἷος ἔμμενε Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 Οὔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἵππος ἐτείρετο· τὸν βάλεν ἰὼ
 Δίος Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἡυκόμοιο,
 Ἀκρην κακ' κορυφὴν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων
 Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν.
 85 Ἀλγίσαις δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ·
 Σύν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ.
 Ὅφρ' ὁ γέρων ἵπποιο παρηγορίης ἀπέταμνε
 Φασγάνῳ αἰσῶν, τόφρ' ἔκτορος ὠκίης ἵπποι
 Πηλῶν ἄν' ἰωχμόν, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες,
 90 Ἐκτορα. καὶ νῦ κεν ἔνθ' ὁ γέρων ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε βοῆν ἡγαθὸς Διομήδης·
 Σμερδαλέον δ' ἐβόησεν, ἐποτρύνων Ὀδυσῆα·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Πῇ φεύγεις, μετὰ νῶτα βαλὼν, κακὸς ὥς ἐν ὀμίλῳ;
 95 Μήτις τοι γεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξῃ·
 Ἀλλὰ μὲν, ὅφρα γέροντος ἀπώσωμεν ἄγριον ἄνδρα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἰσάκουσε πολύτιλος δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἀλλὰ παρήειπεν χολίης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- Τυδείδης δ' , αὐτός περ ἔων, προμάχοισιν ἐμύχθη·
 100 Στῇ δὲ πρόσθ' ἵππων Νηληϊάδαο γέροντος,
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ὦ γέρον, ἡ μάλα δὴ σε νέοι τείρουσι μαχεται·
 Σὴ δὲ βίη λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας οπάζει·
 Ἡπιδανὸς δὲ νύ τοι θεράπων, βραδείης δὲ τοι ἵπποι.
 105 Ἄλλ' ἄγ', ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσσο, ὄφρα ἰδῇαι,
 Οἷοι Τρῳῆοι ἵπποι, ἐπισταμενοὶ πεδίοιο
 Κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διωκόμεν ἠδὲ φέβεσθαι,
 Οὓς ποτ' ἀπ' Αἰνείαν ἐλόμην, μήστραι φόβοιο.
 Τούτω μὲν θεράποντες κομείων· τῷδε δὲ γῶϊ
 110 Τρῳαῖν ἐφ' ἵπποδάμοις ἰθύνομεν, ὄφρα καὶ Ἐκτώρ
 Εἴσεται, ἡ καὶ ἐμὸν δόρῳ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε Γερῆνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Νεστορέας μὲν ἔπειδ' ἵππους θεράποντες κομείων
 Ἴφθιμοι, Σθένειλός τε καὶ Εὐρυμέδων ἀγαπήνωρ.
 115 Τῷ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην·
 Νέστωρ δ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' ἥνια σιγαλόεντα,
 Μάστιξεν δ' ἵππους· τάχα δ' Ἐκτορος ἄγχι γέγοντο.
 Τοῦ δ' ἰδυὺς μεμαῶτος ἀκόντισε Τυδείδης υἱός·
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὁ δ' ἥνιοχον θεράποντα,
 120 Ἴδὼν ὑπερθύμου Θηβαίου, Ἥριοπῆα,
 Ἴππων ἥνι' ἔχοντα, βάλε στῆθος παρὰ μαζόν·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 Ἰλκύποδες· τοῦ δ' αὐθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκαυε φρένας ἥνιοχοιο·
 125 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶασε, καὶ ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
 Κεῖσθαι· ὁ δ' ἥνιοχον μέθεπε θρασύν. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἴππῳ διεύεσθην σημάτορος· αἶψα γὰρ εὗρεν
 Ἴφιδίην Ἀρχεπτόλεμον θρασύν, ὃν ῥα τόδ' ἵππων
 Ἰλκυνόδων ἐπέβησε, δίδου δὲ οἱ ἥνια χερσίν.
 130 Ἐνθα περ λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γέγοντο·
 Καὶ νύ κε σήκαυσθαι κατὰ Ἴλιον, ἥντε ἄρνες,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Βροτῆσας δ' ἄρα δεινόν, ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν,
 Καὶ δὲ πρόσθ' ἵππων Διομήδεος ἦκε χαμᾶζε·
 135 Δεινὴ δὲ φλόξ ὤρτο θεείου καιομένοιο·
 Τῷ δ' ἵππῳ δέισαντε καταπτῆτην ὑπ' ὄχεσφιν.
 Νέστορα δ' ἐκ χειρῶν φύγον ἥνια σιγαλόεντα·
 Αἶψα δ' ὄγ' ἐν θινυῷ, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Τυδείδην, ἄγε δ' αὐτε, φόβονδ' ἔχε μαινχας ἵππους!
 140 Ἡ οὐ γινώσκεις, ὅ τοι ἐκ Διὸς οἶχ' ἔπετ' ἀλήκη,
 Νῦν μὲν γὰρ τούτῳ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει,

- Σήμερον· ὕστερον αὐτε καὶ ἡμῖν, αἴ κ' ἐθέλῃσιν,
 Δώσει· ἀνὴρ δὲ κεν οὔτι Διὸς νόον εἰρύσσαιτο,
 Οὐδὲ μάλ' ἱφθιμος· ἐπειὴ πολὺ φέριτερός ἐστιν.
- 145 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
 Ἐκτὼρ γάρ ποτε φήσει, ἐνὶ Τρῳέσσ' ἀγορεύων·
 Τυδεΐδης ὑπ' ἐμῷ φοβούμενος ἵκετο νῆας.
- 150 Ὡς ποτ' ἀπειλήσει· τότε μοι χάροι εὐρέϊα χθῶν!
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ μοι, Τυδείος υἱὲ δαΐφρονος, οἷον ἔειπες!
 Εἴπερ γάρ σ' Ἐκτὼρ γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φήσει,
 Ἀλλ' οὐ πείσονται Τρῳῆς καὶ Δαρδανίῳνες,
- 155 Καὶ Τρῳῶν ἄλοχοι μεγαθύμων, ἀσπιστῶν,
 Τῶν ἐν κονίῃσι βάλες θαλεροῦς παρακολίτας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας φύγαδ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους
 Αὐτὶς ἂν ἰωχμόν· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ Ἐκτὼρ
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ βέβηα στονοέοντα χέοντο.
- 160 Τῷ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄνυσε μέγας κορυθαίολος Ἐκτὼρ·
 Τυδεΐδῃ, πέρι μὲν σε τίον Δαναοὶ ταχύπῳλοι
 Ἔδρῃ τε κρείουσιν τ' ἡδὲ πλείοις δεπιάουσιν·
 Νῦν δέ σ' ἀτιμήσουσι· γυναικὸς ἄρ' ἀντὶ τέτυξο.
 Εἴρῃ, κακῇ γλήνῃ! ἐπεὶ οὐκ, εἴξαντος ἐμῷ,
- 165 Ἠλύρων ἡμετέρων ἐπιβήσεται, οὐδὲ γυναικάς
 Ἄζει· ἐν νῆεσσι· πύρος τοι δαίμονι δώσω.
 Ὡς φάτο· Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν,
 Ἴππους τε στρέψαι, καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Τρὶς μὲν μερμήριξε κατὰ φρέϊα καὶ κατὰ θυμόν·
- 170 Τρὶς δ' ἄρ' ἀπ' Ἰδαιῶν ὄρεων κτύπε μετλήτα Ζεὺς,
 Σῆμα τιθεὶς Τρῳέεσσι, μάχης ἑτεριλκίᾳ νίκη.
 Ἐκτὼρ δὲ Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῳῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἀνίρεις ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
- 175 Ἐγνώσκω δ' ὅτι μοι πρόφρων κατένευσε Κρονίων
 Νίκην καὶ μέγα κῆδος, ἀτὰρ Δαναοῖσί γε πῆμα·
 Νῆπιοι, οἳ ἄρ' αὖ δὴ τῷδε τέλῃσι μηχανώοντο,
 Ἀβλίχρ', οὐδενόςωρα· τὰ δ' οὐ μένος ἑμὸν ἐρύξει·
 Ἴπποι δὲ ῥέει τάφρον ὑπερθορόενται ἐρυκτῇ.
- 180 Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ γῆυσιν ἐπὶ γλυφυρῆσσι γένωμαι,
 Μνημοσύνη τι; ἔπειτα πυρὸς διήϊοιο γένεσθω,
 Ὡς πυρὶ νῆας ἐνιπρήσω, κτείνω δὲ καὶ αὐτούς.
 [Ἀργεῖους παρὰ νηυσὶν, ἀτιζομένους ὑπὸ καπνοῦ.]
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο. σφίγησέν τε·

- 185 *Ξάνθε τε καὶ σύ, Πόδαργε, καὶ Λίθων, Αἴμπε τε Δίε,
 Νῦν μοι τὴν κομιδὴν ἀποινέιτον, ἣν μάλα πολλὴν
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλιτορος Ἰετίωνος,
 Τῶν παρ' προτέροισι μέλφοντα πυρὸν ἔθηκεν,
 [Οἶόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι,]*
- 190 *Ἢ ἐμοὶ ὅσπερ οἱ θαλερὸς πόσις εὐχομαι εἶναι.
 Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπενδεδον, αἶ κε λάβωμεν
 Ἀσπίδα Νευστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἔκει,
 Πάσαν χρυσεῖην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτὴν·
 Αὐτὰρ ἀπ' ὧμοῖν Διομήδεος ἵπποδάμοιο*
- 196 *Δαιδάλεον θώρηκα, τὸν Ἥφαιστος κάμει τεύχων.
 Εἰ τούτῳ κε λάβωμεν, ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς
 Αὐτοτονχί νηῶν ἐμβησέμεν ὠκείων.*
- Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος. — Νεμέσθησε δὲ πότνια Ἥρη,
 Σείσατο δ' ἐνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὀλυμπον·*
- 200 *Καὶ ὦα Ποσειδάωνα, μέγαν θεὸν, ἀντίον ἤδα·
 Ὡ πόποι, ἔνρουσίγαι' εὐρυσθενές, οὐδέ νυ σοὶ περ
 Ὀλλυμέναν Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμὸς·
 Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλλήν τε καὶ Αἰγᾶς δῶρ' ἀνάγουσιν
 Πολλὰ τε καὶ χαλκίεντα· σὺ δὲ σφίσι βούλεο νίκην.*
- 206 *Εἴπερ γάρ κ' ἐθέλομεν, ὅσοι Δαναοῖσιν ἄρωγοί,
 Τρωᾶς ἀπώσασθαι, καὶ ἐρυνκέμεν εὐρύοπα Ζῆν'
 Αὐτοῦ κ' ἐνθ' ἀκάχοιτο καθήμενος οἶος ἐν Ἰῳ.
 Τὴν δὲ μέγ' οχθήσας προσέφη κρείων Ἐνὸσιχθων
 "Ἥρη ἀπτοπέες, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!*
- 210 *Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι Διὶ Κρονίῳι μάχεσθαι
 Ἥμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέριτερός ἐστιν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Τῶν δ' ὅσον ἐκ νηῶν ἀπὸ πύργου τάφρος ἐργεν,
 Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀπιστάων*
- 216 *Εἰλομένων· εἴλει δὲ θεῶν ἀτίλκυντος Ἀρηϊ
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν.
 Καὶ νῦ κ' ἐνέπρησεν πυρὶ κηλὴν νῆας εἴσας,
 Εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη,
 Αὐτῷ ποιπνύσαντι, θεῶς ὀτρύναι Ἀχαιοὺς.*
- 220 *Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Πορσύνειον μέγα φᾶρος ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ·
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακίττι νῆϊ μελαίνῃ,
 "Ἢ ῥ' ἐν μεσσίῳ εὖκε, γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσιν·
 [Ἢ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίης Τηλαμωνιάδαο,
 226 Ἢ δ' ἐπ' Ἀχιλλῆος· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἴσας
 Εἵρυσαν, ἡγορέη πίσυνοι καὶ κύρτεϊ χειρῶν·]
 "Ἢ ὤσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·*

- Αἰδώς, Ἀργεῖοι, καὶ ἑλέγχεα, εἶδος ἀγῆτοί!
 Πῇ ἔβαν εὐχολαί, ὅτε δὴ φάμεν εἶναι ἄριστοι,
 220 Ἄς, ὅποτ' ἐν Λίμνῳ, κετεαυχίης ἡγοράσασθε,
 Ἐσθοντες κρέα πολλὰ βοῶν ὀρθοκραϊράων,
 Πίνοντες κρητῆρας ἐπιστεφίας οἶνοιο,
 Τρώων ἄνδ' ἱκατόν τε διηκοσίῳν τε ἕκαστος
 Στήσεσθ' ἐν πολέμῳ; νῦν δ' οὐδ' ἐνὸς ἄξιόι εἶμεν.
 225 [Ἐκτορος, ὃς τάχα νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλῆφ.]
 Ζεῦ πάτερ, ἢ ῥά τιν' ἤδη ὑπερμενέων βασιλῆων
 Τῇδ' αἶψα, ἅσασ, καὶ μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας;
 Οὐ μὲν δὴ ποτὶ φημι τὸν περικαλλέα βωμόν
 Νῆϊ πολυκλήϊδι παρελθόμεν, ἐνθάδε ἔθρων.
 230 Ἀλλ' ἐπὶ πᾶσι βοῶν δημόν καὶ μηρὶ ἔκησ,
 Ἰέμενος Τροίην εὐτείχεον ἱξυλαπάσαι.
 Ἀλλά, Ζεῦ, τόδε πέρ μοι ἐπικρήνηρον ἐέλωρ.
 Αὐτοῦς δὴ περ ἕασον ὑπεκφυγέειν καὶ ἀλύξαι,
 Μηδ' οὐτῶ Τρώεσσιν ἔα δειμνασθαι Ἀχαιοῦς.
 235 Ὡς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
 Νεῦσι δὲ οἱ λαὸν σῶσον ἔμμεται, οὐδ' ἀπολέσθαι.
 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Νειβρὸν ἔχοντ' ὀνύχασσι, τέκος ἐλάφιο ταχέως.
 240 Πῦρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλεῖ καθύβριε νεβρὸν,
 Ἐνθά παρομφαίῳ Ζηνὶ ῥέξισκον Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὥς εἶδονθ', ὅτ' ἄρ' ἐκ Διὸς ἤλυθεν ὄρνις,
 Μύλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Ἐνθ' οὔτις πρότερος Δαναῶν, πολλῶν περ ἐόντων,
 Εὖξατο Τυδείδαο πάρος σχέμεν ἰστίης ἵππους,
 245 Τάφρον τ' ἐξείασαι, καὶ ἐναντίβιον μαχίσασθαι.
 Ἀλλὰ πολὺ πρότος Τρώων ἔλεν ἄνδρα κορυστήν,
 Φραδμονίδην Ἀγέλαον. ὁ μὲν φύγαδ' ἔτραπεν ἵππους.
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὀμῶν μεσσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
 250 Ἥριπε δ' ἐξ ὀχέων, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Τὸν δὲ μετ' Ἀτρεΐδαι, Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες, Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκῇ.
 Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπᾶων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, αἰτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντῃ.
 255 Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος, Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός.
 Τεῦχος δ' εἵνατος ἦλθε, παλίντονα τόξα τιταίνων.
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπ' Αἰαντος σάκεϊ Τηλεμαχιάδαο.
 Ἐνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφρεν σάκος· αἰτάρ' οὔ' ἦρας
 Παπτήνας, ἐπὶ ἄρ' τιν' οἷστεύσας ἐν ὀμίλῳ.
 260 Βεβλήκειν, ὁ μὲν αὖθι πεισὼν ἀπὸ θυμὸν ὕλεσσειν,

- Ἀντάρ ὁ αὐτὶς ἰὼν, παῖς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν
 Εἰς Αἴανθ'· ὁ δέ μιν σάκει κρύπτασκε φαεινῇ.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον Τρώων ἔλ- Τεύκρος ἀμύμων,
 Ὀρσilloχον μὲν πρῶτα, καὶ Ὀρμενον ἧδ' Ὀφελίστην,
 275 Δαίτορά τε Χρομίον τε καὶ ἀντίθεον Λυκοφόντην,
 Καὶ Πολυαιμονίδην Ἀμοπάονα καὶ Μελάνιππον.
 [Πάντας ἐπασσυντέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ]
 Τὸν δὲ ἰδὼν γήθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Τόξου ἅπο κρατεροῦ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας·
 280 Στῆ δὲ παρ' αὐτὸν ἰὼν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Τεύκρε, φῆλη κεφαλῇ, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 Βάλλ' οὕτως, αἶ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηται,
 Πατρὶ τε σῶ Τελαμῶνι, ὃ σ' ἔτρεφε τυτθὸν ἑόντα,
 Καὶ σε, νόθον περ ἑόντα, κομισσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
 285 Τὸν, καὶ τηλόθ' ἑόντα, εὐκλείης ἐπίβησον.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐξερέω, ὡς καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Αἶ κέν μοι δώῃ Ζεὺς τ' αἰγίοχος καὶ Ἀθήνη,
 Πλίου ἐξαλαπάξαι εὐκτίμενον πτολλέθροιν,
 Πρῶτ' τοι μετ' ἐμὲ πρὸςβήϊον ἐν χειρὶ θήσω,
 290 Ἢ τρίποδ', ἧς δύο ἵππους αὐτοῖσιν ὄχεσφιν,
 Ἢς γυναιχ', ἧ κέν τοι ὁμὸν λέχος εἰσενυβαῖνοι.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε Τεύκρος ἀμύμων·
 Ἀρεΐδῃ κῦδιστε, τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν
 Ὀτρύνεις; οὐ μὲν τοι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν,
 295 Πάνομαι· ἀλλ' ἐξ οὗ προτὶ Πλίου ὠσάμεθ' αὐτούς,
 Ἐκ τοῦ δὴ τόξοισι διδεδυγμένους ἀνδρας ἐναίρω.
 Οἷά μ' ἔειπες· οὐκ ἔγωγε τανυγλώχιν' οἶστον,
 Πάντες δ' ἐν χροῦ πῆχθεν Ἀρηϊθῶν αἰζηῶν·
 Τοῦτον δ' οὐ δύναμαι βαλέειν κύνα λυσσητήρα.
 300 Ἢ ῥα, καὶ ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλειν
 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐ ἔτο θυμός.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἄφάμαρθ'· ὁ δ' ἀμύμονα Γοργυθίατα,
 Τῖόν ἐν Πριάμοιο, κατὰ στῆθος βάλεν ἰῶ·
 Τὸν ῥ' ἐξ Αἰσὺμῃθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ,
 305 Καλὴ Καστιάνειρα, δέμας εἰκνύα θεῖσιν.
 Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἧτ' ἐνὶ κήρῳ,
 Καρπῷ βριθομένη νοτίησ' τε εἰαρινῇσιν·
 Ὡς ἐτέρωσ' ἤμυνε κάρη πῆληκι βαρυνθέν.
 Τεύκρος δ' ἄλλον οἶστον ἀπὸ νευρῆφιν ἱάλλειν
 310 Ἐκτορος ἀντικρὺ, βαλέειν δέ ἐ ἔτο θυμός.
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμυρτε· παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων·
 Ἄλλ' Ἀρχεπτόλεμον, θρασὺν Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
 Ἴμενον πόλεμόνδε, βύλε στῆθος παρὰ μαζόν·

- Ἴριπι δ' ἔξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι
 315 Ἰκνυποδες· τοῦ δ' αὖθι λύθη ψυχὴ τε μένος τε.
 Ἐκτοφα δ' αἰνὸν ἥχος πύκασε φρένας ἡνίοχοιο·
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἵαυε, καὶ ἀχνυμένός περ ἑταῖρον·
 Κεβριότην δ' ἐκέλευσεν ἀδελφεὸν ἑγγυὺς ἔσθαι,
 Ἴππων ἧτί' εἰλιν· ὁ δ' ἄρ' οὐκ ἀπίθῃσιν ἀκούσας.
 320 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμῶϊ θόρε παμφανώωντος,
 Σμερδαλία ἰάχων· ὁ δὲ χειρμάδιον λάβε χειρί·
 Βῆ δ' ἰδυὺς Τυνκρου, βαλῆειν δὲ ἔθυμὸς ἀνάγει.
 Ἴπποι ὁ μὲν φαρέτρης ἐξείλετο πικρὸν οἰστόν,
 Θῆκε δ' ἐπὶ νευρῇ· τὸν δ' αὖ κορυθαίολος Ἐκτωρ
 325 Ἀντιφύοντα, περ ὅμιον, ὅθι κλῆῖς ἀποέρχεται
 Αὔχετα τε στήθους τε, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν,
 Τῇ ᾧ ἐπὶ οἱ μεμιαῶτα βύλεν λίθῳ ὀκრიόεντι·
 Ῥῆξε δὲ οἱ νευρῇ· τάρκῃσε δὲ χεῖρ ἐπὶ καρπῷ·
 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπών, τόξον δὲ οἱ ἔκπεσε χεῖρός.
 330 Αἴας δ' οὐκ ἠμέλλησε κασιγνήτοιο πεσόντος,
 Ἀλλὰ θεῶν περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ὑποδύντε δύνω ἑρήρης ἑταῖροι,
 Μηχιστεύς, Ἐχίοιο πύις, καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρῆς φερέτην βαμβέα στενάζοντα.
 335 Ἀφ' οὗτος Τρῶεσσιν Ὀλύμπιος ἐν μένος ὤρσεν·
 Οἱ δ' ἰδυὺς τάφροιο βαθείης ὥσαν Ἀχαιοὺς·
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι κτε, σθένει βλέμεσθ' ἄντων.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων σνὺς ἀγρίου ἢ ἐλόντος
 Ἀπληται κατόπισθε, ποσὶν ταχέεσσι διώκων,
 340 Ἰσχύα τε γλοντιούς τε, ἐλισσόμενόν τε δοκεύει·
 Ὡς Ἐκτωρ ὥπαζε καριχομώωντας Ἀχαιοὺς,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστανον· οἱ δ' ἐφέβορτο.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' αὖ τε οὐλόοιπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμνα Τρώων ὑπὸ χειρσίν·
 345 Οἱ μὲν δὴ παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.
 Ἐκτωρ δ' ἀμφιπεριστροφῇ καλλίτριχας ἵππους,
 Γηροῦς ὅμιον· ἔχων ἡδὲ βροτολῳγοῦ Ἀρης.
 350 Τοὺς δὲ ἰδοῦσ' ἐλέησε θεὸς λευκώλενος Ἥρη,
 Αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπει πτερόεντα προσηύδα·
 Ὡ πόποι, αἰγίοχοιο Διὸς τέκος, οὐκ εἴ νῶϊ
 Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκνηδυσόμεθ', ὑστάτιόν περ,
 Οἱ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀγαπήσαντες ὀλοῖνται
 355 Ἄνδρὸς ἐνὸς ῥιπῇ· ὁ δὲ μαίνεται οὐκέτ' ἀνεκτοῖς
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν.

- Τὴν δ' αὖτε προσέειπε θεῶ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Καὶ λίην οὐτός γε μένος θυμὸν τ' ὀλέσειεν,
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων φθίμενος ἐν πατρίδι γαίῃ·
 280 Ἀλλὰ πατὴρ οὔμὸς φρεσὶ μαίνεται οὐκ ἀγαθῶσιν,
 Σχέϊλιος, αἰὲν ἀλιτρός, ἐμῶν μενέων ἀπερῶνός·
 Οὐδέ τι τῶν μέμνηται, ὃ οἱ μάλα πολλὰκις εἶδον
 Τειρόμενον σώϊσκον ὑπ' Εὐρυσθίῃος αἰέθλων.
 Ἴστοι ὃ μὲν κλαίεσκε πρὸς οὐρανόν· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 285 Τῷ ἐπαλιξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.
 Εἰ γὰρ ἐγὼ τίδε ἴδ' ἐν φρεσὶ πυνκαλίμῃσιν,
 Εὐτέ μιν εἰς Ἰδίοιο πυλῶντα προὔπεμψεν,
 Ἐξ Ἰφρέβους ἄξορια κύνα στυγεροῦ Ἰδίοιο·
 Οὐκ ἂν ὑπεξέφυγε Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα.
 290 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγείη, Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλὰς,
 Ἴη οἱ γούνατ' ἔκνυσε, καὶ ἔλλαβε χεῖρὶ γενείου,
 Δισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλεῖα πολλοπορθεν.
 ἔσται μάν, ὅτ' ἂν αὖτε φίλην Ἰλαυνώπιδα εἴπῃ.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν γαῖαν ἐπέντε μαίνεχας ἵππους,
 295 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ καταδῶσα Διὸς δόμον αἰγιόχοιο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι, ὄφρα ἰδῶμαι,
 Εἰ γὰρ Πριάμοιο παῖς, κορυθαίολος ἔκτωρ,
 Ἰηθήσει προσφανεῖσσι ἀνὰ πολέμοιο γεφύρας.
 Ἴη τις καὶ Τρώων κορέει κύνας, ἡδ' οἰωνοῦς
 300 Δημῶ καὶ σῆρακσι, πεσὼν ἐπὶ ρηγῖσιν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπλήθυσε θεῶ λευκώλενος Περσέη.
 Ἴη μὲν ἐποιομένη χρυσάμπυκας ἔντευεν ἵππους·
 Ἥρη, πρῆύβη θεά, θυγάτηρ μέγαλοιο Κρόνιοιο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ, κόρη Διὸς αἰγιόχοιο,
 305 Πάριον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρός ἐπ' οὔδει,
 Ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
 Ἴη δὲ χιτῶν ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσασετο διακρύνοντα.
 Ἔς δ' ὄχρεα φλόγῃα ποσὶ βήσετο· λάξετο δ' ἔγχος
 310 Βριθύν, μέγα, στιβιδρόν, τῷ δῖμνῃσι στήλας ἀνδρῶν
 Ἰφρώων, τοῖσιν τε κοτίσσειται ὄβριμοπάτρη.
 Ἥρη δὲ μίστιγι θοῶς ἐπεμαλεῖ ἥρ' ἵππους·
 Αἰτόματα δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὥς ἔχον Ὠρεῖ,
 315 Τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπὸς τε,
 Ἡμῖν ἀνακλῖναι πυνκινὸν ῥέφος, ἡδ' ἐπιθῆναι.
 Τῇ φα δὲ αὐτίκῃ κεντρηγεκίας ἔχον ἵππους.
 Ζεὺς δὲ πατὴρ ἴδῃθεν ἐπεὶ ἴδε, χόσασα ἄρ' αἰνῶς·
 Ἴριον δ' ὠτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουςαν·
 Βάσκη ἴθι, Ἴρι ταχεία, πάλιν ῥέπε, μῆδ' ἔα ἄντην

- 400 Ἐρχεσθ'· οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πτόλεμόνδε.
 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἰνιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους·
 Αὐτάς δ' ἐκ δίφρου βυλίω, κατὰ θ' ἄρματα ἄξιν·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 405 ἔλκε' ἀπαλθῆσευσθον, ἃ κεν μύρπησι κεραυνός·
 Ὅφρ' εἰδῇ Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν ὦ πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νημεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι·
 Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλῶν, ὅ,τι νοήσω.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀλλόπορος ἀγγελίουσα·
 410 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς μακρὸν Ὀλύμπον.
 Ἠρώτησιν δὲ πύλῃσι πολυπύχου Οὐλύμποιο
 Ἀντομένη κατέφυκε· Διὸς δέ σφ' ἔννεπε μῦθον·
 Ἥη μέματον; τί σφῶϊν ἐνὶ φρεσὶ μαίνεται ἦτορ;
 Οὐκ ἐγὼ Κρονίδης ἐπαμυνέμεν Ἀργείοισιν.
 415 Ὡδε γὰρ ἠπειλήσε Κρόνου παῖς, εἰ τελεῖ περ·
 Ἰνιώσειν μὲν σφῶϊν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Αὐτάς δ' ἐκ δίφρου βαλείην, κατὰ θ' ἄρματα ἄξιν·
 Οὐδέ κεν ἐς δεκάτους περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
 ἔλκε' ἀπαλθῆσευσθον, ἃ κεν μάρπησι κεραυνός·
 420 Ὅφρ' εἰδῇς, Γλαυκῶπις, ὅτ' ἂν σφ' πατρὶ μάχηται.
 Ἥρη δ' οὔτι τόσον νημεσίζεται, οὐδὲ χολοῦνται·
 Αἰεὶ γάρ οἱ ἔωθεν ἐνικλῶν, ὅ,τι νοήσῃ·
 Ἀλλὰ σὺ γ', αἰοσιότῃ, κῦον ἄδδεις, εἰ τίόν γε
 Τολμήσεις Διὸς ἄντα πελώριον ἔγχος ἀείραι.
 425 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις·
 Αὐτὰρ Ἀθηναίην Ἥρη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, οὐκέτ' ἔγωγες
 Νῶϊ ἐγὼ Διὸς ἄντα βροτῶν ἔνεκα πτόλεμιζέιν.
 Τῶν ἄλλος μὲν ἀποφθίσθω, ἄλλος δὲ βιώτω,
 430 Ὃς κε τύχῃ· κείνος δὲ, τὰ ἃ θρονέων ἐνὶ θυμῷ,
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὥς ἐπεικίης.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπε μώνυχας ἵππους.
 Τῇσιν δ' ὦραι μὲν λῦσαν καλλίτριχα; ἵππους·
 Καὶ τοὺς μὲν κατεδῆσαν ἐπ' ἀμβροσίῃσι κάπησιν·
 435 Ἄρματα δ' ἐκλιναν πρὸς ἐνώπια πημφυρόωντα.
 Αὐταὶ δὲ χρυσοῖσιν ἐπὶ κλισμοῖσι καθίζον
 Μίγδ' ἄλλοισι θεοῖσι, φίλον τετιημέναι ἦτορ.
 Ζεὺς δὲ πατήρ Ἰδηθ' ἐν ἑντροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 Οὐλύμπονδε δίωκε, θύων δ' ἐξέκετο θώκους.
 440 Τῇ δὲ καὶ ἵππους μὲν λῦσε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἄρματα δ' αἶμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λίτα πετάσσας.
 Αὐτὸς δὲ χρύσειον ἐπὶ θρόνον εὐρύοπι Ζεὺς

- Ἔξέτο· τῷ δ' ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος.
 Αἰ δ' οἶαι Διὸς ἀμφὶς Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 445 Ἥσθην, οὐδὲ τί μιν προσεφώνεον, οὐδ' ἐρέοντο·
 Αὐτὰρ ὃ ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 Τίφθ' οὕτω τετίησθον, Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ;
 Οὐ μὲν θὴν κύμετόν γε μάχῃ ἐνὶ κυδανείρῃ
 Ὀλλύσαι Τρώας, τοῖσιν κότεον αἶνον ἔθεσθε.
 450 Πάντως, οἷον ἐμόν γε μένος καὶ χεῖρες ἄσπτοι,
 Οὐκ ἄν με τρέψειαν, ὅσοι θεοὶ εἰς ἐν Ὀλίμπῳ.
 Σφῶϊν δὲ πρὶν περ ἱρόμος ἔλλαβε φαίδιμα γυῖα,
 Πρὶν πόλεμόν τ' ἰδέειν, πολέμοιό τε μέμερα ἔργα.
 Ὡδὲ γὰρ ἔξερείω, τὸ δὲ κεν τετελεσμένον ἦεν·
 455 Οὐκ ἄν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων, πληγέντε κεραυνῷ,
 Ἀφ' ἑς Ὀλυμπον ἵκησθον, ἢν' ἀθανάτων ἔδος ἐστίη.
 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ἐπέμνξαν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ·
 Πλησάσαι αἶγ' ἦσθην, κακὰ δὲ Τρώεσσι μεδέσθην.
 Ἥτοι Ἀθηναίῃ ἀκείων ἦν, οὐδέ τι εἶπεν,
 460 Σκυζομένη Διὶ πατρὶ, χόλος δὲ μιν ἄγριος ἦρει·
 Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στήθος χόλον, ἀλλὰ προσηύδα·
 Αἰνότετα Κρονίδῃ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι σθένος οὐκ ἄλαπαδνόν·
 Ἀλλ' ἔμπης Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητῶν,
 465 Οἳ κεν δὴ κακὸν οἶτον ἀναπλήσαντες ὀλονται.
 [Ἀλλ' ἦτοι πολέμου μὲν ἀφεξόμεθ', εἰ σὺ κελεύεις·
 Βουλὴν δ' Ἀργείοις ὑποθήσομεθ', ἥτις ὀρίσει,
 Ὡς μὴ πάντες ὀλωται, ὀδυσσαμένοιο τεοῖο.]
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νειφεληχερέτα Ζεὺς·
 470 Ἥσους δὴ καὶ μᾶλλον ὑπερμενέω Κρονίῳ
 Ὑπσαι, αἶψ' ἐθέλῃσθα, βοῶπις πότνια Ἥρῃ,
 Ὀλλύντι Ἀργείων πούλκν στρατὸν αἰχμητῶν.
 Οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Πρὶν ὄρεθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 475 [Ἦματι τῷ, ὅτ' ἂν οἱ μὲν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχωνται,
 Στείνει ἐν αἰνοτάτῳ, περὶ Πατρόκλοιο θινόντος.]
 Ὡς γὰρ θεύφατόν ἐστι· σέθεν δ' ἐγὼ οἶκ' ἀλέγξω
 Χωομένης, οὐδ' εἴ κε τὰ νείατα πέλασθ' ἵκηαι
 Γαίης καὶ πόντοιο, ἢν' Ἰαπετός τε Κρόνος τε
 480 Ἥμενοι, οὔτ' ἀνγῆς Γηερίορος Ἥελίοιο
 Τέμποντι, οὔτ' ἀνέμοισι, βυθὺς δὲ τε Τάρταρος ἀμφί·
 Οὐδ' ἦν ἐνθ' ἀφίχθαι ἄλωμένη, οὐ σεν ἔγωγε
 Σκυζομένης ἀλέγω, ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' οὔτι προσέφη λευκώλενος Ἥρῃ.
 485 Ἐν δ' ἔπισ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φίλος ἥελίοιο,

- ἔλκον νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
 Τρῳαῖν μὲν ῥ' αἰκονσιν ἔδυ φίλος· αὐτὰρ Ἀχαιοῖς
 Ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή.
 Τρῳῶν αὖτ' ἀγορὴν ποιήσατο παίδιμος Ἐκτωρ,
 400 Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δινηεντι,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος.
 Ἐξ ἱππῶν δ' ἀπυβάντες ἐπὶ χθόνα, μῦθον ἄκουον,
 Τὺν ῥ' Ἐκτωρ ἀγόρευε Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρα χειρὶ
 Ἑγχος ἔχ' ἐνδεκάπτεχ'· παροῖθε δὲ λάμπετο δουρὸς
 405 Λίχη χαλκείη, περὶ δὲ χρυσέος θιέε πόρκης·
 Τῷ ὅγ' ἐρωσάμενος ἔπτα Τρῳέεσσι μετῴδα·
 Κέκλυτέ μεν, Τρῳῆες καὶ Δάρδανοι ἡδ' ἐπίκουροι,
 Νῦν ἱάμην, νῆας τ' ὀλέσας καὶ πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ἀφ' ἀποροστήσειν προσιὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν·
 410 Ἀλλὰ πρὶν κτείνας ἤλθε, τὸ νῦν ἐσάμωσε μάλιστα
 Ἀργείους καὶ νῆας ἐπὶ βηγγῖνι θαλάσσης.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπη τ' ἐφοπλισόμεσθα· αἰτὰρ καλλίτριχας ἱπποὺς
 Λύσουθ' ὑπὲξ ὀχέων, παρὰ δὲ σφισι βύλλετ' ἰδωδῆν·
 415 Ἐκ πόλιος δ' ἄξασθε βόας καὶ ἱφία μῆλα
 Καρπαλίμους, οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε,
 Στύον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγεσθε·
 Ὡς κεν παντῆχοι μίσφ' ἡοῦς ἡριγενείης
 Καίωμεν πυρὰ πολλὰ, σείλας δ' εἰς οὐρανὸν ἔκη·
 420 Μήπως καὶ διὰ νύκτα καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
 Φεύγειν ὀρμήσονται ἐπ' εὐρέα ῥῶτα θαλάσσης
 Μὴ μὰν ἀσπονδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἔκηλοι·
 Ἀλλ' ὥς τις τούτων γε βέλως καὶ οἰκοθὶ πίσση,
 Βλήμενος ἦ ἰῶ, ἦ ἔγχεϊ ὀξύνεοντι,
 425 Νῆός ἐπιθρόσκων· ἵνα τις στυγέησι καὶ ἄλλος,
 Τρῳαῖν ἑφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν Ἄρηα.
 Κήρυκες δ' ἀνὰ αὐτοὺς Διὶ φίλοι ἀγγελλόντων,
 Παῖδας προιδίεβας, πολιορκροτάφους τε γέροντας
 Ἀΐξασθαι περὶ αὐτοῦ θεοδμήτων ἐπὶ πυργῶν·
 430 Θιλέτρεται δὲ γυναικες ἐνὶ μεγάροισιν ἐκάστη
 Ἥτορ μέγα καιόντων· φυλακὴ δὲ τις ἔμπεδος ἔστω,
 Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν, λαῶν ἀπεόντων.
 Ὡδ' ἔστω, Τρῳῆες μεγαλήτορες, ὥς ἀγορεύω·
 Μῦθος δ' ὅς μὲν νῦν ἔγχεϊ, εἰρημένος ἔστω·
 435 Τὸν δ' ἡοῦς Τρῳέεσσι μεθ' ἱπποδάμοις ἀγορεύσω.
 Ἐΰχομαι ἑλπόμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν,
 Ἐξελίαν ἐνθιέειδε κύνεας Κίρραιοι φορέητους.
 [Οὗς Κῆρες φορέουσι μέλαινας ἐπὶ νηῶν]

- Ἄλλ' ἤτοι ἐπὶ νυκτὶ φυλάξομεν ἡμέας αὐτούς·
 830 Πρωὶ δ' ὑπνοῖσι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 Εἰσομαι, εἰ κέ μ' ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης
 Πῶς νηῶν πρὸς τείχος ἀπώσεται, ἢ κεν ἐγὼ τὸν
 Χυλκῶ δηρώσας, ἔναρα βροτόεντα φέρωμαι.
 835 Αὔριον ἦν ἀρετὴν διαίλωται, εἰ κ' ἐμὸν ἔγχος
 Μείνῃ ἐπερχόμενον· ἀλλ' ἐν πρώτοισιν, οἶω,
 Κείσεται οὐτὶ θεῖς, πολίεις δ' ἀμφ' αὐτὸν ἐταῖροι,
 Ἥελίου ἀιόντος ἐς αὔριον. εἰ γὰρ ἐγὼν ὥς
 Εἶην ἀθάνατος καὶ ἀγήραος ἦματα πάντα,
 840 Τιοίμην δ', ὥς τίει' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρῃ ἦδε καχὸν φέρει Ἀργεῖοισιν.
 Ὡς ἔκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελεύσαν.
 Οἱ δ' ἵππους μὲν λύσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 Δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἑκαστος·
 845 Ἐκ πόλιος δ' ἄξαντο βόας καὶ ἱφια μῆλα
 Καρπαλλέμω· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο,
 Σῖτον τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 [Ἐρδον δ' ἀθανάτοισι τελέεσσας ἐκατόμβας.
 Κνίσουην δ' ἐκ πεδίου ἄνεμοι φέρον οὐρανὸν εἰσω
 850 Ἥδεϊαν· Τῆς δ' οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο,
 Οὐδ' ἔθειλον· μάλα γὰρ σφιν ἀπήχθετο ἴλιος ἰρή,
 Καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐὺμμελίῳ Πριάμοιο.]
 Οἱ δὲ, μέγα φρονέοντες, ἐπὶ πολέμοιο γεφύρῃ
 Εἴατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καλετο πολλὰ.
 855 Ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα φαινήν ἀμφὶ σελήνην
 Φαίνει· ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 [Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαί καὶ πρώονες ἄκροι,
 Καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερβόαη ἄσπετος αἰθήρ.]
 Πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρα· γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν·
 860 Τόσσα μεσηγυ νειῶν ἦδὲ ξάνθοιο βοῶων,
 Τρώων καισάντων, πυρὰ φαίνετο ἱλιόθι πρό.
 Χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καλετο· παρ δὲ ἐκάστη
 Εἴατο πεντήκοντα, σῆλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ἴπποι δὲ κρεῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
 865 Ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, εὐθρόνον Ἥῳ μίλινον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ι.

Apud Achivos, et præterito discrimine perculsos, et instante conterritos, clam ab Agamemnone proceres convocantur, quibus rex consilium fugæ et properandæ per noctem navigationis indicit (1 - 28). A turpi incepto dehortantur eum Diomedes ac Nestor (29 - 78). Excubim locantur pro munimentis castrorum, in Agamemnonis tentorio cœna paratur proceribus, post cœnam sollicitè agitur de Achille placando et ad exercitum reducendo (79 - 113). Ipse Agamemno illi, si iracundiam suam publicæ necessitati remiserit, et intactam Briseïdem et eximia dona promittit (114 - 161). His cum conditionibus mittuntur viri a Nestore delecti, Phœnix, quem Achilli pater rectorem juventutem addiderat, Ajax major, Ulysses, duo caduceatores (162 - 184). Legatos amice excipit Achilles, sed eorum, quamvis accuratas, graves, blandas orationes et omnia Agamemnonis promissa adspernatur; præterea Phœnicem apud se retinet. cum eoque in patriam propediem se reditum minatur (185 - 668). Ita postquam irritam legationem renunciârunt Ajax et Ulysses, graviter afflictos principes confirmat Diomedes, et ad pertinaciam pugnandi hortatur (669 - 713).

Π ρ ε σ β ε ί α π ρ ὸ ς Ἀ χ ι λ λ έ α . Λ ι τ α ί .

- ^α Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰν Ἀχαιοὺς
Θισπεσίη ἔχε φύζα, φόβου κρυόεντος ἑταίρη·
Πένθεϊ δ' ἀτλήτῳ βεβολήητο πάντες ἄριστοι.
Ὡς δ' ἄνθρωποι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόοντα,
^β Βορέης καὶ Ζέφυρος, τότε θορήκηθεν ἄητον,
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κύμα κελαινὸν
Κορθεύεται· πολλὸν δὲ παρὲς ἅλα φῦκός ἔχεναν·
Ὡς ἰδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
Ἀτρεΐδης δ', ἄχρ' ἐμεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ,
¹⁰ Φοῖτα κηρύχουσι λιγυρθύογγοισι κελύων,
Κλήιδην εἰς ἀγορὴν κικλήσκειν ἄνδρα ἔκαστον,
Μηδὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.

- Ἴζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 ἴστατο δακρυχέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος,
 15 Ἰτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χεῖε ὕδωρ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων ἔπε· Ἀργεῖοισι μετηύδα·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἀτὴ ἐνέδησε βαρεῖη·
 Σχέτιλος, ὅς πρὶν μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν,
 20 Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι·
 Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλευσατο, καὶ με κελεύει
 Δυσκλῆα Ἀργὸς ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 Ὅς δὴ πολλάων πολλῶν κατέλυνσε κάρηνα,
 25 Ἰδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 Ἀλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἔγῳ εἰπῶ, περὶ δώμεθα πάντες·
 φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 30 Δὴν δ' ἄνεψ' ἦσαν τετιηότες νῆες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Αἰρεῖίδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ὑφραδέοντι,
 Ἥ θέμις ἐστίν, ἄναξ, ἀγορῇ· σὺ δὲ μῆτι χολωθῆς.
 Ἀκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαρπαῖσιν,
 35 Φῶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
 ἴσασ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Σοὶ δὲ διανδριχα δῶκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω·
 Σκῆπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων·
 Ἀκὴν δ' οὐτοὶ δῶκεν, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 40 Δαιμόνι, οὕτω που μάλα ἔλπειαι νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀπτολέμου τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας, ὥς ἀγορεύεις·
 Εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται, ὥστε νέεσθαι,
 Ἐρχεο· πάρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
 Ἔσταις, αἷ τοι ἔποντο Μυκηνήθεν μάλα πολλὰ.
 45 Ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι καρηχομόωντες Ἀχαιοί,
 Εἰσόκε περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοί,
 Φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλῃν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῶϊ δ', ἐγὼ Σθιένελός τε, μαχησέμεθ', εἰσόκε τέκμηρ
 Ἴλιον εὐρώμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.
 50 Ὡς ἔφηθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπύχον νῆες Ἀχαιῶν,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἱπποδάμοιο.
 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώρειν ἱππότης Νέστορ·
 Τυδείδην, περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
 Καὶ βουλή μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλεν ἄριστος·
 55 Οὕτις τοι τὸν μῦθον ὀρούσεται, ὅσσοι Ἀχαιοί,

- Οὐδὲ πάλιν ἴφει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἔκειο μύθων.
 Ἢ μὴν καὶ νῖος ἔσσι, ἔμὸς δὲ κε καὶ παῖς εἴης
 Ὀπλοτάτος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
 Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν εἰπεις.
 66 Ἄλλ' ἄγ', ἔγωγε, ὃς σείω γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
 Ἐξείπω, καὶ πάντα διῶξομαι· οὐδὲ κί τις μοι
 Μῦθον ἀτιμήσει, οὐδὲ κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἀφρήτωρ, ἀδέμιστος, ἀτίστιός ἐστιν ἐκῆνος,
 Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, ὀκρυνέεντος.
 67 Ἄλλ' ἤτοι νῦν μὲν πειδώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ,
 Δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακῆρες δὲ ἕκαστοι
 Λεξέουσιν παρὰ τύφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
 Κούρουσιν μὲν ταῦτ' ἐπιτάλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα,
 Ἀτρεΐδῃ, σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατος ἔσαι.
 70 Δαίνυ δαῖτα γέρουσιν· ἵοικέ τοι, οὔτοι ἀεικίς.
 Πλεῖαί τοι οἶνον κλισίῃ, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
 Ἡμῶνται Θρηῆκηθεν ἐπ' εὐφρα πόντον ἄγουσιν·
 Πᾶσαί τοι ἐσθ' ὑποδεξιῇ· πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
 Πολλῶν δ' ἄγρομέων, τῷ πείσεται, ὃς κεν ἀρίστην
 75 Βουλὴν βουλευσῇ· μάλα δὲ χρεώ· πάντας Ἀχαιοὺς
 Ἐσθλῆς καὶ πυκνῆς, οἵτι δῆϊοι ἐγγυδί νῆων
 Καίουσιν πυρὰ πολλή· τίς ἂν ταδε γηθήσειεν;
 Νῦν δ' ἦδ' ἦε διαφύσσειε στρατὸν ἦε σάουει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μύλα μὲν κλύουσιν, ἦδ' ἐπὶθεοντε.
 80 Ἐκ δὲ φυλακῆρες σὺν τεύχεσιν ἑσσεύοντο,
 Ἀμφὶ τε Νηστορίδην Θηρσυνμήδεα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴδ' ἄμφ' Ἀσκύλαφον καὶ Ἰαλμενον, νῆας Ἀθηος,
 Ἀμφὶ τε Μηριόνην, Ἀφαρῆά τε Δηϊπυρόν τε,
 Ἢδ' ἄμφ' Κρείοντος νῆον, Λυκομήδεα δῖον.
 85 Ἐπὶ ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἑκατόν δὲ ἑκάστω
 Κούροι ἄρα στείχον, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες·
 Καὶ δὲ μέσον τύφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
 Ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπον ἕκαστος.
 Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἤγεν Ἀχαιῶν
 90 Ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαῖτα.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλαν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις καὶ ἰδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Τοῖς ὁ γέρων πᾶμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν,
 Νίστωρ, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ·
 95 Ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετίειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Ἐν σὸν μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι· οὐνεκα πολλῶν
 Λαῶν ἔσαι ἄναξ, καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλισεν

- Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ Θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλευέσθαι.
 100 Τῷ σε χρὴ πέρι μὲν φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακούσαι,
 Κρηναὶ δὲ καὶ ἄλλοι, οἳ ἂν τινα θυμὸς ἀνώγῃ
 Εἰπεῖν εἰς ἄγαθόν· σέο δ' ἔξεται, ὅ,τι κεν ἀρχῇ.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσῃ,
 105 Οἷον ἐγὼ νοέω, ἡμὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν,
 Ἐξέτι τοῦ ὅτε, Διογενὲς, Βρισηΐδα κούρην
 Χωρόμενον Ἀχιλῆος ἔβης κλισίῃθεν ἀπούρας·
 Οὔτι καθ' ἡμέτερόν γε νόον. μάλα γάρ τοι ἔγωγε
 Πόλλ' ἀπεμυθεόμην· οὐδὲ σὺ μεγαλήτορι θυμῷ
 110 Εἰπας, ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀδίκνατοί περ ἔτισαν,
 Ἡτίμησας· ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Φραζώμεσθ', ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπιδώμεν
 Δωροῖσιν τ' ἀγαοῖσιν, ἔπεσσί τε μευλιχίοισιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπερ ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 115 Ἴλ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὸς αἶσας κατέλεξας.
 Ἀσασάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναιρῶμαι! ἀντὶ νῦ πολλῶν
 Λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ, ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ·
 Ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ἀλλ' ἐπεὶ Ἀσασάμην, φρεσὶ ληνγαλέρισι πιθήσας,
 120 Ἀφ' ἐθέλω ἀρέσσει, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 Τμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω·
 Ἐπὶ ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 Αἰθωνας δὲ λιβήτας τέικουσι, δώδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσὺν ἄροντο.
 125 Οὐ κεν ἀλγίος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσσα μοι ἠνείκαντο αἰέθλια μώνυχες ἵπποι.
 Δώσω δ' ἐπὶ γυναικάς, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Λεσβίδας, ὥς, ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτός,
 130 Ἐξελόμεν, αἰ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται, ἣν τότε ἀπήρων,
 Κούρην Βρισηῖος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι,
 Μῆποτε τῆς εὐνῆς ἐπιδήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι,
 Ἥ Θέμις ἀνθρώπων πέλει, ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
 132 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτὸς
 Ἄστυ μέγα Ἠριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἅλις χρυσῶν καὶ χαλκοῦ νησάσθω,
 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναικας τέικουσιν αὐτὸς ἔλεσθω,
 140 Λί κε μετ' Ἰογείην Ἰλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἀργὸς ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, οὐδ' αὖ ὑρούρης.

- Γαμβρός κ' ἐν μοι ἔοι· τίσω δὲ μιν ἴσον Ὀρίστη,
 Ὃς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δὲ μοί εἰσι θυγάτρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπύκτης,
 160 Χρυσόθιμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιδάνασσα·
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃσι, φίλῃν ἀναιδὸν ἀγείσθω
 Πρὸς οἶκον Πηλῆος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μέλ्लια δώσω
 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἦν ἐπιδώκε θυγατρὶ.
 Ἑπτὰ δὲ οἱ δώσω εὐναιόμενα πολλέθρα,
 165 Καρδαμύλῃν, Ἐνόπῃν τε καὶ Ἰρήν ποιήσασαν,
 Φηράς τε ζαυτίας ἡδ' Ἀνθειαν βαθυλίεμον,
 Καλὴν τ' Αἰπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελίοισαν.
 Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἀλόγισταί· Πύλον ἡμαθόεντος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ταῖουσι πολυόρητες, πολυβοῦται,
 170 Οἳ κ' ἐὼς δωτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελίονσι θέμιστας.
 Ταῦτά κ' οἱ τελίσαιμι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Δμηθήτω! Αἶδης τοι ἀμείλιχος ἡδ' ἀδάμαστος·
 Τῷνεκα καὶ τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
 175 Καὶ μοι ὑποστήτω, ὅσσον βασιλεύτέρός εἰμι,
 Ἴδ' ὅσσον γυνεὴ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.
 Τὸν δ' ἡμίβειε ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ.
 Ἀτρεΐδῃ κῆδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δωρα μὲν οὐκίτ' ὄνοστι διδοῖς Ἀχιλλεῖ ἄνακτι·
 180 Ἄλλ' ἄγχετε, κλητοὺς ὀτρύνοντες, οἳ κε τάχιστα
 ἔλθουσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλλέως.
 Εἰ δ', ἄγε, τοὺς ἂν ἐγὼν ἐπιόψομαι· οἳ δὲ πιθίσθων.
 Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα, Διὶ φίλος, ἤγησάσθω·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ διὸς Ὀδυσσεύς·
 170 Κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπείσθων.
 Φέριε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημήσαι τε κέλευσθε,
 Ὅφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἶ κ' ἐλεήσῃ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἱαδὸτα μῦθον ἔειπεν·
 Αὐτίκα κέρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
 175 Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο·
 Νώμηνσαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξέμενοι δεπάεσσιν.
 Αἰτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ', ἐπιὸν θ', ὅσον ἦθελε θυμός,
 Ἰρμῶντι ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
 Τούτῃ δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 180 Λενδύλλων ἐς ἔκκυστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
 Πικρῶν, ὥς πεπείθουεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Τῷ δὲ βύτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Πολλὰ μὲν ἐχόμενῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
 Ῥηϊδίῳ πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Λιακίδαο.

- 183 Μυρμδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἐκίσθην
 Τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγυή,
 Καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
 Τὴν ἄρει' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἥλείωνος ὀλέσσας·
 Τῇ ὕγε θυμὸν ἔτερπεν, ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
- 190 Πάτροκλος δέ οἱ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
 Δέχμενος Αἰακίδην, ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.
 Τῷ δὲ βιάτην προτέρω, ἡγεῖτο δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Στῆν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπὼν ἔδος, ἔνθα θάσασσεν.
- 193 Ὡς δ' αὖτις Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτις, ἀνέστη.
 Τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Χαίρετον· ἡ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον! ἡ τι μᾶλα χρεῖ·
 Οἷ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοὶ ἔσονται.
 Ὡς ἄρα φωνήσας προτέρω ἔγε διος Ἀχιλλεύς,
- 200 Ἰῶσιν δ' ἐν κλισμοῖσι, τάπησιν τε πορφυρέοισιν·
 Αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν, ἑγγὺς ἰόντα·
 Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
 Ζωρότερον δὲ κέραϊε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω.
 Οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπείασιν μελάρῳ.
- 205 Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπέθειθ' ἑταῖρῳ.
 Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς ἀνγῇ,
 Ἐν δ' ἄρα ρῶτον ἔθηκ' ὀϊός καὶ πλοῖος αἰγός,
 Ἐν δὲ σὺός σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
 Τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμμεν δ' ἄρα διος Ἀχιλλεύς·
- 210 Καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε, καὶ ἄμφ' ὀβελόισιν ἔπειρεν·
 Πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα, ἰσόθεος φοῖς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἑκάη, καὶ φλόξ ἑμαράνθη,
 Ἀνθρακίην στορέσας, ὀβελὸς ἐφύπερθε τάνυσσεν·
 Πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο, κρατερυτάων ἑπαείρας.
- 215 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὥπτησε, καὶ εἰν ἑλεοῖσιν ἔχευεν,
 Πάτροκλος μὲν σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
 Κηλοῖς ἐν κινέοισιν· αὐτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὸς δ' ἀντίον ἔζεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
 Τόλχου τοῦ ἑτέροιο· θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνάγει
- 220 Πάτροκλον, ὃν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Νεῦσ' Αἴας Φοῖνικι· νόησε δὲ διος Ὀδυσσεύς·
 Πηλεΐδης δ' οἶνοιο δέπας, δειδεκτ' Ἀχιλῆα·
- 225 Χαῖρ', Ἀχιλεῦ! δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδενεῖς,
 Ἥμιν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαι,
 Ἴδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν· πύρα γὰρ μενοεικία πολλὰ

- Δαίνυσθ'· ἄλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν·
 Ἄλλὰ λίην μέγα πῆμα, Διοτρεφές, εἰσορόωντες,
 230 Διδίμεν· ἐν δοιῇ δὲ σωσάμεν ἢ ἀπολίσσθαι
 Νῆας εὖσσέλμους, εἰ μὴ σύγε δύσαι αἰκλήν.
 Ἐγγὺς γὰρ τῶν καὶ τείχεος αὐλὴν ἔθεντο
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλήτοί τ' ἐπίκουροι,
 Κηήμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶν
 235 Σχῆσεσθ', ἄλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐνδΐξια σήματα φαίνων
 Ἀντράπτει· Ἐκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
 Μυίνεται ἐκπύγλως, πλυννος Διῷ, οὐδέ τι τίει
 Ἀρέας, οὐδέ θεούς· κρυτερῇ δὲ ἐλύσσα διδυκεν.
 240 Ἀράται δὲ τάχιστα φανήμειαι Ἡῷ δῖον·
 Στεῖνται γὰρ τῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα,
 Αἰτῆς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Δῶσιν παρὰ τῇσιν, ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.
 Ταῦτ' αἰνῶς δειδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
 245 Ἰκτελέσσωσι θεοί· ἥμιν δὲ δὴ κῆριμον εἴη
 Φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ, ἐκὰς Ἀργεος ἱπποδόσιοιο.
 Ἄλλ' ἄνα, εἰ μέμοιγας γε, καὶ ὄψε περ, νῆας Ἀχαιῶν
 Τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρῶων ἱρυμαγδοῦ.
 Αἰτῶ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσεται· οὐδέ τι μήχος
 250 Ρεχθάντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Φράξεν, ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ.
 Ὡς πέπον, ἣ μὲν σοί γε πατὴρ ἐπετίλλετο Πηλεὺς
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίδος Ἀγαμέμνονι πέμπεν·
 Τέκνον ἐμόν, κάκτος μὲν Ἀθηναίῃ τε καὶ Ἥρῃ
 255 Δώσουσ', αἳ κ' ἐθέλωσι· σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
 Ἰσχεῖν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γάρ ἀμείνων·
 Ἀγχιμέναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον
 Τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἡδὲ γέροντες.
 Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρων· σὺ δὲ λήθεται· ἄλλ' ἔτι καὶ νῦν
 260 Παντε', ἔα δὲ χόλον θυμαλγία! σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
 Ἄξια δῶρα δίδωσι, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 Εἰ δέ, σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω,
 Ὅσσα τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
 Ἐπὶ ἄπυρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
 265 Αἰθώνας δὲ λεβήτας εἴκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους
 Πηγούς, ἀθλοφόρους, οἳ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 Οὐ κεν ἀλήτος εἴη ἀνὴρ, ὃς τόσσα γένοιτο,
 Οὐδέ κεν ἀκτιμῶν ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
 Ὅσα Ἀγαμέμνονος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
 270 Δώσει δ' ἐπὶ τὰ γυναῖκας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,

- Λισβίδας, ἄς, ὅτε Λίσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτός,
 Ἐξέλεθ'· αἱ τότε κάλλι· ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
 Τῆς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσειται, ἣν τότ' ἀπηύρα·
 Κούρην Βρισῆος· καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμείται,
 376 Μῆποτα τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεται, ἡδὲ μιγῆναι,
 Ἢ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἥτι' ἀνδρῶν ἦτε γυναικῶν.
 Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὐτῇ
 Ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσω· ἀλαπάξαι,
 Νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ ρησασθαι,
 380 Εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα λιγὶδ' Ἀχαιοί.
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἰκόσιν αὐτὸς ἐλίσθαι,
 Αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἑλένην κάλλισται ἔωσιν.
 Εἰ δέ κεν Ἀργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν, ρυθάρ ἀρούρης,
 Γαμβρός κιν οἱ ἔοις· τίσει δέ σε ἴσον Ὀρέστη,
 386 Ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
 Τρεῖς δέ οἱ τίσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω,
 Χρυσόθεμις καὶ Λιοδίκη καὶ Ἰφιάτυσσα·
 Τῶν ἦν κ' ἐθέλῃ, σθαι, φίλην ἀνάειδρον ἄγεσθαι
 Πρὸς οἶκον Πηληϊός· ὃ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
 390 Πολλὰ μάλ', ὅσσ' οὐπω τις ἔη ἐπέδωκε θυγατρὶ.
 Ἐπτά δέ τοι δώσει εὐναιόμενα πτολιθῆρα,
 Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ Ἰρὴν ποιήευσαν,
 Φηράς τε Ζαθέας ἡδ' Ἀνθείαν βαθύλειμον,
 Καλὴν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
 396 Πᾶσαι δ' ἔγγυς ἁλός, νείαται Πύλου ἡμαθόετος·
 Ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυφύγηνες, πολυβοῦται,
 Οἳ κέ σε δοτίνῃσι, θεὸν ὥς, τιμήσουσιν,
 Καὶ τοι ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαράς τελίουσι θίμιστας.
 Ταῦτά κέ τοι τελέσειε, μεταλλήξαντι χόλοιο.
 400 Εἰ δέ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μῦλλον,
 Αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα· σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοὺς
 Τειρομένους ἐλείπει κατὰ στρατὸν, οἳ σε, θεὸν ὥς,
 Τίσουσ'· ἢ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἦροιο.
 Νῦν γάρ χ' ἔκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι,
 406 Λύσαν ἔχων ὀλοήν· ἐπεὶ οὐτινὰ φησιν ὁμοῖον
 Οἳ ἔμεναι Δαναῶν, οὓς ἐνθάδε νῆες ἔνικαν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπληγέως ἀποιεπεῖν,
 410 Ἥπερ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
 Ὡς μὴ μοι τρυζήτε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
 Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἀἶδας πύλῃσιν,
 Ὅς χ' ἔτιρον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ ἔειπρ.

- Ἀντάρ ἐγὼν ἐρίω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
 215 Οὐτ' ἐμεγ' Αἰρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισόμεν οἶω,
 Οὐτ' ἄλλους Δαναοὺς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρανσθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 Ἴση μοῖρα μένουσι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 Ἐν δὲ εἴη τιμῇ ἡμὲν κυκός, ἡδὲ καὶ εὐθλός·
 220 Καί θιν' ὁμῶς ὅ,τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ,τε πολλὰ λοργῶς.
 Οὐδέ τί μοι περικέεται, ἐπεὶ πάθον ἄλγιστα θυμῷ,
 Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 Ὡς δ' ὄρνις ἀπτήσι νεύουσσι προφέρῃσιν
 Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ·
 225 Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνους νύκτας ἔαυον,
 Ἴμματα δ' αἵματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 Ἀνδράσι μαρνάμενος οἴρων ἔτεκα σφετεργάων.
 Δωδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθροπῶν,
 Πειζὸς δ' ἐγδ' ἐκάφην κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 230 Τύων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 Ἰξελόμην, καὶ πάντι φέρων Ἀγαμέμνονι δόσπον
 Αἰρεΐδῃ, ὃ δ' ὀπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θαῆσιν,
 Δειδέμενος, διὰ παῖρα δαΐσσκετο, πολλὰ δ' ἔχευεν.
 Ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν·
 235 Τούσι μὲν ἔμπροσθε κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούρου Ἀχαιῶν
 Εἴλετ', ἔχει δ' ἄλογον θυμάρεια· τῇ παριαύων
 Τρῆσι δ' ὦ. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρῶεσσι
 Ἀργείοις; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγέρας
 Αἰρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἕνεκ' ἡνκόμοιο;
 240 Ἢ μούροι φιλέουσ' ἄλογους μερόπων ἀνθρώπων
 Αἰρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 Τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεσθαι· Ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
 Ἐκ θυμοῦ φίλιον, δορυκτετὴν περ εἴουσιν.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρὼν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησεν,
 245 Μὴ μιν πειράτω, εὐ εἰδότος· οὐδέ με πείσει.
 Ἄλλ', Ὀδυσσεύ, σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 Φραζέσθω, νήεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
 Ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
 Καὶ δὴ τέχας εἶδεμε, καὶ ἤλυσε τέφρον ἐπ' αὐτῷ
 250 Εὐρεΐαν, μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδροφόνου
 Ἴσθιν· ὅφρ' ὅ,τ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 Οὐκ ἐθέλεισε μάχην ἀπὸ τέχας ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 Ἄλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἔαυεν·
 255 Ἐνθα ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὀρμήν.
 Νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἑκτορι δῖῳ,

- Ἀὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέεας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 Νῆησας εὐ νῆας, ἐπὴν ἄλαδε προειρυσσω,
 Ὀφειαι, ἣν ἐθέλησθα, καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμῆλη,
 360 Ἥρι μάλ' Ἑλλήεσποντον ἐπ' ἰχθυύεντα πλεούσας
 Νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσύμεναι μεμαῶτας·
 Εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶη κλυτὸς Ἐννοσίγαιος,
 Ἥματι κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μῦθα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρῳ·
 365 Ἄλλον δ' ἐνθ' ἐνδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρόν,
 Ἥδ' ἐ γυναικίης ἐϋζώνους, πολὺν τε σίδηρον
 Ἄξομαι, ἄσπ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅσπερ ἔδωκεν,
 Αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰρείδης. — τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 370 Ἀμφαδὸν· ὅφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,
 Εἰ τίνα που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἐξυπατήσιν,
 Αἰδὼν ἀναιδείην ἐπιειμέος! — οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 Τετλαίη, κύρεός περ ἐὼν, εἰς ὧπα ἰδέσθαι·
 Οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδὲ μὲν ἔργον.
 375 Ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἐτ' αὐτίς
 Ἐξαπάφοιτ' ἐπίεσιν· ἄλις δέ οἱ! ἀλλὰ ἔκηλος
 Ἐρφέτω· ἐκ γὰρ εὐ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν κυρὸς αἴσῃ·
 Οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη,
 380 Ὅσσα τέ οἱ νῦν ἐστί, καὶ εἴ ποθ' ἐν ἄλλῃ χένοιτο·
 Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλείστα δομοὶς ἐν κτήματα κείται·
 Αἰθ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστην
 Ἀνέρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 385 Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 Οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων,
 Ἥρην γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμολγέα λείβην.
 Κούρην δ' οὐ γαμῶ Ἀγαμέμνονος Αἰρείδαο·
 Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ καύλλος ἐρίξοι,
 390 Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι,
 Οὐδέ μιν ὥς γαμῶ· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθαι,
 Ὅστις οἱ τ' ἐπέοικε, καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
 Ἦν γὰρ δὴ με σώσει θεοὶ καὶ οἰκαδ' ἴκωμαι,
 Πηλεὺς θ' ἦν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός.
 395 Πολλὰ Ἀχαιῖδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε,
 Κούραι ἀριστήων, οὔτε πτολίεθρα ῥύονται·
 Τάων ἦν κ' ἐθέλωμι, φίλῃν ποιήσομ' ἄκοιτιν.
 Ἐνθα δέ μοι μῦθα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγήνωρ,
 Γήμαντι μνηστὴν ἄλοχον, ἐκύναν ἄκοιτιν,

- 409 Κεῖμασι τέρπεσθαι, τὰ γέρον ἐκτίσαστο Πηλεΐδῃ.
 Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν
 Ἴλιον ἐκτίσθαι, εὐναιόμενον πτολίεθρον,
 Τυπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν.
 Οὐδ' ὅσα λαῖτος οὐδὸς ἀφήτιρος ἐντὸς ἔργει,
 410 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνι πετρῆεσσι.
 Ἀγῆστοι μὲν γάρ τε βοῖες καὶ ἵφια μῆλα,
 Κτητοὶ δὲ τρὶποδῆς τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα.
 Ἄνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἔλθεῖν οὔτε λείσθη,
 Οὐδ' ἔλειτ', ἐπεὶ ὅρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
 411 Μήτηρ γάρ τέ μ' εἴησι θεά, Θέτις ἀργυρόπεζα,
 Διχθαδίας Κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλουςδε.
 Εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχουμαι,
 Ἰλλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἀφθιτον ἔσται.
 Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαίαν,
 412 Ἰλλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δὴρὸν δέ μοι αἰὼν
 ἔσσεται, οὐδέ κ' ἐμ' ὄκα τέλος θανάτοιο κιχέη.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην,
 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκέτι δῆετέ τέκμων
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἴδεν εὐρύνοπα Ζεὺς
 420 Χεῖρα ἱὲν ὑπερέυχε, τεθαρσῆκασι δὲ λαοί.
 Ἄλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες, ἀριστήευσιν Ἀχαιῶν
 Ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων.
 Ὅφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
 Ἥ κ' ἐσφιν νῆας τε σὴν καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
 425 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῆς· ἐπεὶ οὐ σφισιν ἴδε γ' ἐτοίμη,
 Ἦν νῦν ἐφράσσασαντο, ἐμεῦ ἀπομνησίσαντος.
 Φοῖνιξ δ' αὐθι παρ' ἅμμι μένων κατακοιμηθήτω,
 Ὅφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν· ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξω.
 430 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
 Μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπον.
 Ὅπ' δὲ δὴ μετέειπε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
 Λακρυῖν ἀναπρήσας· περὶ γὰρ δὴε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Εἰ μὲν δὴ νόστον γε μετὰ φρεσὶ, παῖδιμ' Ἀχιλλεύ,
 435 Βάλλεται, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῇσιν
 Πῦρ ἐθέλεις αἰδηλόν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ
 Πῶς ἂν ἔπει· ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, αὐθι λιπομένη
 Οἶος; — σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρον ἱππηλάτα Πηλεΐδης
 Ἴηματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγυμέμονι πέμπεν
 440 Νήπιον, οὐπω εἰδού· ὁμοίου πολέμοιο,
 Οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσιν.
 Τοῦνεκά με προέηκε, διδασκόμεναι τύδε πάντα,

- Μύθων τε φητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.
 Ὡς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σείο, φίλον τέκος, οὐκ ἐθέλοιμε
 445 Λείπεσθ'· οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίῃ θεὸς αὐτός,
 Ἰήρας ἀποΰσας, θήσεις νίον ἡβώοντα,
 Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
 Φεύγων νείκεα πατρός Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο·
 "Ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο·
 450 Τὴν αὐτὸς φιλέσκειν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν,
 Μητιερ' ἐμήν· ἥ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούων,
 Παλλακίδι προμιγῆναι, ἐν' ἐχθήρειε γέροντα.
 Τῇ πιθύμην καὶ ἔρεξα· πατὴρ δ' ἐμός αὐτίκ' οἷσθαις,
 Πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλει· Ἑρινῆς,
 455 Μηποτε γούνασιν οἷσιν ἐφίσσεσθαι φίλον νίον,
 Ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἑπάρας,
 Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἑπαινὴ Περσεφόνηα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὅξει χαλκῷ·
 Ἄλλα τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ἐ' ἐνὶ θυμῷ
 460 Δῆμου θῆκε φάτιν καὶ ὀνείδεια πόλλ' ἀνθρώπων·
 Ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην.
 Ἐνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός,
 Πατρός χωρόμενοιο, κατὰ μέγαρα σιρωφασθαι.
 Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἰόντες
 465 Αὐτοῦ λισσόμενοι κατεργήτουν ἐν μεγάροισιν.
 Πολλὰ δὲ ἔκρια μῆλα καὶ εἰλιποδας ἔλικας βοῦς
 Ἐσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλίθοντες ἀλοιφῇ
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογός Ἠφαίστοιο·
 Πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοιοῦτό γέροντος.
 470 Εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῇ παρὰ νύκτας ἱανον·
 Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον· οὐδέ ποτ' ἔσβη
 Ἥϊρ, ἔτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκείας αὐλῆς,
 Ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νῦξ ἐρεβεννή,
 475 Καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκνωῶς ἀραρυίας
 Ῥήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
 Ῥεῖα, λαθὼν φύλακας τ' ἄνδρας δμωάς τε γυναικας.
 Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλιάδος εὐρυχόροιο,
 Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα, μητέρα μῆλων,
 480 Ἔς Πηλῆα ἀναχθ'· ὃ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
 Καὶ με φίλησ', ὥς εἰ τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ
 Μοῦνον, τηλύγετον, πολλοῖσιν ἐπὶ πτεάτεσσιν·
 Καὶ μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ᾤπασε λαόν·
 Ναῖον δ' ἰσχυατιήν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσω.
 485 Καὶ σε τοσοῦτον ἔθηκεα, θείοις ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,

- Ἐκ θυμοῦ φιλέων· ἐπεὶ οὐκ ἐθίλεσκες ἄμ' ἄλλω
 οὔτ' ἐς δαῖτ' ἵεναι, οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἱμοῖσιν ἐγὼ γούνασσι καθίσσας,
 Ὅφου τ' ἄσσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχών·
 490 Πολλάκι μοι κατέδενσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
 οἶνου, ἀποβλύζων ἐν ρηπιῇ ἀλεγεινῇ.
 Ὡς ἐπὶ σοὶ μάλα πόλλ' ἔπαθον καὶ πόλλ' ἐμόγησα,
 τὰ φρονέων, ὃ μοι οὔτι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
 Ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 500 Μοιεύμην, ἵνα μοι ποτ' αἰεκέυ λοιγὸν ἄμυνης.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδὲ τί σε χρεὶ
 Νηλεΐδης ἤτορ ἔχειν· σιρραπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μεζῶν ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσιν,
 510 Δοιβῇ τε κτίσῃ τε, παρατρῶπῳσ' ἀνθρώποι
 λισσόμενοι, ὅτε κεν τις ὑπερβῇ καὶ ἁμάρτη.
 Καὶ γάρ τε Λιταὶ εἰσι Διὸς κούραι μεγάλοιοι,
 Χωλαὶ τε ῥυσαὶ τε, παραβλύπες τ' ὀφθαλμῷ.
 520 Αἱ ῥά τε καὶ μετόπισθ' ἄτης ἁλέγουσι κιοῦσαι.
 Ἢ δ' ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος· οὔνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθίει, φθάσει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
 βλάπτουσι ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 Ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μέγ' ὤρησαν, καὶ τ' ἔκλυον εὐξαμένοιο·
 530 Ὅς δὲ κ' ἀγῆνηται, καὶ τε στερεῶς ἀποιέη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι,
 τῷ ἄτην ἅμ' ἔπευθαι, ἵνα βλιαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 Ἄλλ', Ἀχιλλεῦ, πόρε καὶ σὺ Διὸς κόρησιν ἔπεισθαι
 Τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνέμπει νόον ἐσθλῶν.
 540 Εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζηφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σε μῆριν ὑποθήψωμι κελόμην
 Ἀργείοισιν ἄμυντέμεναι, χατεῖνοσι περ ἔμπης·
 550 Νῦν δ' ἅμα τ' ἀντίκα πολλὰ δ.δοί, τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη.
 Ἄνδρας δὲ λίσσινθαι ἐπιπροΐηκεν ἀρίστους,
 Κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξης,
 Μιθιδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νημεσσητὸν κηχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 560 Ἱφρώων, ὅτε κεν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
 Δωρητοὶ τε πείλοντο, παρὰφύητοί τ' ἐπίεσσιν·
 Μίμηται τὸδε ἔργον ἐγὼ πάλα, οὔτι νῆον γε,
 Ὡς ἦν· ἐν δ' ἐμὴν ἐρέω πάντεσσι φίλοισιν.

- Κουρήτις τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 430 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐνὰ ρίζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραντῆς·
 Κουρήτις δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἀρηΐ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρεσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλύνσια γουνῶ ἄλωης
 435 Οἶνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἐῤῥέξε Διὸς κούρη μεγάληο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· ἄσαστο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, δῖον γένος, Ἰοχάιρα,
 Ἦρσεν ἐπὶ χλαύνην σὺν ἄγγριον, ἀργιόδοτα,
 440 Ὅς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἁλώην·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά,
 Αὐτῆσιν ῥίξῃσι καὶ αὐτοῖς ἀνθεσι μήλων.
 Τὺν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελιάγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἀνδρας ἀγέλας
 445 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κ' ἐδάμη παύροισι βροτοῖσιν·
 Τούσος ἦν, πολλοὺς δὲ πυρὴς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἄμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτήν,
 Ἀμφὶ σνὸς κεφαλῇ καὶ δερμῇτι λαχρήνεντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 450 Ὅφρα μὲν οὖν Μελιάγρος Ἀρηΐφιλος πολέμιζεν,
 Τύφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολίεις περ ἰόντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελιάγρον ἔδυν χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων·
 455 Ἦτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀλθαΐῃ χῳόμενος κτῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἁλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρη Μαυπηύσης καλλισφύρου Εὐηνίης,
 Ἰδεὼ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γίγεται ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόσον
 460 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθῆος οἷον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτι μιν ἐκάεργος ἀνῆρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 465 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεία πείσσω,
 Ἐξ ἄρεων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχίους ἱεράοι κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφύφῃην χειρὶν ἅλοια,
 Κικλήσκουσ' Ἀἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 470 Προχῆν καθ' ἐξομένην, δεύοντο δὲ δῦκρυσι κόλποι,
 Παῖδι δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφροῖτις Ἐρινύς

- Ἐκλινεν δὲ Ἑρίβουσφιν, ἀμείλιχον ἤτορ ἔχουσα·
 Τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δαῦπος ὀρώσας,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ Κισσόντο γέροντας
 175 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους.
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμῦναι, ὑποσχομένοι μίγα δῶρον.
 Ὀππόθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἱερᾶνῆς,
 Ἐνθα μιν ἤνωγον τίμανος περικαλλὲς ἰλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἤμισυ, οἶνοπέδιοιο,
 180 Ἥμισυ δὲ, ψιλὴν ἄροσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπεμβεβαῖος ὑψηροφίος θαλάμοιο,
 Στεῖνον κολλητὰς σανίδας, γονοῦμένος νίκην·
 Πολλὰ δὲ τότε καυλῶνεται καὶ πότνια μήτηρ
 185 Ἑλλίσσονθ'· ὃ δὲ μάλλον ἀνάλντο· πολλὰ δ' ἱταῖρας,
 Ὡς οἱ κεδνότατοι καὶ φίλιatoi ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπιυθον,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτας, καὶ ἐνέπρηθον μίγα ἄστν.
 190 Καὶ τότε δὴ Μελίαγρον εὐζώνος παράκοιτις
 Αἰσует' ὀδυρομένη, καὶ οἱ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστν ἀλήφ'·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τι πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγονσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 195 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἰέναι, χροῖ δ' ἔτε' ἐδύσατο παμφανώοντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἰξας φ' θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτίλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως
 200 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψει, φίλος· κακίον δὲ κεν εἶη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἄλλ' ἐπὶ δώροισι
 Ἔρχεο· ἴσον γὰρ σε θεῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δώρων πόλεμον φθισήτορα δῆης,
 205 Οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσται, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιέ, Διοτρεφές, οὔτε με ταύτης
 Χρεώ τιμῆς· φρονέω δὲ τιτιμῆσθαι Διὸς αἵσῃ,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς οἴκ' αὐτμῇ
 210 Ἐν στήθεσσι μίνῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώσῃ.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλεο σῆψιν·
 Μῆ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Αἰσιδὴν ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
 Τὸν φιλεῖν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃαι φιλείοντι·

- Κουρήτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
 330 Ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα, καὶ ἀλλήλους ἐναρίζον·
 Αἰτωλοὶ μὲν, ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραντῆς·
 Κουρήτες δέ, διαπραθείειν μεμαῶτες Ἀρηϊ.
 Καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἀρτεμις ὤρσεν,
 Χωσαμένη, ὃ οἱ οὔτι θαλυσία γουνῶ ἀλωῆς
 335 Οἰνέως ῥέξ· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἐκατόμβας·
 Οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κόρη μέγαλοιο,
 Ἥ λάθεται, ἥ οὐκ ἐνόησεν· αἴσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Ἥ δὲ χολωσαμένη, διὸν γένος, Ἰοχέαιρα,
 Ὄρσεν ἐπὶ χλούρην σὺν ἄγγριον, ἀργιόδοντα,
 340 Ὃς κακὰ πόλλ' ἐρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλώγην·
 Πολλὰ δ' ὄγε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρά,
 Αὐτῆσιν ῥέξῃσι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
 Τὴν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελιάγρος,
 Πολλέων ἐκ πολλῶν θηρήτορας ἄνδρας ἀγέλας
 345 Καὶ κύνας· οὐ μὲν γάρ κ' ἰδάμῃ παύροισι βροτοῖσιν·
 Τούσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
 Ἥ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτῇν,
 Ἀμφὶ σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχρήντι,
 Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 350 Ὅφρα μὲν οὖν Μελιάγρος Ἀρηϊφίλος πολέμιζεν,
 Τύφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν· οὐδ' ἐδύναντο
 Τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν, πολέες περ ἴοντες.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μελιάγρον ἔδυν χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
 Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονέοντων·
 355 Ἦτοι ὃ μητρὶ φίλῃ Ἀθαιῆϊ χωόμενος κῆρ,
 Κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, καλῇ Κλεοπάτρῃ,
 Κούρῃ Μαρπηύσης καλλισφύρου Ἐννηίνης,
 Ἰδεῖν θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
 Τῶν τότε — καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἴλετο τόξον
 360 Φοῖβον Ἀπόλλωνος, καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης·
 Τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἀλκυονὴν καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' αἶρ' αὐτῆς
 Μήτηρ, Ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶον ἔχουσα,
 Κλαῖ', ὅτι μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων —
 365 Τῇ ὄγε παρκατέλεκτο, χόλον θυμαλγεία πείσσω,
 Ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἥ ῥα θεοῖσιν
 Πόλλ' ἀχίους ἱεῖατο κασιγνήτοιο φόνοιο·
 Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοῖα,
 Κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινήν Περσεφόνειαν,
 370 Προχὺν καθεζομένην, δεύοντο δὲ δίκρυσιν κόλποι,
 Παῖδι δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοίτις Ἐρινύς

- Ἐκλυεν ἔξ Ἑρίβουσφιν, ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα·
 Τὴν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὁμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει,
 Πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσονται γέροντες
 715 Αἰτωλῶν, πέμπον δὲ θιῶν ἱερῆας ἀρίστους,
 Ἐξελθεῖν καὶ ἀμύναι, ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον.
 Ὀππόθι πῶτάτων πεδῖον Καλυδῶνος ἱεραννῆς,
 Ἐνθα μιν ἦνωγον τέμανος περικαλλίς ἰλίσθαι,
 Πεντηκοντόγυον· τὸ μὲν ἤμισιν, οἶνοπέδιοιο,
 720 Ἦμισιν δὲ, ψιλὴν ἄρσιν πεδίοιο ταμέσθαι.
 Πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρον ἱππηλάτα Οἰνεύς,
 Οὐδοῦ ἐπιμεβεβαῶς ὑψηρεφίος θαλάμοιο,
 Στείων κολλητάς σανίδας, γουνούμενος νῖον·
 Πολλὰ δὲ τότε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
 725 Ἑλλίσσονθ'· ὁ δὲ μᾶλλον ἀναινετο· πολλὰ δ' ἱταῖροι,
 Οἳ οἱ κενότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἔπειθον,
 Ἥρην γ' ὅτε δὴ θαλάμος πύκα βάλλετο· τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
 Βαῖνον Κουρήτες, καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστυ.
 730 Καὶ τοῖς δὴ Μελίαρχον ἐνζώνος κυράκοις
 Λίσσῃσι ὀδυρομένη, καὶ οἳ κατέλεξεν ἅπαντα
 Κῆδε, ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει, τῶν ἄστυ ἀλόη·
 Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
 Τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄχουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.
 735 Τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα·
 Βῆ δ' ἵκναι, χροῖ δ' ἔρτε· ἐδύσατο παμφανόωντα.
 Ὡς ὁ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυνεν κακὸν ἥμαρ,
 Εἵξας φ' θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρ' ἐτέλεσαν
 Πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἤμυνε καὶ οὕτως
 740 Ἀλλὰ σὺ μὴ τοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μηδὲ σε δαίμων
 Ἐνταῦθα τρέψειε, φίλος· κάκιον δὲ κεν εἴη,
 Νηυσὶν καιομένῃσιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δώροις
 Ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θιῶ τίσουσιν Ἀχαιοί.
 Εἰ δέ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δῆης,
 745 Οὐκίθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσαι, πόλεμόν περ ἀλαλκῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Φοῖνιξ, ἄττα γεραιῇ, Διοτρεφές, οὔτι μὲ ταύτης
 Χρεὼ τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἶσῃ,
 Ἥ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, εἰς ὅκ' αὐτμῇ
 750 Ἐν στήθεσσι μένῃ, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώσῃ.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔριον, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Μῆ μοι σύγχει θυμὸν ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων,
 Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρον χάριν· οὐδέ τί σε χρεὶ
 Τὸν φιλείειν, ἵνα μὴ μοι ἀπείχθῃαι φιλίοντι·

- 618 *Καλὸν τοι σὺν ἔμοι τὸν κῆδιν, ὅς κ' ἐμὲ κήδη.*
Ἴσον ἔμοι βασιλεὺς, καὶ ἤμιον μείροιο τιμῆς.
Οὐτοὶ δ' ἀγγαλίουνσι, σὺ δ' αὐτόθι λίξο μίμων
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· ἅμα δ' ἡοῖ φαινομένηφιν
Φρασσόμεθ', ἥ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ', ἥ κε μένωμεν.
 620 *Ἦ, καὶ Πατρόκλη' ὄγ' ἐπ' ὄφρ' οὐσι νεῦσε σιωπῇ,*
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λίχος, ὅφρα τάχιστα
Ἐκ κλισίης νόστοιο μεδολάτο. τοῖσι δ' ἄρ' Ἀἴας
Ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 625 *Ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεῖ μῦθοιο τελευτῇ*
Τῇδε γ' ὁδῷ κρανέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι, καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἔόντα,
Οἳ που νῦν ἔσται ποτιδέγμενοι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν·
 630 *Σχέτιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότῃτος ἱταίρων,*
Τῆς, ἥ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίμεν ἔσχον ἄλλων·
Νηλῆς! — καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
Ποιῆν ἥ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
Καὶ ὅ' ὁ μὲν ἐν δῆμῳ μένει αὐτοῦ, πόλλ' ἀποτίσας·
 635 *Τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,*
Ποιῆν δεξαμένου. σοὶ δ' ἄλληκτόν τε κακόν τε
Θυμόν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
Οἴης. νῦν δέ τοι ἑπτά παρίσχονεν ἔσχ' ἀρίστας,
Ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τῇσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθ' εὖ θυμόν,
 640 *Αἰδέσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπαιρόφιοι δέ τοι εἴμεν*
Πληθύς ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἔσχον ἄλλων
Κῆδιστοί τ' ἔμεναι καὶ φίλιατοι, ὅσοι Ἀχαιοί.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
Ἄϊαν Διογενὲς, Τελαμώνιε, κοίρανε λαῶν,
 645 *Πάντα τί μοι κατὰ θυμόν ἐίσω μνησθήσασθαι·*
Ἄλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, ὅππότε' ἐκείνων
Μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύνηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔριξεν
Ἀτρεΐδης, ὡς εἴ τι ν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἄλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
 650 *Οὐ γάρ πρὶν πολέμοιο μεθήσομαι αἰματόετος,*
Πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἱκίεσθαι,
Κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
Ἀμφὶ δέ τοι τῇ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μέλαινῃ
 655 *Ἐκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης στήσεσθαι δῶ.*
Ὡς ἔφαθ'· οἳ δὲ ἕκαστος ἐλὼν θέπας ἀμφικύπελλον,
Σπείσαντες, παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἤρχε δ' Ὀδυσσεύς.

- Πάτροκλος δ' ἐτάφοισιν ἰδὲ δμῶῃσι κέλυσεν,
 Φοίνικι στορέσαι πυκνὸν λῆχος ὅττι τάχιστα.
 660 Αἰ δ' ἐκίπειθόμεναι στόρεσαν λῆχος, ὥς ἐκέλυσεν,
 Κωϊά τε φῆγός τε, λῆνοιο τε λεπτὸν ἄσπιον.
 Ἐνθ' ὁ γέρον κατέλεκτο, καὶ Ἴω διὰν ἔμιμνεν.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεοβόθεν ἦγε,
 665 Φορβάτος θυγάτηρ, Διομήδη καλλιπαρῆος.
 Πάτροκλος δ' ἠτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῇ
 Ἰφίς εὐΐωνος, τὴν οἱ πόρε διος Ἀχιλλεύς,
 Σκύρον ἐλὼν αἰπείαν, Ἐνυῆος πτολίεθρον.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδω γίνοντο,
 670 Τούς μιν ἄρα χρυσόοισι κυπέλλοις νῖες Ἀχαιῶν
 Δειδέχεται ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἔκ τ' ἐρίοντο·
 Πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Εἶπ' ἄγε μ', ὦ πολυταῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κύδος Ἀχαιῶ
 Ἥ ῥ' ἐθέλει νῆεσσιν ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ,
 675 Ἥ ἀπείπει, χόλος δ' ἐτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Κεῖνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἐτι μᾶλλον
 Ἡμιπλάνεται μένιος· σέ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σὰ δῶρα.
 680 Αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν,
 Ὅπως κεν νῆάς τε σῆψς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Αὐτός δ' ἠπείλησεν, ἅμ' ἡοὶ φαινομένηφιν
 Νῆας εὐσσίλους ἀλλὰ ἐκέμεν ἀμφιέλισσας.
 Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι,
 685 Οἴκαδ' ἀποπλείειν· ἐπεὶ οὐκίτι δήτετι τέκμων
 Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γάρ ἐθεν εὐρύοπα Ζεὺς
 Χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε, τεθαρσέκασι δὲ λαοί.
 Ὡς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
 Αἴας καὶ κῆρυκε δύω, πεπνυμένω ἄμφω.
 690 Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὁ γέρον κατέλεξατο· ὥς γὰρ ἀνείγει,
 Ὅφρα οἱ ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
 Αὔριον, ἣν ἐθέλῃσιν ἀνάγκη δ' οὔτι μιν ἄξει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκλῆ ἐγόνοντο σιωπῇ.
 [Μύθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευον.]
 695 Δὴν δ' ἄνεφ' ἦσαν τετιηότες νῖες Ἀχαιῶν·
 Ὅψι δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Ἀτρεΐδῃ κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Μὴ ὕφελις λίσσασθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα,
 Μυρρίνα δῶρα διδούς· ὁ δ' ἀγῆτωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
 700 Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνορήσιν ἐν ἡκας.

Ἄλλ' ἦτοι καῖνον μὲν ἐάσομεν, ἣ κεν ἔησιν,
Ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται, ὅπποτε κέν μιν
θυμός ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγῃ, καὶ θεὸς ὄρσῃ.

Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες·

- 708 Νῦν μὲν κοιμήσασθε, τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῇ καλὴ φοδοδάκτυλος Ἥως,
Καρπαλλίμως πρό νεῶν ἐχέμεν λαόν τε καὶ ἵππους,
Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.
- 710 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήρησαν βασιλῆες,
Μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
Καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος·
Ἐνθα δὲ κοιμήσαντο, καὶ ὕπνον δῶρον ἔλοντο.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Κ.

Agamemno insomnis cum fratre Menelao lectis evocant Nestorem et alios principum, cum iisque excubias ad fossam obeunt (1-193). Consilio ibi, ut in trepidis rebus, habito, mittunt speculatores in castra Trojana, Diomedem atque Ulyssem (194-271). His aequant progressis præpes avis prosperum augurium affert (272-298). Eodem tempore Achivorum consilia exploratum prodierat Trojanus quidam, Dolo, Hectoris promissis incitatus, quem, ad navalia quum maxime tendentem, illi comprehendunt (299-381). Hic quum vitam sibi deprecatus, omnem situm castrorum, et, ubi Rhesus, rex Thracum, tenderet, indicavit, proditor a Diomede occiditur (382-464). Jam pergunt ad cubilia Rhesi, quem modo subvenisse cum insignibus equis audierant; et ipsum quidem cum duodecim sociis obruncat Diomedes, equos avertit Ulysses (465-503). Heroës, a Minerva moniti, ne spe plura prædandi diutius morentur, dum Apollo Thraces et Trojanos excitat, salvi ad suos revertuntur (504-579).

Δ ο λ ώ ν ε ι α .

- Ἄλλοι μὲν παρὰ νηυσὶν ἀριστῆες Παναχαιῶν
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῶ διδυμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐκ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Τῆνος ἔχε γλυκερός, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
 5 Ὡς δ' οἱ ἂν ἀστράπτῃ πόσις Ἥρης ἠυκόμοιο,
 Τείχεων ἢ πολὺν ὄμβρον ἀθίσφατον, ἢ ἡ χάλαζαν,
 Ἢ νιφετόν, ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,
 Ἢ ἐ ποδὶ πτολέμοιο μίγα στόμα πενκεδανοῖο·
 Ὡς πυκνὴ ἐν σιγήθεσιν ἀνιστενάχιζ' Ἀγαμέμνων
 10 Νυόθην ἐκ κραδίας· τρομέοντο δὲ οἱ φρένες ἐντός.
 Ἴφιοι δ' ἐς πεδίον τὸ Τρωϊκὸν ἀδρήσειεν,
 Θασύμαζεν πυρὰ πολλὰ, τὰ καλετο Ἰλιόθι πρό,
 Αἰλῶν σφρίγγων τ' ἐνοπήν, ὁμαδὸν τ' ἀνδρῶπων.
 Αὐτὰρ ὅτ' ἐς νῆάς τε ἴδοι καὶ λαὸν Ἀχαιῶν,

- 18 Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς προθελόμενους ἔλκετο χαίτας
 Ἐψόθ' ἰόντι Διὶ· μέγα δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
 Ἦδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλῇ,
 Νέστορ' ἐπὶ πρῶτον Νηληϊῶν ἐλθόμεν ἀνδρῶν,
 Ἐῖ τινα οἱ σὺν μῆτιν ἀμύμονα τεκτῆναιτο,
- 20 Ἴτις ἀλεξίκακος πᾶσιν Δαναοῖσι γένοιτο.
 Ὀρθωθείς δ' ἐνδυε περὶ στηθεῦσι χιτῶνα,
 Ποσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἰδήσατο καλὰ πίδαλα·
 Ἀμφὶ δ' ἔπειτα θαφοινὸν ἰέσσατο δέρμα λίσστος,
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
- 22 Ὡς δ' αὐτως Μενέλαον ἔχε τρόμος· οὐδὲ γὰρ αὐτῷ
 Τῆνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίζανε, μήτι πάθοιεν
 Ἀργεῖοι, τοὶ δὲ ἔθεν εἵνεκα πολὺν ἐφ' ὕγρην
 Ἴκλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὀρμαίνοντες.
 Παρδυλή μὲν πρῶτα μετάφρετον εἰρὺν κάλυπεν
- 24 Ποικίλῃ, αὐτὰρ ἐπὶ στεφάνῃν κεφαλῇφιν ἀέλας
 Θήκατο χαλκείην· δόρυ δ' εἴλετο χειρὶ παχείῃ.
 Βῆ δ' ἔμιν ἀνοτήσων ὃν ἀδελφεόν, ὃς μέγα πάντων
 Ἀργείων ἤραυσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ.
 Τὸν δ' εὖρ' ἄμφ' ὥμοισι τιθήμενον ἔτεια καλά,
 26 Νῆϊ πάρα πρὸνμνη· τῷ δ' ἀσπίσιος γένει' ἐλθῶν.
- Τὸν πρότερος προσέειπε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Τίφθ' οὕτως, ἡθεῖε, κορύσσειαι; ἢ τιν' ἑταίρων
 Ὀτρύνεις Τρῳέεσιν ἐπίσκοπον; ἀλλὰ μῦλ' αἰνῶς
 Δείδω, μὴ οὔτις τοι ὑπόσχηται τόδε ἔργον,
- 28 Ἄνδρας δυσμενείας σκοπιαζέμεν οἷος ἐπιλθῶν
 Νύκτα δι' ἀμβροσίην· μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται.
 Τὸν δ' ἀπομειβόμενος προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 Χρεῶ βουλῆς ἐμὲ καὶ σέ, Διωτρεφῆς ὦ Μενέλαε,
 Κερδαλέης, ἥτις κεν ἐρύσσεται ἡδὲ σωῶσθαι
- 30 Ἀργείους καὶ νῆας· ἐπεὶ Διὸς ἐτρώπετο φρήν.
 Ἐκτορέοις ἄρα μᾶλλον ἐπὶ φρένα θῆχ' ἱεροῖσιν.
 Οὐ γάρ πω ἰδομένην, οὐδ' ἔκλνον αὐδήσαντος,
 Ἄνδρ' ἕνα τοσούδε μέρμερ' ἐπ' ἥματι μετίσασθαι,
 Ὅσσ' ἔκτωρ ἑβόρεξε, Διὶ φίλος, νίας Ἀχαιῶν,
- 32 Αὐτὰς, οὔτε θεῶς υἱὸς φίλος, οὔτε θεοῖο.
 Ἔργα δ' ἔρεξε, ὅσα φημὶ μελησέμεν Ἀργείοισιν
 Δηθά τε καὶ δολιχόν· τόσα γὰρ κακὰ μῆσατ' Ἀχαιοῖς
 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Ἄλκτα καὶ Ἰδομενῆα κάλυσσον,
 Πῦρφα θεῶν ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα διόν
- 34 ἔμι, καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι· αἶψ' ἐθέλῃσιν
 Ἐλθεῖν ἐς φυλάκων ἱερὸν τέλος, ἧδ' ἐπιτεῖλαι.
 Κεῖνθ' γάρ πε μάλιστα πιθόλατο· τοῖο γὰρ υἱὸς

- Σημαίνει φυλάκισσι, καὶ Ἰδομενῆος ὀπάων,
 Μηριόνης· τοῖσιν γὰρ ἐπειράπομιν γε μάλιστα.
- 60 Τὸν δ' ἤμειβει· ἔπειτα βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Πῶς γὰρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλαι ἡδὲ κτενεῖς;
 Ἀνδρὶ μὲν μετὰ τοῖσι, δεδεγμένος εἰσὸκεν ἔλθης,
 Ἢὲ θίω μετὰ σ' αὐτῖς, ἐπὴν εὐ τοῖς ἐπιτέλλω;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
- 65 Ἀνδρὶ μίειν, μήπως ἄβροτάζομεν ἀλλήλοισιν
 Ἐρχομένῳ· πολλὰ γὰρ ἀνὰ στρατὸν εἰσι κτενδοί.
 Φθίγγεο δ', ἥ κεν ἔησθα, καὶ ἐργήγορθαι ἄνωχθι,
 Πατρόθεν ἐκ γενεὴς ονομάζων ἄνδρα ἕκαστον,
 Πάντας κυδαίνων· μηδὲ μεγαλῆξο θυμῷ.
- 70 Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ περ πονεώμεθα· ὧδέ που ἄμμιν
 Ζεὺς ἐπὶ γεινομένοισιν ἔει κακότητα βαρεῖαν.
 Ὡς εἰπὼν ἀπέπεμπεν ἀδελφεόν, εὐ ἐπιτέλλας.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
 Τὸν δ' εὖρεν παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ,
- 75 Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ· παρὰ δ' ἔντεα ποικίλ' ἔκειτο,
 Ἀσπίς καὶ δύο δοῦρε, φαεινὴ τε τρυφάλεια.
 Παρ δὲ ζώσῃτῃ κείτο παναίολος, ὧ ῥ' ὁ γεραίος
 Ζώννυθ'· ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρησσοίτο,
 Λαὸν ἄγων· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐπείραπε γῆραϊ λυγρῷ.
- 80 Ὀρθωθεὶς δ' ἄρ' ἐπ' ἀγκῶνος, κεφαλὴν ἐπαιέρας,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ ξερεῖνέτο μύθῳ·
 Τίς δ' οὗτος κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν ἔρχεαι ὅλος
 Νύκτα δι' ὀρφναίην, ὅτε θ' εὐδοναι βροτοὶ ἄλλοι;
 [Ἢὲ τίς οὐρῶν διζήμενος, ἥ τίς ἵταρων;]
- 85 Φθίγγεο, μηδ' ἀκίων ἐπ' ἔμ' ἔρχο· τίπτει δέ σε χραῖ;
 Τὸν δ' ἤμειβει· ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 Ὡ Νέστορ Νηληϊάδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Γνώσεται Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων
 Ζεὺς ἐτήκε πόνοισι διαμπερές, εἰςὸκ' αὐτῇ
- 90 Ἐν στήθεσσι μένη, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
 Πλαῖζομαι ὧδ', ἐπεὶ οὐ μοι ἐπ' ὄμμασι νήδυμος ὕπνος
 Ἰκάνει, ἀλλὰ μέλει πόλεμος καὶ κῆδε· Ἀχαιῶν.
 Διτῶς γὰρ Λαταῶν περιδείδια, οὐδὲ μοι ἦτορ
 Ἐμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δέ μοι ἔξω
- 95 Στήθεσιν ἐκθρῶσκει, τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
 Ὀλ' εἴ τι θραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέγ' ὕπνος ἱκάνει·
 Διτῶς ἐς τοὺς φύλακας καταβέλομεν, ὅφρα ἴδωμεν,
 Μὴ τοὶ μὲν καμάτῳ ἀδδηκότας ἡδὲ καὶ ὕπνῳ
 Κοιμήσωνται, αὐτὰρ φυλακῆς ἐπὶ πάγχυ λάθωνται.
- 100 Δυσμενέες δ' ἄνδρες σχεδὸν εἴηται· οὐδέ τι ἴδμεν,

Μήπως καὶ διὰ νύκτα μενοιήσωσι μάχεσθαι.

- Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Ἀτρεΐδην κύνιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 Οὐ θῆν' ἔκτορι πάντα νοήματα μητίετα Ζεὺς
 105 ἔκτελλει, ὅσα πού νυν εἴλεται· ἀλλὰ μιν οἶω
 Κῆδεσι μοχθήσειν καὶ πλείοσιν, εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
 Ἐκ χόλου ἀργαλίοιο μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ.
 Σοὶ δὲ μάλ' ἔφομ' ἐγώ· ποτὶ δ' αὖ καὶ ἐγείρομεν ἄλλους,
 Ἥμιν Τυδείδην δουρικλυτὸν ἦδ' Ὀδυσῆα,
 110 Ἢδ' Αἶαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος ἄλκιμον υἱόν.
 Ἄλλ' εἴ τις καὶ τοῖσδε μετοιχόμενος καλίσσειεν,
 Ἀντίθεόν τ' Αἶαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
 Τῶν γὰρ νῆες ἕασιν ἑκαστάτω, οὐδὲ μάλ' ἐγγύς.
 Ἀλλὰ φίλον περ ἔοντα καὶ αἰδοῖον Μενέλαον
 115 Νεικέσω — εἴπερ μοι νεμεσήσαιο — οὐδ' ἐπικεύσω,
 Ὡς εὖδε, σοὶ δ' οἶω ἐπέτρεψεν πορεύεσθαι.
 Νῦν ὄφελεν κατὰ πάντας κριστῆας πορεύεσθαι
 Λισσόμενος· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκίτ' ἀνεκτός.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 120 Ὡ γέρον, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτιάσασθαι ἄνωγα·
 Πολλάκι γὰρ μεθιῖς τε, καὶ οὐκ ἐθέλει πορεύεσθαι,
 Οὐτ' ὄκνη εἰκῶν, οὐτ' ἀφραδίῃσι νόοιο,
 Ἄλλ' ἐμὲ τ' εἰσορόων, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενος ὀρμὴν.
 Νῦν δ' ἐμέο πρότερος μάλ' ἐπύργετο, καὶ μοι ἐπίστη.
 125 Τὸν μὲν ἐγὼ προΐηκα καλήμεναι, οὓς σὺ μεταλλάξ.
 Ἄλλ' ἵομεν· κείνους δὲ κηρησόμεθα πρὸ πυλάων
 Ἐν φυλάκεισσι· ἵνα γὰρ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέεσθαι.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 Οὕτως οὕτως οἱ νεμεσήσεται οὐδ' ἀπιθήσει.
 130 Ἀργείων, οἳ κεν τιν' ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἔνδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα·
 Ποσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήματο καλὰ πέδιλα·
 Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περὶνήσατο φοινικόεσσαν,
 Διπλὴν, ἑκταδίην, οὐλὴν δ' ἐπενήνοθε λάχνη.
 135 Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκχαμίνον ὀξεί χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἰέναι κατὰ νῆας Ἀχαιοῖν χαλκοχιτῶνων.
 Πρῶτον ἔπειτ' Ὀδυσῆα, Διὶ μῆτιν αἰτάλαντον,
 Ἐξ ὕπνου ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ,
 Φθεςγᾶμενος· τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωή,
 140 Ἐκ δ' ἤλθε κλισίης, καὶ σφειας πρὸς μῦθον εἶπεν·
 Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἴοι ἀλᾶσθαι
 Νύκτα δι' ἄμβροσίνην; ὅ,τι δὴ χρεῖω τόσον ἴκει;
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·

- Διογενὶς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 145 Μὴ νειμεῖα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Ἄλλ' ἔπεν, ἔφρα καὶ ἄλλον ἐγείρομεν, ὅντι ἐπίοικεν
 Βούλας βουλευεῖν, ἣ φειγέμεν, ἥ μᾶχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δὲ κλυτὴν δαΐκων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ποικίλον ἄμφ' ὥμοισι σύκος θέτο, βῆ δὲ μετ' αὐτούς.
 150 Βῆν δ' ἐπὶ Τυδείδῃν Διομήδεα· τὸν δ' ἐκίχανον
 Ἐκτὸς ἀπὸ κλισίης σὺν τεύχεσιν· ἄμφι δ' ἱταῖροι
 Εὐδον· ὑπὸ κρασὶν δ' ἔχον ἀσπίδας· ἔγχεια δὲ σφιν
 "Ὅρθ' ἐπὶ σαυρωτῆρος ἐλήλατο· τῆλε δὲ χαλκὸς
 Δίμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διός. αὐτὰρ ὃγ' ἦρως
 155 Εὐδ', ὑπὸ δ' ἑστρωτο φινὸν βοδὸς ἀγραύλοιο·
 Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαινός.
 Τὸν παρστυὸς ἀνέγειρε Γερήνιος ἱππότης Νίστωρ,
 Αὐξ' ποδὶ κινήσας, ὠτρυνέ τε, νείκεσέ τ' ἄντην·
 "Ἐγρεο, Τυδείδης υἱέ! τί πάννυχον ὕπνον ἀνταῖς;
 160 Οὐκ αἴτις, ὡς Τρῳῆς ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο
 Βίπται ἄγχι ρεῶν, ὀλίγος δ' ἔτι χῶρος ἐρύκει;
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐξ ὕπνοιο μῦλα κραιπνῶς ἀνόρουσεν,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ζητίλός ἐσσι, γεραιέ· σὺ μὲν πόρου οὐποτα λήγεις.
 165 Οὐ νυ καὶ ἄλλοι ἕασσι νεώτεροι νῆες Ἀχαιῶν,
 Οἳ κεν ἔπειτα ἕκαστον ἐγείρῃαν βασιλῆων,
 Πάντη ἐποικόμενοι; σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Γερήνιος ἱππότης Νίστωρ·
 Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, φίλος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 170 Εἰσὶν μὲν μοι παῖδες ἀμύμονες, εἰσὶ δὲ λαοὶ
 Καὶ πολέες, τῶν κέν τις ἐποικόμενος καλέσειεν·
 Ἀλλὰ μάλα μεγάλη χρεὶά βεβίηκεν Ἀχαιοῦς.
 Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς,
 "Ἢ μάλα λιγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἥ ἐ βιάσθαι.
 175 Ἄλλ' ἔθι νῦν, Δίαντα ταχὺν καὶ Φυλῆος υἱόν
 Ἀνυτῆσον — σὺ γάρ ἐσσι νεώτερος — εἴ μ' ἐλκείρις.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἄμφ' ὥμοισιν ἕσασσας διέριμα λίσσεται
 Αἰθωνος, μεγάλοιο, ποδηγεῖς· εἴλετο δ' ἔγχος.
 Βῆ δ' ἵσταναι, τοὺς δ' ἐνθεν ἀναστήσας ἄγει ἦρως.
 180 Οἳ δ' ὅτε δὴ φυλάκισσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἱμῆχθην,
 Οὐδέ μιν εὐδοντας φυλάκων ἰγήτορας εὖρον·
 Ἄλλ' ἰγρηγορτὶ σὺν τεύχεσιν εἴματο πάντες.
 "Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δευρωρήσονται ἐν ἀνλῇ,
 Θηρὸς ἀκούσαντες κρατερόφρονος, ὅστε καθ' ὕλην
 185 Ἐρχεται δι' ὄρεσφι· πολὺς δ' ὀριμαγδὸς ἐπ' αὐτῷ
 Ἀνδρῶν ἡδὲ κυνῶν· ἀπὸ τί σφισιν ὕπνος ὀλωλεν·

- Ὡς τῶν νήδυμος ὕπνος ἀπὸ βλεφάρουσιν ὀλώλει,
 Νύκτα φυλάσσομένοισι κακὴν· πεδίωνδε γὰρ αἶε
 Τετράφαθ', ὅππότε' ἐπὶ Τρώων αἴοιεν ἰόντων.
 190 Τοὺς δ' ὁ γέρον γήθησεν ἰδὼν, θάρσυνέ τε μῦθον·
 [Καὶ σφας φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·]
 Οὕτω νῦν, φίλα τέκνα, φυλάσσετε· μηδέ τιν' ὕπνος
 Λιροίτω, μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσιν.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο δίσσαστο· τοὶ δ' ἄμ' ἔποχτο
 195 Ἀργείων βασιλῆες, ὅσοι κεκλήματο βουλῇν.
 Τοῖς δ' ἄμα Μηριόνης καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱός
 Ἦσαν· αὐτοὶ γὰρ κλέον συμματιάσθαι.
 Τάφρον δ' ἐκδιαβάντες ὀρυκτῇν, ἰδριόωντο
 Ἐν καθαράῃ, ὅθι δὴ νεκύων διεφάνετο χώρος
 200 Πιπτόντων· ὅθεν αὖτις ἀπετράπετ' ὄβριμος Ἐκτωρ,
 Ὀλλύς Ἀργείους, ὅτε δὴ περὶ νῦν ἐκάλυψεν.
 Ἐνθα καθεζόμενοι, ἔπε' ἀλλήλοισι πίφανσκον.
 Τοῖσι δὲ μῦθων ἤρχε Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δὴ τις ἀνὴρ πεπίθουθ' ἐξ αὐτοῦ
 205 Θυμῷ τολμῆεντι, μετὰ Τρώας μεγαθύμους
 ἔλθειν; εἴ τινα που δηῖων ἔλοι ἰσχυαίοντα,
 Ἦ τινα που καὶ φῆμιν ἐν Τρῳεσσιν πύθοιτο,
 Ἄσσα τε μητιώσιν μετὰ σφίσιν· ἥ μεμάσιν
 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ ἐ πόλινδε
 210 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμάσαντό γ' Ἀχαιοὺς.
 Ταῦτά κε πάντα πύθοιτο, καὶ ἄψ εἰς ἡμέας ἔλθοι
 Ἀσκηθῆς· μέγα κέν οἱ ὑπουράνιον κλέος εἴη
 Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, καὶ οἱ δόσις ἔυσσεται ἐσθλή.
 Ὅσοι γὰρ νήεσσιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
 215 Τῶν πάντων οἱ ἕκαστος οἷν δώσουσι μέλαινας,
 Θῆλυν, ὑπόφθρον· τῇ μὲν κτέρας οὐδὲν ὁμοῖον·
 Αἶε δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 220 Νέστορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 Ἀνδρῶν δυσμενέων δύναϊ στρατὸν ἐγγὺς ἰόντων,
 Τρώων· Ἄλλ' εἴ τίς μοι ἀνὴρ ἄμ' ἔποιτο καὶ ἄλλος,
 Μᾶλλον θαλπωρὴ καὶ θαρσαλιώτερον ἔσται.
 Σύν τε δὴ ἔρχομένω, καὶ τε πρό ὃ τοῦ ἐνόησεν,
 225 Ὅπως κέρδος ἔη· μούνος δ' εἶπερ τε νοήσῃ.
 Ἀλλὰ τέ οἱ βράσσων τε νόος, λεπτιγὴ δὲ τε μῆτις.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔθελον Διομηδεὶ πολλοὶ ἐπισθαι·
 Ἦθελέτην Αἴαντε δύνω, θεράποντες Ἄρης,
 Ἦθαλε Μηριόνης, μάλα δ' ἦθελε Νέστορος υἱός·

- 230 Ἦθελε δ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
Ἦθελε δ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς καταδύναι ὁμιλον
Τρώων· αἰεὶ γὰρ οἱ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἐτόλμα.
Τούτῳ δὲ καὶ μετίειπεν ἄναξ ἄνδρων Ἀγαμέμνων·
Τυδείδῃ Διομήδης, ἐμῷ κηχαρισμένῃ θυμῷ,
235 Τὸν μὲν δὴ ἔταρόν γ' αἰρήσεις, ὃν κ' ἐθέλῃσθαι,
Φαινομένων τὸν ἄριστον· ἐπεὶ μεμάσσι γε πολλοί.
Μηδὲ σὺ γ', αἰδόμενος σῆσι φρεσὶ, τὸν μὲν ἀρεῖαν
Καλλίπειν, σὺ δὲ χεῖρον ὁπάσσειαι, αἰδοῖ εἰκων,
Ἐς γενεὴν ὀρώων, μηδ' εἰ βασιλεύτερός ἐστιν.
240 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δὲ περὶ ξανθῷ Μενέλαῳ.
Τούτῳ δ' αὖτις μετίειπε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης·
Εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελύετέ μ' αὐτὸν ἰλίσθαι,
Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσεὺς ἐγὼ θείοιο λατοίμῃν,
Οὐ πέρι μὲν πρόφρων κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
245 Ἐν πάντεσσιν πόνοισι, φιλεῖ δὲ ἡ Παλλὰς Ἀθήνη,
Τούτου γ' ἱσπομένοιο, καὶ ἐκ πυρὸς αἰδομένοιο
Ἀμύνω νοστήσαιμεν, ἐπεὶ περιόιδε νοῆσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
Τυδείδῃ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἶψα, μήτε τι νείκει·
250 Εἰδόσι γὰρ τοι ταῦτα μετ' Ἀργείοις ἀγορευέουσιν.
Ἄλλ' ἴομεν· μάλα γὰρ νῦν ἄνεται, ἐγγύθι δ' ἡώς·
Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, παρέχῃκεν δὲ πλῆων νύξ,
Τῶν δύο μοιρῶων, τριτάτῃ δ' εἴ μοῖρα λίλειπται.
Ὡς εἰπόνθ' ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην.
255 Τυδείδῃ μὲν δῶκε μενεπτόλεμος Θρασυμήδης
Φάσγαγον ἄμφηκες — τὸ δ' ἰὸν παρὰ νηὶ λίλειπτο —
Καὶ σάκος· ἄμφω δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν
Ταυρεῖην, ἄφαλόν τε καὶ ἄλλοφον, ἥτε καταΐτυς
Κέκληται, φύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν.
260 Μηριόνης δ' Ὀδυσῆϊ δίδου βίον ἠδὲ φαρέτρην,
Καὶ ἕλφος· ἄμφω δὲ οἱ κυνέην κεφαλῇφιν ἔθηκεν,
Ῥινού ποιητήν· πολέσιν δ' ἐντοσθεν ἱμάσιν
Ἐντίτατο στερεῆς· ἔκτοσθε δὲ λευκοὶ ὀδόντες
Ἀργιόδοτος υἱὸς θαμῖες ἔχον ἔνθα καὶ ἔνθα,
265 Εὐ καὶ ἐπισταμένως· μέσση δ' ἐνὶ πῖλος ἀρήρει.
Τῇν δ' ἅ ποτ' ἐξ Ἑλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδου
Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας·
Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε κυθηρίῳ Ἀμφιδάμαντι·
Ἀμφιδάμας δὲ Μόλῳ δῶκε ξεινήιον εἶναι·
270 Αὐτὰρ ὁ Μηριόνη δῶκεν ὃ παιδὶ φορέηναι·
Δὴ τότε Ὀδυσσεὺς πύκασεν κάρη ἀμφιτεθείσας.
Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν ὅπλοισιν ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην,

Βάν φ' ἰέναι, λιπέτην δὲ κατ' αὐτόθι πάντας ἀρίστους
Τοῖσι δὲ δεξιὸν ἦκεν ἑρμειδὶον ἐγγυς ὁδοῖο

275 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὄφθαλμοῖσιν
Νύκτα δὲ ὀρφναίην, ἀλλὰ κλάγξαντος ἄκουσαν.
Χαῖρε δὲ τῷ ὄφριθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·

Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω

280 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φίλαι, Ἀθήνη·
Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας ἐυκλείας ἀφικέσθαι,
Ρῖξαντας μέγα ἔργον, ὃ καὶ Τρῳέεσσι μιλήσει.

Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·

Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμείο, Διὸς τέκος, Ἀτρυγῶνῃ·

285 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῃ
Ἐς Θήβας, ὅτε τι πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦι.
Τοὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχίτωνας Ἀχαιοὺς·

Αὐτὰρ ὁ μευλίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπὼν μάλα μέρμερα μῆσατο ἔργα,

290 Σὺν σοί, δια θεά, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.

Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.

Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ ρέξω βοῦν ἦριν, εὐρυμέτωπον,

Ἀδμήτην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·

Τῇν τοι ἐγὼ ρέξω, χρυσὸν κέρασιν περιχένας.

295 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μέγαλοιο,

Βάν φ' ἔμεν, ὥστε λέοντες δύω, διὰ νύκτα μέλαιναν,

Ἄμ φόνον, ἂν νέκυας, διὰ τ' ἔντα καὶ μέλαν αἶμα.

Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῳᾶς ἀγήνορας εἶας Ἐκτωρ

300 Εὐδεῖν, ἀλλ' ἄμνυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,

Ὅσσοι ἔσαν Τρῳῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·

Τοὺς ὄγα συγκαλίσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·

Τίς κέν μοι τόδε ἔργον ὑποσχόμενος τελείσειν

Δώρῳ ἐπι μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.

305 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,

Οἳ κεν ἀρίστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,

Ὅστις καὶ τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κῦδος ἄροίτο,

Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πνθίσθαι,

Ἥε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,

310 Ἥ ἤδη χεῖρεσσιν ὕψ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,

Φύξιν βουλεύουσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν

Νύκτα φυλασσίμεναι, καμᾶτ' ἀδδηκότες αἰνῶ.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Ἦν δὲ τις ἐν Τρῳέεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,

315 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

- Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πάντε κασιγνήτησιν.
 Ὅς ῥα τότε Τρῳαῖν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
 220 Νῶϊν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πνθίσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκηπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσον,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος υκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 225 Τόφρα γάρ ἐς σιγατόν εἰμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ' Ἀγαμέμνονεην, ὅθι πον μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλεύειν, ἧ φευγέμεν, ἧ μάχεσθαι.
 Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκηπτρον λάβει, καὶ οἱ ὁμοσσαν
 Ἰστω νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 230 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος
 Τρῳῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐευσθαι.
 Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπώμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόξα·
 Ἔσαστο δ' ἔκτοσθεν ὤνδον πολιοῖο Λύκοιο,
 235 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίην κυνέην· ἔλει δ' ὄζυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἰέναι προτὶ νῆας ἀπὸ σιγατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν
 Ἐλθὼν ἐκ νῆων ἄψ Ἑκτορι μῦθον ἀπολυσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὅμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσαστο προσιόντα
 240 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὐτός τοι, Διομήδης, ἀπὸ σιγατοῦ ἐρχεται ἀνὴρ,
 Οὐκ οἶδ', ἧ νήευσιν ἐπίσκοπος ἡμετέρησιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἐγώ μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 245 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρφαλίμω· εἰ δ' ἄμμε παραφθαίησι πόδεςισιν,
 Αἰεὶ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ σιγατόφι προτιειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσσω, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσατε, παρὶξ ὁδοῦ ἐν νεκύνεσσιν
 250 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὥκα παρέδραμεν ἀφραδίησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπέην, ὅσων τ' ἐπίουρα πείλονται
 Ἠμιόνων — αἱ γάρ τε βοῶν προφερέσιστραί εἰσιν,
 Ἐλκίμεται νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἀροτρον —
 Τῷ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δοῦπον ἀκούσας.
 255 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀπαστρέψοντας ἑταίρους
 Ἐκ Τρῶων ἰέναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπείσαν δουρητικῆς, ἧ καὶ ἔλασσαν.
 Γρῷ ῥ' ἀνδρας δηΐτους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 260 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντα δύνω κύνη, εἰδότε θήρης,
 Ἴη κεμάδ' ἡέ λαγῶν ἐπείγεται ἐμμενέες αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προθέσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἡδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαφὺ ἀποτμήξαντε, διώκειτον ἐμμενέες αἰεὶ.
 265 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγῆσθαι φυλάκισσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαι' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 Φθαίῃ ἐπευξάμενος βυλῆειν, ὃ δὲ δευτέρως ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῖσσαν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 270 Ἢ μὲν', ἡέ σε δουρὶ κινήσομαι· οὐδὲ σὶ φημι
 Διφρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὑλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἢ ῥα, καὶ ἔγχος ἀφήκεν, ἔκων δ' ἡμάρτανε φαιτός.
 Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον ἔβζον δουρὸς ἀκικῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβυσεν τε,
 275 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δέλους· τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κικήτην,
 Χειρῶν δ' ἀψάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ἤθη·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολύκημος τε σίδηρος·
 280 Τῶν κ' ὕμιν χαρίσαιο πατὴρ ἀπερείσι' ἀποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 285 Ἢ ἦ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεαι οἶος
 Νύκτα δι' ὄφφραιν, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἢ τίνα συλήων νεκρῶν κατατεθνηῶτων;
 Ἢ σ' ἔκτωρ προΐηκε διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 290 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Λόλων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυνί·
 Πολλῆσιν μ' ἄτῃσι παρέκ νόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μώνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἢνώγει δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 295 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθίσθαι,
 Ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἢ ἡδὴ χεῖραςσιν ὕψ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλευοῖτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλάσσεσθαι, καμιάτω ἀδδηκτές αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ῥα νύ τοι μέγαλιν δῶρων ἐπεμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Διαικίδαο θαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγευνοι
 ἄνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι, ἧδ' ὀχέισθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 408 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξω·
 Πού νῦν δεῦρο κίων λίπες ἔκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Πού δέ οἱ ἔντα κείται Ἀργῆα, πού δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἰ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὐναί;
 [Ἄσσα τε μητιώσαι μετὰ σφίσιν· ἢ μεμάσιν
 410 Αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἧ πόλινδε
 ἄφ' ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς,]
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Ἐκτὼρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουλευφόροι εἰσίν,
 415 Βουλὰς βουλευεὶ θεῖον παρὰ σήματι Πλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὴς δ' ἄς εἴρῃσι, ἤρως,
 Οὔτις κεκριμένη ῥύεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάροι, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσόμεναι τε νύκτοισι
 420 Ἀλλήλοισ· ἀτὰρ αὐτὰ πολὺκλήτοι ἐπικούροι
 Εὐδουσι· Τρώσιν γὰρ ἐπιτραπίουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἴαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρῶευσσι μειγγήμενοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδουσι, ἢ ἀπάνευθε; δίδεπέ μοι, ὄφρα δαείω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Δόλων, Εὐμήδεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω.
 Πρὸς μὲν ἄλως Κᾶρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοχοι,
 Καὶ Αἰλεις καὶ Καύκωνες, δίοι τε Πειλαγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγέρωχοι,
 Καὶ Φρύγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 Ἄλλα τί μ' ἐμὶ ταῦτα διεξέριεσθε ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέματον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηῆκες οἷδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἔσχατοι ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεὺς, παῖς Ἠλίοντος.
 Τὸν δὲ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θεῖναι δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἥσκηται·
 Τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 440 Ἴπνυθ' ἔχων· τὰ μὲν οὐτὶ καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἄνδρῃσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἢ ἐμὲ δῆσαντες λίπετ' αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμείο,

- 446 ἼΙ ῥα κατ' αἶσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥε καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆ δὴ μοι φύξιν γέ, Δόλων, ἐμβύλλεο θυμῷ,
 Ἑσθλά περ ἀγγέλλας, ἐπεὶ ἴκω χεῖρας ἐς αἶμας.
 Εἰ μὲν γάρ κέ σε τὺν ἀπολύσομεν, ἥε μεθώμεν,
 450 ἼΙ τε καὶ ὕστερον εἰυθα θεῶς ἐπὶ νῆις Ἀχαιῶν,
 Ἴἱε διοπτεύουσιν, ἥ ἐναντίβιον πολέμῳ.
 Εἰ δὲ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκ εἴτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσαι Ἀγγελοισιν.
 ἼΙ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενέλου χειρὶ παχείῃ
 456 Ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' ἀνχίνα μέσσον ἔλασσεν,
 Φασγάνῳ αἶζα, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκεὴν καὶ τόξα παλλόντονα καὶ δόρυ μακρόν·
 460 Καὶ ταῖγ' Ἀθηναίῃ λῆϊτιδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Τφός· ἀνέσχεθε χειρὶ, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἡῦδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτῆς
 Πέμψον ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵππους τε καὶ εὐνύς.
 466 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὑφός· αἶρας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δῖελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάκρας δόνακας, μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄξους·
 Μῆ λάθοι αὐτῆς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρῳ, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔζον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδθηκότες, ἔντεα δὲ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὐ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δὲ σφιν ἐκάστω διζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκείες ἵπποι
 476 Ἐξ ἐπιδιφρυάδος πυμάτης ἱμαῖσι δέδευτο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δεῖξεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πίφανσκε Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἄγε δῆ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρῆ
 480 Ἑστάμεναι μέλειον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἴἱε σύγ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖνε δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰεκήε,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνεται δ' αἵματι γαῖα.
 486 Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπέλθων,
 Αἶγαςιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρηϊκάς ἀνδρας ἐπώχετο Τυδείος υἱός,

- Ὅφρα δυνάδεκ' ἐπιφρην· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅτινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παρσπιάς,
 400 Τὸν δ' Ὀδυσσεύς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ξειρύνσασκεν,
 Τὰ φροσίων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διελθοῖεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυμῷ,
 Νεκροῖς ἀμβαίνοντες· ἀήθευσον γὰρ εἴ' αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κίχησάτο Τυδέος υἱός,
 405 Τὸν τρισκαίδέκατον μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τὴν τέκτ', Οἰεΐδαο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεύς λύε μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειφεν ἱμάσι, καὶ ἐξήλανθεν ὁμίλου,
 410 Τότῳ ἐπιπλήσων· ἐπεὶ οὐ μάστιγα φαινήν
 Ποικίλου ἐκ δίφροιο τοῖσάτο χερσὶν ἐλίσσθαι·
 Ρυΐζεσιν δ' ἄρα, πιπνυσκῶν Διομήδεϊ δίω.
 Αὐτὰρ ὁ μερμήριζε μένων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 415 Ἴπ' ὅγε δίφρον ἰλῶν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 Ρυμοῦ ξειρῖνοι, ἧ ἐκφροῖο ὕψους· αἰέρος·
 Ἴη ἐῖ τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμόν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νύστου δὴ μνήσαι, μεγαθύμου Τυδέος υἱέ,
 420 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος Ἴλθης·
 Μὴ πού τις καὶ Τρῶας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνήκε θεῆς ὅπα φωνησάσης·
 Καρκαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεὺς
 Τότῳ· τοὶ δ' ἐπέοντο θεοῖς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 425 Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος υἱὸν ἔπουσεν·
 Τῇ κοτίων, Τρώων κατεδύσατο πουλὺν ὄμιλον,
 Ἦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἴπποκόωντα,
 Ῥήσου ἀντιψὶδὸν ἐυθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀπορούσας,
 430 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὃθ' ἔστασαν ὠκίεις ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλήσιν φονῇσιν,
 Ὡμωζέιν τ' ἄρ' ἐπεῖτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἱταῖρον.
 Τρῶων δὲ κλαγγὴ τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυρόντων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέρμερα ἔργα,
 435 Ὅσσ' ἄνδρες φέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθι σκοπὸν Ἐκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔκρυψε, Διὶ φίλος, ὠκίας ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμᾶζε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσάτο δ' ἵππων.
 440 Μάστιξιν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντι πετίσθη.

- [Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστορ δὲ πρῶτος κύππον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μείδοντες,
 Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἔρῳ; κέλεται δέ με θυμός·
 135 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κύππος οὐατα βάλλει.
 Αἶ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερός Διομήδης
 ὦδ' ἀφαρ ἐκ Τρώων ἔλασσαιτο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀχυμαγδοῦ.
 140 Οὐπω πάν εἰρητο ἔπος, ὅτ' ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἡσπάζοντο, ἔπασσι τε μελιχίοισιν.
 Ἠρώως δ' ἐξερέινε Ἰερήνιος ἱππότης Νέστορ·
 Εἴπ' ἄγε μ', ὦ πολύναι· Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
 145 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβητον· καταδύντες ὅμιλον
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρην θεὸς ἀντιβολήσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνεσσιν εἰοκότες ἡέλοιο.
 Αἶετ' μὲν Τρῳεῖσ' ἐπιμίσσομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρον περ ἰὼν πολεμιστής·
 150 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἄλλα τιν' ὕμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφωῖ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγίοχοιο Διός, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 ὦ Νέστορ Νηληϊᾶδη, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ρῥῖα θεὸς γ' ἐθέλων καὶ ἀμείνονας ἤεπερ οἶδε,
 Ἴππους δωρήσαιτ', ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιά, νεήλυδες, οὓς ἐρεεῖνεις,
 Θρηϊκίωι· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 160 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριεκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νῆων·
 Τὸν ἔα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέροιο
 ἔκτωρ τε προέηκε καὶ ἄλλοι Τρῳεῖς ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 165 Καρχαλιών· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδω κλισίην εὐτυχτον ἔκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέδησαν ἐϋμήτοισιν ἱμῶσιν
 Φάτῃ ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔβασσαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 170 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνα
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἐτοιμασσαίαιτ' Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῷ πολλὸν ἀπενέλκοντο θαλάσσην,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Ἀντάρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνίψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς δ' ἄσαμίνθους βάντες εὐξέστας λοίσσαντο.
 Τὸ δὲ λοισσαμένω, καὶ αἰειψαμένω λιπ' ἐλαφ,
 Δείπνῃ ἐφίξανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πλείου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιγδία οἶτον.

✱

579

365

482

848

14

2474

- Βάν ῥ' ἵεσθαι, λιπέτην δὲ καὶ ἀντήθι πάντας ἀρίστους
 Τυῖσι δὲ δεξιὸν ἤκεν ἐρωδιὸν ἔγγυς ὁδοῖο
 216 Παλλὰς Ἀθηναίη· τοὶ δ' οὐκ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Νύκτα δι' ὄρφναιήν, ἀλλὰ κλάζαντος ἄκουσαν.
 Χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς, ἡρᾶτο δ' Ἀθήνη·
 Κλυθί μεν, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, ἦτε μοι αἰεὶ
 Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
 220 Κινύμενος· νῦν αὖτε μάλιστα με φλαι, Ἀθήνη·
 Δὸς δὲ πάλιν ἐπὶ νῆας εὐκλείας ἀφικέσθαι,
 Ρέξαντας μέγα ἔργον, ὃ καὶ Τρῶεσσι μελήσει.
 Δεύτερος αὖτ' ἡρᾶτο βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
 Κέκλυθι νῦν καὶ ἐμεῖο, Διὸς τέκος, Ἀργυταίρῃ·
 226 Σπεῖό μοι, ὥς ὅτε πατρὶ ἄμ' ἔσπεο Τυδεΐδῃ
 Ἐς Θήβας, ὅτε τε πρὸ Ἀχαιῶν ἄγγελος ἦει.
 Τυὺς δ' ἄρ' ἐπ' Ἀσωπῷ λίπε χαλκοχιτώνας Ἀχαιοὺς·
 Αὐτὰρ ὁ μελίχιον μῦθον φέρε Καδμείοισιν
 Κεῖσ'· ἀτὰρ ἄψ ἀπὼν μάλα μέρμερα μήσατο ἔργα,
 230 Σὺν σοί, διὰ θεᾶ, ὅτε οἱ πρόφρασσα παρίστης.
 Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καὶ με φύλασσε.
 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ φέξω βοῦν ἥριν, εὐρυμέτωπον,
 Ἀδμήτην, ἣν οὐπώ ὑπὸ ζυγὸν ἦγαγεν ἀνὴρ·
 Τήν τοι ἐγὼ φέξω, χρυσὸν κέραισιν περιχέυας.
 236 Ὡς ἔφην εὐχόμενοι· τῶν δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἡρήσαντο Διὸς κούρη μεγάλοιο,
 Βάν ῥ' ἵμεν, ὥστε λείοντε δύνω, διὰ νύκτα μέλαιναν,
 Ἄμ φόνον, ἃν νέκυας, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ Τρῶας ἀγήτορας εἶας Ἐκτώρ
 240 Εὐδαι, ἀλλ' ἄμυδις κικλήσκετο πάντας ἀρίστους,
 Ὅσσοι ἔσαν Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες·
 Τυὺς ὅγα συγκαλέσας, πυκινὴν ἡρτύνετο βουλὴν·
 Τίς κέν μοι τόδα ἔργον ὑποσχόμενος τέλεσειεν
 Δώρῳ ἐπὶ μεγάλῳ; μισθὸς δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται.
 246 Δώσω γὰρ δίφρον τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους,
 Οἳ κεν ἄριστοι ἔωσι θοῆς ἐπὶ ρηυσὶν Ἀχαιῶν,
 Ὅστις καὶ τλαίῃ, οἳ τ' αὐτῷ κύδος ἄροιτο,
 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθίσθαι,
 Ἢε φυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάφος περ,
 250 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὑφ' ἡμετέρῃσι θυμέντες,
 Φύξιν βουλεύουσιν μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Νύκτα φυλασσίμεναι, καμάρῳ ἀδδηκότες αἰνῶ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Ἦν δέ τις ἐν Τρῶεσσι Δόλων, Εὐμήδεος υἱός,
 256 Κήρυκος θείοιο, πολύχρυσος, πολύχαλκος·

- "Ὅς δὴ τοι εἶδος μὲν ἔην κακός, ἀλλὰ ποδώκης·
 Αὐτὰρ ὁ μῦθος ἔην μετὰ πάντα κασιγνήτησιν.
 "Ὅς ῥα τότε Τρῳαῖν τε καὶ Ἑκτορι μῦθον ἔειπεν·
 "Ἑκτορ, ἔμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
 320 Νηῶν ὠκυπόρων σχεδὸν ἐλθέμεν, ἔκ τε πυθίσθαι.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τὸ σκῆπτρον ἀνάσχεο, καὶ μοι ὁμοσσοῦν,
 Ἥ μὲν τοὺς ἵππους τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ
 Δωσέμεν, οἱ φορέουσιν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Σοὶ δ' ἐγὼ οὐχ ἄλιος σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἀπὸ δόξης.
 325 Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἴμι διαμπερές, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι
 Νῆ· Ἀγαμειμονέην, ὅθι που μέλλουσιν ἄριστοι
 Βουλὰς βουλεύειν, ἧ φευγέμεν, ἧ μάχεσθαι.
 "Ὡς φάθ'· ὁ δ' ἐν χερσὶ σκῆπτρον λάβει, καὶ οἱ ὁμοσσαν
 "Ἰστῶ νῦν Ζεὺς αὐτός, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
 330 Μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχῆσεται ἄλλος
 Τρῳῶν· ἀλλὰ σέ φημι διαμπερές ἀγλαΐεινθαι.
 "Ὡς φάτο, καὶ ῥ' ἐπίορκον ἐπαύμοσε· τὸν δ' ὀρόθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἄμφ' ὤμοισιν ἐβύλλετο καμπύλα τόξα·
 "Ἔσσατο δ' ἔκτοσθεν ῥιπὸν πολιοῖο λυκοιο,
 335 Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδίῃν κυνέην· ἔλε δ' ὤζυν ἄκοντα·
 Βῆ δ' ἱέται προτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ. οὐδ' ἄρ' ἔμειλλεν
 Ἐλθῶν ἐκ νηῶν ἄψ' Ἑκτορι μῦθον ἀπολίσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν κάλλιφ' ὁμιλον,
 Βῆ ῥ' ἂν ὁδὸν μεμαώς· τὸν δὲ φράσσατο προσιόντα
 340 Διογενὴς Ὀδυσσεύς, Διομήδεα δὲ προσέειπεν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται ἀνὴρ,
 Οὐκ οἶδ', ἧ νηυσὶν ἐπίσκοπος ἡμετέρῃσιν,
 Ἥ τινα συλήσων νεκρῶν κατατεθνηῶτων.
 Ἄλλ' ἰώμιν μιν πρῶτα παρεξελθεῖν πεδίοιο
 345 Τυτθόν· ἔπειτα δὲ κ' αὐτὸν ἐπαΐξαντες ἔλοιμεν
 Καρπαλλμῶς· εἰ δ' ἄμμι παραφθαίησι πόδεςσιν,
 Αἰέ μιν ποτὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιειλεῖν,
 Ἐγχεῖ ἐπαΐσσων, μήπως προτὶ ἄστυ ἀλύξῃ.
 "Ὡς ἄρα φωνήσαντε, παρὲς ὁδοῦ ἐν νεκύεσσιν
 350 Κλινθήτην· ὁ δ' ἄρ' ὦκα παρέδραμεν ἀφραδίῃσιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀπείην, ὅσσον εἰ ἐπίορκα πέλονται
 Ἡμιόνων — αἱ γὰρ τε βοῶν προφερίστεραι εἰσιν,
 Ἐλκίμεναι ναιοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον —
 Τὼ μὲν ἐπεδραμέτην· ὁ δ' ἄρ' ἔστη δούπον ἀκούσας.
 355 Ἐλπετο γὰρ κατὰ θυμόν, ἀποστρέψοντας ἱταίρους
 Ἐκ Τρῶων ἵεναι, πάλιν Ἑκτορος ὀτρύναντος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄπυσαν δουρηγεῖς, ἧ καὶ ἔλασαν.
 Γῆν ῥ' ἀνδρας δηΐτους, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα

- Φευγέμεναι· τοὶ δ' αἶψα διώκειν ὠρμήθησαν.
 360 Ὡς δ' ὅτε καρχαρόδοντε δύω κύνη, εἰδότε θήρης,
 ἼΙ κεμάδ' ἤε λαγῶν ἐπείγετον ἐμμενέες αἰεὶ
 Χῶρον ἂν ὑλήενθ', ὃ δέ τε προσθήσει μεμηκώς·
 Ὡς τὸν Τυδείδης ἠδὲ πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
 Λαοῦ ἀποτμήξαντε, διώκετον ἐμμενέες αἰεὶ.
 365 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἐμελλε μιγήσεσθαι φυλάκισσιν,
 Φεύγων ἐς νῆας, τότε δὴ μένος ἔμβαλ' Ἀθήνη
 Τυδείδῃ· ἵνα μή τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων
 Φθαίῃ ἐπενεξάμενος βυλεῖν, ὃ δὲ δευτέρος ἔλθοι.
 Δουρὶ δ' ἐπαῖψων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 370 Ἢέ μὲν, ἤε σε δουρὶ κιχήσομαι· οὐδέ σέ φημι
 Διηρὸν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ὑλύξειν αἰπὺν ὄλεθρον.
 Ἢ ῥα, καλ' ἔγχος ἀφῆκεν, ἔκων δ' ἡμάρταν φωτὸς.
 Δεξιτερὸν δ' ὑπὲρ ὦμον εὗξου δουρὸς ἀκασκῇ
 Ἐν γαίῃ ἐπάγῃ· ὃ δ' ἄρ' ἔστη, τάρβησέν τε,
 375 Βαμβαίνων — ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίγνεται ὀδόντων
 Χλωρὸς ὑπαὶ δαίους. τῷ δ' ἀσθμαίνοντε κιχήτην,
 Χειρῶν δ' ἀπάσθην· ὃ δὲ δακρύσας ἔπος ἤυδα·
 Ζωγρεῖτ', αὐτὰρ ἐγὼν ἐμὲ λύσομαι. ἔστι γὰρ ἔνδον
 Χαλκὸς τε χρυσὸς τε, πολὺκμητός τε σιδήρεος·
 380 Τῶν κ' ὕμνιν χαρίσαιοτο πατήρ ἀπερείσι' ἀποινα,
 Εἴ κεν ἐμὲ ζῶον πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Θάρσει, μηδὲ τί τοι θύνατος καταθύμιος ἔστω·
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον·
 385 Ἰῆ δ' οὕτως ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἔρχεται οἷος
 Νύκτα δι' ὄρφναίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 Ἢ τίνα συλήωον νεκρῶν κατατεθνηῶτων;
 Ἢ σ' ἔκτωρ προΐηκε διασκοπιᾶσθαι ἔκαστα
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς; ἢ σ' αὐτὸν θυμὸς ἀνῆκεν;
 390 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Λέων· ὑπὸ δ' ἔτρεμε γυῖα·
 Πολλῆσιν μ' ἄτῃσι παρέχ' ῥόον ἤγαγεν ἔκτωρ,
 Ὅς μοι Πηλεΐωνος ἀγανοῦ μῶνυχας ἵππους
 Δωσέμεναι κατένευσε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ·
 Ἢ νύγῃ δέ μ' ἰόντα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
 395 Ἀνδρῶν δυσμενέων σχεδὸν ἐλθόμεν, ἔκ τε πυθίσθαι,
 Ἢ ἐφυλάσσονται νῆες θοαί, ὥς τοπάρους περ,
 Ἢ ἤδη χεῖρεσσιν ὕψ' ἡμετέρῃσι δαμέντες,
 Φύξιν βουλεύοιτε μετὰ σφίσιν, οὐδ' ἐθέλοιτε
 Νύκτα φυλάσσεσθαι, καμύτω ἀδδηκᾶτες αἰνῶ.
 400 Τὸν δ' ἐπιμειδῆσας προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἢ ῥα νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπιμαίετο θυμὸς,

- Ἴππων Δαικίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἦδ' ὀχέισθαι,
 Ἄλλῃ γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 405 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλίξον·
 Ποῦ νῦν δεῦρο κιῶν λίπεις Ἐκτορα, ποιμένα λαῶν;
 Ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται Ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι;
 Πῶς δ' αἱ τῶν ἄλλων Τρώων φυλακαὶ τε καὶ εὔναι;
 [Ἄσσα τε μητιόωσι μετὰ σφίσιν· ἦ μεμάσιν
 410 Ἀὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθεν, ἥ πόλινδε
 Ἀψ ἀναχωρήσουσιν, ἐπεὶ δαμύσαντό γ' Ἀχαιοὺς·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλίξω.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν, ὅσοι βουληφόροι εἰσὶν,
 415 Βουλὰς βουλεύει θεῖον παρὰ σήματι Ἴλου,
 Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου· φυλακὴς δ' ἄς εἴρει, ἥρωες,
 Οὔτις κεκριμένη ὕνεται στρατόν, οὐδὲ φυλάσσει.
 Ὅσοι μὲν Τρώων πυρὸς ἐσχάται, οἷσιν ἀνάγκη,
 Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φιλασσεμέναι τε νέλονται
 420 Ἀλλήλοισ· αἰτάρ αὐτὲ πολὺκλήτοι ἐπίκουροι
 Εὐδοοσι· Τρωσὶν γὰρ ἐπιτραπέουσι φυλάσσειν·
 Οὐ γάρ σφιν παῖδες σχεδὸν εἵαται, οὐδὲ γυναῖκες.
 Τὸν δ' ἀπαμβρόμενος προσέφη πολὺμητις Ὀδυσσεύς·
 Πῶς γὰρ νῦν, Τρώεσσι μεμιγμένοι ἵπποδάμοισιν
 425 Εὐδοοσ', ἢ ἀπάνευθε; δειπῆ μοι, ὕφρα δαιώ.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπεῖτα Δόλων, Εὐμήθεος υἱός·
 Τοιγὰρ ἐγὼ καὶ ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως καταλίξω.
 Ἥρος μὲν ἁλὸς Κῆρες καὶ Παῖονες ἀγκυλότοξοι,
 Καὶ Αἰλεις καὶ Κανέκωνες, δῖοι τε Πειλαγοί·
 430 Πρὸς Θύμβρης δ' ἔλαχον Λύκιοι, Μυσοὶ τ' ἀγίρωχοι,
 Καὶ Φρυγες ἵπποδάμοι καὶ Μήονες ἵπποκορυσταί.
 Ἀλλὰ τίη ἐμὲ ταῦτα διεξερέσθε ἕκαστα;
 Εἰ γὰρ δὴ μέγατον Τρώων καταδύναι ὄμιλον,
 Θρηϊκὲς οἷδ' ἀπάνευθε νεήλιδες, ἐσχατοὶ ἄλλων·
 435 Ἐν δέ σφιν Ῥῆσος βασιλεύς, παῖς Ἥιονῆος.
 Τούτῳ δὴ καλλίστους ἵππους ἶδον ἠδὲ μεγίστους·
 Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι.
 Ἄρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργυρῷ ἐν ἤσκηται·
 Τείχεα δὲ χρύσεια, πελώρια, θαῦμα ἰδεῖσθαι,
 440 Ἴπλυνθ' ἔχων· τὰ μὲν οὔτι καταθνητοῖσιν ἔοικεν
 Ἀνδρῆσιν φορέειν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν νῦν νηυσὶ πελάσσειτον ὠκυπόροισιν,
 Ἥ ἐμὲ δῆσαντες λίπει· αὐτόθι νηλεῖ δεσμῷ,
 Ὅφρα κεν ἔλθῃτον, καὶ πειρηθῇτον ἐμῆο,

- 446 Ἦ ἦα κατ' αἴσαν ἔειπον ἐν ὑμῖν, ἥε καὶ οὐκί.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Μῆ δὴ μοι φύξιν γέ, Δόλων, ἐμβύλλεο θυμῷ,
 Ἐσθλά περ ἀγγέλλας, ἐπεὶ ἴκεο χεῖρας ἐς ἡμάς.
 Εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἥε μεθώμεν,
 450 Ἦ τε καὶ ὕστερον εἰσθα θοάς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ἦε διοπτρεύσω, ἥ ἐναντίβιον πολεμῶν.
 Εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσης,
 Οὐκέτ' ἔπειτα σὺ πῆμά ποτ' ἔσσειαι Ἀργείοισιν.
 Ἦ, καὶ ὁ μὲν μιν ἔμελλε γενέλου χειρὶ παχείῃ
 455 Ἀφάμενος λίσσεσθαι· ὁ δ' αὖχένα μέσσον ἔλασεν,
 Φασγάνῳ αἵξας, ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε·
 Φθεγγομένου δ' ἄρα τοῦγε κάρη κονίησιν ἐμύχθη.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κτιδίην κυνέην κεφαλῇφιν ἔλοντο,
 Καὶ λυκεὴν καὶ τόξα παλλόντονα καὶ δορυ μακρόν·
 460 Καὶ τάγ' Ἀθηναίῃ ληϊτίδι διὸς Ὀδυσσεύς
 Ὑφός· ἀνέσχεθε χεῖρ', καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
 Χαῖρε, θεά, τοῖςδεσσι! σέ γάρ πρώτην ἐν Ὀλύμπῳ
 Πάντων ἀθανάτων ἐπιβωσόμεθ'· ἀλλὰ καὶ αὐτὶς
 Πέμπων ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν ἵπποις τε καὶ εὐνύς.
 465 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἔθεν ὕψος ἀείρας
 Θῆκεν ἀνὰ μυρικήν· δέελον δ' ἐπὶ σῆμά τ' ἔθηκεν,
 Συμμάρψας δονακας, μυρικής τ' ἐριθιλέας ὄζους·
 Μῆ λάθοι αὐτὶς ἰόντε θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.
 Τῷ δὲ βράτην προτέρω, διὰ τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα·
 470 Αἶψα δ' ἐπὶ Θρηκῶν ἀνδρῶν τέλος ἔζον ἰόντες.
 Οἱ δ' εὐδον καμάτῳ ἀδδηκότες, ἔντεα δέ σφιν
 Καλὰ παρ' αὐτοῖσι χθονὶ κέκλιτο, εὖ κατὰ κόσμον,
 Τριστοιχί· παρὰ δέ σφιν ἐκάστω δίζυγες ἵπποι.
 Ῥῆσος δ' ἐν μέσῳ εὐδε, παρ' αὐτῷ δ' ὠκίεις ἵπποι
 475 Ἐξ ἐπιδιφραάδος πυμάτης ἱμάσι δίδεντο.
 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς προπάροιθεν ἰδὼν Διομήδεϊ δειξάν·
 Οὗτός τοι, Διόμηδες, ἀνὴρ, οὗτοι δέ τοι ἵπποι,
 Οὓς νῶϊν πέφασκε Δόλων, ὃν ἐπέφρομεν ἡμεῖς.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ, πρόφερε κρατερὸν μένος· οὐδέ τί σε χρὴ
 480 Ἐστιάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν· ἀλλὰ λυ' ἵππους·
 Ἦε σύγ' ἀνδρας ἐναιρε, μελήσουσιν δ' ἐμοὶ ἵπποι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Κτεῖναι δ' ἐπιστροφάδην, τῶν δὲ στόνος ὄρνυτ' αἰκίης,
 Ἄορι θεινομένων· ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα.
 485 Ὡς δὲ λέων μήλοισιν ἀσημάντοισιν ἐπελθὼν,
 Αἶγειςιν ἢ οἴεσσι, κακὰ φρονέων ἐνορούσῃ·
 Ὡς μὲν Θρήϊκας ἀνδρας ἐπώχετο Τυδεὺς υἱός.

- Ὅφρα δυνάδεα' ἐπιφνει· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 Ὅττινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παρσπιάς,
 490 Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς μετόπισθε λαβὼν ποδὸς ξερούσασκεν,
 Τὰ φρονίων κατὰ θυμόν, ὅπως καλλίτριχες ἵπποι
 Ρεῖα διέλθοιεν, μηδὲ τρομεοῖατο θυυῶ,
 Νεκροὺς ἀμβαίνοντες· ἀθήτεσσον γὰρ εἴτ' αὐτῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ βασιλῆα κινήσατο Τυδέος νιός,
 495 Τὸν τρικαίδεκατον μελιτῆα θυμὸν ἀπηύρα,
 Ἀσθμαίνοντα· κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῇφιν ἐπέστη.
 [Τῇν νύκτ' Ὀϊεΐδασο πάϊς, διὰ μῆτιν Ἀθήνης.]
 Τόφρα δ' ἄρ' ὁ τλήμων Ὀδυσσεὺς λυέ μώνυχας ἵππους,
 Σὺν δ' ἤειρεν ἱμῷσι, καὶ ἐξήλανεν ὁμίλου.
 500 Τῷφω ἐπιπλήσσαν· ἐπεὶ οὐ μάλιστα φαεινὴν
 Ποικίλου ἐκ δίφοροιο τοήσατο χειρὶν ἐλίσθαι·
 Ροῖζησεν δ' ἄρα, πιφαύσκων Διομήδεϊ δῖω.
 Αὐτίκα ὁ μερμήριζε μείνων, ὅτι κύντατον ἔρδοι·
 Ἢ ὅγε δίφρον ἑλὼν, ὅθι ποικίλα τεύχε' ἔκειτο,
 505 Ρυμοῦ ξερούοι, ἧ ἐκφέροι ὑψὺς' αἰέρας·
 Ἢ εἰσι τῶν πλεόνων Θρηκῶν ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο.
 Ἔως ὁ ταυθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα δ' Ἀθήνη
 Ἐγγύθεν ἰσταμένη προσέφη Διομήδεα δῖον·
 Νόστον δὴ μνησθαι, μεγαθύμου Τυδέος νιέ,
 510 Νῆας ἐπι γλαφυράς· μὴ καὶ πεφοβημένος ἔλθῃς·
 Μὴ πού τις καὶ Τρῳάας ἐγείρῃσιν θεὸς ἄλλος.
 Ὡς φάθ'· ὁ δὲ ξυνέθηκε θεῆς ὅπα φωνησάσῃς·
 Καρπαλίμως δ' ἵππων ἐπεβήσετο· κόπτε δ' Ὀδυσσεύς
 Τῷφω· τοὶ δ' ἐπέοντο θοαῖς ἐπὶ νῆμας Ἀχαιῶν.
 515 Οὐδ' ἀλασσοκοπὴν εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων,
 Ὡς ἰδὲ Ἀθηναίην μετὰ Τυδέος νιὸν ἔπουσεν·
 Τῇ κοτίων, Τρῳάων κατεδύσατο πουλὺν ὅμιλον,
 Ἰέρσειν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον Ἰηποκόωντα,
 Ῥήσου ἀντιφίον ἐσθλόν· ὁ δ' ἐξ ὕπνου ἀνορούσας,
 520 Ὡς ἰδε χῶρον ἐρήμον, ὅθ' ἵστασαν ὠκίεις ἵπποι,
 Ἄνδρας τ' ἀσπαίροντας ἐν ἀργαλήρῃσι φονῇσιν,
 Ὡμωζέιν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον τ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Τρῳάων δὲ κλαγγή τε καὶ ἄσπετος ὤρτο κυδοιμός,
 Θυρόττων ἄμυδις· θηεῦντο δὲ μέμερα ἔργα,
 525 Ὅσοι ἄνδρες ῥέξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σκοπὸν Ἑκτορος ἔκταν,
 Ἐνθ' Ὀδυσσεὺς μὲν ἔρυξε, Δίτ' φίλος, ὠκίεις ἵππους·
 Τυδείδης δὲ χαμαῖε θορῶν ἔναρα βροτόεντα
 Ἐν χεῖρσι· Ὀδυσῆϊ τίθει· ἐπεβήσατο δ' ἵππων.
 530 Μάστιξιν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοντι πετέσθην.

- [Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.]
 Νέστωρ δὲ πρῶτος κύπον αἶε, φώνησέν τε·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ψεύσομαι, ἢ ἔνυμον ἐρέω; κέλεται δέ με θυμός·
 135 Ἴππων μ' ὠκυπόδων ἀμφὶ κύπος οὕτα βύλλει.
 Αἰ γὰρ δὴ Ὀδυσσεύς τε καὶ ὁ κρατερὸς Διομήδης
 ὦδ' ἀφαρ ἐκ Τρώων ἔλκασαίετο μώνυχας ἵππους.
 Ἄλλ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή τι πάθωσιν
 Ἀργείων οἱ ἄριστοι ὑπὸ Τρώων ὀρμηγδοῦ.
 140 Οὐπω πᾶν εἰρητο ἔπος, ὅτι ἄρ' ἤλυθον αὐτοί.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν κατέβησαν ἐπὶ χθόνα· τοὶ δὲ χαρέντες
 Δεξιῇ ἥσπαζοντο, ἔπεισι τε μελιχίοισιν.
 Πρῶτος δ' ἐξέρευνε Ἰερήνιος ἱππότης Νέστωρ·
 ἔϊπ' ἄγε μ', ὦ πολυταῖν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν.
 145 Ὅπως τοὺςδ' ἵππους λάβειτον· καταδύντες ὅμιλον
 Τρώων; ἢ τίς σφωε πόρεν θεὸς ἀντιβολίσσας;
 Αἰνῶς ἀκτίνευσιν εἰοκότες ἡέλοιο.
 Αἰεὶ μὲν Τρώεσσ' ἐπιμίσχομαι, οὐδέ τί φημι
 Μιμνάζειν παρὰ νηυσί, γέρον περ ἐὼν πολεμιστής·
 150 Ἄλλ' οὐπω τοίους ἵππους ἶδον, οὐδ' ἐνόησα.
 Ἀλλά τιν' ἔμμ' οἶω δόμεναι θεὸν ἀντιάσαντα·
 Ἀμφοτέρω γὰρ σφῶϊ φιλεῖ νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κούρη τ' αἰγιόχοιο Διὸς, γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 ὦ Νέστωρ Νηληϊᾷδῃ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ρῥῖα θεὸς γ' ἐθίλων καὶ ἀμείνονας ἥεπερ οἶδέ,
 Ἴππους δωρήσασθαι, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Ἴπποι δ' οἶδε, γεραιέ, νεήλυδες, οὓς ἐρεΐνεις,
 Θρηϊκιοί· τὸν δὲ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης
 160 ἔκτανε, παρ δ' ἐτάρους δυοκαίδεκα πάντας ἀρίστους.
 Τὸν τριςκαίδεκατον σκοπὸν εἵλομεν ἐγγύθι νηῶν·
 Τὸν ἥα διοπτῆρα στρατοῦ ἔμμεναι ἡμετέριοιο
 ἔκτωρ τε προΐηκε καὶ ἄλλοι Τρῶες ἀγανοί.
 Ὡς εἰπὼν τάφροιο διήλασε μώνυχας ἵππους,
 165 Καρχαλῶν· ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί.
 Οἱ δ' ὅτε Τυδείδῃω κλισίῃν εὐτυκτον ἴκοντο,
 Ἴππους μὲν κατέβησαν εὐτμήτοισιν ἱμάσιν
 Φάτῃν ἐφ' ἱππείῃ, ὅθι περ Διομήδεος ἵπποι
 ἔστασαν ὠκύποδες, μελιηδέα πυρὸν ἔδοντες.
 170 Νῆϊ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἔναρα βροτόεντα Δόλωνος
 Θῆκ' Ὀδυσσεύς, ὅφρ' ἱρὸν ἱτοιμασσάιαι· Ἀθήνη.
 Αὐτοὶ δ' ἰδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσση,
 Ἐσβάντες, κνήμας τε ἰδὲ λόφον, ἀμφὶ τε μηρούς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σφιν κῦμα θαλάσσης ἰδρῶ πολλὸν
 σπιν Νίψεν ἀπὸ χρωτός, καὶ ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ,
 Ἐς δ' ἄσπετον βάντες εὐξίστας λοίσσαντο.
 Τὼ δὲ λοισσαμένοι, καὶ ἀλειψαμένοι λίπ' ἑλαψ,
 Δείπνῃ ἐφιζανέτην· ἀπὸ δὲ κρητῆρος Ἀθήνη
 Πίλου ἀφυσσάμενοι λείβον μελιγδία οἶτον.

[Handwritten mark]

579

365

482

848

14

2474

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ Α.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1 - 66). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflammat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67 - 162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163 - 253). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (254 - 309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310 - 400); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401 - 488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489 - 596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597 - 617). Iu ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserrimam fortunam prælii edocetur rogaturque. ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achilles arma indutus, hostes terreat (618 - 803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804 - 848).

Ἄγαμέμνωνος ἀριστεία.

- Ἦώς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγανού Τιθωνοῖο
 ὦρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φώως φέροι ἰδὲ βροτοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ἔριδα προΐαλλε θοὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλίην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσιν.
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτεϊ νῆϊ μελαίνῃ,
 Ἥ φ' ἐν μεσσήτῳ ἔσχε, γυγνώμεν ἀμφοτέρωσθε,
 Ἥ μὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίῃς Τελαμωνιάδαο,
 Ἥ δ' ἐπ' Ἀχιλλέως τοί ῥ' ἔσχευτα νῆας εἴσας
 ἔχρυσαν, ἥνορέῃ πίπυντο καὶ κίρτεϊ χειρῶν.
 Ἐνθα στᾶσ' ἤϋσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε
 Ὀρθῆ', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκαστῷ
 Καρδίῃ, ἄλληλκτον πολέμίζειν ἰδὲ μάχισθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πύλεμος γλυκίων γένετ', ἣ δὲ νέεσθαι
 Ἐν ἤνυσί γλαφρῶσι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζῶινυσθαι ἀνοίγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἰδύσατο τῶροπα χαλκόν.
 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρεόισιν ἐπισφυροῖς ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
- 20 Τὸν ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε, ξενίῳ ἐῖναι.
 Πενθετο γὰρ Κύπριον δὲ μέγα κλέος, οὐνεκ' Ἀχαιοὶ
 ἔς Τροίην νηυσὶν ἀναπλευσέσθαι ἔμελλον·
 Τοῦτεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τού δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλατος κνάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο·
 Κνάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
 Τηεὶς ἑκάτερθ', ἱρισὶν ἐοικότες, ὥστε Κρονίων
 ἔν νεφέῃ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρυσεῖοι πάμφαινον· ὑτάρ περὶ κοιλίῳ ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσεόισιν ὑοριτέρουσιν ἄρηρός.
 Ἄν δ' ἔλετ' ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῶριν,
 Καλὴν, ἣν περὶ μὲν κύκλοι δέκα χύλκεοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέροιο
- 35 Λευκοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλατος κνάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῶ βλοσυρῶπις ἔστιφάνωτο,
 Δεινὸν διρκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αἰτάρ ἐπ' αὐτῷ
 Κνάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφεῖς, ἐνὸς ἀγένης ἐκπεφυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃσιν,
 Ἴππουριν· δειτὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 ἔβλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ,
 Ὅξια· τῇ δὲ χαλκὸς ἄπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Αἰμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκῆνης.
 Ἠρώχῃ μὲν ἔπειτα ἐπ' ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἴππους ἐν κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὐτῷ ἐπὶ τάφρῳ·
 Αὐτοὶ δὲ προκίεες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ῥώοντι· ἀσβεστος δὲ βοή γένετ' ἡῶδι πρό.
 Φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κομμηθέντες·
 Ἴππῆες δ' ὀλίγον μετεκλίσθον· ἐν δὲ κνυδιμόν
 ὤρσει κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἔκιν' ἑίρας
 Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὐνεκ' ἔμελλεν
- 55 Πολλὸς ἰφθίμους κεφαλῆς Αἰδι προΐψιν.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Α.

Instructus splendidis armis Agamemno mane copias suas in aciem educit, simul Hector et alii principes Trojanorum (1-86). Insolitâ virtute Agamemnonis, quæ et incognitam turbam inflammat, Trojani commoventur, magnâ clade acceptâ (67-162). Hector ipse, ad urbis usque mœnia repulsus, Jovis jussu impetum furentis adversarii declinat, donec ille saucius prælio egreditur (163-283). Quo facto, Hector ad pugnam redit, et novum ardorem injicit suis (284-309). Aciem inclinatam restituunt Diomedes, Ulysses, Ajax: sed Diomedes, a Paride vulneratus, cito ad naves revehitur (310-490); item Ulysses, vulneratus a Soco, atque, eo transfixo, a Trojanis circumventus, ope Menelai et Ajacis dimicationi eripitur (401-488); mox Paridis sagittis vulnerantur Machao et Eurypylus (489-596). Machaonem, Nestoris curru prætervehentem, conspicatus Achilles, Patroclum mittit præsentia cogniturum (597-617). Is ubi Machaonem agnovit, a Nestore miserriam fortunam prælii edocetur rogaturque. Ut vel Achillem ad auxilium Achivis ferendum imploret, vel ipse, Achilles arma indutus, hostes terreat (618-803). In reditu Patroclus Eurypylum ex vulnere ægrum offendit, eique in tentorium delato medetur (804-848).

Ἀγαμέμνωνος ἀριστεία.

- Ἡὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἄγανού Τιθωνοῖο
 ὦρνυθ', ἐν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν·
 Ζεὺς δ' Ἰριδα προΐαλλε θεὸς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ἀργαλέον, πολέμοιο τέρας μετὰ χειρὶν ἔχουσαν.
 Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσεὺς μεγακῆτι νῆϊ μελαινῇ,
 ἥ ῥ' ἐν μεσσήτῳ ἔσχε, γεγωνέμεν ἀμφοτέμῳσσε,
 Ἥμην ἐπ' Αἴαντος κλισίῃς Τηλαμωνιάδαο,
 Ἴδ' ἐπ' Ἀχιλλέως· τοὶ ῥ' ἔσχατα νῆας εἰσας
 εἶπονσαν, ἡγορήη πίσυντοι καὶ κίρτεϊ χειρῶν.
 Ἐνθα στήσ' ἦύσε θεὰ μέγα τε δεινὸν τε
 Ὀρθη', Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληλκτον πολέμειζεν ἠδὲ μάχισθαι.

- [Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένητ', ἥ νείεσθαι
 Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην εἰς πατρίδα γαῖαν.]
- 15 Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
 Ἀργείους· ἐν δ' αὐτὸς ἰδύσατο τώροπα χαλκόν.
 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρείοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυεν,
- 20 Τὸν ποτὶ οἱ Κινύρης δῶκε, ξινηΐον εἶναι.
 Πενθετο γάρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὔνεκ' Ἀχαιοὶ
 Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλευσέσθαι ἔμελλον·
 Τούνεκά οἱ τὸν δῶκε, χαριζόμενος βασιλῆϊ.
 Τού δ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλατος κνάνοιο,
- 25 Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέριοι·
 Κνάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχато προτὶ δειρῆν
 Τρεῖς ἑκάτερθ' ἔρυσσιν ἐοικότες, ὥστε Κρονίων
 Ἐν νήφει στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ξίφος· ἐν δὲ οἱ ἦλοι
- 30 Χρυσέοιο πύμφαινον· αὐτὰρ περὶ κοιλίον ἦεν
 Ἀργύρεον, χρυσείοισιν ἁοριήρεσσιν ἀρηρός.
 Ἄν δ' ἔλει ἀμφιβρότην, πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοοῦρην,
 Καλὴν, ἣν περὶ μὲν κύκλοι δέκα χύλκιοι ἦσαν·
 Ἐν δὲ οἱ ὀμφαλοὶ ἦσαν εἴκοσι κασσιτέριοι
- 35 Λεικοί, ἐν δὲ μέσοισιν ἦν μέλατος κνάνοιο.
 Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γυργῷ βλοσυρῶπις ἔσπεφάνωτο,
 Δεινὸν διρκομένη· περὶ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε.
 Τῆς δ' εἰς ἀργύρεος τελαμῶν ἦν· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Κνάνεος ἐλέλικτο δράκων, κεφαλαὶ δὲ οἱ ἦσαν
- 40 Τρεῖς ἀμφιστρεφείς, ἐνὸς ἀγχιένος ἐκπεφυυῖαι.
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάλῃσιν,
 Ἰκπορῖν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
 Ἐλλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύνω, κεκορυσμένα χαλκῷ,
 Ὅξια· τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
- 45 Λίμπ'· ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
 Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρῦσοιο Μυκηνῆς.
 Ἠνιόχῃ μὲν ἔπειτα ἰὼ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
 Ἰππονος ἐν κατὰ κόσμον ἔρκεμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 Αἰτοὶ δὲ προλάεζ σὶν τεύχεσι θωρηχθέντες
- 50 Ρέοιτο· ἄσβεστος δὲ βοή γένετ' ἠῶδι προῖ.
 Φθάνει δὲ μέγ' ἱππῶν ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες·
 Ἰππῆες δ' ὀλγὸν μετεκλίδον· ἐν δὲ κνυδιμόν
 Ὄρσε κακὸν Κρονίδης, κατὰ δ' ὑψόθεν ἔκιν' ἑέρσας
 Αἵματι μυθολίας ἐξ αἰθέρος, οὔνεκ' ἔμελλον
- 55 Πολλὸς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προΐΐψεν.

- Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμέῳ πεδίοιο,
 Ἐκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
 Αἰνείαν θ', ὃς Τρῳσὶ θεὸς ὥς, τέτο δήμῳ,
 Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον καὶ Ἀχτῆνορα Διον,
 60 Ἰφιδιόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπείκειλον ἀθανάτοισιν.
 Ἐκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη.
 Οἶος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστήρ,
 Παμφαίνων, τοιῆ δ' αὖτις ἔδν τέφρα σκιδόντα·
 Ὡς Ἐκτωρ ὅτε μὲν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
 65 Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων· πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 Οἱ δ', ὥστ' ἀμνητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν·
 Ὅγμον ἐλαύνουσιν, ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν,
 Πυρῶν ἥ κριθῶν· τὰ δὲ θράγματα ταρφέα πίπτει·
 70 Ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Λήγουν, οὐδ' ἕτεροι μνάοντ' ὀλοοῖτο φόβοιο·
 Ἰσας δ' ὑσμίνῃ κεφαλὰς ἔχον· οἱ δέ, λύκοι ὥς,
 Θύνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα·
 Οἷη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν·
 75 Οἱ δ' ἄλλοι οὐ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἔκρηλοι
 Σφοδαίαν ἐνὶ μεγάροισι καθέλειτο, ἥχι ἐκάστω
 Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
 Πάντες δ' ἠτιώωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
 Οὔνεκ' ἄρα Τρῶεσσιν ἐβούλετο κύδος ὀρέξαι.
 80 Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ· ὁ δὲ νόσφι λιασθαῖς,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο, κύδεϊ γαίῳν,
 Εἰσορόων Τρῶων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε.
 Ὅφρα μὲν ἦως ἦν καὶ αἶετο ἱερὸν ἥμαρ,
 85 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λαός·
 Ἥμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὠπλίσσατο δειπνον
 Οὔρεος ἐν βήσυσσιν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
 Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἔκετο θυμόν,
 Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἱμερος αἰρεῖ·
 90 Τῆμος υφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥήξαντο φύλαγγας,
 Κεκλόμενοι ἐτάροισι κατὰ σίτχας· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρώτος ὄρουσ'· ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Αὐτόν, ἔπειτα δ' ἐταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον.
 Ἴτοι ὄγ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη·
 95 Τὸν δ' ἰδὺς μεμαῶτα μετώπιον ὄξεϊ δουρὶ
 Νύξ', οὐδὲ στιφάνῃ δόρυ οἱ σκέθε χαλκοβάρεια,
 Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ
 Ἐνδυν ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

- Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὐθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 100 Στήθεσι παμφαίοντας, ἐπεὶ περιδύσε χιτῶνας·
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ὁ Ἰούν τε καὶ Ἀντιφον ἑξισταρίσαν,
 Γιε δύνω Πριάμοιο, νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας· ὁ μὲν τόθος ἡνιόχευεν,
 Ἄντιφος αὖ παρῆβασκε περικλυτός· ὦ ποτὶ Ἀχιλλεύς
 105 Ἰδης ἐν κτημοῖσι δίδη μοσχοῖσι λύγοισιν,
 Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὅευσι λαβῶν, καὶ ἔλυσεν ἀπολόνων.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στήθεος βύλε δουρὶ·
 Ἄντιφον αὖ παρὰ οὓς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἔππων.
 110 Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖν ἰστία τεύχεα καλὰ,
 Πυγνώσκων· καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
 Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἰδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δὲ λείων ἐλάφοιο ταχείης νῆπια τέκνα
 Ρῆϊδίως συνέειξε, λιβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 115 ἔλθων εἰς εὐνὴν, ὑπαλόν τέ σφ' ἤτορ ἀπηύρα·
 Ἢ δ' εἶπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδόν, οὐ δύναται σφιν
 Χραιομύνειν· αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει·
 Κραπαλίμως δ' ἤϊε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην,
 Σπείδοντα, ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ἔφ' ὀρμῆς·
 120 Ὡς ἄφα τοῖς οὔτις δύνατο χραιομῆσαι ὕλεθρον
 Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ Πείσανδρόν τε καὶ Ἰππόλοχον μενεχάρμην,
 Κίτας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος, ὅς φε μάλιστα,
 Χρυσὸν Ἀλεξάνδρῳ διδεδυγμένος, ἀγλὶα δῶρα,
 125 Οὐκ εἶπασχ' ἑλέτην δόμεναι ξανθῷ Μενέλαῳ·
 Τοῦπερ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Εἰν ἐνὶ δίφρῳ ἰόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον οἰκίας ἔππους·
 Ἐκ γὰρ σφειγὸς χειρῶν φύγον ἡνία σιγυλόεντα,
 Τῷ δὲ κυκηθήτην· ὁ δ' ἐναντίον ὤρτο, λείων ὥς,
 130 Ἀτρεΐδης· τῷ δ' αὐτὶ ἐκ δίφρου γουναξέσθην·
 Ζῶγρει, Ἀτρείος νιέ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα·
 Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κῆται,
 Χαλκός τε χρυσός τε, πολέκμητός τε σίδηρος·
 Τῶν κέν τοι χαρίσασαιτο πατὴρ Ἀπερίσει· ἄποινα,
 135 Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς τοίγε κλαίοντε προσανυθήτην βασιλῆα
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσαν
 Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος νιέες ἑστών,
 Ὅς ποτ' ἐνὶ Τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν,
 140 Ἀγγελίην ἔλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ,
 Αὐθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέιεν ἄψ ἑς Ἀχαιοὺς·

Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς αἰκία τίσεται λῶβην.

- Ἢ, καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὥς χαμᾶζε,
 Δουρὶ βαλὼν πρὸς στήθος· ὁ δ' ὕπτιος οὔδεις ἐρείσθη.
 45 Ἰππόλοχος δ' ἀπόρουσε, τὸν αὖ χαμαὶ ἐξεάριξεν,
 Χείρας ἀπὸ ξίφει τμήσας, ἀπὸ τ' αὐχένα κόψας·
 Ὀλμπον δ' ὥς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὀμίλου.
 Τοὺς μὲν ἔασ'· ὁ δ', ὅθι πλείσταται κλονέοντο φάλαγγες,
 Τῇ ῥ' ἐνόρουσ', ἅμα δ' ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί.
 50 Πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεον φρεῖγοντας ἀνάγκη,
 Ἰππεῖς δ' ἱππῆας — ὑπὸ δέ σφισιν ὠρτο κοινή
 Ἐκ πεδίου, τὴν ὥρσαν ἐρίγδονποι πόδες ἵππων —
 Χαλκῷ δηϊόωντες, ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Αἰὲν ἀποκτείνων ἔπει', Ἀργείοισι κελύων.
 155 Ὡς δ' ὅτε πῦρ αἶδηλον ἐν αἵετ' ἔμπεισεν ὕλη·
 Πᾶντ' ἐὶ λυφῶν ἄνεμος φέρει, οἳ δέ τε θάμνοι
 Ἠρόρ' ῥίξοι πίπτουσιν, ἐπειγόμενοι πυρὸς ὄρηι·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι πίπτε κάρηνα
 Τρωῶν φευγόντων, πολλοὶ δ' ἐριαίχενες ἵπποι
 60 Κεῖν' ὄχρα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
 Ἠνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας· οἳ δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖατο, γυπέσσειν πολὺ φίλτεροι ἢ ἀλόχοισιν.
 Ἐκτορα δ' ἐκ βελίων ὕπαγε Ζεὺς, ἐκ τε κοίνης,
 Ἐκ τ' αἰδροκταυίης, ἐκ θ' αἵματος, ἐκ τε κυδοιμοῦ·
 165 Ἀτρεΐδης δ' ἔλετο, σφειδατὸν Λαναοῖσι κελύων.
 Οἳ δέ παρ' Ἦλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
 Μέσσουν καὶ πεδίων, παρ' ἐρινιὸν ἑστυόντο,
 Ἰέμενοι πόλιος· ὁ δέ κεκληγὼς ἔπει' αἰεὶ
 Ἀτρεΐδης, λυθρῷ δέ παλαίσσεται χεῖρας ἀάπτους.
 170 Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιὺς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκορτο,
 Ἐνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον.
 Οἳ δ' ἔτι καὶ μέσσουν πεδίων φοβέοντο, βόες ὥς,
 Ἄστε λέων ἐφόβησε, μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ,
 Πάσας· τῇ δέ τ' ἰὴ ἀναφαιίνεται αἰπὺς ὄλεθρος·
 175 Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν,
 Πρωτὸν, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει·
 Ὡς τοῖς Ἀτρεΐδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
 Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταντον· οἳ δ' ἐφέβορτο.
 Πολλοὶ δέ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων
 80 Ἀτρεΐδῳ ὑπὸ χερσὶ· περὶ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τίχ' ἐμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπὺ τε τεῖχος
 Ἰεσθαι, τότε δὴ ῥά πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
 Οὐρανόθεν καταβύς· ἔχε δέ στεροπὴν μετὰ χερσίν.

- 205 Ἴριν δ' ὥτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελίουσιν·
 Βάσκη' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἑκτορι μῦθον ἐνίσπῃ.
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρε' Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνορι' ἐν προμάχοισιν, ἐναιρόντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ἀναχωρεῖτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθῃ
 210 Μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὕμνῃην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε οἱ κράτος ἐγγυαλλέω,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσεῖλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἡέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 215 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδῆνεμος ὤκεια Ἴρις.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς ἴλιον ἱρὴν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἑκτορα δῖον,
 Ἔσταότ' ἐν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν·
 Ἀγχού δ' ἵσταμένη προσέφη πόδας ὤκεια Ἴρις·
 220 Ἑκτορ, νῖε Πριάμοιο, Δῖτ' μητιν ἀτάλαντε,
 Ζεὺς με πατὴρ προέειπε, τέιν τάδε μυθήσασθαι.
 Ὅφρ' ἂν μὲν κεν ὄρε' Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν,
 Θύνορι' ἐν προμάχοισιν, ἐναιρόντα στίχας ἀνδρῶν,
 Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνωχθεῖ
 225 Μάρνασθαι δηίοισι κατὰ κρατερὴν ὕμνῃην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἡ δουρὶ τυπείς ἢ βλήμενος ἰῶ,
 Εἰς ἵππους ἄλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλλέει,
 Κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσεῖλους ἀφίκηται,
 Δύη τ' ἡέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 230 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὤκεια Ἴρις·
 Ἑκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε,
 Πάλλων δ' ὅξια δοῦρα κατὰ στρατὸν ὤχετο πάντη,
 Ὅτρυνων μαχέσασθαι· ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνῆην.
 Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕσταν Ἀχαιῶν.
 235 Ἀργεῖοι δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας·
 Ἀρτύνθη δὲ μάχη, στίαν δ' ἀντίοι· ἐν δ' Ἀγαμέμνων
 Πρῶτος ὄρουσ'· ἔθελεν δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἀπάντων.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν,
 Ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
 240 Ἢ αὐτῶν Τρῶων, ἧς κλειτῶν ἐπικούρων.
 Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἧς τε μέγας τε,
 Ὅς τράφη ἐν Θορήκῃ ἐριβώλακι, μητέρι μῆλων·
 Κισσῆς τόγ' ἔθρεψε δόμοις ἐνι τυτθὸν ἔκντα,
 Μητροπαίωρ, ὃς τίκατε Θεανῶ καλλιπάρηρον.
 245 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης ἐρικυδέος ἔικετο μέτρον.
 Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὄγε θυγατέρα ἦν·
 Γῆμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἔικετ' Ἀχαιῶν,

- Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἱ οἱ ἔποντο·
 Τὺς μὲν ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ λίπε νῆας εἴσας,
 230 Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἔων εἰς Ἴλιον εἰληλούθει·
 Ὃς ῥα τότε Ἄτρεϊδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
 Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἐνερθεν,
 235 Νύξ'· ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε, βαρεὴν χειρὶ πιθήσας·
 Οὐδ' ἔτορε ζωστήρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὥς, ἐτράπετ' αἰχμῇ.
 Καὶ τότε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρεῖλιν Ἀγαμέμνων,
 Ἔλκ' ἐπὶ οἱ μεμαῶς, ὥστε λῖς· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 240 Σπάσασατο· τὸν δ' ἄορι πλῆξ' ἀνέχνα, λῦσε δὲ γυνῖα.
 Ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
 Οἰκίρος, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, αὐτοῖσιν ἀρήγων,
 Κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἶδε, πολλὰ δ' ἔδωκεν·
 Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ χίλι' ὑπέστη
 245 Αἶγας ὁμοῦ καὶ οἷς, τὰ οἱ αὔπεται ποιμαίνοντο.
 Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάρειεν,
 Βῆ δὲ φέρον ἄν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Κόων, ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
 Πρεσβυγενὴς Ἀντινοοΐδης, κρατερόν ῥα ἔπενθος
 250 Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτιο πεσόντος.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ, λαθὼν Ἀγαμέμνονα διον·
 Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην, ἀγκῶνος ἐνερθεν,
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
 Ῥίγησέν τ' ἄρ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 255 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἀπέληγε μάχης ἡδὲ πτολέμοιο,
 Ἄλλ' ἐπόρουσε Κόωνι, ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
 Ἴητοι ὁ Ἰφιδάμαντα κασιγνήτον καὶ ὕπατρον
 ἔλκε ποδὸς μεμαῶς, καὶ αὐτὶ πάντας ἀρίστους·
 Τὸν δ' ἔλκοντ' ἄν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 260 Οὔτῃσε ξυστῶ χαλκῆρεϊ, λῦσε δὲ γυνῖα·
 Τῷο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
 Ἐνθ' Ἀντήρορος υἱες, ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλεῖ
 Πτόμμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
 265 Ἐγχεῖ τ' ἄορι τε, μεγάλαιοι τε χειρμαδίοισιν,
 Ὅφρα οἱ αἶμ' ἐτι θέρμον ἀνίκοθεν ἐξ ὠτειλῆς·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρπετο, πᾶνσατο δ' αἶμα,
 Ὄξεϊα δ' ἰδύμεν δύνον μένος Ἀτρεΐδαο.
 Ὡς δ' ὅτ' ἄν' ὠδίνουσιν ἔχη βέλους ὀξὺ γυναικα,
 270 Δριμύ, τό, τε προῖται μογοστόκοι Εἰλεΐθυσαι,

- Ἥρης θυγατέρες, πικρὺς ὠδῖτας ἔχουσαι·
 ὣς ᾄξει· ὀδύναί δ' ὄνον μέγας Ἀτρεΐδου.
 Ἐς δίφρον δ' ἀνόφουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλεν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
- 175 Ἦδ' ἔπειτα διὰ πρῶτον, Δαναοῖσι γεγωνῶς·
 ὦ φίλοι, Ἀγέων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Τρεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισιν
 Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
 ἔτασε Τρῶεσσι πανημέριον πολεμίζειν.
- 180 ὣς ἔφαθ'· ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· τῷ δ' οὐκ ἄκοντε πέτεσθην·
 Ἀφρον δὲ στήθεα, φαίνοντο δὲ πέρθε κοινῇ,
 Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες.
 Ἐκτωρ δ' ὥς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κίοντα,
- 185 Τρῶσιν τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς!
 Οἴχετ' ἀνὴρ ὠριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκεν
 Ζεὺς Κρονίδης· ἀλλ' ἰδὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους
- 190 Ἰφθίμων Δαναῶν, ἔν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρῃσθε.
 ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 ὣς δ' ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοτας
 Σείη ἐπ' ἀγροτέρῳ σὺν καπρῷ ἢ ἐλίσσῃ·
 ὣς ἐπ' Ἀχαιοῖσιν σείε Τρῶας μεγαθύμους
- 195 Ἐκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῶ ἴσος Ἀρηϊ.
 Αὐτὸς δ' ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει·
 ἔν δ' ἔπεισ' ὑσμένη, ὑπερραεῖ ἴσος Ἀέλλῃ,
 Ἦτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόρτον ὄρῃνει.
 ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν
- 200 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κύδος ἔδωκεν·
 Ἀσάϊον μὲν πρῶτα καὶ Αὐτόνοον καὶ Ὀπίτην,
 Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην καὶ Ὀφείλιον ἠδ' Ἀγέλαον,
 Αἰσυμνόν τ' Ὀρόν τε καὶ Ἰππόνοον μενεχάρμην.
 Τοὺς ἄρ' ὅγ' ἡγούμενας Δαναῶν ἔλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
- 205 Ἰλῆθ' ὡς ὅποτε νέφεα Ζεφύρος στυφελίσῃ
 Ἀργέσταιο Νότιοιο, βαθεῖη λαίλαπι τύπτων·
 Πολλὸν δὲ τρόφι κύμα κυλίνδεται, ὑφούσε δ' ἄχρη
 Σκιδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγχοιο ἰωῆς·
 ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ' ἔφ' Ἐκτορι δάμνατο λαῶν.
- 210 ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμύχανα ἔργα γέγοντο,
 Καὶ νῦν κεν ἐν νῆεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
 Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλιτ' Ὀδυσσεύς·
 Τυδείδῃ, τί παθόντε λελάσμεθα Θούριδος ἀλκῆς;

- 'Ἄλλ' ἄγε διῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο· δὴ γὰρ ἔλεγχος
 315 ἔσεται, εἴ κεν νῆας ἔλῃ κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 'Ἴιοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι· ἀλλὰ μίνυνθα
 ἡμῶν ἔσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα Ζεὺς
 Τρωσὶν δὴ βόλεται δοῦναι κράτος, ἥπειρ ἡμῖν.
 320 Ἢ, καὶ θυμβραῖον μὲν ἄφ' ἔππων ὥσε χαμάζε,
 Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζόν ἀριστερόν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς
 Ἀντίθεον θεράποντα, Μολλίονα, τοῖο ἄνακτος.
 Τούς μὲν ἔπειτ' εἶσasan, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν·
 Τῷ δ' ἄν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον, ὥς ὅτε κάπρω
 325 ἔν' κυσὶ θηρευτῆσι μέγα φρονέοντε πείσῃτον·
 ὧς ὄλεκον Τρώας παλινورμένω· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα διον.
 Ἐνθ' ἑλίστην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
 ἦτε δύνω Μίροπος Περικωσίον, ὃς περὶ πάντων
 330 ἴδδε μαντοσύνας, οὐδέ οὓς παῖδας ἔασκεν
 Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα· τῷ δέ οἱ οὔτε
 Παιθίσθην· Κῆρες γὰρ ἄγον μίλανος θανάτιοι.
 Τούς μὲν Τυδεΐδης δουρικλειτὸς Διομήδης,
 Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν, κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα·
 335 Ἰππόδαμον δ' Ὀδυσσεὺς καὶ Πείροχον ἐξανάριξεν.
 Ἐνθα σφιν κατὰ ἴσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων,
 Ἐξ Ἰδης καθορῶν· τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
 Ἴιοι Τυδίδος υἱὸς Ἀγαστροφον οὐτασε δουρὶ
 Παιονίδην ἦρῶα κατ' ἰσχίον· οὐ γὰρ οἱ ἵπποι
 340 ἔγγυς ἔσαν προφυγεῖν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
 Τούς μὲν γὰρ θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν· αὐτὰρ ὁ πεζὸς
 Θύνε διὰ προμάχων, εἰως φίλον ὤλεσε θυμόν.
 Ἐκτωρ δ' ὅζυ νόησε κατὰ στήλας, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
 Κεκληγώς· ἅμα δὲ Τρώων εἶποντο φάλαγγες.
 345 Τὸν δὲ ἰδὼν ὀίγησε βοήν ἀγαθὸς Διομήδης,
 Αἴψα δ' Ὀδυσσεῖα προσεφώνεεν, ἐγγυς ἰόντα·
 Νῶϊν δὴ τόδε πῆμα κυλινδεται, ὄβριμος Ἔκτωρ·
 'Ἄλλ' ἄγε δὴ στείωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 350 Καὶ βύλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε, τιτυσκόμενος κεφαλῇφιν,
 Ἀκρὴν καὶ κόρυθα· πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκῶφι χαλκός,
 Οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν· ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια,
 Τρίπτυχος, αὐλώπις, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἐκτωρ δ' ὡκ' ἀπείλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ.
 355 Στῆ δὲ γυνὴ ἑριπῶν, καὶ εἰρείσατο χεὶρὶ παχέϊ,
 Γυῖης· ἀμφὶ δὲ ὅσσε κελαινὴ νῦξ ἐκάλυπεν

- Ὅρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ἔχεται ἑρῶν,
 Τηλεδία προμάχων, ὅθι οἱ καταέλατο γαίης,
 Τυφρὸν ἔκτορ ἀμπνυτο, καὶ ἄψ ἑς δίφρον ὀρούσας
 260 Ἐξέλασ' ἑς πληθύν, καὶ ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν.
 Δουρὶ δ' ἐπαΐσων προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον· ἦ τέ τοι ἄγχι
 Ἦλθε κακόν· νῦν αὐτί σ' ἐρύσσωτο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ μῆλλεις εὔχεσθαι, ἰὼν ἑς δοῦπον ἀκόντων.
 265 Ἢ θὴν σ' ἐξανύω γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ ποῦ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάγροθός ἐστιν.
 Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὅν κα κίχλω.
 Ἢ, καὶ Ἥαιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριξεν.
 Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος, Ἑλένης πόσις ἠὲ ὑκόμοιο,
 270 Τυδείδῃ, ἐπὶ τόξα τιταίνεται, ποιμένι λαῶν,
 Σιγῇ κεκλιμένος, ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
 Πλου Δαρδανίδου, παλαιοῦ δημογέροντος.
 Ἴητοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο
 Αἶνυτ' ἀπὸ στήθεσσι παναίολον, ἀσπίδα τ' ἄμων,
 275 Καὶ κόρυθι βριαρῆν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλεεν,
 Καὶ βάλεν, οὐδ' ἄρα μιν ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ταρσὸν διεξιτεροῖο ποδός· διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
 Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺν γελάσας,
 Ἐκ λοχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 280 Βέβληται, οὐδ' ἄλιον βέλος ἔκφυγεν· ὥς ὄφελόν τοι,
 Νηϊάτων ἑς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἐλίσθαι.
 Οὐτῶ κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος,
 Οἵτε σε πεφρόκασι, λείονθ' ὥς μηκάδες αἶγες.
 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης·
 285 Τυξότα, λωβητήρ, κέρρα ἄγλαέ, παρθενοπίπα,
 Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
 Οὐκ ἂν τοι χρήσιμῃσι βιὸς καὶ ταρφεὶς ἴοι·
 Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὔχεαι αὐτως.
 Οὐκ αἰέγοι, ὥς τί με γυνὴ βάλῃ ἢ παῖς ἄφρων·
 290 Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀγάλκιδος οὐτιδανοῖο.
 Ἢ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμείο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρη,
 Ὅξυ βέλος πέλεται, καὶ ἀκέραιον αἶψα τίθησιν·
 Τοῦ δὲ γυναικὸς μὲν τ' ἀμφίδρυφοὶ εἰσι παρειαί,
 Παιῖδες δ' ὀφρατικοί· ὁ δὲ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεῦθων
 295 Πύθεται· οἰωνοὶ δὲ περὶ πλείς ἡς γυναικίης.
 Ἦς φάτο· τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν
 Ἔστη προῦθ'· ὁ δ' ὅπισθε καθεζόμενος, βέλος ὦκν'
 Ἐκ ποδός ἔλκ'· ὁδύνῃ δὲ διὰ χροός ἤλθ' ἄλγεινῇ.
 Ἐς δίφρον δ' ἀτόρουσε, καὶ ἡριόχῳ ἐπέτελλεν,

- 400 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐλαυνόμεν· ἤχθετο γὰρ κῆρ.
 Οἰώθη δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, οὐδέ τις αὐτῷ
 Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 "ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; μέγα μὲν κακόν, αἶ κε φέβωμαι,
 405 Πληθὺν ταρβήσας· τὸ δὲ ἄλγιον, αἶ κεν ἀλώω
 Μοῦνος· τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Οἶδα γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο·
 "Ὅς δὲ κ' ἀριστεύησι μάχῃ ἐνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
 410 ἔσταιμεναι κρατερώς, ἣτ' ἔβλητ', ἣτ' ἔβαλ' ἄλλον.
 Ἔως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Τύφρα δ' ἐπὶ Τρώων σίλῃς ἤλυθον ἀσπιστάων·
 Ἐλσαν δ' ἐν μέσσοισι, μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.
 Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνας θαλεροὶ τ' αἰζηοὶ
 415 Σπύωνται, ὁ δὲ τ' εἰσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο,
 Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῆσι γένυσσιν·
 Ἀμφὶ δὲ τ' αἴσσονται· ὑπὸ δὲ τὴ κόμπος ὀδόντων
 Ἰγγεται· οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ, δεινὸν περ ἰόντα·
 "Ὡς ἦα τότε· ἀμφ' Ὀδυσῆα, Διὶ φίλον, ἐσσεύοντο
 420 Τρώες, ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀμύμονα Διῖοπίτην
 Οὔτασεν ὦμον ὑπερθεῖν ἐπάλμενος ὀξεῖ δουρὶ·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα καὶ Ἔννομον ἐξανάριξεν·
 Χερσὶ δάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἶσαντα.
 Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως
 425 Νύξεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσών, ἔλε γαῖαν ἀγοστώ·
 Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' Ἰηπασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρὶ,
 Αὐτοκασίγνητον εὐηγενέος Σῶκοιο.
 Τῷ δ' ἐπαλεξίσων Σῶκος κίεε, ἰσόθεος φῶς·
 Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰώϊν, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν
 430 "ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε, δόλων ἄτ' ἠδὲ πόνοιο,
 Σήμερον ἣ δοιοῖσιν ἐπέυξεται Ἰηπασίδῃσιν,
 Τριῶδ' ἄνδρες κατακτείνας, καὶ τεῖχε' ἀπούρας·
 "Ἡ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπτεῖς ἀπὸ θυμόν ὀλέσσης.
 "Ὡς εἰπὼν οὔτῃσ' κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔιστη·
 435 Διὰ μὲν ἀσπίδος ἤλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος,
 Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαυδύλου ἠρήρειστο·
 Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν, οὐδέ τ' ἔασεν
 Παλλὰς Ἀθηναίῃ μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
 Ἰνῷ δ' Ὀδυσσεύς, ὁ οἱ οὔτι βέλος κατὰ καίριον ἤλθεν·
 440 Ἀφ' ὃ ἀναχωρήσας Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 "Ἄ δειλ'· ἣ μάλα δὴ σε κινάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 "Ἦτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι·

- Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημί φόρον καὶ Κῆρα μέλαιναν
 Ἰμῶντι τῶνδ' ἔσσεσθαι· ἐμῶ δ' ὑπὸ δουρὶ θαμνέντα,
 445 Εὐχὸς ἐμοὶ δώσκειν, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπόλῳ.
 Ἢ, καὶ ὅ μιν φῦγαδ' αὐτίς ὑποστρέψας ἔβηβηκε
 Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρέων ἐν δόρῳ πῆξεν
 Ὡμων μευσηγύς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλκυσεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἐπεύξαστο δῖος Ὀδυσσεύς·
 450 Ὡ Σῶχ', Ἰππᾶσου νιὲ δαΐφρονος, ἵπποδάμοιο,
 Φθῆ πε τέλος θανάτιοιο κινήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
 Ἄ δειλ', οὐ μὲν σοίγε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ὅσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἄλλ' οἶωνοὶ
 Ὡλησται ἐγῶνσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
 455 Αὐτὰρ ἐπεὶ κε θύγω, κτεριοῦσά με δῖοι Ἀχαιοί.
 Ὡς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 Ἔξω τε χροὸς ἔλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης·
 Αἶμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο, κῆδε δὲ θυμόν.
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ὅπως ἴδον αἶμα Ὀδυσῆος,
 460 Κεκλόμενοι καθ' ὁμίλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπλίσαντες ἄνεχάζετο, αὐτὸς δ' ἐταίρους·
 Τρῆς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅσον κεφαλὴ χαῖδε φωτός,
 Τρῆς δ' αἶεν ἰάχοντος Ἀρηΐφειλος Μενέλαος·
 Αἴψα δ' ἄρ' Αἶαντα προςφώνειν, ἔγγυς ἵόντα·
 465 Αἶαν Διογενὲς, Τηλαμῶνιε, κολῶνε λαῶν,
 Ἀμφὶ μ' Ὀδυσσῆος ταλαιφρονος ἵκετο φωνή,
 Τῷ ἱκέλῃ, ὥς εἰ ἐ βίωτο μούνον ἵόντα
 Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
 Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὁμίλον· ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
 470 Δεῖδω, μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρῳέεσσι μονωθεῖς,
 Ἐσθλὸς εἶναι, μεγάλη δὲ ποθὴ Λαθαίοισι γένηται.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς·
 Εὐφρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διὶ φίλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτόν
 Τρῶες ἔπονθ', ὥς εἰ τε δαφνοῖοι θῶες ὄρεσφιν
 475 Ἀμφ' ἑλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὄντ' ἔβαλ' ἀτήρ
 Ἰφ' ἀπὸ τευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεσσιν
 Φεύγων, ὄφρ' αἶμα λιαρόν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ·
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τότε δαμάσσεται ὠκὺς οἷστός,
 Ὡμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὕρῃσι θαρδᾷπτουσι·
 480 Ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 Σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 Ὡς ἦα τότε ἄμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
 Τρῶες ἔπον πολλοὶ τε καὶ ἄλκιμοι· αὐτὰρ ὅγ' ἤρως
 Ἄσσων ὧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἥμαρ.
 485 Αἶας δ' ἔγγυθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἧτε πύργον,

- Στῇ δὲ παρέξ· Τρῳῆς δὲ διέτρεσαν ἄλλενδης ἄλλος.
 ἦτοι τὸν Μενέλαος Ἀρῆϊος ἔξαγ' ὀμίλον,
 Χειρὸς ἔχων, εἴως θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
 Αἶας δὲ Τρῳέσσιν ἐπάλμενος εἶλε Δόρυκλον
 490 Πριάμειδην, ρόθον υἱόν· ἔπειτα δὲ Πάνδοκον οὔτα·
 Οὔτα δ' Ἀνυσανδρον καὶ Πύρασον ἥδ' Πυλάρτην.
 Ὡς δ' ὅποτε πλήθων ποταμὸς πεδίοι τε κίττεισιν
 Χειμάφρους καὶ ὄρεσφιν, ὁπαζόμενος Διὸς ὄμβρος,
 Πολλὰς δὲ δρυὺς ἄχαλίας, πολλὰς δὲ τε πενκάς
 495 Ἐσφέρειται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετόν εἰς ὕλα βάλλει·
 Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φυίδιμος Αἶας,
 Δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας· οὐδέ πω Ἐκτωρ
 Πεύθει, ἐπεὶ ἦα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάργατο πάσης
 Ὀχθας παρ ποιμνοῖο Σκαμάνδρου· τῇ ἦα μάλιστα
 500 Αἰδῶν πίπτε κάρηνα, βουῇ δ' ἀσβιστος ὀρώρει,
 Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ Ἀρῆϊον Ἰδομενῆα.
 Ἐκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὀμίλει, μέρμερα ῥέζων
 Ἐγχεῖ θ' ἱπποσύνη τε· νέων δ' ἀλάπαξε φάλαγγας.
 Οὐδ' ἂν πω χάζοντο κελεύθου δίοι Ἀχαιοί,
 505 Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος, Ἐλένης πόσις ἡυκόμοιο,
 Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λιῶν,
 Ἰσὶ τρίγλωχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὤμων.
 Τῷ ἦα περιδίδεσαν μένεα πνεύοντες Ἀχαιοί,
 Μῆπως μιν, πολέμοιο μετακλινθέντος, ἔλοιεν.
 510 Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δίογ·
 ὦ Νέστορ Νηληϊῆδην, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
 Ἄργεϊ, σὺν ὀχέων ἐπιβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαινέτω· ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
 Ἰητήρως γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιός ἄλλων.
 515 [Ἰοὺς τ' ἐκτάμνειν, ἐπὶ τ' ἥπια φάρμακα πάσσειν.]
 Ὡς ἔφαι· οὐδ' ἀπίθασε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
 Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσαιο· παρ δὲ Μαχάων
 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἱητήρως·
 Μάστιξεν δ' ἵππους, τῷ δ' οὐκ ἄκοιτε πετιέσθην
 520 Νῆας ἐπι γλαφυράς· τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
 Κεβριόνης δὲ Τρῳῆας ὀρινομένους ἐνόησεν,
 ἔκτορ παρβιβασῶς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἐκτορ, νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν,
 Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσχερός· οἳ δὲ δὴ ἄλλοι
 525 Τρῳῆς ὀρίνονται ἐπιμῖξ, ἵπποι τε καὶ αὐτοί.
 Αἶας δὲ κλονέει Τελαμώνιος· εὐδὲ μιν ἔγνω·
 Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος· ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
 Κεῖσ' ἵππους τε καὶ ἄρμ' ἰθύνομεν, ἐνθα μάλιστα

- Ἰππῆες πεζοὶ τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες,
 850 Ἀλλήλους ὀλίκουσι, βοῶν δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἵμασιν καλλίτριχας ἵππους
 Μάστιγι λινυρῇ τοι δέ, πληγῆς αἰόοντες,
 Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῳᾶς καὶ Ἀχαιοῦς,
 Στείβοντες· νίκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄζων
 860 Νέρθειν ἄπας πεπάλαικτο, καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρου,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλίων θαθάμιγγες ἐβαλλον,
 Αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὃ δὲ ἔτο δύναι ὅμιλον
 Ἀνδρύμεον, φῆσαι τε, μετάλμενος· ἐν δὲ κυδοιμὸν
 Ἴκε κακὸν Δαναοῖσι, μίνυνθα δὲ χυζέτο δουρὸς.
 870 Αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων ἐπιπώλετο σίχας Ἀνδρῶν
 Ἰγχεῖ τ' ὕορί τε, μεγάλοισι τε χειρμαδίοισιν·
 Αἶαντος δ' ἀλείπει μάχην Τελαμωνιάδαο.
 [Ζεὺς γάρ οἱ νημεσάθ' ὅτ' ἀμείνορι φωτὶ μάχοιτο.]
 Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἶανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσαν·
 880 Στῇ δὲ ταφῶν, ὅππῃθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 Τρέσσει δὲ παπτήντας ἐφ' ὀμίλον, θηρὶ ἰοικώς,
 Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 Ὡς δ' αἰθῶρα λίσσεται βοῶν ἀπὸ μεσσανύλοιο
 Ἐυσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρις ἀγροῖσται,
 890 Οἷτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαορ ἑλίσθαι,
 Πάννυχοι ἐγρήσυνοντες· ὃ δὲ κρείων ἐρατίζων,
 Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμίης γὰρ ἄκοκτος
 Ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασείων ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ, ἑσσυμένους περ·
 900 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τειρητότι θυμῷ·
 Ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρῳῶν τετιημένος ἦτορ
 ἔει, πόλλ' αἰέων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' οἷ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
 Νῶθης, ὥς δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμψὶς ἰάγη,
 910 Κεῖρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον· οἳ δὲ τε παῖδες
 Τῦπτονσιν ῥοπάλοισι· βίη δὲ τε νηπιή αὐτῶν·
 Σπουδῇ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 Τρῶες τότε ἔπειτ' Αἶαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπὲρ θυμοῖ, τηλέκλητοί τ' ἐπείκουροι,
 920 Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος, αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
 Αὐτίς· ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
 Τρῳῶν ἱπποδάμων· ὅτε δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
 Πάντας δὲ προέεργε θοᾶς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν·
 930 Αὐτὸς δὲ Τρῳῶν καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγνὺ
 Ἰστάμενος· τὰ δὲ δοῦρα θρασείων ἀπὸ χειρῶν,

- Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μέγαν πάγην, ὄρμενα πρόσσω·
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺν, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἴσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
- 575 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱός,
 Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσιν·
 Στῇ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βύλε Φανυσιάδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππαρ ὑπὸ πρσιπιδῶν, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
- 580 Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής,
 Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόσον
 ἔλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καὶ μιν βύλε μηρὸν οὔστῳ
 Δεξιόν· ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
- 585 Ἀψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐμάζετο, Κῆρ' ἀλειίνων·
 Ἦῦσεν δὲ διαπύρσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 ὦ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Σιγῇ ἑλεγχθέντες, καὶ ἀμύνετα νηλεὲς ἤμαρ
 Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται· οὐδὲ ἔφημι
- 590 Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσχερὸς· ἀλλὰ μάλ' ἄντην
 ἴστασθ' ἄμφ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
 Ὡς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος· οἱ δὲ παρ' αὐτῶν
 Πληστοὶ ἔυτησαν, σάκε' ὥμοισι κλιναντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τῶν δ' ἀντίος ἦλυθεν Αἴας,
- 595 Στῇ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπὶ ἔκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πρὸς αἰδομένοιο.
 Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηληϊαὶ ἵπποι
 Ἰδρῶσαι· ἦγον δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόησε ποδάρεκς διος Ἀχιλλεύς·
- 600 Ἐστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακῆτι νηϊ,
 Εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰωκί τε δακρυόεσσαν.
 Αἶψα δ' ἑταῖρον ἰὼν Πατροκλῆα προσέειπεν,
 Φθεδυζόμενος παρὰ νηός· ὃ δὲ κλισίῃθεν ἀκούσας,
 Ἐκμολεν ἴσος Ἀρηϊ· κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
- 605 Τὸν πρότερος προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Τίπτε με κικλήσκεις, Ἀχιλεῦ; τί δέ σε χρεὼ ἔμμοι;
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Δίε Μενoitιάδῃ, τῷ ἐμῷ κχαρισμένῃ θυμῷ,
 Νῦν οἶω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι Ἀχαιοὺς
- 610 Λισσομένους· χρεῖω γὰρ ἰκάνεται οὐκ ἐτ' ἀνεκτός.
 Ἄλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε Διὶ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,
 Ὅτινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
 Ἦτοι μὲν τῶν ὅπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν,
 Τῷ Ἀσκληπιάδῃ, ἀτὰρ οὐκ ἰδὼν ὄμματα φωτός·

- 618 Ἴπποι γὰρ με παρήϊζαν, πρόσσω μεμανῖαι.
 ὣς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ·
 Βῆ δὲ θείην παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίῃν Νηληϊάδεω ἄφικοντο,
 Αὐτοὶ μὲν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν·
 620 Ἴππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος
 Ἐξ ὀχίων· τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπεψύγοντο χιτώνων,
 Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐς κλισίῃν ἔλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθίζον.
 Τοῖσι δὲ τεύχε κυκκίω εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη,
 625 Τὴν ἄρει' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρουεν Ἀχιλλεύς,
 Θυγατὶρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ Ἀχαιοὶ
 Ἐξέλον, οὐνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἀπάντων.
 ἼΙ σφῶϊν πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
 Καλήν, κυανόπεζαν, εὐζοον· αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς
 630 Χάλκειον κάτεον· ἐπὶ δὲ κρόμμον, ποτῶ ὄφον,
 Ἥδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἁλφίτου ἱεροῦ ἀκτὴν·
 Παρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἰκνυθεν ἦγ' ὁ γεραίός,
 Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον· οὐατα δ' αὐτοῦ
 Τέσσαρ' ἔσαν, δοιαὶ δὲ πειριάδες ἀμφὶς ἕκαστον
 635 Χρῦσαι νεμέθορον· δύω δ' ὑπὸ πυθμένεσσι ἦσαν.
 Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
 Πλεῖον ἐόν· Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειραν.
 Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνή, εἰκυῖα θεῆσιν,
 Οἶνω Πραμνείῳ, ἐπὶ δ' αἶγειον κῆρ τυρὸν
 640 Κρήσι χαλκίῃ, ἐπὶ δ' ἁλφίτα λευκὰ πάλυνεν·
 Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεὶ ῥ' ὥπλισσε κυκκίῳ.
 Τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν·
 Μῦθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
 Πάτροκλος δὲ θύρῃσιν ἐφίστατο, ἰσούθεος φῶς.
 645 Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραίός ἀπὸ θρόνου ὤρτο φαινοῦ,
 Ἐς δ' ἄγε χεῖρος ἑλών, κατὰ δ' ἐδριασθαι ἄνωγεν.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἀναλνέτο, εἰπέ τε μῦθον·
 Οὐχ ἔδος ἐστί, γεραιὲ Διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις.
 Αἰδοῖός, νεμεσητός, ὃ με προΐηκε πυθέσθαι,
 650 Ὅστινα τοῦτον ἄγχις βεβλημένον· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
 Γιγνώσκω· ὄρώω δὲ Μαχάονα, ποιμένα λαῶν.
 Νῦν δὲ ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἰμ' Ἀχιλῆϊ.
 Εὐ δὲ σὺ οἶσθα, γεραιὲ Διοτρεφές, οἷός ἐκείνος
 Δεινὸς ἀνὴρ· τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο.
 655 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Γεργήριος ἱππότα Νέστωρ·
 Τίπτει τ' ἄρ' ὦδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὅσσοι δὴ βίβεισιν βεβλήταται· οὐδέ τι οἶδεν

- Πάνθους ὅσον ὕρωε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Ἐν νηυσὶν κίεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
 690 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης, κρατερὸς Διομήδης.
 Οὐτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἦδ' Ἀγαμέμνων.
 [Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν οἰστώ.]
 Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο,
 Ἰὼ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
 695 Ἑσθλὸς ἰὼν, Δαναῶν οὐ κήδεται, οὐδ' ἐλειαίρει.
 Ἥ μένει, εἰςόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης,
 Ἀργείων αἰέκητι, πυρὸς δηϊοιο θέρωνται,
 Αὐτοί τε κτεινόμεθ' ἐπισχερώ ; — οὐ γὰρ ἐμὴ τις
 Ἑσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν.
 700 Εἶθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἐμπεδος εἴη,
 Ὡς ὁπότε Ἰλίοισι καὶ ἡμῖν νείκος ἐτύχθη
 Ἀμφὶ βοηλασίῃ, ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἴτυμονῆα,
 Ἑσθλὸν Πειροχίδην, ὃς ἐν Ἰλίδι ναιετάασκεν,
 Ῥῦσι λανθόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν,
 705 Ἐβλήτ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
 Καθ' δ' ἔπεισεν, λαοὶ δὲ περὶτρεσαν ἀγροῖωται.
 Αἰῖδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσουμεν ἧλιθα πολλήν,
 Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πῶτα οἶων,
 Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατὶ αἰγῶν.
 710 Ἴππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα,
 Πάσας θηλείας, πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
 Καὶ τὰ μὲν ἡλασάμεσθα Πύλον Νηληϊὸν εἶσω
 Ἐννύχιοι προτὶ αὐτοῦ γεγῆθει δὲ φρένα Νηλεὺς,
 Οὐνεκὺ μοι τίχε πολλὰ νέω πόλεμόνδε κίοντι.
 715 Κήρυκες δ' ἐλίγαινον ἡμ' ἠοὶ φαινομένηφιν,
 Τοὺς ἔμεν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν Ἰλίδι δίη.
 Οἱ δὲ συναγρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες
 Δαιτρευσον· πολέσιν γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὀφείλον,
 Ὡς ἡμεῖς παῦροι, κεκακωμένοι, ἐν Πύλῳ ἤμεν. —
 720 Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη Ἰφρακλήειη
 Τῶν προτέρων ἐτίων, κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
 Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἤμεν.
 Τῶν οἶος λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο, —
 Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες,
 725 Ἠμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. —
 Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶῦ μέγ' οἶων
 ἔειλετο, κρινάμενος τριηκόσι ἠδὲ νομῆας.
 Καὶ γὰρ τῷ χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἰλίδι δίη,
 Τέσσαρες ἀλόφοροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχασφιν,
 730 Ἐλθόντες μετ' αἶθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον

- Θύσσεσθαι· τοὺς δ' αὖθι ἀναξ ἀνδρῶν Δυγαίας
 Κάσχεσθαι· τὸν δ' ἑλατῆρ' ἀφίει, ἀκαχήμενον ἵππων.
 Τῶν δ' γίγνων ἐπίων κηχολωμένοις ἡδὲ καὶ ἔργων,
 ἔξιλει ἀσπετα πολλά· τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκεν.
 705 [Διαιτρεῦειν, μήτις οἱ ἀτεμβομενος κλοι ἰσῆς.]
 Ἡμῖς μὲν τὰ ἕκαστα διειπομεν, ἀμφὶ τε ἄστυ
 Ἐρδομεν ἱρὰ θεοῖς· οἱ δὲ τρίτῳ ἡματι πάντες
 Ἦλθον ὁμῶς αὐτοὶ τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι,
 Πανσυδίῃ· μετὰ δέ σφι Μόλλονε θωρήσσαντο,
 710 Παῖδ' ἔτ' ἰόντ', οὐπω μάλα εἰδότε θούριδος αἰκῆς.
 Ἔστι δέ τις Θρουόεσσα πόλις, αἰπεῖα κολώνη,
 Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἡμαθόεντος·
 Τὴν ἀμφιστρατόωντο, διαφράσσαι μεμαώτες.
 Ἄλλ' ὅτι πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη
 715 Ἀγγεῖλος ἦλθε θίουσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Ἐρρυχος, οὐδ' αἰκόντα Πύλον κᾶτα λαὸν ἄγειραν,
 Ἄλλὰ μάλ' ἰσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεΐδης
 Εἶα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους·
 Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμῆϊά ἔργα.
 720 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἵππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισιν,
 Καὶ πεζός περ ἔων· ἐπεὶ ὥς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
 Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
 Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μέιναμεν Ἠῶ διαν
 Ἰππῆες Πυλίων, τὰ δ' ἐπὶ ῥέον ἔθνεα πεζῶν.
 725 Ἐνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Ἐνδίοι ἰκόμεσθ' ἱερὸν ῥέον Ἀλφειοῖο.
 Ἐνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
 Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
 Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι βούν Ἀγλαίῃν,
 730 Δόρπον ἔπειθ' ἰλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν·
 Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος,
 Ἀμφὶ ῥοᾶς ποταμοῖο. αὐτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοὶ
 Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαπραθεῖν μεμαώτες·
 Ἀλλὰ σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἀρης.
 735 Εὖτε γὰρ ἥελιος φαίδων ὑπερῆσχεσθαι γαίης,
 Συμφερόμεθα μάχῃ, Διὶ τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
 Ἄλλ' ὅτι δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἐπλετο νεῖκος,
 Πρωῖτος ἔγων ἔλον ἄνδρα, κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους
 Μούλιον αἰχμητὴν· γαμβρὸς δ' ἦν Δυγαίας,
 740 Πρεσβυτάτην δὲ θυγάτηρ' εἶχε ξανθήν Ἀγλήθην,
 Ἡ τόσα φάρμακα ἦδη, ὅσα τρέφει ευρεῖα χθών.
 Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλλον χαλκῆρεϊ δουρὶ·
 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃσιν· ἐγὼ δ' ἐς δέφρον ὀρούσας,

- Στῆν ὅα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι ἔκπυοι
 745 ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἶδον ἄνδρα πεσόντα,
 Ἥγεμόν' ἱππῶν, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαλλὰπι ἱσος·
 Πεντήκοντα δ' ἔλον δίφρους, δύο δ' ἄμφω ἕκαστον
 Φῶτες ὁδὰς ἔλον οὐδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμνίτες.
 750 Καὶ νῦν κεν Ἀκτορίωνι Μόλλονι παῖδ' ἀλαπαζας,
 Εἰ μὴ σφῶς πατὴρ εὐρυκρείων Ἐνοσίχθων
 Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἥρι πολλῇ.
 Ἐνθα Ζεὺς Πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν.
 Τόφρα γὰρ οὐν ἐπόμεσθα διὰ σπιδίους πεδίοιο,
 755 Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
 Ὅφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἱππους,
 Πέτρης τ' Ὀλυνθίης, καὶ Ἀλεισίῳ ἔνθα κολώνη
 Κέκληται· ὅθεν αὐτὶς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
 Ἐνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 760 Ἀφ' ἀπὸ Βουπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκείας ἱππους,
 Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διὶ, Νέστορι τ' ἀνδρῶν.
 Ὡς ἔον, εἰποι ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονησεται· ἥ τέ μιν οἶω
 Πολλὰ μετακλάνυσεσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ λαὸς ὀληται.
 765 Ὡ πέπον, ἥ μὲν σοί γε Μενoitios ᾧδ' ἐπέτελλεν
 Ἥματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνωνι πέμπεν.
 Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἰόντες, ἐγὼ καὶ Δίος Ὀδυσσεύς,
 Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν, ὥς ἐπέτελλεν.
 Πηληϊός δ' ἐκόμεσθα δόμους εὐναιεστάοντας,
 770 Λαὸν ἀγέροντες κατ' Ἀχαιῖδα πονυβότειραν.
 Ἐνθα δ' ἔπειθ' ἤρωα Μενoitιον εὐρομεν ἔνδον,
 Ἥδὲ σέ, παρ δ' Ἀχιλλῆα. γέρων δ' ἱππῆλ' αἶα Πηλεὺς
 Πίονα μηρὶ· ἔκαιε βοὸς Διὶ τερπικεραυνῷ
 Αὐλῆς ἐν χόρτῳ· ἔχε δὲ χρῦσειον ἄλεισον,
 775 Σπένδων αἰδοπα οἶνον ἐπ' αἰδομένοις ἱεροῖσιν.
 Σφῶϊ μὲν ἄμφω βοὸς ἔπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα
 Στήμεν ἐν προθύροισι· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἰδριάσθαι ἄνωγεν,
 Φεινία τ' εὐ παρέθηκεν, ἅ τε ξεινοῖς θίμυς ἐστίν.
 780 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἰδητύος ἡδὲ ποτήτος,
 Ἥρχον ἐγὼ μῦθοιο, κελεύων ὕμῃ ἄμ' ἐπεσθαι·
 Σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον, τῷ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
 Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλλῆϊ,
 Αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων·
 785 Σοὶ δ' αὖθ' ᾧδ' ἐπέτελλε Μενoitios, Ἀκτορος υἱός·
 Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,

- Προσβύτερος δὲ σέ ἐστι· βίη δ' ὄγε πολλὸν ἀνέων·
 Ἄλλ' ἐν οἷ φασθαι πεπρωτὸν ἔλεος, ἧδ' ὑπεθίσθαι,
 Καὶ οἱ σημαίνεν· ὃ δὲ πιστεῖται εἰς ἀγαθὸν παρ.
 100 Ὡς ἐπέειπλ' ὁ γέρον, σὺ δὲ λήθεις. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
 Ταῦτ' εἰποῖς Ἀχιλῆϊ θαύφρονι, αἷ τι κίθεται.
 Τίς δ' οἶδ', εἰ κ' ἐν οἷ, σὺν δαίμονι, θτρὸν ὀρέσας,
 Παρικλῶν; ἀγαθὲς δὲ παραιφασίς ἐστιν ἐκείρου.
 Εἰ δὲ τιγα φρεσὶν ἔσι θεοπροπίην ἀλίσινε,
 120 Καὶ τίνα οἱ παρ Ζητὸς ἐκίφραδε πότνια μήτηρ,
 Ἄλλα σὶ περ προΐτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἐκίσθω
 Μερμιδόνων, αἷ κ' ἐν τι φρεσὶ Δαναοῖσι γόνει·
 Καὶ τοι τέχαι καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
 Αἷ τι σε τῷ ἱσχυόντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρωῆς, ἀναπνέουσιν δ' Ἀργῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τειρόμενοι· ὀλίγη δὲ τ' ἀναπνεύσις πολέμοιο.
 Ρῆϊα δὲ κ' ἀκμήτις κεκμητότας ἀνδρας· αὐτῇ
 Ὡσαυθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θέρων
 220 Βῆ δὲ θείων παρὰ νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα.
 Ἄλλ' οἷε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσεὺς θεόιοιο
 Ἰεὶ θείων Πατρόκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θίμης τε
 Ἦην, τῇ δὴ καὶ σφι θεῶν ἐπιτευχάτο βωμοί·
 Ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντιβόλῃσεν,
 240 Διογενὲς Εὐαίμονιδης, κατὰ μηρὸν οἰσάμῃ,
 Σκάζων ἐκ πολέμου· κατὰ δὲ νότιος ῥέειν ἰδρῶς
 Ὀμῶν καὶ κεφαλῆς· ἀπὸ δ' ὤλεος ἀργαλίοιο
 Αἶμα μίλαν κελάρυζε· νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενoitίου ἄλκιμος νῖός,
 260 Καὶ ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄ δειλοὶ, Δαναῶν ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες!
 Ὡς ἄρ' ἐμύλλετε, τῇλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης,
 Ἄσιν ἐν Τροίῃ ταχίας κύνας ἀργεῖι δημῷ;
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, Διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἦρας·
 280 Ἦ ῥ' ἐτι που σχήσουσι κελώριον Ἔκτορ' Ἀχαιοί,
 Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμίντες;
 Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντίον ἤρδα·
 Οὐκ ἐτι, Διογενὲς Πατρόκλεις, ἄλκαρ Ἀχαιῶν
 Ἔσσεται, ἀλλ' ἐν νηυσὶ μιλαινῆσιν πεσίοονται.
 300 Οἱ μὲν γάρ θη πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κίεται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
 Χερσὶν ὕπο Ἴφρώων· τῶν δὲ σθένος ὄρνεται αἰέν.
 Ἄλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σώσσον, ἄγων ἐπὶ νῆα μιλαιναι·
 Μηροῦ δ' ἐκταμ' οἰωιόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινόν

830 Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσει,
Ἐσθλά, τὰ σε προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι,
Ὅν Χυίρων ἐδίδαξε, δικαιοτάτος Κενταύρων.

Ἰητροὶ μὲν γάρ, Ποδαλείριος ἦδ' Ἰ Μαχάων,
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν οἶομαι ἔλκος ἔχοντα,

835 Χρηίζοντα καὶ αὐτὸν ἀμυμονος ἰητῆρος,
Κεῖσθαι· ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν Ἄρρη.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
Πῶς τ' ἄρ' εἶσι τὰδε ἔργα; τί ρέζομεν, Εὐρύπυλ' ἦρως;
Ἔρχομαι, ὅφρ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,

840 Ὅν Νίστωρ ἐπέταλλε Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν·
Ἄλλ' οὐδ' ὥς περ σείο μεθήσω τειρομένοιο.

Ἢ, καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην· θειράπων δὲ ἰδὼν ὑπέχευε βοείας.

Ἐνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνει μαχαίρῃ

945 Ὄξὺ βίλος περιπευκίς, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἶμα κελαινὸν
Νῆξ' ὕδατι λιαρῶ· ἐπὶ δὲ ῥίξαν βάλε πικρὴν,
Χεραὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον, ἣ οἱ ἀπάσας
Ἔσχε' ὀδύνας· τὸ μὲν ἔλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Μ.

Achivi, intra murum compulsi (invisum diis opus, ab iisque statim post ipsam urbem deletum), Trojanos jam navibus imminentes vident, jam fossam transgressuros (1-59). Rei difficultate primum attoniti, mox, Polydamantis monitu, de curribus descendunt, et in quinque catervas divisi incurrunt (60-107). Asius, unam portarum ex curru aggredi ausus, a duobus Lapithis cum magnâ clade suorum rejicitur (108-194). Infausti augurii interpretatio, a Polydamante facta, Hectorem non deterret a persequendis hostibus (195-260). Hi, etsi procelloso vento impediti, munimenta sua acriter defendunt, imprimis duo Ajaces (261-289). Aliâ parte Sarpedon et Glaucus irruunt, quibus se opponit Menestheus, ab eoque arcessiti, Ajax major et Teucer (290-377). Sarpedonis socius, Epicles, ab Ajace, Glaucus a Teucro sauciatur; tandem a Sarpedone pinna muri revellitur (378-399). Lycios, murum perrupturos, etiam nunc fortiter arcent Achivi; Hector autem portam ingesto saxo discutit, suisque viam ad naves aperit (400-471).

Τ ε ι χ ο μ α χ ί α .

- ^α Ως ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενoitίῳ ἄλκιμος νῖος
 ἴατ' Εὐρύπυλον βεβλημένον· οἱ δ' ἐμάχοντο
 Ἀργεῖοι καὶ Τρῳεὶς ὁμίλαδον. οὐδ' ἄρ' ἐμείλλεν
 Τυφρὸς ἔτι στήσσειν Λαῶων καὶ τείχος ὑπερθεῖν
 • Εὐρύν, τὸ ποιήσαντο νεῶν ὑπὲρ, ἀμφὶ δὲ τάφρον
 ἤλασαν· οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας,
 Ὅφρα σφιν νῆας τε θοὰς καὶ ληῖδα πολλήν
 ἔντος ἔχον ῥύοιτο· θεῶν δ' αἰέκητι τέτυκτο
 Ἀθανάτων· τὸ καὶ οὔτε πολὺν χρόνον ἐμπεδον ἦεν.
 10 Ὅφρα μὲν Ἐκτωρ ζωὸς ἔην, καὶ μῆνι Ἀχιλλεύς,
 Καὶ Πριάμοιο ἀνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλεν,
 Τυφρα δὲ καὶ μέγα τείχος Ἀχαιῶν ἐμπεδον ἦεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρῳῶν θᾶνον οὔσοι ἄριστοι,

- Πολλοὶ δ' Ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἄλκοντο,
 15 Πύρρῳ δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῃ ἐνιαυτῷ,
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἤνυσί φῆλῃ ἐς πατρίδ' ἔβησαν·
 Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 Τείχος ἀμαλδύναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
 Ὅσσοι ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἄλαδε προορίζουσιν,
 20 Ῥῆσός θ' Ἐπτάπορος τε, Κάρησός τε Ῥοδῖος τε,
 Ἰρηνικός τε καὶ Αἴσηπος, διῶς τε Σκάμανδρος,
 Καὶ Σιρόεις, ὅθι πολλὰ βούργρια καὶ τρυφάλειαι
 Κάππεσσον ἐν κοίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν·
 Τῶν πάντων ὁμοῖε στόματι ἔτραπε Φοῖβος Ἀπόλλων
 25 Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον· ὕε δ' ἄρα Ζεὺς
 Συνεχίς, ὄφρα κε θάσσουν ἀλίπλοα τεῖχεα θείῃ.
 Αὐτὸς δ' Ἐννοσίγαιος, ἔχων χεῖρεςσι τρίαιναν,
 Ἔγειτ'· ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμελίια κύμασι πέμπεν
 Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντις Ἀχαιοί.
 30 Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάθροον Ἑλλήσποντον,
 Αὐτίς δ' ἥϊόντα μεγάλην ψαμίδοισι κάλυπεν,
 Τείχος ἀμαλδύνας· ποταμούς δ' ἔτριψε νέεσθαι
 Καρ ῥόον, ἥπερ πρῶσθεν ἔεν καλλίθροον ὕδωρ.
 Ὡς ἄρ' ἔμελλον ὀπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
 35 Θησέμεναι· τότε δ' ἀμφὶ μίχῃ ἐτροπή τε δεδιῆι
 Τείχος ἐδμητον, κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
 Βαλλόμεν'. Ἀργεῖοι δέ, Λιδὸς μαστιγι δαμέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλυφυρῇσιν ἐλμένοι ἰσχυρόωντο,
 Ἐκτορα δειδιότες, κρατερόν μῆστωρα φόβοιο·
 40 Αὐτὰρ ὅγ', οἷς τοπρῶσθεν, ἐμάρματο ἴσος αἴλλη.
 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐν τε κύνεσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτήσιν
 Κάπριος ἡὲ λέων στρέφεται, σθένει βλεμεταίνων·
 Οἱ δὲ τε πυργηγδὸν σφείας αὐτοὺς ἀρτύναντες
 Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοτιζοῦσι θαμειαῖς
 45 Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν· τοῦ δ' οὐποτε κυδάλιμον κῆρ
 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται· ἀγγορήῃ δὲ μιν ἔκτα·
 Ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων·
 Ὅππῃ τ' ἰθὺς, τῇτ' εἰκοναὶ στίχας ἀνδρῶν·
 Ὡς ἔκτωρ ἂν ὁμίλον ἰὼν εἰλίσσειθ', ἐταίρους
 50 Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδὲ οἱ ἵπποι
 Τόλμων ὠκύποδες· μάλα δὲ χρεμέτιζον, ἐπ' ἄρκρ
 Χέλλῃ ἐφισταότες· ἀπὸ γὰρ δειδίστεο τάφρος
 Εὐρεῖ, οὔτ' ἄρ' ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι
 Ῥηϊδίῃ· κρημνοὶ γὰρ ἐκηρεφίεις περὶ πᾶσαν
 55 Ἔστασαν ἀμφοτέρωθεν· ὑπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
 Ὀέσιον ἠρήρει, τοὺς ἴστασαν εἰς Ἀχαιῶν,

- Πυκνούς καὶ μεγάλους, δῆϊων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
 ἔνθ' οὐ κεν ῥέα ἵππος εὐτροχὸν ἄρμα τιταίνων
 ἔρβαιη, πεζοὶ δὲ μερόντονον, εἰ τελίουσιν.
- 160 Δὴ τοιε Πουλυδάμας θρασὺν ἔκτορα εἶπε παραστάς·
 ἔκτορ τ' ἤδ' ἄλλοι Τρῶων ἀγοὶ ἡδ' ἐπικούρων,
 Ἀφραδίῳ δια τάφρον ἐλαύνομεν ὠκείας ἵππους·
 ἡ δὲ μάλ' ἀργαλή περάαν· σκόλοπε· γὰρ ἐν αὐτῇ
 Ὀξίης ἐστιάσιν, ποτὶ δ' αὐτοὺς τείχος Ἀχαιῶν·
- 165 ἔνθ' οὐπώ· ἐστὶν καταβήμεναι, οὐδὲ μάχεσθαι·
 ἱππεῦσαι· στεῖνος γάρ, ὅθι τρώεσθαι οἶω.
 εἰ μὲν γὰρ δὴ πύγχνυ κακὰ φρονέων ἀλαπάξει
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶευσι δὲ βούλετ' ἀρήγειν,
 ἡ τ' ἂν ἐγὼγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι,
- 170 Νῶϊόνους ἀπολείσθαι ἀπ' Ἀγχεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς·
 εἰ δὲ χ' ὑποτρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
 ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλίσσωμεν ὀρυκτῇ·
 οὐκέτι ἔπειτ' οἶω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
 Ἀφορρόν προτὶ ἄντιν, ἐλχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
- 175 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθαίμεθα πάντες.
 ἱππους μὲν θεράποντες ἐρυκοίτων ἐπὶ τάφρῳ,
 αὐτοὶ δὲ πρυλῆες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
 ἔκτορι πάντες ἐπώμεθ' αὐλλῆες· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 οὐ μνίσουσ', εἰ δὴ σφιν ὀλέθρου πείρουτ' ἐφῆπται.
- 180 Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἅδ' δ' ἔκτορι μῦθος ἀπήμων
 αὐτίκα δ' εἰς ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἡγερέσθοντο·
 Ἄλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἶδον ἔκτορα δῖον.
 Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἐφ' ἐπείτελλεν ἑκάστος,
- 185 ἱππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκόμεν αὐθ' ἐπὶ τάφρῳ·
 οἱ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
 Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 οἱ μὲν ἅμ' ἔκτορ ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάματι,
 οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
- 190 Τείχος φηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι·
 καὶ σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο· παρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
 Ἄλλον, Κεβριόναο χειρίονα, κάλλιπεν ἔκτωρ.
 τῶν δ' ἐτέρων Πάρις ἤρχε, καὶ Ἀλκᾶθροος καὶ Ἀγήνωρ·
 τῶν δὲ τρίτων Ἐλένος καὶ Δηϊφόβος Θιοιυδής,
- 195 τίς δὲ δυνάμει Πριάμοιο· τρίτος δ' ἦν Ἀσῖος ἥρως,
 Ἀσῖος Τριτακίδης, ὃν Ἀρίσθηθεν φέρον ἵπποι
 Αἰθωνες, μεγάλοι, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
 τῶν δὲ τετάρτων ἤρχεν εὖς παῖς Ἀγχίσαιος,
 Αἰνείας· ἅμα τῷγε δύνω Ἀντήνορος υἱε,

- 100 Ἀρχέλοχος τ' Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
 Σαρπηδῶν δ' ἠγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων,
 Πρὸς δ' ἔλετο Ἰλαῦκον καὶ Ἀμύϊον Ἀστεροπαῖον·
 Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
 τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτόν· ὃ δ' ἔφρεπε καὶ διὰ πάντων.
 105 Οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῆσι βόεσσιν,
 Βάν φ' ἰδυῖς Δαναῶν λειλημένοι, οὐδέ τ' ἔφαντο
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι.
 Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες, τηλέκλητοί τ' ἐπικούροι,
 Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο·
 110 Ἄλλ' οὐχ' Ἑρτακίδης ἔθελ' Ἀσιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
 Αὐθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα·
 Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασιν νῆεσσι θοῇσιν,
 Νῆπιος· οὐδ' ἄρ' ἔμελλε, κικλῆς ὑπὸ Κῆρας ἀλύξας,
 Ἴπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγυλλόμενος, παρὰ νῆων
 115 Ἀφ' ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἡγεμόεσσαν·
 Πρόσθεν γάρ μιν Μοῖρα δεσμώνυμος ἀμφεκάλυψεν
 Ἐγχεῖ Ἰδομενῆος ἀγανοῦ Δευκαλίδας.
 Εἶσαντο γὰρ νῆων ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
 Ἐκ πιδίου νίσσοντο σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 120 Τῇ φ' ἵππους τε καὶ ἄρμα διήλασεν, οὐδέ πύλῃσιν
 Εὐρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὄχημα·
 Ἄλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἐταίρων
 Ἐκ πολέμου φεύνοντα σωάσειαν μετὰ νῆας.
 Τῇ φ' ἰδυῖς φρονέων ἵππους ἔχε· τοὶ δ' ἄμ' ἔπορτο,
 125 Ὅξια κεκλήγοντες· ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
 Σχῆσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσείεσθαι,
 Νῆπιοι· ἐν δὲ πύλῃσι δὴ ἀνέρες εὖρον ἀρίστους,
 Γίης ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητῶν·
 Τὸν μὲν, Πειριθόου νῖα, κρατερόν Πολυποίτην,
 130 Τὸν δέ, Λεορτῆα, βροτολογίῳ ἴσον Ἀρτῆ·
 Τὼ μὲν ἄρα προπύροιθε πυλάων ὑψηλῶν
 Ἔστασαν, ὡς ὅτε τε δρυῖς οἴρεσιν ὑψικάρῃνοι,
 Αἶτ' ἄνεμον μῖμνουσι καὶ ὑετὸν ἡματα πάντα,
 Ριζῇσιν μεγάλῃσι διηνεκίεσσ' ἄραρυνται·
 135 Ὡς ἄρα τῷ χεῖρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν,
 Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἀσιον, οὐδ' ἐφίβορτο
 Οἱ δ' ἰδυῖς πρὸς τεῖχος εὐδμητον, βόας αὔας
 Τρῶσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιοι μεγάλῃσι ὑαλαητῶ,
 Ἀσιον ἀμφὶ ἄρπακτα καὶ ἱαμένον καὶ Ὀρέστην,
 140 Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θῶννά τε Οἰνύμιόν τε.
 Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 Ὡρνον, ἔνδον ἔοντες, ἀμύνεσθαι περὶ νῆων·

- Ἀυτὰρ ἐπειδὴ τείχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν
 Τρῶας, αὐτὰρ Δαναῶν γέγετο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 143 Ἐκ δὲ τῷ αἵξαντε, πυλάων προύθε μαχέσθην,
 Ἀγροτέροισι σύευσιν ἰοικότε, τῷτ' ἐν ὄρεσσιν
 Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχεται κολοσσυρτὸν ἰόντα,
 Δοχμῷ τ' αἰήσοντε περὶ σφίσιν ἄγρυτον ὕλην,
 Περυμένην ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δὲ τε κόμπος ὀδόντων
 150 ἵγνεται, εἰς ὅκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἔληται·
 Ὡς τῶν κύμποι χυλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαινός,
 Ἄντην βαλλομένων· μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
 Λαοῖσιν καθ' ὑπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφιν.
 Οἱ δ' ἄρα χειρμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
 155 Βύλλον, ἀμνιόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων,
 Νῆων τ' ὠκυπόρων· νιφαίδες δ' ὡς πίπτον ἐραζε,
 Ἄσι' ἄνεμος ζυγῆς, νέφεα σκιόεντα δονήσας,
 Ταρφείας κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ὡς τῶν ἐκ χειρῶν βέλεια θέον, ἡμὲν Ἀχαιῶν,
 160 Ἰδὲ καὶ ἐκ Τρῳῶν· κόρυθες δ' ἄμφ' αὐτὸν αὐτευν,
 Βαλλόμεναι μυλᾶκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
 Διὶ ῥα τοῖς ὤμωξεν τε καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Ἄσιοι· Τρῳακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ἤυδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἡ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοφρονεῖς ἐτίευσθαι
 165 Πάγχυ μάλ'· οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας Ἀχαιοὺς
 Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οἱ δ' ὥς τε σφῆκας μέσον αἰόλοι ἤε μέλισσαι
 Οἰκία ποιήσονται ὄθω' ἐπὶ πειπαλοίσσῃ,
 Οὐδ' ἀπολείπουσιν κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
 170 Ἄνδρας θηρητήρας, ἀμύνονται περὶ τέκνων·
 Ὡς οἳγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων, καὶ δὴ ἔοντε,
 Χάσσασθαι, πρὶν γ' ἢ κατακτάμεν, ἢ εἰ ἀλῶναι.
 Ὡς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πείθει φρένα ταῦτ' ἀγορεύων·
 Ἐκτορὶ γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρεῖσαι.
 175 [Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν·
 Ἀργαλέον δὲ μὲ ταῦτα, θεῶν ὥς, πάντ' ἀγορεύσαι.
 Παντὴ γὰρ περὶ τείχος ὀρώρει θεσπιδαῖς πῦρ
 Λαῖνον· Ἀργεῖοι δὲ, καὶ ἀχνύμενοι περ, ἀνάγκη
 Νῆων ἡμύνοντο· θεοὶ δ' ἀκαχέλατο θυμὸν
 180 Πάντες, ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάφθοι ἦσαν.
 Σὺν δ' ἔβαλον Ἀκρίθαι πόλεμον καὶ δηϊότητα.]
 Ἐνθ' αὖ Πειριθόου νῖός, κρατερὸς Πολυπόλεως,
 Δουρὶ βύλεν Δάμασον, κυνέης διὰ χαλκοπαρῆον·
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν· ἀλλὰ διαπρὸ
 185 Δίχμῃ χυλκείῃ ῥῆξ' ἐστέον· ἐγκέφαλος δὲ

- Ἐνδον ἅπας πεπάλαντο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Πύλωνα καὶ Ὀρμενον ἐξαναρίξεν.
 Τῖον δ' Ἀντιμάχοιο Λιοντεύς, ὄζος Ἀρης,
 Ἰππόμεαχον βάλε δουρὶ, κατὰ ζωστήρα τυχήσας.
 190 Αὐτίς δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυ,
 Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Πλήξ' αὐτοσχεδίην· ὃ δ' ἄρ' ὕπιος οὐδεῖ ἐρεσθη·
 Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρίστην,
 Πάντας ἐπασσυτέρους πέλας χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 195 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα μαρμαίροντα,
 Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἐκτορι κούροι ἔποντο,
 Οἱ πλείστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
 Τεῖχος τε φήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
 Οἱ δ' ἔτι μερμήριζον, ἐφεισταότες παρὰ τάφρῳ.
 200 Ὅρνις γὰρ σφιν ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὕψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
 Φοινήμεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν, ἔτ' ἀσπαίροντα· καὶ οὐπω λήθετο χάρμης.
 Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στήθος παρὰ δεξιήν,
 205 Ἰδνωθεὶς ὀπίσω· ὃ δ' ἀπὸ ἔθαν ἦκε χαμαῖε,
 Ἀλήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὀμίλῳ·
 Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Τρώες δ' ἐβόλγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν,
 Κείμενον ἐν μίσσοισι, Διὸς τίρας αἰγιοχοιο.
 210 Ἀὖ τὸτε Πουλυδάμας θρασὺν Ἐκτορα εἶπε παραστῆς·
 Ἐκτορ· αἰ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορήσιν,
 Ἐσθλὰ φραζομένῳ· ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
 Δῆμον ἔοντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
 Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν αἴξω·
 215 Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Μὴ ἴωμεν Δαναοῖσι μαχρσόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἶομαι, εἰ ἔτεον γε
 Τρώσιν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
 Αἰετὸς ὕψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔργων,
 220 Φοινήμεντα δράκοντα φέρων ονύχεσσι πέλωρον,
 Ζωὸν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φίλα οἶκί· ἰκέσθαι,
 Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
 Ὡς ἡμεῖς, εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
 Ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴωσι δ' Ἀχαιοί,
 225 Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἑλευσόμεθ' αὐτὰ κτενυθὰ·
 Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
 Χαλκῷ δρῶσουσιν, ἀμνυόμενοι περὶ νηῶν.
 Ὡδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ

- Εἶδεν τεράων, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοί.
 220 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Πονυδύμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις·
 Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
 Εἰ δ' ἐπεὶ δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
 Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
 225 Ὅς κέλειαι Ζητὸς μὲν τριγδούποιο λαθίσθαι
 Βουλῶν, ἄστε μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·
 Τύνη δ' οἶωνοῖσι τανυπτερύγευσι κειλεύεις
 Πείθεσθαι τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω,
 Ἐγὼ ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς Ἴω τ' Ἥλιόν τε,
 230 Ἐγὼ ἐπ' ἀριστερᾷ τοίγῃ ποτὶ ζόφον ἡρόεντα.
 Ἥμεῖς δὲ μεγαλοῖο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
 Ὅς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Εἰς οἶωνός ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
 Τίπτε σὺ δεῖδοικας πόλεμον καὶ δηϊοτήτα;
 235 Ἐπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περὶ κτεινόμεθα πάντες
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δῖος ἔστ' ἀπολίσσασθαι·
 Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδέ μαχήμων.
 Εἰ δὲ σὺ δηϊοτήτος ἀφίξαι, ἥ τι ν' ἄλλον
 Παρφάμετος ἐπέτασιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
 240 Ἀντίγ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλίσσεις.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Ἥχῃ θεσπεσίῃ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
 Ὄρσεν ἀπ' Ἰδαίων ὄρεων ἀνέμοιο θύελλαν,
 Ἥ ῥ' ἰδυὺς νηῶν κορίην φέρεν· αὐτὰρ Ἀχαιῶν
 245 Θέλειε νόον, Τρωσὶν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὀπαίνει.
 Τηῦπερ δὴ τεράεσσι πεποιθότες, ἡδὲ βίηφιν,
 Ρῆγνυσθαι μέγα τείχος Ἀχαιῶν πειρήτιζον.
 Κρόσσας μὲν πύργων ἔρνον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
 Στήλας τε προβλήτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ
 250 Πρώτας ἐν γαίῃ θίσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
 Τὺς οἶγ' ἀνέρνον, ἔλποντο δὲ τείχος Ἀχαιῶν
 Ρῆξιεν· οὐδέ νῦ πω Λατᾶοι χύζοντο κελεύθου·
 Ἄλλ' οἶγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντις ἐπάλξεις,
 Βάλλον ἀπ' αὐτῶν δηϊούς ὑπὸ τείχος ἰόντας.
 255 Ἀμφοτέρω δ' Αἰάντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
 Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλον μελιχλοῖς, ἄλλον στερεοῖς ἐπίεσιν
 Νείκεον, ὄντινα πάγχυ μάχης μεθίεντα ἴδωιν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
 260 Ὅς τε χειριώτερος· ἐπεὶ οὐπω πάντες ὁμοῖοι
 Ἀνέρις ἐν πολέμῳ· νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασιν·

- Καὶ δ' αὐτοὶ τότε που γινώσκετε. μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω προτὶ νῆας, ὁμοκλήτηρος ἀκούσας·
Ἄλλὰ πρόσσω ἕσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλευθε,
276 Αἱ κε Ζεὺς δώσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς,
Νεῖκος ἀπωσαμένους, δηϊούς προτὶ ἄστυ διέσθαι.
Ὡς τῶγε προβοῶντε μάχην ὤτρυνον Ἀχαιῶν.
Τῶν δ', ὥστε νηϊάδες χιόνος πίπτουσι θαμνισαί
Ἡματι χειμερῶ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς
280 Νιφέμεν, ἀνθρώποισι πιφανυσκόμενος τὰ ἅ κῆλα·
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖρ' ἐμπεδον, ὄφρα καλύψῃ
Τῆγλῶν ὀρέων κορυφὰς καὶ πρῶνας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωιεύτα καὶ ἀνδρῶν πλοῖα ἔργα,
Καὶ τ' ἐφ' ἄλός πολιῆς κέχυνται λιμένειν τε καὶ ἀκταῖς,
286 Κῦμα δέ μιν προσπλῖζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
Εἰλύσεται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβύβιση Διὸς ὄμβρος·
Ὡς τῶν ἀμφοτέρωσιν λίθοι πωτῶντο θαμνισαί,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρῶων ἐς Ἀχαιοὺς,
Βαλλομένων· τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
290 Οὐδ' ἄν πω τότε γε Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ
Τείχεος ἐφύξαιτο πύλας καὶ μακρὸν ὄχημα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἰὼν Σαρπηδόνα μητίετα Ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' Ἀργείοισι, λείονθ' ὥς βουσίην ἔλιζιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχατο πάντος ἔϊσθη,
296 Καλὴν, χαλκείην, ἐξήλατον· ἦν ἄρα χαλκεὺς
Ἥλασεν, ἔντοσθεν δὲ βοείας ῥάψει θαμνισιάς,
Χρυσείης ῥάβδοισι διηγεκίσιν περὶ κύκλον·
Τῇν ἄρ' ὄγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσων,
Βῆ φ' ἔμεν, ὥστε λίαν ὀρυσσέτροφος, ὅστ' ἐπιδευῆς
300 Δηρὸν ἔη κρειῶν, κέλεται δὲ ἰ θυμὸς ἀγῆνωρ,
Μῆλων πευρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν·
Ἐΐπερ γάρ χ' εὐρησι πυρ' αὐτόφι βώτορας ἀνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δουρεσσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὐ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο διέσθαι,
306 Ἄλλ' ὄγ' ἄρ' ἡ ἥρπαζε μετάλμενος, ἧς καὶ αὐτὸς
Ἐβλήτε ἐν πρῶτοις θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι·
Ὡς ῥα τότε ἀντίθειον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκεν,
Τείχος ἐπαΐξαι, διὰ τε ῥήξασθαι ἐπαλξίς.
Αὐτίκα δὲ Γλαῦκον προσέφη, παῖδ' Ἰππολόχοιο·
310 Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τετιμήμευθα μάλιστα
Ἔδρη τε κρείσσιν τ' ἠδὲ πλείοις δεπάρεσιν,
Ἐν Αὐκίῃ, πάντες δὲ, θεοὺς ὣς, εἰςορόωσιν;
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα, Ζῆνθ' οἰο παρ' ὄχθας,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο;

- 313 Τῷ νῦν χρηὲς Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἰόντας
 Ἑσταμέν, ἡδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
 Ὅφρα τις ὦδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων.
 Οὐ μὰν ἀκλῆεις Λυκίην κάτω κοιρανίουσιν
 Ἡμίτεροι βασιλῆες, ἰδουσί τε πύονα μῆλα,
- 320 Οἶνόν τ' ἔξαιτον, μελιτῆα· ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς
 Ἑσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
 Ὡς πέπον, εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντε,
 Αἰεὶ δὴ μέλλομεν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε
 Ἑσσεσθ', οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
- 325 Οὔτε καὶ σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
 Νῦν δ' — ἐμπης γὰρ Κῆρες ἐφεισῶσιν θανάτοιο
 Μυρταί, αἷς οὐκ ἔστι φυνγεῖν βροτὸν, οὐδ' ὑπαλύξαι —
 Ἴομεν, ἡὲ τῷ εὐχος ὀρίζομεν, ἡὲ τις ἤμῃν.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ Ἰλαῦκος ἀπειράπει', οὐδ' ἀπιδῆσεν.
- 330 Τῷ δ' ἰδυὺς βήτην, Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
 Τυὺς δὲ ἰδὼν ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
 Τυὺ γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἔσαν, κακότητα φέροντες.
 Πάπτηγεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἰδοῖτο
 Ἥγεμόνων, ὅστις οἱ ἄρῃν ἐπάροισιν ἑμύναι.
- 335 Ἐς δ' ἐνύσθ' Αἰάντε δύω, πολέμου ἀκορήτω,
 Ἑσταότας, Τυγκρόν τε, νῖον κλισίῃθ' ἐν ἰόντα,
 Ἐγγύθεν· ἀλλ' οὐπώς οἱ ἔην βῶσιαντι γεγωνεῖν.
 Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν, αὐτῇ δ' οὐρανὸν ἴκειν,
 Βαλλομένων σακίων τε καὶ ἱπποκόμων τριφυαλειῶν
- 340 Καὶ πυλίων· πᾶσαι γὰρ ἐπώχαστο· τοὶ δὲ κατ' αὐτάς.
 Ἰσταμένοι πειρῶντο βίῃ ρήξαντες ἐσελθεῖν.
 Αἶψα δ' ἐπ' Αἰάντα προῖε κήρυκα Θωώτην.
 Ἔρχεο, διε Θωῶτα, θείων Αἰάντα κάλεισσον.
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων
- 345 Εἴη, ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρους περ
 Ζαχρηῖς τελείθουσι κατὰ κρατιεράς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ σφιν καὶ κείθι πόνος καὶ νείκος ὄρωρην,
 Ἀλλὰ περ οἷος ἔτω Τηλαμῶνιος ἄλκιμος Αἴας,
- 350 Καὶ οἱ Τυγκρος ἅμ' ἐσπείσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα οἱ κήρυξ ἀπιδῆσεν ἀκούσας.
 Βῆ δὲ θείων παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
 Στεῖ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κίων, εἰσαρ δὲ προςῆνδα.
 Αἶαντ', Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
- 355 Ἠρώγει Πετεῶο Διοτρεφίος φίλος υἱός
 Κεῖς ἔμην, ὅφρα πόνοιο μινυνθὰ περ ἀντιάσῃτον.
 Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον· ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων

- Εἴη, ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύχεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Ὡδὲ γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἄγοι, οἱ τοπάρους περ
 350 Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
 Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νείκος ὄρωρεν,
 Ἀλλὰ περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἐσπίσθω, τόξων εὖ εἰδώς.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθης μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 355 Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·
 Αἴαν, σφῶϊ μὲν αὐθι, σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
 Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἱφι μάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἰμι, καὶ ἀντιὸν πολέμοιο·
 Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.
 370 "Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη Τελαμώνιος Αἴας,
 Καὶ οἱ Τεύκρος ἄμ' ἦε κασίγνητος καὶ ὄπατρος·
 Τοῖς δ' ἄμα Πανδίων Τεύκρου φέρε χαμπύλα τόξα.
 Εὐτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἴκοντο,
 Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἴκοντο.
 375 Οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον, ἐρεμνὴ λαίλαπι ἴσοι,
 Ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἡδὲ μεδοντες·
 Σὺν δ' ἐβάλλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 Αἴας δὲ πρῶτος Τελαμώνιος ἄνδρα κατέετα,
 Σαρπηδόρτος ἐταῖρον, Ἐπικλῆα μεγάλθυμον,
 380 Μαρκιάρῳ ὀκρίοντι βαλὼν, ὃ ἦα τείχεος ἐντὸς
 Κεῖτο μέγας παρ' ἐπαλξιν ὑπερτάτος· οὐδὲ κέ μιν ῥέα
 Χεῖρεσσ' ἀμφοτέρῃς ἔχοι ἀνὴρ, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὃ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' αἰέρας·
 Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυρέην, σὺν δ' ὅστε' ἄραξεν
 385 Πάντ' ἀμνδὶς κεφαλῆς· ὃ δ' ἄρ' ἀρνεντῆρι τοικῶς
 Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὅστις θυμός·
 Τεύκρος δὲ Γλαῦκον, κρατερόν παῖδ' Ἰππολόχοιο,
 Ἰῶ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
 Ἥ ῥ' ἶδε γυμνωθέντα βραχίονα· παῦσε δὲ χάρμης.
 390 Ἄψ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθὼν, ἵνα μή τις Ἀχαιῶν
 Βλήμενον ἀθρήσειε, καὶ εὐχετοῦτ' ἐπέεσσιν.
 Σαρπηδόντι δ' ἄχος γένετο, Γλαύκου ἀπίοντος,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ τ' ἐνόησεν· ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης·
 Ἄλλ' ὅγε Θεστοριδίην Ἀλκμάσῃα δουρὶ τυχήσας
 395 Νέξ', ἐκ δ' ἐυπασεν ἔγχος· ὃ δ' ἐσπόμενος πῖσε δουρὶ
 Περηνίης, ἀμφὶ δὲ οἱ βρώχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Σαρπηδῶν δ' ἄρ' ἐπαλξιν ἐλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν,
 "Ἐλχ', ἡ δ' ἐυπετο πῦσα διαμπερές· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τείχεος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
 400 Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεύκρος ὀμνερτήσανθ'· ὃ μὲν ἰῶ

- Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φασινὸν
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ἀλλὰ Ζεὺς Κῆρας ἄμυνεν
 Παιδὸς ἰοῦ, μὴ νηυσὶν ἐπι πρύμνῃσι θαμείη·
 Δίης δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος· ἡ δὲ διαπρὸ
 400 Ἦλυθεν ἐγγεῖη, στιφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα.
 Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος· οὐδ' ὄγε πάμπαν
 Χάζει, ἐπεὶ οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρεσθαι.
 Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιζάμενος Ἀνκίοισιν·
 ὦ Ἀνκίοι, τί τ' ἄρ' ὦδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 410 Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἰόντι,
 Μοῦνῃ φηξαμένῃ θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτε· πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μῦλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
 415 Ἀργεῖοι δ' ἐτέωθεν ἱκαρτύναντο φάλαγγας
 Τείχεος ἔντοσθεν, μίγα δὲ σφισι φαίνεται ἔργον.
 Οὔτε γὰρ ἰφθιμοὶ Ἀνκίοι Λαπαῶν ἐδύναντο
 Τείχος ῥηξάμενοι θείσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον·
 Οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Λαπαοὶ Ἀνκίους ἐδύναντο
 420 Τείχεος ἄψ ὥσασθαι, ἐπεὶ ταπρῶτα πύλασθεν.
 Ἄλλ' ὥστ' ἀμφ' οὐφοῖσι δύ' ἀνίρε δηριάσασθον,
 Μίτρο' ἐν χερσὶν ἔχοντες, ἐπιξύνῃ ἐν αἰσούρῃ,
 Ὡτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἵσσης·
 Ὡς ἄρα τοὺς διαίτῳ ἐπάλξιες· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτίων
 425 Δίον ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
 Ἀσπίδας ἐνυκλούς, λαισηϊὰ τε πτερόεντα.
 Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χροά νηλεῖ χαλκῷ,
 Ἦμὲν ὅτε στροφθέντι μετὰφρῶτα γυνωδιῇ
 Μασταμένων, πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
 430 Πάντη δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φρωτῶν
 Ἐφύαδαι· ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρῳῶν καὶ Ἀχαιῶν.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής,
 Ἦτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἰριον, ἀμφὲς ἀνίλαει
 435 Ἰσάχουσα, ἵνα παισὶν αἰεκέα μισθὸν ἄρῃται·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ Ἰσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε,
 Πρὶν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἴκτορι δῶκεν,
 Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τείχος Ἀχαιῶν.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρῳέεσσι γεγωνώς·
 440 Ὅρνυσθ', ἱππόδαμοι Τρῳῆες! φήγνυσθαι δὲ τείχος
 Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαῖς πῦρ!
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' οὐασὶ πάντες ἄκουσιν,
 Ἰθυσαν δ' ἐπὶ τείχος ἀολλέες· οἱ μὲν ἔπειτα

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ν.

Trojani passim superato muro cædunt Achivos, quum Neptunus, miseratione commotus, clam Jove, tuendis navibus auxiliator accedit (1-42): qui primum duos Ajaces, tum cæteros principes, humanâ specie indutus, ad obsistendi pertinaciam cohortatur (43-124). Igitur Ajaces et alii Hectorem in mediâ acie ab excidio navium arcent (125-205); mox Idomeneus, a Neptuno in arma instigatus, assumpto Merione, ad sinistram afflictis succurrit (206-329). Exinde atrox prælium conseritur, in quo Trojanis Jupiter, Achivis Neptunus favet, inter Achivos Idomenei imprimis virtus spectatur (330-362). Is Othryoneum, Asium, Alcathoum interficit; idemque cum Merione, Antilocho, Menelao, adversus Æneam, Deiphobum, Helenum, Paridem prospere dimicat (363-672). Etiam Hectorem, medio, quem dudum tenuit, loco sic urgent Ajaces et aliæ catervæ, ut gradum jam referant Trojani: sed Polydamantis consilio firmatus Hector repente collectos in hostem ducit (673-808.) Novam pugnam ciet Ajax, et ingenti utrimque clamore certatur (809-837).

Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν.

- Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα τηνοὶ πέλασσαν,
 Τούτῃς μὲν ἔα παρὰ τῆσι πόνον τ' ἐχέμεν καὶ οἰζὺν
 Νωλεμῶς· αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὅσσε φαινώ,
 Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
 • Μινῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγυνῶν Ἰππημόλγων,
 Ἰλακτογάγων, Ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνδρῶπων.
 Ἐς Τροίην δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὅσσε φαινώ·
 Οὐ γὰρ οὐχ' ἀθανάτων τιν' εἴλεπτο ὄν κατὰ θυμὸν
 Ἐλδοῖν· ἢ Τρῳέσσιιν ὑρηξίμεν ἢ Δαναοῖσιν.
 10 Οὐδ' ἀλαυσκοπιὴν εἶχε κρείων Ἐνοσίχθων·
 Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλιμόν τε μάχην τε
 Τφου ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σίμου ὑληέσσης
 Θρηϊκῆς· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἴδη,
 Φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.

- 15 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἐξ ἁλὸς ἔζει ἰών, ἐλείπει δ' Ἀχαιοὺς,
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰὲ δὲ κρατερῶς ἐνιμέσσει.
 Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήητο παιπαλοέεντος,
 Κραιπνὰ ποσὶ προβιβίς· τρέμε δ' οὐρεα μακρὰ καὶ ὕλη
 Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
- 20 Τρεῖς μὲν ὀρίξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτατον ἔκετο τέκμων,
 Αἰγᾶς· ἔνθα δὲ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης,
 Χρύσεια, μαρμαίροντα τετεύχεται, ἀφ' ὅτε αἰεῖ.
 Ἐνθ' ἔλθων ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππων,
 ὤκυπέτα, χρυσεῖσιν ἐθείρῃσιν κομόωντα.
- 25 Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῦ· γέντο δ' ἱμάσθλην
 Χρυσείην, εὐνυκτον, τοῦ δ' ἐπεβίσετο δίφρου·
 Βῆ δ' ἐλίαν ἐπὶ κύματ'· ἄταλλε δὲ κῆτε' ὑπ' αὐτοῦ
 Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·
 Γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέοντο
- 30 Ῥίμφα μῦλ', οὐδ' ὑπέπερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων·
 Τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.
 Ἔστι δὲ τι σπέος ἐνρὺ βαθεῖης βένθεσι λίμνης,
 Μισσηγὺς Τινέδοιο καὶ Ἰμβρον παιπαλοέσσης·
 Ἐνθ' ἵππους ἕστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
- 35 Λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
 Ἐδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσεῖας,
 Ἀφρήκτους, ἄλυτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐθι μένοιεν
 Νουτήσαντα ἄνακτα· ὃ δ' ἐς στρατὸν ὤχετ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δὲ, φλογὶ ἴσοι, ἀολλέες, ἥ ἐθυέλλη,
- 40 Ἐκτορι Πριάμιδι ἄμοτον μεμαῶτες ἔποντο,
 Ἀβρομοὶ, αὐτᾶχοι· ἔκποντο δὲ νῆας Ἀχαιῶν
 Αἰρήσειν, κτενεῖν δὲ παρ' αὐτοῖσι πάντας Ἀχαιοὺς.
 Ἀλλὰ Ποσειδάων γαῖήοχος, ἐννοσίγαιος,
 Ἀργεῖους ὠτρυνε, βαθεῖης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
- 45 Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρεῖα φωνήν·
 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτῷ·
 Αἴαντε, σφῶ μὲν τε σωῶσθε λαὸν Ἀχαιῶν,
 Ἀλκῆς μνησάμενω, μηδὲ κρυεροῖο φόβοιο.
 Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δεῖδια χείρας ἀάπτους
- 50 Τρωων, οἱ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῃ·
 Ἐξουσιν γὰρ ἅπαντας εὐκνήμιδες Ἀχαιοί·
 Τῇ δὲ δη αἰνότατον περιδείδια, μήτι πάθωμεν,
 Ἡ ᾧ ὄγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἵκελος ἡγεμονεύει,
 Ἐκτωρ, ὃς Διὸς εὖχετ' ἐρισθενέος παῖς εἶναι.
- 55 Σφῶν δ' ὠδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
 Αὐτῷ θ' ἐστύμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους·
 Τῷ τε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωίσαιτ' ἀπὸ νηῶν

- Ἰσχυρόφρων, εἰ καὶ μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος Ἐννοσίγαιος
- 80 Ἀμφοτέρω κεκοπῶς πλησεν μένιος κρατερῶιο.
 Γυῖα δ' ἔβηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν.
 Αὐτὸς δ', ὥς τ' ἔρῃς ὠκύπτερος ὠρτο πῆτεσθαι,
 Ὅς φά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκειος ἀρθεῖς,
 Ὀρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο.
- 85 Ὡς ἀπὸ τῶν ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Τοῖν δ' ἔγνω πρόσθεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 Αἴψα δ' ἄρ' Αἰάντι προσέφη Τελαμώνιον υἱόν.
 Αἴαν· ἐπεὶ τις νῶϊ θεῶν, οἱ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 Μάρτεϊ εἰδόμενος κίλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι—
- 90 Οὐδ' ὄρε Κάλχας ἐστὶ, θεοπρόπος οἰωνιστὴς·
 Ἰχθια γὰρ μετόπισθε ποδῶν ἡδὲ κτημάτων
 Γαῖ' ἔγνω ἀπιόντος· ἀρίγνωτοι δὲ θεοὶ περ—
 Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν
 Μῦλλον ἐφορμάται πολέμιζεν ἡδὲ μάχεσθαι,
- 95 Μαίωμαι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὑπερθεῖν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Τελαμώνιος Αἴας·
 Οὐτῷ νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄσπτοι
 Μαιμῶσιν καὶ μοι μένος ὥρρε· νέρθε δὲ ποσσὶν
 Ἔσσυμαι ἀμφοτέροισι· μενοιώω δὲ καὶ οἶος
- 100 Ἐκτορι Πριάμιδι ἄμοτον μεμῶτι μάχεσθαι.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
 Χάρμῃ γηθόσυνυι, τὴν σφιν θεὸς ἐμβαλε θυμῷ.
 Τόφρα δὲ τοὺς ὀπιθεν Ιῤιήοχος ὥρσεν Ἀχαιοὺς,
 Οἱ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψιχον φίλον ἦτορ.
- 105 Τῶν δ' ἅμα τ' ἀργαλίῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λείλυτο,
 Καὶ σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγένετο, δερκομένοισιν
 Τρῶας, τοὶ μέγα τείχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
 Τούς οἱ γ' εἰσοφύωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λείβον.
 Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' Ἐνοσίχθων
- 110 Ρῖτα μετῃσόμενος κρατερὸς ὥτρυνε φάλαγγας.
 Τεῦκρον ἐπὶ πρῶτον καὶ Ληϊτόν ἦλθε κειμένον,
 Πηλιδίων θ' ἥρωα, Θόαντ' αὖ τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 Τούς οἱ γ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 115 Αἰδῶς, Ἀργεῖοι, κούροι νέοι! ὕμμιν ἔγωγε
 Μαρναμένοισι πέποιθα σπασέμεναι νέας ἡμᾶς.
 Εἰ δ' ὕμεις πολέμοιο μεθίηετε ληνγαλίοιο,
 Νῦν δὴ εἶδεται ἡμᾶρ, ὑπὸ Τρῳάεσσι δαμῆναι.
 Ὡς ποιοί, ἡ μέγα θάψμαι τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμμαι,
- 120 Διῶν, ὃ οὐ ποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον,

- Τρωάς ἐφ' ἡμετέρας ἵεναι νείας! οἱ τοπάρως περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἵοικεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 θώων, πορδαλλών τε λύκων τ' ἥϊα πέλονται,
 αὐτως ἡλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρηι.
 105 Ὡς Τρῶες τοπρὶν γε μέκος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνουν οὐκ ἐθέλευσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
 Νῦν δ' ἑκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ κτησὶ μάχονται,
 Ἠγεμόνος κακότητι, μεθιημοσύνησιν τε λαῶν,
 οἱ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἅν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτίος ἐστίν
 Ἥρωος Ἀτρείδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἥμέας γ' οὐπὼς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκείωμεθα θάσσον· ἀκεσταὶ τοι φράνες ἐσθλῶν.
 Ἔμεις δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
 Πάντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρὶ μαχησαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη,
 Ἀνγρὸς ἑὼν· ὑμῖν δὲ νημεσῶμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡς πέπονες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῇδε μεθιημοσύνη· ἄλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἑκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νῆκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὴ παρὰ κτησὶ βοῇν ἀγαθὸς πολέμῳ
 Καρτερός, ἐφύησεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ὅα κελεντιῶων Γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ἅς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῶας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμῖνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύνων·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἐρείδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ·
 Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντοιν· ὥς πυκτοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπύσσοντο θρασυαῶν ἀπὸ χειρῶν
 135 Σιόμεν· οἱ δ' ἐὺθ' ἠρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλείς, ἥρχε δ' ἄρ' Ἑκτορ
 Ἀντικρῦ μεμῶως, ὀλοοῖτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅρτε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
 Ῥήξις ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδίδος ἔχματα πέτρης·
 140 Ῥῆι δ' ἀνιθρῶσκων πέτεται, κτυπεῖ δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Ῥῆι· ὁ δ' ἀσφυλῆος θείει ἑμπεδον, ἕως ἱκηται
 Ἰασπέδον, τότε δ' οὔτι κτείνεταί, ἐσσύμενός περ·
 Ὡς Ἑκτορ εἰως μὲν ἀπέλει, μέχρι θαλάσσης

- ῥία διελεύεσθαι κλισίης καὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 163 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκνῆς ἐνέκυρσε φύλαγξιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἔγχευμ' ἔθηκεν· οἱ δ' ἄντιοι νῆς Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισιν,
 Ὡσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χάσσιμος πελεμύχθη.
 Ἕυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρώεσσι γεγωνῶς·
 166 Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀρχιμυχῆται,
 Παρμένει· οὔτοι δὴρὸν ἐμὲ στήσοισιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφείας αὐτοῖς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἔτεόν με
 Ὡρσι θεῶν ὠριστος, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
 169 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μέγας καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Διήφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
 Πριάμιδης, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 Κούφα ποσὶ προβιβύς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δονεὶ φαινοῖ,
 170 Καὶ βύλεν, οὐδ' ἀγάμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἑάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφοβος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχέθ' ἀπὸ ἴο, δέισε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δαΐφροτος· αὐτὰρ ὕγ' ἴρως
 173 Ἀφ' ἐτέρων εἰς ἔθνος ἐχίζετο, χόσ· το δ' αἰνῶς
 Ἀμφοτέρων, νίκης τε καὶ ἔγχεος, ὃ ξυνίαζεν.
 Βῆ δ' ἰέναι παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃσι λείπειτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρταντο, βοή δ' αὐβιστος ὀρώρει.
 176 Τεῦκρος δὲ πρῶτος Τελαμῶνιος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολέεππου Μένιπρος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαιον, πρὶν ἔλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο τόθ' ἦν ἔχε, Μηδισικαστήν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δυναῶν νέες ἦλυθον ἀμφιέλισσαι,
 178 Ἀφ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῳέεσσιν·
 Ναῖε δὲ παρ' Πριάμω· ὁ δὲ μιν τέεν ἴσα τέκεσσιν.
 Τόν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔματος ἔγχεῖ μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος· ὁ δ' αὐτ' ἔπεισεν, μελέη ὦς,
 Ἦν' ὄρεος κορυφῇ ἔκαθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελίσση·
 Ὡς πύειν· ἀμφὶ δὲ οἱ βροῖχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεῦκρος δ' ὠρμήθη, μεμαῶς ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
 Ἐκτορ δ' ὀρμηθέντος ἀκότισε δονεὶ φαινοῖ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντι ἰδὼν ἠλέατο χάλκιον ἔγχος
 183 Τετιθόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος,
 Νισσόμενον πύλεμόνδε, κατὰ στῆθος βάλε δονεὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθα προτίφους ἀραρυῖαν
 Κραῖος ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο·
 180 Αἴας δ' ὀρμηθέντος ὀρέξατο δουρὶ φαιινῷ
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὲρ χροὸς εἴσατο, πῶς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδύλειω κεκάλυφθ'· ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν σῦτα,
 ἵππε δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαιτ' ὀπίσσω
 Νεκρῶν ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 196 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, διὸς τε Μενεσθεύς,
 Ἀρχοὶ Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε Θούριδος ἀλκῆς.
 Ἔς τε δὴ αἶγα λείοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότῳ
 Ἀρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ φωπήϊα πυκνά,
 200 Ἐφ' οὗ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῆσιν ἔχοντε·
 Ὡς ῥα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δῶα Αἴαντε κορυστιά,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Ὀϊλιάδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δὲ μιν σφαιριτδὸν ἐλίσσάμενος δι' ὀμίλου,
 206 Ἐκτορι δὲ προπαροῖθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Πηοειδῶν ἐχολώθη,
 Τίῳ τοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵναί παρὰ τε κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀϊφυνίων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 Ἰλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὅζε' ἔχεν χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἑταῖροι ἐνεικαν, ὃ δ' ἱητροῖς ἐπιτείλας
 Ἦεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 216 Ἀντιάαν· τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων,
 Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἱὶ Θόαντι,
 Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί
 220 Οἴχονται, τὰς Τρώσιν ἀπείλειον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤϊδα·
 Ὡς ὅθιν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, οὐσον ἔγωγε
 Γῆγ' ὥσπερ πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τινα θεὸς ἔσχει ἀκήριον, οὔτε τι· ὄκνη
 226 Ἐἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτω
 Μείλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενεῖ Κρονίωνι,
 Νουτύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεὸς ἐνθάδ' Ἀχαιοῦς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπάρως μενεδήϊος ἦνθα,
 Ὅτρυνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεδιέντα ἰδῆαι·

- 220 Τῷ νῦν μή τι ἀπόληγε, κέλευε τε φωτὶ ἰκάστω.
 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείρος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι νῦν μείληθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 225 Ἀλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπείδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δὴ ἔοντε.
 Συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μᾶλα λυγρῶν·
 Νῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμευθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανε,
 Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δούρα·
 Βῆ δ' ἔμεν ἀστεροπῇ ἐνυλλήχιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν εἰνύξεν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἄριζήλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ σιγήθεσσι θείοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἱ. θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἐτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκειον ἦεν
 Οἰώμενος· τὸν δὲ προσέφη σθένος Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλου νιέ, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἵταλρων,
 240 Τίπτε ἤλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα;
 Ἴέ τι βέβληται, βέλεος δὲ σε τείρει ἀκοπή;
 Ἴέ τι νῦν ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἰσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαιόμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 245 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἰ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νῦ γὰρ κατεύξιμεν, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
 Ἀσπίδα Διήφοβοιο βυλὼν ὑπερηγορόεντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνδα
 250 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλῃσθαι, καὶ ἔν, καὶ εἴκοσι δῆμις,
 Ἔσταότ' ἐκ κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνεμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολεμίζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ὑσπίδες ὀμφαλίεσσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦνδα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδόν ἐστιν ἰλίσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμέ φημι λειλασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 260 Ἀλλὰ μετὰ πρόϊτοισι μάχην ἡνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅτποτε νείκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

Λήθω μαργάμενος, σὲ δὲ ἰδμεναι αὐτὸν οἶω.

Τὸν δ' αὖτ' ἰδομένους, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνθα·

275 Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;

Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι

Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστα ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν,

ἔνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος, ἐξεφαάνθη —

Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλυδις ἄλλη·

280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύει· ἐν φρεσὶ θυμός,

Ἄλλα μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵκει·

ἔνθ' ἐπὶ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,

Κήρας οἰόμενος, πάταγο; δὲ τε γίγνεται ὀδόντων·

Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λίην

285 Ταρβεί, ἐπειδὴν πρῶτον ἐλζήται λόχον ἀνδρῶν,

Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαίῳ λυγρῇ —

Οὐδέ κεν ἔνθα τέον γε μένος καὶ χεῖρας ὀνοίτο.

Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἡὲ τυπείης,

Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὀπισθε πύσσοι βίλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ,

290 Ἄλλα κεν ἢ στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν,

Πρόσω ἡμέριοι, μετὰ προμάχων ὀφιστύν.

Ἄλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὦς,

Εὐταότες, μή πού τις ὑπερφιάλως νημεσήσῃ·

Ἄλλα σύγε κλισίῃνδε κιῶν ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.

295 Ὡς φέτο· Μηριόνης δὲ, θοῶ ἀτάλαντος Ἀρηΐ,

Καρπαλίμοις κλισίῃθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος,

Βῆ δὲ μετ' ἰδομένηα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.

Οἷος δὲ βροτολοιγὺς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,

Τῷ δὲ Φόβος, φίλος υἱός, ἄμψ' κρυτερός καὶ ἀταρβής,

300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβηται ταλῶφρονά περ πολέμιστήν·

Τῷ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσασσας,

Ἢε μετὰ Φλεγύας, μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε

Ἐκλον ἀμφοτέρων, ἐτέρουσι δὲ κύδος ἔδωκαν·

Τῷτοι Μηριόνης τε καὶ ἰδομένους, ἀγοὶ ἀνδρῶν,

305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰῶπι χαλκῷ.

Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·

Δυναλίδε, πῇ τ' ὕρ' μέμονας καταδύναι ὁμιλον;

Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντός στρατοῦ, ἢ ἄνα μέσους,

Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθι ἔλπομαι οὕτω

310 Δευνέσθαι πολέμοιο καρηκομώοντας Ἀχαιοὺς.

Τὸν δ' αὖτ' ἰδομένους, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦνθα·

Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσι, σιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,

Ἀἴναιτες τε δύο, Τεῦκρός θ', ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν

Τοξοσύνη, ἰγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·

315 Οἱ μιν ἄδην ἐλώσι, καὶ ἱσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
 Καίων νικῆσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρήσαι, ὅτε μὴ αὐτὸς γε Κρονίων
 230 Ἐμβάλοι αἰθόμενον θαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξεις μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 Χαλκῷ τε φηκτός μεγαλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ φηξήτορι χωρήσειεν,
 235 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπὼς ἔστιν ἐρῶειν.
 Νῶϊν δ' αὖδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὅφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥ τ' εὖχος ἐρεξομεν, ἥ τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῇ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦρχ' ἔμην, ὅφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἧ μιν ἀνείγαι.
 240 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἶδον, φλογὶ εἴκελον αἰκῆν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλίοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρὸνυμῃσι νέεσσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λγέων ἀνέμων σπέρχουσιν αἴλαι
 245 Ἴματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόρυς ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἴστασιν οὐίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμοῦ ἤλυθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξεῖ χαλκῷ.
 Ἐφρῶξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγγέλῃσιν
 250 Μακρῆς, ἃς εἶχον τιμεισέχρους· ὅσσε δ' ἄμερδεν
 Λυγὴ χαλκείη κορυφῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σκεπίων τε φαεινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκαρδὸς εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
 255 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύνε Κρόνου νῆε κραταιῷ
 Ἀνδράσιν ἠρώεσσι τετεύχεται ἄλγεα λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἰθὺε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Πιόδι πρό,
 260 Ἀλλὰ θέτιν κύναινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μεταλθών,
 Λαῶντι ὑπεξανανδὺς πολίης ἁλός· ἤχθετο γάρ φη
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰὶ δὲ κρατερῶς ἐνέμυσσα.
 Ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἔα πάτρη,
 265 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γιγόνει καὶ πλείονα ἦδ' η.
 Τῷ φη καὶ ἀμφοδῆν μὲν ἀλεξέμεναι ἀλείπειν,
 Λαῶντι δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τῷ δ' ἐριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πείραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέρωσι τάνυσσαν,
 260 Ἀθήηκτόν τ' ἄλυστόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθά, μῆσαιπόλιός περ ἔων, Δαναοῖσι κελύσας
 Ἰδομενεύς, Τρῳέσσι μετ' ἄλμενος ἐν φόβον ὤρσεν.
 Πίφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβηυόθεν ἔνδον ἑόντα,
 Ὅς ῥα γέρον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
 265 Ἦτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνάειδνον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τροίης ἀέκοιτις ἀπώσμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετό καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεσέησι πιθήσας.
 270 Ἰδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιενῷ,
 Καὶ βύλεν ὕψι βιβάντα τυχαῖν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκίος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεσὼν· ὁ δ' ἐπεύξατο, φώνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 275 Εἰ ἐτέον δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅς' ὑπέστις
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδῳ θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεῖος ἐξευγαλόντες, ὀπιούμεν· εἴ κε σὺν ἄμμιν
 280 Ἰλίον ἐκπέσεις εὐναιόμενον ποτὶ λεῖθρον.
 Ἄλλ' ἔπει, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα πορτοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπὶ οὗτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἶμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὺς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὕσμινην
 Ἦφρος Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἀσῖος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 285 Πιζῶς πρόσθ' ἔππων· τῷ δὲ πρῆοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θειράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἰδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βύλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὡς ὅτε τις θρῦς ἤριπεν, ἡ ἀχρωῖς,
 290 Ἦε πίτυς βλωθρή, τήντ' οὖρεσι τέκτοντες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νιήκεσι, νῆϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἔππων καὶ δίφρου κῆϊτο τανυσθαῖς,
 Βεβρυχῶς, κόπιος δεδραγμένος αἱματοέσεως.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγῃ φρένας, ἃς πάρος εἶχεν·
 295 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, δηῶν ὑπὸ χεῖρας ὑλῦσας,
 Ἄφ' ἔλπους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περὸν ἔεισε τυχαῖν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκίος, ὃν φορέεσκε, μέση δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου·
 300 Ἴππους δ' Ἀντίλοχος, μεγυθύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρῳῶν μετ' ἑκκνήμιδιν Ἀχαιοῦς.

- Δηϊφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλείατο χάλκεον ἔγχος,
 400 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντιος εἴση,
 Τὴν ἄρ' ὄγε ῥινοῖσι βῶων καὶ νώροπι χάλκῳ
 Διωντὴν φορέεσκε, δύνω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐύλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος·
 Καρφαλίον δὲ οἱ αὐπὲς ἐπιθρεξάντος αὔσειν
 410 Ἐγχος· οὐδ' αἰὼν ῥα βαρεῖης χειρὸς ὑφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰκπασίδην Ῥφήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπίδων, εἴθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Δηϊφοβος δ' ἐκπαγλον ἐπεύσατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὖτ' αἵτιος κεῖτ' Ἀσιος· ἀλλὰ ἔφημι
 415 Εἰς Ἰδός περ ἰόντα πυλῦρταο κρατεροῖο,
 Γηθῆσιν κατὰ θυμόν· ἐπὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπήν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένειτ' εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ, τοῦ ἀμέλῃσιν ἑταίρου,
 420 Ἀλλὰ θίῳν περὶ βῆ, καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύνω ἐρληρὸς ἑταῖροι,
 Μημιστεῖς, Ἐχίοιο παῖς, καὶ διὸς Ἀλάστορ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔετο δ' αἰεὶ
 425 Ἥ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυήταο Διοτρεφείος φίλον νιόν,
 Ἥρω' Ἀλκιάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο·
 Πρεσβυτάτην δ' ὥπνιε θυγατρῶν, Ἰκποδάμειαν,
 430 Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μητὴρ
 Ἐν μεγάρῳ· πᾶσαν γὰρ ὀμηλικὴν ἐκείαστο
 Καλλιῇ καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσὶ· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ἰοσειδῶων ἐδάμασσαν,
 435 Θείλας ὅσσε φαεινά, πίδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
 ὅτε γὰρ ἐξοπλίω φηγύειν δύνατ', οὔτ' ἀλίσσθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἧ δένδρεον ὑψιπέτηλον,
 Ἀτρέμας ἱσταόκη, στήθεος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἥρωις Ἰδομενεύς, ῥῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκεον, ὃς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροῶς ἤρκει ὀλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αἶον αὔσειν, ἐρικόμενος περὶ δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πτωίν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει,
 Ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρουσιν καὶ νύοιζον πελέμειζεν
 Ἐγχος· εἴθα δ' ἔπειτ' ἀγίει μένος ὕβριμος Ἀρης·

- 443 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὖσας·
 Διήφοβ', ἣ ἄρα δὴ τι εἵσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τηγεῖς ἐνὸς ἀντὶ πεφάσθαι· ἐπεὶ σὺ περ εὐχαι αὐτῶς·
 Τημόνι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἴστας ἔμεϊο,
 Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἰκάνω·
 450 Ὅς πρῶτον Μίρωνα τέκε, Κρητὴν ἐπίουρον·
 Μίρων δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Διευκαλίωνα·
 Διευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἀνδρυσσιν ἄνακτα
 Κρητὴν ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν.
 455 Ὡς φάτο· Διήφοβος δὲ διάνδιχα μερμηρίζειν,
 Ἥ τινα που Τρώων ἐταρίσσειτο μεγαθύμων,
 Ἀφ' ἀναχωρήσας, ἣ πειρήσαστο καὶ οἷος.
 Ὡς δὲ οἱ φρονέοντι δοάσματο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμῶν
 460 Ἐπαιότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε διφ,
 Οὐνέκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντι μετ' ἀνδράσιν οὔτι τέσπεν.
 Ἀγχού δ' ἰστίμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρῆ
 Τυμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει.
 465 Ἀλλ' ἔπεν, Ἀλκαθῶφ ἐπαμύνομεν, ὃς σε πάρος περ
 Τυμβρὸς ἰὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενύριξεν.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄριεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενεῖα, μέγα πτολίμοιο μετῆλώς.
 470 Αἶλ' οὐκ Ἴδομενεῖα φόβος λάβει, τηλύγετον ὥς,
 Ἄλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὔρεσιν ἀλκὴ πεποιθὼς,
 Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χοῖρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὕπερθε·
 Ὅφθαλμῷ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
 475 Θήγει, ἀλέσασθαι μεμαῶς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας·
 Ὡς μένεν Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείην ἐπιόντα βοηθόον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τ' ἔσορων, Ἀφαρῆα τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μήστρας αὐτῆς·
 480 Τούς ὃγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! δεῖδία δ' αἰνῶς
 Αἰνείην ἐπιόντα πόδας ταχύν, ὃς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα κακτερός ἐστι μίχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔχμ' ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 Ἦ γὰρ οὐηλικίη γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἥ ἐφελόμην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίναντες.
 Αἰνείας δ' ἐτίρωθεν ἐκίπλετο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Πάριον τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγήνορα Διον,
 Οἳ οἱ ἄμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λοοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κίλλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρόνα ποιμήν·
 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 495 Ὡς ἰδε λαὸν ἔθνος ἐπισπόμενον· εὖ αὐτῷ.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀλκαθόφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμερδαλίον κοράβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηίοι ἔσοχον ἄλλων,
 500 Αἰρεΐας τε καὶ Ἰδομενεύς, ἀτάλαντοι Ἀρηῖ,
 Ἴεντ' ἀλλήλων ταμείν χροά τηλεῖ χαλκῷ.
 Αἰρεΐας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενεύς·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεύατο χυλίκιον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰρεΐας κρηδαιομένη κατὰ γαίης
 505 ἔλχεται, ἐπεὶ ψ' ἄλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεύς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μίσσην·
 Ἦρξε δὲ Θώρηκος γνάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 Ἦφνυ· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεύων ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Ἰδομενεύς δ' ἐκ μὲν νέκνους δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπασεν, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνηήντο τείχεα καλά
 Ὀμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπιέγγο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἐμπέδον γυῖα ποδῶν ἦν σμυθέμεντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαΐξει μεθ' ἐόν βίλος, οὐτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ᾧ καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεὲς ἡμαρ,
 515 Τρέψασαι δ' οἰκέτι ῥίμῃρα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τυὺ δὲ βύδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ
 Διήφοβος· δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἄλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἤμαρτεν, ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
 Τῖον Ἐνυαλίοιο· δι' ὧμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπνυστο βριήπνος ὄβριμος Ἀρης
 Τίος ἐοῖτο πεσόντος· ἐνὶ κρητερῇ ὑσμίνῃ·
 Ἄλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ἐπὶ χροσείοισι νίφεσσι
 Ἦστο, Διὸς βουλήσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν, ἐργόμενοι πολέμοιο.
 Οἳ δ' ἄμφ' Ἀσκαλίφῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ὑπ' Ἀσκαλίφου πῆληκα φαιινῇ
 Ἦρπυσεν· Μηριόνης δὲ, θοῶν ἀτάλαντος Ἀρηῖ,
 Ἀνρὶ βρυχίονα τύψεν ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 530 Αἰλῶπις τρηφάλεα χιμῶν βύμβησε πεσούσα.

- Τρῳᾶς ἐφ' ἡμετέρας ἔιναι νέας ! οἱ τοπάρους περ
 Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἰοίκεσαν, αἶτε καθ' ὕλην
 Θῶωρ, πορθαλλῶν τε λύκων τ' ἥϊα πύλονται,
 Αὐτῶς ἡλάσκουσαι, ἀνάκτιδες, οὐδ' ἐπὶ χάρι·
 108 Ὡς Τρῳῆς τοπρὶν γε μέκος καὶ χεῖρας Ἀχαιῶν
 Μίμνειν οὐκ ἐθέλεισκον ἐναντίον, οὐδ' ἡβαιόν.
 Νῦν δ' ἔκαθεν πόλιος κοίτης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται,
 Ἠγεμόνος κακότητι, μεθ' ἡμοσύνησιν τε λαῶν,
 Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσιν
 110 Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
 Ἄλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἰτιὸς ἐστιν
 Ἥρωος Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
 Οὐνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Ἥμεις γ' οὐπῶς ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
 115 Ἄλλ' ἀκρωμέθαι θάσσον· ἀκευταί τοι φρένες ἐσθλῶν.
 Τμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεδίετ' θούριδος ἀλκῆς,
 Πᾶντες ἄριστοι ἰόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
 Ἄνδρ' ἡμαχῆσαιμην, ὅστις πολέμοιο μεθελή,
 Λυγρὸς ἔων· ὑμῖν δὲ νεμεσσωμαι πέρι κῆρι.
 120 Ὡς πέποντες, τάχα δὴ τι κακὸν ποιήσετε μείζον
 Τῇδε μεθ' ἡμοσύνη· ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
 Αἰδῶ καὶ νέμεσιν· δὴ γὰρ μέγα νείκος ὄρωρεν.
 Ἐκτὼς δὴ παρὰ νηυσὶ βοήν ἀγαθὸς πολέμῳ
 Καρτερός, ἐφύησεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὄχηα.
 125 Ὡς ἔα κελευτιῶν Γαίηοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰάντας δοιοὺς ἵσαντο φάλαγγες
 Καρτεραί, ὥς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
 Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἳ γὰρ ἄριστοι
 Κρινθέντες Τρῳᾶς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμνον,
 130 Φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνω·
 Ἀσπίς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ·
 Ψαῦσον δ' ἐπὶ πόκοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν·
 Ἐγχεα δ' ἐπτίσσοντο θρασείων ἀπὸ χειρῶν
 135 Στοιμεν· οἳ δ' ἰθὺς ἑρόντων, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
 Τρῳῆς δὲ προὔτυψαν ἀολλείς, ἤρχε δ' ἄρ' Ἑκτώφ
 Ἀντικρὺ μεμαώς, ὀλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρρην ὥση,
 Ρήξας ἀσπίτῳ ὕμβρω ἀναιδὲς ἔχματα πέτρης·
 140 Τμὶ δ' ἀνιθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 Τλη· ὁ δ' ἀσφαλείως θίει ἔμπειδον, ἕως ἔκηται
 Ἰσοπίδον, τότε δ' οὔτι κτελίνδεται, ἐσσύμενός περ·
 Ὡς Ἑκτώφ ἔϊως μὲν ἀπέλλει, μέγχι θαλάσσης

- ῥία διαλεύεσθαι κλισίῃς καὶ τῆας Ἀχαιῶν.
 145 Κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκρυσε φάλαγγιν,
 Στῆ ῥα μάλ' ἔγχριμφθίς. οἱ δ' ἀντίοι νῆες Ἀχαιῶν,
 Νύσσοντες ἕρπαιον τε καὶ ἔγχρισιν ἀμφιγύουσαν,
 ὤσαν ἀπὸ σφείων· ὁ δὲ χασσάμενος περικλίσθη.
 Ἦυσεν δὲ διαπρύσιον, Τρωέσσι γεγωνώς·
 150 Τρωῆες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμυχῆται,
 Παρμένει! οὔτοι δηρὸν ἐμὲ στήσοισιν Ἀχαιοί,
 Καὶ μάλα πυργηδὸν σφείας αὐτοῖς ἀρτύναντες·
 Ἄλλ', οἶω, χασσονται ὑπ' ἔγχρεος, εἰ τίτιόν με
 Ὄρσε θεῶν ὄριστος, ἐργυδοντος πόσις Ἥρης.
 155 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μέγας καὶ θυμὸν ἐκίχουτο.
 Διήφορος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβροβήκει,
 Πριάμιδος, πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,
 Κούφα ποσὶ προβιβύς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
 Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιειῷ,
 160 Καὶ βύλεν, οὐδ' ἀφάρμαρτε, κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἴσθη,
 Ταυρεῖην· τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
 Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ· Διήφορος δὲ
 Ἀσπίδα ταυρεῖην σχεῖθ' ἀπὸ τοῦ, δέϊσε δὲ θυμῷ
 Ἐγχος Μηριόναο δυήφορος· ἀντάρ ὅγ' ἦρως
 165 Ἀφ' ἐσάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, χροῖστο δ' αἰνῶς
 Ἀμφότερον, νίκης τε καὶ ἔγχρεος, ὃ ξυνίαζεν.
 Βῆ δ' ἱέναι παρὰ τε κλισίας καὶ τῆας Ἀχαιῶν,
 Οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὃ οἱ κλισίῃσι λείλειπτο.
 Οἱ δ' ἄλλοι μαρναντο, βοῇ δ' αὐβεστος ὀρέρεται.
 170 Τυτῆρος δὲ πρῶτος Τελαμωνίος ἄνδρα κατέκτα,
 Ἰμβριον αἰχμητήν, πολυέππου Μέντορος υἱόν.
 Ναῖε δὲ Πηδαῖον, πρὶν ἐλθεῖν νῆας Ἀχαιῶν,
 Κούρην δὲ Πριάμοιο τόθην ἔχε, Μηδισικάστην·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δυναῶν νῆες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
 175 Ἀφ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρωέσσι·
 Ναῖε δὲ πάρ Πριάμῳ· ὁ δὲ μιν πλεν ἴσα τέκεσσι.
 Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμωνίος ὑπ' οὔτερος ἔγχρ' μακρῷ
 Νύξ', ἐκ δ' ἐσπασεν ἔγχρος· ὁ δ' αὐτ' ἔπεισεν, μέλλη ὦς,
 Ἦι' ὄρεος κορυφῇ ἐκάθεν περιφαινομένοιο
 180 Χαλκῷ τυμνομένη τέρπεια χθορὶ φύλλα πελάσση·
 Ὡς πῖσιν· ἀμφὶ δὲ οἱ βρόχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τεύχος δ' ὠρμηθή, μεμῶως ἀπὸ τεύχεα δύσαι·
 Ἐκτωρ δ' ὀρμηθέντος ἀκόρτισε δουρὶ φαιειῷ.
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλιύατο χάλκιον ἔγχρος
 185 Τυτῆδόν· ὁ δ' Ἀμφίμαχον, Κτιάτου υἱὸν Ἀκτοριώτος,
 Νισσόμενον πόλεμόνδε, κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ.

- Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Ἐκτωρ δ' ὠρμήθη κόρυθι κροτιάφοις ἀφαιρῦσαν
 Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος Ἀμφιμάχοιο.
 190 Αἴας δ' ὀρμήθεντος ὀρέξατο δουρὶ φινεῶν
 Ἐκτορος· ἀλλ' οὐπὲρ χρόος εἴσατο, πῆς δ' ἄρα χαλκῷ
 Σμερδυλίῳ κεκάλυφθ'. ὁ δ' ἄρ' ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὔτα,
 Ἰλῆος δὲ μιν σθένει μεγάλῳ· ὁ δὲ χάσσαι· ὀπίσω
 Νέκρων ἀμφοτέρων· τοὺς δ' ἐξείρυσσαν Ἀχαιοί.
 195 Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος, δῖός τε Μαιευθεύς,
 Ἄρχοι Ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν·
 Ἰμβριον αὐτ' Αἶαντε, μεμᾶστε Θούριδος ἀλκῆς.
 Ἰλῆος δὲ αἶγα λείοντε κυνῶν ὑπο καρχαροδότων
 Ἀρπάζαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήϊα πυκνά,
 200 Τρωὶ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῶσιν ἔχοντα·
 Ἰλῆος ῥα τὸν ὑποῦ ἔχοντε δύνω Αἶαντε κορυστὰ,
 Τεύχεα συλήτην· κεφαλὴν δ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
 Κόψεν Οὔλιαδης, κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο·
 Ἦκε δὲ μιν σφαιρτῶν ἐλιξάμενος δι' ὀμίλου,
 205 Ἐκτορι δὲ προπαροιθε ποδῶν πίσαν ἐν κονίῃσιν.
 Καὶ τότε δὴ πέρι κῆρι Ἰοσειδάων ἐχολώθη,
 Τίμωνοιο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι·
 Βῆ δ' ἵεναι παρὰ τε κλισίᾳ καὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Ὀτρυνέων Δαναούς, Τρώεσσι δὲ κῆδε' ἔτευχεν.
 210 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
 Ἐρχόμενος παρ' ἑταῖρου, ὃ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
 Ἰλθε, κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξεῖ χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν, ὁ δ' ἠητοῖς ἐπιτείλας
 Ἦῖεν ἐς κλισίην· ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
 215 Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων Ἐννοσίχθων,
 Εἰσαμένος φθογγὴν Ἀνδραίμονος νῆϊ Θόαντι,
 Ὅς πάσῃ Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
 Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὥς τίετο δήμῳ·
 Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί
 220 Οἴχονται, τὰς Τρωσὶν ἀπείλεον νῆες Ἀχαιῶν;
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἤνθα
 Ἰλ Θόαν, οὕτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, οὖσον ἔγωγε
 Ἰγνώσκω· πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν·
 Οὔτε τίνα θεὸς ἔσχει ἀκήριον, οὔτε τι· ὅκνη
 225 Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν· ἀλλὰ που οὕτω
 Μίλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι,
 Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
 Ἀλλὰ, Θόαν· καὶ γὰρ τοπίρος μετιδηῖος ἦσθα,
 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἰδῆαι·

- 220 Τῷ νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευε τε φωτὶ ἐκάστω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνουχίζων·
 Ἰδομενεῦ, μὴ κείνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
 Ἐκ Τροίης, ἀλλ' αὐθι κυνῶν μέληθρα γένοιτο,
 Ὅστις ἐπ' ἡματι τῷδε ἐκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
 225 Ἄλλ' ἄγε, τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι· ταῦτα δ' ἅμα χρῆ
 Σπείδειν, αἶ κ' ὄφελός τι γινώμεθα, καὶ δὴ ἔοντα.
 Συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν·
 Πῶϊ δὲ καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμευθα μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν, ὃ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 230 Ἰδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὐτυχτον ἵκανε,
 Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροῖ, γέντο δὲ δοῦρα·
 Βῆ δ' ἵμεν ἀστεροπῇ ἐνυλλέγκιος, ἦντε Κρονίων
 Χειρὶ λαβὼν ἐτίναξεν ἅπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,
 Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαί·
 235 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλκευπε περὶ στήθεσσι θένοντος.
 Μηριόνης δ' ἄρα οἷ. θεράπων εὖς, ἀντεβόλησεν,
 Ἐγγὺς ἔτι κλισίης· μετὰ γὰρ δόρυ χάλκειον ἦι
 Οἰσόμενος· τὸν δὲ πρὸς ἔφη σθένος Ἰδομενῆος·
 Μηριόνη, Μόλον νίε, πόδας ταχύ, φίλταθ' ἵταίρων,
 240 Ὕπτι ἦλθες, πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτήτα·
 Ἦέ τι βέβληται, βέλτος δὲ σε τίρει ἄκωκη;
 Ἦέ τιν' ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἦλυθες; οὐδέ τοι αὐτὸς
 Ἦσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λίλυ' οἶμαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 245 [Ἰδομενεῦ, Κρητῶν βοιληφόρε χαλκοχιτώνων,]
 Ἐρχομαι, εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λείλειπται,
 Οἰσόμενος· τό νυ γὰρ κατεύξμεν, ὃ πρὶν ἔχισκον,
 Ἀσπίδα Διὶ φόβοιο βυλὼν ὑπερηγορέοντος.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγός, ἀντίον ἦ᾽δα
 250 Δούρατα δ', αἶ κ' ἐθέλῃσθαι, καὶ ἔν, καὶ εἰκοσι δῆεις,
 Ἑσταότ' ἐκ κλισίῃ πρὸς ἐνώπια παμφανόνωντα,
 Τρώϊα, τὰ κταμένων ἀποαίνεμαι. οὐ γὰρ οἶω
 Ἀνδρῶν δυσμενέων ἐκὰς ἰστάμενος πολέμῳ ζειν.
 Τῷ μοι δούρατά τ' ἔστι καὶ ἀσπίδες ὀμφαλύνεσαι,
 255 Καὶ κόρυθες καὶ θώρηκες λαμπρὸν γανύωντες.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος ἀντίον ἦ᾽δα·
 Καὶ τοι ἐμοὶ παρά τε κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
 Πόλλ' ἔναρα Τρώων· ἀλλ' οὐ σχεδὸν ἔστιν ἰέσθαι.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐμὲ φημι λελασμένον ἔμμεναι ἀλκῆς,
 260 Ἀλλὰ μετὰ πρώτοισι μάχην ἡνὰ κυδιάνειραν
 Ἰσταμαι, ὅτποτε νείκος ὀρώρηται πολέμοιο.
 Ἄλλον πού τινα μᾶλλον Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων

- Ἀθήω μαρνάμενος, σὲ δὲ ἴδμεται αὐτὸν οἶω.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἄγος, ἀντίον ἦ᾽δα·
 275 Οἷδ' ἀρετὴν οἴος ἔσσι· τί σε χρὴ ταῦτα λίσσασθαι;
 Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
 Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαίδεται ἀνδρῶν,
 Ἐνθ' ὅτε δειλὸς ἀνὴρ, ὃς τ' ἄλκιμος, ἐξεφάνθη —
 Τοῦ μὲν γὰρ τε κακοῦ τρέπεται χρῶς ἄλλνδιδ ἄλλη·
 280 Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
 Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει·
 Ἐνθά τ' οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει,
 Κῆρας οἰομένῳ, πάταγος δέ τε γίγνεται ὁδόντων·
 Τοῦ δ' ἀγαθοῦ οὔτ' ἄρ' τρέπεται χρῶς, οὔτε τι λήν
 285 Ταρβέι, ἐπειδὴν πρῶτον ἐρίζεται λόχον ἀνδρῶν,
 Ἀρῶται δὲ τύχιστα μιγήμεναι ἐν θατ' λυγρῇ —
 Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὀνοίτο.
 Εἵπερ γὰρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἥε τυπείης,
 Οὐκ ἂν ἐν πύχην ὀπίσθε πίεσι βέλος, οὐδ' ἐνὶ ρώτῃ,
 290 Ἀλλὰ κεν ἥ στέρνων ἢ νηδύος ἀντίσσειεν,
 Πρῶσσω ἱεμίνοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
 Ἀλλ' ὕγε, μηκέτι ταῦτι λεγώμεθα, τηπύτιο ὧς,
 Ἐσταότις, μὴ πού τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ·
 Ἀλλὰ σύγε κλισίηνδε κίων ἔλεν ὄβριμον ἔγχος.
 295 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῶν ὑτάλαντος Ἀφῆ,
 Καρπαλίμοις κλισίῃθεν ἀνέλετο χάλκεον ἔγχος,
 Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα, μέγα πτολέμοιο μεμηλῶς.
 Οἷος δὲ βροτολογίῳς Ἀρης πόλεμόνδε μέτεισιν,
 Τῷ δὲ φόβος, φίλος υἱός, ἄμψι κρυτερός καὶ ἀπαρβής,
 300 Ἔσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολέμιστήν·
 Τῷ μὲν ἥρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσασσας,
 Ἡὲ μετὰ Φλεγύας, μεγαλήτορας· οὐδ' ἄρα τῶγε
 Ἐκλεον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκεν·
 Τῷτοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεύς, ἄγοι ἀνδρῶν,
 305 Ἦσαν ἐς πόλεμον, κεκορυθμένοι αἰθόπι χαλκῷ.
 Τὸν καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Δευκαλίδῃ, πῇ τ' ὄρ' μέμονας καταδύναι ὄμιλον;
 Ἡ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσοις,
 Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν; ἐπεὶ οὐ ποθὶ ἔλπομαι οὕτω
 310 Δυνέσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἄγος, ἀντίον ἦ᾽δα·
 Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσοισιν ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
 Αἰνυτές τε δύοι, Τεῦκρός θ' ὅς ἄριστος Ἀχαιῶν
 Τοξοσύνη, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ·
 315 Οἱ μιν ἄδην ἑλώσει, καὶ ἑσσύμενον, πολέμοιο,

- Ἐκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
 Αἰπὺ οἱ ἐσσεῖται, μάλα περ μεμᾶσσι μίχθεσθαι,
 Κεῖνων νικῆσαντι μέγος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
 Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
 220 Ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νῆεσσι θοῇσιν.
 Ἄνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξει μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
 Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι Δημήτερος ἀκτῆν,
 Χαλκῷ τε φηκτός μεγαλοισί τε χερμαδίοισιν·
 Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῇ φιζήνορι χωρήσειεν,
 225 Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ· ποσὶ δ' οὐπῶς ἔστιν ἐρῖζειν.
 Νῶϊν δ' ᾧδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
 Εἶδομεν, ἥε τῷ εὖχος ἐρίζομεν, ἥε τις ἡμῖν.
 Ὡς φάτο· Μηριόνης δέ, θοῇ ἀτάλαντος Ἀρηϊ,
 Ἦρχ' ἔμην, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατόν, ἥ μιν ἀνείγμυ.
 230 Οἱ δ' ὥς ἴδομενῆα ἴδον, φλογὶ εἴκελον ἀλκήν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι δαιδαλείοισιν,
 Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
 Τῶν δ' ὁμὸν ἴστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νείεσιν.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λυγίων ἀνέμων σπέρχουσιν αἶλαι
 235 Ἴμῃσι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
 Οἷτ' ἄμυδις κορίης μεγάλην ἱστάσιν οὐίχλην·
 Ὡς ἄρα τῶν ὁμός' ἤλθε μάχη, μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὅξεϊ χαλκῷ.
 Ἐφρξεῖν δὲ μάχη φθισίμβυτος ἐγχείησιν
 240 Μακρῆς, ἃς εἶχον ταμείζχρους· ὅσσε δ' ἄμμερδεν
 Λυγὴ χαλκείη κορυθῶν ἀπο λαμπομενάων,
 Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακίων τε φαιινῶν,
 Ἐρχομένων ἄμυδις· μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
 Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀπάχοιτο.
 245 Τῷ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύναι Κρόνου νῆε κραταίῳ
 Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεια λυγρὰ.
 Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἐκτορι βούλετο νίκην,
 Κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ τι πάμπαν
 Ἰθιέλε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιῶν Πιόθι πρό,
 250 Ἀλλὰ θέτιν κύναινε καὶ νῆα καρτερόθυμον.
 Ἀργεῖους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθών,
 Λαῖδρην ὑπεξανανδὺς πολίης ἀλός· ἤχθετο γάρ φη
 Τρωσὶν δαμναμένους, Αἰτ' δὲ κρατερῶς ἐνέμεισσα.
 Ἢ μὰν ἄμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἦδ' ἱεὺ πάτρη,
 255 Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γηγόνει καὶ πλείονα ἦδη.
 Τῷ ῥα καὶ ἄμφοδῖν μὲν ἀλεξιμέναι ἀλείνετο,
 Λαῖδρην δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατόν, ἀνδρὶ ἰοικώς.
 Τυὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοῖου πολέμοιο

- Πύρρον ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
 360 Ἀφ' ἡκτιόν τ' ἄλυσόν τε, τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἐνθά, μεσαιπόλιός περ ἔων, Δαναοῖσι κτελέσας
 Ἴδομενεύς, Τρώεσσι μετάλμενος ἐν φόβον ὥρσεν.
 Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα, Καβηυόθεν ἔνδον ἰόντα,
 Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει·
 365 Ἰπτε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Κασσάνδρην, ἀνήμερον· ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
 Ἐκ Τυοῖης ἀέκοιτις ἀπώσεμεν νῆας Ἀχαιῶν.
 Τῷ δ' ὁ γέρον Πριάμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν
 Δωσέμεναι· ὁ δὲ μάραθ', ὑποσχεύησσι πιθήσας.
 370 Ἴδομενεύς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαιινῷ,
 Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τεχνῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκεος, ὃν φορέσκε, μίσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Δούπησεν δὲ πεισῶν· ὁ δ' ἐπεύξετο, φωνησέν τε·
 Ὀθρυονεῦ, περὶ δὴ σε βροτῶν αἰνίζομαι ἀπάντων,
 375 Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅς' ὑπέστις
 Δαρδανίδῃ Πριάμῳ· ὁ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἦν.
 Καὶ κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχομενοι τελέσαιμεν·
 Δοῖμεν δ' Ἀιρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
 Ἀργεος ἐξιγυγόντις, ὑπυῖεμεν· εἴ κε σὺν ἅμμιν
 380 Ἰλίου ἐκπέσης εἰναϊόμενον πτολλέθρον.
 Ἄλλ' ἔπεν, ὅφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποτιοπόροισιν
 Ἀμφὶ γάμῳ· ἐπὶ οὗτοι ἐδνωταὶ κακοὶ εἰμεν.
 Ὡς εἰπὼν ποδὺς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὤμηνην
 Ἥρωις Ἴδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
 385 Πέζος πρόσθ' ἵππων· τῷ δὲ πρῆοντε κατ' ὤμων
 Αἰὲν ἔχ' ἠνίοχος θεράπων· ὁ δὲ ἔετο θυμῷ
 Ἴδομενῆα βαλεῖν· ὁ δὲ μιν φθάμενος βιάλε δουρὶ
 Λαιμόν ὑπ' ἀνθερεῶνι, διηπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρὺς ἤριπεν, ἢ ἀχιρῶϊς,
 390 Ἢε πίτυς βλωθρὴ, τήντ' οὐρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νήκεσι, νήϊον εἶναι·
 Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο ταυνοθείς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἐκ δὲ οἱ ἠνίοχος πλήγῃ φράνας, ἃς πάρος ἔλεν·
 395 Οὐδ' ὄγ' ἐτόλμησεν, διγῶν ὑπὸ χεῖρας ἀλύτας,
 Ἀψ' ἵππου στροφέει. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
 Δουρὶ μέσον περὸνθε τεχνῶν· οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
 Χαλκεος, ὃν φορέσκε, μίσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξεν.
 Αὐτὰρ ὄγ' ἀσθμαίνων εὐεργίος ἔκπεσε δίφρου·
 400 Ἴππου δ' Ἀντίλοχος, μεγθυύμου Νέστορος υἱός,
 Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐκνήμιδας Ἀχαιοὺς.

- Διήφορος δὲ μάλα σχιδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
 ἄσιον ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισι δουρὶ φαινῶ.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλείατο χάλκειον ἔγχος,
 400 Ἰδομενεύς· κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντιος· εἴσῃ,
 Τὴν ἄρ' ὄγε θίνοῖσι βῶων καὶ νείροσι χάλκῳ
 Διωτὴν φορέεσκε, δύνω κανόνισσ' ἀραρυῖαν·
 Τῇ ὑπο πᾶς ἐύλη, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκειον ἔγχος·
 Καρφαλίον δέ οἱ ἀσπίς ἐπιθρεξάντος αὔσεν
 410 Ἐγχος· οὐδ' ἄλλόν ῥα βαρέης χειρὸς ὑφῆκεν,
 Ἄλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Τηήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Ἴππαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 Διήφορος δ' ἐκπαγλὸν ἐπέυξατο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰν αὐτ' αἵτιος κτεῖ· Ἄσιος· ἀλλὰ εἴ φημι
 415 Εἰς Αἰδὸς περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
 Γηθήσειν κατὰ θυμόν· ἐπεὶ ῥά οἱ ὥπασα πομπῆν.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γίγεται εὐξαμένοιο,
 Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα θαῖφρονι θυμόν ὄρινεν·
 Ἄλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ, ἰοῦ ἀμείλῃσιν ἐταίρου,
 420 Ἀλλὰ θείων περίβη, καὶ οἱ σάκος ἀμφοεκάλυσεν.
 Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύνω ἐρήρες ἐταῖροι,
 Μηκιστεύς, Ἐχλαιο πάϊς, καὶ δῖος Ἀλάστορ,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρεῖα στενάχοντα.
 Ἰδομενεύς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἔστο δ' αἶετ
 425 Ἡέ τινα Τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι,
 Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν Ἀχαιοῖς.
 Ἐνθ' Αἰσυνήταο Διοτρεφείος φίλον νιόν,
 Ἴφρω Ἀλκιάθοον — γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαιο·
 Πρηνεὺτάτην δ' ὥπνιε θυγατρῶν, Ἰπποδάμειαν,
 430 Τὴν πέρι κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
 Ἐν μεγάρῳ· πάσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκείκαστο
 Κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδέσθαι· τοῦνεκα καὶ μιν
 Γῆμεν ἀνὴρ ὠριστος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ —
 Τὸν τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ἥοσειδῶν ἐδάμασσαν,
 435 Θάλλας ὅσσε φαεινά, πίδαξε δὲ παίδιμα γυνία.
 ὅτε γὰρ ἐξοπίσω φυγίειν δύναται, οὐτ' ἀλείσθαι·
 Ἄλλ', ὥστε στήλην ἢ δένδρεον ὑψηπείηλον,
 Αἰρέμας ἵστασθαι, στήθος μέσον οὔτασε δουρὶ
 Ἴφρως Ἰδομενεύς, φῆξεν δὲ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
 440 Χάλκειον, ὃς οἱ προσθεν ἀπὸ χροῦς ἤρκει ὀλεθρον·
 Δὴ τότε γ' αὐτὸν αὔσεν, ἐρεϊκόμενος περὶ δουρὶ.
 Λούπησεν δὲ πρὶσθίν, δούρῳ δ' ἐν κρηδίῃ ἐπεπῆγει,
 Ἢ ῥά οἱ ἀσπαίρονται καὶ ἀνύοντο πελόμεναι·
 Ἐγχος· εἶθ' αὖ δ' ἐπειτ' ἀγίει μένος ὄβριμος Ἄρης·

- 445 Ἴδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀηΐφοβ', ἡ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι,
 Τηϊς ἐνὸς ἀντὶ πεφύσθαι; ἐπεὶ σὺ περ εὐχαι αὐτῶς·
 Ἰαμίονοι! ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίον ἵστασ' ἐμεῖο,
 Ὅφρα ἴδῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθαδ' ἰκάνω·
 450 Ὅς πρῶτον Μίνωα τέκε, Κρήτη ἐπλουρον·
 Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Διευκαλλῶνα·
 Διευκαλλίων δ' ἐμὲ τίχτε, πολέσσ' ἀνδρῆσιν ἄνακτα
 Κρήτη, ἐν εὐρείῃ· νῦν δ' ἐνθαδὲ νῆες ἔνειακν,
 Σοὶ τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τηῶεσσι·
 455 Ὡς γὰρ· Ἀηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμηήριξεν,
 ἼΙ τινα πού Τρώων ἐταρῆσαιτο μεγαθύμων,
 Ἄφ' ἀγαχωρήσας, ἡ πειρήσαιτο καὶ οἷος.
 Ὡδε δὲ οἱ φρονέοντι δοᾶσσυτο κέρδιον εἶναι,
 Βῆσαι ἐπ' Αἰνείαν· τὸν δ' ὕστατον εὖρεν ὀμλλων
 460 Ἐπαῖοι· αἰεὶ γὰρ Ἰφριάμω ἐπεμήνιε δίω,
 Οὐνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν οὐτὶ τέλειαν.
 Ἀγχοῦ δ' ἰστίμενος ἔπια πιερόντα προσηύδα·
 Αἰνεία, Τηῶων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
 Ἰαμβρῶ ἀμυνέμεναι, εἴπερ τί σε κῆδος ἰκάνει·
 465 Ἀλλ' ἔπει, Ἀλκιδόφω ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος περ
 Ἰαμβρὸς ἰὼν ἔθρεψε δόμοις ἐνι, τυτθὸν ἐόντα·
 Τὸν δὲ τοι Ἴδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξεπύριξε.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι δρῖνεν·
 Βῆ δὲ μετ' Ἴδομενῆα, μέγα πολέμοιοι μεμηλώς.
 470 Ἀλλ' οὐκ Ἴδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς,
 Ἀλλ' ἔμεν', ὥς ὅτε τις σὺς οὐρεσιν ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ὅς τε μένει κολουρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
 Χοῖρῳ ἐν οἰοτόλῳ, φρίσσει δὲ τε νῶτον ὑπερθεῖν·
 Ὀφθαλμοὶ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὁδόντας
 475 Θῆγει, ἀλίσσασθαι μεμαώς κύνας ἡδὲ καὶ ἀνδρας·
 Ὡς μένειν Ἴδομενεὺς δουρικλυτός, οὐδ' ὑπεχώρει,
 Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον· αὐτὸς δ' ἐταίρους,
 Ἀσκάλαφόν τε ἔσορῶν, Ἀφαρῆα τε Διήπυρόν τε,
 Μηριόνην τε καὶ Ἀντίλοχον, μῆστωρας αὐτῆς·
 480 Τούς ὄχ' ἐποτρύνων ἔπια πιερόντα·
 Δεῦτε, φίλοι, καὶ μ' οἶω ἀμύνετε! Δειδία δ' αἰνῶς
 Αἰνείαν ἐπιόντα πάδας ταχύν, ὅς μοι ἔπεισιν·
 Ὅς μάλα κροτερός ἐστὶ μίχῃ ἐνὶ φῶτας ἐναίρειν·
 Καὶ δ' ἔγωγε ἡθὺς ἄνθος, ὅ,τε κρᾶτος ἐστὶ μέγιστον.
 485 Ἰδ' γὰρ οὐληκίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
 Αἰψά κεν ἡδὲ γέροίτο μέγα κρᾶτος, ἡδὲ φερούμεν.
 Ὡς ἔρηθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες, ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,

- Πηλοίοι ἔστησαν, σάκε' ὥμοισι κλίαντες.
 Αἰνείας δ' ἐτέρωθεν ἐκέκλειτο οἷς ἐτάροισιν,
 490 Διήφοβόν τε Πάριον τ' ἐσορῶν καὶ Ἀγένορα δῖον.
 Οἱ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Λυοὶ ἔπονθ', ὥς τε μετὰ κίλον ἔσπετο μῆλα
 Πιόμεν' ἐκ βοτάνης· γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν·
 495 Ὡς Αἰνεία θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγῆθει,
 Ὡς ἰδε λαὸν ἔθνος ἐπισπόμενον ἰοῖ αὐτῷ.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀλκαθῶν αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν
 Μακροῖσι ξυστοῖσι· περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
 Σμυρδαλέον κονάβηζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
 Ἀλλήλων· δύο δ' ἄνδρες Ἀρηῖοι ἔσχον ἄλλων,
 500 Αἰνεία· τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτίλαντο Ἀρηῖ,
 ἵεντ' ἀλλήλων ταμείην χροά νηλεὲς χαλκῷ.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος·
 Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλέατο χάλκεον ἔγχος·
 Αἰχμὴ δ' Αἰνείῳ κραδαινομένη κατὰ γαίης
 505 ὤχετ', ἐπεὶ ὅ' ἄλιον σιζιφῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
 Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστήρα μίσσῃ·
 Ρῆξ δὲ Θωρήκος γέυλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
 ἵφυσ'· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκνους δολιχόσκιον ἔγχος
 510 ἔσπασε, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα θυρήσαστο εἵχεα καλά
 Ὀμοῖν ἀφελίσθαι· ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
 Οὐ γὰρ εἴ' ἐμπέδη γυῖα ποδῶν ἦν ὀρηθῆντι,
 Οὐτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος οὐτ' ἀλέασθαι.
 Τῷ ἅ καὶ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νελεῖς ἥμαρ,
 515 Τρέσσαι δ' οὐκέτι ὤλεμα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
 Τοῦ δὲ βῆδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαιειῷ
 Διήφοβος· δὴ γὰρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεὶ·
 Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἄμαρτεν, ὁ δ' Ἀοκάλαφον βάλε δουρὶ,
 ἴδον Ἐνυαλίοιο· δι' ὤμου δ' ὀβριμον ἔγχος
 520 ἔσχεν· ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἔλε γαῖαν ἀγοστῶ.
 Οὐδ' ἄρα πῶ τι πέπυστο βριήπνους ὀβριμος Ἀρης
 Τῶς ἰοῖο πεσόντος· ἐνὶ κρυτῇ ὑσμίνῃ·
 Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρω Ὀλύμπῳ ἐπὶ χρυσείοισι νέφεσσι
 ἵλυτο, Διὸς βουλῇσιν ἐλμένος, ἔνθα περ ἄλλοι
 525 Ἀθάνατοι θιτοὶ ἦσαν, ἐργόμονοι πολέμοιο.
 Οἱ δ' ἅμφ' Ἀσκακίῳ αὐτοσχεδὸν ὠρμήθησαν·
 Διήφοβος μὲν ἅτ' Ἀσκακίῳ πῆληκα σαινήν
 ἱερῆσσι Μηριόνης δὲ, θοοὶ ἀτίλαντος Ἀρηῖ,
 530 Δουρὶ βραχέονα τέψν' ἐπάλμενος, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
 Αἰλῶπις τρυφάλειν χερσὶ βόμβησε περιστά.

- Μηριόνης δ' ἔξαυτις ἐπάλμενος, αἰγυπιὸς ὤς,
 Ἐξέρουσε πριμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος.
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης,
 Αὐτοκασιγνήτος, περὶ μέσσω χεῖρε τιτήνας,
 535 Ἐξῆγεν πολέμοιο δυσηχίος, ὅφρ' ἴκειθ' ἔππους
 Ὠκίας, οἳ οἳ ὀπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἠνλοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες.
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα,
 Τειρόμενον· κατὰ δ' αἶμα νεοιτάτου ἔρφεε χειρὸς.
 540 Οἳ δ' ἄλλοι μάρναντο, βοῇ δ' ἄσβεστος ὀρώρεα.
 Ἐνθ' Αἰνείας Ἀφαιρῆα Καλητοριδὴν ἐπορούσας
 Λαιμόν τινυ', ἐπὶ οἳ τετραμμένον, ὄξεϊ δουρὶ·
 Ἐκλίνθη δ' ἐτέρωσσε κήρη, ἐπὶ δ' ἄσπεϊς ἐάφθη,
 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἳ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
 545 Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
 Οὔτασ' ἐπαΐξας· ἀπὸ δὲ φλίβα πᾶσαν ἔκερσεν,
 Ἦν' ἀπὸ πῶτα θιέουσι διημπερές, αὐχέν' ἱκάνει·
 Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν· ὃ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσιν
 Κάμπεισεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἐτάροισι πετάσσας.
 550 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἶνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
 Πανταίνων· Τηῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
 Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον· οὐδ' ἐδύναντο
 Εἶσω ἐπιγράψαι τέρενα χρῶα νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀντίλοχου· περὶ γὰρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 555 Νέστορος υἱὸν ἔρυντο, καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
 Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηῖων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
 Σιτροφῶνι· οὐδέ οἳ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 Σιόμενον ἐλείκτο· τιτύσκετο δὲ φρεσὶν ἦσιν,
 Ἦν' τευ ἀκοντίσσαι, ἦε σχεδὸν ὀρμηθῆναι.
 560 Ἄλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα τιτυσκόμενος καθ' ὄμιλον.
 Ἀσιάδην, ὅς οἳ οὔτα μέσον σάκος ὕξει χαλκῷ,
 Ἐγγύθεν ὀρμηθεῖς· ἀμενήωσεν δὲ οἳ αἰχμῇν
 Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, βιότωιο μεγήρας.
 Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μείν', ὥστε σκῶλος πυρὶ κάυστος,
 565 Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, τὸ δ' ἤμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης·
 Ἄψ δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων·
 Μηριόνης δ' ἀπίοντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
 Αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
 Ἰγγυεῖ Ἀρης ἀλεγεινὸς οἰζυροῖσι βροτοῖσιν·
 570 Ἐνθα οἳ ἔγχος ἐπιξιν· ὃ δ' ἰσπόμενος, περὶ δουρὶ
 Ἰσπαιρεῖ, ὥς ὅτε βοῖς, τότε· οὐρεὶ βουκόλοι ἄνδρες
 Ἰλλίεισιν οὐκ ἐθέλοντι β' ἢ δῆσαντες ἄγονσιν·
 Ὡς ὃ τιπεὶ Ἰσπαιρεῖ μίμνυνθ' αὖ περ, οὔτε μᾶλα δὴν,

- Ὅφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπᾶσαι ἔγγυθεν ἐλθὼν
 873 Ἥως Μηριότης· τίς δὲ σκότος οὔσε κάλυψεν.
 Διήπυρον δ' ἔλενος ξιφεί σχειδὼν ἤλυσε κόρησιν
 Θρηκίην, μεγάλην, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν·
 Ἦ μὲν ἀτοπλαγχθεῖσα χαμῶι πεσε· καὶ τις Ἀχαιῶν
 Μυηταμέτωρ μετὰ ποσσὶ κελινδομένην ἐκόμισυσεν·
 880 Τὸν δὲ κατ' οφθαλμῶν ἐρεβινθή νύξ ἐκάλυψεν.
 Ἀτρείδην δ' ἄχος εἶλε, βοὴν ἀγαθὸν Μενελάου·
 Εἴ δ' ἐπιτελήσας ἔλενω ἥρωϊ ἄνακτι,
 Ὅζυ δούρῳ κραδίωιν· ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλεεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, ὁ μὲν ἔγχρῃ ὀξύνοντι
 885 Ἰεὶ ἀκορτίσσαι, ὁ δ' ἀπὸ νειφῆριν οἴστω·
 Μηριμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στήθος βύλεν ἰῶ
 Θώρηκος γούλον, ἀπὸ δ' ἔπιπτο πικρὸς οἰστός.
 Ἦς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατεὺς πινόφιν μεγάλην κατ' ἄλωήν
 Θρώσκεισιν κύμασι μελιτόχροις, ἣ ἐρέβινθοι,
 890 Ἥνοιη ὑπο λιγυρῇ καὶ λιμνητήρος ἐρῶη·
 Ἦς ἀπὸ Θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Πολλὸν ἀποπλαγχθεῖς, ἐκὰς ἔπιπτο πικρὸς οἰστός.
 Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα, βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 Τὴν βύλεν, ἣ ῥ' ἔχε τόξον εὐξοον· ἐν δ' ἄρα τόξῳ
 895 Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χυλκτιον ἔγχος.
 Ἀφ' δ' ἐιάρων εἰς ἔθνος ἐχέζετο, Κῆρ' ἀλείων,
 Χεῖρα παρυκρεμάσας· τὸ δ' ἐφίλειτο μέλιτον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάλθυμος Ἀγήνωρ,
 Αὐτὴν δὲ ξυρέδμεν εὐστροφῶ οἶος ἁώται,
 900 Σμερδόνη, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμὴν λαῶν.
 Πεισανδρος δ' ἐθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
 Ἦσι· τὸν δ' ἄγε Μοῖρα κακὴ θανάτοιο τέλοςδε,
 Σοῖ, Μενέλαε, δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊότητι.
 Οἳ δ' ὅτε δὴ σχειδὼν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 905 Ἀτρείδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος·
 Πεισανδρος δὲ σύκος Μενελάου κυδαλίμοιο
 Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἐσχεθε γὰρ σάκος εὐρύ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ κανυλῇ
 Ἐγχος· ὁ δὲ φρεσὶν ἦσι χίρῃ, καὶ ἐέλετο νίκην.
 910 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
 Ἄλτ' ἐπὶ Πεισανδρῇ· ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἶλετο καλῆν
 Ἀΐνην τέχνηλον, ἐλκύνῃ ἄμφω πελέκῃ,
 Μικρῇ, εὐξέστω· ἄμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
 Ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλυσεν ἱπποδασιέης
 915 Ἀχρον ὑπὸ λόφον αὐτόν· ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
 Ῥινὸς ὑπερ πυμαίτης· λάαε δ' οὔτια, τῷ δὲ οἱ ὄσσε

- Πῶρ ποῖν αἱματόεντα χαμαὶ πείσον ἐν κορήσιν·
 Ἰδὼιθ' ὃ δὲ πεισών. ὃ δὲ λῆξ' ἐν στήθεσι βαίνων,
 Τεύχεα τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 620 Λείπετέ θ' ἦν οὕτω γὰρ νέας θανουσὶν τιχυνώων,
 Τρωῖες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι αὐτῆς!
 Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἰσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
 Ἦν ἐμὲ λωβήσασθε, κακαὶ κύνες· οὐδὲ τι θιμῶ
 Ζητὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδδείσατε μῆνιν
 630 Ξεινίου· ὅστε ποτ' ὕμμι διαφθέρσαι πόλιν αἰπὴν.
 Οἱ μὲν κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ
 Μᾶψ οἶχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέουσθε παρ' αὐτῇ·
 Νῦν αὖτ' ἐν ρηυσὶν μενταίνετε πορτοπόροισιν
 Πύρ ὁλοὸν βυλίειν, κτείνει δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς·
 640 Ἀλλ' ἴ ποθὶ στήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ, Ἄρῃος.
 Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φησι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων.
 Ἄνδρων ἠδὲ θεῶν· σῖο δ' ἐκ τὰδε πάντα πέλονται.
 Οἷον δ' ἂν ἄνδρ' εἴσσι χαρίζεαι ὕβριστῆσιν,
 Τρωσὶν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον, οὐδὲ δύνανται
 645 Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοῖον πολέμοιο!
 Πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλοτήτος,
 Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
 Ἦ πολέμου· Τρωῖες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.
 640 Ὡς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὺς αἱματόεντα
 Συλῆσας, ἐτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων,
 Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξυῖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμύθη.
 Ἐνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος,
 Ἀρπαλλῶν, ὃ ῥα πατρὶ φίλῳ ἔπειτο πτολεμῖζων,
 645 Ἐς Τροίην· οὐδ' αὐτὶς ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν·
 Ὅς ῥα τότε Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
 Ἐγγύθεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι·
 Ἀψ' δ' ἐτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλείνων,
 Πάντοσε παπταίνων, μήτις χροῖα χαλκῷ ἐπαύρη.
 650 Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἴει χαλκήρε' οἰστόν·
 Καὶ ῥ' ἐβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν· αὐτὰρ οἰσίδος
 Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρισε.
 Ἐξόμενος δὲ κατ' αὐθι, φίλων ἐν χερσὶν ἐταίρων,
 Θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ
 655 Κεῖτο ταθις· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δευε δὲ γαῖαν.
 Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπίνοντο·
 Ἐς δόφρον δ' ἀνέσαντες ἔχον προτὶ Πίον ἱήνρ,
 Ἀχρύνεοι· μετὰ δὲ σφι πατὴρ κτε, δάκρυα λείβων·
 Ποιῇ δ' οὐτις παιδὸς ἐγγίγντο τεθνηῶτος.

- 655 Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη
 Ζεῖνος γὰρ οἱ ἦν πόλιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν·
 Τοῦ ὅγε χρώμενος προΐει χαλκήρε' οἰστών.
 Ἦν δέ τις Εὐχήμερ, Πολυίδου μάντιος υἱός,
 Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων,
 665 Ὃς ῥ' εὖ εἰδὼς Κῆρ' ὅλυν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
 Πολλὰ μὲν γὰρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθὸς Πολυΐδης,
 Νούσῳ ὑπ' ἀργαλὴ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
 Ἢ μὲν Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρῳέσσι δαμῆναι·
 Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλὴν θωὴν ἀλείειν Ἀχαιῶν,
 670 Νούσῳ τε στυγερὴν, ἵνα μὴ παῖδοι ἄλγεα θυμῷ.
 Τὸν βούλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατος· ὦκα δὲ θυμός
 Ῥέχεται ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἶλεν.
 Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἐκτῶρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδῃ,
 675 Ὅτι ῥά οἱ ῥῆων ἐπ' ἀριστερὰ δηϊόωντο
 Ἰασοὶ ὑπ' Ἀργείων· τύχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
 Ἐπλετο· τοῖος γὰρ γαιήυχος Ἑννοσίγαιος
 Ἰστρεν' Ἀργείους, πρὸς δὲ σθένει αὐτὸς ἄμυνεν·
 Ἄλλ' ἔχεν, ἥ ταπρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐςῶτο,
 680 Ῥηδύμενος Δαναῶν πυκινὰς στήλας ἀσπιστῶν
 Ἐνθ' ἔσαν Αἰαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
 Θιν' ἐφ' ἁλὸς πολίης εἰρημέναι· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
 Τεῖχος ἰδεδμητο χθαρμαλώτατον, ἔνθα μάλιστα
 Ζαχρηεῖς γίγνοντο μάχῃ αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.
 685 Ἐνθα δὲ Βοιωτοὶ καὶ Ἴωνες ἐκχερίταντες,
 Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ Φαιδιμόεντες Ἐπειοί,
 Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον· οὐδ' ἐδύναντο
 ὼσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἐκτορα δῖον·
 Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 690 Ἰλῆχ' υἱὸς Πειτώ, Μενεσθεύς· οἱ δ' ἅμ' ἔποντο
 Φεῖδας τε Στιχίος τε Βίας τ' εὖς· αὐτὰρ Ἐπειῶν·
 Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε Ἀρακίος τε.
 Πρὸ Φθίων δὲ Μίδων τε μενεπτόλεμός τε Ποδάρεης·
 Ἥτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
 695 Ἔσκε, Μίδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν
 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἀπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρονιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς·
 Αὐτὰρ ὁ, Ἰφίκλοιο παῖς τοῦ Φυλακίδαο·
 Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
 700 Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.
 Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν, Οἰλῆος ταχὺς υἱός,
 Ἰστατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν·

- Ἄλλ' ὥσσι' ἐν νεῷ βόε οἶνοπα πηκτὸν ἄροτρον,
 Ἴσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον· ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 708 Περυμνοῖσιν κερμέεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἰδρώς·
 Τὼ μὲν τὲ ζυγὸν οἶον εὖζοον ἀμφὶς ἔεργει,
 Ἰεμένω κατὰ ὠλπα· τεμεῖ δέ τε τέλσον ἀρούρης·
 Ὡς τὼ παρβιβῶντε μάλ' ἔστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἄλλ' ἦτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 710 Λῆκοι ἔπονθ' ἔταροι, οἳ οἱ σάκος ἐξιδέχοντο,
 Ὅπποτε μιν κάματος τε καὶ ἰδρῶς γούναθ' ἔκοιτο.
 Οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἔποντο·
 Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ·
 Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκῆρεας ἱπποδαμείας,
 714 Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκυκλούς καὶ μέλινα δοῦρα·
 Ἄλλ' ἄρα τύξουσιν καὶ εὐστρόφῳ οἶδς ἄνωγε
 Ἴλιον εἰς ἄμ' ἔποντο πεποιθότες· οἷσιν ἔπειτα
 Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων φήγγυντο φύλαγγας.
 Διήφαρ τοδ' οἳ μὲν πρόσθε, σὺν ἔντεσι δαυδαλείουσιν,
 720 Μύρναντο Τρωσὶν τε καὶ ἔκτορι χυλκοκορυστῇ·
 Οἳ δ' ὀπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον· οὐδέ τι χάρμης
 Τρῶες μυμνήσκοντο· συνεκλόνεον γὰρ οἵστοι.
 Ἐνθα κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσιν,
 725 Εἰ μὴ Πουλυδάμας Θρασὺν ἔκτορα εἶπε παραστάς
 ἔκτορ, ἀμήχανός ἐστι παραφύητοισι πιθίσθαι.
 Οὐνεκά τοι πέρι δῶκε θεὸς πολέμη' ἔργα,
 Τούνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιϊδμεναι ἄλλων;
 Ἄλλ' οὕπως ἅμα πάντι θυρήσεται αὐτὸς ἐλίσθαι.
 730 Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολέμη' ἔργα·
 [Ἄλλω δ' ὀρχηστὺν, ἐτέρω κίθαριν καὶ αἰοιδὴν·]
 Ἄλλω δ' ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εἰρύοπα Ζεὺς
 Ἐσθλόν, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι·
 Καὶ τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
 735 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
 Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δίδηεν·
 Τρῶες δὲ μεγάθυμοι, ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
 Οἳ μὲν ὑφισταῖσιν σὺν τεύχεσιν, οἳ δὲ μάχονται
 Πανυρότεροι πλεόνεσσι, κεδασθέντες κατὰ νῆας.
 740 Ἄλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους·
 Ἰνδ' ἐν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσάμεθα βουλήν,
 Ἴη κεν ἐνὶ νῆεσσι πολυκλήϊσι πέσωμεν,
 Αἷ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἥ κεν ἔπειτα
 Παρ νηῶν ἔλθωμεν ἀπήμονες· ἥ γὰρ ἔγωγε
 745 Δεῖδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ

Χρῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἄτος πολέμοιο
Μίμναι, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι οἶω.
Ὡς φάτο Πουλυδάμας· ἄδε δ' Ἑκτορι μῦθος ἀπήμεν,
[Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμάδι·]

760 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα περὸντα προςῆνδα·

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους·

Αὐτὰρ ἐγὼ κῆρ ἴμι, καὶ ἀντιῶν πολέμοιο·

Αἴψα δ' ἐλεύσομαι αὐτίς, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτέλλω.

Ἦ ἦα, καὶ ὠρμήθη, ὅρῃ νιφόντι ἰοικας,

765 Κεκληγώς, διὰ δὲ Τρώων πέτετ' ἦδ' ἐπικαύρων.

Οἱ δ' ἐς Πανθοίδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα

Πάντες ἐπισυέοντι, ἐπεὶ Ἑκτορος ἔκλυον αὐδὴν.

Αὐτὰρ ὁ Δηϊφοβὸν τε, βλήν θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα καὶ Ἄσιον, Τρτάκου υἱόν,

770 Φοῖτα ἀνὰ προμάχοις διζήμενος, εἴ που ἐφεύροι.

Τοὺς δ' εὖρ οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους·

Ἀλλ' οἱ μὲν δὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνησιν Ἀχαιῶν

Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες·

Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.

775 Τὸν δὲ τάχ' εὖρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσεως,

Διον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠῦκόμοιο,

Θαρσύνονθ' ἱτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Ἀρχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη αἰσχροῖς ἐπέευσιν·

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἡπεροπευτά!

780 Ποῦ τοι Δηϊφοβὸς τε, βλή θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας ἦδ' Ἄσιος, Τρτάκου υἱός;

Ποῦ δὲ τοι Ὀθρυονεύς; νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης

Ῥῖος αἰπεινή· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος Θεοειδής·

785 Ἑκτορ· ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι·

Ἄλλοτε δὴ ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο

Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάγκη γέλαιο μήτηρ.

Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἡγείρας ἐταίρων,

Ἐκ τοῦδ' ἐνθάδ' ἰόντες ὀμιλέομεν Δαναοῖσιν

790 Νωλεμῖως· ἔταροι δὲ κατέκταναν, οὓς σὺ μεταλλάξ.

Οἶω Δηϊφοβὸς τε βλή θ' Ἑλένοιο ἄνακτος

Οἰχισθόν, μακροῖσι τετυμμένω ἐγγείησιν

Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα· φόνον δ' ἤμυνε Κροῖων.

Νῦν δ' ἄρχ', ὅππῃ σε κραδίη θυμὸς τε κελεύει·

795 Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἄμ' ἐφόμεθ', οὐδὲ τί φημι

Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμις γε πάρεστιν.

Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι, καὶ ἑσσύμενον, πολεμίζειν.

Ὡς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφιοῦ φρίνας ἥρως.

- Βὰν δ' ἴμεν, ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν,
 790 Ἀμφὶ τε Κεβριόνην καὶ ἀμύμονα Πουλινδάρμαντα,
 Φάληκην Ὀρθαῖον τε καὶ ἀντίθεον Πολυφύτην,
 Πάλμυν τ' Ἀσκανίον τε, Μόρυν θ', υἱὸν Ἰηποτίωνος·
 Οἳ ῥ' ἐξ Ἀσκανίης ἐφιβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
 Ἰοὶ τῇ προτέρῃ· τότε δὲ Ζεὺς ὤρσε μάχισθαι.
 795 Οἳ δ' ἴσαν, ἀργαλείων ἀνέμων ἀτάλαντοι αἴελλη,
 ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς Διὸς εἰσι πέδονδε,
 Θεοπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἀλλ' ἰμίσγεται, ἐν δὲ τε πολλὰ
 Κύματα παφλαζόντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 Κυρτὰ φαληριώνοντα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', ἀντάρ' ἐπ' ἄλλοι
 800 Ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, ἀντάρ' ἐπ' ἄλλοι,
 Χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἔποντο.
 Ἐκτωρ δ' ἡγείτο, βροτολογίῳ ἴσος Ἀρηΐ,
 Πριαμίδης· πρὸ ἔθεν δ' ἔγεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐτίθη
 Ῥινοῖσιν πυκινὴν· πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός·
 805 Ἀμφὶ δὲ οἱ κροτάφοισι φαινή σείετο πῆληξ.
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειράτο προποδίζων,
 Εἴ πως οἱ εἴξαιεν ὑπασπίδια προβιβῶντι·
 Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.
 Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων·
 810 Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ· τίη δειδίσσαι αὐτῶς
 Ἀργείους; οὗτοι τι μάχης ἀδαήμενός εἰμεν,
 Ἀλλὰ Διὸς μάστιγι κακῇ ἰδάμηνεν Ἀχαιοί.
 Ἡ θ' ἦν που τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
 Νῆας· ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
 815 Ἴη κε πολὺ φθαίῃ εὐναιομένη πόλις ὑμῇ
 Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἀλοῦσά τε, περθομένη τε.
 Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὅπποτε φεύγων
 Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν,
 Θάσσοντας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους,
 820 Οἳ σε πόλινδ' οἴσουσι, κονίοντες πεδίλοιο.
 Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
 Αἰετὸς ὑψιπέτης· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς Ἀχαιῶν,
 Θάρσυντος οἰωνῷ· ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἐκτωρ
 Αἴαν ἁμαρτοεπὶς, βουγαῖε, ποῖον εἰεπες!
 825 Εἰ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς παῖς αἰγιόχοιο
 Εἴην ἡμῖνα πάντα, τέκοι δὲ με πότνια Ἥρη,
 Τιοίμην δ', ὥς τίετ' Ἀθηναίη καὶ Ἀπόλλων,
 Ὡς νῦν ἡμέρη ἦδε κακὸν φέρει Ἀργελοῖσιν
 Πᾶσι μάλ'· ἐν δὲ σὺ τοῖσι πιφῆσθαι, αἶ κε ταλάσῃ·
 830 Μῆναιε ἐμὸν δόρυ μακρόν, ὃ τοι χρὸς λειριόεντα
 Δάψει· αὐτὰρ Τρῶων κορέεις κύνας ἥδ' οἰωνοὺς

Δημῷ καὶ σάρακισσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο· τοὶ δ' ἅμ' ἔποντο
 Πηλῷ θεισπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὕπισθεν.
 335 Ἀργεῖοι δ' ἐτίρωθεν ἐπὶ πᾶσιν, οὐδ' ἐλάθοντο
 Ἀλκίης, ἀλλ' ἔμενον Τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
 Ἢχῇ δ' ἀμφοτέρω, ἔπειτ' αἰθίρεα καὶ Διὸς ἀνγύς.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ξ.

Clamoribus pugnae exterritus Nestor egreditur tabernaculo suo, in quo adhuc Machaonem recreabat, ut, quo res loco sit, exploret (1-26). Obviam ei veniunt ex vulneribus aegri, Agamemno, Ulysses, et Diomedes, eadem de causâ progressi; quorum primus, de belli exitu pridem anxius, nunc, vallum prorutum videns, rursus fugam meditatur (27-81). Hoc consilium improbat Ulysses, Diomedes autem persuadet omnibus, ut in praelium redeant suosque praesentiâ certe atque hortatu adjuvent; simul euntem Agamemnonem solatur, et exercitum confirmat Neptunus (82-152). Interea Juno, ut Achivorum laborem sublevet, ornat paratque se ad Jovem in Idâ uxoriis illecebris deleniendum; quam ob rem a Venere cestum mutatur, et ex Lemno arcessit Somnum, qui deum in soporem committat (153-351). Huic tempori insidiatus, Somno auctore, Neptunus, fortunam Achivorum promptius auxiliando restituit (352-401). Hector, ab Ajace ictu lapidis percussus, deficit animo, atque a sociis suis asportatur curaturque (402-439). Jam renovatis animis pugnantes Achivi Trojanos a navibus avertunt, Ajace imprimis minore fugatos persequente (440-522).

Δ ι ὀ ς ἀ π ά τ η .

- Νίστορα δ' οὐκ ἔλῃθεν ἱαχή, πίνοντά περ ἔμπης,
 'Αλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεια πτερόεντα προσήνδα·
 Φράζεο, διε Μαχάον, ὅπως ἔσται ταῖδε ἔργα·
 Μελίων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή θαλερῶν αἰζῶν.
 5 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἶθροπα οἶνον,
 Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη
 Θερμήην, καὶ λούσῃ ἀπο βρότον αἵματοεντα·
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἔλθὼν τάχα εἰσομαι ἐς περὶωπὴν.
 Ὡς εἰπὼν σάκος εἴλε τετυγμένον νῖος ἰοῖο,
 10 Κεῖμενον ἐν κλισίῃ, Θρασυμήδεος ἱπποδῆμοιο,
 Χαλκῆ παμφαῖρον· ὃ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἰοῖο.*

- Εἴλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Στῇ δ' ἐκτὸς κλισίῃς, τεύχεα δ' εἰσίδεν ἔργον αἰεκέες,
 Τους μὲν οὔριόμηνους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεῖν,
 15 Τρῶας ὑπερθύμους· ἐρείπειτο δὲ τείχος Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλγος μέγα κύμυτι κωφῷ,
 Ὅσσόμενον λιγίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
 Αὐτῶς, οὐδ' ἄρα τε προκυλινδεται οὐδετέρῳσσι,
 Πᾶν τινα κεκρίμενον καταβήμεται ἐκ Διὸς οὐρόν·
 20 Ὡς ὁ γέρον ὤψμαίτε, δαΐζόμενος κατὰ θυμόν
 Διχθυδί, ἥ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπόων,
 Μί μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, ποιμένα λαῶν.
 Ἰδὲ δὲ οἱ φροῖοντι δαΰσσατο κέρδιον εἶναι,
 Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἄλλήλους ἐνάρϊζον,
 25 Μαρνάμενοι· λάκε δὲ σφι περὶ χροῖ χαλκός ἀτειρέης,
 Νυσομένων ἔφευλν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
 Νίστορι δὲ ξύμβληντο Διοτρεφίης βασιλῆες,
 Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσσι βεβλήατο χαλκῷ,
 Τυδεΐδης Ὀδυσσεύς τε καὶ Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων.
 30 Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύνατο νῆες
 Θῖν' ἐφ' ἅλός πολιῆς· τὺς γὰρ κρώϊας πεδίονδε
 Εἵρυσαν, αὐτὰρ τείχος ἐπὶ πρύμνησιν ἴδμεσαν.
 Οὐδὲ γὰρ οὐδ', εἰρέες περ ἑὼν, ἰδυνήσατο πάσας
 Αἰγυαλὸς νῆας χαδεῖν· στείλοντο δὲ λαοί·
 35 Τῷ ῥα προκρούσας ἔρυσαν, καὶ πλησαν ἀπάσης
 Ἠϊόνος στόμα μακρόν, ὅσον συνειργαθὸν ἄχραι.
 Τῷ ῥ' οἷγ' ὀψέοντες αὐτῆς καὶ πολέμοιο,
 Ἐγχεῖ ἐρειδόμενοι, κλον αἰθροί· ἄχνητο δὲ σφιν
 Θυμός ἐνὶ στήθεσσι· ὁ δὲ ξύμβλητο γεραίός,
 40 Νίστωρ, πτῆξε δὲ θυμόν ἐνὶ στήθεσσι·ν Ἀχαιῶν
 Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων·
 ὦ Νίστορ Νηληϊάδη, μέγα κῆδος Ἀχαιῶν,
 Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήτορα δεῦρ' ἀφικάνεις;
 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι τελίσῃ ἔπος ὄβριμος Ἔκτωρ,
 45 Ὡς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρῳείσσ' ἀγορεύων,
 Μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ὀλίον ἀπονέεσθαι,
 Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρήσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
 Κῆνος τῶς ἀγόρευε· τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται.
 ὦ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι εὐκνήμιδες Ἀχαιοί
 50 Ἐν θυμῷ βύλλονται ἔμοι χόλον, ὥς περ Ἀχιλλεὺς,
 Οὐδ' ἰθίλοισι μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι τέεσσιν.
 Τὸν δ' ἡμίθει· ἔπειτα Γερήνιος ἱππότα Νίστωρ·
 Ἥ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχεται, οἷδ' ἐκὼν ἄλλως
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς πυρατεκτίνηται.

- 55 Τείχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν,
 Ἀφθήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίσστον ἔχουσιν
 Νωλεμέσ· οὐδ' ἂν ἐτι γνολῆς, μάλα περ σκοπιάζων,
 Ὀπποτέρωθεν Ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται·
 60 Ὡς ἐπιμῖξ πτείνονται, αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
 Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ἴσται τάδε ἔργα,
 Εἴ τι νόος ρίξει· πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κτελεύω
 Δύμεναι· οὐ γάρ πως βεβλημένον ἔστι μάχεσθαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 65 Νίστορ, ἐπιιδὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται,
 Τείχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδέ τι τάφρος,
 Ἥ ἐπὶ πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ἔλποντο δὲ θυμῷ
 Ἀφθήκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἰλαρ ἔσσεσθαι·
 Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
 70 Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἀργεος ἐνθάδ' Ἀχαιοὺς.
 Ἥδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν·
 Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν
 Κυδάνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 75 Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
 Ἐλκωμεν, πασας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἄλα διαν·
 ῥῥι δ' ἐπ' εὐνάων ὀρμήσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ
 Νῦξ ἀβρότη, ἣν καὶ τῇ ἀπόσχονται πολέμοιο
 Τρῶες· ἔπειτα δὲ κεν ἔρυσσάμεθα νῆας ἀπάσας.
 80 Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν, οὐδ' ἂν ἄν' ἄνκτα.
 Βέλτερον, ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἢ ἐάλωῃ.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 Ἀτρεΐδῃ, ποῖόν σε ἔπος φύγῃ ἕρκος ὀδόντων!
 Οὐλόμεν', αἶθ' ὥφελλες ἀεικέλιον στρατοῦ ἄλλον
 85 Σημαίνειν, μὴδ' ἄμμιν ἀνασσεῖμεν· οἷσιν ἄρα Ζεὺς
 Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
 Ἀργαλίου πολέμους, ὅφρα φθιόμεσθα ἔκαστος.
 Οὕτω δὴ μέμονας Τρῶων πόλιν εὐρύαγυιαν
 Καλλίψειν, ἣς εἶνεκ' οἴζυομεν κακὰ πολλὰ;
 90 Σίγα, μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
 Μῦθον, ὃν οὐ κεν ἀνὴρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
 Ὅστις ἐπίστατο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
 Σκηπτουχός τ' εἴη, καὶ οἱ πειθοίαιτο λαοὶ
 Τραιοῖδ', ὅσσοισιν σὺ μετ' Ἀργείοισιν ἀνάσσεις·
 95 [Νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες·]
 Ὅς κίλσαι, πολέμοιο συνεσταάτος καὶ αὐτῆς,
 Νῆας εὐσεύλους ἄλαδ' ἑλκόμεν, ὅφρ' ἐτι μάλλον

- Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γίνηται, ἐπικρατιόουσὶ περ ἔμπης,
 Ἡμῖν δ' αἰπὺς ὀλεθρὸς ἐπιφθίπη. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ
 100 Σχῆσουσιν πόλεμον, νηῶν ἄλλαδ' ἔλκομενάων,
 Ἄλλ' ἀποπαπτανιόουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
 Ἐνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται, ὄρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
 105 Ἀργαλίῃ· ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
 Νηας εὐσεέλμους ἅλαδ' ἑλέμεν νίης Ἀχαιῶν.
 Νῦν δ' εἴη, ὅς τῃςδ' ἄ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
 Ἥ νείος, ἥ ἐ παλαιός· ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένῳ εἴη.
 Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
 110 Ἐγγὺς ἀντήρ — οὐ δηθὰ ματεύσομεν — αἶ κ' ἐθέλητε
 Πείθεσθαι· καὶ μῆτι κάτῳ ἀγάσθητε ἕκαστος,
 Οὐνεκα δὴ γενεῇφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν·
 Πατὴρ δ' ἐξ ἀγμοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὐχομαι εἶναι.
 [Τυδείος, ὃν Θηβῆσι χυτὴ κατὰ γαῖα κάλυψεν.]
 115 Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγίνοντο,
 ὦλκτον δ' ἐν Πλευρώνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
 Ἄγχιος ἡδὲ Μίλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότης Οἰνεύς,
 Πατὴρ δ' ἐμοῖο πατὴρ· ἀρετὴ δ' ἦν ἔσχατος αὐτῶν.
 Ἄλλ' ὃ μὲν αὐτόθι μῆνιν· πατὴρ δ' ἐμός Ἀργεῖ νάσθη,
 120 Πλαγχθεῖς· ὥς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 Ἀδρήστοιο δ' ἔγχευ θυγατρῶν, ναῖε δὲ δῶμα
 Ἀφνειῶν βιότοιο, ἅλῃς δὲ οἱ ἦσαν ἄρουραι
 Πυροφόροι, πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς,
 Πολλὰ δὲ οἱ πρόβατ' ἔσκε· κέκαστο δὲ πάντας Ἀχαιοὺς
 125 Ἐγχείη· τὰ δὲ μέλλει ἀκούμεν, ὥς ἐτέον περ.
 Τῷ οὐκ ἂν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλικτα φάντες,
 Μῦθον ἀτιμήσατε πεφασμένον, ὃν κ' εὐ εἶπω.
 Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε, καὶ οὐτάμενοι περ, ἀνάγκη
 Ἐνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν ἐχώμεθα δηϊοτῆτος·
 130 Ἐκ βελίων, μὴ πού τις ἐφ' ἔλκει ἔλκος ἄρηται·
 Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνέσομεν, οἱ τοπάρους περ
 Θυμῷ ἦρα φέροντες ἀφεισῖασ', οὐδὲ μαχονται.
 ὦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἤρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο·
 Βᾶν δ' ἴμεν, ἤρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 135 Οὐδ' ἀλσασχοπιὴν εἴχε κλυτὸς Ἑννοσίγαιος,
 Ἄλλα μετ' αὐτοὺς ἤλθε, παλαιῷ φωτὶ ἰοικώς·
 Δεισιτερὴν δ' ἔλε χεῖρ' Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδου,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πεφρόεντα προσηύδα·
 Ἀτρεΐδην, νῦν δὴ που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
 140 Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν

- Δερκομένῳ· ἐπεὶ οὐ οἱ ἔνι φρενες, οὐδ' ἤβαια.
 Ἄλλ' ὃ μὲν ὥς ἀπόλοιτο, θεὸς δὲ ἐσιφλώσειεν!
 Σοὶ δ' οὐπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτιέουσιν·
 Ἄλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 145 Εὐρὺ κοτίσουσιν πεδίον· σὺ δ' ἐπόψεται αὐτὸς
 Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς εἰπὼν μέγ' αὔσεν, ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
 Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἤ δεκάχιλοι
 Ἄνδρες ἐν πολέμῳ, ἱριδα θυνάγοντες Ἄρηος·
 150 Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὅπα κρείων Ἐνοσίχθων
 Ἰκεν· Ἀχαιοῖσιν δὲ μέγα σθένος ἔμβυαλ' ἐκάστω
 Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἴφρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσιν
 Στάσ' ἐξ Οὐλύμποιο ὑπὸ ῥίου· αὐτίκα δ' ἔγχε
 155 Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνευσαν,
 Αὐτοκασίγνητον καὶ διαῖρα, χυῖρε δὲ θυμῷ·
 Ζήνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης
 Ἦμενον εἰσεῖδε· στυγερός δὲ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
 Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἴφρη,
 160 Ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς τόον υἱιόχοιο.
 Ἴδης δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φνίετο βουλή,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην, εὐ ἐντύνασαν αὐτήν,
 Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθίειν φιλότιτι
 Ἥλχοιῃ, τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
 165 Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν ἰδὲ φρεσὶ πενκαλίμῃσιν.
 Ἢν δ' ἔμην ἐς θάλαμον, τὸν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευσεν,
 Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν
 Κληῖδι κρυπτῇ, τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῆγεν.
 Ἔνθ' ἤγ' εἰσελθούσα, θύρας ἐπέθηκε φαινιάς.
 170 Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χρόους ἱμερόεντος
 Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἑλαιῷ,
 Ἀμβροσίῳ, ἰδανῷ, τό ῥά οἱ τεθνωμένον ἦεν·
 Τοῦ καὶ κινυμένοιο Διὸς κατὰ χηλκοβατὲς δῶ,
 Ἐμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἔκει αὐτμή.
 175 Τῷ ῥ' ἤγε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἰδὲ χαίτας
 Πτεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἐπλεξε φαινοῦς,
 Καλοῦς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἱατὸν ἔσαθ', ὃν οἱ Ἀθήνη
 Ἔξυσ' ἀσκήσασα, τίθει δ' ἐνὶ δαίδυλα πολλά·
 180 Χρυσείῃς δ' ἐνετήσι κατὰ στήθος περὸν ἄτο.
 Ζώσατο δὲ ζώην, ἑκατὸν θινάτοισ ἀμρυῖαν·
 Ἐν δ' ὕρα ἔρματα ἔχεν ἐυτρήτοισι λοβοῖσιν,
 Τρίγλῃνα, μορόεντι· χάρις δ' ἀτελάμετο πολλή.

- Κρηδύμεν δ' ἐφ' ὑπέρθε καλύψατο δια θεῶν,
 185 Καλῶ, νηγατέω· λευκὸν δ' ἦν, ἥλιος ὥς.
 Πρὸς δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πίδαλα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πάντα περὶ χροῦ θήκατο κόσμον,
 Βῆ ὃ ἔμιν ἐκ θαλάμοιο, καλεσσαμένη δ' Ἀφροδίτην,
 Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 190 Ἢ ῥά νῦ μοι τι πίθοιο, φίλον τέκος, ὅ,τι κεν εἴπω;
 Ἴδ' κεν ἀρνήσαιο, κοίτεσσαμένη τόγε θυμῷ,
 Οὐνεκ' ἐγὼ Λαταοῖσι, σὺ δὲ Τρῳαῖσιν ἀρχαίης;
 Τὴν δ' ἡμίζειτ' ἔπειτα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 Ἥρη, πρόσθα θεά, θυγάτερ μέγαλοιο Κρόνιοι,
 195 Αὔδα ὅ,τι φρονεῖς· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 Δὸς νῦν μοι φιλότῃτα καὶ ἥμερον, ὥτε σὺ πάντας
 Δαμῇ ἀθανάτους ἦδ' ὀνητοὺς ἀνθρώπους.
 200 Εἴμι γὰρ ὀφομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὀλεανόν τε, θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 Οἳ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐὺ τρίφον ἦδ' ἀτίταλλον,
 Διξαμένοι Πείης, ὅτε τα Κρόνον εὐρύνοπα Ζεὺς
 Γαίης νέρθε καθεῖς καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης·
 205 Τοὺς εἴμ' ὀφομένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 Ἰδὼν γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Κύνῃς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χολὸς ἔμπεισε θυμῷ.
 Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθούσα φίλον κῆρ,
 Εἰς εὐνὴν ἀνίσαιμι ὁμωθῆναι φιλότῃτι,
 210 Αἰεὶ κί σφι φίλῃ τε καὶ αἰδοίῃ καλεοίμην.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη·
 Οὐκ ἐστ', οὐδὲ ἔοικε, τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι·
 Ζητὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκόλησιν ἰάνεις.
 Ἢ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
 215 Ποικίλον· ἐνθα δὲ οἱ θαλκτιρία πάντα τέτυκτο·
 Ἐνθ' ἐνὶ μὲν φιλότῃς, ἐν δ' ἥμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς
 Πάρφασις, ἣτ' ἐκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
 Τὸν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσίν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ νῦν, τοῦτον ἱμάντα τέφ' ἐγκάθιτο κόλῳ,
 220 Ποικίλον, ὃ ἐνὶ πάντα τετεύχεται· οἷδ' ἐσέ φημι
 Ἀρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ,τι φρεσὶ σῆσι μενοινᾷς.
 Ὡς φάτο· μειδῆσεν δὲ βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Μειδῆσασα δ' ἔπειτα ἰὼ ἐγκάθιτο κόλῳ.
 Ἢ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη·
 225 Ἥρη δ' αἶψασι λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο,
 Πιερίην δ' ἐπιβῆσα καὶ Ἰμαθίην ἐρατεινὴν,

- Στάει' ἔφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόεντα,
 Ἀκροτάτας κορυφάς· οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖν·
 Ἐξ' Ἀθώω δ' ἐπὶ πόντον ἐβίβαστο κυμαίνοντα,
 230 Ἀήμονα δ' εἰσαφίκαε, πόλιν θείοιο Θουάτος.
 Ἐνθ' ἴππῳ συμβλητο, κασιγνήτῳ Θανάτιοι,
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἦγε, ἄραξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων·
 Ἦ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
 235 Πείθευ· ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι ἰδεῖω χάριν ἤματα πάντα.
 Κοίμησόν μοι Ζητὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὅσσοι φαίνω,
 Αὐτίκ' ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλίσσομαι ἐν φιλότῳ.
 Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἀφθιτον αἰεὶ,
 Χρύσειον· Ἰφαιστός δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυῖας
 240 Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρήνων ποσὶν ἦσσι,
 Τῷ κεν ἐπισχολῆς λιπαροὺς πόδας εἰλυπινύξων.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος Ἴππος·
 Ἦρῃ, πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλιοι Κρόνιοι,
 Ἄλλον μὲν κεν ἔγωγε θεῶν αἰεγεγετάων
 245 Ρέα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ρέεθρα
 Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται·
 Ζητὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίουτος ἄσπον ἰκοίμην,
 Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύει·
 Ἦδθ' γάρ με καὶ ἄλλο τειρ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ,
 250 Ἥματι τῷ, ὅτε κείνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός
 Ἐπλεεν Ἰλιόθεν, Τρώων πόλιν ἐξυλαπάσας.
 Ἦτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
 Νήδυμος ἀμφιχυθεὶς· σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
 Ὅρσας ἀργαλίων ἀνέμων ἐπὶ πόντον αἴτας·
 255 Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας,
 Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλῖπαιεν,
 Ῥιπτάων κατὰ δῶμα θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πᾶντων
 Ζήτει· καὶ κ' ἐμ' αἶστον ἀπ' αἰθέρος ἐμβλεῖ πόντος,
 Εἰ μὴ Νῦξ δμητεια θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν·
 260 Τὴν ἰκόμην φεύγων· ὁ δ' ἐπαύσατο, χοιόμενός περ.
 Ἀῖετο γάρ, μὴ Νυκτὶ θοῇ ἀποθνήμια ἔρδοι.
 Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 Ἦγε, τίη δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς;
 265 Ἦ φῆς, ὥς Τρῶεσσιν ἀρηξίμεν ἐνρύοπα Ζῆ-
 Ν', ὥς Ἰφρακλῆος περιχρῶσαστο, παιδὸς ἰοῖο;
 Ἄλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κ' εἰ τοι Χυρίτων μίαν ὀπλοτεράων
 Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλήσθαι ἄκοιτιν.
 [Πασιδίην, ἥς αἰὲν ἐλλδαίη ἤματα πάντα.]

- 170 "Ὡς φάτο· χήρατο δ' Ἰπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα·
 Ἄγρει τὺν μοι ὁμοῦσον ἄνακτον Στυγὸς ὕδωρ·
 Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἔλε χθόνα πολυβότειραν,
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἄλλα μαρμαρέην· ἵνα νῶϊν ἅπαντες
 Μάρτυροι ὣς· οἳ ἔνευθε θεοὶ, Κρόνον ἀμφὶς ἑόντας·
 175 Ἢ μὲν ἐμοὶ δώσειν Χαρίτων μίαν ὀπλοτεράων,
 Πασιδίην, ἧς αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
 "Ὡς ἵφαι· οὐδ' ἀπείθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 ὦμνεν δ' ὥς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
 Τούς· Ἰποταρταρίου, οἳ Τιτῆνες καλεῖσθαι.
 180 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὕμουέν τε, τελευτήσεν τε τὸν ὄρκον,
 Τὼ βήτην, Λήμνου τε καὶ Ἰμβρου ἄστν λιπόντες,
 Ἥϊρα ἰσσημέτω, ῥίμφα πρῆυσσonte κέλευθον.
 Ἰδὼν δ' ἱκέσθην πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν,
 Λεκτόν, ὃθι πρῶτον λιπέτην ἄλα· τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
 185 Βήτην· ἀκροαίτη δὲ ποδῶν ὕπο σιέτο ὕλη.
 Ἐνθ' Ἰπνος μὲν ἔμεινε, πάρος Διὸς ὅσπερ ἰδέσθαι,
 Εἰς ἐλαίην ἀναβῆς περιμήκειον, ἧ τότ' ἐν Ἰδῇ
 Μακροτάτῃ πεφυυῖα δι' ἡέρος αἰθέρ' ἱκανεν·
 Ἐνθ' ἦσι· ὅσοισιν πεπνυκαυμείος εἰλατίνοισιν,
 190 Ὀρείδι λιγυρῇ ἐναλλυχίος, ἦντ' ἐν ὄρεσιν
 Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
 Ἥρῃ δὲ κραιπνῶς προσεβίησεντο Ἰφάρκον ἄκρον
 Ἰδης ὕψηλῃς· ἶδε δὲ νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ὡς δ' ἶδεν, ὥς μιν ἔρωσ πυκινὰς φρένας ἀμφικάλυψεν,
 195 Οἷον ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότῃτι,
 Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
 Στῆ δ' αὐτῆς προπύροισεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Ἥρῃ, πῇ μεμαυῖα κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
 Ἰπποὶ δ' οὐ παρέασι καὶ ἄρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.
 200 Τὸν δὲ δολοφρονοῦσα προσηύδα πότνια Ἥρῃ·
 Ἐρχομαι ὀφυσμένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
 Ὀκλαστόν τε, θιῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν,
 ὅκ μ' ἐν σφοῖσιν δόμοισιν ἐν τρέφον ἡδ' αἰτιάλλον·
 Τούς εἰμ' ὀφυσμένη, καὶ σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
 205 Ἰδὼν γὰρ θερὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
 Ἰννῆς καὶ φιλότῃτος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ἰπποὶ δ' ἐν πρυμνωρίῃ πολυπίδακος Ἰδης
 Ἑταῖα· οἳ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερῇν τε καὶ ἔγρην.
 Νῦν δὲ σέυ εἵνεκα δεῖρο κατ' Οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
 210 Λήχῃ μοι μετέπειτα χυλοῖσται, αἳ κς σιωπῇ
 Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυρρόου Ὀκλειοῖο.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·

- Ἥρη, καῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὄρηθηθῆναι.
 Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃτι τραπείλομεν εὐνηθέντε.
 316 Οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὦδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
 θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσαν.
 Οὐδ' ὁπότε ἤρασάμην Ἰερινίης ἀλόχοιο,
 ἥ τέκε Παιρίθοον, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντον.
 Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλιψύρου Ἀκρισιωῆς,
 320 ἥ τέκε Περσηά, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
 Οὐδ' ὅτε Φοῖνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
 ἥ τέκε μοι Μίνω τε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
 Οὐδ' ὅτε περ Σιμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ Θήβῃ,
 ἥ ῥ' Ἑρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
 325 ἥ δὲ Διώνυσον Σιμῆλ τέκε, χαρμα βροτοῖσιν.
 Οὐδ' ὅτε Δῆμητρος καλλιπλοκύμοιο ἀνάσσης.
 Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος, οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
 Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καὶ με γλυκὺς ἱμερος αἰρεῖ.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσεγῆδα πύτνια Ἥρη.
 330 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Εἰ νῦν ἐν φιλότῃτι λιλαιεαι εὐνηθῆναι
 ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα.
 Πῶς κ' ἔοι, εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετῶν
 εὐδοντ' ἀθρήσεια, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθῶν
 335 Περφράδοι; — οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νοοίμην,
 ἔξ εὐνῆς ἀνστάα· νειμωσσητὸν δὲ κεν εἴη.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ῥ' ἐθέλεις, καὶ τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
 ἔστιν τοι θάλαμος, τὸν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν,
 Ἥφαιστος, πυκνῶς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπήρσεν.
 340 Ἐνθ' ἵομεν κείοντες, ἐπεὶ νῦ τοι εὐαδεν εὐνή.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς.
 Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δειδίδι, μήτε τιν' ἀνδρῶν,
 ὄψεσθαι· τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω,
 Κρύσειον· οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι Ἥελιός περ,
 345 Οὔτε καὶ ὀξύτατον πῖλεται φάος εἰσορούασθαι.
 Ἥ βα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἦν παράκοιτιν.
 Τοῖσι δ' ὑπὸ χθονὶ δια φύνε νεοθηλῆα ποίην,
 Λωτόν θ' ἐρσηέντα ἰδὲ κρόκον ἦδ' ὑάκινθον,
 Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψός' ἔειργεν.
 350 Τῷ ἐνὶ λεξάσθῃν, ἐπὶ δὲ νεφέλῃν ἔσσαντι
 Καλὴν, χρυσεὴν· στυλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔρσαι.
 Ὡς ὁ μὲν ἀτρέμενος εὐδὲ πατὴρ ἀνὰ Γαργάφῃ ἄκρῃ,
 ἔπηνε καὶ φιλότῃτι δαμείας, ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
 Βῇ δὲ θεῖν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νῆδυμος Ἵππος,
 355 Ἀγγελίην ἐρέων γαίηχῳ Ἐννοσιγαίῳ.

- Ἄγχου δ' ὑπτάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἠρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυνε,
 Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εἴδῃ
 Ζεύς· ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυσα·
 260 Ἥρη δ' ἐν φιλοίῃτῃ παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ὤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φύλ' ἀνδραίπων·
 Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
 Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορῶν ἐκέλευσεν·
 Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην,
 265 Πριάμίδῃ, ἵνα νῆας ἔλῃ, καὶ κῦδος ἄρῃται;
 Ἄλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ, καὶ εὔχεται, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι μένει κεχλωμένος ἤτορ.
 Κείνου δ' οὔτε λῆν ποθ' ἔσυσται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
 Ἥμεις ὀτρυνώμεθα ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
 270 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἰπω, περὶθώμεθα πάντες.
 Ἀσπίδες ὅσσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἡδὲ μέγισται,
 Ἐσθάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορυθέσσιν
 Κρίψαντες, χερσὶν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
 Ἴομεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημί
 275 Ἕκτορα Πριάμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
 [Ὅς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὦμφ,
 Χεῖροσι φωτὶ δοτῶ, ὃ δ' ἐν ἀσπίδι μεῖζονι δῦτῶ.]
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦ δ' ἐπὶ δόρτο.
 Τῦνς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ,
 280 Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε καὶ Αἰτρείδης Ἀγαμέμνων·
 Ὀχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, Ἀρήϊα τεύχε' ἀμείβον.
 Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χίρῃα δὲ χεῖροσι δόσκεν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἔσαντο περὶ χροῦ νῶροπα χαλκόν,
 Βάν ῥ' ἔμην· ἤρχε δ' ἄρα σφί Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 285 Διτὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχέῃ,
 Εἴκελον ἀστεροπῇ· τῷ δ' οὐ θίμης ἐστὶ μιγῆναι·
 Ἐν δαΐ λευγαλή, ἀλλὰ θεὸς ἰσχάνει ἄνδρας.
 Τρώας δ' αὐθ' ἱτέρωθεν ἐκόσμει φαιδῖμος Ἕκτωρ.
 Δὴ ῥα τότε αἰνοτάτην ἱριδα πτολίμωιο τάνυσσαν
 290 Κνανογαῖτα Ποσειδάων καὶ φαιδῖμος Ἕκτωρ,
 Ἦτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὃ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
 Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νῆας τε
 Ἀργείων· οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλήτῳ.
 Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοᾷα ποτὶ χέρσον,
 295 Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ Βορέῳ ἀλεγεινῇ·
 Οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰδομένοιο.
 Οὐμός ἐν βήσσης, ὅτε τ' ὤρετο καίεμεν ὕλην·
 Οὔτ' ἀνέμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν

- Ἡπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων·
 400 Ὅσση ἄρα Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἐπλετο φωνή,
 Δεινὸν αὐσάντων, οἳ ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Αἶαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἴκτωρ
 Ἐγχεῖ, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτεν,
 Τῇ ῥα δύνω τελαμῶνε περι στήθεσσι τετάσθην.
 405 Ἦτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροῆλου·
 Τῷ οἱ θυσάσθην τέρενα χροά. χῶσατο δ' Ἐκτωρ,
 Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
 Ἀφ' ὃ ἐτάρων εἰς ἔθρος ἐχάζετο, Κῆρ' ἀλειύνων.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιοῖντα μέγας Τελαμώνιος Αἴας
 410 Χερμαδίῳ, τὰ ῥα πολλὰ, θοάων ἔχματα νηῶν,
 Παρ' ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο· τῶν ἐν αἰέρας,
 Στῆθος βεβλήκειν ὑπὲρ ἄντυγος, ἀγχόθι δειρῆς·
 Στρώμβον δ' ὥς ἔσσυε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντη.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ πληγῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπη θρῦς
 415 Προφύγιος, δεινὴ δὲ θεείου γίγνεται ὁδμή
 Ἐξ αὐτῆς· τὸν δ' οὐπερ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἰδῆται,
 Ἐγγὺς ἰὼν· χαλεπὸς δὲ Διὸς μέγαλοιο κεφανρός·
 Ὡς ἔπιο, Ἐκτορος ὠκα χαμαὶ μέτος ἐν κονίῃσιν.
 Χειρὸς δ' ἐκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπίς ἐάφθη,
 420 Καὶ κόρυς· ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπὶ δραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, ἀκόντιζον δὲ θαμειᾶς
 Αἰχμᾶς· ἀλλ' οὐτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
 Οὐτάσαι, οὐδὲ βαλεῖν· πρὶν γὰρ περιβῆσαν ἄριστοι,
 425 Πουλυδάμας τε καὶ Αἰνείας καὶ διὸς Ἀγένορ,
 Σαρπηδῶν τ', ἀρχὸς Λυκίων, καὶ Γλαῦκος ἀμύμων·
 Τῶν δ' ἄλλων οὐτις εὖ ἀκήδεσεν, ἀλλὰ πάροιθιεν
 Ἀσπίδας ἐν κύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἐταῖροι
 Χερσὶν αἰεταντες φέρον ἐκ πόρου, ὄφρ' ἴκεθ' ἵππους
 430 Ὀκίας, οἳ οἱ ὅπισθε μάχης ἤδὲ πτολέμοιο
 Ἔστασαν, ἥνιοχόν τε καὶ ἄρματα ποικίλ' ἔχοντες·
 Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἵζον ἐϋφρέϊος ποταμοῖο,
 Δῖανθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 435 Ἐνθα μιν ἔξ ἵππων πέλασαν χθονί, καὶ δὲ οἱ ὕδωρ
 Χεῦαν· ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ἐξόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα, κελαινεφές αἶμ' ἀπέμυσεν
 Αὐτὶς δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί, τῷ δὲ οἱ ὅσους
 Νηὶ ἐκάλυψε μέλαινα· βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.
 440 Ἀργεῖοι δ' ὥς οὖν ἶδον Ἐκτορα νόσφι κιάντα,
 Μᾶλλον ἐπὶ Τρώεσσι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.

- Ἐνθα πολὺν πρῶτιστος Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
 Σάτιον οὐτ' αἶε θυρὶ μετάλμενος ὀξύνοντι,
 Ἥροπιδην, ὃν ἄρα Νύμφη τέκε τῆς ἀμύμων
 445 Ἥροπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας Σαινιόεστος·
 Τὸν μὲν Ὀϊλιάδης δουρικλυτός, ἐγγύθεν ἔλθων,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην· ὃ δ' ἀνετράπετ', ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
 Τρῶες καὶ Δαναοὶ σὺνταγον κρατερὴν ὑσμίνην.
 Τῷ δ' ἐπὶ Πουλυδάμας ἐγχείσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
 450 Πανθοίδης· βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον,
 Τῶν Ἀρηλύκοιο· δι' ὦμου δ' ὄβριμον ἔγχος
 ἔσχεν· ὃ δ' ἐν κοίῃσι πειῶν ἔλε γαίαν ἀροστώ.
 Πουλυδάμας δ' ἐκπαγλὸν ἐπένευστο, μακρὸν αὔσας·
 Οὐ μὰρ αὐτ' οἶω μεγαθύμου Πανθοίδαο
 455 Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἄλιον πηδῆσαι ἄκορτα,
 Ἄλλ' αἱ τις Ἀργείων κόμισε χροῖ· καὶ μιν οἶω
 Αὐτῷ σκηπτομενον κατίμεν δόμον Ἰδίδος εἶσω.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργεῖοισι δ' ἄχος γένετ'· εὐξαμένοιο·
 Αἶαντι δὲ μάλιστα θαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
 460 Τῷ Τελαμωνιάδῃ· τοῦ γὰρ πῖσεν ἄγχι μάλιστα.
 Καρκαλίμως δ' ἀπιόντος ἀκόντισε θυρὶ φαινώ.
 Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο Κῆρα μέλαιναν,
 Λικριφὶς αἶψας· κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱός,
 Ἀρχιλόχος· τῷ γὰρ ὅα θεοὶ βούλευσαν ὀλεθρον.
 465 Τὸν ῥ' ἔβαλεν, κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συντοχμῷ,
 Νείατον αὐτράγαλιν· ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τέροντε·
 Τοῦ δὲ πολὺν πρότερον κεφαλῇ, στόμα τε, ῥινὴς τε
 Οὐδεὶ πλητ', ἤπερ κνήμῃ καὶ γούνα πιδόντος.
 Αἴας δ' αὐτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι·
 470 Φράζεο, Πουλυδάμα, καὶ μοι νημερτὲς ἐνίσπε·
 Ἢ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
 Ἄξιος; οὐ μὲν μοι κακὸς εἶδεται, οὐδὲ κακὸν ἔξ,
 Ἀλλὰ κασιγνήτος Ἀντήνορος ἱπποδάμιοι,
 Ἢ παῖς· αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐώκει.
 475 Ἢ ῥ' ἐν γινώσκων· Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἐνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιωτίον οὐτ' αἶε θυρὶ,
 Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαῖος· ὃ δ' ὕφειλε ποδοῖν.
 Τῷ δ' Ἀκάμας ἐκπαγλὸν ἐπένευστο, μακρὸν αὔσας·
 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι!
 480 Οὐ θὴν οἰκισὶν γε πόνος τ' ἔσται καὶ οἷζυς
 Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὥδε κατακτανέσθαι καὶ ὕμμες.
 Φράζεσθ', ὥς ὕμιν Πρόμαχος δεδμημένος εὐδεῖ
 Ἐγχει ἐμῷ· ἵνα μήτι κασιγνήτιό γε ποιγῇ
 Διὸς ἄντικτος ἔη. τῷ καὶ κί τις εὐχεται ἀντὶ

- 488 Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα λιπέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ'· εὐξάμενοιο.
 Πηνέλεω δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὕρινεν·
 Ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος· ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἔρωήν·
 Πηνελέοιο ἄνακτος· ὃ δ' οὔτισεν Ἴλιονῆα,
 490 Τῶν Φόρβαντος πολυμήλου, τὸν ἑα μάλιστα
 Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὕπασσεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μούνον τέκεν Ἴλιονῆα·
 Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὐτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα.
 Ἐκ δ' ὥσε γλήνην· δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸς
 495 Καὶ διὰ ἱνίου ἤλθεν· ὃ δ' ἔειπε, χεῖρε πεινύσας
 Ἀμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Αὐχένα μέσσον ἔλασσε, ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε,
 Αὐτῇ σὺν πῆληκι, κάρη· ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
 Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ· ὃ δὲ φη, κώδειαν ἀνασχῶν,
 500 Πίφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 Εἰπέμεναί μοι, Τρῶες, ἀγαθοῦ Ἴλιονῆος
 Πατρὶ φίλω καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
 Οὐδέ γάρ ἡ Προμήχοιο δάμαρ Ἀλεγνηροῖδ' αἶσα
 Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὅπποτε κεν δῇ
 505 Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυνῖα·
 Πάπτηνεν δὲ ἔκαστος, ὅλη φύγοι αἰπὺν ὀλεθρον.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅστις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγχι' Ἀχαιῶν
 510 Ἦρατ', ἐπεὶ ῥ' ἐκλίνε μάχην κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.
 Αἴϊς ἑα πρῶτος Τελαμώνιος Τυτίων οὐτα,
 Γυρτιάδην, Μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων·
 Φάλην δ' Ἀντίλοχος καὶ Μίρμερον ἐξενύριξεν·
 Μηριόνης δὲ Μόρυν τε καὶ Ἰπποτίωνα κυτέκτα·
 515 Τεύκρος δὲ Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφρήτην·
 Ἀτρεΐδης δ' ἄρ' ἔπειθ' Ἱππερήνορα, ποιμένα λαῶν,
 Οὔτα κατὰ λαπάρην, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσεν
 Δηϊόσας· ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὤτειλῃν
 Ἔσσυτ' ἐπειγομένη· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν.
 520 Πηλεΐτους δ' Αἴϊς εἶλεν, Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός·
 Οὐ γάρ οἱ τις ὁμοῖος ἐπισπείσθαι ποῦν ἦεν,
 Ἀνδρῶν τρεῖς αὐτίων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὄρσῃ.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ο.

Jupiter expectatus pelli videt Trojanos, Achivis opem ferente Neptuno (1-11). Itaque aspere increpitis Junoni imperat, ut ex Olympo advocet Irim et Apollinem; his se ministris usurum ad Trojanas vires restituendas; simul omnem fatorum seriem usque ad excidium urbis praedicat (12-77). Ex Junone, in deorum sedem reversa, Mars audit de caede filii sui, Ascalaphi, et statim ad ultionem exardescit; furorem ejus reprimit Minerva (78-142). Apollo et Iris deveniunt ad Jovem, cujus missu haec Neptunum minaciter conterritum, quamvis reluctantem, cogit, ut bello desistat (143-219); Apollo sanatum Hectorem erigit, eoque in pugnam reducto, fortunam Trojanorum instaurat (220-280). Hector fortissimos Achivorum adortus, imbellibus ad naves degressis, partim trucidat, partim in fugam vertit, praeeunte deo, qui commotâ ægide Achivis pavorem incutit, Trojanis autem, deletο muro, viam munit ad classem exscindendam (281-389). Eâ re animadversâ, Patroclus ab Eurypylo redit ad Achillem, ut eum extremo discrimini auxiliatorem exoret (390-404). Interim acerrime pro navibus propugnant Achivi, pluribus ab utrâque parte cadentibus (405-500): tandem illi, nec dispersi, recedunt intra ordines navium, a quibus Ajax Telamonius conto armatus ignem defendit, quo jam Hector navem Protesilai se exusturum minatur (501-746).

Π α λ ί ω ξ ι ς π α ρ ᾶ τ ῶ ν ν ε ῶ ν .

*Ἀντάρ ἐπεὶ διὰ τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
 Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δήμεν Δαναῶν ὑπὸ χειράν,
 Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες,
 Χλωροὶ ὑπαὶ δόλοισι, πεφοβημένοι· ἔγχετο δὲ Ζεὺς
 Ἰδὼς ἐν χορήγῃσι παρὰ χυρσοθρόνον Ἥρης.
 Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, ἶδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς,
 Τῶς μὲν ὀριζομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὀπισθεῖν,
 Ἀργείους· μετὰ δέ σφι Πησειδάωνά τε ἄνυκτα.*

- "Εκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον · ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
 10 *Εἴαθ'· ὁ δ' ἀργαλέον ἔχει ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων,*
Αἶμ' ἐμίμνω· ἐπεὶ οὐ μιν ἀφανρότατος βυῖλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἔλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν Ἴλῃν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἢ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος, Ἴλῃ,
 15 *Ἐκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.*
Οὐ μὲν οἶδ', εἰ ἀντε κακοῦραφίης ἀλγευινήs
Πρώτῃ ἐπαύρηται, καὶ σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
Ἢ οὐ μέμνη, ὅτε τ' ἐκρέμω ὑπόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖν
Ἀκμονας ἤκα δύνω, περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἔηλα
 20 *Χρύσεον, ἄρῃηκτον· σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν*
Ἐκρέμω· ἡλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὀλυμπον,
Λύσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν· ὃν δὲ λῖβοιμι,
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἱκῆται
Ἰῆν ὀλιγηπελίων· ἐμεῖ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνέι
 25 *Ἄτλης ὁδύνῃ Ἡρακλῆος θείοιο,*
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθούσα θυέλλας,
Ἰέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον, κακὰ μητιόωσα,
Καὶ μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὐναιομένην ἀπένεικας·
Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ὕσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὐτίς
 30 *Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλὰ περ ἀθλήσαντα.*
Τῶν σ' αὐτίς μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων·
Ὅφρα ἴδῃ, ἦν τοι χραίσμη φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἦν ἐμίγῃς ἐλθούσα θεῶν ἄπο, καὶ μ' ἀπάτησας.
Ὡς φάτο· ῥίγησεν δὲ βροῶπις πότνια Ἴλῃ.
 35 *Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·*
Ἰστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθεῖν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
Ὀρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσιν·
Σὴ θ' ἱερὴ κεφαλὴ καὶ νωῖτερον λῆχος αὐτῶν
 40 *Κουρίδιον, τὸ μὲν οὐκ ἂν ἐγὼ ποτε μᾶψ ὁμόσαιμι·*
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει Τρώας τε καὶ Ἐκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει·
Ἄλλὰ που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνῶγει,
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἔλέησεν Ἀχαιοῦς·
 45 *Αὐτὰρ τοι καὶ κείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,*
Τῇ ἔμεν, ἥ κεν δὴ σὺ, Κελαινεφές, ἡγεμονεύῃς.
Ὡς φάτο· μεῖδῃσεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Καὶ μιν ἀμειβομένος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἰ μὲν δὴ σὺγ' ἔπειτα, βροῶπις πότνια Ἴλῃ,
 50 *Ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζεις,*
Τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,

- Αἶψα μεταστρέψει τόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.
 Ἀλλ' εἰ δὴ ῥ' εἶπεν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
 Ἐρχο νῦν μετὰ φῦλα θῆων, καὶ δειφρο κάλυσσον
 55 Ἰφὶν τ' ἐλθιμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυιότοξον.
 Ὅφρ' ἡ μὲν μετὰ λυὸν Ἀχαιῶν χαλκοζιτώνων
 Ἐλθῃ, καὶ εἴησι Πουσεδάωνι ἄνακτι,
 Πανυύμενον πολέμοιο, τὰ ἅ πρὸς δόμαθ' ἰκίσθαι.
 Ἐκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς Φοῖβος Ἀπόλλων,
 60 Αὐτίς δ' ἐμπνεύουσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνίων,
 Αἱ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Αὐτίς ἀποστρίψουσιν, ἀνάλκιδα φῦ'αν ἐνόρσας.
 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πίσωσιν
 Πηλεΐδῃσι Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον,
 65 Πύρροκλον· τὸν δὲ κτενὶ ἔγχρ' ἐφείδισαν· αἰζηυὺς
 Ἰλίῳ προπάροιθε, πολίᾳς ὀλίσσαν· αἰζηυὺς
 Τούς, ἄλλους, μετὰ δ', υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα διον.
 Τού δὲ χολωσόμενος κτενὶ ἔκτορα διος Ἀχιλλεύς.
 Ἰκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίνωξιν παρὰ νηῶν
 70 Λιὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερεῖς, εἰς οὗα Ἀχαιοὶ
 Ἴλιον αἰπὺν ἱλοῖεν, Ἀθηναίης διὰ βουλάς,
 Τυτῶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ καὶὼ χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
 Ἀθανάτων Λατᾶοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθαδ' ἑάσω,
 75 Ἥρην γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐλδωρ.
 Ὡς οἱ ὑπείστην πρῶτον, ἐμῶ δ' ἐπένευσα κάρητι,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεῶ θεῖς ἦψατο γούνων,
 Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι θεὰ λευκώλενος Ἥρῃ.
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὀλυμπον.
 80 Ὡς δ' ὅτ' ἄν αἰὲξ ἦ νόος ἀνέρος, ὅς τ' ἐπὶ πολλῇν
 Ἰαῖαν ἐληλουθώς, φρεσὶ πευκαλλίμησι νοήσῃ.
 Ἐνθ' εἶηρ, ἥ ἐνθα· μενοινήησι τε πολλὰ.
 Ὡς κραίπνως μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρῃ,
 Ἰκετο δ' αἰπὺν Ὀλυμπον. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν
 85 Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ· οἱ δὲ ἰδόντες
 Πάντες ἀνῆξαν, καὶ δεικνυνόωντο δέπασσιν.
 Ἥ δ' ἄλλους· μὲν ἔαστε, Θέμισσι δὲ καλλιπαρῆς
 Δέκτο δέπας· πρώτη γὰρ ἐναντίῃ ἦλθε θεῖουσα.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 90 Ἥρῃ, τίπτε βέβηκας, ἀνυχομένη δὲ εἰσικας;
 Ἥ μάλα δὴ σ' ἐφόβησι Κρόνου παῖς, ὅς τοι ἀποιτῆς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεῶ λευκώλενος Ἥρῃ·
 Μῆ με, θεῶ Θέμι, ταῦτα διείρεο· οἶσθα καὶ αὐτῇ,
 Οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφιάλος καὶ ἀπηγής.

- 98 Ἀλλὰ σύγ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἐνὶ δαιτὸς εἵσσης·
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεται ἀθανάτοισιν,
Οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφνούσκειται· οὐδὲ τί φημι
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησμένον, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἐτι νῦν δαίνυται εὐφρων.
- 99 Ἴδ' ἄρ' ὥς εἰπούσα καθίζετο πότνια Ἥρη·
Ῥηθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί· ἥ δ' ἐγέλασεν
Χείλειςιν, οὐδὲ μέτωπον ἔπ' ὀφρύσι κυσάνεισιν
Ἰάνθη· πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηνύδα·
Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες!
- 100 Ἴδ' ἐτι μιν μέμαμεν καταπαυσίμεν, ὕσπον ἰόντες,
Ἴδ' ἔπει ἡδὲ βλή· ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει,
Οὐδ' ὄθεται· φησὶν γάρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Κίρρεϊ τε σθένει τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχειθ' ἔτι κεν ὕμμι κακὸν πέμπησιν ἐκάστω·
- 110 Ἴδ' ἡ γάρ νῦν ἔλπομ' Ἀρῇ γε πῆμα τετύχθαι·
Τίος γάρ οἱ ὅλωλε μάχη ἐνὶ φλίτατος ἀνδρῶν,
Αὐκάλαφος, τὸν φησὶν ὄν ἔμμεναι ὄβριμος Ἀρης.
Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ Ἀρης θαλερῶ πεπλήγετο μηρῶ
Χερσὶ καταπρηνέσας, ὀλοφνρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
- 115 Μῆ νῦν μοι νεμεσήσεται, Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἱός, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν·
Εἴπερ μοι καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκῆσσαι μεθ' αἵματι καὶ κονίησιν.
Ὡς φάτο· καὶ ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
- 120 Ζευγνύμεν· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσσετο παμφανόωντα.
Ἐνθα κ' ἐτι μεῖζον τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πᾶρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη, πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσιν,
Ῥωτο διέκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον, ἔνθα θάσασσεν.
- 125 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἴλετο καὶ σάκος ὤμων,
Ἐγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον· ἥ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἀρηά·
Μαινόμενε, φρένας ἡλέ, διέφθορας; ἥ νύ τοι αὐτῶς
Οὐατ' ἀκουέμεν ἐστί, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
- 130 Οὐκ αἶεις, ἄ, τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἴδ' ἡ δὲ νῦν παρ Ζητὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν;
Ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ
Ἄψ ἔμην Οὐλύμπόνδε, καὶ ἀχνύμενός περ, ἀνάγκη,
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεύσαι;
- 135 Αὐτίκα γάρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λαίφει, ὁ δ' ἡμέας εἰσι κυδοιμήσων ἐς Ὀλύμπον·
Μάρφπει δ' ἐξείης, ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.

- Τῷ σ' αὖ νῦν κίλομαι μεθέμεν χόλον υἱὸς ἔξος.
 Ἥθη γάρ τις, τοῦγε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
 140 Ἥ πεσάτ', ἥ καὶ ἔπειτα πεφύσεται· ἀργαλέον δέ,
 Πάντων ἀνθρώπων ὕσθαι γενεήν τε τόκον τε.
 Ὡς εἰποῦς' ἰδρυσε θυρόνῃ ἐνι θυῶρον Ἀρηα.
 Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλίσσατο δώματος ἐκτός,
 Ἰρίν θ', ἥτε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισιν·
 145 Καὶ σφιας φωνήσας' ἔπειτα πτερόεντα προσηΰδα·
 Ζεὺς σφῶν εἰς Ἴδην κέλει' ἐλθέμεν ὅτι τάχιστα·
 Αὐτὰρ ἐπὶν ἔλθῃτε, Διὸς τ' εἰς ὧπα ἰδῃσθε,
 Ἐρθεῖν ὅ,τι κε κείνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
 Ἥ μὲν' ἄρ' ὥς εἰπούσα, πάλιν κίε πότνια Ἥρη·
 150 Ἐξέτο δ' ἐνὶ θυρόνῃ· τῷ δ' αἶξαντε πετέσθην,
 Ἴδην δ' ἱκανὸν πολυπίδακα, μητέρα Θηρῶν·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην ἀνὰ Γαργάρῃ ἄκρῃ
 Ἥμενον· ἀμφὶ δέ μιν θυοέ'· νέφος ἐστιφάνωτο.
 Τῷ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε Διὸς νεφέληγερέταο
 155 Στήτην· οὐδὲ σφῶν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
 Ὅτι οἱ ὧκ' ἐπίεσαι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
 Ἰρίν δὲ προτέρην ἔπειτα πτερόεντά προσηΰδα·
 Βῆσπ' ἔθι, Ἰρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἀνακτὶ
 Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
 160 Πανσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἡδὲ πτολίεμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπίεσσ' ἐπιπίεσται, ἀλλ' ἀλογήσει,
 Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν, ἐπιόντα ταλάσῃ
 165 Μῆναι· ἐπεὶ εὖ φημι βίῃ πολὺν φέρτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· τοῦ δ' οὐκ ὀθεῖται φίλον ἤτορ,
 Ἴσον ἔμοι φασθαι, τόντε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε ποδὴνιμος ὠκία Ἴρις·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων εἰς Ἴλιον ἱήν.
 170 Ὡς δ' οἱ ἄν' ἐκ νεφέων πτήται νιφᾶς ἡδὲ χάλαζι
 Ψυχρῇ ὑπὸ ριπῆς αἰθρηγενίος Βορέας·
 Ὡς κραίπνῳς μεμανῖα διέπτατο ὠκία Ἴρις,
 Ἀγχού δ' ἱσταμένη προσέφη κλυτὸν Ἐννοσίγαιον·
 Ἀγγελίην τινά τοι, Γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 175 Ἴλῃθον δεῦρο φέρουσα παρὰ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Πανσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἡδὲ πτολίεμοιο
 Ἐρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἥ εἰς ἅλα διαν.
 Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπίεσσ' ἐπιπίεσται, ἀλλ' ἀλογήσεις,
 Πλεῖλει καὶ κείνος ἐναντίβιον πολεμίζων
 180 Ἐνθαὺδ' ἐλεύσεσθαι· σὲ δ' ὑπεξαλείσθαι ἀνώγε

- Χαῖρας, ἐπεὶ σίο φησὶ βίη πολὺ φέριτερος εἶναι,
 Καὶ γενεῇ πρότερος· σὸν δ' οὐκ ὕθεται φίλον ἦτορ,
 Ἰσὸν οἱ φάσθαι, τότε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.
- Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς Ἑννοσίγαιος·
 185 ὦ πόποι! ἦ ῥ', ἀγαθὸς περ ἔων, ὑπέροπλον ἔειπεν,
 Εἴ μ' ὁμύτιμον ἔοντα βίη ἀέκοντα καθέξει.
 Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥία,
 Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Αἰδης, ἐνέροισιν ἀνάσσω.
 Τριχθα δὲ πάντα δίδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
- 190 Ἴλιοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναιέμεν αἰεὶ,
 Παλλομένων, Αἰδης δ' ἔλαχε ζῶφον ἡρόεντα·
 Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
 Αἴα δ' ἔτι ξυνηί πάντων, καὶ μακρὸς Ὀλυμπος.
 Τῷ ῥα καὶ οὐτὶ Διὸς βέομαι φρεσὶν· ἀλλὰ ἔκηλος,
 195 Καὶ κρατερός περ ἔων, μενέτω τρίτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
 Χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ, κακὸν ὥς, δευδισσέσθω.
 Θυγατέρευσιν γάρ τε καὶ νιάσι βέλτερον εἴη·
 Ἐκπάγλοις ἐπέευσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός·
 Οἱ ἴθεν ὀτρύνοντες ἀκούσονται καὶ ἀνάγκη.
- 200 Τὸν δ' ἡμείβει· ἔπειτα ποδὴνέμος ὠκία Ἴρις·
 Οὗτω γάρ δη τοι, Γαιήοχτε κυανοχαῖτα,
 Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;
 Ἥ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μὲν τε φρένες ἐσθλῶν.
 Οἶσθ', ὥς πρὸς βυτιέροισιν Ἑριννύες αἰὲν ἔπονται.
- 205 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἴρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
 Ἀλλὰ τὸδ' αἰὼν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἰκάνει,
 Ὀππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ
- 210 Νεικέειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
 Ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
 [Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ·
 Αἶ κεν ἄνευ ἐμάθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγγελίης,
 Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἰφαιστοίῳ ἄνακτος,
 215 Ἄλιον αἰπεινῆς πεφιδύσεται, οὐδ' ἐθέλῃσει
 Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος Ἀργείοισιν,
 Ἰτω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνηκιστος χόλος ἔσται.]
 Ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν Ἀχαιῶν Ἑννοσίγαιος·
 Δύνε δὲ πόντον ἰών, πόθεισάν δ' ἤρωες Ἀχαιοί.
 220 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφέληγερέτα Ζεὺς·
 Ἐρχο νῦν, φίλε Φοῖβε, μεθ' Ἐκτορα χαλκοκορυστήν·
 Ἰδθὲ μὲν γάρ τοι γαίηορος Ἑννοσίγαιος
 Οἴχεται εἰς ἄλα δῖαν, αἰετούμενος χόλον αἰπὺν

- Ἡμίτερον· μάλα γάρ κε μίχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
 226 Οἵπερ ἐνέριτεροί εἰσι θεοὶ, Κρόνον ἄμφι ἰόντες.
 Ἀλλὰ τόδ' ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον· ἡ δὲ οἱ αὐτῷ
 Ἐπλέτο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξεν
 Χεῖρας ἐμάς· ἐπεὶ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτελεύσθη.
 Ἀλλὰ συγ' ἐν χεῖρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσασσέσσαν,
 230 Τὴν μάλ' ἐπιστείων, φοβέειν ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, Ἐκατηβόλε, παίδιμος Ἐκτωρ.
 Τόφρα γάρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ἔφρ' ἄν Ἀχαιοὶ
 Φεύγοντες νῆάς τε καὶ Ἑλλήσπορτον ἴκωνται.
 Κεῖθεν δ' αὐτοὺς ἐγὼ φράσσομαι ἔργον τε ἔπος τε,
 235 Ὡς κε καὶ αὐτίς Ἀχαιοὶ ἀπαπνεύσωσι πόνοιο.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνῆγκούσθηεν Ἀπόλλων
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων, ἱρῆκε ἰοικῶς
 Ὠκεῖ, φασσοφόνῳ, ὅς τ' ἔκιστος πετεινῶν·
 Εὐρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος, Ἐκτορα δῖον,
 240 Ἡμενον, οὐδ' εἴτι κεῖτο· νέον δ' ἐξαγέρετο θυμὸν,
 Ἀμφὶ ἔγγινώσκων ἐτάρους· ἀτὰρ ἄσθμα καὶ ἰδρῶς
 Πάνει, ἐπεὶ μιν ἔγειρε Διὸς τόος αἰγιοόχοιο.
 Ἀρχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, νιὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων
 245 Ἦσ' ὀλεγηπέλιων; ἥ πού τί σε κῆδος ἰκάνει;
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Τίς δὲ σὺ ἔσσι, φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι ἄντην;
 Οὐκ αἴεις, ὃ με νηυσὶν ἐπι πρύμνησιν Ἀχαιῶν,
 Οὐς ἐτάρους ὀλέκοντα, βοὴν αἰγαθὸς βάλεν Αἴας
 250 Χερμαδίῳ πρὸς σιῆθος, ἔπαισε δὲ θούριδος ἀλκῆς;
 Καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Αἰδαο
 Ἡματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον αἶον ἦτορ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 Θάρσει νῦν· τοῖόν τοι ἄσασσῃτηρα Κροτῶν
 255 Ἐξ Ἰδης προέηκε παρυστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον· ὃς σε πάρος περ
 Ῥύομ', ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πολέιεθρον.
 Ἀλλ' ἄγε νῦν ἱππεύουσιν ἐπύρρετον πολέεσσι,
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν οἰκίας ἵππους·
 260 Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν ἵπποισι κέλευθον
 Πᾶσαν λειπαίω, τρέψω δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 Ὡς εἰπὼν ἐμπνέει μενός μέγα ποιμένι λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκουσίην ἐπὶ φύττην,
 Δισμὸν ἀποβήξῃς θεῖ' ἢ πεδίοιο κροαίνων,
 265 Εἰσθῶς λουέσθαι ἐϋβόλῃος ποταμοῖο,
 Κυδιόων· ὕψου δὲ κύρη ἔχει, ἄμφι δὲ χαῖται

- ὦμοις αἵσονται· ὁ δ' ἀγλαῖῃφι πεποιθείς,
 ῥίμῃ ἐ γούνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἱππῶν·
 ὣς ἔκτωρ λαιψήρᾳ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
 270 Οἰρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλινεν αὐδὴν.
 Οἱ δ', ὥστ' ἡ ἑλαφον κεραὺν ἡ ἄγριον αἶγα
 ἔσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖωται·
 Τὸν μὲν τ' ἡλλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσσει, οὐδ' ἄρ' αἰ κινήμεναι αἶσιμον ἦεν·
 275 Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῆς ἡνυγένειος
 εἰς ὁδόν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπτε καὶ μεμαῶτας·
 ὣς Δαναοὶ εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύνουσιν·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον ἔκτορ ἐποικόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 280 Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.
 Τυτῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε θόας, Ἀνδραίμονος υἱός,
 Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι,
 Εὐθλός δ' ἐν σιαδίῃ· ἀγορῇ δὲ ἐ παῦροι Ἀχαιῶν
 Νίκων, ὅπποτε κούροι ἐρίσσειαν περὶ μῦθων·
 285 Ὅσφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 ὦ πόποι, ἡ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι·
 Οἶον δ' αὐτ' ἐξαυτὶς ἀνίστη, Κῆρας ἀλύξας,
 ἔκτωρ! ἡ θῆν' μιν μάλα ἔλπετο θυμός ἐκαστου
 Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
 290 Ἀλλὰ τις αὐτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
 ἔκτορ, ὁ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὣς καὶ νῦν ἔσσευθαι ὀδομαι· οὐ γὰρ ἄτερ γε
 Ζηνὸς τριγδούπου πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοιῶν.
 Αἶλ' ἄγεθ', ὥς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθώμεθα πάντες.
 295 Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι·
 Αὐτοὶ δ', ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
 Στείνομεν, ὥς κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
 Δούρατ' ἀνασχόμενοι· τὸν δ' οἶω, καὶ μεμαῶτα,
 Θυμῷ δειλεσθαι Δαναῶν καταδύναι ὄμιλον.
 300 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἡδ' ἐπίθοντο.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἄμφ' Αἴαντα καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
 Τεύκρον, Μιριόνην τε, Μείγην τ', ἀτάλαντον Ἀργεῖ
 Τυμίτην ἥριτονον, ἀριωτῆας καλέσαντες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳέεσιν ἐναντίον· αὐτὰρ ὀπίσσω
 305 Ἴη πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
 Τρῳῆες δὲ προὔτυψαν ὑόλλεις· ἦρχε δ' ἄρ' ἔκτωρ
 Μακρὰ βίβας· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Εἰμένος ὥμοισιν νεφέλην, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν,
 Δεινὴν, ἀμφιδύσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκίεῖς

- 310 Ἰφαιστος Διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν·
 Τῇν ἄρ' ὄγ' ἐν χεῖρεσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
 Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλείς· ὦρτο δ' αὐτὴ
 Ὀξεί' ἀμφοτέρωθεν· ἀπὸ νευρῆφι δ' οἴστοι
 θρωσκον· πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 315 Ἄλλα μὲν ἐν χροῖ πῆγνυτ' Ἀρηϊδῶων αἰζηῶν,
 Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγύ, πάρος χροῖα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
 Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι.
 Ὅφρα μὲν υἱίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βεῖε' ἤπτετο, πίπτε δὲ λασός.
 320 Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέωπα ἰδὼν Λαταῶν ταχυπόλων
 Σείσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς αὔσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
 Ἐν στήθεσιν ἔθειλε, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Οἱ δ' ὥστ' ἡέ βοῶν ἀγέλην ἢ παῦ μίγ' οἶων
 Θῆρε δύνω κλονέωσι, μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ,
 325 Ἐλθόντ' ἔξαπτης, σημάντορος οὐ παρεόντος·
 Ὡς ἐφόβηθεν Ἀχαιοὶ ἀνάκτιδες· ἐν γὰρ Ἀπόλλων
 Ἰκε φόβον, Τρῳαῖν δὲ καὶ Ἑκτορι κῦδος ὅπαζεν.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κιδασθείσης ὕσμίνης.
 Ἐκτωρ μὲν Στιχίον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ἔπεφνεν,
 330 Τὸν μὲν, Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων,
 Τὸν δέ, Μενεσθῆος μεγυθύμου πιστὸν ἑταῖρον
 Αἰνεΐως δὲ Μίδοντα καὶ Ἴασον ἑξενάριζεν·
 Ἴπιοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θελοιο
 Ἦσκε, Μίδων, Αἰαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔβαιεν
 335 Ἐν Φυλάκῃ, γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτάς,
 Γνωτὸν μητρίης Ἑριώπιδος, ἣν ἔχ' Ὀϊλεύς·
 Ἴασος αὐτ' ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο,
 Τίος δὲ Σφήλοιο κατέσκετο Βουκολλίδαο.
 Μηκιστὴ δ' ἔλε Πουλυδάμας, ἔχιον δὲ Πολίτης
 340 Πρώτῃ ἐν ὕσμινῃ, Κλονίον δ' ἔλε διὸς Ἀγένορ.
 Διήτοχον δὲ Πάρις βύλε νεύοντον ὤμον ὅπισθεν
 Φεύγοντι· ἐν προμάχοισι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσαν.
 Ὅφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντα, τόφρα δ' Ἀχαιοὶ
 Τάφρῃ καὶ σκολόπεσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
 345 Ἐνθα καὶ ἔνθα φέβοντο, δύνοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
 Ἐκτωρ δὲ Τρῳέυσιν ἐκέκλιτο, μακρὸν αὔσας·
 Νηυσὶν ἐπισυέσθαι, ἔαν δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Ὅν δ' ἄν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω,
 Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσσομαι, οὐδὲ νυ τόνγε
 350 Γνωτοὶ τε γνωταὶ τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα,
 Ἄλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.
 Ὡς εἰπὼν μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἔππους,

- Κεκλόμενος Τρῶεσσι κατὰ στήχας· οἱ δὲ σὺν αὐτῷ
 Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρακτας ἵππους,
 354 Ἰλῆϊ Θευπεσίῃ· προπάροιθε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων
 ῥεῖ' ὄχθας καπέτοιο βυθείης ποσσὶν ἐρείπων
 Ἐς μέσσον κατέβαλλε· γεφύρωσιν δὲ κέλευθον
 Μακρὴν ἥδ' εὐρείαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή
 Ἰλγεται, ὅππότε ἄνθρω σθένης πειρώμενος ἦσιν.
 360 Τῇ δ' οὔγε προχίοντο φαλαγγηδόν, πρὸ δ' Ἀπόλλων,
 Αἰγιδ' ἔχων ἐρίτιμον· ἔρειπε δὲ τεῖχος Ἀχαιῶν
 ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις ψάμαθον παῖς ἄγχι θαλάσσης,
 Ὅς' ἐπεὶ σὺν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέσιν,
 Ἄψ αὐτὶς συνέχευε ποσσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων·
 365 Ὡς ῥα σὺ, ἦε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ οὖζον
 Σύνχεας Ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνώρσας.
 Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
 Ἀλλήλοισι τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσιν
 Χείρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εἰχετόωντο ἕκαστος·
 370 Νέστιωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὗρος Ἀχαιῶν,
 Εἵχετο, χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα·
 Ζεὺ πάτερ, εἰποῖτέ τίς τοι ἐν Ἀργεῖ περ πολυπύρρῳ
 Ἦ βοὸς ἢ οἶος κατὰ πλοῖα μηρία καίων,
 Εὖχετο ροστήσαι, σὺ δ' ὑπίσχεο καὶ κατένευσας·
 375 Τῶν μνηστῆραι, καὶ ἄμυρον, Ὀλύμπιε, νηλεῖς ἦμαρ·
 Μηδ' οὐτὼ Τρῶεσσι δαδάμνασθαι Ἀχαιοὺς.
 Ὡς ἔφατ' εἰχόμενος· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 Ἀράων αἶων Νηληϊᾶδαιο γέροντος.
 Τρῶες δ' ὥς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο,
 380 Μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισι θόρον, μνήσαντο δὲ χάρμης.
 Οἱ δ', ὥς τε μέγα κύμα θαλάσσης ἐνρηνόροιο
 Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὅππότε ἔπειγῃ
 Ἴς ἀνέμου· ἡ γάρ τε μάλιστα γε κύματ' ὀφέλλει·
 Ὡς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον,
 385 Ἴππους δ' εἰσελάσαντες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο
 Ἐγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν· οἱ μὲν ἄψ' ἵππων,
 Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
 Μακροῖσι ξυστοῖσι, τί ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
 Ναύμαχα, κολλήεντα, κατὰ στόμα εἰμένα χαλκῷ.
 390 Πατρόκλος δ', εἴως μὲν Ἀχαιοὶ τε Τρῶες τε
 Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκιοθι νηῶν,
 Τύφρ' ὄγ' ἐν κλισίῃ ἀγαπήτορος Εὐρύπυλοιο
 Ἰστά τε, καὶ τὸν ἔτρεπε λόγοις, ἐπὶ δ' ἔλκετ' ἰσχυρῶς
 Φάρμακ' ἀκίματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
 395 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπισσυνμένους ἐνόησεν

- Τρῳῆς, ἀτὰρ Δαναῶν γένητο ἰαχὴ τε φόβος τε,
 ῥιμωξίν τ' ἄρ' ἐπιτα, καὶ ὦ πεπλήγετο μηρῷ
 Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφνέρομενος δ' ἔπος ἤυδα·
 Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναιμι, χατέοντί περ ἔμπης,
 400 Ἐνθάδε παρμενέμεν· δὴ γὰρ μίγα νείκος ὄρωρεν·
 Ἀλλὰ σὶ μὲν θεράπων ποτιτεπείτω· αὐτὰρ ἔγωγε
 Σπένυσσμαι εἰς Ἀχιλῆα, ἔν' ὀτρύνω πολέμειζεν.
 Τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ, σὺν δαίμονι, θυμὸν ὀρίνω
 Παρειπών; ἀγαθὴ δὲ παρὰ φασίς ἐστιν ἱταίρου.
 405 Τὸν μὲν ἄρ', ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τρῳῆς ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Πανροτίφρου; περ ἰόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν·
 Οὔτε ποτὲ Τρῳῆς Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
 ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι ἤδ' ῥέεσσι.
 410 Ἀλλ' ὥστε σταθμὴ δόρυ νῆϊον ἐξιθύνει
 Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὃς ῥά τε πάσης
 Εὐδ' ἰδὼ σοφίης, ὑποθημοσύνησιν Ἀθήνης·
 Ὡς μὲν τῶν ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο πτόλεμός τε·
 Ἄλλοι δ' ἄμφ' ἄλλῃσι μάχῃν ἐμάχοντο ῥέεσσι.
 415 Ἐκτωρ δ' αἶψ' Αἴαντος εἰσάτο κυδαλλμοιο.
 Τῷ δὲ μῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον, οὐδ' ἐδύναντο,
 Οὔθ' ὅ τον ἐξέλαισι, καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
 Οὔθ' ὅ τον ἄψ ὥσπασθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γει δαίμων.
 Ἐνθ' ὤϊα Κλυτίοιο Κλυτήτορα φαιδίμος Αἴας,
 420 Ἦῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ στήθεος βάλε δουρὶ.
 Δούπησεν δὲ πεισῶν, δαλὸς δὲ οἱ ἐκπτεσε χεῖρος.
 Ἐκτωρ δ' ὡς ἐτόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἐν κονίῃσι πεισόντι νεὸς προπάροιδε μελαίνης,
 Τρῳαί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔδας·
 425 Τρῳῆς καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 Μὴ δὴ πῶ χύζεσθε μάχης ἐν στείνεϊ τῷδε·
 Ἀλλ' ὤϊα Κλυτίοιο σάώσατε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεισόντα.
 Ὡς εἰπὼν Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
 430 Τοῦ μὲν ἄμαρθ'· ὁ δ' ἔπειτα Λυκόφρονα, Μάστορος νιόη
 Αἴαντος θεράποντα, Κυθήριον, ὃς ῥα παρ' αὐτῷ
 Ναὶ, ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισιν,
 Τὸν ῥ' ἐβηλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὐατος ὀξείῃ χαλκῷ,
 Ἔσταός τ' ἄγχ' Αἴαντος· ὁ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 435 Νηὸς ἄπο πυρὸν χαμάδις πέσσε· λῦντο δὲ γυῖα.
 Αἴας δ' ἐρύλγησε, κασίγνητον δὲ προσηνῦδα·
 Τεῦκερ πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκτατο πιστὸς ἱταίρος,
 Μαστορίδης, ὃν νῶϊ, Κυθήρόθεν ἔνδον ἰόντα,

- Ἴσα φίλοισι τοκεῦσιν ἔτιμεν ἐν μεγάροισιν·
 440 Τὸν δ' ἔκτωρ μεγάλθυμος ἀπέκτανε. πού τ' υἱοὶ τοῖο
 Ἰλνύμοροι καὶ τόξον, ὃ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων;
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ ξυνέηκε· θέων δὲ οἱ ἄγχι παρίστη,
 Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην
 Ἰοδόκον· μάλα δ' ὠκα βέλεα Τρῳέεσσιν ἐφίει.
 445 Καὶ ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον, Πεισὶήνορος ἀγλαὸν υἱόν,
 Πονλυδάμαντος ἑταῖρον, ἀγανού Πανθολίδαο,
 Ἥνῖα χερσὶν ἔχοντα· ὃ μὲν πεπὸνρητο καθ' ἵππους·
 Τῇ γὰρ ἔχ', ἢ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φύλαγγες,
 ἔκτορι καὶ Τρῳέεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 450 ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱμένων περ.
 Αἰχένη γάρ οἱ ὕπισθε πολύστονος ἔμπευσεν ἰδός·
 Ἥριπε δ' ἐξ ὀρέων, ὑπερώησαν δὲ οἱ ἵπποι,
 Κεῖν' ὄρεα κροτέοντες. ἀναξ δ' ἐνόησε τάχιστα,
 Πονλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἦλυθεν ἵππων.
 455 Τούς μιν ὄγ' Ἀστυνόω, Προτιάονος νιῆϊ, δῶκεν·
 Ἰολλὰ δ' ἐπώρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσροφῶντα
 Ἴππους· αὐτὸς δ' αὐτίς ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη.
 Τεύκρος δ' ἄλλον οἷσιν ἐφ' ἔκτορι χαλκοκορυστῇ
 Αἶνυτο, καὶ κεν ἔπαυσε μάχην ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
 460 ἔῃ μιν ἀριστεύοντα βελῶν ἐξείλετο θυμόν.
 Ἄλλ' οὐ λήθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὃς ῥ' ἐφύλασσε
 ἔκτορ', αἰἶρ Τεύκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηνύρα,
 Ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμοι τόξῳ
 Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι· παρεπλάγχθη δὲ οἱ ἄλλη
 465 Ἴος χαλκοβραχὺς, τόξον δὲ οἱ ἔκπευε χειρός.
 Τεύκρος δ' ἐρήλγχε, κασίγνητον δὲ προσηύδα·
 Ὡ πόποι, ἡ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κίρρει
 Δαίμων ἡμετέρης, ὅτε μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός,
 Νευρὴν δ' ἐξήρῃξε νεύστροφον, ἣν ἐνέδθησα
 470 Πρωῖον, ὅφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας οἷστούς.
 Τὸν δ' ἡμίβειε' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Ὡ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰούς
 Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχεται θεός, Δαναοῖσι μεγίχρας.
 Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὅμω,
 475 Μάρναό τε Τρῳέεσσι, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 Μὴ μὰν ἀσπονδί γε, θαμασσίμενοί περ, ῥοιοεν
 Νῆας ἐυσσείλους· ἀλλὰ μνησώμεσθαι χάρης.
 Ὡς φάθ'· ὃ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἄμφ' ὅμοισι σῖκος θίετο τετραθέλυμνον·
 480 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκεν·
 [Ἴππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·]

- ἔλπετο δ' ἔλπετον ἔλκος, σπυγμένον ὅξει χαλκῷ·
 Βῆ δ' ἵσται, μάλα δ' ὤκα θείων Αἰάντι παρῖοιτη.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Τεύκρου βλαφθέντα βίλεμνα,
 485 Τρῶες τε καὶ Ἀνκίοισιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
 Τρῶες καὶ Ἀνκίοι καὶ Δύρδαοι ἀγχιμαχηταί,
 Ἀνίρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς! δὴ γὰρ ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 Ἄνδρὸς ἀριστῆος Διόθεν βλαφθέντα βίλεμνα.
 490 Πῆα δ' ἀρίγνωτος Διὸς ἀνδράσι γίγνεται ἀλκή,
 Ἥμιν ὅτιοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἔγγυαλίξῃ,
 Ἥδ' ὅτινας μινύθῃ τε, καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν·
 Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρίγχι.
 Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες! ὅς δέ κεν ὕμειων
 495 Βλήμενος, ἥε τυπείς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Τεθνάτω! οὐ οἱ αἰεὶς ἀμυνομένη περὶ πατρὸς
 Τεθνάμεν· ἀλλ' ἄλοχός τε σὸς καὶ παῖδες ὀπίσσω,
 Καὶ οἶκος καὶ κληρὸς ἀκήρατος, εἴ κεν Ἀχαιοὶ
 Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαίαν.
 500 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Αἶας δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἐτάροισιν·
 Αἰδώς, Ἀργεῖοι! νῦν ἄρκιον, ἢ ἀπολίσθαι,
 ἢ σωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
 ἢ ἔλπεσθ', ἣν νῆας ἔλμ' κορυθαίολος Ἐκτωρ,
 505 Ἐμβυδὸν ἵεσθαι ἣν πατρίδα γαίαν ἑκάστος;
 ἢ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
 Ἐκτορὸς, ὅς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μιναιίνει;
 Οὐ μὲν ἔς γε χορὸν κέλει ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ἥμιν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μήτις ἀμείνων,
 510 ἢ αὐτοσχεδὴ μῖζαι χεῖράς τε μένος τε.
 Βέλτερον, ἢ ἀπολίσθαι ἓνα χρόνον, ἢ βιώναι,
 ἢ δηθὰ στρεφύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊότητι,
 Ὡδ' αὐτως παρὰ νηυσὶν, ὅτ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 515 Ἐνθ' Ἐκτωρ μὲν ἔλε Σχεδίων, Περιμήδεος υἱόν,
 Ἀρχὸν Φωκίων· Αἶας δ' ἔλε Λαοδάμαντα,
 Πυρμόνα πρυλίων, Ἀντήτορος ἀγλαὸν υἱόν·
 Πουλυδάμας δ' Ὡτον Κυλλήνιον ἑξηνάριξεν,
 Φυλίδειω ἑταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἑπειῶν.
 520 Τῷ δὲ Μίγης ἐπόρουσεν ἰδὼν· ὁ δ' ὑπαιδα λιάσθῃ
 Πουλυδάμας· καὶ τοῦ μὲν ἀπήμνησεν· οὐ γὰρ Ἀπόλλων
 Εἶα Πάινθου υἱὸν ἐνὶ προμήχοισι δαμῆναι·
 Αὐτὰρ ὅγε Κροίσμου στήθεος μέσσην οὐτάσσε δουρὶ.
 Λούπησεν δὲ πεσών· ὁ δ' ἀπ' ὤμων τείχε' ἐρύλα.

- 628 Τίφρα δὲ τῷ ἐπορουσε πλοῦσιν, πλοῦσιν, ἡ δὲ
 Λαμπευίδης — ὃν Λάμπρος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν,
 Λαμπευοντιάδης, εὐ εἶδοτα θούριδος ἀλκῆς —
 "Οἷ τότε Φυλεῖδσο μέσον σάκος οὐτασε δουρὶ,
 Ἰγγύθεν ὀρμηθεὶς· πυκινὸς δὲ οἱ ἦρκεσε θώρηξ,
 630 τὸν ῥ' ἐφόρει γυνάλοισιν ἄρηρῶτα· τὸν ποτε Φυλεῖς
 Ἰγγαγεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπο Σέλληεντος.
 Ξείρος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν Εὐφήτης,
 Ἰς πόλεμον φορέειν, δῆτων ἀνδρῶν ἀλεωρήν·
 "Οἷ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροῶς ἦρκεσ' ὀλεσθρον
 635 τῷ δὲ Μίγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
 Κύμβυχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ δξυόεντι,
 Ῥίξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ· πᾶς δὲ χαμᾶζε
 Κύππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαιινός.
 Ἔως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἔλπετο νίκην,
 640 τῷφρα δὲ οἱ Μενέλαος Ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
 Στῆ δ' εὐρὰς σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὤμον ὀπισθεν·
 Αἰχμὴ δὲ στέροιο διέσσυτο μαιμώωσα,
 Πρύσσω ἱεμένη· ὁ δ' ἄρα πρηγῆς ἐλάσθη.
 Τῷ μὲν ἐεισάσθη χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων·
 645 Συλήσειν· Ἐκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 Ἰασί μάλα, πρῶτον δ' Ἰκταονίδην ἐνένιπτεν,
 Ἰφθιμον Μελανίππον· ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
 Βούκ' ἐν Περκώτῃ, δῆτων ἀπονόσφιν ἐόντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Δαναῶν νείες ἦλυνθον ἀμφιέλιυσσαι,
 650 Ἀφ' εἰς Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ Τρῶεσσιν,
 Νυῖε δὲ πᾶρ Πριάμῳ, ὁ δὲ μιν τίεν ἴσα τέκεσσιν·
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Οὕτω δῆ, Μελάνιππε, μεθήσομεν; οὐδὲ νυ σοὶ περ
 Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψίου κταμένοιο;
 655 Οὐχ ὁράας, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν;
 Ἄλλ' ἔπει! οὐ γὰρ εἶ ἔστιν ἀποσταδὸν Ἀργείοισιν
 Μάρνασθαι, πρὶν γ' ἡ κατακτάμεν, ἢ κατ' ἄκρης
 Ἴλιον αἰπεινὴν ἔλειν, κτάσθαι τε πολίτας.
 "Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' αἶμα' ἔσπετο ἰσόθεος φῶς.
 660 Ἀργείους δ' ὠτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ αἰδῶ θεῖον ἐνὶ θυμῷ,
 Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθαι κατὰ κρατερὰς ὑμῖνας!
 Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλείονες σόοι, ἢ πέφανται·
 Φειγόντων δ' οὔτ' ἄρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
 665 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον,
 Ἰν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος· φράζαντο δὲ νῆας
 Ἐρκεῖ χαλκίῳ· ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρεν.

- Ἀντίλοχον δ' ὥτρυνε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σείο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν,
 570 Οὔτε ποσὶν θάυσσων, οὔτ' ἄλκιμος ὥς σὺ μάχεσθαι·
 Εἴ τινα που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα!
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἀπέευστο, τὸν δ' ὀρόθουνεν·
 Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Ἀμφὶ δ' παπτήνας· ὑπὸ δὲ Τρῳῆς κεκάδοντο,
 575 Ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος· ὁ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἦκεν·
 Ἀλλ' Ἰκετάονος υἱὸν ὑπὲρ θυμον Μελάνιππον,
 Νισσομένον πόλεμόνδε, βύλε στήθος παρὰ μαζόν.
 Δουήκεν δὲ πεσών, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψεν.
 Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κῦων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ
 580 Βλημένῳ ἄϊεθ, τότε ἔξ εὐνῇφι θορόντα
 Θηρητὴρ ἐτυχσε βαλὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Ὡς ἐπὶ σοί, Μελάνιππε, θόρ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης,
 Τεύχεα σιλήσων. ἀλλ' οὐ λάθην ἔκτορα δῖον,
 Ὅς ῥά υἱ ἄντιλος ἦλθε θεῶν ἀνὰ δηϊοτήτα.
 585 Ἀντίλοχος δ' οὐ μείνε, θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής,
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἔτρεσε, θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς,
 Ὅστε, κῦνα κτείνας ἧ βουκόλον ἀμφὶ βοίεσσι,
 Φεύγει, πρὶν περ ὅμιλον ἀλλισθῆμεναι ἀνδρῶν·
 Ὡς τρεῖς Νεστορίδης· ἐπὶ δὲ Τρῳῆς τε καὶ ἔκτορα
 590 Ἰλχῇ θεσπεσίῃ βίβρα στονόεντα χέοντο·
 Στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
 Τρῳῆς δὲ, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
 Νηυσὶν ἐπισσεύοντο, Διὸς δ' ἐτέλειον ἑφειμάς·
 Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
 595 Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίρντο, τοὺς δ' ὀρόθουνεν.
 ἔκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι,
 Ἠριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσαι θεσπιδαῖς πῦρ
 Ἐμβάλη ἀκάματον, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρῇν
 Πάσαν ἐπικρήνει· τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεὺς,
 600 Νηὸς καιομένης σείας ὀφθαλμοῖσιν ἰδίεσθαι.
 Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλῖωξιν παρὰ νηῶν
 Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
 Τὺ σφρονίων, ρῆσσις ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
 ἔκτορα Ἠριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
 605 Μυῖνεται δ' ὥς ὅτ' Ἀρης ἔγχρυσπλος, ἧ ὀλοὸν πῦρ
 Οὔρεσι μαίνηται, βαθείης ἐν τάρφεσιν ὕλης·
 Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίγνεται, τῷ δὲ οἱ ὅσσι
 Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσιν· ἀμφὶ δὲ πῆληξ
 Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο.
 610 Ἐκτορος· αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρους ἦεν ἀμύντωρ

- Ζεύς, ὃς μιν πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μούτρον ἔοντα
 Τίμα καὶ κῦδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
 ἔσσεσθ'· ἥδη γὰρ οἱ ἐπώρυνε μόρσιμον ἡμαρ
 Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφιν.]
 618 Καὶ ῥ' ἔθελεν ῥῆξαι στήλας ἀνδρῶν πειρητίζων,
 ἥ δ' ἤ πλεῖστον ὄμιλον ὄρα καὶ τεύχε' ἄριστα·
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
 Ἰσχον γὰρ πυργηγδὸν ἀρηρότες, ἡῦτε πέτρῃ
 Ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἔγγυς τοῦσα
 620 Ἦτε μένει λιγίων ἀνέμων λαιψηρὰ κίλευθα,
 Κύματά τε τροφόνετα, τὰτε προσφεύγεται αὐτήν·
 Ὡς Δαναοὶ Τρῳᾶς μένον ἔμπειδον, οὐδ' ἐφίβοντο.
 Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορ' ὄμλλω
 Ἐν δ' ἔπειο, ὥς ὅτε κύμα θοῇ ἐν νῆϊ πέσῃσιν
 625 Αὔβρον ὑπὸ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἥ δέ τε πᾶσα
 Ἀχῆν ὑπεκρύφθη, ἀνέμοιο δέ δειρὸς ἀήτης
 Ἰστίῳ ἐμβριέμεται· τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
 Δειδιότες· τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται·
 Ὡς ἰθαίχεται θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν Ἀχαιῶν.
 630 Αὐτὰρ ὄγ', ὥστε λίων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθῶν,
 Αἰ ψά τ' ἐν εἰαμενῇ ἔλκος μεγάλοιο νέμονται
 Μυθίαι· ἐν δέ τε τῇσι νομεύς, οὐπω σάφα εἰδὼς
 Θηρὶ μαχῆσασθαι ἔλικος βοὸς ἀμφὶ φορῇσιν·
 Ἦτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑσταίῃσι βόισσιν
 635 Αἰὲν ὁμοστικαίει, ὃ δέ τ' ἐν μέσσησιν ὀρούσας
 Βοῦν ἔδει, αἰ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν· ὥς τοι' Ἀχαιοὶ
 Θεισπεσίως ἐφόβηθεν ὕψ' Ἑκτορι καὶ Διὶ πατρὶ
 Πάντες· ὁ δ' οἷον ἔπεφνε Μυκηναῖον Περιφρήτην,
 Κοπερῆος φίλον υἱόν, ὃς Εὐρυσθέος ἄνακτος
 640 Ἀγγελίης οἴχνησκε βίῃ Ἥρακλειῃ·
 Τοῦ γένει· ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
 Παντοίας ἀρετᾶς, ἡμὲν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι,
 Καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτίτυκτο·
 Ὅς ψα τόθ' Ἑκτορι κύδος ὑπέριερον ἔγγυάλιξεν.
 645 Στρεφθεῖς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ασπίδος ἀντιγυῖ πάλτο,
 Τῇν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκί', ἔρκος ἀκόντων·
 Τῇ ὄγ' ἐνὶ βλαφθεῖς, πῖσεν ὕπτιος· ἀμφὶ δέ πῆλῃς
 Σμερδαλίον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεισόντος.
 Ἑκτωρ δ' οὕν ῥόησε, θίων δέ οἱ ἄγχι παρῆσθη·
 650 Στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε, φίλων δέ μιν ἔγγυς ἑταίρων
 Κτεῖν· οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο, καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρων,
 Χραιομύν· αὐτοὶ γὰρ μάλα δεῖδισαν Ἑκτορα δῖον.
 Εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι

- Νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύνατο· τοὶ δ' ἐπέχυντο.
 658 Ἀργεῖοι δὲ νηῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκη
 τῶν πρωτίων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
 Ἀθροοί, οὐδ' ἐκίδυσθεν ἀπὸ στρατὸν· ἔαχε γὰρ αἰδώς,
 καὶ δῖος· ἀνιχθεὶς γὰρ ὁμόκλειον ἀλλήλοισιν.
 Νέστωρ αὐτὲ μάλιστα Γερήνιος, οὐρὸς Ἀχαιῶν,
 660 Δίωσσε· ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἔκαστον·
 Ὡ γέλοι, ἀνέρες ἔσπε, καὶ αἰδῶ θείσθ' ἐνὶ θυμῷ
 Ἄλλων ἀνθρώπων! ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
 Παιδῶν ἣδ' ἀλόνων καὶ κτήσιος ἣδὲ τοκέων,
 Ἥμιν ὅτιω ζῶουσι, καὶ ᾧ κατετεθνήκασιν.
 665 τῶν ἔπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνούζομαι οὐ παρόντων,
 Ἐυτάμηναι κρατερώς· μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε!
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἐκάστου.
 Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀγλῦος ὤσεν Ἀθήνη
 θεσπίσιον· μάλα δὲ σφι φῶως γενετ' ἀμφοτέρωθεν,
 670 Ἥμιν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Ἔκτοφιν δὲ φράσσσαντο βῆην ἀγαθὸν καὶ ἐταίροις,
 Ἥμιν ὅσοι μετόπισθεν ἀφείσταναν, οἷδ' ἐμύχοντο,
 Ἥδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
 Οὐδ' ἄρ' ἐτ' Αἴαντι μεγαλήτορι ἦρδανε θυμῷ
 675 Ἐυτάμεν, ἐνθά περ ἄλλοι ἀφείσταναν νῆες Ἀχαιῶν·
 Ἄλλ' ὅγε νηῶν ἔκρη' ἐπώχετο, μακρὰ βιβιάσθων,
 Νῶμιν δὲ ξυστὸν μέγα νυῦμαχον ἐν παλάμῃσιν,
 Κόλλητὸν βλήτοισι, δυωκαικαιοσέπηχυν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὐ εἰδώς,
 680 Ὅς τ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
 Ζεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται,
 Ἀποφόρον καθ' ὁδόν· πολίεις τέ ἑ θηήσαντο
 Ἀνέρες ἣδὲ γυναῖκες· ὁ δ' ἐμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
 Θρώσκων ἄλλοι· ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτοισι·
 685 Ὡς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἔκρη νηῶν
 Φοῖτα, μακρὰ βιβύς, φωνὴ δὲ οἱ αἰθέρ' ἔκτανεν.
 Αἰεὶ δὲ σμερδρὸν βοῶν Λατῶσι κέλευεν,
 Νηυσὶ τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνόμεν. οὐδὲ μὲν Ἐκτωρ
 Μίμνεν ἐνὶ Τρώων ὁμάδῃ πύκα θωρηκτάων·
 690 Ἄλλ' ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἰθῶν
 Ἐθρὸς ἐφορμᾶται, ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
 Χηνῶν ἢ γεράων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων·
 Ὡς Ἐκτωρ ἰθὺς νεὸς κυματοπρωτοιο,
 Ἀντίος αἰύσων· τὸν δὲ Ζεὺς ὤσεν ὀπίσθην
 695 Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
 Αὐτίς δὲ δοιμεία μάχῃ παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη·

- Φαίης κ' ἀκμήτας καὶ ἀτειρείας ἀλλήλοισιν
 Ἄντισθ' ἐν πολέμῳ· ὥς ἰσσυμένως ἐμάχοντο.
 Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὃδ' ἦν νόος· ἦτοι Ἀχαιοὶ
 700 Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλίγεσθαι
 Τρωσὶν δ' ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι καάστον,
 Νῆας ἐνιπρήσειν, κτενέειν θ' ἥρωας Ἀχαιούς.
 Οἱ μὲν τὰ φρονέοντες ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν.
 Ἐκτὼρ δὲ πρύμνης νεὸς ἤψατο πομποπόροιο,
 705 Καλῆς, ὠκυύλου, ἣ Πρωτεσίλαον ἔνεικεν
 Ἐς Τροίην, οὐδ' αὐτὶς ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
 Τοῦπερ δὴ περὶ νηὸς Ἀχαιοὶ τε Τρωῆς τε
 Δίηον ἀλλήλους αὐτοσχεδόν· οὐδ' ἄρα τοίγα
 Τῷων οἰκὰς ἀμφὶς μένον, οὐδέ τ' ἀκόντων,
 710 Ἄλλ' οἳ γ' ἐγγύθεν ἰστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 Ὅξεσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνησι μάχοντο,
 Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν.
 Πολλὰ δὲ φάσγαντα καλά, μελάνθετα, κωπήγεντα,
 Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ' ἀπ' ὤμων
 715 Ἀνδρῶν μαρναμένων· ἦε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 Ἐκτὼρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεδίει,
 Ἀφλαστον μετὰ χειρὶν ἔχων, Τρωσὶν δὲ κίλενεν·
 Οἴστε πῦρ, ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλίεις ὄρνυτ' αὐτήν.
 Νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἡμαρ ἔδωκεν,
 720 Νῆας ἑλεῖν, αἱ δειρὸ θεῶν ἀέκητι μολούσαι,
 Ἡμῖν κήματα πολλὰ θέσαν, κακότητι γερόντων·
 Οἳ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνησι νέεσσι,
 Αὐτόν τ' ἰσχατάσσκον, ἐφηνόοντό τε λαόν.
 Ἄλλ' εἰ δὴ ἦα τότε βλάπτε φρένας εὐρύοπα Ζεὺς
 725 Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνείγει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργελοῖσιν ὄρουσαν.
 Αἶας δ' οὐκέτι ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Ἄλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, οἰόμενος θανέεσθαι,
 Θρήνῃν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἱερὰ νηὸς εἴσας.
 730 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἰσθήκει δεδοκημένος, ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
 Τρωῆας ἄμυνε νεῶν, ὅστις φέροι ἀκράματον πῦρ·
 Αἰεὶ δὲ σμερδόνων βοῶων, Δαναοῖσι κέλευεν·
 ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρης,
 Ἀνίρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς!
 735 Ἡέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσητήρας ὀπίσσω,
 Ἡέ τι τείχος ἄρειον, ὃ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
 Οὐ μὲν τι σχεδὸν ἐστὶ πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
 Ἡ κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἐτερῶν δὲ δῆμον ἔχοντες·
 Ἄλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτῶν,

- 740 Πόντῳ πεκλιμένοι, ἐκὰς ἡμεῖα πατρίδος αἴης.
 Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μιλίχρη πολίμοιο.
 Ἢ, καὶ μαιμῶων ἔφεπ' ἔγχρ' ὀδυόεντι.
 Ὅστις δὲ Τρώων κολλῆς ἐπὶ νηυσὶ φέροίτο
 Σὺν πυρὶ κηλίσθ, χάριν Ἑκτορος ὀτρύναντος,
 745 Τὸν δ' Αἴας οὔτασσε, διδρυγμένος ἔγχρ' μακρῷ
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε νηὸν αὐτοσχεδὸν οὔτα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Π.

Patroclo deprecanti permittit Achilles, suis et armis et copiis ad pugnam exire, eâ lege, ut, Trojanos a navibus depulsi contentus, majori ne se periculo objiciat (1 - 100). Jam ipse debilitatus Ajax obstare non valuit, quin ignis inferretur navi (101 - 123). Quo viso, Achilles ultro amicum in arma vocat, ordines suorum instruit, alloquitur, libatione et precibus fuis dimittit (124 - 256). Repente conspectus Myrmidonum ductor consternatos hostes Achillis specie fallit, navem oppugnatione liberat, incendium restinguit (257 - 305); prælium primo committit, apud naves mox cæco pavore fugientes supra valum et usque ad campi aperta compellit (306 - 418); deinde congressus Sarpedonem, Jovis filium, perimit, ultore cædis relicto Glauco (419 - 507). Is cum Hectore et aliis Trojanorum gravi certamine Achivis, spolia detrahentibus, corpus Sarpedonis eripiunt: quod, jussu Jovis, lotum unctumque Apollo tuetur, ab amicis in Lyciam deportandum (508 - 683). Illo rerum successu ferox Patroclus Trojanos ad urbem persequitur, murumque ejus scandit, sed ab eodem deo detruditur (684 - 711); tamen Hectori rursus irruenti fortiter obsistit, aurigam ejus Cebrionem necat, spoliatum cadaver abstrahit (712 - 782); denique complures ex turbâ interficit, donec ipsum, vi Apollinis attonitum et armis exutum, Euphorbus sauciat, Hector prosternit, qui et Automedonti instat, Achillis currum propere ad naves agenti (783 - 867).

Π α τ ρ ό κ λ ε ι α .

- Ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς εὐσσεύμοιο μάχοντο ·
 Πάτροκλος δ' Ἀχιλλῆϊ παρίστατο, ποιμένι λαῶν,
 δάκρυα θειρὰ χεῖων, ὥς τε κρήνη μελάνυδρος,
 ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δροφιδὸν χεῖρ ὕδωρ.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ὤκτειρε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἐπεα πτερόεντα προσηύδα ·
 Τί πτε διδάρυσσαι, Πάτροκλεῖς; ἤ ὅτε κόρη
 Νηπτιή, ἣ θ' ἅμα μητρὶ θεοῦς ἀνελίσθαι ἀνάγαι,
 Εἰαροῦ ἀποτρέμῃ, καὶ τ' ἐσσυμένην κατερύκει,

- 10 Δακρυόεσσα δὲ μιν ποτιδέρκεται, ὄφρ' ἀνέλθαι·
 Τῇ ἱκέλος, Πάτροκλε, τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
 Ἢί τι Μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἥ μοι αὐτῷ;
 Ἢί τιν' ἀγγέλην Φθίδος ἐξ ἑκλυες οἶος;
 Ζῶειν μᾶν ἐτι φασὶ Μενότιον, Ἀκτορος υἱόν,
 15 Ζῶει δ' Αἰακίδης Πηλεὺς μετὰ Μυρμιδόνεσσιν·
 Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀπαχοίμεθα τεθνηῶτων.
 Ἢί σὺν Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ὥς ὀλίσκονται
 Ἰησοῖν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ὑπερβασίης ἔνεκα σφῆς;
 Ἐξαύδα, μὴ κεύθε νόσφ' ἵνα εἶδομεν ἄμφω.
 20 Τὸν δὲ βαρυσταναχῶν προσέφη, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 Ὡ Ἀχιλεῦ, Πηλείος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Μὴ νειμίσα· τοῖον γὰρ ἄχος βεβήκεν Ἀχαιοῦς.
 Οἳ μὲν γὰρ δὴ πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
 Ἐν νηυσὶν κίεσθαι βεβλήμενοι, οὐτάμενοί τε.
 25 Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης·
 Οὐτᾶσται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς ἡδ' Ἀγαμέμνων·
 Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
 Τοὺς μὲν τ' ἱεῖροι πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται,
 Ἐλκε ἀκείομενοι· σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλεῦ!
 30 Μὴ ἐμὲ γοῦν οὐτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις·
 Λιναρέτῃ! τί στυ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
 Αἷ κα μὴ Ἀργείοισιν αἰκία λοιγὸν ἀμύνῃ;
 Νηλεΐς! οὐκ ἄρα σοίγε πατήρ ἦν ἱππότα Πηλεὺς,
 Οὐδὲ θέτις μήτηρ· γλαυκὴ δὲ σε τίκτη Θάλασσα,
 35 Πίτραι δ' ἡλίσσεται· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
 Εἰ δέ τινα φραυὶ σῆσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
 Καὶ τινά τοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἀλλ' ἐμὲ περ πρόες ὥχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὅπασσον
 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φῶς Δαναοῖσι γένωμαι.
 40 Δὸς δέ μοι ὁμοίῃν τὰ σά τευχέα θωρηχθῆναι,
 Αἷ κ' ἐμὲ σοὶ ἱσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 Τρωῆς, ἀναπνεύσωσι δ' Ἀρήϊοι υἱές Ἀχαιῶν
 Τυφόμενοι· ὀλγὴ δὲ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
 Ρεῖα δέ κ' ἀκμήτες κεκμηότας ἄνδρας αὐτῇ
 45 Ὡσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νῆπιος· ἥ γὰρ ἔμιλλεν
 Οἱ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα λιτίσθαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ὡ μοι, Διογενὲς Πατρόκλεις, οἷον εἵπεις!
 50 Οὔτε θεοπροπίης ἐμπαύσομαι, ἦντινα οἶδα,
 Οὔτε τί μοι παρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πόντια μήτηρ·
 Ἀλλὰ τόδ' αἶνόν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,

- Ὅπποτε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμείρσαι,
 Καὶ γέρας ἅψ' ἀφελίσθαι, ὅτε κράτει προβεβήκη·
 65 Αἶν' ὅν ἄχος τό μοι ἔστιν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεια θυμῷ.
 Κούρην ἦν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἱέας Ἀχαιῶν,
 Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρας,
 Τὴν ἅψ' ἐκ χειρῶν ἔλειτο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης, ὥς εἰ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
 66 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν· οὐδ' ἄρα πως ἦν
 Ἀσπερχές κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν· ἦτοι ἔφην γε
 Οὐ πρὶν μνηθμὸν καταπανσέμεν, ἀλλ' ὅποι' ἂν δὴ
 Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται· αὐτὴ τε πτόλεμός τε.
 Τύνη δ' ὥμοϊν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
 67 Ἀρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι·
 Εἰ δὴ κῦάνεον Τρώων νίκος ἀμφιβέβηκεν
 Νηυσὶν ἐπικρατίως· οἳ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
 Κεκλίεται, χείρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες,
 Ἀργεῖοι· Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκεν
 70 Θάρσυνος· οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσοις μέτωπον,
 Ἐγγυδί λαμπομένης· τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
 Πλήσειαν νεκῶν, εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων
 ἦεν εἰδείη· νῦν δὲ στρεπτόν ἀμφιμύχονται.
 Οὐ γὰρ Τυδείδῃ Διομήδεος ἐν παλάμῃσιν
 Μαίνεται ἔγχει, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι·
 Οὐδέ πω Ἀτρεΐδῃ ὅπως ἔκλυον ἀνδρήσαντος
 Ἐχθρὸς ἐκ κεφαλῆς· ἀλλ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου,
 Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται· οἳ δ' ἀλαλήτῃ
 Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιοὺς.
 80 Ἀλλὰ καὶ ὣς, Πάτροκλε, νεῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνων
 Ἔμπεσ' ἐπικρατίως· μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
 Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ ρούστον ἔλονται.
 Πείθειο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείῃ·
 Ὡς ἂν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄρῃαι
 85 Πρὸς πάντων Δαναῶν, ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
 Ἄψ' ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρρωσιν.
 Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἵεται πάλιν· εἰ δὲ κεν αὐτῷ
 Δῶν κῦδος ἀρεῖσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἴηρης,
 Μὴ σὺγ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαιέσθαι πολεμίζειν
 90 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
 Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δῆϊοτῇ,
 Τρώας ἐναιρόμενος, προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν·
 Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰτιγενετῶν
 Ἐμβῇ· μᾶλα τοὺς γε φιλεῖ ἐκάργος Ἀπόλλων·
 95 Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἐπὶ νῆας

- Θῆης, τοὺς δὲ τ' εἴν πεδίον κάτω δηριάσθαι.
 Αἱ γάρ, Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίῃ καὶ Ἀπολλωνί!
 Μῆτε τις οὐν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσοι ἴασι,
 Μῆτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδύμεν ὅλεθρον·
- 100 "Ὅφρ' οἶοι Τηοίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
 Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμμενε· βιάζετο γὰρ βελέεσσι·
 Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος, καὶ Τρῶες ἄγανοί,
 Βάλλοντες· δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαιετὴν
- 105 Πήληξ βάλλομένη καναχὴν ἔχε· βύλλετο δ' αἰεὶ
 Καπ φάλαρ' εὐποίηθ'· ὁ δ' ἀριστερόν ὦμον ἔκαμνε,
 Ἐμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰὼλον· οὐδ' ἐδύναντο
 Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίζειν, ἐρείδοντες βελέεσσι.
 Αἰεὶ δ' ἀργαλίῳ ἔχει ἄσθματι· καὶ δὲ οἱ ἰδρώς
- 110 Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν, οὐδέ πη εἶχεν
 Ἀμπνεῦσαι· πάντα δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.
 Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
 Ὅπως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 Ἐκτὼρ Αἴαντος δόρυ μέλινον, ἄγχι παραστάς,
- 115 Πλῆξ' ἄορι μεγάλη, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὀπισθεν·
 Ἀνικρὺ δ' ἀπάραξε· τὴ μὲν Τελαμώνιος Αἴας
 Πήλ' αὐτίως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ· τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Αἰχμὴ χαλκίῃ χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
 Γινώ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ὀλγῆσέν τε,
- 120 Ἔργα θεῶν, ὃ φα πάγχυ μάχης ἐπὶ μῆδεα κεῖρεν
 Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρῶεσσι δὲ βούλετο νίκην·
 Χάζετο δ' ἐκ βελίων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
 Νηὶ Θοῇ· τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.
 Ὡς τὴν μὲν πρῦμνῃν πῦρ ἄμφεπεν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
- 125 Μῆρῳ πληξάμενος, Πατρόκλῃα προσέειπεν·
 Ὅραιο, Διογενὲς Πατρόκλειε, ἱπποκίλευθε!
 Δεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηϊοιο ἰωήν!
 Μὴ δὴ νῆας ἔλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.
 Δύσσο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δὲ κε λαὸν ἄγελω.
- 130 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δὲ κορύσσετο νωροπὶ χαλκῷ.
 Κρημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 Καλὰς, ἀργυρείοισιν ἐπισφύροις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν,
 Ποικίλον, ἀστερόεντα, ποδώκεος Αἰακίδαο.
- 135 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὥμοισιν βύλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε·
 Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν,
 Ἴππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθ' ὑπερθεὶν ἔνευεν.

- ἔβλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τὰ οἱ παλάμῃφιν ἄφρηαι.
 140 Ἐγχος δ' οὐχ ἔλετ' οἷον ἀμύμονος Διάκλιδας,
 Βριθύν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς·
 Πηλιάδα μάλιν, τὴν πατρὶ φίλῃ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσι.
 145 Ἴππους δ' Ἀυτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγεν,
 Τὸν μετ' Ἀχιλλῆα φηξήνορα τίε μάλιστα·
 Πιστότατος δέ οἱ ἔσκα μάχῃ ἐνι μείναι ὁμοκλήν.
 Τῷ δὲ καὶ Ἀυτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκείας ἵππους,
 Σάνθον καὶ Βαλλόν, τῷ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην·
 150 Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρω ἀνέμῳ Ἀρπυια Ποδάργῃ,
 Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὀκεανοῖο.
 Ἐν δὲ παρηγορίῃσιν ἀμύμονα Πηῖδαςον ἔει,
 Τὸν ῥά ποτ' Ἡπείωνος ἔλῳ πόλιν ἦγαγ' Ἀχιλλεύς·
 Ὅς καὶ θνητὸς ἔων, ἔπαθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.
 155 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποικόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεύς
 Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν· οἱ δέ, λύκοι ὥς
 Ὀμοφάγοι, τοῖσιν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλήχῃ,
 Οἷτ' ἐλαφον κεραὸν μέγαν οὖρεσι θρώσαντες
 Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν·
 160 Καί τ' ἀγέληδὸν ἱασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Δάψοντες γλώσσησιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ
 Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος· ἐν δέ τε θυμὸς
 Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ·
 Τοιοῖο Μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
 165 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Διάκλιδας
 Ῥῶον· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν Ἀρήϊος ἵστατ' Ἀχιλλεύς,
 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.
 Πεντήκορτ' ἦσαν νῆες θοαί, ἦσιν Ἀχιλλεύς
 Ἔς Τροίην ἡγεῖτο Διὶ φίλος· ἐν δ' ἄρ' ἐκάστη
 170 Πεντήκορτ' ἔσαν ἄνδρες, ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι·
 Πάντε δ' ἄρ' ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει,
 Σημαίνων· αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤρασσεν.
 Τῆς μὲν ἱῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθεος αἰολοθάρηξ,
 Τῶς Σπερχμιοῖο, Διίπετέος ποταμοῖο·
 175 Ὅν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδάσκη,
 Σπερχεῖα ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ ἐννηθεῖσα,
 Αὐτὰρ ἐπὶ κλησιν Βῶραι, Περιήρεος νύϊ,
 Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄππυι, πορῶν ἀπερίσσια ἔδνα.
 Τῆς δ' ἐτέρης Εὐδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευεν,
 180 Παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῶ καλῇ Πολυμήλῃ,
 Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς Ἀργεῖφόντης

- Ἠράσας, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένησιν
 Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλοκάτου, κελαδεινῆς.
 Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ ἀναβάς, παρεΐξατο λάθρῃ
 188 Ἐρμείας ἀκύκητα· πόρην δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
 Εὐδωϊρον, περὶ μὲν θείειν ταχύν ἡδὲ μαχητὴν.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογροστόκος Εἰλείθυια
 Ἐξάγαγε πρὸ φώωσθε, καὶ Ἑλλου ἰδεν αὐγάς,
 Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
 190 Ἠγάγετο πρὸς δῶματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα·
 Τὸν δ' ὁ γέρον Φύλκας εὐ ἔτρεφεν, ἡδ' αἰτάλλαν,
 Ἀμφαγαπαζόμενος, ὥς τ' ὅ· ἔν νιὸν ἔοντα.
 Τῆς δὲ τρίτης Πείσανδρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευσεν,
 Μαιμαλίδης, ὃς πῦσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν,
 195 Ἐγχεῖ μάρασθαι, μετὰ Πηλεΐωνος ἑταίρον.
 Τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρον ἱππηλάτα Φοῖνιξ·
 Πιμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἄμ' ἡγεμόνεσσιν Ἀχιλλεύς
 Στήσιν εὐ κρίνας κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν·
 200 Μυρμιδόνες, μή τις μοι ἀπειλῶν λελαθίσθω,
 Ἄς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε Τρῳέεσσιν,
 Πάνθ' ὑπὸ μῆνιδμόν, καὶ μ' ἠτιάσθαι ἕκαστος·
 Σχέτις, Πηλῖος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ·
 Νηλεΐς! ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις αἰκοντας ἑταίρους·
 205 Οἰκαδὲ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα πορτοπόροισιν
 Αὐτίς· ἐπεὶ ῥά τοι ᾧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
 Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάξετε· νῦν δὲ πέφανται
 Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἔης τοπρὶν γ' ἐρύσασθε.
 Ἐνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων Τρῳέεσσι μαχέσθω!
 210 Ὡς εἰπὼν ᾧτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Μᾶλλον δὲ στίχας ἄρθεν, ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
 Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινόισι λίθοισιν
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ὑλεείνων·
 Ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἄσπίδες ὀμφαλόεσσαι·
 215 Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 Ψαῦρον δ' ἱπποκομοὶ κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 Νεόνων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασιν ἀλλήλοισιν.
 Πάντων δὲ προπάροιδε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο,
 Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 220 Πρόσθιν Μυρμιδόνων πολυμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην· χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶιμ' ἀνέωγεν
 Καλῆς, δαιδυλῆς, τὴν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, εὖ πλῆσασα χιτῶνων,
 Χλαινῶν τ' ἰεμεουσκιπέων, οἴλων τε ταπήτων.

- 225 "Ἐνθα δὲ οἱ δέπας ἔσχε τετυγμένον, οὐδὲ τις ἄλλος
 Οὐτ' ἀνδρῶν πίπτεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἰδοπα οἶνον,
 Οὐτὲ τῶ σπένδεσθε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρὶ.
 Τό φη τοί' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θειῶν
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῆσι ῥοῇσιν·
 230 Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσασατο δ' αἰδοπα οἶνον·
 Εὐχετ' ἔπειτα στάς μίσφ' ἔρκεϊ, λιῖβε δὲ οἶνον,
 Οὐρανὸν εἰσανιδιών· Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραννον·
 Ζεῦ ἄνα, Δωδωναίε, Πελασγικέ, τηλόθι ναίων,
 Δωδώνης μεδίον θυχευμέρου· ἀμφὶ δὲ Σέλλοι
 235 Σοὶ ναύουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι!
 Ἡ μὲν δὴ ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξάμενιοι,
 Τίμησας μὲν ἐμέ, μέγα δ' ἔπασσεν Ἀχαιῶν·
 Ἡδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήνηρον ἐλδωρ·
 Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενίω νηῶν ἐν ἁγῶνι,
 240 Ἄλλ' ἔταρον πέμπω, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Μάρνασθαι· τῷ κῦδος ἅμα πρόες, εὐρύοπα Ζεῦ.
 Θάρσυνον δὲ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα καὶ Ἔκτωρ
 ἔσται, ἧ φη καὶ οἶος ἐπίσσηται πολεμίζειν
 Ἡμέτερος θεράπων, ἧ οἱ τότε χεῖρες ἄπτοι
 245 Μαίνονθ', ὅππότε ἐγὼ περ ἴω μετὰ μῶλων Ἀρης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἀπὸ ναυφί μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
 Ἀσκηθῆς μοι ἔπειτα θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο,
 Τύχης τε ζὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἐτάροισιν.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς·
 250 Τῷ δ' ἔτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἔτερον δ' ἀνένευσε·
 Νηῶν μὲν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε
 ἔδωκε, σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Ἦτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀφ' κλισίῃν εἰσῆλθε, δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῇ·
 255 Στῇ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίῃς, ἔτι δ' ἠθελε θυμῷ
 Εἰσιδίειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνῆν.
 Οἱ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγάλῃτορι θωρηχθέντες
 ἔστικον, ὄφρ' ἐν Τρῳαὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.
 Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν τοικότες ἐσχέοντο
 260 Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες,
 Διὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἐπὶ οἰκί' ἔχοντες,
 Νηπιάχοι· ξυρὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσιν·
 Τούς δ' εἴπερ παρὰ τίς τε κίων ἄνθρωπος ὁδίτης
 Κινήσῃ αἰκῶν, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες
 265 Πρόσσω πᾶς πέτεται, καὶ ἁμύνει οἷσι τέκεσσι·
 Τῶν τότε Μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
 Ἐκ νηῶν ἐχέοντο· βοή δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

- Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἐπέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Μυρμιδόνες, ἔταροι Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
 270 Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνησασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς·
 ὣς ἂν Πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μὲγ' ἄριστος
 Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχίμαχοι θεράποντες·
 Γυνὴ δὲ καὶ Ἀτρεΐδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
 Ἦν αἶτην, ὅτι ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισιν.
 275 ὣς εἰπὼν ὠτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
 Ἐν δ' ἔπεσον Τρῳέεσσιν ἀολλείς· ἀμφὶ δὲ νῆες
 Σμερδαλίον κοράβησαν, αὐσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
 Τρῶες δ' ὥς εἶδοντο Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 Αὐτόν, καὶ θεράποντα, σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
 280 Πῶσιν ὄρινθῃ θυμός, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
 Ἐλπίεσθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Μηριθμὸν μὲν ἀπὸρρέψαι, φιλότῃτα δ' ἐλίσθαι·
 Πάπτηγεν δὲ ἑκάστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
 Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
 285 Ἀνικρὺν κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονίσοντο,
 Νῆε πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσίλαου·
 Καὶ βάλε Πυρραίχμην, ὃς Παίονας ἱπποκορυστάς
 Ἦγαγεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀἰοῦ εὐρυκρείοντος·
 Τὸν βάλε δεξιὸν ὤμον· ὃ δ' ὑπτιος ἐν κονίῃσιν
 290 Κάππισεν οἰμῶζας· ἔταροι δὲ μιν ἀμφεφύβηθεν
 Παίονες· ἐν γὰρ Πάτροκλος φόβον ἤκεν ἅπασιν,
 Ἠγμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
 Ἐκ νηῶν δ' ἔλυσεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
 Ἠμιδάης δ' ἄρα νηὺς λίπει· αὐτόθι· τοὶ δ' ἐφύβηθεν
 295 Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμαδῷ· Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
 Νῆας ἀνὰ γλαφυράς· ὁμαδος δ' ἄλλαστος ἐτύχθη.
 ὣς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 Κισίῃσιν πυκνὴν νεφέλην στειροπυγερῆτα Ζεὺς,
 Ἐκ τ' ἔφανεν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρῶνες ἄκροι,
 300 Καὶ νῆπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερφάγῃ ἄσπετος αἰθήρ·
 ὣς Δαναοί, νηῶν μὲν ἀπώσάμενοι δῆϊον πῦρ,
 Τυτθὸν ἀνέπνευσαν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρῳή.
 Οὐ γὰρ πῶ τι Τρῶες Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Προτροπάδην φοβίσοντο μελαινώων ἀπὸ νηῶν,
 305 Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκη.
 Ἐνθα δ' ἀνὴρ ἔλεν ἄνδρα, κειρασθείσης ὕσμινος,
 Ἠγμόνων. πρῶτος δὲ Μενoitίου ἄλκιμος υἱὸς
 Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύνκου βάλε μῆρον
 Ἐγχεὶ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
 310 Ῥῆξεν δ' ὅστιέν ἐγχος· ὃ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ

- Κάππεισ' αἰὰρ Μενέλαος Ἀρήϊος οὐτα θόαντα,
 Στέρνον γυνυθίεντα πυρ' αὐπίδα· λῦσε δὲ γυῖα.
 Φυλείδης δ' Ἀμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
 Ἐφθῇ ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχτος
 315 Μυῶν ἀνθρώπου πέλεται· περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
 Νεῦρα διεσχίσθη· τὸν δὲ σκότος ὅσσε καλύψεν.
 Νιστορίδαι δ', ὁ μὲν οὐτας Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρῇ,
 Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος·
 Ἦριπε δὲ προπάροιθε· Μάρις δ' αὐτοαχεῖδ' ἀδοιρῇ
 320 Ἀντίλοχῳ ἐπόρουσε, κασιγνήτοιο χολωθῆις,
 Στάς πρόσθεν νέκυος· τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
 Ἐφθῇ ὀρεξάμενος, πρὶν οὐτάσσαι, οὐδ' ἀφίμαρτεν,
 Ὀμίον ἄφαρ· πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκῇ
 Δρύψ' ἀπὸ μυῶν, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρῃς ἄραξεν.
 325 Δουπήσεν δὲ πεσών, κατὰ δὲ σκότος ὅσσε καλύψεν
 Ὡς τῷ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
 Βήτην εἰς Ἑρεβος, Σαρπηδόρος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
 Τις ἀκορτισταὶ Ἀμισωδάρου· ὅς ἦα Χίμαιραν
 Θρέψεν ἀμυμμάκην, πόλεισιν κακὸν ἀνθρῶποισιν.
 330 Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας
 Ζωὸν ἔλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον· ἀλλὰ οἱ αὖθι
 Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αἰχένα κωπήεντι.
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ καὶ ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 335 Πηγέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον· ἔγχυσι μὲν γὰρ
 Ἰμβροτον ἀλλήλων, μέλειν δ' ἠκόντισαν ἄμφω·
 Τῷ δ' αὖτις ξιφείσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
 Ἰπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν· ἀμφὶ δὲ κανλὸν
 Φάσαγον ἐφθάσθη· ὁ δ' ὑπ' οὐρατος αἰχένα θῆεν
 340 Πηγέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυν ξίφος, ἔυχεθε δ' οἶον
 Δίρμα· παρηέρθη δὲ κῆρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
 Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κίχεις ποσὶ καρπαλίμοισιν,
 Νύξ', ἱππων ἐπιβησόμενον, κατὰ δεξιὸν εἶμον.
 Ἦριπε δ' ἐξ ὀχίων, κατὰ δ' ὀφθαλμοῖν κέχυτ' ἀχλὺς.
 345 Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στομα νηλεῖ χαλκῷ
 Νύξ'· τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέσθη
 Νίρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο· κείασσε δ' ἄρ' οὐτέα λευκά·
 Ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες· ἐνέπλησθην δὲ οἱ ἄμφω
 Αἵματος ὀφθαλμοί· τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ φῖνας
 350 Πρῆψε γανῶν· θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
 Οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Λυαῶν ἔλον ἄνδρα ἕκαστος.
 Ὡς δὲ λύκοι ἄφρεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
 Σνται, ὑπ' ἐκ μῆλων αἰγεύμενοι, αἶτ' ἐν ὄρεσιν

- Ποιμήνους ἀφραδίῃσι διέτμαγεν· οἱ δὲ ἰδόντες,
 264 Αἶψα διαρπαῖζουσιν ἀνάκτιδα θυμὸν ἐχούσας·
 ὣς Λαῖοι Τρῳέεσσιν ἐπέχραον· οἱ δὲ φόβοιο
 Δυσκελιάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Αἶας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἑκτορι χαλκοκορυστῇ
 ἴστω ἀκοντίσσαι· ὁ δὲ ἰδρὲϊ πολέμοιο,
 265 Ἀσπίδι ταυρεῖῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
 Σκέπτετ' οἰστών τε φοῖζον καὶ δούπον ἀκόντων.
 Ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε μάχης ἑτεράλκιε νίκην·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρήψας ἑταίρους.
 ὣς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου ρέφος ἔρχεται οὐρανὸν ἵστα,
 266 Αἰθέρους ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τέλῃ·
 ὣς τῶν ἐκ γῆων γίνετο ἰαχὴ τε φόβος τε·
 Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. Ἑκτορα δ' ἵπποι
 ἔκφερον ἀκύνποδες σὺν τεύχεσι· λείπε δὲ λαὸν
 Τρωϊκόν, οἷς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυσκεν.
 270 Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσσάμεναις ὠκίεις ἵπποι
 ἄσαντ' ἐν πρώτῳ ὄμῳ λίπον ἄρματ' ἀνάντων·
 Πάτροκλος δ' ἔπετο, σφεδανὸν Λαῖνοισι κελύων,
 Τρωσὶ κακὰ φρονέων· οἱ δὲ ἰαχῇ τε φόβῳ τε
 Πάσας πλησαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ' ἤμαγεν· ὕψι δ' ἄελλ·
 275 Σκιδναθ' ὑπὸ νεφέων· τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
 Ἀφρόδῃον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
 Πάτροκλος δ' ἥ πλείστον ὀρινόμενον ἶδε λαόν,
 Τῇ δ' ἔχ' ὁμοκλήσας· ὑπὸ δ' ἄσσοι φῶτες ἔπιπτο·
 Πηγηίης ἐξ ὄχτων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίσζον.
 280 Ἀντιφρὺν δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκίεις ἵπποι,
 [Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηληϊΐθεοι δούαν ἀγλαὰ δῶρα,]
 Πρόσσω ἱέμενοι· ἐπὶ δ' Ἑκτορι κέκλετο θυμὸς·
 ἴστο γὰρ βαλέειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεις ἵπποι.
 ὣς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσαι κελαινὴ βίβριθε χθών·
 285 Ἡματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαβρότατον χεῖρ ὕδωρ
 Ζεὺς, ὅτε δὴ δ' ἀνδρεσσὶ κοτεσσύμενος χαλεπήνῃ
 Οἱ βίη εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
 Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσσει, θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες·
 Τῶν δὲ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ρέοντες,
 290 Πολλὰς δὲ κλιτύς τότε ἀποτμήγουσι χαράδραι,
 Ἐς δ' ἄλλα πορφυρέην μεγάλη στενάχουσι ρέουσai
 Ἐξ ὁρίων ἐπὶ κήρ· μινύθει δὲ τε ἔργ' ἀνθρώπων·
 ὣς ἵπποι Τρῳαὶ μεγάλη στενάχοντο θείουσai.
 Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
 295 Ἄψ' ἐπὶ νῆας ἔργε παλιμπιτίς, οὐδὲ πόλῃος
 ἔστα ἱεμίνας ἐπιβαίνεμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ

- Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
 Κτεῖνε μεταύσω·ν, πολέων δ' ἀπειλνυτο ποιήν.
 Ἐνθ' ἦτοι Πρόνοον πρῶτον βύλε δουρὶ φαεινῷ,
 400 Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα· λῦσε δὲ γυναι-
 Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ Θέστορα, Ἴτροπος υἱόν,
 Δεύτερον ὀρμηθεῖς — ὁ μὲν εὐξίστω ἐνὶ δίφρῳ
 Ἥστο ἀλείς· ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Ἥνία ἤχθησαν — ὁ δ' ἔγχεϊ νύξε παραστάς
 405 Γναθμόν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πείρεν ὁδόντων·
 Ἐλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἀντιγος, ὥς ὅτε τις φοῖς, ~ ~ ~
 Πέτρῃ ἐπι προβλήτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθύν
 Ἐκ πόνοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἥροπι χαλκῷ·
 Ὡς ἔλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ,
 410 Καδ' δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε· πευόντι δὲ μιν λίπα θυμός.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμλον ἐπισυνύμενον βύλε πέτρῳ
 Μίσσην κακὰ κεφαλὴν· ἥ δ' αἰδιχα πῦσα κεαύθη
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὁ δ' ἄρα πρηγὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κάππεσεν· ἀμφὶ δὲ μιν θάνατος χυτο θυμοραϊστής.
 415 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἰρύμαντα καὶ Ἀμφοτερόν καὶ Ἐπαίτην,
 Τληπόλεμόν τε Διαπαστορίδην, Ἐχλόν τε Πύριν τε,
 Ἰφεία τ' Εὐῖππόν τε καὶ Ἀργεῖάδην Πολύμηλον,
 Πάντας ἐπασσυνέφρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
 Σαρπηθῶν δ' ὥς οὖν ἰδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους
 420 Χείρσ' ὑπο Πατρόκλοιο Μενoitιάδου δαμέντας,
 Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν·
 Αἰδώς, ὦ Λύκιοι, πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε.
 Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὅφρα δαίλω,
 Ὅστις ὅδε κρατεῖ· καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργεν
 425 Τρῶας· ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
 Ἡ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἄλτο χαμᾶζε.
 Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν, ἐπεὶ ἶδεν, ἐκθορε δίφρου.
 Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμφώφυλκτες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται,
 430 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. —
 Τὸς δὲ ἰδὼν ἐλήησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ὡ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι Σαρπηθῶνα, φίλτατον ἀνδρῶν,
 Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενoitιάδου δαμῆναι!
 435 Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε, φρεσὶν ὀρμαίνοντι,
 Ἥ μιν ζῶν ἐόντα μάχης ἄπο δακρυοέσεως
 Θείῃ ἀναρπάξας Λυκίης ἐν πτόρι δῆμῳ,
 Ἥ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενoitιάδου δαμάσσω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ

- 440 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἶσῃ,
 Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσχεροῦς ἐξανάλυσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
 Ἄλλο δὲ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 445 Αἱ κε ζῶν πέμψης Σαρπηδόνα ὄνδε δόμονδε,
 Φροῦζο, μή τις ἐπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος
 Πέμπειν ὄν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης.
 Πολλοὶ γάρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
 Τίτις ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἶνον ἐτήσεις.
 450 Ἄλλ' εἰ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
 Ἥτοι μὲν μιν ἔασον ἐνὶ κράτερῃ ὕσμινῃ
 Χέρῃ ὑπο Πατρόκλαιο Μενoitιάδαο θαμῆναι·
 Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόγγε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν,
 Πέμπειν μιν Θανάτῳ τε φέρειν καὶ νήδυμον Τανόν,
 455 Εἰσόκε δὴ Λυκίης εὐμείλεις δῆμον ἱκνῶνται·
 Ἐνθα ἰ ταρχύουσσι καυλῆγῃτοί τε ἔται τε
 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
 460 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸν οἱ Πάτροκλος ἔμελλεν
 Φθίσσειν ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πατρὸς. —
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Ἐνθ' ἦτοι Πάτροκλος ἀγκλειτὸν Θρασύμηλον,
 Ὃς ῥ' ἧς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἀνακτος,
 465 Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Σαρπηδῶν δ' αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ,
 Δευτερος ὀρμηθεὶς· ὁ δὲ Πηδάσων οὔτασεν ἵππον
 Ἐγχεὶ δεξιὸν ὦμον· ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν αἴσθων.
 Καὶ δ' ἔπειτ' ἐν κονίῃσι μακρῶν, ἀπὸ δ' ἔπιτατο θυμός.
 470 Τῷ δὲ διαστήτην· κρίκε δὲ ζυγόν, ἥνία δὲ σφιν
 Σύνχυτ', ἔπειδ' ἐκεῖτο παρήγορος ἐν κονίῃσιν.
 Τοιοῦ μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὔρετο τέκμων·
 Σπασσάμενος ταπύνης ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
 Αἶζας ἀπέκοψε παρήγορον, οὐδ' ἐμάτησεν·
 475 Τῷ δ' ἰδυνητήν, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
 Τῷ δ' αὖτις συνλήτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
 Ἐνθ' αὖ Σαρπηδῶν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαιινῷ·
 Πατρόκλου δ' ὑπὲρ ὦμον ἀριστεράν ἤλυθ' ἀκωκῇ
 Ἐγχεος, οὐδ' ἔβηλ' αὐτόν· ὁ δ' ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
 480 Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐχ ἄλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
 Ἄλλ' ἔβηλ', ἐνθ' ἄρα τε φρενὶς ἐρχεται ἄμφ' ὕδινόν κῆρ.
 Ἥριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἥ ἡγερώς,

- Ἡὲ πέπυς βλωθρή, τήντ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
 Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήχεσι, νήϊον εἶναι.
- 495 Ὡς ὁ πρόσθ' ἔππων καὶ δόφρου κεῖτο ταυνοσθείς,
 Βεβρυχώς, κόνιος δεδραγμένος αἵματοέσσης.
 Ἦντε ταῦρον ἔπεφνε λίων, ἀγέληφι μετελθών,
 Αἰθωνα, μεγάθυμον, ἐν εἰλιπύδεσσι βόεσσιν,
 Ὡλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος.
- 500 Ὡς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν
 Κτεινόμενος μανίσαινε, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
 Γλαῦκε πίπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι, νῦν σε μάλα χρεὶ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστὴν.
 Νῦν τοι ἐελδίσθω πόλεμος κακός, εἰ θεός ἐσσι!
- 505 Πρῶτα μὲν ὄτρυνον Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,
 Πάντῃ ἐποικόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
 Αὐτὰρ ἔπαιτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ περὶ μάργαο χαλκῷ.
 Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
 Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερές, εἰ κέ μ' Ἀχαιοὶ
- 510 Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
 Ἀλλ' ἔχω κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν,
 Ὀφθαλμοῦς θινάς θ'. ὁ δὲ λαὸς ἐν στήθεσι βαίνων,
 Ἐκ χροός ἔλκε δόρυ· προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἔποnton.
- 515 Τοῖο δ' ἄμα ψυχὴν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμῇ.
 Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιοῶντας,
 Ἰεμένους φοβέεσθαι, ἐπεὶ κέπεν ἄρματ' ἀνάκτων.
 Γλαυκῷ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο, φθογγῆς αἰοῖσι.
 Ὡρὶνθῃ δὲ οἱ ἦτορ, ὅτ' οὐ δύνατο προσεμῦναι.
- 520 Χειρὶ δ' ἐλὼν ἐπέειξε βραχίονα· τεῖρε γὰρ αὐτὸν
 Ἔλκος, ὃ δὴ μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῶ
 Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἐτάροισιν ἀμύνων.
 Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
 Κλυθι, ἄναξ, ὃς που Λυκίης ἐν πτόνι δῆμῳ
- 525 Εἰς, ἣ ἐνὶ Τροίῃ· δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκουεῖν
 Ἀνέρι κηδομένῳ, ὥς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
 Ἔλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν· ἀμφὶ δέ μοι χεῖρ
 Ὀξείης ὀδύνησιν ἐλήλათαι, οὐδὲ μοι αἷμα
 Τερσῆναι δύναται· βαρύνθει δέ μοι ὤμος ὑπ' αὐτοῦ.
- 530 Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
 Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὠριστος ὄλωλεν,
 Σαρπηθῶν, Διὸς νιός· ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
 Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι, ἄναξ, τόδε καρτερόν ἔλκος ἄκυσσαι,
 Κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὅφρ' ἐτάροισιν
- 535 Κακλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνῃ πολέμῳ,

Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχωμαι.

Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων.

Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἔλκεος ἀργαλείοιο

Λίμνι μέλαν τέρασθε, μένος δὲ οἱ ἔμβασε θυμῷ.

600 Γλαῦκος δ' ἔγνω ἦσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε,

Ὅτι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐχαιμένοιο.

Πρῶτα μὲν ὠτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας,

Πάντη ἐποιοχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχισθαι.

Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε, μακρὰ βιβιάσθων,

605 Πουλυδάμανι ἐπι Πανθοίδην καὶ Ἀγήνορα διόν·

Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν.

Ἀχχοῦ δ' ἰστάμενος ἔπειτα πτερόεντα προσηυδα·

Ἑκτορ, νῦν δὴ πάγχυ ληλασμένος εἰς ἐπικούρων,

Οἱ σῖθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἵης

610 Θυμὸν ἀποφθινύθουσι· σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.

Κεῖται Σαρπηδών, Λυκίων ἀγὸς ἀπιστῶν,

Ὅς Λυκίην εἶδυτο δίκῃσι τε καὶ σθένει ᾧ·

Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ θάμασ' ἔγχρ' ἡλκεος ἄρης.

Ἀλλὰ, φίλοι, πάρασθε, τεμασσήθητε δὲ θυμῷ,

615 Μὴ ἀπὸ τεύχε ἔλονται, ἀεικίσσῳσι δὲ νεκρὸν

Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι, ὅσσοι ὀλοντο,

Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφθομεν ἐγχείησιν.

Ὡς ἔφατο· Τρῶας δὲ κατὰκρηθεν λάβε πένθος

Ἀσχετον, οὐκ ἐπικτιόν· ἐπεὶ σφισιν ἔρμα πόληος

620 ἔσκε, καὶ ἄλλοδαπὸς περ ἰών· πολέες γάρ αἱ αὐτῷ

Λαοὶ ἔποντ', ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχισθαι.

Βῆν δ' ἰθὺς Δαναῶν λειλημένοι· ἤρχε δ' ἄρα σφιν

Ἑκτωρ, χεώμενος Σαρπηδόνοιο. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

Ἦρας Μενoitιάδew Πατροκλῆος λάσιον κῆρ·

625 Αἴαντε πρῶτω προσέφη, μεμαῶτα καὶ αὐτῷ·

Αἴαντε, νῦν σφῶν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω,

Οἷοι περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἧ καὶ ἀρείους.

Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσῆλατο τείχος Ἀχαιῶν,

Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσάμεθ' ἑλόντες,

630 Τεύχεά τ' ὥμοιῳ ἀφελόμεθα, καὶ τιν' ἐπὶ πύλων

Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασάμεθα νηλεῖ χαλκῷ!

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ αἰεῖσθαι μενέαινον.

Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φύλαγγας,

Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Μυρμιδόνες καὶ Ἀχαιοί,

635 Σὺμβαλον ἀμφὶ νέκυνι κατατεθνηῶτι μάχισθαι,

Δεινὸν αὖσαντες· μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὅλοῃν τάνυσε κρατερῇ ὕσμινῃ,

Ὅσφα φίλοι περὶ παιδὶ μάχης ὅλοος πόνοιο εἶη.

- Ἦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἑλίκωπας Ἀχαιοὺς.
 570 Βλήτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Πῖος Ἀγακλῆος μεγαθύμον, διὸς Ἐπειγεύς,
 Ὃς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὐναιομένῳ ἦσασεν
 Τοπρίν· ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξαναρίξας,
 Ἐς Πηλῇ· ἱκέτευσσε καὶ ἐς Θέτιν ἀργυρόπεζαν·
 575 Οἱ δ' ἄμ' Ἀχιλλῇ ῥηξήνορι πέμπον ἔπεισθαι
 Ἴλιον εἰς εὐπωλον, ἵνα Τρῶευσσι μάχοιτο.
 Τὸν ῥα τόθ' ἀπτόμενον νέκνος βάλε φαίδιμος Ἔκτωρ
 Χερμαδίῳ κεφαλῇ· ἥ δ' ἀνδρὶα πᾶσα κεῖσθῃ
 Ἐν κόρυθι βριαρῇ· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
 580 Κάππεσεν, ἄμφι δέ μιν θάνατος χύτο θυμορραϊστής.
 Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο, φθιμίνου ἱταροιο.
 Ἰδυσεὺν δὲ διὰ προμάχων, ἔρηκι ἰοικώς
 Ὀκτῇ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιοὺς τε ψηφράς τε·
 Ὡς ἰθὺς Λυκίων, Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε,
 585 Ἔσσυο καὶ Τρῶων· κεχόλωσο δὲ κῆρ ἱτάροιο.
 Καὶ ῥ' ἔβαλε Σθενέλαον, Ἰθαίμεντος φίλον υἱόν,
 Αὐχένα χερμαδίῳ, ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τε προμάχοι καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.
 Ὅσση δ' αἰγανίης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
 590 Ἦν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφῆρ πειρώμενος, ἥ ἐν αἰθέλῳ,
 Ἢ καὶ ἐν πολέμῳ, δητῶν ὑπο θυμορραϊστήων·
 Τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, εἴσαντο δ' Ἀχαιοί.
 Γλαῦκος δὲ πρῶτος, Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστῶν,
 Ἐτραπεῖ, ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλήα μεγάθυμον,
 595 Χάλκωνος φίλον υἱόν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναιῶν,
 Ὀλβῳ τε πλούτῳ τε μετίπρεπε Μυρμιδόνεσσιν·
 Τὸν μὲν ἄρα Γλαῦκος στήθεος μέσον οὔτασε δουρί,
 Στρέφθεις ἐξαπέρης, ὅτε μιν κατέμαρπε διώκων.
 Δοῦπησεν δὲ πεσών· πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς
 600 Ὡς ἔπες· ἐσθλὸς ἀνὴρ· μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο·
 Ἐτὰν δ' ἄμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀλλεῖες· οὐδ' ἄρ' Ἀχαιοὶ
 Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
 Ἐνθ' αὖ Μηριόνης Τρῶων ἔλεν ἄνδρα κορυστῆν,
 Λαόγονον, Θρασὺν υἱόν Ὀνήτορος, ὃς Διὸς ἱεὺς
 605 Ἰδαίου ἐτέτυκτο, θεὸς δ' ὥς τίετο δῆμῳ·
 Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔτεος· ὦκα δὲ θυμὸς
 Ἦλχετ' ἀπὸ μελίων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκοτὸς εἶλεν.
 Διναίης δ' ἐπὶ Μηριόνη δόρυ χάλκεον ἤκεν·
 Ἐλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπυσπίδια προβιβῶντος.
 610 Ἀλλ' ὃ μὲν ἅντα ἰδὼν ἡλέετο χάλκεον ἔγχος·
 Πρόσσω γὰρ κατέκνυψε, τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρόν

- Οὐδὲ ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμλχθη
 Ἐγχεος· ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφεί μίνος ὕβριμος Ἄρης.
 [Λιχμή δ' Αἰνείας κραδαινομένη κατὰ γαίης
 818 ἴσχει, ἐπεί φ' ἄλλον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.]
 Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε·
 Μηριόνη, τάχα κιν σε, καὶ ὀρχησιτὴν περ ἑόντα,
 Ἐγχεος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερές, εἴ σ' ἔβαλόν περ.
 Τὸν δ' αὖ Μηριόνης δουρικλυτὸς ἀντίον ἤνθα·
 820 Αἰνεία, χαλεπὸν σε, καὶ ἱερθιμὸν περ ἑόντα,
 Πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κε σεῦ ἅντα
 Ἐλθῇ ἀμυνόμενος· θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
 Εἰ καὶ ἐγὼ σε βάλοιμι τυχῶν μέσον ὀξεί χαλκῷ,
 Αἰψὰ κε, καὶ κρατερός περ ἑὼν καὶ χειρὶ πεποιθώς,
 825 Εὐχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' Αἰδὶ κλυτοπόλῳ.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐνένιπτε Μενοιτιάου αἰκίμος νῖός·
 Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα, καὶ ἰσθλὸς ἔων, ἀγορεύεις;
 Ὡ πίπον, οὔτι Τρῶες ὀνειδέοις ἐπίεσσι·
 Νεκροῦ ζωήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
 830 Ἐν γὰρ χειρὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ', ἐνὶ βουλῇ·
 Τῷ οὔτι χρεὶ μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν ἤρχ', ὁ δ' αἶμ' ἔυπετο ἰσόθεος φῶς.
 Τῶν δ', ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
 Οὐρεος ἐν βήυσσης· ἕκαθεν δὲ τε γίγνεται ἀκουή·
 835 Ὡς τῶν ὠρυντο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε, βοῶν τ' εὐποιητῶν,
 Νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύνοισιν.
 Οὐδ' ἂν εἴτε φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα διόν
 Ἐγνώ, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
 840 Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερές ἐς πόδας ἄκρους.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον, ὥς ὅτε μυῖαι
 Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγίας κατὰ πέλλας,
 Ὡρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 Ὡς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὀμίλειον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
 845 Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὅσσε φαίνων,
 Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὄρα, καὶ φράζετο θυμῷ
 Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου, μερμηρίζων,
 Ἥ ἤδη καὶ κείνον ἐπὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι παίδιμος ἔκτωρ
 850 Χαλκῷ δηώσῃ, ἀπὸ τ' ὤμων τεύχε' ἔλθται,
 Ἥ εἴτε καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
 Ὡδε δέ οἱ φρονέοντι δοῦσαστο κερδίων εἶναι,
 Ὅφρ' ἤϋς θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Ἐσάυτις Τρῳᾶς τε καὶ Ἑκτορα χαλκοκορυστήν

- 668 Ἦσαστο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἔλοιτο
 Ἐκτορι δὲ πρωτίστ' ἀνάγκιδα θυμὸν ἐνήκεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε, κέκλιτο δ' ἄλλους
 Τρῶας φευγέμεναι· γνῶ γὰρ Διὸς ἰρὰ τάλαντα.
 Ἐνθ' οὐδ' ἔφθιμοι Λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
 669 Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἶδον, βεβλαμμένον ἦτορ,
 Κείμενον ἐν νεκρῶν ἀγύρει· πολίεις γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Καῖπευσον, εὐτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων.
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὥμοιῶν Σαρπηδόνοσ' ἔντε ἔλοντο,
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, τὰ μὲν κολλὰς ἐπὶ νῆας
 668 Δῶκε φέρειν ἱστέροισι Μενoitίου ἄλκιμος υἱός.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Εἰ δ', ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφές αἶμα κάθηρον
 Ἐλθὼν ἐκ βελίων Σαρπηδόνα, καὶ μιν ἔπειτα
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσον ποταμοῖο φοῖσιν,
 670 Χρῆσόν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἦγρω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Θήσουσ' ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πλοῖν δῆμῳ.
 Ἐνθα ἰ ταρχύουσσι κασιγγεντοὶ τε ἔται τε
 671 Τύμβῳ τε στήλῃ τε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα πατὴρ ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων·
 Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὄρεων ἐς φύλοπιν αἰνὴν·
 Αὐτίκα δ' ἐκ βελίων Σαρπηδόνα διὸν ἔειρας,
 Πολλὸν ἀποπρὸ φέρων, λοῦσεν ποταμοῖο φοῖσιν,
 680 Χρῆσέν τ' ἄμβροσίν, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσσαν·
 Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
 Ἦγρω καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν, οἳ ῥά μιν ὦκα
 Κάτθεσαν ἐν Λυκίῃς εὐρείῃς πλοῖν δῆμῳ.
 Πάτροκλος δ' ἵπποισι καὶ αὐτομείδοντι κελεύσας,
 680 Τρῶας καὶ Λυκίους μετεκίαδε, καὶ μέγ' αἰάσθη·
 Νῆπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν,
 Ἦν τ' ἂν ὑπέκφυγε Κῆρα κακὴν μέλανος Θανάτοιο.
 Ἄλλ' οἶέ τε Διὸς κρείσσων νόος ἥεπερ ἀνδρῶν·
 [Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην.
 680 Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι·]
 Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
 Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξας,
 Πατρόκλεις, ὅτε δὴ σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν,
 Ἀδρηστον μὲν πρῶτα καὶ αὐτόνοον καὶ Ἐχέκλον,
 680 Καὶ Πέρμνον Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελέανικπον,
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἔλασον καὶ Μούλιον ἠδὲ Πυλάρτην·
 Τοὺς ἔλεν· οἱ δ' ἄλλοι φύγαδε μνώοντο ἕκαστος.

- Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον υἷες Ἀχαιῶν,
 Πατρόκλου ὑπὸ χειρσί· περὶ γὰρ ἔγχει θῦεν·
 700 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος εὐδμήτου ἐπὶ πύργου
 ἔστη, τῷ ὅλοα φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
 Τρεῖς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
 Πατρόκλος, τρεῖς δ' αὐτὸν ἀπειτυφίλιξεν Ἀπόλλων,
 Χεῖρεσσ' ἀθανάτησι φαιτῆν ἀσπίδα νύσσων.
 705 Ἄλλ' ὅτε δὴ τό τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δυνά δ' ὁμοκλήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 Χάζετο, Διογενὲς Πατρόκλεις! οὐ νύ τοι αἶσα,
 Σῶ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
 Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 710 Ὡς φάτο· Πατρόκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
 Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.
 Ἐκτωρ δ' ἐν Σκαιῇσι πύλης ἔχε μώνυχας ἵππους·
 Δίξε γὰρ, ἡὲ μάχοιτο, κατὰ κλόνον αὐτὶς ἐλάσσας,
 Ἢ λαοὺς ἐς τείχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
 715 Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρῶτατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἀνὴρι εἰσάμενος αἰζῆψ' τε κρατερῶ τε,
 Αἰῶψ, ὃς μήτιφός ἦν Ἐκτορος ἱπποδάμοιο,
 Αὐτοκασίγνητος Ἐκάβης, υἱὸς δὲ Δυμάντος,
 Ὃς Φρυγίῃ κτείσκε φῶβς ἐπὶ Σαγγαρίοιο·
 720 Τῷ μιν τεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, τί τι μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρεῖ.
 Αἶθ', ὅσον ἦυσιν εἰμὶ, τόσον σέο φέρετος εἶην·
 Τῷ κε τύχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
 Ἄλλ' ἄγε, Πατρόκλω ἔφειπε κρατερώνυχας ἵππους,
 725 Αἶ κέν πῶς μιν ἔλῃς, δόῃ δέ τοι εὐχος Ἀπόλλων.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτὶς ἔβη θεὸς ἄμ πόνον ἀνδρῶν.
 Κεβριόνη δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι παίδιμος Ἐκτωρ,
 Ἴππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Δύσειθ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον Ἀργείοισιν
 730 Ἦκε κακόν· Τρῶσιν δὲ καὶ Ἐκτορι κῦδος ὄπαζεν.
 Ἐκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάρριζεν·
 Αὐτὰρ ὁ Πατρόκλω ἔφειπε κρατερώνυχας ἵππους.
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἄφ' ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 Σκαιῇ ἔγχος ἔχων· ἐτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
 735 Μαρμαρον, ὁκριότεντα, τὸν οἱ περὶ χεῖρ ἐκάλυψεν.
 Ἦκε δ' ἐρεισάμενος· οὐδέ δ' ἤν χαζέτο φωτός,
 Οὐδ' ἀλλώσε βίλος· βάλε δ' Ἐκτορος ἡνιοχῆα,
 Κεβριόνην, νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Περιάμοιο,
 Ἴππων ἡϊέ' ἔχοντα, μετώπιον ὀξεῖ λαΐ.
 740 Ἀμφοτέρως δ' ὀφρὺς συνέλεν λίθος, οὐδέ οἱ ἔσχεν

- 'Ουτίον· ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν,
 Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἄρ', ἀρνευτήρι ἰοικώς,
 Κάτπευ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου· λίπε δ' οὐτέα θυμός.
 Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεύ·
 745 "Ω πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρός ἀνὴρ! ὥς φέτα κυβιστᾷ.
 Εἰ δὴ, που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
 Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε, τήθεα διφῶν,
 Νηὸς ἀποθρώσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη·
 "Ως νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἱππων ρεῖα κυβιστᾷ.
 750 "Η ὦκα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβισιτητῆρες ἔασιν!
 "Ως εἰπὼν ἐπὶ Κεβριόνην ἠρώϊ βεβήκει,
 Οἶμι λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμούς κεραῖζων
 "Εἰβλητο πρὸς στήθος, ἐπὶ τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή·
 "Ως ἐπὶ Κεβριόνη, Πατρόκλεις, ἄλσo μεμαῶς.
 755 Ἐκτωρ δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἀφ' ἱππων ἄλτο χαμᾶζε.
 Τῷ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, θηρινθήτην,
 "Ωτ' ὄρεο· κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο,
 Ἄμφω πεινᾶοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον·
 "Ως περὶ Κεβριόναο δῶν μήστρωες αὐτῆς,
 760 Πατρόκλος τε Μενoitιάδης καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ,
 ἔντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλεὶ χαλκῷ.
 Ἐκτωρ μὲν κεφαλῇφιν ἐπεί λάβειν, οὐχὶ μεθίλει·
 Πατρόκλος δ' ἐτέρωθεν ἔχεν ποδός· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Τρῶες καὶ Ἀναοὶ συναγόν κρατερὴν ὑσμίνην.
 765 "Ως δ' Εὐρὸς τε Νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοισιν
 Οὐρεὸς ἐν βήσσης, βαθύην πελεμιζέμεν ὕλην,
 Φηγόν τε, μέλιτην τε, τανύφλοιόν τε κράνειαν,
 Λίτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκευς ὄζους
 "Ιχῆ θευπεισίη, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων·
 770 "Ως Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
 Ἀήουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
 Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἄμφ' ὄξεα δοῦρ' ἐπαπήγει,
 "Ιοὶ τε περὶόντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες·
 Πολλὰ δὲ χερμαῖδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξεν
 775 Μαρναμένων ἄμφ' αὐτόν· ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
 Κεῖτο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
 "Οφρα μὲν Ἥελιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
 Τύφρα μάλ' ἄμφοτέρων βέλε' ἤπτετο, πίπτει δὲ λαός.
 "Ημος δ' Ἥελιος μετείνυσσέτο βουλυτόνδε,
 780 Καὶ τότε δὴ ῥ' ὑπὲρ αἴσαν Ἀχαιοὶ φέριτεροι ἦσαν.
 Εἰκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἤρωα ἔρυσσαν
 Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλαοντο.
 Πατρόκλος δὲ Τρῶσι κακὰ φρονέων ἐνόρουσεν·

- Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε, θοῶν αὐτάλαντος Ἀργῆ,
 795 Σμερδαλία ἰάχων· τρὶς δ' ἐννέα φῶτις ἔπεφνε.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Ἐνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.
 Ἦνυστο γάρ τοι Φοῖβος ἐν κρατερῇ ὕμνῳ
 Δεινός· ὃ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν.
 800 Ἦέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντιβόλῃσεν.
 Στῆ δ' ὀπίθῃ, πλήξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμον
 Χειρὶ καταπρηνεί· στρεφιδίνῃθεν δὲ οἱ ὤσσε.
 Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυρτήν βιῖλε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἦ δὲ κυλινδομένη καρυχὴν ἔχε πουσὶν ὑφ' ἔππων
 805 Αὐλῶπις τρυφάλεια· μιῶνθῃσαν δὲ ἔθειραι
 Αἵματι καὶ κονίῃσι· πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν,
 Ἰππόκομον πῆληκα μιᾶνεσθαι κονίῃσιν·
 Ἄλλ' ἀνδρὸς θείοιο κίρῃ χαρίεν τε μέτωπον
 Ῥύει, Ἀχιλλῆος· τότε δὲ Ζεὺς ἔκτορι δῶκεν
 810 Ἦ κεφαλὴ φερέειν· σχεδόνθεν δὲ οἱ ἦεν ὕλεθρος.
 Πᾶν δὲ οἱ ἐν χεῖρεσσιν ἄγῃ δολιχόσκιον ἔγχος,
 Βριθῶ, μέγα, στιβαρόν, κεκορυθμένον· αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
 Ἀσπίς σὺν τελαμῶνι χαμᾶι πέσε τερμιοέσσα.
 Ἀνεί δὲ οἱ θώρηκα ἀναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων.
 815 Τὸν δ' αἴθρ' ἐφέναι εἴλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα,
 Στῆ δὲ ταφῶν· ὕπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Ὡμων μεσσηγὺς σχεδόνθεν βιῖλε Δάφδανος ἀνήρ,
 Πανθοίδης Εὐφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο
 Ἐγχεῖ θ' ἵππουσύνῃ τε, πόδεσσι τε καρπαλλίμοισιν·
 820 Καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτις εἴκοντι βῆσεν ἀφ' ἔππων,
 Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσσι, διδασκόμενος πολέμοιο·
 Ὃς τοι πρῶτος ἐφῆκε βελος, Πατρόκλει· ἵππευ,
 Οὐδὲ δάμυσσ'· ὃ μὲν αὐτὶς ἀνέδραμε, μέκτο δ' ὄριλλε,
 Ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μέλινον· οὐδ' ὑπέμεινε
 825 Πάτροκλον, γυμνὸν περ ἰόντ', ἐν δηϊότητι.
 Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεῖς,
 Ἀψ ἱτάρων εἰς ἔθνος ἔχάζετο, Κτῆρ' ἀλείνων.
 Ἐκτωρ δ' ὥς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
 Ἀψ ἀναχάζομενον, βεβλημένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 830 Ἀγχιμολόν φῦ οἱ ἦλθε κατὰ στίχας, οὐτὰ δὲ δουρὶ
 Νείατον ἐς κενεῶνα· διαρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν.
 Δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἠκαχε λαὸν Ἀχαιῶν.
 Ὡς δ' ὅτε σὺν ὑκάμαντα λίων ἐβίησατο χίρμη,
 Ὡτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
 835 Πίδακος ἄμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω·
 Πολλὰ δὲ τ' ἀσθμύνοντα λίων ἐδάμασσε βίηφιν·

- Ὡς πολέας πέφνοντα Μενότιον ἄλκιμον υἱὸν
 Ἴκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα·
 Καὶ οἱ ἐπευχόμενος ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
 830 Πάτροκλ', ἣ που ἔφησθα πόλιν κεραιζέμεν ἀμύν,
 Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας, ἐλεύθερον ἡμᾶρ ἀπούρας,
 Ἄζειν ἐν ἡέσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Νῆπιε! τῶν δὲ πρόσθ' Ἐκτορος ὠκίεες ἵπποι
 Πουσὶν ὀρωρέχονται πολεμίζειν· ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
 832 Ἴφρῳ φιλοπυλέμοισι μεταπρέπω, ὃ σφιν ἀμύνω
 Ἥμαρ ἀναγκαῖον· σὲ δέ τ' ἐνθάδε γυῖpes ἔδονται.
 Ἄ δειλ'! οὐδέ τοι, ἐσθλὸς ἰών, χροαίσμησεν Ἀχιλλεύς,
 Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλει ἰόντι·
 Μή μοι πρὶν ἵεναι, Πατρόκλεις ἵπποκίευσθε,
 840 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο
 Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ σιτήθεσσι δαΐξαι·
 Ὡς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι κτεῖθεν.
 Τὺν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης, Πατρόκλεις ἵππευ·
 Ἥδη νῦν, Ἐκτορ, μεγάλ' εὖχεο· σοὶ γὰρ ἔδωκεν
 842 Νίκην Ζεὺς Κρονίδης καὶ Ἀπόλλων, οὐ μ' ἐδάμασσαν
 Πριδῖως· αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἔλοντο.
 Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἰκόσιν ἀντεβόλησαν,
 Πάντες κ' αὐτούθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες·
 Ἀλλὰ με Μοῖρ' ὅλοη καὶ Ἀητοὺς ἔκτανεν υἱός,
 850 Ἀνδρῶν δ' Εὐφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξαναρίζεις.
 Ἄλλο δέ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
 Οὐ θῆν οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἄγχι παρῆστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίῃ,
 Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.
 852 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φρεσὶν παμμένη Ἀϊδὸςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἴκτωρ·
 Πατρόκλεις, τί νῦ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
 860 Τίς δ' οἶδ', εἴ κ' Ἀχιλλεύς, Θέτιδος παῖς ἠΰκόμοιο,
 Φθιῆν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
 Ὡς ἄρα φωνήσας δόρυ χαλκίον ἐξ ὤτειλης
 Εἵρυσσε, λαῖς προσβιάς· τὸν δ' ὑπτιον ὥς ἀπὸ δουρός.
 Αὐτίκα δὲ ζὺν δουρὶ μετ' αὐτομέδοντα βεβήκει,
 862 Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο·
 Ἴετο γὰρ βαλῆειν· τὸν δ' ἔκφερον ὠκίεες ἵπποι
 Ἀμβροτοὶ, οὓς Πηληϊεὶ θεοὶ δόσαν ἄγλαα δῶρα.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ρ.

Occiso Patroclo arma detrahentem Euphorbum interficit Menelaus (1-60): Hector autem, Apollinis monitu, ab insequendo Automedonte reversus, exuvias aufert, dum Menelaus Ajacem majorem ad cadaver tuendum arcessit; quin illud quoque mutilatum abstulisset, nisi Ajax accurrisset (61-139). Ajaci cedit Hector; sed, Glauci objurgatione stimulatus, mox Achillis armis superbiens redit ad corpus eripiendum, ac fortissimum quemque suorum in eandem pugnam accendit; simul, a Menelao convocati, advolant strenuissimi Achivorum (140-261). Sic uno in loco acerrimâ dimicatione ortâ, Menelaus et Hector cum catervis uterque suis ancipiti fortunâ in diversa contendunt: illi, ut Patrocli corpus defendant; hi, ut ad ludibrium trahant (262-425). Achillis equis, casum Patrocli dolentibus, vigorem reddit Jupiter, eosque in prælum reducit Automedon, socio assumpto Alcimedonte (428-483). Statim adoriuntur currum Hector, Æneas, alii, ut nobiles equos capiant; at impetum eorum fortiter sustinent Achivi, qui etiam cadaver propugnant, quum Menelaum novis viribus implet Minerva, Hectorem hortatur Apollo, annuente Jove (484-596). Tandem inclinat Achiva acies, ipse etiam Ajax Telamonius trepidat: cujus jussu Menelaus Antilochum cæsi Patrocli et acceptæ cladis nuntium ad Achillem mittit (597-701); idemque Menelaus cum Merione cadaver ad naves deportare audet, comitatu fretus Ajacum, ingruentes hostes arcentium (702-761).

Μενελάου ἀριστεία.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρεΐος νιόν, Ἀρηΐφιλον Μενέλαον,
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμῖς ἐν δῆϊοτῇτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἰθροῖ χαλκῷ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βυῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ,
Πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν ἰδυῖα τόκοιο·
Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βυῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν,

- Τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅστις τοῦγ' ἀντίος ἔλθοι.
 Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἔϋμμελῆς ἀμέλῃσιν
 10 Πατρόκλοιο πεισόντος ἀμύμονος· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 ἔσται, καὶ προσέειπεν Ἀρηΐφιλον Μενέλαον·
 Αἰρεῖδῃ Μενέλαε, Διοτρεφές, ὄρχαμε λαῶν,
 Κάξιο, λείπε δὲ νεκρόν, ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα!
 Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων
 15 Πάτροκλον βύλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ἔσμινην·
 Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρῳέυσιν ἀρίσθαι,
 Μῆ σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιθδεά θυμὸν ἔλωμαι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη Ξανθὸς Μενέλαος·
 Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλόν, ὑπέρβιον εὐχετάσασθαι.
 20 Οὐτ' οὖν πορδύλιος τόσσον μένος, οὔτε λείοντος,
 Οὔτε σὺδὸς κἀπρον ὀλοόφαρος, οὔτε μέγιστος
 Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι πέρι σθένει βλεμαίνει,
 Ὅσους Πάνθου υἱὲς ἔϋμμελλαι φρονέουσιν.
 Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Τηρῆ' ἱεροῦς ἵπποδάμοιο
 25 Ἦς ἤβης ἀπόρηθ', ὅτε μ' ὦνато, καὶ μ' ὑπέμεινεν,
 Καὶ μ' ἔφατ' ἐν Δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
 ἔμμεναι· οὐδὲ ἔφημι, πόδεσσι γε οἷσι κίοντα,
 Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην, κεδνοὺς τε τοκῆας.
 Ὡς θῆν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μεν ἄντα
 30 Στήης· ἀλλὰ σ' ἐγωγ' ἀναχωρήσαντα κελύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μὴδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥέχθ' ἐν δὲ τε νῆπιος ἔγνω.
 Ὡς φάτο, τὸν δ' οὐ πείθ'· ἀμειβόμενος δὲ προσήνδα
 Νῦν μὲν δῆ, Μενέλαε Διοτρεφές, ἡ μάλα τίσεις
 35 Γνωτὸν ἐμόν, τὸν ἔπεφνες, ἐπειχόμενος δ' ἀγορεύεις·
 Χήρωςας δὲ γυναῖκα μυχαῖ θαλάμοιο νέοιο,
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεας.
 Ἢ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατὰπανμα γενοίμην,
 Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν τε τεῆν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
 40 Πάνθω ἐν χεῖρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
 Ἀλλ' οὐ μὰν ἐτι δηρὸν ἀπειρητος πόνος ἔσται,
 Οὐδέ τ' ἀδήριτος, ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο.
 Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔειπεν·
 Οὐδ' ἐρῆξεν χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δὲ οἱ αἰχμῇ
 45 Ἀσπιδ' ἐνὶ κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὤρυντο χαλκῷ
 Αἰρεῖδῃς Μενέλαος, ἐπειξάμενος Διὶ πατρί·
 Ἄψ δ' ἀναχιζόμενοι, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
 Νῦξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεϊσε, βαρεῖν χειρὶ πιθήσας·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπικλοῖο δι' ἀνέκρος ἔλυθ' ἀκωκῇ·
 50 Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

- Δίματι οἱ δύνοντο κόμαι, Χαρίεσσιν ὁμοῖαι,
 Πλοχμοὶ θ' οἷ' χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωγτο
 Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 Χῶρ' ἐν οἰοπόλῳ, ὃθ' ἄλις ἀναβεβρυχεν ὕδωρ,
 85 Καλὸν, τηλεθάον· τὸ δὲ τε προιαὶ δονέουσιν
 Παντοίων ἀγέμων, καὶ τε βρούει ἄνθεϊ λευκῷ·
 Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἀνεμος σὺν λαλλάπῃ πολλῇ
 Βόθρου τ' ἐξίστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 Τοῖον Πάνθου νιὸν ἔυμμελιν Εὐφορβον
 90 Ἀτρεΐδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' εὐύλα.
 Ὡς δ' ὅτε τίς τε λίων ὀρεσέτροφος, ἀλκι πεποιθώς,
 Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἥτις ἀρίστη·
 Τῆς δ' ἐξ αὐχίν' ἔαξε, λαβὼν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν,
 Πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκυα πάντα λαφύσσει,
 95 Διῶν· ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 Ἀντίον ἰλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δῖος αἰρεῖ·
 Ὡς τῶν οὕτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἐτόλμα
 Ἀντίον ἰλθέμεναι Μενέλαου κυδαλλμοιο.
 100 Ἐνθα κε ρεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοΐδαο
 Ἀτρεΐδης, εἰ μὴ οἱ ἀγᾶσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὃς ἤμ' οἱ ἔκτορ' ἐπῶρσε, θοῶ' αἰτάλαντον Ἀρηϊ,
 Ἀνέρι εἰσαήμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντι προσηύδα·
 105 Ἐκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θῆεις, ἀκίχητα διώκων,
 Ἴππους Λιακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἄλγεينوὶ
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμῆμεναι, ἦδ' ὀχέεσθαι,
 Ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
 Τόφρα δὲ τοι Μενέλαος Ἀρήϊος, Ἀτρεΐδης υἱός,
 110 Πατρόκλῳ περιβᾶς, Τρώων τὸν ἄριστον ἐπεφνε,
 Πανθοΐδην Εὐφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
 Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἅμ' πόνον ἀνδρῶν·
 Ἐκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαινᾶς.
 Πάπτηριν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στήλας· αὐτίκ' ὃ δ' ἔγνω
 115 Τὸν μὲν ἀπαινέμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 Κείμενον· ἔρβει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλῇν.
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ὀξία κεκληγώς, φλογὶ ἐκκελος Ἠφαίστιοιο
 Ἀσβεσσιφ' οὐδ' υἱὸν λάθειν Ἀτρεΐδης ὀξὺ βοήσας·
 120 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλὰ,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ἐμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς·
 Λήϊτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἰδῇται.

- Εἰ δέ κεν Ἑκτορι μῶνος ἔων καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
 99 Λιδιθεῖς, μήπως με περιστήσωσ' ἓνα πολλοί·
 Τῷάς δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξαιτο θυμός;
 Ὀτπότης ἀνὴρ ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσσῃ.
 100 Τῷ μ' οὐτις Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὅς κεν ἴδῃται
 Ἑκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοήν ἀγαθοῖο πυθολομῇ,
 Ἄμφω κ' αὐτὶς ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμη,
 Ἡαὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσσάμεθα νεκρὸν
 105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ· κακῶν δέ κε φέριστατον εἴη.
 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ θυμόν,
 Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον· ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχιάζετο, λεῖπε δὲ νεκρόν,
 Ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἡϋγέειος,
 110 Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δλῶνται
 Ἑγχεσι καὶ φοινῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
 Πυκνοῦται, αἰκῶν δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσασάλοιο·
 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
 Στῇ δέ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἔκετο ἔθνος ἑταίρων,
 115 Παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον νιόν.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Θουπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Βῇ δὲ θάειν, εἰδαρ δὲ παρισταμένος ἔπος ηὔδα·
 120 Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
 Σπένδομεν, αἶ καὶ νέκυν περ Ἀχιλλῇ προφέρωμεν
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἑκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
 Βῇ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἑκτωρ μὲν Πατρόκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
 ἔλχ', ἵν' ἀπ' ὀμοῖν κεφαλὴν τάμοι οἷε χαλκῷ,
 Τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
 Αἶας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος, ἥντε πύργον.
 Ἑκτωρ δ' αἶψ' ἐς ὀμίλον ἰὼν ἀνεχάξειθ' ἑταίρων,
 130 Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶν φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
 Αἶας δ' ἅμφι Μενoitιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
 Ἔστηκει ὥς τίς τε λῆων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
 Ὡς ῥά τε νῆπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ
 135 Ἀνδρες ἐπακτῆρες· ὃ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει·
 Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων·

- Ὡς Ἀίας περὶ Πατρόκλοῦ ἥρωϊ βεβήκει.
 Λιρτίδης δ' ἐτέρωθεν, Ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ἔσθιται, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσιν αἰῶν.
 140 Ἰλαῦκος δ', Ἰππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 ἔκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠτίπαπε μῦθον·
 ἔκτορ, εἶδες ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἰδεύσο!
 Ἦ σ' αὐτῶς κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξην λόντα.
 Φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστὺ σῴσεις
 145 Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ ἴλῳ ἐγγεγάσιν.
 Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχυσόμενος Δαναοῖσιν
 εἴσι περὶ πτόλιος· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 Μάρνασθαι δι' οἷσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
 Πῶς κε σὺ χεῖρονα φῶτα σῴσεις μεθ' ὅμιλον,
 150 Σχίτλι'! ἐπεὶ Σαρπηδὸν, ἅμα ξείνον καὶ ἐταῖρον,
 Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
 Ὃς τοι πολλὸν ὄφελος γένετο, πτόλε' τε καὶ αὐτῶ,
 ζωὸς ἔων· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
 Τῷ νῦν εἴ τις ἔμοι Λυκίων ἐπιπίσεται ἀνδρῶν,
 155 Οἰκαδ' ἔμεν, Τροίῃ δὲ πεφύσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσῆς ἐνείη,
 Ἀτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐξέρχεται, οἱ περὶ πάτρης
 Ἀδράσσι δυσμενέουσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
 Αἰψά κε Πατρόκλον ἐνυσσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
 160 Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστὺ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 ἔλθοι τεύτρηός, καὶ μιν ἐνυσσάμεθα χάρμης,
 Αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόρος ἐντὶ καλὰ
 Λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
 Τυλοῦ γὰρ θεράπων πέφαι' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
 165 Ἀργείων παρὰ ῥηυσὶ, καὶ ἀγχέμουχοι θεράποντες.
 Ἀλλὰ σὺγ' Ἀϊαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
 Σιήμεται ἄντι, καὶ ὅσσε ἰδὼν δῆϊων ἐν αὐτῇ,
 Οὐδ' ἰθὺς μηχέσασθαι· ἐπεὶ σέο φέρετός ἐστιν.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος ἔκτωρ·
 170 Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ ἰοῖος ἔων ὑπέροπλον εἵπεις!
 Ὡ πόποι, ἦ τί' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
 Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ραιετάουσιν·
 Νῦν δὲ σευ ὠροσάμην πύγχνῳ φρένας, οἷον εἵπεις·
 Ὅστε με φῆς Ἀϊαντα πελώριον οὐχ ὑπομῆναι.
 175 Οὗτοι ἐγὼν ἐρρίγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων·
 Ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
 Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκη
 Ῥηϊδίως, ὅτι δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
 Ἀλλ' ἄγε δειρὸ, πέπον, παρ' ἐμ' ἴστασο, καὶ ἴδε ἔργον·

- 180 Ἡε πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
 Ἥ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα,
 Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὖσας·
 Τρῶες καὶ Ἀνκιοὶ καὶ Δύρδανοι ἀγχιμαχῆται,
 185 Ἄνδρες ἔσθε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Θούριδος ἀλκῆς·
 Ὅφρ' ἂν ἔγωγ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δῶω
 Καλά, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐτάριζα κατακτάς.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἐκτωρ
 Διῆτον ἐκ πολέμοιο· θείων δ' ἐλχάνεν ἑταίρους·
 190 Ὡκα μάλ', οὐπὼ τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 Οἱ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο.
 Στάς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν·
 Ἴητοι ὁ μὲν τὰ ἅ δῶκε, φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρήν,
 Τρῳαὶ φιλοπολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεν
 195 Πηλεΐδew Ἀχιλῆος, ἃ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες
 Πατρὶ φίλῳ ἔπυρον· ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὅπασσεν
 Ἰηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἑγήρα. ~~Ἄ~~
 Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἶδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 Κινήσας φη κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν·
 Ἄ διλλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 Ὅς δὴ τοι σχεδὸν ἐστί· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐν γῆα τε κρατερόν τε·
 205 Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατὸς τε καὶ ὤμων
 ἔειπεν· ἀτὰρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλλίζω,
 Τῶν ποινήν, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
 Δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐωνος.
 Ἥ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίῳ.
 210 Ἐκτορι δ' ἤρμωσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῶ δέ μιν Ἀρης
 Δεινός, ἐνυάλιος· πλήσθιν δ' ἄρα οἱ μέλει' ἐντὸς
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
 Βῆ φη μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσιν,
 Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 215 Ὡτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν,
 Μίσθλην τε Γλαῦκόν τε, Μίδοντά τε Θεραΐλοχόν τε,
 Ἀστεροπαῖόν τε Δεισιήνορά θ' Ἰππόθόον τε,
 Φόρκυν τε Χρομίον τε καὶ Ἐννυμον οἰωνιστήν·
 Τοὺς ὃγ' ἐποτρύνων, ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 220 Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 Ἐνθαδ' ὑφ' ὑμετέρων πολλῶν ἡγεῖρα ἕκαστον·

- Ἄλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νῆπια τέκνα
 Προφρονέως θύοισθε φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν ·
 225 Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρυῶ καὶ ἰδωδῇ
 Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἐκάστου θυμὸν ἀέξω.
 Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἧ ἀπολέσθω,
 Ἥε σωθήτω! ἧ γὰρ πολέμου θαριστὺς.
 Ὅς δὲ καὶ Πάτροκλον, καὶ τεθνηῶτά περ, ἔμπης
 230 Τρώας ἐς ἵπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Αἴας,
 Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
 Ἐξω ἔγω· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσεται, ὅσσον ἔμοι περ.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρῖσαντες ἱβήσαν,
 Δούρατ' ἀνασχομένοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 235 Νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο·
 Νῆπιοι, ἧ γε πολέουσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.
 Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῇν ἀγαθὴν Μενέλαον·
 Ὡ πέπον, ὦ Μενέλαε Διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ ρυστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
 Ὅς καὶ τάχα Τρώων κορέει κύνας ἡδ' οἰωνούς,
 Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσιν,
 Καὶ σῇ· ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει,
 Ἐκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 245 Ἄλλ' ἄγ', ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε βοῇν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 Ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μίδοντες,
 Οὔτε παρ' Αἰρείδῃς, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 Δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 Λαοῖς· ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
 Ἀργαλέον δὲ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
 Ἠγεμόνων· τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δίδηεν.
 Ἀλλὰ τις αὐτὸς ἔτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ,
 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· ὃς δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
 Πρωτὸς δ' ἀντίος ἦλθε θίῳν ἀνὰ δῆϊοτῆτα·
 Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάνων Ἰδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
 260 Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐρόματ' εἴποι,
 Ὅσοι δὴ μετόπισθε μάχῃν ἤγειραν Ἀχαιῶν;
 Τρώες δὲ προὔτυψαν ἀολλείς· ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι Διῦπετιός ποταμοῖο
 Βέβρυχεν μέγα κύμα ποτὶ φόνον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκραι
 265 Ἠϊόνες βοῶωσιν, ἐρευνγομένης ἁλὸς ἔξω·

- Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιτιάδῃ, ἓνα θυμὸν ἔχοντες,
 Φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
 Λαμπρῇσιν κορυθεύου Κρονίων ἤερα πολλὴν
 270 Χεῦ· ἐπεὶ οὐδὲ Μενoitιτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 Ὀφρα, ζωὸς ἔων, θεράπων ἦν Λισκίδαο·
 Μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆϊων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὥρσεν ἑταίρους.
 Ὦσαν δὲ πρότεροι Τρῶες ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς·
 275 Νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδὲ τιν' αὐτῶν
 Τρῶες ὑπέρθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἱέμενοι περ·
 Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο· μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 Μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφας ὥκ' ἐλέλιξεν
 Αἴας, ὃς πέρι μὲν εἶδος, πέρι δ' ἔργα τέτυκτο
 280 Τῶν ἄλλων Λαταῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
 Ἴθυσεν δὲ διὰ προμαχῶν, οὐτ' εἴκελος ἀλκὴν
 Καπρίῳ, ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροῦς τ' αἰζηοῦς
 Ῥηϊδίῳς ἐκίδασσεν, ἐλιξίμενος διὰ βήσσας·
 Ὡς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαντοῦ, φαίδιμος Αἴας,
 285 Ῥεῖα μετeisάμενος Τρώων ἐκίδασσε φύλαγγας,
 Οἱ περὶ Πατρόκλοῦ βέβησαν, φρόντεον δὲ μάλιτα
 Ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
 Ἴητοι τὸν Αἰθήοιο Πηλεσγοῦ φαίδιμος υἱός,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερῇν ὑσμίνην,
 290 Δησιόμενος τελαμῶνι παρὰ σφαιρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 ἔκτορι καὶ Τηώεσσι χαρίζομενος· τάχα δ' αὐτῷ
 Ἰλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος, ἐπαΐξας δι' ὀμίλου,
 Ἰλῆξ' αὐτουχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῆου·
 295 Ἦρκε δ' ἱπποδάμεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 Πληγῆϊς ἔγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῳ·
 Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνδραμεν ἐξ ωτειλῆς
 Αἱματόεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος· ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμᾶζε
 300 Κεῖσθαι· ὃ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πίσε πρηγνῆς ἐπὶ νεκρῷ,
 Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος· οὐδὲ τοκεῦσιν
 Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν
 Ἐπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
 Ἐκτορ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαιινῷ.
 305 Ἀλλ' ὃ μὲν ἄντα ἰδὼν ἡλεούατο χάλκεον ἔγχος,
 Τυτθόν· ὃ δὲ Σχιδίων, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Παιονῇ
 Οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσειν·

- Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσσην· διὰ δ' ἄμπερις ἄκρη
 10 Διχμή χαλκείη παρὰ νείατον ὤμον ἀνέσχευ.
 Δούπησαν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
 Αἶας δ' αὖ Φόρκυν δαΐφρονα, Φαίτροπος υἱόν,
 Ἰπποδόω περιβάντα, μέσση κατὰ γαστέρα τύψεν·
 Ῥῆε δὲ Θώρηκος γυάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκός
 15 Ἦφυσ'· ὃ δ' ἐν κορήσι πεσὼν ἔλε γαίαν ἀγοστώ.
 Χώρησαν δ' ὑπὸ τῇ πρόμαχοι καὶ φειδιδίμος Ἐκτωρ·
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἔαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φορκυν θ' Ἰπποδόον τε· λύνοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
 Ἐνθα κεν αὐτὲ Τρῳῆς Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 20 Ἦμιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες·
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον, καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
 Κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνείαν ὤτρυνε, δέμας Πιρίφαντι ἰοικώς,
 Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
 25 Κηρύσσω γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῦθ' αἰεὶ εἰδώς·
 Τῷ μιν εἰσαμμένος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσσαισθα
 Ἦμιον αἰπαινὴν; ὥς δὲ ἶδον ἀνέρας ἄλλους
 Κάρτεϊ τε σθένει τε πεποιθότας, ἡγορήη τε,
 30 Πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδία δῆμον ἔχοντας.
 Ἥμιν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βοίλεται ἡ Δαναοῖσιν
 Νίκην· ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οἷδ' ἐμάχεσθα.
 Ὡς ἔφατ'· Αἰνείας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 Ἔγνω, ἔσ' αὖτα ἰδὼν· μέγα δ' ἔκτορα εἶπε βοήσας·
 35 Ἐκτορ τ' ἡδ' ἄλλοι Τρῳῶν ἀγροὶ ἡδ' ἐπικούρωσιν,
 Αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἦμιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκείησι δαμέντας!
 Ἄλλ' εἴτε γάρ τις φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὕπατον μῆστορα, μάχης ἐπιτάτφόθον εἶναι.
 40 Τῷ ῥ' ἐθὺς Δαναῶν ἵομεν, μηδ' οἷγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνηῶτα.
 Ὡς φάτο· καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔστη.
 Οἱ δ' ἐλελθθησαν, καὶ ἐναντίοι ἕστην Ἀχαιῶν.
 Ἐνθ' αὐτ' Αἰνείας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 45 ῥίον Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἑσθλον ἐταῖρον.
 Τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν Ἀρηϊφίλος Λυκομήδης·
 Στῆ δὲ μᾶλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
 Καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν,
 Ἥπαρ ὑπὸ πρᾶπιδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατι· ἔλυσεν·
 50 Ὅς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει,
 Καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἄριστεν ἔσκε μίχισθαι.

- Τὸν δὲ πεισόντ' ἐλέησεν Ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
 Ἴθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι·
 Ἄλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντα
 255 Ἑστιάοιτες περὶ Πατρώκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
 Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων·
 Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνῶγει,
 Οὔτε τιτὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔσχον ἄλλων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβύμεν, σχεδόνθεν δὲ μάχεσθαι.
 260 Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος· αἵματι δὲ χθῶν
 Δάετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστινοὶ ἐπιπτον
 Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
 Καὶ Δαναῶν· οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο·
 Πανρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
 265 Ἀλλήλοισι καθ' ὁμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.
 Ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρός· οὐδέ κε φαίης
 Οὔτε ποτ' ἥελιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
 Ἥέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
 Ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιαδῆ κατατεθνηῶτι.
 270 Οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
 Εὐκνηλοὶ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι· πέπτατο δ' αὐγὴ
 Ἥελου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
 Γαίης, οὐδ' ὀρέων· μεταπαυόμενοι δ' ἐμάχοντο,
 Ἀλλήλων ἀλείνοντες βίβλα στονόεντα,
 275 Πολλὸν ἀφεισταότες. τοὶ δ' ἐν μίσῳ ἄλγε' ἔπασχον
 Ἥέρι καὶ πολέμῳ· τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
 Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπὼ φῶτε πεπύσθην,
 Ἀνίρ τε κυδαλίμῳ, Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε,
 Πατρώκλειο θανόντος ἀνύμονος, ἄλλ' ἔτ' ἔφραντο
 280 Ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῃ Τρώεσσι μάχεσθαι.
 Τῷ δ' ἐπισσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων,
 Νόσφιν ἐμαρνάσθη, ἐπεὶ ὧς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
 Ὅτρυνων πόλεμόνδε μελαιναῶν ἀπὸ νηῶν.
 Τοῖς δὲ πανημεριοῖς ἔριδος μέγα νέικος ὀροίρει
 285 Ἀργαλέης· καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρὼ νωλεμῆς αἰεὶ
 Γούνατά τε κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
 Χεῖρες τ' ὀφθαλμοὶ τε παλάσσετο μαρναμένοισιν,
 Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος Λίυκιδας.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταῦροιο βοῶς μεγάλιοιο βοεῖην
 290 Λαοῖσιν δάη τανύειν, μεθύουσιν ἄλοιφῃ·
 Διξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσιν
 Κυκλὸς, ἄφαρ δὲ τε ἰκμᾶς ἔβη, δύνει δὲ τ' ἄλοιφῃ,
 Πολλῶν ἐλκόντων· τάνυνται δὲ τε πᾶσα διαπρό·
 Ὡς οἷγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ

- 395 Ἐλκεον ἀμφοτέροισι· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Τρῶσιν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ὀρώρει
 Ἄγριος· οὐδὲ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδὲ κ' Ἀθήνη
 Τύγχε ἰδοῦσ' ὀρήσαιοι, οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἔκοι·
 400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἱππῶν
 Ἰμῃατι τῷ ἐτάυνυσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 Ἰδὲ Πατρόκλῳ τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς.
 Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάργναντο θοάων,
 Τίχῃ ὑπο Τρῶων· τό μιν οὐποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 Τεθνάναι, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχυριμφθέντα πύλῃσιν,
 Ἄψ ἀποροστήσειν· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 Ἐκπύρσειν πολλέθρον ἄνεν ξένον, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
 Πολλάκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 Ἴλ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα·
 410 Δὴ τότε γ' οὐ οἱ εἶπε κακὸν τόσον, ὅσπον ἐτύχθη,
 Μήνηρ, ὅτι φά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρουσι ἔχοντες,
 Νωλεμέης ἐγγυρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 Ἰδὲ δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 Ὡ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν ἔνκλεῖς ἀπονέεσθαι
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 Πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
 Εἰ τοῦτον Τρῳέεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
 Ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρεῖσθαι.
 420 Ὡς δὲ τις αὐ Τρῶων μεγαθύμων ἀνδρῆσασκεν·
 Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε θαμῆναι
 Πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρουσκεν ἐταῖρον.
 Ὡς οἱ μὲν μάργναντο· σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 425 Χάλκεον οὐρανὸν ἔκει δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
 Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 Κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυθίσθη ἡνιόχοιο
 Ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου.
 Ἢ μὰν Αὐτομέδων, Διοῖρος ἄλκιμος υἱός,
 430 Πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι θοῇ ἐπαιμάετο θείων,
 Πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 Τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατύν Ἑλλήσποντον
 Ἰθιέλετ' ἰέναι, οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς·
 Ἀλλ' ὥστε στήλῃ μένει ἔμπεδον, ἥτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 Ἀνέρος ἐστήκει τεθνηότος ἡ γυναικός·
 Ὡς μὲνον ἀσφυλιῶς περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 Οὐδεὶ ἐνισκίμψαντε καρήματα· δάκρυα δὲ σφιν

- Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέει μυρομένοισιν,
 Ἥνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δὲ μαινέτο χαιτή,
 440 Ζεύγλης ξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 Μυρομένῳ δ' ἄρα τῷγε ἰδὼν ἐλέησε Κροτῶν,
 Κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμὸν·
 Ἄ δειλῷ, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊῆ ἄνακτι
 Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε!
 445 Ἢ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον;
 Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὄξυρῶτερον ἀνδρός
 Πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπὶ πνέει τε καὶ ἔρπει.
 Ἄλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλίοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 450 Ἢ οὐχ ἄλλis, ὥς καὶ τευχέ' ἔχει, καὶ ἐπένχεται αὐτῷς;
 Σφῶϊν δ' ἐν γούνασι βαλὼ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 Ὅφρα καὶ Αὐτομέδοντα σώσεται ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω,
 Κτελεῖν, εἰς οἷα νῆας ἱϋσέλμους ἀφίκωνται,
 455 Δύη τ' ἥελιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἧῦ.
 Τῷ δ', ἀπὸ χαιτῶν κορίην οὐδᾶςδε βαλόντε,
 Ρίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς.
 Τῶισι δ' ἐπ' Αὐτομέδων μάχεται, ἀχνυμένος περ ἑταῖρον,
 460 Ἴπποισι αἴσσω, ὥς τ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας·
 Ρέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ Τρῶων ὀρυμαγδοῦ,
 Ρέα δ' ἐπαΐσασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
 Ἄλλ' οὐχ' ἥρει φῶτας, ὅτε σέναιτο διώκειν·
 Οὐ γὰρ πως ἦν, οἷον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ
 465 Ἐγχεῖ ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπλάχειν αἰκίας ἵππους.
 Ὅψι δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἶδεν ὀφθαλμοῖσιν
 Ἀλκιμέδων, νιὸς Λαίρκειος Λιμονίδαο·
 Στῇ δ' ὅπιθεν δίφροιο, καὶ Αὐτομέδοντα προσήδα·
 Αὐτόμεδον, τίς τοι νῦν θεῶν νηκερδέα βουλὴν
 470 Ἐν στήθεσσι ἐθήκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλὰς;
 Οἷον πρὸς Τρῶας μάχεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
 Μοῦνος· ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο· τέχνα δ' Ἐκτωρ
 Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται Δίακίδαο.
 Τὸν δ' αὖτ' Αὐτομέδων προσέφη, Διῶρεος νιός·
 475 Ἀλκιμέδων, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
 Ἴππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσιν τε μένος τε,
 Εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
 Ζωὸς εἶναι; νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κίχάνει·
 Ἄλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἦντα σιγαλέοντα
 480 Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.

- "Ὡς ἔφατ'· Ἀλκιμίδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἥνια λαΐετο χερσίν·
 Αὐτομέδων δ' ἀπέρουσα νόησι δὲ παίδιμος Ἐκτωρ·
 Αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἔοντα·
 100 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
 "Ἰππῶ τοῖδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰανίδαο,
 Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνίοχοισι κακοῖσιν.
 Τῷ κεν ἑλποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 Σὺ ἐθέλεις· ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 110 Τλαίην ἐναντίβιον σπάντες μαχίσσασθαι Ἀρηϊ.
 "Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσεν εἰς παῖς Ἀχχίαο.
 Τῷ δ' ἐϋὺς βήτην, βοῆς εἰλυμένῳ ὤμους
 Αὔρῃσι, στερεῇσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 Τοῖσι δ' ἅμα Χρομίος τε καὶ Ἀρητος Θεοειδής
 120 Ἦσαν ἀμφότεροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός,
 Αὐτῷ τε κτενείει, ἑλῶαν τ' ἐριαίχενας ἵππους·
 Νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι
 Αὐτῇσι ἀπ' Αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
 130 Αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντι προσηύδα, πίστὸν ἑταῖρον·
 Ἀλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχύμεν ἵππους,
 Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνέοντε μεταφρένῃ. οὐ γάρ ἐγωγε
 Ἐκτορα Πριαμίδην μένεις στήσεσθαι ὤω,
 Πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 140 Νῶϊ κατακτείναντι, φοβῆσθαι τε στίχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἢ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρῶτοισιν ἁλόῃη.
 "Ὡς εἰπὼν Αἴαντε καλέεσσαι καὶ Μενέλαον·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 "Ἴτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράτεθ', οὔπερ ἄριστοι,
 150 Ἀμφ' αὐτῷ βεβᾶμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 Νῶϊν δὲ ζῶοισιν ἀμύνετε νηλεῖς ἡμαρ.
 Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
 Ἐκτωρ Αἰνείας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θιῶν ἐν γούνασι κείται.
 160 Ἴσω γὰρ καὶ ἐγώ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.
 "Ἴ φη, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Ἀρήτιοι καὶ ἀσπίδα πάντοσ' εἴσῃ·
 Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δὲ εἶσατο χαλκός·
 Νυαίρη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζῶσθηρος ἔλασεν.
 170 Ὡς δ' ὅτ' ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήτιος ἀνήρ,
 Κόψας ἐξόπιθεν κερῶν βοὸς ἀγρανύλοιο,
 Ἴνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπῃσιν·
 "Ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πεσεν ὕπτιος· ἐν δὲ οἱ ἔγχος

- 610 *Αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ' ἥνλοχόν τε,
Κοῖρανον, ὅς κ' ἐκ Λύκτου εὐκτιμένης ἔπει· αὐτῷ —
Πεῖρος γὰρ ταπρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιέλεισας
Ἥλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ Κοῖρανος ὤκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους·*
- 615 *Καὶ τῷ μὲν φάος ἤλθεν, ἤμυνε δὲ νηλεὺς ἡμᾶρ·
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο —
Τὸν βάλλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὐατός, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ἦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τίμε μίσσῃν.
Ἦριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἥνια χεῖρεν ἔραζε.*
- 620 *Καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλῃσιν
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενεῖα προσηύδα·
Μάστιγε νῦν, εἰώς κε θοᾶς ἐπὶ νῆας ἵκηαι·
Πγνωσκέεις δὲ καὶ αὐτός, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ἦς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλιτέριχας ἵππους*
- 625 *Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· δὴ γὰρ δῖος ἔμπεσε θυμῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' Αἰάντια μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεροακτεῖν νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
Ἦ πόποι, ἦδη μὲν κε, καὶ ὅς μάλα νῆπιός ἐστιν,*
- 630 *Γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἄπτεται, ὅστις ἀφείη,
Ἦ κακός, ἦ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἐμπης πάντ' ἰθύνει·
Ἡμῖν δ' αὐτίως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἄλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,*
- 635 *Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἦδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες·
Οἱ που δεῦρ' ὀρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
Σχήσεισθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσθεσθαι.*
- 640 *Ἐτὶ δ', ὅστις ἐταῖρος ἀπαγγέλλειε τάχιστα
Πηλεΐδῃ· ἐπεὶ οὐ μιν οὔομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Αὐγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ' ἐταῖρος.
Ἄλλ' οὐπὲρ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
Ἡῖρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε καὶ ἵπποι.*
- 645 *Ζεὺ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ρύσαι ὑπ' ἥϊερος νῆας Ἀχαιῶν,
Ποίησον δ' αἰθρην, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι·
Ἐν δὲ φάει καὶ ὤλεσσον, ἐπεὶ νῦν τοι εὐαδεν οὕτως!
Ἦς φάτο· τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα
Αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκίδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην·*
- 650 *Ἡἴλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φανέθη·
Καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοήν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε Διοτρεφές, αἶ κεν ἰδῇαι*

- Ζῶν ἐτι Ἀντίλοχον, μεγαθύμον Νέστορος υἱόν·
 Ὀτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφρονι θάσσον ἰόντα
 684 Εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος.
 Βῆ δ' ἵέναι, ὥς τις τε λίων ἀπὸ μευσαύλοιο,
 Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
 Οἶτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι.
 688 Πάννυχαι ἐγρήσσοντές· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 Ἰθύνει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει· θαμῖες γάρ ἄκοντες
 Ἀντίοι αὔσσουσι θρασυαῖάν ἀπὸ χειρῶν,
 Καϊόμεναι τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 692 Ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 Ἦε πολλ' αἰκῶν· περὶ γὰρ διε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 Ἀργαλίου πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊόισι λίποιεν.
 Πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν·
 Αἴαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 696 Νῦν τις ἐνγείης Πατρόκληος δειλοῖο
 Μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μέλιχος εἶναι,
 Ζωὸς ἔων· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 Πάντους παπταίνων, ὥς τ' αἰετός, ὃν ῥά τέ φασιν
 698 Ὄξύτατον δέρεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 Ὅντε, καὶ ὑψόθ' ἰόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος· ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 Ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὦκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν·
 Ὡς τότε σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ὅσσε φαινὼν
 700 Πάντους δινείσθην, πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 Εἴ που Νέστορος υἱὸν ἐτι ζῶοντα ἴδοιο.
 Τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 Θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
 Ἀγχοῦ δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 704 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ὄφρα πύθῃαι
 Ἀνγρῆς ἀγγελίης, ἥ μὴ ὄφειλλα γενέσθαι.
 Ἦδη μὲν σέ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 Γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 Νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 708 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τίτυκται.
 Ἀλλὰ σὺγ' αἰψ' Ἀχιλλῆϊ, θιὼν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Εἰπεῖν, αἶ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σώωσῃ
 Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατεύτυγε, μῦθον ἀκούσας.
 712 Δὴν δὲ μιν ἀμφισπῆ ἐπέων λάβε· τῷ δὲ οἱ ὅσσε

- Δακρυόφι πλησθην, θαλερήν δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Ἄλλ' οὐδ' ὥς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν.
 Βῆ δὲ θέειν, τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ,
 Λαοδόκῳ, ὃς οἱ σχεδὸν ἑστρεφε μῶνυχας ἵππους.
 700 Τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
 Οὐδ' ἄρα σοί, Μενέλαε Διοτρεφές, ἦθελε θυμὸς
 Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἐνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλλοῖσιν ἐτύχθη.
 705 Ἄλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα διὸν ἀνῆκεν,
 Αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
 Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θείων, εἶθαρ δὲ προσηύδα.
 Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροΐηκα θοῇσιν,
 Ἐλθεῖν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω
 710 Νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχολωμένον Ἔκτορι δίῳ.
 Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς εἶων Τρώεσσι μάχοιτο.
 Ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 Ἡμῖν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἥδὲ καὶ αὐτοὶ
 Τρῳῶν ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ Κῆρα φύγωμεν.
 715 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα μέγας Τηλαμῶνιος Ἀίας·
 Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγανκλές ὦ Μενέλαε.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
 Νεκρὸν αἶσαντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Νῶϊ μαχησόμεθα Τρῳάσιν τε καὶ Ἐκτορι δίῳ,
 720 Ἴσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμῶνυμοι, οἱ τοπαρὸς περ
 Μίμνομεν ὁδὺν Ἄρῃα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάσσοντο
 Τψι μάλα μεγάλῳς· ἐπὶ δ' ἔαχε λαὸς ὀπισθεν
 Τρωϊκός, ὥς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς.
 725 Ἰθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἷτ' ἐπὶ κάρῳ
 Βλημένῳ αἴζωσι πρὸ κούρων θηρητήρων·
 Ἔως μὲν γάρ τε θέουσι, διαββάϊσαι μεμαῶτες,
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίζεται, ἀλλὰ πεποιθώς.
 Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
 730 Ὡς Τρῳῆς εἰὼς μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 Νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχυσιν ἀμφιγύοισιν·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' Αἴαντε μεταστρεφθέντες κατ' αὐτοὺς
 Σταίψαν, τῶν δὲ τράπετο χροῦς, οὐδέ τις ἔτιλη
 Πρόσω αἴψας, περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.
 735 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
 Ἀγριος, ἥντι πῦρ, τότ' ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 Ὅρμενον εξαίφνης φλεγίθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι

- Ἐν σάλαϊ μεγάλην· τὸ δ' ἐπιβρίμει ἰς ἀνέμοιο·
 160 Ὡς μὲν τοῖς ἔκπων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν
 Ἀλκίης ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
 Οἱ δ' ὥς θ' ἡμίλοιοι, κρατερὸν μῖνος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἔξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν
 Ἥ δοκόν, ἥ δ' ὄρου μέγα νήϊον· ἐν δὲ τε θυμὸς
 165 Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἰδρῶ σπενδόντεσσιν.
 Ὡς οἷγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὅπισθεν
 Αἰαντ' ἰσχανίην, ὥς τε πρῶν ἰσχάνει ὕδωρ
 Τλήις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς·
 Ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγινὰ ρέεθρα
 170 Ἰσχει, ἄφαρ δὲ τε πᾶσι ῥόον πεδίοις τεύχουσιν,
 Πλάζων· οὐδέ τι μιν σθένει δηγνῦσι ῥίοντες·
 Ὡς αἰὲλ Αἰαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων· οἳ δ' ἅμ' ἔτοντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
 175 Τῶν δ' ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἥ δ' κολοιῶν,
 Οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προῖδωσιν ἰόντα
 Κίρκον, ὅ, τε σμικρῇσι φόρον φέροι ὀρνίθισσιν·
 Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἕκτορι κούροι Ἀχαιῶν
 Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάρμης.
 180 Πολλὰ δὲ τεύχια καλὰ πείσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον,
 Φονγόντων Δαναῶν· πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

Ι Δ Ι Δ Δ Θ Σ Σ.

Accepto nuntio de nece Patrocli, Achilles planctui et lamentis indulget (1 - 34). His lamentis ex mari excita Thetis cum cohorte Nereidum ad filium consolandum venit; quem quum ulciscendi Hectoris cupidissimum videt, quamvis id statim ipsi fatale futurum sit, cupidinem ejus in posterum diem differt, quo ei nova a Vulcano fabricanda arma perlaturam se promittit (35 - 137). Nereidibus domum remissis, Thetis ad Olympum festinat, dum praelium renovatur super Patrocli corpore; quo tandem potiturus erat Hector, nisi Achilles, monitu Junonis, ex fossâ Trojanos truci adspectu voceque terruisset, et funestam ad mœnia fugam fecisset (138 - 231). Interim Achivi corpus ereptum tabernaculo Achillis inferunt, instante nocte (232 - 242). Tumultuariam concionem habent Trojani, quibus Polydamas suadet, ut salutem intra mœnia querant, neu se Achilli in acie objiciant trucidandos; sed prudens consilium displicet Hectori et populo (243 - 314). Noctem in armis pervigilant Trojani: Achivi, præeunte Achille, Patrocli casum desunt, cadaver curant, lectoque componunt (315 - 355). Ad Olympum, ubi Jupiter modo conjugem objurgabat, quod Achillem concitasset, eâdem nocte pervenit Thetis, inque domo Vulcani amice excipitur (356 - 427): qui ei facile exoratus clipeum eximiâ arte et reliqua arma fabricatur (428 - 617).

Ὅ π λ ο π ο ι ῖ α .

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρὸς αἰδομένοιο·
 Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἤλθεν.
 Τὸν δ' εὖρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 τὴν φρονέοντι ἄνα θυμόν, ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν·
 Ὅχθῆσας δ' ἄρα ἔλπει πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡς μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὐτε καρηκομόωντις Ἀχαιοί
 Νηυσὶν ἔπι κλονέονται, ἀντιζόμενοι πεδίοιο;
 Μὴ δὴ μοι τελέσῃσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ,
 Ὡς ποτὲ μοι μητιρ διεπέφραδε, καὶ μοι ἔειπεν,

- 10 Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, εἰ ζώοντος ἐμεῖο,
 Χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἤελλοιο.
 Ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός·
 Σχέτιλος, ἣ τ' ἐκέλευον, ἀποισάμενον δῆιον πῦρ,
 Ἄφ' ἐπὶ ρῆας ἔμεν, μηδ' ἔκτορι ἴφι μάχεσθαι.
- 15 Ἔως ὃ ταῦθ' ὤρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
 Τύφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγέλλην ἀλεγεινὴν·
 ὦ μοι, Πηλεὺς υἱὲ δαΐφρονος, ἣ μάλα λυγρὴς
 Πεύσεται ἀγγέλης, ἣ μὴ ὤφειλλε γενέσθαι.
- 20 Κεῖται Πάτροκλος· τέκνος δὲ δὴ ἀμφιμάχονταί
 Γυντοῦ· ἀτὰρ τάγα τέτυχε· ἔχει κορυθαίολος ἔκτωρ
 Ὃς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλῃ ἐκάλυψε μέλαινα.
 Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόριν αἰθαλόεσσαν,
 Χεῖνато κακὰ κεφαλῆς, χαρίεν δ' ἥσχυνε πρόσωπον·
- 25 Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφέζανε τέφρη.
 Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεὶς
 Κεῖτο, φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ἥσχυνε δαΐζων.
 Ἀμωαὶ δ', ἃς Ἀχιλεὺς λήϊσσαιτο Πάτροκλός τε,
 Θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἔαχον· ἐκ δὲ θυρᾶζε
- 30 Ἐδραμον ἄμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκίστης.
 Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν οἰδύρετο, δάκρυα λείβων,
 Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος· ὃ δ' ἔστανε κυθάλιμον κῆρ·
 Διόδιε γὰρ μὴ λαμὸν ἀποτμήξεις σιδήρεω·
- 35 Σμερδαλέον δ' ὦμωζεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 Ἥμῃν ἐν βένθεσσιν ἄλός παρὰ πατρὶ γέροντι·
 Κῶκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα· θύει δέ μιν ἀμφαγέροντο,
 Πᾶσαι ὄσαι κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
 Ἐνθ' ἄρ' ἔην Γλαῦκῃ τε, Θάλειά τε Κυμοδόκῃ τε,
- 40 Νησαίῃ Σπειῷ τε, Θόῃ θ' Ἀλλῇ τε βοώπις,
 Κυμοθόῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Αἰμωνίῃσιν,
 Καὶ Μελίτῃ καὶ Ἰαίρῃ, καὶ Ἀμφιθόῃ καὶ Ἀγανῇ,
 Δωτῷ τε Πρωτῷ τε, Φέρουσά τε Δυναμένην τε,
 Δειξάμένην τε καὶ Ἀμφινόμῃ καὶ Καλλιάνειρᾃ,
- 45 Δωρίς καὶ Πατόπῃ καὶ ἀγακλειτῇ Γυλάττειᾃ,
 Νημερτῆς τε καὶ Ἀφρευδῆς καὶ Καλλιάνασσα·
 Ἐνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἰάνειρά τε καὶ Ἰάνασσα,
 Μαίρᾃ καὶ Ὠρεῖθνιᾃ, ἐὺπλόκαμός τ' Ἀμάθεια·
 Ἄλλαι θ', αἳ κατὰ βένθος ἄλός Νηρηίδες ἦσαν.
- 50 Τῶν δὲ καὶ ἀργύρεον πλῆτο σπέος· αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
 Στήθεα πεπλήγοντο· θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο·
 Κλύτε, καυλῶνται Νηρηίδες, ὄφρ' εὐ πᾶσαι

- Εἶδ' ἐπὶ ἀκούουσαι, ὅς' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
 ὦ μοι ἐγὼ δειλῇ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεα!
 66 Ἢ τίς ἐπεί ἄρ' τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 ἔβροχον ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔργῳ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὥς γουνῶ ἀλωῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπροΐηκα κορυναῖον Ἴλιον εἴσω,
 Τρωσὶ μάχασόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτῆς.
 67 Οἴκαδ' εὖ νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἴσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρε' φάος Ἑλλοιο,
 Ἀχνηται, οὐδέ τί οἱ δύναιμι χραισμήσαι ἰούσα.
 Ἄλλ' εἰμ', ὅφρα ἰδῶμι φίλον τέκος, ἡδ' ἐπακούσω,
 Ὅττι μιν ἔκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
 68 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἱ δὲ σὺν αὐτῇ
 Δακρυόεσσαι ἦσαν, περὶ δέ σφισι κῦμα θαλάσσης
 Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἔκοντο,
 Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἔνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἶρυντο νέες ταχὺν ἄμφ' Ἀχιλῆα.
 69 Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 Ὅς οὐδ' ἐκώκυσα κάρη λάβε παιδὸς ἰοῖο·
 Καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἔκετο πένθος;
 Ἐξάνδα, μὴ κεύθει· τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεστοι
 70 Ἐκ Διός, ὥς ἄρα δὴ πρόν γ' εὖχαιο, χεῖρας ἀνασχών,
 Πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νῆας Ἀχαιῶν,
 Στεῦ ἐπιδευομένους, παθῆεν τ' ἀεκέλεια ἔργα.
 Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Μῆτερ ἐμῇ, τὰ μὲν ἄρ' μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν·
 71 Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἐταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τίον ἑταίρων,
 Ἴσον ἐμῇ κεφαλῇ! τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' ἔκτωρ
 Δηϊσας ἀπέδυσσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
 Καλά· τὰ μὲν Πηληϊΐ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 72 Ἥματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον ἐνὶ νῇ.
 Αἶθ' ὄφελος σὺ μὲν αὖθι μετ' ἄθανάτης ἀλγίστην
 Πάειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 Νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρλον εἴη,
 Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτῆς,
 73 Οἴκαδ' εὖ νοστήσαντ'· ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνώγειν
 Ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεῖσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ ἔκτωρ
 Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσση,
 Πατρόκλοιο δ' ἑλωρα Μενοιτιάδῃ ἀποτίλῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χίονσα·
 74 Ὀλύμπιος δὴ μοι, τέκος, ἔσσιαι· οἳ' ἀγορεύεις·

Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἱτοῖμος.

Τὴν δὲ μὲγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρω
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι· ὃ μὲν μᾶλα τηλόθι πάτερης

100 Ἐφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.

Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νίομαι γε φίλῃν ἐς πατρίδα γαίαν,

Οὐδέ τι Πυτρώκλῳ γενόμενῳ φάος, οἷδ' ἐτάροισιν

Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίῳ·

Ἄλλ' ἤμαι παρὰ νηυσὶν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,

105 Τῆος ἑὼν, οἷος οὔτις Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων

Ἐν πολέμῳ· ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.

Ὡς ἔρις ἐκ τε θεῶν, ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,

Καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι·

Ὅστις πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο

110 Ἀνδρῶν ἐν στήθεσιν αἰέζεται, ἥντε καπνός·

Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Ἄλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοί περ,

Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.

Νῦν δ' εἴμ', ὅφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετήρα κίχλω,

115 Ἐκτορα· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῇ

Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσει, ἣδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίῃ Ἡρακλῆος φύγε Κῆρα,

Ὅς περ φίλτατος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι·

Ἀλλὰ ἔ μοιῶ' ἐδάμασσε καὶ ἀργαλῆος χόλος Ἥρης.

120 Ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ δὴ μοι ὁμοίῃ μοῖρῃ τίτυκται,

Κείσομ', ἐπεὶ κε θάνω· νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην,

Καὶ τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων,

Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειῶν ἀπαλάων

Δάκρυ' ὁμορξαμένην, ἀδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην·

125 Γνοῖεν δ', ὥς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.

Μηδὲ μ' ἔρυνε μάχης, φιλείουσά περ· οὐδέ με πείσεις.

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα θεῖα Θέτις ἀργυρόπεζα·

Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον, ἐτήτυμον· οὐ κακὸν ἔστιν,

Τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὀλεθρον·

Ἀλλὰ τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρῶεσσιν ἔχονται,

Χάλκεα, μαρμαίροντα· τὰ μὲν κορυθαίολος Ἐκτωρ

Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται· οὐδὲ ἔφημι

Δηρὸν ἐπαυλαῖεσθαι, ἐπεὶ φόρος ἔγγυθεν αὐτῷ.

Ἀλλὰ σὺ μὲν μηπω καταδύσσο μῶλον Ἄρης,

130 Πρὶν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθούσῃαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδῆαι.

Ἡῶθεν γὰρ νεῦμαι, ἅμ' ἡέλω ἀνιόντι,

Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος.

Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν ἐρέπεθ' υἱὸς Ἰοῖο·

- Καὶ στρεφθεῖς, ἄλλῃσι κασιγνήτησι μετηΐδα·
 140 Ἵμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
 Ὀψόμεναι τε γέρονθ' ἄλιον καὶ δώματα πατρός,
 Καὶ οἱ πάντ' ἀγορεύσαι· ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὀλυμπον
 Εἰμι παρ' Ἡφαιστον κλυτοτέχνην, αἱ κ' ἐθέλῃσιν
 ἥϊ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφατώοντα.
 145 Ὡς ἔφαθ'· αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν·
 Ἡ δ' αὖτ' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
 Ἦεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
 Τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνου
 150 Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
 Οὐδὲ κε Πάτροκλόν περ ἐὺκνήμιδης Ἀχαιοὶ
 Ἐκ βελίων ἐρύσαντο τέκνον, θεράποντ' Ἀχιλλῆος·
 Αὐτὶς γὰρ δὴ τότε κίχον λαὸς τε καὶ ἵπποι,
 Ἐκτωρ τε Ἠριάμοιο παῖς, φλογὶ ἐΐκελος ἀλκήν.
 155 Τρὶς μὲν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβει παῖδιμος Ἐκτωρ,
 Ἐλκόμεναι μεμαῶς, μέγα δὲ Τρώεσσι δμῶκλα·
 Τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες, θοῦρον ἐπιειμένοι ἀλκήν,
 Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν· ὁ δ' ἐμπίδον, ἀλκὴ πεποιθώς,
 Ἄλλοι' ἐπαΐσασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
 160 Στάσκει μέγα ἰάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
 Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λείοντ' αἶθωνα δύνανται
 Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινῶντα δῖεσθαι·
 Ὡς ἦα τὸν οὐκ ἐδύναντο δῶ Αἴαντες κορυτὰ
 Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίζασθαι.
 165 Καὶ νῦν κεν εἵρυσσιν τε, καὶ ἄσπετον ἦρατο κῦδος,
 Εἰ μὴ Πηλείωνι ποδῆνεμος ὤκεια Ἴρις
 Ἀγγελος ἦλθε θεῖου, ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
 Κρύβδαι Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
 Ἀχχοῦ δ' ἰσταμένη ἔπευ πτερόεντα προσηύδα·
 170 Ὅρσειο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότητ' ἀνδρῶν·
 Πατρόκλῳ ἐπάμνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνῇ
 Ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
 Οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυνος περὶ τεθνηῶτος,
 Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠνεμόισσαν
 175 Τρώες ἐπιθύουσι· μάλιστα δὲ παῖδιμος Ἐκτωρ
 Ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλὴν δὲ ἐ θυμὸς ἀνείγει
 Πηξῆαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
 Ἄλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κῆσο· σίβας δὲ σε θυμὸν ἱέσθω,
 Πάτροκλον Τρῶῃσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι·
 180 Σοὶ λάβῃ, αἱ κέν τι νέκυνς ἡσυχυμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμίβει' ἔπειτα ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς·

- Ἴρι θεά, τίς γάρ σε θεῶν ἔμοι ἄγγελον ἦκεν ;
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκεία Ἴρις·
 Ἥρη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παρακούιτις·
 185 Οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψιζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, οἳ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον ; ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκείνοι·
 Μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωρήσσεισθαι,
 190 Ἥρην γ' αὐτὴν ἐλθούσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι·
 Στεῦτο γὰρ Ἰφαιστόιο πάρ' οἴσεμιν ἔντεα καλά.
 Ἄλλον δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 Εἰ μὴ Αἴαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο.
 Ἄλλα καὶ αὐτὸς ὄγ' ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοιισιν ὁμιλεῖ,
 195 Ἐγχεῖ δηϊῶων περὶ Πατροκλίοιο θανόντος.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδῆνεμος ὠκεία Ἴρις·
 Εὐ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὃ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 Ἄλλ' αὐτίως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, Τρῳέεσσι φάνηθι,
 Αἰ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
 200 Τρῳῆες, ἀναπνεύουσι δ' Ἀρρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 Τυρόμενοι· ὀλλέη δέ τ' ἀνάπνευσι πολέμοιο.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰπούσα ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὤρτο Διὶ φίλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 Ὀμῶς ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν·
 205 Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δια θεῶων
 Χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐς φλόγα παμφανόωσαν.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,
 Τηλόθην ἐκ νήσου, τὴν δῆϊοι ἀμφιμάχονται,
 Οἷτε πανημέριοι στυγερῶ κρήνονται Ἀρῇ·
 210 Ἄσπερος ἐκ σφετέρου· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 Πυρροί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγὴ
 Γυγνεται αἰσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
 Αἰ κέν πως σὺν νηυσὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἔκωνται·
 Ὡς ἂπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἵκανεν.
 215 Στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος· οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
 Μάσγετο· μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζειτ' ἐφετμήν.
 Ἐνθα στὰς ἦϋσ' ἀπάτερθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
 Φθίγγεατ'· αὐτὰρ Τρῳέεσιν ἐν ἄσπετον ὥρος κυδοιμόν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνή, ὅτε τ' ἔαχε σάλπιγξ
 220 Ἄστυ περιπλομένων δηϊῶν ὑπο θυμοραϊστίων·
 Ὡς τότε ἀριζήλη φωνὴ γένετ' Αἰακίδαο.
 Οἱ δ' ὥς οὖν ἄϊον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
 Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός· αὐτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
 Ἀψ ὄχρα τρόπιον· οὐσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῶ.

- 285 Ἡρώχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἶδον ἀκάματον πῦρ
 Δεινὸν ὑπὲρ πεφαιγῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 Δαίομενον· τὸ δὲ θαῖε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλῃ ἔαχε διὸς Ἀχιλλεύς·
 Τρεῖς δὲ κυκλήθησαν Τρῶες, κλειτοὶ τ' ἐπικούροι.
- 290 Ἐνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυώδεκα φῶτις ἄριστοι
 Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελίων ἐρύσαντες,
 Κάτθεσαν ἐν λεγέεσσι· φίλοι δ' ἀμφίσταν ἑταῖροι
 Μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι ποδώκης εἶπε· Ἀχιλλεύς,
- 295 Δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον,
 Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαῖγμένον ὀσέϊ χαλκῷ.
 Τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχουςιν
 Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἰδέσθαι νοστήσαντα.
 Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότινα Ἴλην
- 300 Πέμπειν ἐπ' Ὀκεανοῖο ρόας ἀέκοντα ῥέεσθαι·
 Ἥλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ διόι Ἀχαιοὶ
 Φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο.
 Τρῶες δ' αὐτ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὕσμίνης
 Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ὠκίας ἵππους·
- 305 Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγίροντο, πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
 Ὀρθῶν δ' ἑσταότων ἀγορὴ γένητ', οὐδέ τις ἔτλη
 Ἐξέσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλειτουργῆς.
 Τῷσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἤρχ' ἀγορεύειν,
- 310 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἷος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω·
 Ἐκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἱὴ δ' ἐν νυκτὶ γέγοντο·
 Ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνέκα·
 Ὅ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
 Ἀμφὶ μάλ' αὖ φράζεσθε, φίλοι· κίλομαι γὰρ ἔγωγε
- 315 Ἄστυς νῦν ἵεναι, μὴ μίμνειν Ἴλῳ δῖαν
 Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν· ἑκάς δ' ἀπὸ τειχεὸς εἴμεν.
 Ὅφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήτιε δῖῳ,
 Τύφρα δὲ φηότεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 Καίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰάνων,
- 320 Ἐλπόμενος νῆας αἰρήσεμεν ἀμφιέλλοντας.
 Νῦν δ' αἰνῶς δειδοῖκα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθέλησει
 Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ
 Ἐν μίσῳ ἀμφοτέροι μένος Ἄρης διατέονται,
- 325 Ἄλλ' ἀπὸ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἵομεν προτὶ ἄστυ· πύθασθί μοι· ὥδε γὰρ ἔσται.
 Νῦν μὲν νῦν ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα

- Ἀμβροσίῃ· εἰ δ' ἄμμε κινήσεται ἐνθάδ' ἰόντας
 Ἀυρίον ὀρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νῦ τις αὐτὸν
 270 ἴνωσεται· ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 Ὃς κε φήγῃ· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων· αἱ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐατος ὧδε γένοιτο!
 Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένης ἔσομεν· ἄστυ δὲ πυργοί.
 275 Τψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι,
 Μακροί, ἐϋξεστοί, ἐξευγμένοι εἰρύσσονται.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοὶ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Σηησόμεθ' ἄμ' ἐργούς· τῷ δ' ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι
 Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 Ἄψ πάλιν εἰς ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων.
 Εἴσω δ' οὐ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἑάσει,
 Οὐδέ ποι' ἐκπύρει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 285 Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
 Ὃς κέλαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτὶς ἰόντας.
 Ἢ οὐπω κεκόρησθε ἐλμένοι ἐνδοθι πύργων;
 Πρὶν μὲν γὰρ Πριάμοιο πόλιν μέροπις ἀνδρωποὶ
 Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον·
 290 Νῦν δὲ δὴ ξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλὰ·
 Πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηριόνην ἐρατεινήν
 Κτήματα περσάμεν' ἔκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
 Νῦν δ' ὅτε περ μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
 Κύδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,
 295 Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δῆμῳ.
 Οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπείσεται· οὐ γὰρ ἑάσω.
 Ἄλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες.
 Νῦν μὲν δόρπον ἔλυσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν,
 Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος·
 300 Τρώων δ' ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
 Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορήσαι,
 Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἥ περ Ἀχαιοὺς.
 Πρωῖ δ' ὑπηῳοὶ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὄξυν Ἄρηα.
 305 Εἰ δ' ἐτιὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος Ἀχιλλεύς,
 Ἄλγιον, αἶ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἴσεται. οὐ μιν ἔργω
 Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μῦλ' ἄντην
 Στήσομαι, ἥ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἥ κε φεροίμην.
 Συρὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κισιόνοντα κατέκτα.
 310 Ὡς ἔκτωρ ὀγῶρεν· ἐπὶ δὲ Τρῳαίς κελιάδῃσαν,

- Νήπιοι· ἐκ γάρ σφρων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
 Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
 Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλὴν.
 Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 815 Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσι·ν ἐταίρου,
 Πυκνὰ μάλα στενάχων· ὥστε λίς ἡϋγέειος,
 ὦλε φάθ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφροβόλος ἀρπάσῃ ἀνὴρ
 820 Ἰλῆς ἐκ πυκινῆς· ὁ δέ τ' ἄχνηται ὑστερος ἐλθὼν·
 Πολλὰ δέ τ' ἄγχε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη' ἐρευνῶν,
 Ἐξ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δορυμὺς χόλος αἰρεῖ·
 Ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·
 ὦ πόποι, ἦ ῥ' ἄλιον ἔπος ἐκβαλον ἤματι κείνῳ,
 825 Θαρσύνων ἦρωα Μενότιον ἐν μεγάροισιν·
 Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπείοντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάειν,
 Ἵμιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 Ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρῶσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 Ἄμφοι γὰρ πέπρωται ὁμοίῃν γαίαν ἐρεῦσαι
 830 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ· ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 Δίξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεῦς,
 Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 Ἦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σὺ ὕστερος εἰμ' ὑπὸ γαίαν,
 Οὐ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνέικαι
 835 Τεύχεα καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σείο φρονῆος·
 Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κίεσαι αὐτως·
 Ἀμφὶ δέ σέ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 840 Κλαύουσιναι, νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσιναι,
 Τὺς αὐτοὶ καμόμεσθαι βίῃφι τε δουρί τε μακρῷ,
 Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.
 Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 845 Πάτροκλον λούσειαν ἀπο βρότον αἱματόεσσαν.
 Οἱ δὲ λοστροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
 Ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἐλόντες·
 Ἰύστηρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρμετο δ' ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῷ,
 850 Καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 Ἐν λεγέσει δὲ θέντες, ἐανῶ λιτὴ κάλυψαν
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς· καθύπερθε δέ, φάρεϊ λευκῷ

- Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχύν ἄμφ' Ἀχιλλῆα
 264 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀναστενάχοντο γοῶντες. —
 Ζεὺς δ' Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε·
 Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη,
 Ἀσπτήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν· ἥ ῥά νυ σῖο
 Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκορόωντες Ἀχαιοί.
 266 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
 Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον εἶπες!
 Καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 Ὅσπερ Θνητός τ' ἐστί, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδεν·
 Πῶς δὴ ἔγωγ', ἣ φημι θεῶων ἔμμεν ἀρίστη,
 268 Ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παρακοίτις
 Κίελημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 Ἥφαιστον δ' ἱκανὴ δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 270 Ἀφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισιν,
 Χάλκειον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίῳ.
 Τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶοντα, ἱλισσόμενον περὶ φύσας,
 Σπενδοντα· τρίποδας γὰρ εἰίκοσι πάντας ἔτευχεν,
 Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθείος μεγάροιο·
 272 Χρυσέα δέ σφ' ὑπὸ κύκλῳ ἐκάστω πυθμίνι θῆκαν,
 Ὅφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαΐαι' ἀγῶνα,
 Ἴδ' αὐτὶς πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδίοισι.
 Οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω
 Δαιδάλεια προσέκειτο· τὰ ῥ' ἦρτυε, κόπτε δὲ δισμύς.
 274 Ὅφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδυίῃσι πρᾶπιδεσσιν,
 Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 Τὴν δὲ ἰδὲ προμολούσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
 Καλή, τὴν ὤπυιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 276 Τίπτε, Θέτι ταρύνεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 Αἰδοίῃ τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμνίζεις.
 Ἀλλ' ἔπειτο προτέρω, ἵνα τοι παρ ξείνια θείω.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε διὰ θειῶν.
 Τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροῦλλον,
 278 Καλοῦ, δαιδαλείου· ὑπὸ δὲ θρηγνὺς ποσὶν ἦεν·
 Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἰπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὦδε! Θέτις νύ τι σῖο χατίζω.
 Τὴν δ' ἡμείβει ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Ἥ ῥά νυ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίῃ θεὸς ἔνδον·
 280 Ἥ μ' ἐσάωσ', ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεισόντα,
 Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἣ μ' ἐθίλῃσεν

- Κρύψαι, χωλὸν ἔοντα· τότε ἄν πάθον ἄλγεια θυμῷ,
 Εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κάλπῳ,
 Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορβόου Ὠκεανοῖο.
 400 Τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαιδαλα πολλὰ,
 Πόρπας τε γναμπτάς θ' ἑλικας, κάλκας τε καὶ ὄρμους,
 Ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ· περὶ δὲ φόος Ὠκεανοῖο
 Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος· οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἦδεεν, οὔτε θεῶν, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 405 Ἀλλὰ Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἱ μ' ἰσάωσαν.
 Ἦ νῦν ἡμέτερον δόμον ἔκει· τῷ με μάλα χρεῶ
 Πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίειν.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθεις ξεινήϊα καλά,
 Ὅφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα.
 410 Ἢ, καὶ ἂπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἶητον ἀνίστη,
 Χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥῶοντο ἀραιαί.
 Φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 Λάρναν· ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἀμφω χεῖρ' ἀπομόργγνυ,
 415 Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήντα·
 Αὐτὰρ δὲ χιτῶν· ἔλε δὲ σκήπτρον παχύ, βῆ δὲ θύραζε,
 Χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥῶοντο ἀνακτι,
 Χρῦσαι, ζωῆσι νεήσιον εἰοικυῖαι.
 Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδῇ,
 420 Καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἀπο ἔργα ἴσασιν.
 Αἱ μὲν ὑπαιθα ἀνακτος ἐποίκνυν· αὐτὰρ ὁ ἐβῶν,
 Πηλεῖον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἔζε φαιετοῦ·
 Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρ', ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 425 Αἰδοῖη τε φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
 Αὔδα ὅ,τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
 Εἰ δύνamai τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.
 Τὸν δ' ἡμείβει ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα·
 Ἦφαιστ', ἡ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς ἔν Ὀλύμπῳ,
 430 Τυσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἦσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
 Ὅσσ' ἔμοι ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
 Ἐκ μὲν μ' ἀλλάων Ἀλκίων ἀνδρὶ δάμασσαν,
 Διοκλῆ Πηληϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
 Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα· ὁ μὲν δὴ γῆραϊ λυγρῷ
 435 Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν·
 Ἰδὼν ἐπεὶ μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
 Ἐξοχὸν ἡρώων· ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρρεϊ ἴσος·
 Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φνυτὸν ὥς γουτῷ Ἀλκῆς,
 Νηυσὶν ἐπιπρόεηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,

- 440 Τρῶσι μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτός,
 Οἶκαδὲ ρουτῆσαντα, δόμον Πηληϊόν εἰσω.
 Ὅφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος Ἥελλοιο,
 ἄχνηται, οὐδὲ τί οἱ δύναιμι χραισμησαι ἰούσα.
 Κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
 445 Τὴν ἄψ' ἐκ χειρῶν ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων.
 Ἦτοι ὁ τῆς ἀχίων, φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Τρῶες ἐπὶ πρύμνησιν ἔελλεον, οὐδὲ θύραζε
 ἔβων ἐξίναί· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ θῶρ' ὀνόμαζον.
 450 Ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠρᾶντο λοιγὸν ἄμυναι·
 Αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἄ τεύχεα ἔσεν,
 Πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὅπασσεν.
 Πᾶν δ' ἡμαρ μάραντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν·
 Καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραδον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 Πολλὰ κακὰ φέξαντα, Μενoitίου ἄλκιμον υἱόν,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἔκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 Τυῦνεκα νῦν τὰ σὺ γούναθ' ἰκάνομαι, αἶ κ' ἐθέλῃσθαι
 Τίε' ἐμῷ ὤκνυμόρῃ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
 Καὶ καλῶς κνημίδας, ἐπισφονρίους ἀραρυίας,
 460 Καὶ θώρηκ'· ὃ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρῶσι δαμείς· ὃ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 Θάρσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
 Αἶ γάρ μιν θανάτοιο δυσὴχέος ὥδε δυνάμην
 465 Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι·
 Ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὐτὸς
 Ἀνθρώπων πόλειν θανυμάσσειται, ὅς κεν ἴδῃται.
 Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας·
 Τὰς δ' ἰς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
 470 Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἔεικοσι πᾶσαι ἐφύσων,
 Παντοίῃν εὐπρηστον αὐτὴν ἐξανίεισαι,
 Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὐτὲ,
 Ὅπως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο.
 Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε,
 475 Καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα· γέντο δὲ χειρὶ
 Ῥαιστῆρα κρατερήν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην.
 Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 Πάντοσε δαιδάλων, περὶ δ' ἀντιγα βάλλε φαεινὴν,
 480 Τρίπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἄργύρεον τελαμώναν.
 Πέντε δ' ἄφ' αὐτοῦ ἔσαν σάκιοι πτεῖχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι παραπίδεσσι·

- Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 Ἡέλιόν τ' ἀκάμαντα, Σελήνην τε πλήθουσσαν,
 486 Ἐν δὲ τὰ τέλρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸν· ἐστεφάνωται,
 Πηληϊάδας θ' Ἱφιδάς τε, τό, τε σθένος Ὀδρῶνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
 Ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀδρῶνα δοκεύει,
 Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὀκεανοῖο.
 490 Ἐν δὲ δῶν ποιήσε πύλεις μερόπων ἀνθρώπων
 Καλᾶς. ἐν τῇ μὲν ἴα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπῖναι τε·
 Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
 Ἥγινεον ἀνὰ ἄστν· πολὺς δ' ὕμναιος ὄρωρει·
 Κούροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
 496 Ἀὐλοὶ φόρμιγγές τε βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναικες
 Ἰστιάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἐκάστη.
 Λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀνδρόοι· ἐνθα δὲ νείκος
 Ὀδρῶνι· δύο δ' ἄνδρες ἐνέικεον εἵνεκα ποινῆς
 Ἀνδρὸς ἀποφθιμένον· ὁ μὲν εὐχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
 500 Δῆμῳ πιπνύσκων· ὁ δ' ἀναλνέτο μηδὲν ἐλίσσθαι.
 Ἀμφὶ δ' ἰέσθην ἐπὶ ἱστορί πεῖραρ ἐλίσσθαι.
 Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυνον, ἀμφὶς ἀρωγοί·
 Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 Βίαι· ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῶ ἐνὶ κύκλῳ·
 506 Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσὶ ἔχον ἡεροφάνων·
 Τοῖσιν ἔπειτ' ἡῖσσαν, ἀμοιβηδὺς δὲ δικάζον.
 Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.
 Τὴν δ' ἐτέρην πόλιν ἀμφὶ δῶν στρατοὶ εἶατο λαῶν,
 510 Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δὲ σφισιν ἦνδανε βουλή,
 Ἥδ' διαπραθεῖν, ἣ ἀνδρα πάντα δάσασθαι,
 Κτῆσιν ὅσῃν πολλέεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργειν·
 Οἱ δ' οὐπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
 Τεῖχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
 516 Ῥύαι, ἐφισταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας·
 Οἱ δ' ἴσαν· ἥρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἀμφὶ χρυσείῳ, χρύσεια δὲ εἴματα ἔσθην,
 Καλῶ καὶ μεγάλῳ σὺν τεύχεσιν, ὥστε θεῶ περ,
 Ἀμφὶς ἀριζήλω· λαοὶ δ' ὑπολλίζοντες ἦσαν.
 520 Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἴκανον, ὅθι σφίσιν εἶχε λοχῆσαι,
 Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσιν,
 Ἐνθ' ἄρα τοίγ' ἔχοντ', εἰλυμένοι αἰθοπι χαλκῷ.
 Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δῖω σκοποὶ εἶατο λαῶν,
 Δέγμενοι ὀππότε μῆλα ἰδοῖατο καὶ ἑλικας βούς.
 526 Οἱ δὲ τέχῃ προγέγοντο, δῶν δ' ἡμ' ἔγοντο νομήες,

- Τερπόμενοι σύριγξ· δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
 Οἱ μὲν τὰ προϋδόντες ἐπέδραμον, ὥκα δ' ἐπειτα
 Τάμνοντ' ἀμφὶ βουῶν ἀγέλας καὶ πῶσα καλὰ
 Ἀργενῶν ὄϊων· κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτήρας.
 630 Οἱ δ' ὥς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κίλαδον παρὰ βουσίην,
 Εἰράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
 Βάντες ἀερισποδῶν μετεκίαθον, αἶψα δ' ἴκοντο.
 Σιτησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας,
 Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγέλῃσιν.
 635 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλειον, ἐν δ' ὀλοή Κήρ,
 Ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτοθ,
 Ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν·
 Εἴμα δ' ἐχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν
 Ὀμίλειον δ', ὥστε ζωοὶ βροτοί, ἦδ' ἐμόχοντο,
 640 Νεκροὺς τ' ἀλλήλων ἔρπον κατατεθνηῶτας.
 Ἴν δ' ἐτίθει νεῖον μαλακὴν, πείραυν ἄρουραν,
 Εὐφείαν, τρέπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 Ζεύεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Οἱ δ' ὅποτε στρέψαντες ἱκολατο τέλοςον ἀρούρης,
 645 Τοῖσι δ' ἐπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεῖος οἶνου
 Δούκεν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄγμους,
 Ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἱέσθαι.
 Ἢ δὲ μελαινέτ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἑώκει,
 Χρυσείη περ ἰούσα· τὸ δὴ περὶ θαῦμα τίτυκτο.
 650 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήϊον· ἔνθα δ' ἔριθοι
 Ἥμων, ὄξελας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε,
 Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεθανοῖσι δέοντο.
 Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφίστασαν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 655 Παιδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκυλλδεσσι φέροντες,
 Ἀσπερχές παρέχον· βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 Σκῆπτρον ἔχων ἐσθίει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
 Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πένοντο.
 Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναικες,
 660 Δείπνον ἐρίθοισιν, λευκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.
 Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλήϊσι μέγα βροθούσαν ἄλωήν,
 Καλὴν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν·
 Ἐσθίει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέῃσιν.
 Ἀμφὶ δέ, κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασσαν
 665 Κασσιτέρον· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτῇν,
 Τῇ ἴσσαντο φορῆς, ὅτε τρυγῶμεν ἄλωήν.
 Πιερθενικαὶ δὲ καὶ ἡῖθιοι, αὐτὰλὰ φρονέοντες,
 Πλεκτοῖς ἐν ταλάρουσι φέρον μελιτῖδέα καρπὸν.

- Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγέη
 570 Ἰμεφύεν κιθάριζε· λίον δ' ὑπὸ καλὸν αἶειδεν
 Λεπταλή φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 Μολπῇ τ' ἰνυμῶν τε ποσὶ οὐκαίροντες ἔποντο.
 Ἐν δ' ἀγέλην πόησε βοῶν ὀρθοκραϊράων·
 Αἰ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχαιο καυσσιτέρου τε·
 575 Μυκηθμῷ δ' ὑπὸ κόπρου ἐπισσύνοντο νομόνδε,
 Λιῶ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ροδανὸν δονακῆα.
 Χρυσυιοὶ δὲ νομῆες αἶμ' ἐστιχώοντο βόεσσιν,
 Τέσσαρες, ἐννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
 Σμερδαλιῶ θεὸς λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσιν
 580 Ταῦρον ἐρύγγηλον ἐχέτην· ὃ δὲ μακρὰ μεμυκὼς
 ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκλάθον ἠὲ αἰζηοί.
 Τῷ μὲν ἀναρρήξαντε βοὸς μέγαλοιο βοείην,
 Ἐγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσειον· οἱ δὲ νομῆες
 Αὐτοῖς ἰνδλέσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
 585 Οἱ δ' ἦτοι δακείν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων,
 Ἰσταμένοι δὲ μάλ' ἰγγύς ὕλακτεον, ἐκ τ' ἀλέοντο.
 Ἐν δὲ νομὸν πόησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Ἐν καλῇ βήσση, μέγαν οἶων ἀργεννάων,
 Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.
 590 Ἐν δὲ χορὸν ποικίλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
 Τῷ ἔκλον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρέη
 Δαίδαλος ἥσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
 Ἐνθα μὲν ἡΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεισίβοιοι
 Ὀρχεύντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
 595 Τῶν δ' αἰ μὲν λεπτάς, ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 Εἶατ' ἐϋνήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ·
 Καὶ ῥ' αἰ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 Εἶχον χρυσεῖας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
 Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοιισι πόδεσσιν
 600 Ῥεῖα μάλ', ὥς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενὸν ἐν καλάμῃσιν
 Ἐξόμιμος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
 Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στήχας ἀλλήλοισιν.
 Πολλὸς δ' ἰμεφύεντα χορὸν περιῶσταθ' ὅμιλος,
 Τερπόμενοι· μετὰ δὲ σφιν ἐμίλπετο θείος αἰοδός,
 605 Φορμύλων· δοιῷ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
 Μολπῆς ἑταρχοντος, ἐδίνεον κατὰ μίσσους.
 Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένης Ὀκeanοῖο,
 Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεύξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 610 Τεῦξε ἄρα οἱ θωρήκα, φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς·
 Τεῦξε δὲ οἱ κόρινθα βριαρήν, κροτάφοις ἀραρνήϊαν,

Καλήν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἤκεν·

Τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἱεροῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμει κλυτὸς Ἀμφιγυῆϊς,
618 Μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπύροιθι ἀείρας.

Ἢ δ', ἱρήξῃς, ἄλιο κατ' Οὐλύμπου νιφόιντος,

Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἥφαίστοιο φέρουσα.

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ Τ.

Οτὰ luce Thetis Achilli arma Vulcania affert, eumque rursus ad belli societatem impellit; Patrocli autem corpus divinis perfundit odoribus, ut ad sepulturam integrum duret (1-39). Achilles, advocatâ concione, iracundiam suam abolitione depōnit, atque e vestigio prœlium postulat (40-73). Agamemno vicissim confitetur errorem suum, simul reconciliato dona offert, per Ulyssem legatum promissa: sed eorum ille negligens, quippe ultioni intentus, prœlium poscere instat (74-153). Tandem denique cedit Ulyssi, expectandum esse monenti, dum copiæ pranderint, recipitque coram concione dona et ipsam Briseidem, contentionis causam, quam intactam reddere se Agamemno per sacrificium adjurat (154-275). Dona ex publico loco in tabernaculum Achillis transferuntur, ubi mulieres Patroclum gemunt, et ipse denuo lamentatur heros; qui, exercitu cibum capiente, pertinaciter abstinet (276-339). Is igitur a Minervâ cœlo demissâ recreatur, mox novis armis accingitur, currum conscendit cum Automedonte, atque, auditis ex altero equorum fatibus suis, prodigus vitæ in aciem educit (340-424).

Μήνιδος ἀπόρρησις.

² *Ἦώς μιν προκόπεπλος ἀπ' Ὀκείανοιο φάων*
Ἦρηνθ', ἔν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἡδὲ βροτοῖσιν.
Ἢ δ' ἐς νῆας ἔκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὖρε δὲ Πατρόκλην περικείμενον ὄν φίλον υἱόν,
⁵ *Κλαίοντα λιγύως· πολίεις δ' ἄμφ' αὐτὸν ἐταῖροι*
Μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεῶων,
Ἐν τ' ἄρα οἱ φῶ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, ἀγνύμενοί περ,
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότῃτι δαμάσθη.
¹⁰ *Τὴν δ' Ἥφαστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,*
Καλὰ μάλ', οἳ οἴπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔδθηκεν

- Πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνων δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 16 Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὣς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδου χόλος· ἐν δέ οἱ ὄσσε
 Διόνον ὑπὸ βλεφάρων, ὡς εἰ σίλας, ἐξεφάνθην·
 Τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἄγλαα δῶμα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσων,
 20 Αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπειτα πτερόεντα προσηγῦδα·
 Μητερ' ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἱ' ἐπιεικὲς
 Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτῶν ἄνδρα τελέσσαι.
 Νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἄλλα μάλ' αἰνῶς
 Λιέδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 26 Μῦθαι, καδδύσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 Εὐλὰς ἐγγέλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν —
 Ἐκ δ' αἰὼν πέφυται — κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήη.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα,
 Μῦθαι, αἱ δ' αὖτε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατιδουσιν.
 Ἴν' ἔπερ γὰρ κῆταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν,
 Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῶς ἔμπεδος, ἥ καὶ ἀρείων.
 Ἀλλὰ σύγ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιοὺς,
 36 Μῆνιν ἀποσιπῶν Ἀγαμέμνωνι, ποιμῆνι λαῶν,
 Αἶψα μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσαστο, δύσεο δ' ἄλκην.
 ὣς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαυρὲς ἐνήκεν·
 Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 Στάζε κατὰ φινῶν, ἵνα οἱ χροῶς ἔμπεδος εἴη.
 40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
 Σμερδαλία ἰάχων, ὥρσιν δ' ἥρωας Ἀχαιοὺς.
 Καὶ ῥ' οἵπερ τοπάρους γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 Οἱ τε κυβερνήται καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
 Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, οἵτοιο δοτῆρες,
 46 Καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἔσαν, οὐνεκ Ἀχιλλεύς
 Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπάπαντ' ἀλεγεινῆς.
 Τῷ δὲ δύω σκάζοντε βῆτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Ἔγχει ἔρειδομένω· ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρά.
 50 Καδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἔζοντο κίοντες.
 Αὐτὰρ ὁ δευτέρως ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Οὔτα Κόων Ἀντινορίδης χαλκίφρ' ἔδουρ.
 Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀλλίσθησαν Ἀχαιοί,
 56 Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

- Ἀτρεΐδῃ, ἣ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 Ἐπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνυμένῳ κῆρ,
 Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
 Τὴν ὀφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἀρτεμὶς ἰῶ,
 60 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Ἀυρησὸν ὀλέσσας·
 Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὁδῷς ἔλον ἄσπετον οὐδας,
 Δυσμενέων ὑπὸ χερσίν, ἐμεῦ ἀπομνησίαντος.
 Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
 Διὶ δῖῳ ἔμης καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι δῖω.
 65 Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι εἴσομεν, ἀχνύμενοι περ,
 Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
 Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παῦα χόλον· οὐδέ τί με χρὴ
 Ἀσπελῶς αἰεὶ μανεινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
 Ὅτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
 70 Ὅφρ' ἔτι καὶ Τρώων περὶρήσῃμαι ἀντίος ἐλθῶν,
 Αἷ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἱάνειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
 Ἀσπασίῳ, αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησιν
 Διῶν ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχιος ἡμετέροιο.
 ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐυκνήμηδες Ἀχαιοί,
 75 Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 [Αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς·]
 Ὡ φίλοι, ἦρως Δαναοί, θεράπορτες Ἄρης,
 Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν
 80 Τρὺβάλλειν· χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἰόντα.
 Ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 Ἥ εἶποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι· αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Σύνθιτοθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' ἐν γυνῶτα ἔκαστος.
 85 Πολλὰκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον εἶπον,
 Καὶ τί με νεικείσκειν· ἐγὼ δ' οὐκ αἰτιός εἰμι,
 Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἥεροφοῖτις Ἐρινύς,
 Οἵτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβalon ἄγχιον ἄτην,
 Ἥματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
 90 Ἀλλὰ τί κεν ρέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 Πρῆσθα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ πάντας αἵται,
 Οὐλομένη· τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 Πλανάται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
 [Βλάπτουσα ἀνδρώπους· κατὰ δ' οὖν ἑτερόν γε πείδησεν.]
 95 Καὶ γὰρ δὴ νῦν ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον
 Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς τοῦσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν.
 Ἥματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἰφρακλιεῖν

- Ἀλκμήνῃ τέξασθαι ἐντυφίῳ ἐνὶ Θήβῃ.
 100 Ἦτοι ὄγ' εἰχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσιν·
 Κέκλυτέ-μεν, πάντες τε θεοὶ πάσαι τε θάιναι,
 Ὅφρ' εἰπῶ, τὰ με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγει.
 Σήμερον ἄνδρα φώωςδε μογαστόκος Εἰλείθυια
 Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνευσιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσίν.
 Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσήδα πότνια Ἥρῃ·
 Ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
 Εἰ δ', ἄγε νῦν μοι ὁμοσσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 Ἥ μιν τὸν πάντεσσι περικτιόνευσιν ἀνάξει,
 110 Ὃς κεν ἐπ' ἡματὶ τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἱ σῆς ἐξ αἵματος εἰσι, γενέθλης.
 Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφρονήτην ἐτόησεν,
 Ἄλλ' ὁμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν αἰώσθη.
 Ἥρῃ δ' αἶψασι λίπεν ὅλον Οὐλύμπιοι,
 115 Καρπαλίμως δ' ἔκετ' Ἀργὸς Ἀχαιϊκόν, ἐνθ' ἄρα ῥῆθ
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο.
 Ἥ δ' ἐκύνει φίλον υἱόν· ὁ δ' ἔβδωμος ἐσθήκει μίς·
 Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωςδε, καὶ ἡλιτόμνητον ἰόντα,
 Ἀλκμήνης δ' ἀπέπασσε τόκον, σέθεν δ' Εἰλείθυιας.
 120 Αὐτὴ δ' ἀγγελεύουσα, Δία Κρονίῳτα προσήδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 Ἴδθ' ἀνὴρ γίγον' ἑσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρυσθεὺς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
 Σὸν γένος· οὐ οἱ ἀεικὲς ἀνασσεύμεν Ἀργείοισιν.
 125 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαι.
 Αὐτίκ' δ' εἰλ' Ἀτὴν κεφαλῆς λιπαροπλοκίμοιο,
 Χωόμενος φρεσὶν ἤσι, καὶ ὤμοσε καρτερόν ὄρκον,
 Μή ποτ' ἐς Οὐλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἄστερόεντα
 Διὸς ἐλεύσεσθαι Ἀτὴν, ἥ πάντας ἅται.
 130 Ὡς εἰπὼν ἔρριπεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀσπερόεντος,
 Χειρὶ περιστρέψας· τάχα δ' ἔκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 Τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἰὸν φίλον υἱὸν ὀρώτο
 Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντι ὑπ' Εὐρυσθέως αἰθλῶν.
 Ὡς καὶ ἔγων, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
 Ὃς δυνάμην λελαθέσθ' Ἀτὴς, ἥ πρῶτον αἰσθήην.
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἀσάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 Ἀψ' ἐθέλω ἀρεῖσαι, δόμεναι τ' ἀπεργεῖσαι ἅποινα·
 Ἄλ' ὄρσεν πόλεμόιδε, καὶ ἄλλους ὕρνυθι λαοὺς!
 140 Δῶρα δ' ἔγων ὅδε πάντα παρημαχέειν, ὅσσα τοι ἐλθὼν
 Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.

- Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ Ἴδριος·
 Δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 Οἴσουσ', ὅφρα ἰδῆται, ὃ τοι μενοιεῖα δώσω.
 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἰδριὶδὴ κύνιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Δῶρα μὲν, αἶψ' ἐθέλῃσθα, παρσυχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
 146 Ἴδρι' ἐχέμεν· πάρα σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάριος
 Αἶψα μῦλ'· οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπέυειν ἐνθάδ' ἑόντας,
 150 Οὐδέ δ' αἰτρίβειν· ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον·
 Ὡς κί τις αὐτ' Ἀχιλλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἰδῆται,
 Ἐγχεὶ χαλκίῳ Τρώων δλέκοντα φάλαγγας.
 Ἰδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 Μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἔων, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Νηστίας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἱὰς Ἀχαιῶν,
 Τρωσὶ μαχισσομένους· ἐπεὶ οὐκ ὀλλγὸν χρόνον ἔσται
 Φύλοπις, εὖτε ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἄμφοτέροισιν.
 160 Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῆς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
 Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
 Οὐ γὰρ ἄνῃρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἡλίον καταδύντα
 Ἀκμηρος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
 Εἵπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιεῖα πολέμῳ,
 165 Ἀλλὰ τε λάθρη γυῖα βαρύνεται, ἥδ' ἐκίχαινε
 Αἶψα τε καὶ λιμός, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 Ὃς δὲ κ' ἄνῃρ, οἴνοιο κορυσσάμενος καὶ ἔδωδης,
 Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολέμῳ,
 Θαρσαλίον νῦ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα
 170 Πρὶν κάμνει, πρὶν παντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 Ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὅπλῃσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
 Ὅφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς.
 175 Ὅμνυέτω δὲ τοι ὅρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδ' ἐμὴ γυναικί·
 [Ἴδρι' ἐμὴς ἐστίν, ἀναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἥτε γυναικῶν·]
 Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
 Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαίτι ἐνὶ κλισίῃς ἀρσάσσω
 180 Πιπίρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδενὲς ἔχῃσθα.
 Ἰδριὶδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δίκαιοτερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσται· οὐ μὲν γὰρ τι νειμίσσητον, βασιλῆα
 Ἀνδρ' ἀπαρέυσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·

- 105 Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 Ἐν μοίῃ γὰρ πάντα δίδικο καὶ κατέλεξας.
 Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθίλω ὁμοῦσαι, κέλεται δέ με θυμός,
 Οὐδ' ἐπινοήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Μιμνέτω αὖθι τέως, ἐπειγόμενός περ Ἀρῆος·
- 120 Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ὁλλείες, ὅφρα κε δώρα
 Ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, ἥδ' ἐκελεύω·
 Κρινόμενος κούρητας ἀριστήας Παναχαιῶν,
 Δοῖρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνείκεμεν, οὐσ' Ἀχιλῆϊ
- 135 Χθίζῶν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγόμεν τε γυναικάς.
 Τυλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρητὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 Κάπρον ἐτοίμασάτω, ταμέειν Διὶ τ' Ἥελίῳ τε.
 Τὸν δ' ἀπιμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Αἰριδὴν κύδιστε, ἀνάξ' ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
- 200 Ἄλλοτ' ἐπερ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πίνεσθαι,
 Ὅπποτε τις μεταπανσυχῇ πολέμοιο γένηται,
 Καὶ μένος οὐτόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἑμοῖσιν.
 Νῦν δ' οἱ μὲν κίεσσι δειδαῖγμένοι, οὓς ἰδύμασεν
 Ἐκτωρ Πριάμιδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῆδος ἔδωκεν.
- 205 Ὑμέεις δ' ἐς βρωτῶν ὀτρύνετον! ἦ τ' ἂν ἔγοιγε
 Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 Νηστίας, ἀκμήρους· ἅμ' ἡ δ' ἥλιω καταδύντι
 Τεύξεσθαι μέγα δόρυπον, ἐπὶν τισαίμεθα λῶβῃν.
 Πρὶν δ' οὕπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰεῖν
- 210 Οὐ πόσις, οὐδ' ἐβρωῖς, ἑταῖρου τε θνητῶς,
 Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδυῖγμένος ὄξεϊ χαλκῷ
 Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος· ἅμφι δ' ἑταῖροι
 Μύρονται· τό μοι οὔτι μετὰ φορεῖ ταῦτα μέμηλεν,
 Ἀλλὰ φόρος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργυρέος στόνος ἀνδρῶν.
- 215 Ὦν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῖος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλλῶν περ
 Ἐγχεί, ἐγὼ δέ κε σείω νοῆματί γε προβαλομένην
 Πολλόν· ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα ὀδα.
- 220 Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μῦθοισιν ἑμοῖσιν.
 Αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν·
 ἦκε πλείστην μὲν καλὰμην χθονὶ χαλκὸς ἔχεν·
 Ἀμῆτος δ' ὀλλγιστος, ἐπὶν κλίνῃσι τάλαντα
 Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμὴς πολέμοιο τέτυκται.
- 225 Γαστέρι δ' οὕπως ἔστι νέκυν περὶ ἤσσαι Ἀχαιοὺς·
 Αἶψιν γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
 Μίπτουσιν· πότε κιν τις ἀνυπνύσει πόνοιο;

- Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὃς κε θάνησιν,
 Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας·
 230 Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λήπονται,
 Μενῆσθαι πόσιος καὶ ἔδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
 Ἄνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα ρωλεμές αἰεὶ,
 Ἑσάμενοι χροῦ χαλκὸν ὑπεῖρα. μηδὲ τις ἄλλην
 Λαῶν ὄτρυντῶν ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω.
 235 Ἴδε γὰρ ὄτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὃς κε λήπεται
 Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων· ἀλλ' ἀθρόοι ὀρμηθέντες,
 Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄζυν Ἀρηα.
 ἼΙ, καὶ Νέστορος νῆας οπάσσωτο κνυδαλμοιο,
 Φυλεῖδην τε Μίχητα Θόαντ' αὖ τε Μηριόνην τε,
 240 Καὶ Κρείοντιάδην Λυκομήδεα καὶ Μελάνιππον.
 Βῆν δ' ἔμην εἰς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαιο.
 Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τετέλειστο δὲ ἔργον·
 Ἐπὶ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστην,
 Αἰθωνας δὲ λέβητας εἰκοσι, δώδεκα δ' ἵππους·
 245 Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας, ἀμίμονα ἔργ' εἰδυίας,
 Ἐπὶ, ἀτὰρ ὀδοῦσιν, Βρισηΐδα καλλιπαρήγον.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάσι ταύλαντα,
 Ἴηχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κοῖρητες Ἀχαιῶν·
 Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 Ἰστιάτο· Ταλθύβιος δέ, θεῷ ἐναλγῆκιος αὐδῆν,
 Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρσιν μίχηϊραν,
 Ἢ οἱ παρ' ἔξωτος μέγα κούρεον αἰὲν ἄωροτο,
 Κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχών,
 255 Εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἴατο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βιαιήλους.
 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ἰστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὑπατος καὶ ἄριστος,
 Ἰῆ τε καὶ Ἥλιος καὶ Ἑρινύες, αἰῶν' ὑπὸ γαῖαν
 260 Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπλόρκον ὁμόσση·
 Μὴ μὲν ἐγὼ κοῖρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
 Οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κειρημένος, οὔτε τιν' ἄλλου·
 Ἀλλ' ἔμεν' ἀπρωτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμήϊον.
 Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπλόρκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
 265 Πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.
 ἼΙ, καὶ ἀπὸ στόμαχον Κάπρου τύμε νηλεῖ χαλκῷ·
 Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολίτης ἄλος εἰς μέγα λαΐτμα
 Ῥίφ' ἐπιδινύσας, βόσιν ἰχθύσιν. αἰτάρ Ἀχιλλεὺς
 Ἀνστάς Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηΐδα·
 270 Ζεὺ πάτερ, ἡ μεγάλης αἵτας ἄνδρεςσι δίδουσθα!

- Οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἑμοῖσιν
 Ἀτρεΐδης ὥρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
 ἦγεν, ἑμεῦ αἰκοντος, ἀμήχανος· ἄλλὰ ποθὶ Ζεὺς
 Ἴδωι· Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσσι γεινέσθαι.
 278 Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυναγάμεν Ἄρηα.
 Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν· λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρόν.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐυκίδναντο ἐὼν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπέοντο,
 Βῆν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο·
 280 Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναῖκας·
 Ἴπποους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θιράπροντες ἀγαυοί.
 Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 Ὡς ἴδε Πατρόκλον δεδαιγμένον ὀξεῖ χαλκῷ,
 Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσεν
 283 Στήθεά τ' ἥδ' ἀπαλὴν διερὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
 Εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν·
 Πατρόκλέ μοι διελὴ πλῆσιον κεχαρισμένα θυμῷ!
 Ζωὸν μὲν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίῃθ' ἐν ἰούσῃ·
 Νῦν δὲ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
 290 Ἄφ' ἀνιούσ'· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί!
 Ἄνδρα μὲν, ὃν ἔδουάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαιγμένον ὀξεῖ χαλκῷ·
 Τρεῖς τε κυσιγνήτους, τοὺς μοι μετὰ γείνατο μήτηρ,
 Κηδεῖους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἡμᾶρ ἐπέσπον.
 293 Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔισκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος,
 Κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἐφισκες Ἀχιλλῆος θείοιο
 Κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
 Ἔς Φθίην, δάσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν.
 300 Τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῶτα, μέλιχον αἰεί.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες,
 Πατρόκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε ἑκάστη.
 Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἡγερέθοντο,
 Λισσόμενοι δειπνήσαι· ὃ δ' ἱρνέϊτο στεναχίζων·
 303 Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπέθεθ' ἑταίρων,
 Μὴ με πρὶν αἰτοῖο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
 ἄσασθαι φίλον ἦτορ· ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει.
 Δύντα δ' ἐς ἥλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
 Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·
 310 Δοιῶ δ' Ἀτρεΐδῃ μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 Νέστωρ Ἰδομενεὺς τε, γέρον θ' ἱππῆλ᾽ Ἀτρεΐδης,
 Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ
 Τίρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύνειν αἵματόεντος.

- Μνησάμενος δ' ἄδινῶς ἀνενείκατο, φώνησέν τε ·
 315 Ἢ ῥά νύ μοι ποτε καὶ σὺ, θυγάμμορε, φίλιταθ' ἐταίρων,
 Αὐτὸς ἐλὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
 Αἶψα καὶ ὀτρυνέως, ὅπυτε σπερχοίαιτ' Ἀχαιοὶ,
 Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισι φέρειν πολὺδάκρυον Ἄρηα·
 Νῦν δὲ σὺ μὲν κεῖσαι δεδαῖγμένος· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 320 Ἀκμητρον πόσιος καὶ ἰδητύος, ἔνδον ἰόντων,
 Σὴ ποθῇ, οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι·
 Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
 Ὃς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
 Χήτει τοιοῦδ' υἱός· ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δῆμῳ
 325 Εἵνεκα φηγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶν πολεμίζω·
 Ἢ ἐὼν ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός.
 [Εἴ που ἐτι ζῶει γε Νεοπτόλεμος θιοειδής.]
 Ἠρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νείκεει,
 Οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' Ἄργεος ἵπποβότοιο
 330 Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δέ τε Φθίῃνδε νέεσθαι,
 Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ ἐνὶ νῆϊ μιλαίην
 Σκυρόθεν ἐξαγύγοις, καὶ οἱ δείξιαις ἑκαστα,
 Κτῆσιν ἐμὴν δμῳάς τε καὶ ὑψιτεφεῖς μέγα δῶμα.
 Ἦδῃ γάρ Πηληϊά γ' ὀδομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 Τεθνήμην, ἥ που τυτθὸν ἐτι ζῶοντ' ἀκαχῆσθαι,
 Γῆραί τε στυγερῶ, καὶ ἐμὴν ποτιδύγμενον αἰὲ
 Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται.
 Ὡς ἔφατο κλυίων· ἐπὶ δὲ στενύχοντο γέροντες,
 Μνησάμενοι τί ἔκαστος ἐνὶ μεγάροισιν εἴποιον.
 340 Μνησόμενος δ' ἄρα τούτῃγε ἰδοὶν ἐλείπε Κρονίων,
 Αἶψα δ' Ἀθηναίην ἔπειτα πτερόεντα προσηύδα·
 Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποΐχαι ἀνδρὸς ἔης.
 Ἢ νῦ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς,
 Κεῖνος ὅγε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
 345 Ἦσται ὀδυρόμενος ἔισαρν κήλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Οἰχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμητος καὶ ἄσπαστος.
 Ἄλλ' ἴθι οἱ νέκτωρ τε καὶ Ἀμβροσίην ἑρατεινὴν·
 Στάζον ἐνὶ στήθεσσι, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται.
 Ὡς εἰπὼν ὤμωιεν πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 Ἢ δ' ἄρπῃ εἰκυῖα τιτυπτεύονγι, λιγυφώνῳ,
 Οὐρῆνοῦ ἐκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Αὐτίκα θωρήσαντο κατὰ σπράτόν· ἥ δ' Ἀχιλλεῖ
 Νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ Ἀμβροσίην ἑρατεινὴν
 Στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἴκοιτο·
 355 Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρός ἑρισθέντος πυκινὸν δῶ
 Ἦχετο· τοὶ δ' ἀπᾶντες ἐνὶ νηὶν ἔχοντο θοοίων.

- 'Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ ριφάδες Διὸς ἐκποτίονται,
 Ψυχραί, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγεῖός Βορέας·
 'Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λιμπρὸν γυνώσσαι,
 260 Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλοῖσσαι,
 Θωρήκεις τε κραταίχυναιοι καὶ μέλινα δοῦρα.
 Ἀγλή δ' οὐρανὸν ἔκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθῶν
 Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 Ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 265 [Τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν παναχὴ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὅσας
 Λαμπέσθην, ὥς τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Δυν' ἄχος αἰτλητο· ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων
 Δύσσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἰφαιστος κάμα τεύχων.]
 Κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκεν
 270 Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 Δεύτερον αὖ θωρήκα περὶ στήθεσιν ἔδυνεν.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὁμοίῳ βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
 Χάλκειον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 ἔβλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἥντε μήνης.
 275 'Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόνοιο σέλας ναύτησι φανήῃ
 Καιόμενιο πυρὸς· τὸ δὲ καίεται ὑφ' ὀδ' ὄρεσφιν,
 Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας αἰελλαι
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρονσιν·
 'Ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
 280 Καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰέρας
 Κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἣ δ', ἀστήρ ὥς, ἀπέλαμπεν
 Ἰηπουρὶς τρυφάλεια· περιωσείοντο δ' ἔχειραι
 Χρυσεαί, ὥς Ἰφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 Πειρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι διὸς Ἀχιλλεύς,
 285 Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυνία·
 Τῷ δ' αὐτὲ πτερὰ γίγνεται, αἶερε δὲ ποιμένα λαῶν.
 Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρῷον ἐσπάσαι ἔγχος,
 Βριθύ, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
 Παλλεῖν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 290 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόρον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
 Ἰηπὺς δ' Ἀυτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφίεποντες
 Ζεύγνυν· ἀμφὶ δὲ κυλὰ λίπαδν' ἴσαν· ἐν δὲ χαλινούς·
 Γαμφηλὴς ἔβαλον, κατὰ δ' ἥντα τῆιναν ὀπίσσω
 295 Κολλητῶν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάλιστα φαινήν
 Χεῖρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιν ἀνόρουσιν,
 Ἀυτομέδων· ὅππῃ δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
 Τεύχεσι παμφαίνων, ὥς τ' ἡλέκτωρ Τριφίῳν.
 Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἰοῖο·

- 400 Ζαίθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
 ἄλλως δὴ φράζεσθε σασσέμεν ἡτιοχῆα
 Ἄφ Λιναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ χ' ἐώμεν πολέμοιο·
 Μηδ', ὡς Πατρόκλον, λῖπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῳφι προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος,
 405 Ζεῖνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήϊα· πᾶσα δὲ χαίτη,
 Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὐδας ἔκανε·
 Λυδίζοντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
 Καὶ λίην σ' εἴ τι νῦν γε σασσόμεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμαρ ὀλέθριον· οὐδέ τοι ἡμεῖς
 410 Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταίῃ.
 Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε
 Τρωῆς ἀπ' ὤμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
 Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ἐν ἡὔχομος τέκε Λητώ,
 Ἔκταν' ἐνὶ προμήχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκεν.
 415 Νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
 Ἥνπερ εὐαφροσύτην φᾶσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
 Μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.
 Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 Ζεῖνθε, τί μοι θάνατον μαρτυνεῖαι; οὐδέ τί σε χρὴ.
 Γυῖνός τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἐμπης
 Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μῶνυχας ἵππους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Τ.

Utroque exercitu instructo, Jupiter diis ad concilium vocatis permittit, ut quisque, utri velit, succurrat, ne excidium Trojanis Achillis sævitiâ maturetur (1-30). Ita ad bellum proficiscuntur Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus, Achivis opem laturi; Trojanis, Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus, Venus: eorum ingressum cœlestis fragor ac tremor terræ concelebrat (31-74). Ante initum prælium Apollo Æneam concitat contra Achillem, Hectori instantem; interim dii, suasu Neptuni, seorsum ab acie considunt (75-155). Varias provocaciones sequitur certamen Achillis cum Æneâ, quem, regno inter Trojanos fatis destinatum, Neptunus per nebulam periculo eripit (156-352). Hector, Achillem aggressurus, revocatur ab Apolline; Achilles quum alios Trojanorum, tum etiam Polydorum, Priami filium, interficit (353-418). Jam fraternam necem ulturus cum Achille concreditur Hector, quem ipsum quoque nube circumdatum Apollo subducit (419-454). Cæteros Trojanos dolore percitus Achilles adoritur, campumque fœdâ strage cæsorū atque armorum complet (455-603).

Θ ε ο μ α χ ί α .

- ⁵ Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίαι θωρήσσοντο
 Ἀμφὶ σέ, Πηλεΐος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοί·
 Τρώες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρασυμῶν πεδίοιο.
 Ζεὺς δὲ Θέμιστα κέλυσαι θεοὺς ἀγορήνδε κατέσσαι
- ⁶ Κρατὸς ἅπ' Οὐλύμποιο πολυπύχον· ἥ δ' ἄρα πάντη
 Φοιτήσασα, κέλυσαι Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 Οὔτε τις οὐν Ἰοταμῶν ἀπέην, νόσφ' Ὀλειανοῖο,
 οὔτ' ἄρα Νυμφαίων, αἵτ' ἄλσιν καλὰ réμονται,
 Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πλοῖα ποιήενται.
- ¹⁰ Ἐλθόντες δ' εἰς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο,
 Σίστην· αἰθοσύνην ἐφύζοντο, ὥς Αἴψ' πατρὶ

- Ἡφαιστος ποίησεν ἰδυίησι πραπίδεσσιν.
 Ὡς οἱ μὲν Δίος ἔνδον ἀγυγέρατ'· οὐδ' ἔννοσιχθων
 Νηκουστήης θεῆς, ἀλλ' ἐξ ἅλως ἦλθε μετ' αὐτούς.
- 15 Ἰζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Δίος δ' ἐξείρετο βουλὴν·
 Τίπτ' αὐτ', Ἀργικίραυτε, θεοὺς ἀγομήνδῃς κάλυσσας;
 Ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρῆεις;
 Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχῃ πόλεμός τε δέδηκεν.
 Τὸν δ' ὑπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
- 20 Ἐγὼς, ἔννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 Ὡν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοι περ.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μινέω πτιχὶ Οὐλύμπιοιο
 Ἥμενος, ἐνθ' ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 Ἐφρεσθ', ὅφρ' ἂν ἱκησθε μετὰ Τρῳάας καὶ Ἀχαιοὺς·
- 25 Ἀμφοτέροισι δ' ἄρηγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἑκάστου.
 Εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἷος ἐπὶ Τρῳέεσσι μαχέεται,
 Οὐδὲ μίνυνθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεΐωνα.
 Καὶ δὲ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὄρωντες·
 Νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἱταίρου χεῖται αἰνῶς,
 30 Δεῖδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
 Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἄλλαστον ἔγειρεν.
 Βὰν δ' ἱμεναὶ πόλεμόνδῃ θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες·
 Ἴση μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Ἴδὲ Ποσειδάων γαιήοχος ἦδ' ἐριούνης
- 35 Ἐρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλμήσι κέκασται·
 Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμειῶνων,
 Χωλεύων, ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥέωντο ἄραιαι.
 Ἐς δὲ Τρῳάας Ἀρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῷ
 Φοῖβος ἀκερσεκόμης ἦδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
- 40 Αἰτωί τε Εὐάνθοι τε, φιλομμειδῆς τ' Ἀφροδίτη.
 Εἰώης μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
 Τέως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κύδανον, οὔνεκ' Ἀχιλλεὺς
 Ἐξεφάρη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἀλγυνῆς·
 Τρῳάας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἑκαστον,
- 45 Δειδιότας, ὃθ' ὄρωντο ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἴσον Ἀρηϊ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον Ὀλύμπιοι ἦλυθον ἀνδρῶν,
 Ὄρτο δ' Ἔρις κρατερή, λαοσσόος· αὐτὸς δ' Ἀθήνη,
 Στάσ' ὅτι μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τεῖχος ἐκτός,
- 50 Ἄλλοι τ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ.
 Αὐτὸς δ' Ἀρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῇ λαλῆλαπι ἴσος,
 Ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρῳέεσσι κελεύων,
 Ἄλλοι παρ Σιμόεντι θίῳ ἐπὶ Καλλικολώνῃ.
 Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,

- 85 Σύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥέγγυντο βαρεῖαν
 Διὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τρόθεν· αὐτὰρ ἔπερθε Ἰοσειδάων εἰνάξεν
 Γυῖαν ἀπειρεσίην, ὄρεῶν τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 Πάντες δ' ἐσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,
 90 Καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλεις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐρέων, Αἰδωιεύς,
 Δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μή οἱ ὑπερθεῖν
 Γυῖαν ἀναβήξειε Ποσειδάων ἐροσίχθων,
 Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
 95 Σμερδαλέ', εὐρώεττα, τίττε στυγέονσι θεοὶ περ.
 Τύσσοις ἄρα κτύπος ὤρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Ἴτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ἰοσειδάωνος ἄνακτος
 Ἰσταί, Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὺ πτερόεντα·
 Ἄντα δ' Ἐνυαλίῳ θεῷ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 100 Ἴρη δ' ἀντίστη χρυσηλάκατος, κελαιδινή,
 Ἀρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
 Λητοῖ δ' ἀντίστη σῶκος, ἱριούνης Ἐρημῆς·
 Ἄντα δ' ἄρ' Ἠφαιστόιο μέγας Ἰοταμός βαθυδίνης,
 Ὅν Ξάνθον καλέονσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.
 105 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἔκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δύναι ὁμίλον
 Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστα ἱ θυμὸς ἀνάγει
 Αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαίρινον πολεμιστήν.
 Αἰνείαν δ' ἰδυὺς λαοσυγὸς ὤρσεν Ἀπόλλων
 110 Ἀντία Πηλεῖωνος, ἐνῆκε δὲ οἱ μένος ἧῦ·
 Τῷ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι εἶσατο φωνήν·
 Τῷ μιν ἐειυάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 Αἰνεία, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
 Ἄς Τρώων βασιλεῦσιν ὑπέσχεο οἶνοποτάζων,
 115 Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;
 Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμειβόμενος προσέειπεν·
 Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
 Ἀντία Πηλεῖωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
 Οὐ μὲν γάρ νυν πρῶτα ποδώκιος ἄντ' Ἀχιλλῆος
 120 Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
 Ἐξ Ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέροισιν,
 Πίρσε δὲ Λυρνησὸν καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
 Εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
 Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χειρσὶν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,
 125 Ἦ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἧδ' ἐκέλευεν
 Ἐγχεὶ χαλκείῳ Αἰλίγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν.
 Τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι·

- Αἰὲ γὰρ πάρα εἰς γὰρ θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 Καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμου τέλος, οὐ με μάλα φέα
 Νικησι, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱός, Ἀπόλλων·
 Ἥρω, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺν θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 Εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 Ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρότερος ἐκ θεοῦ ἐστίν·
 Ἥ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἥ δ' ἐξ αἰλίοιο γέροντος.
 Ἄλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρεά, μηδὲ σε πάμπαν
 Λειγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.
 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμὴν λαῶν·
 Βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πᾶσι λευκώλενον Ἥρην,
 Ἀντία Πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·
 Ἥ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 115 Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη,
 Ἐν φρεσὶν ὑμετέρησιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὃδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ,
 Ἀντία Πηλείωνος· ἀνίκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Ἄλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περ μιν ἀποτρωπώμεν ὀπίσσω
 120 Αὐτόθεν· ἥ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ
 Παρσιταίῃ, δολίῃ δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 Δυνέσθω· ἵνα εἰδῇ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 Ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊότητα.
 125 Πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 Τῆςδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσιν
 Σήμερον· ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἳ Αἴσα
 Γεινομένη ἐπένησε λίην, ὅτε μιν' ἔκε μῆτηρ.
 Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πείσεται ὁμφῆς,
 130 Δείσεται· ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 Ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Ἥρην, μὴ χαλέπαινε παρέκ νόον· οὐδέ τί σε χρή.
 Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνηλάσσαι·
 135 [Ἥμεις τοὺς ἄλλους, ἔπειθ' πολὺ φέρτεροί εἰμεν·]
 Ἄλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθ' ἐξώμεσθα κιόντες
 Ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει.
 Εἰ δέ κ' Ἀρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἥ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι, καὶ οὐκ εἰώσι μάχεσθαι,
 140 Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νείκος ὀρεῖται

- Φυλόπιδος· μάλα δ' ὤκα διακρινθέντας οἶω
 Ἄφ' ἔμιν Οὐλέμπονδε, θεῶν μεθ' ὁμήγεριν ἄλλων,
 Ἥμετέρης ὑπὸ χειρὶν ἀνάγκῃ ἴφι θαμέντας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἤγχευατο Κρυνοχαίτης
- 145 Τῆχος ἐς ὑμφίχυτον Ἠρακλῆος θείοιο,
 Τψηλόν, τό ῥά οἱ Τρῶες καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
 Ποῖον, ὅφρα τὸ κῆτος ὑτεκπροφυγῶν αἰέοιτο,
 Ὀππῶτε μιν σεναιτο ἀπ' ἥϊόνος πεδίοι·
 Ἐνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔζετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
- 150 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀφύηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο·
 Οἱ δ' ἐτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης,
 Ἀμφὶ σέ, ἥϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρρη πτολίπορθον.
 Ὡς οἱ μὲν ὅ' ἐκάτερθε καθέειτο μητιόωντες
 Βουλὰς· ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
- 155 Ἦκτεον ἀμφοτέρω· Ζεὺς δ' ἤμενος ὕψι κέλευεν.
 Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων, καὶ λάμπειτο χαλκῷ,
 Ἀνδρῶν ἰδ' ἱππῶν· κύρκαίρε δὲ γαῖα ποδασσιν
 Ὀργυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔσοχ' ἄριστοι
 Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
- 160 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ διος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνείας δὲ πρῶτος ὑπειλήσας ἐβιβήκει,
 Νεισιτᾶζων κόρυθι βριαρῇ· αὐτὰρ ἀσπίδα Θούριν
 Πρῶσθεν ἔχε στέρνοιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤρτο, λέων ὥς
- 165 Σίντης, ὅτε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμιάσιν,
 Ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· ὁ δὲ προΐτον μὲν ἀτίζων
 Ἐρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις Ἀρηιθῶν αἰζηῶν
 Δουρὶ βάλῃ, εὐάλη τε χανών, περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας
 Πίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίη στένει ἄλκιμον ἦτορ·
- 170 Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 Μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι·
 Γλαυκίῳ δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 Ἀνδρῶν, ἣ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ·
 Ὡς Ἀχιλῇ ὥτρυνε μῖνος καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ,
- 175 Ἀτίον ἐλθέμεναι μεγαλήταρος Αἰνείας.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 Αἰνεία, τί σὺ τόσους ὀμίλου πολλὸν ἐπελθὼν
 Ἔσθης; ἥ σίγε θυμὸς ἐμοὶ μαχίνασθαι ἀνώγει,
- 180 Ἐλπόμενον Τρῳάεσσιν ἀνάζειν ἱπποδάμοισιν
 Τημὴς τῆς Πριάμου; αὐτὰρ εἰ κεν ἐμ' ἐξισαρίξης,
 Οὐ τοι ταῦν· καὶ γὰρ Πριάμος γέρας ἐν χειρὶ θήσει.
 Εἰσὶν γάρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεὶσφρων.

- Ἴπ νύ τί τοι Τρῳῆς τέμερος τάμον, ἔζοχον ἄλλων,
 185 Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃται,
 Αἶ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ φέζειν.
 Ἴδῃ μὲν σίγῃ, φημί, καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα.
 Ἴπ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε, βῶν ἀπο, μόνον ἔοντα,
 Στυὰ καὶ Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
 190 Καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων·
 ἔινθεν δ' ἐς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες· αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
 Πέρσα, μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ,
 Ἀητιάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἡμαρ ἀπούρας,
 Ἴγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐφύσασατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.
 195 Ἀλλ' οὐ νῦν σε φύεσθαι ὀίομαι, ὥς ἐνὶ θυμῷ
 Βάλλεται· ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
 Ἐς πληθὺν ἵεναι, μῆδ' ἀντίος ἵστας' ἐμείο,
 Πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθάν δέ τε νῆπιος ἔγνω.
 Τὸν δ' αὐτ' Αἰνέας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
 200 Πηλείδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσ' ἔγε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδμ' αὐτὸς,
 Ἡμὲν κερτομίας ἦδ' αἵσυλα μυθήσασθαι.
 Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεῖν, Ἴδμεν δὲ τοκῆας,
 Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
 205 Ὅφει δ' οὔτ' ἄρ' πῶ σὺ ἐμούς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σός.
 Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔχορον εἶναι,
 Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἁλοσύνδης·
 Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀχχίλαο
 Εὖχομαι ἐκγεγᾶμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
 210 Τῶν δὴ νῦν ἕτεροὶ γε φίλον παῖδα κλαύουσιναι
 Σήμερον· οὐ γὰρ φημ' ἐπέεσσ' ἔγε νηπυτίοισιν
 Ὡδε διακρινθίντε, μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα θαήμεναι· ὄφρ' εὖ εἰδῇς
 Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν·
 215 Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 Κίσιαι δὲ Δαρδανίην· ἐπεὶ οὐκ ἔστις ἴσος ἱερῇ
 Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο, πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 Ἀλλ' ἔθ' ὑπὸρείας ὤκεον πολυπίδακος Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἑριχθόιον βασιλῆα,
 220 Ὃς δὴ ὑφηνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τῷ τριχίλιαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
 Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῆσιν· —
 Τῶν καὶ Βορέης ἠράσασατο βοσκομενάων,
 Ἴπῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτῃ·
 225 Αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
 Αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶν ἐπὶ ζέδωρον ἄρουραν,

- Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θείον, οὐδὲ κατέκλων·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σκιρτῶεν ἐπ' εὐρέα νώτα θαλάσσης,
 Ἄκρον ἐπὶ ψηγμίνος ἁλὸς πολιοῖο θέουσιν. —
 230 Τρῶα δ' Ἐριχθόσιος τέκετο Τρῶευσιν ἄνακτα·
 Τρῶδ' αὖ τρεῖς παῖδες ἡμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἰλῆς τ' Ἀσσύρακος τε καὶ ἀντίθεος Ἰανυμήδης,
 Ὃς δὴ κάλλιπτος γενετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 Τὸν καὶ ἀνθρεΐψαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοοῦνιν,
 235 Κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἡμύμονα Λιομέδοντα·
 Λιομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο Πηρίαμόν τε,
 Λάμπον τε Κλυτίον θ' Ἰκετιόνα τ', ὅσον Ἄρης·
 Ἀσσύρακος δὲ Κάπυν· ὃ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 Αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἑκτορα δῖον.
 Ταύτης τοι γειῆς τε καὶ αἵματος εὖχομαι εἶναι.
 Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἀνδρευσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 Ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὃ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 Ἄλλ' ἄγε μήκετι ταῦτα λεγώμεθα, ῥηπύτιυ ὥς,
 245 Ἑσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος.
 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
 Πολλὰ μάλ' οὐδ' ἂν νηὺς ἐκατόζυγος ἄχθος ἄροιο.
 Σιρπητὴ δὲ γλῶσσαι ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι
 Παντοῖοι· ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἐνθά καὶ ἔνθα.
 250 Ὀπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
 Ἄλλὰ τίη ἐριδὺς καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικάς,
 Αἶτε χολωσόμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
 255 Πολλ' εἰσιέ τε καὶ οὐκί· χόλος δὲ τε καὶ τὰ κελευεῖ.
 Ἀκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἄλλ' ἄγε, θάσσον
 Ἰευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείησιν!
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκεϊ ἔλυσ' ὄβριμον ἔγχος,
 260 Σμερδυλίῳ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ.
 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείῃ
 ἔσχετο, ταρβήσας· σάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
 ῥέα διελεύσεισθαι μεγαλήτορος Αἰνείαιο·
 Νηπίος, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρεῖνα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα
 Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποτίκνιν.
 Οὐδὲ τότ' Αἰνείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πύχας, αἱ δ' ἄρ' ἐνὶ τρεῖς

- 270 Ἦσαν· ἐπεί πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων,
 Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέρειαι,
 Τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ ᾧ ἔωχετο μέλινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 Καὶ βάλεν Αἰνείαιο καὶ ἄσπίδα πάντοσ' εἵσθη,
 275 Ἄντυγ' ὑπο πρώτῃν, ἣ λεπιοτάτος θείε χαλκός,
 Λεπτοτάτῃ δ' ἐπείν ῥινὸς βοός· ἣ δὲ διαπρὸ
 Πηλιάς ἤϊξεν μέλη, λάκε δ' ἄσπις ὑπ' αὐτῆς.
 Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἄσπίδ' ἀνέσχευ,
 Δείσας· ἐγχείῃ δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαλῇ
 280 Ἔστη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 Ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόφου μακρόν,
 Ἔστη, καὶ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρλον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 285 Σμερδαλία ἰάχων· ὁ δὲ χειρμάδιον λαῖβε χειρὶ
 Αἰνείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροισιν,
 Οἷοι γυν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πύργῳ,
 Ἢ κόρυθ', ἣ δὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον·
 290 Τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα·
 Εἰ μὴ ἄρ' ὀξύ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
 Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ πόποι, ἣ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαιο,
 Ὅς τάχα Πηλεϊῶνι θυμὸς Αἰδοῦδε κάτεισιν,
 295 Πειθόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο·
 Νῆπιος, οὐδέ τί οἱ χραϊσμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 Ἀλλὰ τίη νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πύσχει,
 Μὰ ψ ἐνεκ' ἀλλοτριῶν ἁχίων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρύν ἔχουσιν;
 300 Ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγμεν,
 Μῆπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεὺς
 Τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἐστὶ ἁλίσσθαι,
 Ὅφρα μὴ ὑσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀληται
 Δαρδάνου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 Οἱ ἔθεν ἐξίγοντο, γυναικῶν τε θνητῶν.
 Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 Νῦν δὲ δὴ Αἰνείαιο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
 Καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γίνωνται.
 Τὸν δ' ἡμίβητε ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρῃ·
 310 Ἐννοῦλγαι, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
 Αἰεῖν, ἣ κεν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσεις.
 [Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἐόντα.]

- Ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολίεας ὠμόσσαμεν ὄρκους
 Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 315 Μῆποι' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἡμάρ,
 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δαήται
 Δαιομένη, δαίωσι δ' Ἀρήϊοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Πουσιδᾶων ἐνοσίχθων,
 Βῆ δ' ἔμμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
 320 Ἦε δ' ὅθ' Αἰνείας ἦδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
 Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἄχλυν,
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ· ὁ δὲ μελὴν εὐχαλκον
 Ἀσπίδος ἐξέρυσεν μεγαλήτορος Αἰνείας·
 Καὶ τὴν μὲν προπαροῖθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἔθικεν·
 325 Αἰνείαν δ' εὐσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψὸς αἶρας.
 Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
 Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας·
 Ἦε δ' ἐπ' ἰσχυρίην πολυαἴκος πολέμοιο,
 Ἔρθα δὲ Καύκωνες πόλεμον μέγα θωρήσσοντο.
 330 Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Πουσιδᾶων ἐνοσίχθων,
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Αἰνεία, τίς σ' ὥδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
 Ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
 Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
 335 Ἄλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κεν συμβλήσεται αὐτῷ,
 Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Αἴδος εἰσαφίκηαι.
 Ἀτάρ ἐπει' κ' Ἀχιλλεύς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
 Θαρσύνσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
 Οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ', ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
 Δίψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκίδασ' ἄχλυν
 θεισπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἐξιδεν ὀφθαλμοῖσιν·
 Ὁχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
 345 Ἐγχοῦ μὲν τότε κείται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
 Δεύσσω, τῷ ἐφείκηκα, κατακτάμεναι μεναινῶν.
 Ἴη ῥα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Ἦεν· ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὐτως εὐχετάσθαι.
 Ἐφφύτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
 350 Ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ Λακκοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
 Τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἰλθῶν.
 Ἴη, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλτο· κέλευε δὲ φῶτι ἑκάστω·
 Μηκέτι νῦν Τρώων ἑκὼς ἵστατε, διοὶ Ἀχαιοί,
 355 Ἄλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἔτω, μεμᾶτω δὲ μάχεσθαι.

- Ἀργαλέον δέ μοι ἔστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔόντι,
 Τουσούδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχισθαι·
 Οὐδέ κ' Ἀρης, ὅς περ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
 Τοσσῆςδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονείοιτο·
 360 Ἄλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε,
 Καὶ σθένει, οὐ μέ τι φημι μεθ' ἡσέμεν, οὐδ' ἡβαιόν·
 Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶώ
 Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθῃ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ
 365 Κέκλεθ' ὁμοκλήσας, φάτο δ' ἔμμεναι ἅντ' Ἀχιλλῆος·
 Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεΐδτε Πηλείωνα!
 Καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·
 Ἐγχεῖ δ' Ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
 Οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,
 370 Ἀλλὰ τὸ μὲν τέλει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολουεῖ.
 Τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
 Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρῳ.
 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' αἶψαν
 Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὥρτο δ' αὐτῇ.
 375 Καὶ τοί' ἄρ' Ἐκτορά εἰπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῇ προμάχιζε,
 Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο διδέεξο,
 Μήπως σ' ἡὲ βύβλη, ἡὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἐκτωρ δ' αὖτις ἰδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,
 380 Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅρα φωνήσαντος.
 Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θύρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῇ,
 Σμερδαλέα ἰάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιδίωϊνα,
 Ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 Ὅν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῇι πτολιπόρθῳ,
 385 Τμῶλῳ ὕπο νιφόεντι, Ἰῶης ἐν πλοῖσι δῆμῳ·
 Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βύβλ' ἔγχεῖ διὸς Ἀχιλλεὺς
 Μίσσην κακὴν κεφαλὴν· ἡ δ' ἄνδριμ πᾶσι κτείσθη.
 Δούπησεν δὲ πεσόν· ὃ δ' ἐπεύξατο διὸς Ἀχιλλεύς·
 Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότητ' ἀνδρῶν!
 390 Ἐνθαύε τοι θάνατος· γενεὴ δὲ τοι ἐστ' ἐπὶ λήμνῃ
 Γυναιῇ, ὅθι τοι τίμενος πατρώϊόν ἐστιν,
 Τίλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι καὶ Ἐρμῷ διγῆντι.
 Ὡς ἔφατ' ἐνχόμενος· τὸν δὲ σκότος ὅσας κάλυπεν·
 Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτρους διαιτέοντο
 395 Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ, ὃ δ' ἐπ' αὐτῷ Διημολέοντα,
 Ἐσθλὸν ἀλεξήτηρα μάχης, Ἀντίχορος υἱόν.
 Νύξε κατὰ κρόταφον, κυνέης διὰ χαλκοπαγίον.
 Οὐδ' ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς

- Αἰχμὴ ἱεμένη ῥῆξ' ὅστιον, ἐγκέφαλος δὲ
 600 ἔνδον ἅπας πεπάλαιτο· δαμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
 Ἰπποδάμαντα δ' ἔπειτα, καθ' ἵππων αἵξαντα,
 Πρῶθεν ἔθεν φεύγοντα, μεταφρενον οὔτασε δουρὶ.
 Αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἥρυσεν, ὥς ὅτε ταῦρος
 ἥρυσεν, ἐλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
 605 Κούρων ἐλκόντων· γάννται δέ τε τοῖς Ἑρσίσχθων.
 Ὡς ἄρα τόγ' ἐρυγόντα λίπ' ὅστιά θυμὸς ἀγήνωρ.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθιον Πολύδωρον,
 Πριαμίδην· τὸν δ' οὔτι πατήρ εἶσκε μάχεσθαι,
 Οὐνεκά οἱ μετὰ παισὶ νέωτάτος ἔσκε γονοιο,
 610 Καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεσσι δὲ πάντας ἐνέκα.
 Ἀθ' τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
 Θύε δια προμάχων, εἰς φίλον ὤλεσε θυμὸν.
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι ποδύρκης διός Ἀχιλλεύς,
 Νῶτα παρμήυοντος, ὅθι ζωστήρος ὄχηες
 615 Χρῦσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θωρήξ·
 Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμῇ.
 Γυνὲ δ' ἔριπ' οἰμώϊζας· νεφέλη δέ μιν ἀμφοεάλυψε
 Κυανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιαυθείς.
 Ἐκτὼρ δ' ὥς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον,
 620 Ἐντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
 Κάρ φά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλὺς· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔκλε
 Δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆϊ,
 Ὄξυ δόρυ κραδᾶων, φλογὶ ἐκείλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Ὡς εἶδ', ὥς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα·
 625 Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐξεμάσαστο θυμὸν,
 Ὅς μοι ἐταῖρον ἔπεφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γειφύρας.
 Ἢ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν προσεφώνειεν Ἐκτορα διον·
 Ἄσσον ἔθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλίθρου πείραθ' ἴκηαι!
 630 Τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 Πηλεΐδῃ, μὴ δὴ μ' ἐπίεσσί γε, νηπύτιον ὥς,
 Ἐλπεο δειδίξεσθαι· ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτός,
 Ἥμιν κερτομίας ἦδ' αἵσυλα μυθήσασθαι.
 Οἶδα δ', ὅτι σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
 635 Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θειῶν ἐν γούνοισι κεῖται,
 Αἶ κέ σε χειροτέρος περ εἶναι ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,
 Δουρὶ βαλὼν· ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βίλος ὅξυ πάροισιν.
 Ἢ ἦα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δόρυ, καὶ τόγ' Ἀθήνη
 Πνοῖη Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλλέμοιο,
 640 Ἦκα μύλη ψύξασα· τὸ δ' ἄψ' ἔκειθ' Ἐκτορα διον,
 Αὐτοῦ δὲ προπύροιθε ποδᾶν πίεσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς

- Ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μεγάων,
 Σμερδαλία ἰάχων· τὸν δ' ἐξήραξεν Ἀπόλλων
 Ῥῖα μάλ', ὥστε θεός, ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἥρι πολλῇ.
 445 Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς
 Ἐγχεί χαλκίῳ· τρὶς δ' ἥερα τύψε βαθείαν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,
 Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας ἔπια πτερόεντα προςηύδα·
 Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἡ τέ τοι ἄγχι
 450 Ἥλθε κακὸν· νῦν αὐτὶ σ' ἐρύσαστο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ἦ μέλλεις εὐχασθαι, ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 Ἥ θῆν' σ' ἐξάνυ γε, καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάφφός ἐστιν.
 Νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιέσομαι, ὃν κε νικῶ.
 455 Ὡς εἰπὼν Ἀρϋοπ' οὐτα κατ' αὐχένα μέσسون ἄκοντι·
 Ἥριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν· ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασεν,
 Δημοῦχον δὲ Φιλιτορίδην, ἧῦν τε μέγαν τε,
 Κάγ γόνυ δουρὶ βαλὼν ἠρύκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 Οὐιάζων ξίφει μέγῳ, ἐξάλυντο θυμόν.
 460 Αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, νιὲ Βιάντος,
 Ἀμφω ἐφορμηθεῖς, ἐξ ἵππων ὥσε χαμᾶζε,
 Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
 Τρώα δ' Ἀλαστορίδην· ὁ μὲν ἀντίος ἦλθε, γούνων,
 Εἵπως εὖ πεφίδοιτο, λαβὼν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 Μῆδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας·
 Νήπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
 Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 Ἀλλὰ μάλ' ἔμμεμαῶς· ὁ μὲν ἤπτετο χεῖρεσι γούνων,
 Ἰέμενος λίσσεσθ', ὁ δὲ φασγάνῳ οὐτα κατ' ἦπαρ·
 470 Ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀταρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 Κόλπον ἐνέπλησεν, τὸν δὲ σκότιος ὅσσε κάλυψεν,
 Θυμοῦ δευόμενον· ὁ δὲ Μούλιον οὐτα παραστάς
 Δουρὶ κατ' οὐς· εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἦλθ' ἐτέροιο
 Αἰχμῇ χαλκίῃ· ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν ἔχεκλον
 475 Μίσσσην κακὰ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὅσσε
 Ἐλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τέοντες
 Ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
 480 Αἰχμῇ χαλκίῃ· ὁ δὲ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς,
 Πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας,
 Τῇλ' αὐτῇ πῆλκι κάρη βάλε· μυελὸς αὐτὲ
 Σπονδυλίων ἐκπαλθ'· ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεσθαι μετ' ἀμύμοια Πείρειν υἱόν.

- 488 Ἴριμον, ὃς ἐκ Θρήκης ἐφιβώλακος εἰληλούθει·
 Τὸν βύλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκος·
 Ἴριπι δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηϊθοῖον θεράποντα.
 Ἀψ ἵππους στρέψαντα, μεταφρενον ὀξεῖ δουρὶ
 Νυξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὥσε· κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι·
 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθεί' ἄγκυα θασπιιδῆς πῦρ
 Οὔρεος ἄζαλέοιο. βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
 Πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
 Ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχρῃ, δαίμονι ἴσος,
 Κτειρομένους ἐφέπων· ῥέε δ' αἵματι γαῖα μίλαινα.
 498 Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξη βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους,
 Τριβέμεται κρὶ λευκὸν ἐνκτιμένη ἐν ἀλώῃ·
 Ῥίμφα τε λίπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων·
 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 Στιῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄῃων
 500 Νέρθεν ἅπας πεπύλακτο, καὶ ἄντιγες αἶ περι δίφρον,
 Ἄς ἄρ' ἀφ' ἵππειων ὀπλέων παθ' ἀμιγγες ἔβριλλον,
 Αἶ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἔτεο κῦδος ἀρεῖσθαι
 Πηλεΐδης, λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Φ.

Trojanos partim ad urbem, partim in Xanthum (Scamandrum) agit Achilles, et multis in flumine trucidatis, XII juvenes vinctos inferiis Patrocli servat (1-33). Ibidem Lycanem, Priami filium, quanvis supplicem (34-135), mox et Asteropæum, ducem Pæonum, cum aliis hujus gentis, interficit, Fluvio irriso, ut impari (136-210): cædemque continuabat, nisi Xanthus vi cadaverum obstrui se dolens, alveo eum excedere jussisset. Vix excesserat, quum rursus insilit; at Fluvius eum suis fluctibus mergere furit, et egressum insequitur (211-271). Jam in undis luctanti vires addunt Neptunus et Minerva; Xantho autem, qui irritatior etiam Simoentis opem invocat, a Junone objicitur Vulcanus, qui campum et Fluvium exurit, nec flammam cohibet, nisi eadem deâ auctorê (272-384). Oriuntur deinde singulares contentiones cæterorum deorum: Martis, Minervæ, Veneris; Apollinis, Neptuni; Junonis, Dianæ; Mercurii, Latonæ (385-513). Post hæc in Olympum revertuntur dii præter Apollinem, qui Trojam versus pergit, dum Achilles ferro sævit per campum, alios compellit in urbem; quibus portam recludi jubet Priamus (514-543). Illi ne in fugâ opprimantur, Apollo Achillem primum immisso Agenore distinet, mox ipse, Agenoris specie indutus, fallit fugiendo, et ab urbe abstrahit (544-611).

Μάχη παραποτάμιος.

- ³ Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴσον εὐρύφειος ποταμοῖο,
 ἔανθον δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν πεδίωνδε δίωκεν
 Πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀνυζόμενοι φοβέοντο
⁵ Ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μάχετο παίδιμος Ἑκτωρ
 Τῇ δ' οἷγε προχέοντο πεφυζότες· ἥερα δ' Ἥρη
 Πίπτα πρόσθε βαθεῖαν, ἱρυκίμεν· ἡμίστες δὲ
 Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθυρόφθοον, ἀργυροδίην·
 Ἐν δ' ἔπασον μεγάλῳ πατάγῳ· βράχε δ' αἰπὰ φέεθρα,
¹⁰ Ὅρθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἔαχον· οἱ δ' ἀλαλήτῳ

- ἔγνεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι περὶ δίνας.
 Ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἡρέεθονται,
 Φευγόμεναι ποταμόνδε· τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 Ὀρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσουσι καθ' ὕδωρ.
- 15 Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος ἔάνθου βαθυδινηέντος
 Πλήτο ῥόος κελάδων ἐπιμῖξ' ἔππων τε καὶ ἀνδρῶν.
 Αὐτὰρ ὁ Διογενῆς δόρυ μὲν ἔλπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
 Κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἐς θορὰ, δαίμονι ἴσος,
 Φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
- 20 Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' αἰκῆς
 Ἄορι θεινομένων, ἐρυνθαινέτο δ' αἵματι ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακήτεος ἰχθυῖς ἄλλοι
 Φεύγοντες, πιμπλάσι μυχούς λιμένος εὐόρμου,
 Δειδιότες· μάλα γάρ τε κατεσθίει, ὃν καὶ λάβησιν·
- 25 Ὡς Τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
 Πτώσσον ὑπὸ κρημνούς· ὁ δ' ἐπεὶ κάμα χεῖρας ἐναίρων,
 Ζωούς ἐκ ποταμοῖο δυῶδεκα λέξατο κούρους,
 Ποιῆν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
 Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθιπότας, ἦύτε νεβρούς,
- 30 Ἀῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμάσιν,
 Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσιν·
 Δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαΐζεμεναι μενεαίνων.
 Ἐνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντητο Λαρδανίδαο,
- 35 Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι· τὸν ῥά ποτ' αὐτὸς
 Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλώης οὐκ ἐθέλοντα,
 Ἐννύχιος προμολών· ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
 Τάμνε, νέους ὀρηκας, ἔν' ἄρματος ἄντυγες εἶεν·
 Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἥλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
- 40 Καὶ τότε μὲν μιν Ἀῆμον ἐϋκτιμένην ἐπέρασεν,
 Νηυσὶν ἄγων· αὐτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν.
 Κεῖθεν δὲ ξείνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
 Ἰμβριος Ἠεῖων, πέμψεν δ' ἐς διαν Ἀρίσβην·
 Ἐνθεν ὑπεκπροφυγὼν, πατρῷον ἔκετο δῶμα.
- 45 Ἐνδεκα δ' ἡμάτα θυμὸν ἐτέρπετο οἴσι φίλοισιν,
 Ἐλθὼν ἐκ Ἀημοῖο· δυωδεκάτῃ δὲ μιν αὖτις
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἐμβαλεν, ὃς μιν ἔμελλεν
 Πέμψειν εἰς Αἶδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς
- 50 Γυμνόν, ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἄσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος·
 Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε· τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 Φεύγοντι ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

- Ἦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
- 65 Ἡ μῦλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὐς περ ἔπεινον,
 Αὐτὶς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἡερόεντος·
 Οἷον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεῆς ἦμαρ,
 Ἀῆμον ἐς ἡγαθέην πεπερημένος· οὐδὲ μιν ἔσχεν
 Πύντος ἄλως πολιῆς, ὁ πολέας αἰκοντας ἐρύκει.
- 70 Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 Γεύσεται, ὄφρα ἰδῶμαι ἐνὶ φρεσίν, ἥδ' ἐ δαίω,
 Ἡ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 Γῆ φυαῖχος, ἥτε κατὰ κρατερὸν περ ἐρύκει.
 Ὡς ὠρμαине μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθνηπώς,
- 75 Γούνων ἄψασθαι μεμαώς· περὶ δ' ἥθελε θυμῷ
 Ἐκφυγεῖν θάνατον τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 Ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διος Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' αἰμεται μεμαώς· ὁ δ' ὑπιδραμε καὶ λάβε γούνων,
 Κύψας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
- 77 Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.
 Αὐτὰρ ὁ τῇ ἐτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλύσεται γούνων·
 Τῇ δ' ἐτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει·
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπειτα πιερόεντα προσηύδα·
 Γουνούμει σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δὲ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!
- 79 Ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο, Διοτρεφές, αἰδοῖοιο.
 Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασιμῇ Δημήτερος ἀκτὴν,
 Ἥματι τῷ, ὅτε μ' εἰλες ἐϋκτιμένη ἐν ἁλώῃ,
 Καὶ μ' ἐπέρπασας, ἀνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
 Ἀῆμον ἐς ἡγαθέην· ἐκατόμβοιον δὲ τοι ἦλθον.
- 80 Νῦν δὲ λύμην, τρεῖς τόσσα πορών· ἥως δὲ μοὶ ἔστιν
 Ἦδε δυωδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἦλιον εἰλήλουθα,
 Πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθασθαι Διὶ πατρί,
 Ὃς μέ σοι αὐτὶς ἔδωκε· μιννῆθ' αἰδίων δὲ με μήτηρ
- 82 Γένετο, Λαοδόη, θυγάτηρ Ἀλταο γέροντος,
 Ἀλτew, ὃς Ἀλέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
 Πῆδασον αἰπῆεσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
 Τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας
 Τῇδε δύω γεγόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.
- 84 Ἦτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρὺλέεσσι δάμασσας,
 Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βύλεις ὀξὺ δουρὶ·
 Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσεται· οὐ γὰρ οὔω
 Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπείλασσε γε δαίμων.
 Ἄλλο δὲ τοι ἔρεω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βύλλεο σῆσιν·
- 86 Μῆ με κτεῖν· ἐπεὶ οἶχ' ὁμογύστριος ἔκτοφός εἰμι,
 Ὃς τοι ἑταῖρον ἔπεινεν ἐν γαίᾳ τε κρατερὸν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα παίδιμος υἱός,
 Δισσόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν·

Νήπιε, μή μοι ἄποινα πιφάνσκειο, μηδ' ἀγόρευε!
 100 Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αὖτιμον ἡμαρ,
 Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
 Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωὸν ἔλον, ἡδ' ἐπίρασσα·
 Νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὃν καὶ θεὸς γε
 Ἴλιον προπάρειθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βύλησιν,

105 Καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
 Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ! τίη ὀλοφύρεαι οὕτως;
 Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
 Οὐχ ὄρας, οἷος κἀγὼ καλὸς τε μέγας τε;

Πατὴρ δ' εἰμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γένετο μήτηρ·
 110 Ἄλλ' ἐπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη —
 Ἔσσεται ἡ ἡώς, ἡ δέλη, ἡ μέσον ἡμαρ —
 Ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλται,
 Ἴδ' ὅγε δουρὶ βαλὼν, ἡ ἀπὸ νευρῆφιν δίστω.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 115 Ἐγχος μὲν ῥ' ἀφείκεν, ὃ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 Ἀμφοτέρας. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
 Τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα· πᾶν δέ οἱ εἴσω
 Δύ ξίφος ἀμφηκας· ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
 Κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥίε, δευὲ δέ γαῖαν.

120 Τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβὼν ποδὸς, ἦκε φέρεσθαι,
 Καὶ οἱ ἐπενχόμενος ἔπια πιρόοντ' ἀγόρευεν·

Ἐταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλῇν
 Αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέισσι γοήσεται· ἀλλὰ Σκάμανδρος

125 Οἷσε δινήεις εἴσω ἄλός εὐρέα κόλπον.
 Θρώσκων τις κατὰ κύμα μέλαιναν φρίχ' ὑπαίξει
 Ἰχθύς, ὅς κε φάγησι Λυκάονος ἀργεῖα δημόν.
 Φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κιχέομεν Ἴλιου ἱρῆς,
 Ἦμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὅπιθεν κεραιῶν.

130 Οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ εὐρύφθοος ἀργυροδίνης
 Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερύνετε ταύρους,
 Ζωὸν δ' ἐν δίνῃσι καθέτε μώνυχας ἵππους.
 Ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες
 Τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,

135 Οὗς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε, νόσφιν ἐμεῖο.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
 Ὠρμηγεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
 Διὸν Ἀχιλλῆα, Τρῳεῖσι δὲ λοιγὸν ἀλύλκοι.
 Τόφρα δὲ Πηλεὺς υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,

- 140 Ἀστεροπαῖοι ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
 Τιδί Πηλεγόνο· τὸν δ' Ἀΐσιος εὐρυρέεθρος
 Γείνατο, καὶ Περίβοια, Ἀεσσαμενοῖο θυγατρῶν
 Πρεσβυτάτῃ· τῇ γὰρ ῥα μίλη Ποταμὸς βαθυδίνης.
 Τῷ δ' Ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν· ὃ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖα
 145 ἔστη, ἔχων δύο δούρα· μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θήκεν
 ἄανθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαΐκταμένων αἰζηῶν,
 Τούς Ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλείπειν.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης διος Ἀχιλλεύς·
 150 Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μιν ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν,
 Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσων.
 Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνοσ προσεφώνεε φαιδιμος υἱός·
 Πηλεΐδῃ μεγαθύμῃ, τίη γενεὴν ἐρεῖνεις;
 Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,
 155 Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
 ἦώς ἐνδεκάτῃ, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀΐου εὐρυρέοντος,
 [Ἀΐου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαίαν ἔησιν,]
 Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχεϊ, τὸν δ' ἐμέ φασιν
 160 Γείνασθαι· νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαιδιμ' Ἀχιλλεῦ.
 Ὡς φάτ' ἀπειλίσας· ὃ δ' ἀνέσχετο διος Ἀχιλλεύς
 Πηλεΐδῃ μελίν· ὃ δ' ἄμαρτῇ δούρασιν ἄμφος
 Ἦρωσ Ἀστεροπαῖος· ἐπεὶ περιδῆξιός ἦεν·
 Καὶ ῥ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
 165 Ῥῆξε σάκος· χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο·
 Τῷ δ' ἐτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
 Δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἥ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
 Γαλῇ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.
 Δεύτερος αὖτ' Ἀχιλεὺς μελίνῃ ἰδυπτίωνα
 170 Ἀστεροπαῖοι ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
 Καὶ τοῦ μὲν ῥ' ἀφάμαρτεν· ὃ δ' ὕψηλὴν βάλεν ὄχθην,
 Μεσσοπαλῆς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελλινὸν ἔγχος.
 Πηλεΐδης δ' ἄορ ὅξυν ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
 Ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαώς· ὃ δ' ἄρα μελίνῃ Ἀχιλῆος
 175 Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
 Τρὶς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
 Τρὶς δὲ μεθήκε βίῃ· τὸ δὲ τέτρατον, ἥτελε θυμῷ
 Ἄσαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο,
 Ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
 180 Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
 Χύντο χαμαὶ χολαίδες· τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυπεν
 Ἀσθμαίνοντι· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι δρούσας,

- Τύχιά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἤυδα·
 Κεῖσ' οὕτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος
 185 Παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖό περ ἐκγεγαῶτι·
 Φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρυρέοντος·
 Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχομαι εἶναι.
 Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων Μυρμιδόνεσιν,
 Πηλεὺς Αἰακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αἰακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 Τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυργέντων,
 Κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται.
 Καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τε
 Χραιομεῖν· ἄλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι.
 Τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφαρίζει,
 195 Οὐδὲ βαθυφρέϊταιο μέγα σθένος Ὀκτανοῖο,
 Ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φορέατα μακρὰ νόοντιν·
 Ἄλλα καὶ ὅς δειδοικε Διὸς μεγάλοιο κερανυόν,
 Δεινὴν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση.
 200 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσματο χάλκεον ἔγχος.
 Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
 Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δάινει δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλυνες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 Δημόν ἱρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
 205 Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵέναι μετὰ Παίονας ἱποκορυστάς,
 Οἱ ῥ' ἔτι παρ ποταμὸν πεφοβῆατο δινίεντα,
 Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 Χέρος ὕπο Πηλεΐδαο καὶ ἄορι ἱφι δαμέντα.
 Ἐνθ' ἔλε Θεοσίλοχόν τε Μυδωναί τε Ἀσιτύπλόν τε,
 210 Μνησὸν τε Θρασίον τε καὶ Αἴνιον ἦδ' Ὀφελέστην·
 Καὶ νῦ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 Ἀνέρι εισάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέγγατο δίνης·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατεῖς, περὶ δ' αἴσυλα φέζεις
 215 Ἀνδρῶν· αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 Εἴ τοι Τρῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 Ἐξ ἱμέθεν γ' ἱλάσας πεδίον κατὰ μέριμνα φέζε.
 Πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ φέεθρα·
 Οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν,
 220 Στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδῆλως.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὕρχαμε λαῶν.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε Διοτρεφές, ὡς σὺ κελεύεις.
 Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων.
 225 Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ, καὶ Ἑκτορι πευρηθῆναι
 28*

- Ἀντιβλήν, ἣ κέν με δαμάσσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.
 Ὡς εἰπὼν Τρῳέεσσιν ἐπείσσυτο, δαίμονι ἴσος.
 Καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμός βαθυδίνης·
 ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλάς
 230 Εἰρύσαιο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλεν,
 Τρῳοὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰς ὅκεν ἔλθῃ
 Δείλος ὅψε δύνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
 Ἴη, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
 Κρημνοῦ ἀπαΐξας· ὃ δ' ἐπείσσυτο, οἴδματι θύων·
 235 Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκροὺς
 Πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν αἴλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεὺς·
 Τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνῶκός, ἥντε ταῦρος,
 Χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάα κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖησιν μεγάλῃσιν·
 240 Δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 ὦθαι δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 Εἶχε στηριξασθαι· ὃ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 Εὐφυέα, μεγάλην· ἣ δ' ἐκ ριζῶν ἐριπούσα,
 Κρημνὸν ἅπαντα διώσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 Ὅζοισιν πυκνοῖσι· γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτόν,
 Εἶσω πᾶς ἐριπούς· ὃ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας,
 Ἦέν πεδίῳ πυσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 Δείσας· οὐδὲ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτόν
 Ἀρκελαινιόνων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 250 Διὸν Ἀχιλῆα, Τρῳέεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 Αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητήρος,
 Ὅς θ' αἶμα νάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 Τῷ εἰκὼς ἦϊξεν· ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 255 Σμερδαλίον κονάβιζεν· ὑπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 Φεῦγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλῳ ὀρυμαγδῷ.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 Ἄμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ,
 Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 260 Τοῦ μὲν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 Ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
 Χορῶν ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 Ὡς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
 Καὶ λαιψηρὸν ἰόντα· θεοὶ δὲ τε φέροντο ἀνδρῶν.
 265 Ὅσσάκι δ' ὀρμήσειε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεὺς
 Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γινώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 Ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 Τουσάκι μιν μέγα κῦμα Διῦπετιός ποταμοῖο

- Πλάζ' ὦμους καθύπερθεν· ὃ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα
 270 Θυμῷ ἀνιάζων· ποταμός δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
 Λάβρος, ὕπαιθα φέων, κονίην δ' ὑπέρσπετε ποδοῖν.
 Πηλεΐδης δ' ὦμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·
 Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεινόν ὑπέστη
 Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.
 275 Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἷτιος Οὐρανιῶνων,
 Ἄλλα φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν·
 Ἢ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων
 Αἰψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
 Ὡς μ' ὄφελ' ἔκτωρ κτεῖναι, ὅς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος
 280 Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξεάριξεν.
 Νῦν δέ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἁλῶναι,
 Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα συφορβόν,
 Ὅν ῥά τ' ἐναντος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.
 Ὡς φάτο· τῷ δὲ μάλ' ὤκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 Σιτήην ἔγγυς ἰόντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν εἵκτην·
 Χεῖρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν.
 Τῷσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 Τολῶ γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταβρόθῳ εἵμεν,
 290 Ζητὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη·
 Ὡς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰσιμόν ἐστιν·
 Ἄλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός·
 Αὐτὰρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ', αἶ κε πλῖθαι·
 Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοῖου πολέμοιο,
 295 Πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἔλσαι
 Τρωϊκόν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας,
 Ἄψ ἐπὶ νῆας ἵμεν· δίδομεν δὲ τοι εὖχος ἀρεσθαι.
 Τῷ μὲν ἄρ' ὥς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
 Αὐτὰρ ὁ βῆ — μέγα γὰρ ῥα θεῶν ὥτρυνεν ἐφετιή —
 300 Ἐς πεδίον· τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαικταμένων αἰζήων
 Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 Πρὸς ῥόον αἵσσοντος ἄν' ἰθύν· οὐδέ μιν ἔσχεν
 Εὐρυρῶων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 Οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μάλλον
 Χάετο Πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 ῥ' ἔφ' αἰερόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·
 Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέρω περ
 Σχῶμεν· ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἀνάκτος
 310 Ἐκπίρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι φέεθρα

- "Τῆτος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐνανύλους·
 Ἰστη δὲ μέγα κῦμα· πολὺν δ' ὄρυμαγδὸν ὄρινε
 Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγχιον ἄνδρα,
 815 Ὃς δὴ νῦν κρατεῖ, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα Θεοῖσιν.
 Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 Οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λλμνης
 Κεῖσεθ' ὑπ' ἱλῦος κεκαλυμμένα· καὶ δὲ μιν αὐτὸν
 Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις, χέραδος περιχεύας
 820 Μυρίον, οὐδὲ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 Ἀλλέξαι· τούσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
 Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδὲ τί μιν χρεῶ
 Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.
 Ἦ, καὶ ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑπόσε θύων,
 825 Μορμύρων ἀφρῶ τε καὶ αἵματι καὶ νεκύεσσιν.
 Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα Διῖπετιός ποταμοῖο
 Ἰστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἤρει Πηλείωνα.
 Ἦρῃ δὲ μέγ' αὔσε, περιδδείασα' Ἀχιλῆϊ,
 Μῆ μιν ἀποίρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 830 Αὐτίκα δ' Ἰφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον νιόν·
 Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἱμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχη ἤϊσκειν εἶναι·
 Ἄλλ' ἐπάμυνε τίχιστα, πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταο Νότοιο
 835 Εἵσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
 Ἦ κεν ὑπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι,
 Φιλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 Δειδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἔει πυρὶ· μηδὲ σε πάμπαν
 Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 840 Μηδὲ πρὶν ἀπόπανε τέον μένος, ἄλλ' ὀπότ' ἂν δῇ
 Φθιέξωμ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!
 Ὡς ἔφαθ'· Ἰφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαῖς πῦρ.
 Πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καί τε νεκρούς
 Πολλούς, οἱ ῥα κατ' αὐτόθ' ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·
 845 Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σέτεο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ ἁλῶν
 Αἰψ' ἀνξηράνῃ· χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρῃ·
 Ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καὶ δ' ἄρα νεκρούς
 Κῆεν· ὃ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
 850 Καίοντο πετέλαι τε καὶ ἱταὶ ἠδὲ μυρῖκαι,
 Καίετο δὲ λωτός τ' ἠδὲ θρύον ἠδὲ κύπειρον,
 Τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφυῖκει·
 Τείροντ' ἐγγέλευς τε καὶ ἰχθύες, οἳ κατὰ δίνας,
 Οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,

- 365 Πρωϊὴ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστιο.
 Καίετο δ' ἴς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 "Ἡφαιστὶ, οὐτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερῆζειν,
 Οὐδ' ἂν ἔγω σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 Ἀγ' ἔριδος· Τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα διὸς Ἀχιλλεύς
 370 Ἄσπετος ἐξελάσει. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 Ὡς δὲ λίβης ζεῖ ἐνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 Κνώσῃ μελδόμενος ἀπαλοτρεφέος σιάλοιο,
 Πάντοθ' ἐμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκατα κεῖται·
 375 Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ·
 Οὐδ' ἔθιλε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τεῖρε δ' αὐτμή,
 Ἡφαίστιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅγ' Ἥρην,
 Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 "Ἥρη, τίπτει σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδεϊν
 380 Ἐξ ἄλλων; οὐ μὲν τοι ἔγω τόσον αἰτιὸς εἰμι,
 Ὅσων οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρῳέσσιν ἀρωγοί.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
 Πανίσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 Μῆποι' ἐπὶ Τρῳέσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἥμαρ,
 385 Μηδ' ὅποι' ἂν Τροίῃ μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δῆται
 Καιομένη, καίωσι δ' Ἀργῆϊοι νῆες Ἀχαιῶν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 Αὐτίκ' ἄρ' Ἡφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 "Ἡφαιστει, σχέον, τέκνον ἀγακλές! οὐ γὰρ ἔοικεν
 390 Ἀθάνατον θεὸν ὥδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.
 Ὡς ἔφαθ'· Ἡφαιστος δὲ κατέσβευε θεσπιδαῖς πῦρ·
 Ἀπορόβον δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
 Πανυσσάσθην· Ἥρη γὰρ ἐρύκακε χλωμένη περ.
 395 Ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πῖσε βεβριθυῖα,
 Ἀργαλή· ὧχα δὲ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο·
 Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, βράχε δ' εὐρέϊα χθονί·
 Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
 Ἥμενος Οὐλύμπῳ· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 400 Γηθοσύνην, ὃθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυγιότας.
 Ἐνθ' οἶγ' οὐκίτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἤρχε γὰρ Ἀρης
 Ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσεν,
 Κάλκιον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον·
 Τίπτ' αὐτὶ, ὦ κυνάρμνια, θεοὺς ἔριδι ξυγίλαινεις
 405 Θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δὲ σε θυμὸς ἀνῆκε;
 Ἴδ' οὐ μέμνη, ὥς Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
 Οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα,

- Ἰθὺς ἐμεῦ ὥσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας ;
 Τῷ σ' αὖ νῦν δῶα ἀποτισίμεν, ὅσσα μ' ἔοργας.
- 400 Ὡς εἰπὼν οὕτως κατ' ἀσπίδα θυσσανόεσσαν,
 Σμερδαλίην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
 Τῇ μιν Ἄρης οὕτωςε μαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ.
 Ἢ δ' ἀναχασσαμένη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,
 Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε μέγαν τε,
- 405 Τὸν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὐρον ἀρούρης
 Τῷ βάλε θυῖρον Ἄρηα κατ' ἀνχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
 Ἐπὶ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών, ἐκόνισε δὲ χαίτας·
 Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε· γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
 Καί μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 410 Νηπύτι, οὐδὲ νῦ πῶ περ ἐπεφράσω, ὅσσον ἀρείων
 Εὖχομ' ἐγὼν ἔμμεναι, ὅτι μοι μένος ἰσοφαιρίζεις.
 Οὕτω κεν τῆς μητρός ἐριννύας ἐξαποτίνους,
 Ἢ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
 Κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
- 415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὅσσε φαεινῷ.
 Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἱλουσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
 Πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐξαγείρετο θυμόν.
 Τὴν δ' ὥς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλεος Ἥρη,
 Αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
- 420 Ὡ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἀργεῖται, ἦ
 Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνᾶμνία ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα
 Διήϊον ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἄλλα μέτελθε!
 Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
- 425 Καὶ ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
 Ἰλάσε· τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ
 Τῷ μὲν ἄρ' ἀμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
 Ἢ δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρῶεσσιν ἀρωγοί,
 Εἴεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίαιο θωρηκτῆσιν,
- 430 Ὡδὲ τε Θαρσαεῖοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
 Ἰλθεν Ἄρει ἐπικούρος, ἐμῷ μένει ἀντιώωσα·
 Τῷ κεν δὴ πάλοι ἄμμες ἐπανασάμεθα πτολέμοιο,
 Ἰλίου ἐκπέρσαντες εὐκτίμενον πτολίεθρον.
 Ὡς φάτο· μεῖδωσεν δὲ θεὰ λευκώλεος Ἥρη.
- 435 Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων ἑνροσίχθων·
 Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
 Ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἶσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
 Ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
 Ἀρχε· σὺ γὰρ γενεῇφι νεώτερος· οὐ γὰρ ἔμοιγες
- 440 Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

- Νητύτι', ὥς ἄροον κραδίην ἔχεις! οὐδέ νυ τῶν περ
 Μίμνηται, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγῆροισι Λαομέδοντι
 Παρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτόν,
 445 Μισθῷ ἐπιθήτω· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 Ἴητοι ἐγὼ Τρῳέεσσι πόλιν περὶ τείχος ἰδεῖμα,
 Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἔν' ἄρ' ἤκητος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἰδῆς ἐν κνημοῖσι πολυπτύχον ὑλῆσσης.
 450 Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγυθέες Ὠραι
 Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαγλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπεν.
 Σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέλιψε πύδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 Δήσειν, καὶ περὶ ἄν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάνων·
 455 Στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀποκόψειν οὐατα χαλκῷ.
 Νῶϊ δέ τ' ἀφορῷοί κίρμεν κεκοτητόι θυμῷ,
 Μισθοῦ χῶόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσσαν.
 Τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν· οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 Πειρᾷ, ὥς κε Τρῳῆς ὑπερφύλοιο ἀπόλωνται
 460 Πρόχλῳ κακῶς, σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν!
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάργος Ἀπόλλων·
 Ἐννοῖγαι, οὐκ ἄν με σιόφρονα μνθῆσαιο
 Ἐμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πολεμίζω,
 Δειλῶν, οἳ φύλλοισιν εἰοκότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 Ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 Ἄλλοτε δὲ φθινύθουσιν ἀκήριοι, ἀλλὰ τάχιστα
 Πανυσώμεσθα μίχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριάσθων.
 Ὡς ἄρ' αὖ φωνήσας, πάλιν ἐτράπετ'· αἰδετο γὰρ ὅα
 Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσιν.
 470 Τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θερῶν·
 [Ἀρτεμὶς ἀγροτέρη, καὶ ὄνειδριον φάτο μῦθον·]
 Φεύγεις δὴ, Ἐκάργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 Πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἳ εὖχος ἔδωκας;
 Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμόλιον αὐτῶς;
 475 Μὴ σεν νῦν ἐτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 Εὐχομένου, ὥς τοπρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 Ἄντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
 Ὡς φάτο· τὴν δ' οὐτι προσέφη ἐκάργος Ἀπόλλων.
 Ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παράκοιτις·
 480 [Νείκεσεν Ἰσχυέαιραν ὄνειδείοις ἐπέεσσιν·]
 Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύνον ἀδδέες, ἀντί' ἐμῷ
 Στήσεσθαι; χαλεπὴ τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 Τοξοφόρῳ περ ἰούσῃ· ἐπεὶ σε λείοντα γυναιξὶν

- Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλῃσθα.
 485 Ἴητοι βέλτερόν ἐστι, κατ' οὐρεα θῆρας ἐναίρειν,
 Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἣ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.
 Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι· ὄφρ' εὐ εἰδῆς,
 "Οσσον φερετέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερῖζεις.
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτεν
 490 Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα.
 Αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὐατα μειδιόωσα
 Ἐντροπαλιζομένην· ταχίης δ' ἔκπιπτον οὔτοιοι.
 Δακρυόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
 Ἡ ῥά θ' ὑπ' ἱρηκος κολλην εἰσέπτατο πέτρην,
 495 Χηραμόν· οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἰσιμον ἦεν.
 Ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
 Αἰτῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 Αἰητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι· ἀργαλέον δὲ
 Πληκτιῖζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο·
 500 Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 Εὖχεσθαι ἐμέ νικῆσαι κρατερῇφι βίηφιν.
 Ὡς ἄρ' ἔφη· Αἰτῶ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
 Πεπεῖωτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλλιγι κοινῆς.
 Ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα, πάλιν κτε θυγατέρος ἦς. —
 505 Ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἵκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατέες δῶ·
 Δακρυόεσσα δὲ πατρός ἐφέζετο γούνασι κούρη,
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄμβρόσιος ἱανὸς τρέμει· τὴν δὲ προτὶ οἶ
 Εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἥδ' ὠ γελάσσας·
 Τίς νύ σε τοιαῦδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐρανιῶνων;
 510 [Μαφιδίως, ὥσεί τι κακὸν ῥέζουσιν ἐνωπῇ·]
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδαινῆ·
 Σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
 Εἰς ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται.
 Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. —
 515 Αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱρὴν·
 Μίμβλετο γὰρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
 Μὴ Δαναοὶ πέρουριαν ὑπέρμορον ἥματι κείνῃ.
 Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ὄντες,
 Οἱ μὲν, χωόμενοι, οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες·
 520 Κἂδ δ' ἔζον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Τρῳᾶς ὁμῶς αὐτοὺς τ' ὄλεκεν καὶ μῶνυχας ἔππους.
 Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει
 Ἄστας αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἑ μήνης ἀνῆκεν·
 Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν·
 525 Ὡς Ἀχιλλεὺς Τρῳέεσσι πόνον καὶ κήδε' ἐθήκεν.
 Ἐστήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θεοῦ ἐπὶ πύργου,

- Ἔς δ' ἐνόησ' Ἀχιλλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρωῆς ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
 ἴγνεθ'· ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βᾶινα χαμᾶζε,
 590 Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πύλαωρούς·
 Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει, εἰσόκα λαοὶ
 Ἐλθῶσι προὐὶ ἄστει πεφυζότες· ἡ γὰρ Ἀχιλλεύς
 Ἐγγὺς ὅδε κλονέων· νῦν οἷω λοίγι' ἔσσεσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 595 Αὐτίς ἐπανθήμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας·
 Δείδια γάρ, μὴ οὐλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἄλῃται.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνέσαν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας·
 Αἰ δὲ πεπασθεῖσαι τεύξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
 Ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
 600 Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τεύχεος ὑψηλοῖο,
 Δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι, ἐκ πεδίοιο
 Φεύγον· ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχεϊ· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
 Αἰὲν ἔχε κρατερή, μενέαινε δὲ κύδος ἀρίσθαι.
 Ἐνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
 605 Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκεν,
 Φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
 Ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βᾶλε, παρ δὲ οἱ αὐτὸς
 Ἔστη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
 Φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
 610 Αὐτὰρ ὅγ' ὥς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
 Ἔστη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 ὦ μοι ἔγωγ', εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
 Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
 615 Αἰρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνύλκιδα δειροτομήσει.
 Εἰ δ' ἂν ἔγῳ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῇ, ποσὶν δ' ἀπὸ τεύχεος ἄλλη
 Φεύγω πρὸς πεδίον Πηϊῖον, ὅφρ' ἂν ἱκωμαι
 Ἰδῆς τε κνημούς, κατὰ τε φωπήϊα δύω·
 620 Ἐσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοισσάμενος ποταμοῖο,
 Ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς, ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μὴ μ' ἀπαιρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
 Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδισιν·
 625 Οὐκέτι' ἔπειτ' ἔσται θάνατος καὶ Κῆρας ἀλύξαι·
 Αἴην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 Εἰ δὲ κέν οἱ προπύροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθῃ
 Καὶ γὰρ θῆν' τοῦτω τρωτὸς χερσὶ οὔτ' ἑλκῶ,
 Ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δὲ ἔφασ' ἀνθρώποι.

- 570 [Ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]
 Ὡς εἰπὼν Ἀχιλῆα ἀλὲς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ
 Ἀλκιμον ὥρματο πτολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 Ἦντε πόρδαλις εἰσι βαθείης ἐκ θυλόχοιο
 Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδὲ τι θυμῷ
 575 Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἦ οὐτάσῃ, ἥε βάλῃσιν,
 Ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένῃ οὐκ ἀπολήγῃ
 Ἀλκῆς, πρὶν γ' ἥε θυμβλήμεναι, ἥε δαμῆναι·
 Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγχιῶνος,
 580 Οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος·
 Ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἴσῃν,
 Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὔτει·
 Ἦ δὴ πού μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Ἥματι τῶδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώχων.
 585 Νηπύτι, ἣ τ' ἔτι πολλὰ τετευξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 Ἐν γάρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμὲν,
 Οἳ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε καὶ υἴων,
 Πῶλον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἰφείπεις,
 Ὡδ' ἐκπαγλὸς ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολέμιστῆς.
 590 Ἦ ῥα, καὶ δῶν ἅκοντα βαραίης χειρὸς ἀφῆκεν·
 Καὶ ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν. *οὐκ ἔλεον*
 Ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 Σμερδαλέον κονίβησας· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν
 Βλημένον, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὥρμήσατ' Ἀγῆνορος ἀντιθέοιο
 Δεύτερος· οὐδὲ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 Ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἥριμ' Ἀχιλῆϊ,
 Ἠσυχίον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νείεσθαι.
 Αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
 600 Αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγῆνορι πάντα εἰοικώς,
 Ἔστι πρόσθε ποδῶν· ὁ δ' ἐπέσσαντο ποσσὶ διώκειν.
 Ἔως ὁ τὸν πεδίῳ διώκετο πυροφόροιο,
 Τρέψας παρ ποταμὸν βαθυδινῆντα Σκάμανδρον,
 Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα· δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων,
 605 Ὡς αἰεὶ ἔλοιτο κιχήσεσθαι ποσσὶν οἴσιν·
 Τύφρ' ἄλλοι Τρῶες πεφοβημένοι ἤλθον ὀμίλῳ
 Ἀσπύσιοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων·
 Οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτός
 Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πιφεύγοι,
 610 Ὅς τ' ἔθαν ἐν πολέμῳ· ἀλλ' ἐσσυμένως ἐξέχυντο
 Ἐς πόλιν, ὅντινα τῶνγε πόδες καὶ γούνα σώωσαν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Χ.

Uterque exercitus se ex campo in tutum receperat, quum Achillem, a persequendo Apolline redeuntem, solus manet Hector, parentibus ex muro flebiliter revocantibus (1-89). Frustra: hinc enim pudor, hinc alii affectus illum loco cedere prohibent; adspectu tamen viri exterritus fugit, insequente eum Achille ac ter circum mœnia agente (90-166). Inter hæc Jupiter, vicem Hectoris miseratus, tentatis fatorum lancibus, illi necem appendit, quem ab Apolline statim desertum Minerva, specie fratris Deiphobi, ad dimicandum hortatur (167-247). Ita heroës congregiuntur singulari certamine, in quo Minerva Achillem præsens adjuvat, Hectorem atroci dolo deludit (248-305). Tandem hunc, maximâ contentione pugnantem, Achilles hastâ transfigit, armi spoliât, insultandum fœdandumque præbet suis, et religatum curru ad stationem navium raptat (306-404). Hectoris sui interitum plorat omnis civitas, lamentantur ex muro spectantes parentes et domo excita Andromache (405-515).

Ἔκτορος ἀναίρεσις.

- Ὡς οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἤντε νεβροί,
 ἰδρῶ ἀπεψύχοντο, πλοντ', ἀκίοντό τε δίψαν,
 Κεκλημένοι καλῆσιν ἐπαύλεσιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Τίλχεος ἄσσον ἴσαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
- Ἐκτορα δ' αὐτοῦ μῆναι ὀλοή Μοῖρ' ἐπιδόσσην,
 Πλίου προπάροιθε, πυλάων τε Σχαιῶν.
 Αὐτὰρ Πηλεΐωνα προσήνδα Φοῖβος Ἀπόλλων·
 Τίπτε με, Πηλῆος νῆα, ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
 Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδὲ νῦ πώ με
- Ἐγγῶς, ὥς θεός εἰμι, σὺ δ' ὑσπερχῆς μενεΐνεις.
 Ἢ νῦ τοι οὔτι μέλει Τρῳάων πόνος, οὐς ἐγόθρησας,
 Οἱ δὲ δῆ τοι εἰς ἄστυ ἄλιν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσῃς.

- Οὐ μὲν με κτενείεις, ἐπεὶ οὗτοι μόρσιμός εἰμι.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 15 Ἐβλαψάς μ', Ἐκάρχε, θεῶν ὀλωώτατε πάντων,
 Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τεύχεος ἡ κ' εἴτι πολλοὶ
 Γαῖαν ὀδύξῃσι, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
 Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
 Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδειςας ὀπίσσω.
 20 Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναιμις γε παρείη.
 Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβελήκει,
 Σενάμενος, ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν,
 Ὃς ῥά τε ρεία θέησι τιταινόμενος πεδίῳ·
 Ὡς Ἀχιλλεύς λαίψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.
 25 Τὸν δ' ὁ γέρων Πηλεΐδης πρῶτος ἰδὲν ὀφθαλμοῖσιν.
 Παμφαίρονθ', ὥστ' αὐτέρ', ἐπισυμένον πεδίῳ,
 Ὃς ῥά τ' ὀπίωρης εἰσιν· ἀρίζηλοι δὲ οἱ αὐγαὶ
 Φαίνονται πολλοῖσι μετ' αὐτράσι νυκτὸς ἀμολγῶ·
 Ὅντε κύν' Ὀρίωνος ἐπὶ κληῖνι καλέουσιν·
 30 Λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
 Καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν·
 Ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος.
 Ῥιμώξεν δ' ὁ γέρων, κεφαλὴν δ' ὄγε κόψατο χερσίν,
 Τφός· ἀνασχομένος, μέγα δ' οἰμώξας ἐγγυάνει,
 35 Λισυόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπαίροιθε πυλάων
 Ἐστήκει, ἅμοιτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι·
 Τὸν δ' ὁ γέρων ἔλεεινά προσηύδα, χεῖρας ὀρεγνύς·
 Ἐκτορ, μή μοι μέμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
 Οἶος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
 40 Πηλείωνι δαμείς· ἐπειὴ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
 Σχέτιλος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσούτῳδε γένοιτο,
 Ὅσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐκύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Κείμενον· ἡ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πρᾶπιδων ἄχος ἔλθοι·
 Ὃς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηνεν,
 45 Κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπὶ τηλεδαπάρων.
 Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
 Οὐ δύναμαι ἰδεῖν, Τρώων εἰς ἄστυ ἀλάντων,
 Τούς μοι Λαοθόῃ τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
 Ἄλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῷ, ἡ τ' ἂν ἔπειτα
 50 Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'· ἐστὶ γὰρ ἔνδον·
 Πολλὰ γὰρ ὥπασε παιδὶ γέρων ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 Εἰ δ' ἦδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
 Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 Λοῖσιν δ' ἄλλοισι μιν νηῖαδιώτερον ἄλγος
 55 Ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, Ἀχιλῆϊ δαμασθεις.

- Ἄλλ' εἰσέρχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σωῶσης
 Τρώας καὶ Τρωάς, μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξης
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 Πρὸς δ' ἔμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντι ἔλεησον,
 60 Δύσμορον, ὃν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδ' ὅ
 Αἴσῃ ἐν ἀργαλῇ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόοντα,
 Τίς τ' ὀλλυμένους, ἐκκηθείσας τε θύγατρας,
 Καὶ θαλάμους κεραῖζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ θηϊοτήτι,
 65 Ἐλκομένας τε νυοὺς ὅλοῃς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.
 Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνης πρώτῃσι θύρῃσιν
 ὤμῃσται ἐρύουσιν, ἐπεὶ καὶ τις ὅδεῖ χαλκῷ
 Τύψας, ἡὲ βαλὼν, ρεθείων ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαυρούς,
 70 Οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πιόντες, ἀλύσσοιτες πέρι θυμῷ,
 Κεῖσονται ἐν προθύροισι. νῆφ' δέ τε πάντ' ἐπείκειν,
 Ἀρηϊκταμένω, δεδαῖγμένω ὅδεῖ χαλκῷ,
 Κεῖσθαι· πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ,τι φανήη·
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πολίον τε κάρη, πολίον τε γένειον,
 75 Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 Τοῦτο δὴ οἰκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
 Ἥ ρ' ὁ γέρων, πολιᾶς δ' ἄρ' ἀνὰ τρίχας ἔλκετο χερσίν,
 Τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθεν.
 Μήτηρ δ' αὐθ' ἐτέρωθεν ὁδύρετο δακρυχέουσα,
 80 Κόλπον ἀνιεμένη, ἐτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνίσχεν·
 Καὶ μιν δακρυχέουσα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἔκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἶδ'εο, καὶ μ' ἔλεησον
 Αὐτήν! εἵποτέ τοι λαθικηδεία μαζὸν ἐπέσχον,
 Τῶν μνήσαι, φίλε τέκνον· ἄμυνε δὲ δῆϊον ἄνδρα,
 85 Τείχεος ἐντὸς ἑών, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ·
 Σχέτιλος! εἵπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐ σ' εἴ· ἔγωγε
 Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή,
 Οὐδ' ἄλλος πολὺδωρος· ἀνενθε δέ σε μέγα νῶϊν
 Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέεις κατέδονται.
 90 Ὡς τῷγε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱόν,
 Πολλὰ λισσομένω· οὐδ' ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον·
 Ἄλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα.
 Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χρεῖῃ ὀρέστερος ἄνδρα μέρησιν,
 Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδω δὲ τέ μιν χόλος αἰνός·
 95 Σμερδυλέον δὲ δεδορκεν, ἐλίσσόμενος περὶ χρεῖῃ·
 Ὡς ἔκτορ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπὲρχόρεϊ,
 Πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀυπιδ' ἐρείσας.
 Ὅχθῆσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν·
 21)*

- "Ω μοι ἐγών, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
 -00 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
 "Ὅς μ' ἐκέλευε Τρῳαὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι
 Νύχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο διὸς Ἀχιλλεύς.
 "Ἄλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην· ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν·
 Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀσασθαλήσιν ἐμῇσιν,
 108 Αἰδέομαι Τρῳᾶς καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους,
 Μῆποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
 "Ἐκτωρ ἦφι βλήφῃ πιθήσας ὤλεσε λαόν.
 "Ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τοῖ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
 "Ἀντὴν ἢ Ἀχιλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,
 110 Ἢέ κεν αὐτὸν ὀλέσθαι εὐκλειῶς πρὸ πόλης.
 Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
 Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
 Αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονός ἀντίος ἔλθω,
 Καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ,
 116 Πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
 Ἠγάγετο Τροίηνδ', ἧτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή,
 Δωσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἅμφις Ἀχαιοῖς
 "Ἄλλ' ἀποδάσσεσθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθεν·
 Τρῳαῖν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
 120 Μῆτι κατακρύψειν, ἄλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι·
 [Κτῆσιν ὅσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔργει]
 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Μῆ μιν ἐγὼ μὲν ἔκωμαι ἰών· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
 Οὐδὲ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἰόντα,
 126 Αὐτῶς, ὥστε γυναῖκα, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
 Οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
 Τῷ ὀαριζέμεναι, ἅτε παρθένος ἡϊθέος τε,
 Παρθένος ἡϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
 Βέλτερον αὐτ' ἐριδι ξυνελαννέμεν· ὅττι τάχιστα
 130 Εἶδομεν, ὅπποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ.
 "Ὡς ὠρμαίνε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
 Ἴσος Ἐνυαλίῳ, κορυθαῖκι πτολεμιστῇ,
 Σίῳν Πηλιάδῃ μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον
 Δεινὴν· ἅμφι δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἵκελος αὐγῇ
 136 Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡλείου ἀνιόντος.
 "Ἐκτορα δ' ὥς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος· οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
 Ἀνδι μένιν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθείς·
 Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς.
 Ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλυφρότατος πετεηνῶν,
 140 Ῥηϊδ' ὡς οἶμησε μετὰ τρήσῳνα πέλειαν·
 "Ἢ δέ θ' ὑπαιθα φοβέεται· ὁ δ' ἐγγύθεν ὤξυ λειπκῶς

- Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἐλέειν τέ ἐ θυμός ἀνώγει·
 Ὡς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαώς ἰθὺς πείτετο· τρώεα δ' ἔκτωρ
 Τυχεὸς ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
 145 Οἱ δὲ παρὰ σκοπιῇν καὶ ἐρινεὸν ἡνεμόεντα
 Τυχεὸς αἰὲν ὑπέκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο·
 Κρουνῷ δ' ἴκανον καλλιβρόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ
 Δοιαί ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος.
 Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
 150 Πύγεται ἐξ αὐτῆς, ὥς τε πυρὸς αἰθομένοιο·
 Ἡ δ' ἐτέρη θέρει προρέει εἰκυῖα χαλᾶξ,
 Ἡ χιόνι ψυχρῇ, ἥ ἐξ ὕδατος κρυπτάλλῃ·
 Ἐνθα δ' ἐπ' αὐτῶν πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασιν
 Καλοί, λαῖνεοι, ὅθι εἴματα σιγαλόεντα
 155 Πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θυγατρεις.
 Τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν νίης Ἀχαιῶν.
 Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὃ δ' ὀπισθε διώκων·
 Πρὸςθε μὲν ἐσθλὸς ἔφευγε, δίωκε δὲ μιν μίγ' ἀμείνων
 Καρπαλίμως· ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοεῖην
 160 Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῖον Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.
 Ὡς δ' οἱ ἀέθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
 Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι· τὸ δὲ μέγα κέϊται ἀέθλον,
 Ἡ τρίπος ἥ ἐ γυνή, ἀνδρὸς καταταθνηῶτος·
 165 Ὡς τὼ τρις Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
 Καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δὲ τε πάντες ὁρῶντα.
 Τῷσι δὲ μύθων ἦρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ὡ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
 Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἔκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρὶ ἔκην,
 Ἰδὼς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὴ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 Ἄσιν πέρι Πριάμοιο ποσσὶν ταχέεσσι διώκει.
 Ἄλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοί, καὶ μητιάσθε,
 175 Ἴέ μιν ἐκ θανάτοιο σάωσομεν, ἥ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ θαμᾶσσομεν, ἐσθλὸν ἰόντα.
 Τὸν δ' αὐτὲ προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ὡ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφίς, οἷον ἔειπες!
 Ἄνδρα θνητὸν ἰόντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσω,
 180 Ἀψ' ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
 Ἐρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἅλλοι.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 Προφρονὶ μυθέομαι· ἐθέλω δὲ τοι ἥπιος εἶναι·

- 188 Ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἔπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.
 Ὡς εἰπὼν ὤφρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην.
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμπιο καρήνων αἴζυια.
 Ἔκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὥκυνς Ἀχιλλεύς.
 Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρευφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 190 Ὅρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκεια καὶ διὰ βῆσσας.
 Τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτίξας ὑπὸ θάμνῳ,
 Ἀλλὰ τ' ἀνιχνέων θέει ἔμπεδον, ὄφρα κεν εὖρῃ.
 Ὡς Ἐκτωρ οὐ λήθε ποδώκεα Πηλείωνα.
 Οὐσαῖι δ' ὀρμήσεις πυλάων Δαρδανιάν.
 195 Ἀνίλον αἴζασθαι, ἐνδμήτους ὑπὸ πύργους,
 Εἴ πῶς οἱ καθύπερθειν ἀλάλκοιεν βελέεσιν.
 Τρυσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθᾶς
 Πρὸς πεδίων· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 Ὡς δ' ἐν ονείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν.
 200 Οὐτ' ἄρ' ἔ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὐθ' ὃ διώκειν.
 Ὡς ὃ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλῆξαι.
 Πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κίρρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 Εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 Ἐγγυθεν, ὃς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γούνα·
 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρήατι διὸς Ἀχιλλεύς,
 Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα.
 Μῆτις κῦδος ἄροίτο βαλὼν, ὃ δὲ δευτερός ἐλθοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρονουὺς ἀφίκοντο,
 Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
 210 Ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρα τανηλεγείος θανάτοιο,
 Τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἱπποδάμοιο.
 Ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν· ῥέπε δ' Ἐκτορος αἵσιμον ἦμαρ,
 ῥιχέτο δ' εἰς Αἶδαο· λίπεν δὲ ἑ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἔκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 215 Ἀγχού δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, Διὶ φίλε, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 Οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι, προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δηώσαντε, μάχης αὐτόν περ ἑόντα.
 Οὐ οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 Προπροκυνιδόμενος πατὴρ Διὸς αἰγιόχοιο.
 Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν σιῇθι καὶ ἄμπνυε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
 Ὡς φάτι' Ἀθηναίη· ὃ δ' ἐπέειπετο, χεῖρε δὲ θυμῷ.
 225 Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχιος ἐμεισθείς.
 Ἢ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κηχήμετο δ' Ἐκτορα διον,
 Δηϊφόβῳ εἰκυῖα δέμυς καὶ ὑπερῖα φωνήν·

- Ἀγχού δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἥθει', ἥ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 234 ἄστυ πέρι Πριάμοιο πούσιν ταχέεσσι διώκων·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 Διήφοβ', ἥ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
 Ἰωνῶν, οὗς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας·
 235 Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 Ὅς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ', ἐπεὶ ἴδεις ὄφθαλμοῖσιν,
 Τείχεος ἐξελεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσιν.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 Ἥθει', ἥ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 ἄλυσσονθ', ἐξείης γονοῦμένοι, ἀμφὶ δ' ἐταῖροι,
 Αὐθι μένειν· τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες·
 Ἄλλ' ἐμὸς ἔνδυθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
 Νῦν δ' ἰθύς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδὲ τι δοῦρων
 Ἔστω φειδωλή, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 Νῶϊ κατακτείνῃ, ἔναρα βροτόεντα φέρεται
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἥ κεν σὺ δουρὶ δαμήῃ.
 Ὡς φάμεν, καὶ κερδοσύνη ἤγησας Ἀθήνη.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 250 Οὐ σ' ἔτι, Πηλῖος υἱέ, φοβήσομαι, ὥς τοπάρος περ.
 Τῆς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτιην
 Μῆιναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτὲς με θυμὸς ἀτήκει,
 Στήμιναι ἀντία σείο· ἔλοιμί κεν, ἥ κεν ὑλοῖην.
 Ἄλλ' ἄγε, διῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι
 255 Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων·
 Οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαγλον αἰκιδῶ, αἶ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
 Δῶή καμμονήην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι·
 Ἄλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
 Νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν· ὥς δὲ σὺ φέξῃς.
 260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
 Ἔκτορ, μή μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
 Ὡς οὐκ ἔστι λῆουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά,
 Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
 Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερές ἀλλήλοισιν·
 265 Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμέ καὶ σέ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 Ὀρκια ἔσσονται, πρὶν γ' ἥ ἱερόν γε πεισόντα
 Αἵματος ἄσαι Ἀργεῖα, ταλαύρινον πολέμιστήν.
 Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκει· νῦν σε μάλα χρὴ
 Αἰχμητὴν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολέμιστήν.
 270 Οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις· ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη

- "Ἐγχεῖ ἐμῷ δαμάα· νῦν δ' ἄθροα πάντ' ἀποτίσεις
 Κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος.
 Καὶ τὸ μὲν ἅντα ἰδὼν ἤλευατο φαιδιμος ἔκτωρ·
 275 "Ἐξετο γὰρ προῖδάν, τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,
 "Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἅνα δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 "Ἀψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθῃ δ' ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.
 "Ἐκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα·
 "Ἥμβροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 280 "Ἐκ Διὸς ἡείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἦτοι ἔφης γε·
 "Ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλεο μύθων,
 "Ὀφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 Οὐ μὲν μοι φεύγοντι, μεταφρένω ἐν δόρῳ πῆξεις,
 "Ἄλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφι νηϊσσον,
 285 "Ἐῖ τοι ἔδωκε θεός· νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλλαι
 Χάλκεον! ὥς δὴ μιν σῶ ἐν χροῦ πᾶν κομίσαιο.
 Καὶ κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρωέσσι γένοιτο,
 Σείο καταφθιμένοι· σὺ γὰρ σφισι πῆμα μέγιστον.
 Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖτι δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 Καὶ βύλε Πηλεΐδαι μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτεν·
 Τῆλε δ' ἀπεπλήγθη σάκος δόρυ. χώσατο δ' ἔκτωρ,
 "Ὅτι ῥά οἱ βέλος ὦκ' ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός·
 Στῆ δὲ κατηφής, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλιον ἔγχος·
 Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας,
 295 "Ἰτεεῖ μιν δόρυ μακρόν· ὃ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 "Ἐκτωρ δ' ἔγνω ἥσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·
 "Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσαν·
 Διήφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·
 "Ἄλλ' ὃ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 300 Νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθεῖν,
 Οὐδ' ἀλὲν· ἦ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
 Ζηνί τε καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλῳ, οἳ με πάρος γε
 Πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὖτέ με Μοῖρα κικάνει·
 Μὴ μὲν ἀσπουδί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.
 "Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξύ,
 Τὸ οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε.
 Οἴμησεν δὲ ἀλῆϊς, ὥς τι αἰετὸς ὑψιπετιγῆς,
 "Ὅς τι εἰσιν πεδίοις διὰ νεφῶν ἐρεβεννῶν,
 310 Ἀρπάζων ἢ ἄρ' ἀμαλὴν ἢ πιῶκα λαγῶν·
 "Ὡς ἔκτωρ οἴμησε, τιτάσσω φάσγανον ὀξύ.
 "Ὡρηθήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 Ἀγρίῳ· πρόσθεν δὲ σάκος στέροιο κάλυψεν

- Καλόν, δαιδάλεον· κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
 315 Τετραφάλῳ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 Χρύσειαι, ὥς Ἵφραιστος ἱεὺς λύφον ἀμφὶ θαμειαῖς.
 Οἶος δ' ἀστήρ εἴσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῶ
 Ἐσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἴσταται ἀστήρ·
 Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
 320 Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
 Εἰσορόων χροῖα καλόν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα.
 Τῷ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 Καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς·
 Φαίνετο δ', ἥ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν,
 325 Λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὠκιστος ὀλεθρὸς·
 Τῇ ῥ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἀνικρὺν δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνέγνος ἤλυθ' ἀκωκῇ.
 Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελλή τάμε χαλκοβάρεια,
 Ὅφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
 330 Ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
 Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπλίξω νόσφιν ἔοντα.
 Νῆπια! τοιοῦτον δ' ἀνευθεν ἀοσσητῆρ μέγ' ἀμείνων
 Νηυσὶν ἐπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελεῖμην,
 335 Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα· σὲ μὲν κύνες τῆδ' οἰωνοὶ
 Ἑλκήσουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριούσιν Ἀχαιοί.
 Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Δίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 Μῆ με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάσσαι Ἀχαιῶν·
 340 Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσόν τε δέδεξο,
 Δῶρα, τὰ τοι δώσουσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ·
 Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὅφρα πυρὸς μὲ
 Τρωῆς καὶ Τρωῶν ὕλοχοι λελάχωσι θανόντα.
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 Μῆ με, κύον, γούνων γουνάξω, μηδὲ τοκῆων!
 Αἶ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 Ὡμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἰά μ' ἔοργας·
 Ὡς οὐκ ἔσθ', ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι·
 Οὐδ' εἴ κέν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἀποῖνα
 350 Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτόν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνῶγοι
 Δαρδανίδης Πριάμος· οὐδ' ὥς σέγε πότνια μήτηρ
 Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὅν τέκεν αὐτή,
 Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
 355 Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἑκτωρ·
 Ἦ σ' εὐ γινώσκων προτιόουσμαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

- Πείσειν· ἥ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
 Φράζεο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μῆνιμα γένωμαι,
 Ἥματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 300 Ἐσθλὸν ἰόντι, ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
 Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν·
 Ψυχὴ δ' ἐκ φεθέων παμμένη Ἀϊδόςδε βεβήκει,
 Ὅν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην.
 Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·
 305 Τῖθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὅπποτε κεν δῇ
 Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἧδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
 Ἥ ῥα, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσαστο χάλκεον ἔγχος.
 Καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθιχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
 Αἱματοῖεντ'· ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,
 370 Οἱ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγχιτὸν
 Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἱ τις ἀνουτητὶ γε παρέστη.
 Ὡς δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
 Ὡ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφοφάσθαι
 Ἐκτωρ, ἧ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω.
 375 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ ξενάρηξε παδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Στάς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Ὡ φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἧδὲ μέδοντες,
 Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
 380 Ὅς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅς οὐ σύμπαρτες οἱ ἄλλοι·
 Εἰ δ', ἄγχι, ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
 Ὅφρα κί τι γινώμεν Τρώων νόον, ὅντιν' ἔχουσιν·
 Ἥ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην, τοῦδε πεσόντος,
 Ἢ μένειν μεμάσσι, καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔοντος.
 385 Ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 Κεῖται παρ νῆεσσι νέκυς ἄκλειτος, ἄθαρτος,
 Πατροκλός· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
 Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Αἴδαο,
 390 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κτεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
 Νῦν δ' ἄγ', αἰείδοντες παίηονα, κούροι Ἀχαιῶν,
 Νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
 Ἡράμεθα μέγα κῦδος· ἐπίφνομεν Ἐκτορα δῖον,
 Ἥ Τρῶες κατὰ ἄστυ, θεῶι ὥς, εὐχετόωντο.
 395 Ἥ ῥα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεκέα μῆδετο ἔργα.
 Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηγε τέγοντε
 Ἐς οὐφυὸν ἐκ πτέρυγος, βοέους δ' ἐξηπτεν ἱμάντας,
 Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε· κήρῃ δ' ἔλκεσθαι ἔασεν·
 Ἐς δίφρον δ' ἀναβύς, ἀνὰ τε κλυτὰ τεύχε' αἶερας,

- 400 Μάστιξεν δ' ἑλάαν, τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην.
 Τοῦ δ' ἦν ἐλκομένοιο κονίσαλος· ἀμφὶ δὲ χεῖται
 Κυνάεαι πύλναντο, κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσιν
 Κεῖτο, πάρος χαρίεν· τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέουσιν
 Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἐπὶ ἐν πατρὶδι γαίῃ.
 405 Ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νῦ μήτηρ
 Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
 Τηλόσσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
 Ὡμῶξεν δ' ἑλεϊνὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
 Κωκυτῷ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ·
 410 Τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἦν ἐναλγχιον, ὥς εἰ ἅπασα
 Ἥλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.
 Λαοὶ μὲν φά γέροντα μόγις ἔχον ἀσχαλῶντα,
 Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
 Πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
 415 Ἐξονομακλήθην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·
 Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἷον ἔασατε, κηδόμενοι περ,
 Ἐξελθόντα πόληος, ἱκίσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Αἰσώσωμ' ἀνέρα τοῦτον αἰτάσθαλον, ὀβριμοεργόν,
 Ἦν πως ἡλικίῃν αἰδέσσεσται, ἡδ' ἐλεήσει
 420 Γῆρας· καὶ δὲ νῦ τῷδε πατὴρ τοιόςδε τέτυκται,
 Πηλεΐς, ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωαί· μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκεν.
 Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 Τῶν πάντων οὐ τόσσον οὐδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
 425 Ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος οἷον κατοίλουται Ἄιδος εἴσω,
 Ἐκτορος· ὥς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν!
 Τῷ κε κορεσσάμεθα κλαιοντέ τε μυρομένω τε,
 Μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἡδ' ἐγὼ αὐτός.
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολλοί.
 430 Τρωῆσιν δ' Ἑκάβῃ ἀδιντοῦ ἐξήρχε γόοιο·
 Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νῦ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 Σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὃ μοι νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 Εὐχολὴ κατὰ ἄστυ πελίσκειο, πᾶσι τ' ὄνειαρ,
 Τρωαί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε, θὸν ὧς,
 435 Δειδέχαι· ἡ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 Ζωὸς ἑών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κίχάνει.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 Ἦγγειλ', ὅτι φά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων·
 440 Ἄλλ' ἦγ' ἰστὸν ὕφαινε, μυχῶ δόμου ἐψηλοῖο,
 Διπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἐπασσεν.
 Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν εὐπλοκάμοις κατὰ δῶμα,

- Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πύλοιο
 Ἐκτορι θερμὰ λειτρά μάχης ἐκ νοστήσαντι·
 445 Νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν, ὃ μιν μάλα τῆλε λειτρῶν
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος δύμισε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου,
 Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς·
 Ἢ δ' αὖτις δμῶϊσιν εὐπλοκάμοισι μετινύδα·
 450 Δεῦτε, δύνω μοι ἔπεσθον, ἴδωμ', ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
 Αἰδοίης ἐκυρῆς ὁπὸς ἔκλυνον· ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ
 Στήθεσι πάλλεται ἥτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα
 Πήγνυνται· ἐγγὺς δὴ τι κακὸν Πριάμοιο τέκεσσι.
 Αἶ γὰρ ἀπ' οὗτος εἴη ἐμεῦ ἔπος! ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 455 Δεῖδω, μὴ δὴ μοι θρασὺν Ἴκτορα διος Ἀχιλλεύς,
 Μοῦνον ἀποτιμῆας πόλιος, πεδίοιεν δίηται,
 Καὶ δὴ μιν καταπαύσῃ ἀγνηροῖης ἀλεγεινῆς,
 Ἢ μιν ἔχουσιν· ἐπεὶ οὐποτ' ἐνὶ πληθυὶ μένεν ἀνδρῶν,
 Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδεὶ ἐίκων.
 460 Ὡς φασμένη μεγάροιο διέσσυτο, μαινάδι ἴση,
 Παλλομένη κρηδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι κλον αὐτῇ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἴξεν ὅμιλον,
 Ἔστη παπτήνας· ἐπὶ τείχεϊ· τὸν δ' ἐνόησεν
 Ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίης δὲ μιν ἵπποι
 465 Ἐλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυπεν·
 Ἦριπε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχῇ ἐκάπυσσεν.
 Τῆλε δ' ἀπὸ κρυτὸς χεῖ δέυματα σιγαλόεντα,
 Ἀμπυκα, κεκρυφαλὸν τ' ἠδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
 470 Κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσέη Ἀφροδίτη,
 Ἴματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ' Ἴκτωρ
 Ἐκ δόμου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδρα.
 Ἀμφὶ δὲ μιν γυλῶν τε καὶ εἰνατέρης ὕλις ἔσταν,
 Αἶ ἔ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀνυζομένην ἀπολέσθαι.
 475 Ἢ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 Ἀμβλίδην γοόωσα, μετὰ Τρωῆσιν ἔειπεν·
 Ἐκτορ, ἐγὼ δύστηνος! ἤϊ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 Ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 Αὐτὰρ ἐγὼ Θήβῃσιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσση,
 480 Ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
 Δύσμορος αἰνόμορον· ὥς μὴ ὤφειλλε τεκέσθαι!
 Νῦν δὲ σὺ μὲν Ἀἰδίο δόμους, ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Ἐρχεται, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθει λείπεις
 Χήρην ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 Ὅν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ

- Ἔσσειαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὔτος.
 Ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολυδάκρυν Ἀχαιῶν,
 Αἰεὶ τοι τοῦτω γε πόνος καὶ κῆδε' ὀπίσσω
 Ἔσσοντ'· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπονεύουσιν ἀρούρας.
 490 Ἴμαρ δ' ὕρξανικόν παναφίλικα παῖδα τίθῃσιν·
 Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
 Δεινόμενος δέ τ' ἄνεισι πᾶς ἐς πατρός ἐταίρους,
 Ἄλλον μὲν χλαῖνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
 Τῶν δ' ἐλεσάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχευ,
 495 Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηεν.
 Τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὲς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν,
 Χερσὶν πεπληγὼς καὶ ὀνειδίλοισιν ἐνίσσων·
 Ἐφ' οὕτως· οὐ σός γε πατὴρ μεταδάνυται ἡμῖν.
 Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πᾶς ἐς μητέρα χήρην,
 500 Ἀστυάναξ, ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρός
 Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἶων πίονα δημόν·
 Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
 Εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
 Εὐνῇ ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ·
 505 Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλον ἀπὸ πατρός ἄμαρτῶν,
 Ἀστυάναξ, ὃν Τρῶες ἐπὶ κλῆσιν καλέουσιν·
 Οἶος γάρ σφιν ἔρυσσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 Νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι, νόσφι τοκῆων,
 Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κέ κύνες κορέσωνται,
 510 Γυμνόν· αἰτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 Λεπτὰ τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 Ἄλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέω,
 Οὐδὲν σολύ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκέλειται αὐτοῖς,
 Ἀλλὰ πρὸς Τρῶων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 ὦ; ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ψ.

Myrmidones circa Patrocli lectum in armis decurrunt, præeunte Achille, qui iisdem mox epulum funebre præbet, ipse apud Agamemnonem cœnat, et in alterum diem exsequias indicit (1-58). Insequente nocte per quietem offertur ei imago Patrocli, justa funebria poscentis (59-107). Agamemnonis jussu mane convehuntur ligna, affertur corpus, comis conspersum Achillis et aliorum, exstruitur rogos, et mactatis ad eum multis victimis et XII juvenibus Trojanis, accenditur, ardetque flatu Boreæ et Zephyri, dum Hectoris corpus a Venere et Apolline curatur (108-225). Proximo die leguntur et in urnam conduntur Patrocli ossa, ex ipsius voto olim cum Achillis reliquiis socianda; excitatur etiam tumulus subitarius (226-256). His in defuncti honorem adjicit Achilles certamina de vario genere, in quibus præmia et munera merent principes Achivorum: equis, Dioniedes, Antilochus, Menalaus, Meriones, Eumelus, Nestor (257-650); pugilatu, Epeus et Euryalus (651-699); luctando, Ajax Telamoniuss et Ulysses (700-739); cursu, Ulysses, Ajax minor, Antilochus (740-797); decertando armis, Diomedes et Ajax Telamoniuss (798-825); disco, Polypætus (826-849); sagittando, Meriones et Teucer (850-883); jaculando, Agamemno et Meriones (884-897).

Ἄ θ λ α ἐ π ἰ Π α τ ρ ὀ κ λ ω .

- ^α Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκοντο,
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἔην ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
 Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
 Ἄλλ' ὄγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετῆυδα·
 Μυρμιδόνες ταχύπῳλοι, ἐμοὶ ἐρήρες ἑταῖροι,
 Μὴ δὴ πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
 Ἄλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες,
 Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
 10 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπόμεθα γόοιο,

- Ἴππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἤμωξαν ἀόλλεες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δὲ τρεῖς περὶ νεκρὸν εὐτρίχας ἤλασαν ἵππους,
 Μυρόμενοι· μετὰ δὲ σφι θέτις γόου ἤμερον ὤρσεν.
 15 Δεύνοντο ψάμαθοι, δεύνοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
 Δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθεον μῆστωρα φόβοιο.
 Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινοῦ ἐξήρχε γόοιο,
 Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θίμενος στήθεσσιν ἐταίρου·
 Καῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Αἶδαο δόμοισιν!
 20 Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελίω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην,
 Ἔκτορα δ' εὖρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὦμ' αἰ δάσασθαι,
 Δωδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
 Ἦ ῥα, καὶ Ἔκτορα δῖον αἰεκέα μῆδετο ἔργα,
 25 Πηρηΐα πῦρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας
 Ἐν κοῖτῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος
 Χάλκεα, μαρμαίροντα, λύνον δ' ὑψηλίας ἵππους·
 Καὶ δ' ἴζον παρὰ νηῖ ποδώκεος Αἰακίδαο,
 Μυρίοι· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίην.
 30 Πολλοὶ μὲν βύες ἀργοὶ ὀρέχθαιον ἀμφὶ σιδήρῳ,
 Σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἰγες·
 Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
 Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἰφαιύριοι·
 Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρουτον ἔρῳεν αἷμα.
 35 Αὐτὰρ τότε ἄνακτα ποδώκεα Πηλεΐωνα
 Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν,
 Σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἐταίρου χωόμενον κῆρ.
 Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴζον ἰόντες,
 Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν,
 40 Ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν· εἰ πεπίθαιεν
 Πηλεΐδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 Αὐτὰρ ὅγ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσσεν·
 Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
 Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσπον ἰκίσθαι,
 45 Πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῖται,
 Κεῖρασθαι τε κόμην· ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
 ἔξει ἄχος κρηδίων, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
 Ἀλλ' ἤτοι νῦν μὲν στυγερῇ πειθώμεθα δαίτῃ·
 Ἠῶθεν δ' ὀτρυνον, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνον,
 50 Τλην τ' ἀξίμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὥς ἐπιεικὲς
 Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφῳ ἡρόεντα·
 Ὅφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκύματον πῦρ
 Θύσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπονται.

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο·
 65 Ἔασυνμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἰδνεύτο δαιτὸς εἴσης.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίῃνδε ἕκαστος.
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 66 Κεῖτο βαρυστενάχων, πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσιν,
 Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἡϊόνος κλύεσκον·
 Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,
 Νήδυμος ἀμφιχυνθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
 Ἐκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἡγεμοέσσων.
 67 Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 Πάντ' αὐτῷ, μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ', εἰκνυῖα,
 Καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ ἔματα ἔστο·
 Στῇ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμείο λελασμένος ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ·
 70 Οὐ μὲν μιν ζῶοντος ἀκῆδεις, ἀλλὰ θανόντος·
 Θάπτε με ὅτι τάχιστα, πύλας Αἴδαο περῆσθαι.
 Τῆλέ με εἰργουσι ψυχαί, εἰδῶλα καμόντων,
 Οὐδέ με πῶ μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἑώσιν·
 Ἄλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἂν' εὐρυπυλὲς Αἴδος δῶ.
 71 Καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ', ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτι· αὐτίς
 Νίσσομαι ἐξ Αἴδαο, ἐπὴν με πυρὸς λελάχηται.
 Οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν κταίρων
 Βουλὰς ἐζόμενοι βοιλεύσομεν· ἄλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ·
 80 Καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 Τέλει ὑπο Τρώων εὐγενέων ἀπολίσθαι.
 Ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι, αἶ κε πύθηναι.
 Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὅστέ', Ἀχιλλεῦ·
 Ἄλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐγράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 Εὐτέ με τυτθὸν ἰόντα Μενότιος ἐξ Ὀπείντος
 ἤγαγεν ὑμέτερόνδ', ἀνδροκτασίης ὑπο λυγρῆς,
 Ἥματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,
 Νηπίος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοις χολωθεῖς·
 Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότη Πηλεΐς,
 90 Ἐτραφέ τ' ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν·
 Ὡς δέ καὶ ὅσπερ νῶν ὁμῶς σορὸς ἀμφικαλύπτοι,
 Χρῆστος ἀμφοφρεύς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Τίπτε μοι, ἡθιῇ κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
 95 Καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλειαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
 Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.

- Ἄλλά μοι ἄσπον στήθε· μίνυνθ' ἄ περ ἀμφιβρόντες
 Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.
- 100 Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέετο χερσὶ φίλησιν,
 Οὐδ' ἔλαβε· ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἥντε καπνός,
 ὤχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
 Χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυνδὺν εἶπεν·
 Ὡ πόποι, ἦ φά τίς ἐστὶ καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισιν
 Ψυχὴ καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
- 105 Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
 Ψυχὴ ἐφαστήκει γοῶσα τε μυρομένη τε,
 Καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέταλλεν· εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.
 Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἕμερον ὥρσε γόοιο·
 Μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη φοδοδάκτυλος Ἥως·
- 110 Ἀμφὶ νέκυν ἔλεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
 Οὐρῆας τ' ὠτρυνε καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
 Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνὴρ εὐθλὸς ὀρώρει,
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
 Οἱ δ' ἴσαν, ὕλοτόμους πελέεας· ἐν χερσὶν ἔχοντες,
- 115 Σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κλον αὐτῶν·
 Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχημά τ' ἤλθον.
 Ἄλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
 Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
 Τάμνον ἐπειγόμενοι· ται δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 Πίπτον· τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσαντες Ἀχαιοί,
 Ἐκδεον ἡμιόνων· ται δὲ χθόνα ποσσι δατεῦντο,
 Ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ θωπήϊα πυκνά.
 Πάντες δ' ὕλοτόμοι φιτροὺς φέρον· ὥς γὰρ ἀνώγει
 Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
- 125 Καὶ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
 Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἥρλον, ἥδ' οἱ αὐτῷ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
 Εἶται ἄρ' αὐθι μένοντες ὁλλίεις. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσεν,
- 130 Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζευῖσαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
 Ἴππους· οἱ δ' ὤμνυντο, καὶ ἐν τεύχεσιν ἔδυνον.
 Ἄν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἥνιαχοί τε·
 Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 Μυρίοι· ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖροι.
- 135 Θορῖξί δὲ πάντα νέκυν καταείνουν, ἃς ἐπέβαλλον
 Κειρόμενοι· ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 Ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Αἰδώςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χώρον ἵκανον, ὕθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 Κάτθεσαν, αἶψα δὲ οἱ μενοεικέα νήιον ὕλην.

- 140 Ἐνθ' αὖτι' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρχης διος Ἀχιλλεύς·
 Στάς ἀπάνευθε πυρῆς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
 Τὴν ῥα Σπερχεῖω ποτιμῶ τρέφε τηλεθόωσαν·
 Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 Σπερχεῖ', ἄλλως σοί γε πατὴρ ἡγήσατο Ἠηλεύς,
- 145 Κεῖσά με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Σοὶ τε κόμην κερεῖιν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην·
 Πεντήκοντα δ' ἐνορχα παρ' αὐτόθι μῆλ' ἱερεύσειν
 Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 Ὡς ἤραθ' ὁ γέρων, σὺν δέ οἱ νόον οὐκ ἐτίλεισας.
- 150 Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 Θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕψ' ἔμερον ὥρσε γόοιο.
 Καὶ νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥελιοιο,
- 155 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 Ἀτρεΐδῃ — σοὶ γάρ τε μάλιστα γέλαος Ἀχαιῶν
 Πείσονται μύθοισι — γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 Ὀπλῆσθαι· τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ', οἷοι μάλιστα
- 160 Κηδεὸς ἐστί νέκυς· παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἅμμι μερόντων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἑίσας·
 Κηδεμόνες δὲ παρ' αὐτῷ μένον, καὶ νήεον ὕλην·
 Πόησαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα,
- 165 Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ.
 Πολλὰ δὲ ἱφία μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς
 Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον· ἐκ δ' ἄρα πάντων
 Δημόν ἑλὼν, ἐκάλυψε νέκυν μεγάλθυμος Ἀχιλλεύς
 Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δροτὰ σώματα νῆει·
- 170 Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφορορῆας,
 Πρὸς λέχεα κλίνων· πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
 Ἐσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
 Ἐννέα τῶγε ἀνακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν·
 Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Χαλκῷ θηϊῶν· κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα·
 Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὅφρα νέμοιτο.
 Ὡμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·
 Καῖρέ μοι, ὦ Ἡύτροκλε, καὶ εἰν Ἰδίοιο δόμοισιν!
- 180 Ἰάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
 Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων νείας ἐσθλοῦς,
 Τούς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει· Ἐκτορα δ' οὔτι

- Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπνέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.
 "Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπέοντο·
- 185 Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλλακε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
 Ἥματα καὶ νύκτας· ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίῳ,
 Ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἔλκυστάζων.
 Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
 Οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
- 190 "Ὅσσον ἐπέιχε νέκυς· μὴ πρὶν μένος Ἥελλιοιο
 Σκῆλει' ἀμφὶ περὶ χροά ἵνεσιν ἡδὲ μέλεσιν.
 Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἔκαίετο τεθνηῶτος.
 Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρεκς Διὸς Ἀχιλλεύς
 Σῆς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἡρᾷτ' Ἀνέμοισιν,
- 195 Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ, καὶ ὑπέυχετο ἱερὰ καλὰ·
 Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
 Ἐλθέμεν, ὅσρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθόιατο νεκροί,
 Τλῆ τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκεία δ' Ἴρις
 Ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
- 200 Οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθροοὶ ἔνδον
 Εἰλαπλὴν δαίνυντο· θέουσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
 Βηλῶ ἐπὶ λιθῷ. τοὶ δ' ὥς ἶδον ὀφθαλμοῖσιν,
 Ἠάρτες ἀνῆϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἕκαστος·
 Ἥ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
- 205 Οὐχ ἶδος· εἶμι γάρ αὐτὶς ἐπ' Ὀλκιστοῖο ρέεθρα,
 Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἑκατόμβας
 Ἀθανάτοισι, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίνομαι ἱρῶν.
 Ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἡδὲ Ζέφυρον κελαδαινόν
 Ἐλθεῖν ἄραται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
- 210 Ὅσρα πυρὴν ὄρησθε καήμεναι, ἣ ἔνι κῆϊται
 Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.
 Ἥ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦς ἀπεβίβιστο· τοὶ δ' ὀρέοντο
 Πιχῇ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
 Αἶψα δὲ πότον ἵκανον ἀήμεναι· ὥρτο δὲ κῦμα
- 215 Πνοίῃ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκίσθην,
 Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἔλαχε θεσπιδαῖς πῦρ.
 Παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἀμυδὶς φλόγ' ἔβαλλον,
 Φυσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ὠκύς Ἀχιλλεύς
 Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἐλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
- 220 Οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέει, δεῦε δὲ γαῖαν,
 Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 Ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστιά καλῶν,
 Νυμφίου, ὅς τε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστιά καλῶν,
- 225 Ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊήν, ἀδινὰ στεναχλῶν.

- Ἥμος δ' ἔως φόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 Ὅντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἅλα κίδναται ῥῶς,
 Τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνεται, παύσατο δὲ φλόξ.
 Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὐτίς ἔθαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηϊκίον κατὰ πόντον· ὃ δ' ἔστενεν, οἰδματι θύων.
 Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 Κλίνθη κεκμηώς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
 Οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρεΐωνα ἀολλῆες ἠγερέθοντο,
 Τῶν μιν ἐπερχομένων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 Ἐξέτο δ' ὄρωθεῖς, καὶ σφραῖς πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαϊῶν,
 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέουσι· αἰθροπι οἶνον
 Πῦσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ὅστέα Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,
 240 Εὐ διαγιγνώσκοντες· ἀριφραδέα δὲ τέτυκται
 Ἐν μέσση γὰρ ἔκειτο πυρῇ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
 Ἐσχατῇ καλοντὶ ἐπιμῖς, ἵπποι τε καὶ ἄνδρες —
 Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
 Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἔγων Ἄϊδι κεύθωμαι.
 245 Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πορέσθαι ἄνωγα,
 Ἄλλ' ἐπεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
 Εὐρύν θ' ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
 Δευτεροὶ ἐν νήεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεϊῶνι.
 250 Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἰθροπι οἶνον,
 Ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
 Κλαίοντες δ' ἐτάροιο ἐνθέος ὅστέα λευκά
 Ἄλλεγον ἐς χρυσῇ φιάλῃ καὶ δίπλακα δημόν·
 Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῶ λιτὶ κάλυψαν·
 255 Τροφῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλία τε προβάλοντο
 Ἀμφὶ πυρὴν· εἴθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
 Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἔζανεν εὐρύν ἀγῶνα·
 Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λῆβητάς τε τρίποδάς τε,
 260 Ἴππους θ' ἡμιόνους τε, βοῶν τ' ἱφθιμα κάρηνα,
 Ἴδὲ γυναικας ἐϋζώνους, πολιὸν τε σίδηρον.
 Ἰππεύουσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
 Θῆκε γυναῖκα ἄγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
 Καὶ τρίποδ' ὠτίεντα δυωκαιεικοσίμετρον,
 265 Τῷ πρῶτῳ· ἀτὰρ αὐτῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν
 Ἐξέτε, ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσιν·
 Αὐτὰρ τῷ τρίτάτῳ ἄπυρον κατέθηκε λῆβητα,
 Καλόν, τίσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτῶς·

- Τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·
 270 Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 Ἰππῆας τὰδ' ἕεθλα διδευμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
 Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,
 275 ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίῃνδε φεροίμην.
 ἴστε γάρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι·
 Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι· Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
 Πατρὶ ἐμῷ Πηλεΐ, ὃ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλισεν.
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·
 280 Τοῖου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπαίλεσαν ἡνίοχοιο,
 Ἴππῖον, ὃ σφωῖν μάλα πολλάκις ὕγρον ἔλαιον
 Χαϊτῶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
 Τὸν τῶγ' εὐταότερος πενθείετον, οὐδέ τί σε σφιν
 Χαῖται ἐρηρέδεται, τῷ δ' εὐτατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 285 Ἄλλοι δὲ στείλλεσθε κατὰ στρατόν, ὅστις Ἀχαιῶν
 Ἴπποισὶν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.
 Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέεις δ' ἱππῆες ἄγεσθαι.
 ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμήλος,
 Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἵπποσύνην ἐκέκαστο·
 290 Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο κρατερὸς Διομήδης,
 Ἴππους δὲ Τρωοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὓς ποτ' ἀπηύρα
 Αἰνείαν, ἅταρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῃς ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
 Διογενίης, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἶθρην τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἰόν τε Ἰόδαργον·
 Τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀγχισιᾶδης Ἐχέπωλος
 Δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Πίον ἡνεμούεσαν,
 Ἄλλ' αὐτοῦ τέρποιο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκεν
 Ζεὺς ἄφετος, ναῖεν δ' ὄγ', ἐν εὐρινόρῳ Σικυωῖνι·
 300 Τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτριχας ὠπλίσασθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθέτοιο ἄνακτος,
 Τοῦ Νηλεΐαδο· Ἴνυλοιγενεὲς δὲ οἱ ἵπποι
 Ὠκύποδες φέρον ἄρμα. πατήρ δὲ οἱ ἄγχι παραστάς
 305 Μυθέει· εἰς ἀγαθὰ φρονέων, ροέοντι καὶ αὐτῷ·
 Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἰόντ', ἐφίλησάν
 Ζεὺς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἵπποσύνας ἐδίδασκον
 Παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μῆλα χρεῶ.
 Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἱλισσέμεν· ἄλλα τοι ἵπποι
 310 Βάρδιστοι θείειν· τῷ τ' οἶω λοίγι' ἔσθθαι.
 Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ

- Πλεονα ἔασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ σύ, φίλος, μήτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
 Παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφυγῇσιν ἄεθλα.
- 316 Μῆτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἥε βίηφιν·
 Μῆτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
 Νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισιν·
 Μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνιόχοιο.
 Ἄλλ' ὅς μιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθώς,
- 320 Ἀφραδίῳς ἐπὶ πολλὸν ἔλλυσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
 Ἴπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατέχει·
 Ὅς δέ κε κέρθεα εἰδῇ, ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
 Αἰεὶ τέρμ' ὁρώων, στρέφει ἐγγύθεν, οὐδὲ ἔλῃθει,
 Ὅπως τοπρῶτον τανύση βοέοισιν ἱμάσιν·
- 326 Ἄλλ' ἔχει ἀσφαλῆως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
 Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές, οὐδὲ σε λήσει.
 Ἐστῆκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι, ὑπὲρ αἵης,
 Ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
 Λαεὶ δὲ τοῦ ἑκάτερθεν ἐρηρέδεται δύο λευκῷ,
- 330 Ἢν ξυροχῇσιν ὁδοῦ· λείος δ' ἵππόδρομος ἀμφί·
 Ἢ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηώς,
 Ἢ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδαρκῆς Δίος Ἀχιλλεύς.
 Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους·
- 336 Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 Ἢκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· αἰτάρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 Κένσαι ὁμοκλήσας, εἷσαι τὲ οἱ ἥντα χερσίν.
 Ἢν νύσση δέ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχεριμψθήτω,
 Ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοασσεται ἄκρον ἐκίσθαι
- 340 Κύνκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξῃς·
 Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 Ἔσσειται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι.
 Εἰ γάρ κ' ἐν νύσση γε παρὲξ ἐλάσθηθα διώκων,
- 346 Οὐκ ἔσθ' ὅς κε σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθῃ·
 Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρεῖονα δῖον ἐλαύνῃ,
 Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὅς ἐκ Θεόφιν γένος ἦεν,
 Ἢ τούς Λοομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφιν ἐσθλοῖ.
 Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηλῆϊος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
- 350 Ἔξει, ἐπεὶ ᾧ παιδί ἐκάστου πείρατ' ἔειπεν.
 Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὠπλίσσας ἵππους.
 Ἄν δ' ἔβιν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο·
 Πᾶλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θύρε Νηστορίδαο
 Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμήλος·

- 365 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
 Τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτὸς
 Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἔων, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
 Στὰν δὲ μεταστοιχί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς,
 Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶσεν
 370 Ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἰοῖο,
 ὣς μεμνέωτο δρόμου, καὶ ἀληθεῖην ἀποιέποι.
 Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισιν μᾶστιγας ἄειραν,
 Πῆπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν,
 Ἔσσυμένους· οἱ δ' ὤκα διέπρησσαν πεδίῳιο.
 375 Νόσφι νῦν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονή
 ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἡὲ θύελλα·
 Χαῖται δ' ἐρόῳοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 Ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πλῆνато πουλυβοτείρῃ,
 Ἄλλοτε δ' αἶψασκε μετήορα· τοὶ δ' ἐλατῆρες
 380 Ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 Νίκης ἱμενῶν· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 Ἴπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὤκεις ἵπποι
 Ἄψ ἐφ' ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
 385 Φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθῃ δρόμος· ὤκα δ' ἔπειθε
 Αἰ Φηρητιάδαο ποδῶκεις ἔκφερον ἵπποι.
 Τὺς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι,
 Τρώεσσι· οὐδὲ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἐγγύς·
 Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔϊκτεν,
 390 Πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ' ὦμα
 Θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε πέτεσθην.
 Καὶ νῦν κεν ἡ παρέλασ', ἡ ἀμφήριστον ἔθκεν,
 Εἰ μὴ Τυδείος νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Ὅς φά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μᾶστιγα φαεινὴν.
 395 Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χυτο δάκρυα χρωμένοιο,
 Οὐνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 Οἱ δὲ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ὤκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν·
 400 Δῶκε δὲ οἱ μᾶστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 ἼΙ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβιβήκει,
 Ἴππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, θυμὸς δ' ἐπὶ γαίαν ἐλύσθη.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη,
 405 Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε ῥῖνάς τε·
 Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 Δακρυόφι πλησθῆν, θαλερῇ δὲ οἱ ἐσχετο φωνή.

- Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους,
 Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 Ἴπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρός ἰοιο·
 Ἐμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 Ἦτοι μὲν κελνοῖσιν ἐρίζεμεν οὔτι κελύω,
 405 Τυδείδew ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνῃ
 Νῦν ὥρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κύδος ἔθηκεν.
 Ἴππους δ' Ἀτρεΐδαο κιχάνετε, μὴδὲ λήψαθον,
 Καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχέειν καταχευῇ
 Αἶθῃ, θῆλυς ἐούσα· τίη λείπεσθε, φέριστοι;
 410 Ὡδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
 Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
 Ἔσσεται, αὐτίκα δ' ὕμμε κατακτενεῖ ὀξεῖ χαλκῷ,
 Αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἀέθλον·
 Ἄλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον ὅτι τάχιστα.
 415 Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ἡδὲ νοήσω,
 Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἶψα δ' ἔπειτα
 Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἶδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης·
 420 Ῥωχμὸς ἔην γαλῆς, ἥ χειμέριον ἅλεν ὕδωρ
 Ἐξέρόηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἅπαντα·
 Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλείνων.
 Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
 Ἐκτὸς ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
 425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγγώνει·
 Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάξεται· ἄλλ' ἄνεχ' ἵππους!
 Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις·
 Μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεις, ἄρματι κύρσας.
 Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνεν,
 430 Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὥς οὐκ αἰοντι ἰοικώς.
 Ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα κατωμαδίοιο πέλονται,
 Ὅντι αἰζῆτος ἀφήκεν ἀνὴρ, πειρώμενος ἥβης,
 Τύσσον ἐπεδραμέτην· αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρεΐδew· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθίηκεν ἐλαύνειν,
 435 Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἐνὶ μώνυχες ἵπποι,
 Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκείας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 Ἐν κοίλῃσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 Τὸν καὶ νεικεῖων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
 Ἀντίλοχ', οὐτίς σείο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος!
 440 Ἐρῶ· ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνυσθαι Ἀχαιοί.

- Ἄλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὥς ἄτερ ὄρκου οἶση ἄεθλον.
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλετο, φώνησέν τε·
 Μῆ μοι ἐρύκεσθον, μῆδ' ἕστατον ἀχνυμένῳ κῆρ.
 Φθθήσονται τοῦτοισι πόδες καὶ γούνα κυμῶντα,
 445 Ἴι ὑμῖν· ἄρφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 Μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφισιν ἄγχι γέγοντο.
 Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 Ἴππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 450 Πρῶτος δ' Ἰδομενεύς, Κρητῶν ἀγός, ἐφράσαθ' Ἴππους·
 Ἰστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 Τοιοῦ δ', ἀνευθεν ἰόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 Ἐγὼν· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπία προῦχοντα,
 Ὅς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοῖνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἥντε μῆνη.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ω φίλοι, Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
 Οἷος ἐγὼν ἵππους ἀνγάζομαι, ἥε καὶ ὑμεῖς;
 Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι,
 460 Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ
 Ἐβλαβὲν ἐν πεδίῳ, αἱ κείνῳ γε φέρτεραι ἦσαν.
 Ἴτιοι γὰρ τὰς πρῶτα ἶδον περὶ τέρμα βαλούσας,
 Νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν· πάντα δέ μοι ὅσσε
 Τρωϊκὸν ἅμ πεδῖον παπταίνετον εἰσορόωντι.
 465 Ἡὲ τὸν ἡνίοχον φύγον ἦνία, οὐδὲ δυνάσθῃ
 Εὐ σχεθίειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἔλξας·
 Ἐνθα μιν ἐκπεσεῖν οἴω, σὺν θ' ἄρματα ἄξαι·
 Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
 Ἄλλὰ ἴδισθε καὶ ὑμμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε
 470 Εὐ διαγιγνώσκω· δοκίει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
 Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
 Τυδείος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.
 Τὸν δ' αἰσχροῦς ἐνένισπεν Οἴληος ταχύς Αἴας·
 Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἀνευθεν
 475 Ἴπποι αἰρωσίποδες πολλῶς πεδίῳ διένται.
 Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσούτον,
 Οὔτε τοι δῴτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὅσσε·
 Ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδὲ τί σε χρὴ
 Λαβραγόρην ἔμμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
 480 Ἴπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἱ τοπάρος περ,
 Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκεν.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγός ἀντίον ἠῦδα·
 Δίαν, νείκει ἄριστε, κακοφραδὲς! ἄλλα τε πάντα

- Δεύεαι Ἀργείων· ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηγής.
 485 Δεῦρό νυν, ἣ τρίποδος περιδωόμεθον ἠὲ λέβητος·
 Ἱστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
 Ὅπποτέραι προῦθ' ἵπποι· ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
 Ὡς ἔφατ'· ὤρυντο δ' αὐτίκ' Οἴληος ταχὺς Δίας,
 Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαί ἐπέεσσιν.
 490 Καὶ νῦ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
 Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν,
 Λίαν, Ἰδομενεὺ τε, κακοῖς· ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικεν.
 Καὶ δ' ἄλλω νεμεσάτον, ὅτις τοιαυτὰ γε ῥέζοι.
 495 Ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράμισθε
 Ἴππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
 Ἐνθάδ' ἐλεύσονται· τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
 Ἴππους Ἀργείων, οἱ δεῦτεροι, οἱ τε πάροισιν.
 Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθε διώκων,
 500 Μᾶστι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι
 Τῷσ' αἰερέσθην ῥίμῃα πρήσσοντε κέλευθον.
 Αἰεὶ δ' ἠνίοχον κονίης ῥαθαμίγγες ἔβαλλον·
 Ἀρματα δέ, χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 Ἴπποις ὠκυπόδεσιν ἐπέτρεχον· οὐδὲ τι πολλή
 505 Γίγνεται ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν
 Ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
 Στῇ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκιεν ἰδρῶς
 Ἴππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χυμᾶζε.
 Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανώωντος,
 510 Κλίνει δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδὲ μᾶτησεν
 Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἕεθλον·
 Δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθέμοισι γυναιῖκα,
 Καὶ τρίποδ' οἰώεντα φέρειν· ὃ δ' ἔλθεν ὑφ' ἵππους.
 Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῆος ἤλασεν ἵππους,
 515 Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον·
 Ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκείας ἵππους.
 Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφλιστᾷται, ὅς ῥά τ' ἄνακτα
 Ἐλκῆσιν πεδίοιο τιτανόμενος σὺν ὄχλοι·
 Τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 Οὐραῖαι· ὃ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδὲ τι πολλή
 Χῶρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος·
 Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 Λέιπετ'· ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λείλειπτο,
 Ἀλλὰ μιν αἶψα κίχυνεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἧν
 525 Ἴππου τῆς Ἀγαμέμνονέης, καλλίτριχος Αἰΐθης.
 Εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισιν,

- Τὸ κέν μιν παρέλασσ'· οὐδ' ἀμφήριστον ἔθικεν.
 Ἀντάρ Μοριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος,
 Δείπει' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν·
 830 Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
 ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνόμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.
 Τίος δ' Ἀδμήτῳ πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
 ἔλκων ἄρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
 Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 835 Στάς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·
 Λοῖστος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους·
 Ἄλλ' ἄγε δὴ οἱ δῶμεν αἰθλον, ὥς ἐπιεικές,
 Δειντέρ· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδείδος υἱός.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν.
 840 Καὶ νῦν κέ οἱ πόρην ἵππον — ἐπήνησαν γάρ Ἀχαιοί —
 Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
 Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἡμεῖψαι ἀναστάς·
 Ὡς Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι, αἶ κε τελέσσης
 Τοῦτο ἔπος· μέλλεις γάρ ἀφαιρήσεσθαι αἰθλον,
 845 Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβειν ἄρματα καὶ ταχέ' ἵππων,
 Αὐτὸς τ' ἐσθλὸς εἰν· ἄλλ' ὥφειλεν ἀθανάτοισιν
 Εὐχέσθαι· τό κεν οὔτι πανίστατος ἦλθε διώκων.
 Εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 850 Καὶ πρόβατ', εἰσὶ δέ τοι θμῶν καὶ μώνυχες ἵπποι·
 Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον αἰθλον,
 Ἥδ' καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 Τῇν δ' ἐγὼ οὐ δῶσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω,
 Ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.
 855 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος·
 Καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέσω.
 860 Δῶσω οἱ θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 Χάλκεον, ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 Ἀμφιδεδίνηται· πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
 Ἡ ῥα, καὶ αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ,
 Οἰσέμεναι κλισίῃθιν· ὁ δ' ὤχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.
 865 [Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἔδεξατο χαίρων.]
 Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀγείων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμωτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 Χερσὶ σκηπτρον ἔθηκε, σιωπήσας τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετ' ἑὺδ' ἰσόθεος φῶς·

- 570 Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας!
 Ἥσυχνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάβας δέ μοι ἵππους,
 τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
 Ἄλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες,
 Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσσετε, μὴδ' ἐπ' ἀρωγῇ
 575 Μήποτέ τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βηισάμενος Μενέλαος,
 Οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
 Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
 Εἰ δ', ἄγ', ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
 580 Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεὶς γὰρ ἔσται.
 Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, Διοτρεφές, ἢ θέμις ἐστίν,
 Στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἱμάσθλην
 Χερσὶν ἔχων βαδινὴν, ἥπερ τοπρόσθεν ἔλαντες,
 Ἴππων ἀψάμενος, γαιήοχον ἔννοσίγαιον
 585 Ὀμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλφ' ἄρμα πεδῆσαι.
 Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἤνδα·
 Ἀναχο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεωτερός εἰμι
 Σείο, ἄραξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἄρειων.
 Οἴσθ' ὅλῳι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν·
 590 Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτή δέ τε μῆτις.
 Τῷ τοι ἐπιλήϊω κραδίη· ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
 Δώσω, τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
 Μείζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
 Βουλοίμην, ἣ σολγε, Διοτρεφές, ἥματα πάντα
 595 Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἄλιτρος.
 Ἥ δ' αὖ, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νίστορος υἱὸς
 Ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς
 Ἰάνθη, ὥς τε περὶ σταχύεσσιν ἔεργη
 Ἀήτιον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 Ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτός,
 Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀσάφρων
 Ἥσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεότης.
 605 Δεύτερον αὖτ' ὑλέασθαι ἀμείνονας ἡπεροπεύειν.
 Οὐ γάρ κεν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν·
 Ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἐπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
 Σὸς τε πατήρ ἄγαθὸς καὶ ἀδελφεός, εἶνεκ' ἐμεῖο·
 Τῷ τοι λισσομένῃ ἐπιπέσομαι, ἡδὲ καὶ ἵππον
 610 Δώσω, ἐμὴν περ ἑοῦσαν· ἵνα γνῶωσι καὶ οἶδε,
 Ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίλατος καὶ ἀπηγής.
 Ἥ δ' αὖ, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρεφ

- Ἴππον ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λίσσῃθ' ἔλε παμφανόωντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύω χρυσοῖο τάλαντα,
 615 Τέτατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτιον δ' ὑπελείπει' ἄεθλον,
 Ἀμφίθεος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς·
 Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 Ὀψει ἐν Ἀργείοισι· δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 Αὐτως· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 Οὐδὲ τ' ἀκοντιστὺν ἐσθύσει, οὐδὲ πόδεσσιν
 Θεύσει· ἥδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
 625 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
 Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἐτι χεῖρες
 Ὀμῶν ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφρά.
 Εἴθ' ὥς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
 630 Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκία θάπτον Ἑπειοὶ
 Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθρεσαν βασιλῆος ἄεθλα·
 Ἐνθ' οὕτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὐτ' ἄρ' Ἑπειῶν,
 Οὐτ' αὐτῶν Πυλίων, οὐτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
 Πύξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἴλιος υἱόν·
 635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώιον, ὅς μοι ἀνέστη·
 Ἰφικλον δὲ πόδεσσι παρὶδραμον, ἐσθλὸν ἰόντα·
 Δουρὶ δ' ὑπερίβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
 Οἷοισιν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
 Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
 640 Οὔνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφει λείπει' ἄεθλα.
 Οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
 Ἐμπεδον ἡνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κίλευεν.
 Ὡς πότε ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
 Ἔργων τοιούτων· ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραϊ λυγρῷ
 645 Πείθεσθαι, τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἠρώεσσιν.
 Ἄλλ' ἔθι, καὶ σὸν ἐταῖρον ἄεθλοισι πτερεῖζε.
 Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόσφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ,
 Ὡς μεν αἰεὶ μέμνησαι ἐνθέος, οὐδὲ σε λήθω
 Τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τιμηῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
 650 Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.
 Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
 Ῥχεῖ, ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδης.
 Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλγαινεῆς διῆκεν ἄεθλα
 Ἥμιονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
 655 Ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥ τ' ἀγλίστη διαμύσασθαι·

- Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Αἰρεῖδῃ τε καὶ ἄλλοι ἐυκνήμιδες Ἀχαιοί,
 ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω
 660 Πυξὶ μάλ' ἀνασχομένῳ πεπληγμένῳ. ὧ δέ κ' Ἀπόλλων
 Δῶν καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 Ἡμίλνον ταλαεργὸν ἄγων κλισίῃνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἶσται ἀμφικύπελλον.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἧς τε μέγας τε,
 665 Εἰδῶς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός·
 Ἄφατο δ' ἡμίονου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·
 Ἄσσον ἔτω, ὅστις δέπας οἶσται ἀμφικύπελλον·
 Ἡμίλνον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 Πυγμαχίην κήσαντ'· ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀρίστος.
 670 Ἥ οὐχ ἄλλης, ὅτι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἔν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 Ἴδτε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 Ἀντικρὺ χροά τε ῥήξω, σύν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὐθι μενόντων
 675 Οἱ κέ μιν ἐξολοσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,
 Μηκιστέος υἱὸς Ταλαϊονίδας ἄνακτος,
 Ὃς ποτε Θήβαςδ' ἤλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο
 680 Ἐς τάφον· ἐνθα δὲ πάντας ἐνίκα Καδμείωνας.
 Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
 Θαρσύνων ἔπεισιν, μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
 Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
 Δωκεν ἱμάντας ἐυμήτους βοῶς ἀργαύλοιο.
 685 Τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα·
 Ἄντα δ' ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἅμφω,
 Σύν ῥ' ἔπεισον, σὺν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμυχθεν.
 Δεινὸς δὲ χρομάδος γενῦνιν γένετ', ἔρρεες δ' ἰδρῶς
 Πάντοθεν ἐκ μελέων· ἐπὶ δ' ὦρνυτο δῖος Ἐπειός,
 690 Κόψε δὲ παπτήνῃαντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἔσθήκειν· αὐτοῦ γάρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φορκὸς Βορέῳ ἀναπάλλεται ἰχθὺς
 θῖν' ἐν φυκίοεντι, μέγα δέ ἑ κῦμα κάλυψεν·
 Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτ'· αὐτὰρ μεγάρθυμος Ἐπειός
 695 Χερσὶ λαβῶν ὦρθωσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 Οἱ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν,
 Αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βύλλονθ' ἐτέρωσε·
 Καδ' δ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες·

- Ἄντοί δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.
 700 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 Τῷ μὲν νικῆσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 Τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῶν Ἀχαιοί·
 Ἄνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναῖκ' ἐς μέσσον ἔθηκεν,
 705 Πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τίον δὲ ἐτεσσαράβοιον.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὀρυσθ', οἱ καὶ τοῦτον αἰέθλου πειρήσεσθον!
 "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 "Ὁδυσσεύς πολὺμητις ἀνίστατο, κέρδεια εἰδώς.
 710 Ζωσασμένω δ' ἄρα τῷγε βῆτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 Ἀγκάς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῆσιν·
 "Ὡς ὅτ' ἀμείβοντες, τοῖς τε κλυτὸς ἦραρα τέκτων,
 Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλείνων.
 Τυτρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασυαῖαν ἀπὸ χειρῶν,
 715 Ἐλκόμενα στιρεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
 Ἄμυται φοινικύεσσαι ἀνέδραμον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 Νίκης ἱεῖσθην, τρίποδος περὶ ποιητοῖο.
 Οὐτ' Ὀδυσσεύς δύνατο σφῆλαι, οὐδὲ τε πιλάσσαι,
 720 Οὔτ' Αἴας δύνατο, κρατερῇ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνιάζον ἑκκνήμιδας Ἀχαιούς,
 Ἀῆ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 Διογενὲς Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 "Ἢ ἔμ' ἀνάειρ, ἥ ἐγὼ σέ· τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
 725 "Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε· δόλον δ' οὐ λήθεται Ὀδυσσεύς,
 Κόψ' ὀπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 Καδ δ' ἔβαλ' ἐξοπλίσω· ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεύς
 Κάππεσι· λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδὲ τ' αἶρεν·
 Ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
 Πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κοινή.
 Καὶ νῦ κε τοτρίτον αὐτὶς ἀνάϊξαντ' ἐπάλαιον,
 Εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκεν·
 735 Μηκέτ' ἐρεΐδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν·
 Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν· αἰθλία δ' ἴσ' ἀνελόντες
 Ἐρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύοισιν Ἀχαιοί.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἡδ' ἐπίθοντο,
 Καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κοινήν, δύσαντο χιτῶνας.
 740 Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
 Ἀργύρεον κρητῆρα, τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα

- Χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Πολλόν· ἐπεὶ Σιδόντες πολυδαίδαλοι εὐ ἤσκησαν,
 Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἡεροιείδα πόντον,
 745 Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
 Τίος δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὤνον ἔδωκεν
 Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὖνῃος.
 Καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν αἰέθλιον οὐ ἐτάριοιο,
 "Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·"
 750 Δευτέρῳ αὖ βούν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
 Ἥμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθηΐ' ἔθηκεν.
 Στῆ δ' ὄρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὅρνυσθ', οἳ καὶ τούτου αἰέθλου περὶρήσεσθε!
 "Ὡς ἔφατ'· ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Οἴλῃος ταχὺς Αἴας,
 755 Ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νίστορος υἱός,
 Ἀντίλοχος· ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
 [Στὰν δὲ μεταστοιχεί· σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.]
 Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος· ὥκα δ' ἔπειτα
 Ἐκφερ' Οἰλιάδης· ἐπὶ δ' ὤρνυτο διὸς Ὀδυσσεὺς
 760 Ἀχχὶ μάλ'· ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς εὖζῳνέοιο
 Στῆθεὸς ἐστι κανών, ὄντ' εὐ μάλα χερσὶ ταχύσση,
 Πηρίον ἐξέλκουσα πυρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
 Στῆθεος· ὥς Ὀδυσσεὺς θέεν ἰγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἰχνη τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·
 765 Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χεῖ' αὐτμένα διὸς Ὀδυσσεὺς,
 Αἰεὶ ῥίμφα θέων· ἴσχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
 Νίκης ἱεμένῳ, μύλα δὲ σπένδοντι κέλευον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
 Εὐχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·
 770 Κλυθι, θεῖά, ἀγαθὴ μοι ἐπὶ ῥόθοις ἔλθῃ ποδοῖν!
 "Ὡς ἔφατ'· εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθεν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι αἰέθλον,
 "Ὡς Αἴας μὲν ὄλισθε θέων — βλάβειν γὰρ Ἀθήνη —
 775 Τῇ ῥα βῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἱριμύκων,
 Οὐδ' ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 Ἐν δ' ὄνθου βοείου πλητο στόμα τε ζῆνός τε.
 Κρητὴρ αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας διὸς Ὀδυσσεὺς,
 "Ὡς ἔλθῃ φθάμενος· ὁ δὲ βούν ἔλε παῖδιμος Αἴας.
 780 Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραυλοῖο,
 "Ὀνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 "Ὡ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὸς πόδας, ἦ το πάρος περ,
 Μήτηρ ὥς, Ὀδυσεῖ παρίσταται, ἡδ' ἐπιρῃγεί.
 "Ὡς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν·

- 785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Εἰδούσιν ὅμμι' ἐρέω πᾶσιν, φίλοι, ὥς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων·
Ἰσμογέροντα δὲ μὴ φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλεΐωνα.
Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
795 Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἴνος,
Ἀλλὰ τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὡς· εἰπὼν ἐν χειρὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκε ὑγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
800 Τεύχεα Σαρπηδόντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήνυρα.
Στῆ δ' ὄρθος, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κείμευμεν, ὥπερ ἀρίστω,
Τεύχεα ἰσσαμένω, ταμεισίχροα χαλκὸν ἱόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
805 Ὅπποτέρος κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροᾶ καλόν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδύων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα·
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλόν, Θρηῖκιον, τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπήνυρον.
Τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνῆτα ταῦτα φερέσθων·
810 Καὶ σφιν δαίτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας Τηλαμῶνιος Αἴας,
Ἄνδ' ἄρα Τυδείδης ὦρτο, κρατερός Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μίσσον ἀμφοτέρω συνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
815 Δεινὸν δειροκίμῳ· θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρμήθησαν.
Ἐνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἷσθη
Νύξ', οὐδὲ χροῖ' ἴκανεν· ἔρυστο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ.
820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκικῇ.
Καὶ τότε δὴ ῥ' Αἴαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοί,
Πανσαμένους ἐκέλευσαν αἰθλία ἴσ' ἀνελίσθαι.
Αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρωες.
825 Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι.
Αὐτὰρ Πηλεΐδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὅν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἥλεκτωνος·

- Ἄλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρχης διὸς Ἀχιλλεύς,
 Τὸν δ' ἄγει· ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσιν.
 830 Στῇ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
 Ὅρνυσθ'· οἱ καὶ τούτου αἰέθλου πειρήσεσθε!
 Εἴ-οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
 Ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
 Χρωόμενος· οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενος γε σιδήρου
 835 Ποιμήν, οὐδ' ἀροτὴρ εἰς' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρῆξει.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόλες,
 Ἄν δὲ Λεοντήος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,
 Ἄν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ διὸς Ἐπειός.
 Ἐξείλθ' δ' ἴσταντο· σόλον δ' ἔλε διὸς Ἐπειός,
 840 Ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
 Δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντιεύς ὄξος Ἀρης·
 Τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
 [Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σόλον εἴλε μενεπτόλεμος Πολυπόλες,
 845 Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαῦροπα βουκόλος ἀνήρ·
 Ἦ δὲ θ' ἔλισσιν μὲν πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαιάς·
 Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε· τοὶ δ' ἐβόησαν.
 Ἀνστάντες δ' ἔταροι Πολυποίταο κράτεροιο
 Νῆας ἐπὶ γλαφυράς ἔφερον βασιλῆος αἰέθλου.
 850 Αὐτὰρ ὁ τοξευτῆσι τίθει ἰόεντα σιδήρον,
 Καὶ δ' ἐτίθει δίκαι μὲν πελέκας, δίκαι δ' ἡμιπέλεκκα·
 Ἰστόν δ' ἔστησεν νηὸς κυανοπρώροιο
 Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοις· ἐκ δὲ τρήρωνα πῆλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει
 855 Τοξεύειν. ὃς μὲν κε βάλῃ τρήρωνα πῆλειαν,
 Πάντας ἀειράμενος πελέκας, οἰκόνδε φερέσθω·
 Ὃς δὲ κε μηρίνθοιο τύχῃ, ὄρνιθος ἀμαρτιῶν —
 Ἦσων γάρ δὴ κείνος — ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος,
 860 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, Θεράπων ἐὺς Ἰδομενῆος.
 Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκῆρεϊ πύλλον ἐλόντες·
 Τεύκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὸν
 Ἦκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
 Ἀρῶν πρωτογόνων ῥέζειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
 865 Ὅρνιθος μὲν ἄμαρτε· μέγῃ γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων·
 Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πῦρ πόδα, τῇ δεῖδε· ὄρνις·
 Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς οἰστός.
 Ἦ μὲν ἔπειτ' ἦϊξε πρὸς οὐρανόν, ἣ δὲ παρείθῃ
 Μήρινθος ποτὶ γαῖαν· αὐτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί.
 870 Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς

- Τόξον· ἀτὰρ δὴ δίστον ἔχεν πάλαι, ὥς ἔθυνεν.
 Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἐκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
 Ἄρῶν πρωτογούων φέξειν κλειτὴν ἱκατόμβην.
 Ἔπει δ' ὑπὸ νεφέων εἶδε τρήρωνα πύλειαν·
 875 Τῇ δ' ὄγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βύλε μίσσῃν·
 Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος· τὸ μὲν ἄψ ἐπὶ γαίῃ
 Πρόσθεν Μηριόναο πάγῃ ποδός· αὐτὰρ ἡ ὄρνις
 Ἰστωῖ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
 Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν, σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λιασθεν.
 880 Ὡκύς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πιάτο, τῇλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
 Κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηεύντο τε, θάμβησάν τε.
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειψεν,
 Τειῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.
 Αὐτὰρ Πηλεΐδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
 885 Καὶ δὲ λίσβῃτ' ἄπυρον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα
 Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων· καὶ δ' ἤμονες ἄνδρες ἀνίσταν·
 Ἄν μιν ἄρ' Ἀτρεΐδης εὐρυκρεΐων Ἀγαμέμνων,
 Ἄν δ' ἄρα Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἰδομενῆος.
 Τῷσι δὲ καὶ μετέειπε ποδάρχης Δίος Ἀχιλλεύς·
 890 Ἀτρεΐδῃ· ἴδμεν γάρ, ὅσον προβέβηκας ἀπάντων,
 Ἴδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἡμασιν ἐπλευ ἄριστος·
 Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' αἰεθλον ἔχων κοίλας ἐπὶ νῆας
 Ἔρχην, ἀτὰρ δόρυ Μηριόνη ἥρωϊ πόρῳμεν,
 Εἰ σύ γε σὼ θυμῷ ἐθέλοις· κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
 895 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσιν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 Δῶκε δὲ Μηριόνη δόρυ χάλκεον· αὐτὰρ ὄγ' ἦρως
 Τριφυλίῳ κήρυκε δίδου πτοινάλλει· αἰεθλον.

Ι Δ Ι Δ Δ Ο Σ Ω.

Ludis peractis, cœnæ somnoque se dant Achivi; Achilles noctem insomnem ducit, maneque Hectorem curru religatum circa tumulum Patrocli raptat (1-18). Eam contumeliam, plures per dies repetitam, inter deos, partim dolentes, partim lætantes, miseratus Apollo, qui corpus adhuc integrum servabat, graviter conqueritur (19-54). Itaque Jupiter per Thetidem, ab Iride arcessitam, imperat Achilli, ut ab sævitiâ desistat, et corpus redimentibus tradere ne recuset; simul ejusdem mandatu Iris cohortatur Priamum, ut oblato redemptionis pretio filium recipiat (55-186). Geruntur hæc duodecimo post mortem Hectoris die, quo Priamus sub noctem, Hecubâ et cæteris omnibus remotis, qui iter morarentur, pretiosa dona colligit, hisque currum onerari, ab Idæo præcone ducendum, sibi alium parari jubet (187-282); tum libatione factâ, et dextro omine accepto, iter ingreditur (283-330). Ei Jovis missu occurrit Mercurius, a quo per sôpitos vigiles ad tabernaculum heroïs deducitur (331-467). Achilles, a rege supplice facile exoratus, pretium redemptionis acceperit, corpus ei lotum et vestibus involutum restituit, undecim dies induciarum ad sepulturam concedit, cœnæque adhibitum honestissime dormitum dimittit (468-676). Primâ luce postridie, Mercurio duce, Priamus ad urbem refert corpus, cujus visendi causâ obviam effusi Trojani lamentantur; mox in aulâ positum, præter conductos cantores, plorant Andromache, Hecuba, Helena (677-776). Exstructo deinde rogo, celebratur funus cum epulo (777-804).

Ἑκτορος λύτρα.

Αὐτο δ' ἄγων, λαοὶ δὲ θοᾶς ἐπὶ νῆας ἔκαστοι
 ἔσχιδναντ' ἵεναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 Ἕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 Κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
 ἤϊρε πανδαμάτωρ· ἄλλ' ἐστρέφετ' ἐνθα καὶ ἐνθα,

- Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε καὶ μένος ἦν·
 Ἥδ' ὅποσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθειν ἄλγεα,
 Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
 Τῶν μιμησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν,
 10 Ἄλλοι' ἐπὶ πλευρᾷ κατακείμενος ἄλλοι τε δ' αὐτὰ
 Ἕπτιος, ἄλλοι δὲ πρηγῆς· τότε δ' ὄρθῳς ἀναστὰς
 Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός· οὐδέ μιν Ἰῶς
 Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ ἅλα τ' ἡϊόνας τε.
 Ἄλλ' οὐ' ἐπεὶ ζεύξεien ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 15 Ἐκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
 Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο Θανόντος,
 Αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο· τόνδε δ' ἔασκεν
 Ἐν κόνῃ ἐκτανύσας προπηγνέα· τοιοῦτο δ' Ἀπόλλων
 Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῦ, φῶτ' ἐλαίρων,
 20 Καὶ τεθνηότα περ· περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτεν
 Χρυσεῖη, ἵνα μὴ μιν ἀποδρῦφοι ἑλκυστάζων.
 Ὡς ὁ μὲν Ἐκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.
 Τὸν δ' ἐλαιορέσκον μάκαρες θεοὶ εἰς υρόωντες,
 Κλείπει δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργεϊφόντην.
 25 Ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐγνῶσαν, οὐδέ ποθ' Ἥρη,
 Οὐδέ Ποσειδάων', οὐδέ γλαυκῶπιδι κοῦρη·
 Ἄλλ' ἔχον, ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο Ἥλιος ἱρή,
 Καὶ Πριάμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' αἴτης·
 Ὅς νείκεσσε θεάς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο,
 30 Τὴν δ' ἤνῃσ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοιοῦτο δυωδεκάτη γένετ' ἡώς,
 Καὶ τότε ἄρ' ὑθανάτοισι μετηύδα Φυῖβος Ἀπόλλων·
 Σχέτλιοι ἔστε, θεοί, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν
 Ἐκτωρ μῆρ' ἔκκε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;
 35 Τὸν νῦν οὐκ ἔιλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι,
 Ἥ τ' ἄλόχῳ ἰδίειν καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ φ',
 Καὶ πατέρι Πριάμῳ λαοῖσι τε· τοὶ κέ μιν ὦκα
 Ἐν πυρὶ κῆαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρειά κτερίσαιεν.
 Ἄλλ' ὁλοῶ Ἀχιλῆϊ, θεοί, βούλεισθ' ἐπαρτήγειν,
 40 Ἥ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
 Ἰναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι· λέων δ' ὥς, ἄγρια οἶδεν,
 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
 Εἵξας, εἰς' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἵνα δαῖτα λάβῃσιν·
 Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ὑπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδώς
 45 Ἰγνύεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεταί, ἦ δ' ὀνίγησιν.
 Μίλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
 Ἥ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἦ δὲ καὶ νῖον·
 Ἄλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ οδυράμενος μεθέηκεν.

- Τλητὸν γάρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
 60 Ἀυτὰρ ὄγ' ἔκτορα διόν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήνρα,
 ἱππων ἐξίπτων, περὶ σῆμ' ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει· οὐ μὲν οἱ τόγε κάλλιον, οὐδὲ τ' ἄμεινον·
 Μὴ ἀγαθῶ περ ἐόντι νημεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
 Κωφὴν γάρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.
 65 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλετος Ἥρη·
 Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἵππος, Ἀργυρότοξε,
 Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλλῆϊ καὶ ἔκτορι θήσετε τιμὴν.
 Ἐκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θῆσατο μαζόν·
 Ἀυτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ
 70 Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν,
 Πηλεΐ, ὅς περὶ κῆρι φίλος γένει' ἀθανάτοισιν·
 Πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοί, γάμου· ἐν δὲ σὺ τοῖσιν
 Δαίνυ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', αἰὲν ἄπιστε!
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 65 Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἰπποκύνδμαινε θεοῖσιν.
 Οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μὴ' ἔσσεται· ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
 Φίλατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἱ ἐν Ἰλῷ εἰσιν·
 Ὡς γὰρ ἔμοιγ'· ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
 Οὐ γάρ μοι ποτε βωμός ἐδένετο δαιτός ἔτιης,
 70 Λοιβῆς τε κνύσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
 Ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν — οὐδὲ πῃ ἔστιν
 Αἰθήρη Ἀχιλλῆος — θρασὺν ἔκτορα· ἡ γὰρ οἱ αἰεὶ
 Μήτηρ παρμεμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμαρ.
 Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσπον ἐμείο,
 75 Ὅφρα τί οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεύς
 Δώρων ἐκ Πριάμοιο λίσσῃ, ἀπὸ θ' ἔκτορα λύσῃ.
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀιλλόποπος ἀγγελέουσα.
 Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἰμβρου παιπαλοέσσης
 Ἐνθορες μέλανι πόντῳ· ἐπειστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 Ἢ δὲ, μολυβδαίνῃ ἱκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 Ἦτε καὶ ἀργυύλοιο βοῶς κέρας ἐμβεβαυῖα,
 Ἐρχεται ὠμωστήσιν ἐπ' ἰχθύσι Κῆρα φέρουσα.
 Εἴρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῶι Θέτιν, ἀμφὶ δὲ τ' ἄλλα
 Εἴαθ' ὀμηγερέες αἶλαι θεαί· ἡ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 Κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀνύμονος, ὅς οἱ ἔμελλεν
 Φθίσασθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι, τηλόθι πάτρης.
 Ἀλχοῦ δ' ἰσταμένη προσέφη πέδῃς ὠκεία Ἴρις·
 Ὅρσο, Θέτι, καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 Τίπτε με κῆνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
 Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν, ἔχω δ' ἄχε' ἀκριτα θυμῷ.

- Εἰμι μὲν· οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπῃ.
 Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμμ' ἔλε διὰ θεῶων
 Κυνάεον, τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθρος.
 90 Βῆ δ' ἰέναι, πρόσθεν δὲ ποδὴν ἔμενος ὠκέα Ἴρις
 ἤγειτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.
 Ἀκτὴν δ' εἰσαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν αἰχμήτην·
 Εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
 Εἶαθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἔόντες.
 100 Ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἷξε δ' Ἀθήνη.
 Ἦρῃ δὲ χρύσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκεν,
 Καὶ ῥ' εὐφρην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὥρεξε πιοῦσα.
 Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἥλυθες Οὐλύμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,
 105 Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσὶν· οἶδα καὶ αὐτός·
 Ἀλλὰ καὶ ὥς ἐρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
 Ἐννήμαρ δὴ νείκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν
 Ἐκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῇ πτολιπόρθῳ·
 Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἔυσκοπον Ἀργεϊφόντην·
 110 Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῇ προτιάπτω,
 Αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τεινὴ μετόπισθε φυλάσσω.
 Αἴψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθε, καὶ νῆϊ σὴ ἐπίτειλον.
 Σχύεσθαι οἱ εἰπέ θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔσοχα πάντων
 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
 115 Ἐκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
 Αἶ κέν πως ἐμέ τε δαίση, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴριν ἐφῆσω,
 Λύσασθαι φίλον νῖόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλῇ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνῃ.
 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἶψα.
 Ἦεν δ' ἐς κλισίην οὐ νείος· ἔνθ' ἄρα τόγγε
 Εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 Ἐσσυμένως ἐπίνοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον·
 125 Τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
 Ἦ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ·
 Χειρὶ τὲ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τέκνον ἐμόν, τίό μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχέων
 Σὴν ἔδαι κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι σίτου.
 130 Οὔτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃτι
 Μίσγεσθ'· οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη
 Ἀγχι παρίστηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κρηταῖή·
 Ἀλλ' ἐμέθεν ζῆνες ὦκα, Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι.
 Σχύεσθαι σοὶ φησι θεοῦς, ἐὲ δ' ἔσοχα πάντως

- 135 Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ λύσον, νεκροῖο δὲ δεῖξαι ἄπεινα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκίς Ἀχιλλεύς·
 Τῇ δ' εἶπ' ὅς ἔπεινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνείγει.
 Ὡς οἶγ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ νιός
 Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
 Ἴριον δ' ὠτρυνε Κρονίδης εἰς Ἴλιον ἱήν·
 Βύσак' ἱθι, Ἴρι ταχέϊα, λιποῦς' ἔδος Οὐλύμπιοιο,
 145 Ἀγγελίον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
 Λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.
 Κήρυξ τίς οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνῃ
 150 Ἡμιόνους καὶ ἅμαξιν εὐτροχον, ἥδὲ καὶ αὐτίς
 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε διὼς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί οἱ θάνατος μελίτω φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβος·
 Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὑπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 Ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλεῖ πελάσση.
 155 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἐκείτω πεφιδίησεται ἀνδρός.
 Ὡς ἔφατ'· ὥρτο δὲ Ἴρις ἀέλλοπος ἀγγελεύουσα.
 160 Ἦξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπίην τε γόον τε.
 Παῖδες μὲν πατέρ' ἅμφι καθήμενοι ἐνδοθὲν αὐλήε,
 Δάκρυσιν εἵματ' ἔφουρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραίος
 Ἐντυπὺς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἅμφι δὲ πολλῇ
 Κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αἰχένι τοιοῦτο γέροντος,
 165 Τὴν ῥα κυλινδούμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσιν.
 Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νοοὶ ὠδύροτο,
 Τῶν μιμησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ
 Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 Στῆ δὲ παρὰ Πριάμον Διὸς ἄγγελος, ἥδὲ προσνύδα,
 170 Τυτθὸν φθεγξαμένη· τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυνί·
 Θάρσει, Διοδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδὲ τι τάρβει·
 Οὐ μὲν γὰρ τοι ἰγὼ κακὸν ὄσσομένη τοδ' ἱκίανω,
 Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσιν· Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 Ὅς σευ, ἀνενθὶν ἔων, μέγα κίδεται ἡδ' ἐλαιοίρει.
 175 Λύσασθαι σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἔκτορα διον,
 Δῶρα δ' Ἀχιλλεῖ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη,
 Οἶον, μηδὲ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνὴρ.

- Κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὃς κ' ἰθύνει
 Ἴημιόνους καὶ ἄμαξαν εὐτροχον, ἥδ' ἐκαὶ αὐτίς
 80 Νεκρὸν ἄγοι προτὶ αὐτῷ, τὸν ἔκτανε Διὸς Ἀχιλλεύς.
 Μηδὲ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδὲ τί τάρβος·
 Τυτὸς γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 Ὃς σ' ἄξει, εἰὼς κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πειάσση.
 Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 85 Οὐτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίως ἱκέτω πεφιδήσεται ἀνδρός.
 Ἢ μὲν ἄρ' ὥς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκεία Ἴρις.
 Αὐτὰρ ὃγ' ὕπας ἄμαξαν εὐτροχον ἡμιονεῖην
 190 Ὀπλίῃσιν ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήετο κηώνετα,
 Κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 Ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλίσσατο, φώνησέν τε·
 Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν,
 195 Ἀνύσσθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 Δῶρα δ' Ἀχιλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἱήνη.
 Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπέ, τί τοι φρεσὶν εἵδεται ἔναι;
 Αἰνῶς γάρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνάγει,
 Κεῖσ' ἔναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
 200 Ὡς φάτο· κώκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμείβετο μύθε·
 Ὡ μοι, πῇ δὴ τοι φρένες οἴχονθ', ἧς τοπῆρος περ
 Ἑκλ' ἐπ' ἀνθρώπους ξείνους, ἡδ' οἷσιν ἀνάσσεις;
 Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 205 Τείας ἐξενάριξε! σιδήρεϊόν νύ τοι ἦτορ.
 Εἰ γάρ σ' αἰρήσει καὶ ἐξόψεται ὀφθαλμοῖσιν
 Ὀμηστής καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὐ σ' ἐλεήσει,
 Οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθέν
 Ἴημενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὥς ποθὶ Μοῖρα κραταίῃ
 210 Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτῇ,
 Ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἔων ἀπάνευθε τοκῆων,
 Ἄνδρ' ἐπὶ πάρα κρατερῷ, τοῦ ἔργῳ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
 Ἐσθόμεναι προσφύσα· τότ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο
 Παιδὸς ἐμοῦ! ἐπεὶ οὐδ' ἐκακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 Ἀλλὰ πρό Τρωῶν καὶ Τρωάδων βαθυκόλπων
 Ἑσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς.
 Τῇ δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πηλεΐδης θειοειδής·
 Μῆ μ' ἐθέλοντ' ἔναι κατερούκα, μηδὲ μοι αὐτῇ
 Ὅρις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πῆλεν· οὐδέ με πείσεις.
 220 Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,

- Ἡ οἱ μάντιές εἰσι, θυσσάκοι, ἧ ἱερῆες,
 Ψεῦδός κεν φαίμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μάλλον·
 Νῦν δ' — αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἐξίδρακον ἄντην —
 Εἰμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 238 Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
 Βούλομαι· αὐτίκα γὰρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀγκὰς ἔλόντ' ἐμὸν νιόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἶην.
 Ἢ, καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέωγεν.
 Ἔνθεν δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 240 Δώδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαῖνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 Τόσσα δὲ φάρεα καλά, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 Χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα·
 Ἐκ δὲ δύο αἰθώνας τρίποδας, πύσυρας δὲ λείβητας,
 Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,
 248 Ἐξείηεν ἐλθόντι, μέγα κτεράς· οὐδὲ νυ τοῦπερ
 Φείσας ἐνὶ μεγάροισι γέρον· πέρι δ' ἥθελε θυμῷ
 Λύσασθαι φίλον νιόν. ὃ δὲ Τρῶας μὲν ἅπαντας
 Διθούσης ἀπέρχεν, ἔπεσσαν αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
 Ἐφύετε, λωβητῆρες, ἐλεγχέες! εἴ νυ καὶ ὑμῖν
 240 Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσונτες;
 Ἡ οὐνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν,
 Παιδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὅμμες!
 Ῥῆϊτεροι γὰρ μάλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
 Κεῖνον τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! αὐτὰρ ἔγωγε,
 248 Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
 Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαλὴν δόμον Αἰδὸς εἶσω.
 Ἢ, καὶ σκηπανίῳ διέπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
 Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἷάσιν οἷσιν ὁμόκλα,
 Νεικεῖων Ἑλενὸν τε Πάριν τ' Ἀγάθωνά τε διον,
 260 Πάμμονά τ' Ἀντίφρονόν τε, βοὴν ἀγαθὸν τε Πόλλτην,
 Δηϊφοβόν τε καὶ Ἰππόθοον καὶ Διον ἀγανόν·
 Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευεν·
 Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἶθ' ἅμα πάντι
 Ἐκτορος ὠφέλετ' ἀντὶ θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι!
 268 Ὡ μοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λείψεται·
 Μῆστορά τ' ἀντίθειον καὶ Τρωῖλον ἱπποχιρμην,
 Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἔφκει
 Ἄνδρός γε θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο·
 280 Τούς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχια πάντα λείλειπται,
 Ψεύσται τ' ὀρχησται τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,
 Ἀρῶν ἧδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἄρπακτῆρες.
 Οὐκ ἂν δὴ μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσαιτε τάχιστα,

- Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθῆτε, ἵνα πρήσωμεν ὁδοῖο·
 285 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πατὴρ ὑποδδίσαντες ὁμοκλήν,
 Ἐκ μὲν ἄμαξαν ἄειραν ξύτροχον ἡμιονεῖην,
 Καλήν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ διῆσαν ἐπ' αὐτῆς·
 Καὶ δ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρεον ἡμιόνειον,
 Πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἰήεσιν ἀρηρός·
 290 Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἄμα ζυγῶ ἐννεάπηχυν.
 Καὶ τὸ μὲν εὐ κατέθηκαν ἐϋξίστῳ ἐπὶ ὄνυμῳ,
 Πίσῃ ἐπὶ πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρίκον ἱστορὶ βύλλον·
 Τρεῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἐξέλεις κατέδησαν, ὑπὸ γλῶχῃν δ' ἔκαμψαν.
 295 Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξίστης ἐπ' ἀπήνης
 Νήεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπειρεῖσι ἄποινα·
 Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερῶνιχας, ἐντεσιεργούς,
 Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δέσαν, ἀγλῦα δῶρα.
 Ἴππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραίος
 300 Αὐτὸς ἔχων αἰτίκαλλεν ἐϋξίστῃ ἐπὶ φάτῃ·
 Τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὕψηλοῖσιν
 Κήρυξ καὶ Πριάμος, πικινὰ φρεσὶ μῖδε ἔχοντες.
 Ἀγχίμολον δὲ σφ' ἤλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῷ,
 Οἶνον ἔχουσα ἐν χειρὶ μελίφρονα διεξιτερήφιν,
 305 Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτῃ·
 Στῇ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 Τῇ, σπείσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο, οἰκαδ' ἐκέσθαι
 Ἄσφ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν· ἐπεὶ ἄρ' σέ γε θυμὸς
 Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθέλουσῃς.
 310 Ἄλλ' εὖχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίῳνι,
 Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὀρεῖται·
 Αἶτι δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε οἱ αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κράτος ἔστι μέγιστον,
 Δειξίον· ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 315 Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἱὼς Λαπαῶν ταχυπύλων.
 Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἰὼν ἄγγελον εἰρῆνοπα Ζεὺς,
 Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόμην
 Νῆας ἐπ' Ἀργείων ἵεναι, μάλα περ μεμαῶτα.
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πριάμος Θεοειδής·
 320 Ὡ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφειμένη ἀπιθήσω.
 Ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἶ κ' ἐλέγη·
 Ἢ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὥτρυν' ὁ γεραίος,
 Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖναι ἀκήρατον· ἥ δὲ παρῆσται,
 Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἄμα χερσὶν ἔχουσα.
 325 Νισάμενος δὲ κύπελλον ἰδέξατο ἤς ὑλόχοιο·
 Εὖχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἔρκει, λείβε δὲ οἶνον,

- Οὐρανὸν εἰσανιδῶν· καὶ φωνήσας ἔπος ηὔδα·
 Ζεῦ πάτερ, ἴδθ' ἔν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε!
 Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἥδ' ἐλεεινόν·
 310 Πέμπων δ' οἰωνόν, ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοι αὐτῷ
 Φίλιπτος οἰωνῶν, καὶ εὐ κρατος ἐστὶ μέγιστον,
 Δεξιόν· ὅφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 Τῷ πύσυνος ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυπόλων.
 Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεὺς.
 315 Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 Μόρφον, θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 Ὅσση δ' ὑπορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 Ἀνέρος ἀφνειοῖο, εὐκλήϊ, ἀραρυῖα·
 Τούσ' ἄρα τοῦ ἐκάτερθεν ἔσαν πτερὰ· εἴσατο δέ σφιν
 320 Δεξιὸς αἶψας ὑπὲρ ἄστεος· οἱ δὲ ἰδόντες
 Ἰήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραιὸς ἐοῦ ἐπιβήσεται δίφρων·
 Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 Πρόσθε μὲν ἥμινοι ἔλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
 325 Τύς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαίφρων· αὐτὰρ ὀπισθεν
 Ἴπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευεν
 Καρπαλλμῶς κατὰ αὐτοῦ· φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο
 Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥς τε θάνατόνδε κίοντα.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
 330 Οἱ μὲν ἄρ' ἄσφοδ' ἔπειτα Ἴλιον ἀπονέοντο,
 Παῖδες καὶ γαμβροί· τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν',
 Ἔς πεδίον προφανέντες· ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
 Αἶψα δ' ἄρ' Ἐρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ηὔδα·
 Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γε φίλτατόν ἐστιν
 335 Ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ὦ κ' ἐθέλησθα·
 Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρῆαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
 Ὡς ἄγαγ', ὥς μ' ἴθι, ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ
 Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνάδ' ἰκέσθαι.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 340 Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
 Ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἔφ' ὕγρην,
 Ἴδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα προῖης ἀνέμοιο·
 Ἐΐλετο δὲ ῥάβδον, τῇτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 Ὡν ἐθέλει, τοὺς δ' αὐτὲ καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 Τῇν μετὰ χειρὶν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργεϊφόντης.
 Αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκανεν·
 Βῆ δ' ἵεναι, κούρω αἰσυνητῇ ἐοικώς,
 Πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.
 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρῆξ Ἰλοιο ἔλασαν,

280 Στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν,
Ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμολοιο ἰδὼν ἐφράσσαστο κήρυξ
Ἑρμείαν, ποτὶ δὲ Πριάμον φάτο, φώνησέν τε·

Φράξιο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

285 Ἄνδρ' ὁρώω· τάχα δ' ἄμμε διαφθάσεισθαι οἴω.
Ἄλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἥ μιν ἔπειτα
Γυνῶν ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἳ κ' ἐλεήσῃ.

Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χυτο, δειδὶε δ' αἰνῶς·

Ὅρθαι δὲ τριῆες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεισιν·

290 Στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἔλῳν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν·

Πῇ, πάτερ, ὦδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἄμβροσίην, ὅτε θ' εὐδονσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σὺγ' ἔδδειςας μίνεα πνείοντας Ἀχαιοὺς,

295 Οἳ τοι δυσμενεῖς καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;

Τῶν εἴ τίς σε ἰδοῖτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τοσαῶδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δῆ τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δὲ τοι οὗτος ὀπηδῇ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

300 Ἄλλ' ἐγὼ οὐδὲν σε θέξω κακὰ, καὶ δὲ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσασμαι· φίλῳ δὲ σε πατρὶ εἴσκω.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος Θεοειδής·

Οὕτω πη τάδε γ' ἐστί, φίλον τέκος, ὥς ἀγορεύεις.

Ἄλλ' εἴ τις καὶ ἐμείο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,

305 Ὅς μοι τοιόνδ' ἤκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολήσαι,
Αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγχιτός,
Πέπνυσαι τε νόψ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

Ναὶ δὴ ταυτὰ γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν εἶπες·

310 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως καταλέξον,

Ἡέ πη ἐκπέμψεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ

Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μύμνη;

Ἡ ἤδη πάντες καταλείπεις Ἴλιον ἱρήν

Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὠρίστος ὄλωλεν

315 Σὸς παῖς· οὐ μὲν γὰρ τι μάχης ἐπιδεύετ' Ἀχαιῶν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρων Πριάμος Θεοειδής·

Τίς δὲ σὺ ἐσσί, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῆων,

Ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

320 Πειρᾷ ἐμείο, γεραιέ, καὶ εἴρεαι ἔκτορα διον.

Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ

Ὀφθαλμοῖσιν ὅπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσεις

- Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεί χαλκῷ.
 Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεύς
 396 ἔτα μάργασθαι, κηχολωμένος Ἀτρείωνι.
 Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἤγαγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἔξ εἰμι, πατὴρ δέ μοι ἔστι Πολύπτωρ.
 Ἀφνειὸς μὲν ὄδ' ἑστί, γέρων δέ δή, ὥς σύπερ ὦδε.
 Ἐξ δὲ οἱ νῆες ἔασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβδομός εἰμι.
 400 Τῶν μέτα παλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἐπεσθαι.
 Νῦν δ' ἤλθον πεδίοιδ' ἀπὸ νηῶν· ἤωθεν γὰρ
 θήσονται περὶ ἄστν μάχην ἑλκώπες Ἀχαιοί.
 Ἀσχυλώσαι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 Ἰσχυρὸν ἑσσυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.
 406 Τὸν δ' ἠμείβει· ἔπειτα γέρων Πρίαμος Θεοειδής·
 Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
 Εἰς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 Ἥ ἔτι παρ νήεσσιν ἐμὸς παῖς, ἡέ μιν ἤδη
 ἦσσι κυσὶν μελείσσι ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς·
 410 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργεϊφόντης·
 ὦ γέρον, οὐπω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἶωνοί·
 Ἄλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 Αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτη δὲ οἱ ἦώς
 Κεϊμένη, οὐδέ τί οἱ χρώς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαί
 416 ἔουθουσ', αἱ ῥά τε φῶτας Ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 Ἥ μὲν μιν περὶ σῆμα ἐοῦ ἐτάροιο φίλοιο
 ἔλκει ακηδέστω, ἥως ὅτε δῖα φανήῃ.
 Οὐδέ μιν αἰσχύνει· θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθών,
 Οἶον ἑρσῆεις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 Οὐδέ ποθι μιᾶρός· σὺν δ' ἔλκει πάντα μέμυκεν,
 Ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασαν.
 Ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῖος ἑῆος,
 Καὶ νέκυός περ ἰόντος· ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἠμείβετο μύθῳ·
 426 ὦ τέκος, ἡ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναλσιμα δῶρα διδοῦναι
 Ἀθανάτοισ· ἐπεὶ οὐποτ' ἐμὸς παῖς, εἴποτ' ἔην γε,
 Ἀθήτ' ἐν μεγάροισι θείῳ, οἱ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν·
 Τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ τότε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλειςσιν·
 430 Αὐτὸν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε Θεοῖσιν,
 Ὅφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφίκωμαι.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης·
 Πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις·
 Ὅς με κέλασι σέο δῶρα παρεῖξ Ἀχιλλῆα δέχεσθαι.
 436 Τὸν μὲν ἐγὼ δειδοίκα, καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι

- Συλεύειν, μή μοι τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 Ἐνδυκίως ἐν νηὶ Θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων.
 Οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσάμενος, μαχέσαιοτο.
 440 Ἢ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους,
 Καρπαλλίμως μᾶστιγα καὶ ἥνια λάζετο χερσίν.
 Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἦϋ.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πύργους τε ρεῶν καὶ τάφρον ἴκοντο,
 Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 Τῷσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος, Ἀργεϊφόντης,
 Πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὥϊε πύλας, καὶ ἀπώσεν ὀχῆας,
 Ἐς δ' ἄγαγε Πριάμῳ τε καὶ ἄγλαα δῶρ' ἐπ' ἀπῆνης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἄφικοντο
 Τηληγὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 Δουρ' ἐλάτης κέρσαντες· ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
 Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ μεγάλην αὐλήν ποίησαν ἄνακτι
 Σταυροῖσιν πυκινοῖσι· θύρην δ' ἔχε μούνος ἐπιβλής
 Εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιβόρῃσσεσκον Ἀχαιοί,
 455 Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 Τῶν ἄλλων· Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιβόρῃσσεσθε καὶ οἶος·
 Δὴ ῥα τόθ' Ἑρμείας Ἐριούνιος ὥς ἐ γέροντι,
 Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλεϊωνί,
 Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φωνήσέν τε·
 460 Ὡ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἑρμείας· σοὶ γάρ με πατήρ ἅμα πομπὸν ὅπασσεν·
 Ἄλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
 Ὀφθαλμούς εἵξειμι· νημεσσητὸν δὲ κεν εἶη,
 Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 Τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὴ γούνατα Πηλεϊῶνος,
 Καὶ μιν ὑπὲρ πατρός καὶ μητέρος ἡϋκόμοιο
 Ἀσπετο καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἑρμείας· Πριάμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμᾶζε,
 470 Ἰδαίον δὲ κατ' αὐθι λήπειν· ὁ δὲ μέμνην ἐρύκων
 Ἴππους ἡμιόνους τε· γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκον,
 Τῇ δ' Ἀχιλεὺς ἔξεσκε, Διὶ φίλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 Εὐρ'· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθέλατο· τῷ δὲ δὴ οὕτω,
 Ἥρωις Ἀντομέδων τε καὶ Ἀλκιμος, ὄζος Ἀρης,
 475 Ποίπνυσον παρεόντι· νέον δ' ἀπῆλγεν ἰδωδῆς,
 Ἐσθλὸν καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 Τούς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πριάμος μίγας, ἄγχι δ' ἄρα στάς
 Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας

- Δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον νῆας.*
 480 Ὡς δ' ὅτ' ἄν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
 Φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 Ἄνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας.
 Ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον Θεοιδέα.
 Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.
 Μνησαί πατρός σοῖο, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 Τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὁλοῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 Καὶ μὲν που κείνον περιναίεται ἀμφὶς ἰόντες
 Τείρουσ', οὐδὲ τίς ἐστιν ἄρῃν καὶ λοίγον ἄμυναι.
 490 Ἄλλ' ἥτοι κείνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἥματα πάντα
 Ὀψεσθαι φίλον υἱόν, ἀπὸ Τροίηθι μολόντα.
 Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστον
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινὰ φημι λειψέσθαι.
 495 Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον νῆες Ἀχαιῶν.
 Ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 Τούς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναικες.
 Τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἀρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
 Ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἅστῃ καὶ αὐτοῖς,
 500 Τὸν σὺ πρῶην κτεῖνας, ἀμυνόμενον περὶ αἵτης,
 Ἔκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 Λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἀποινα.
 Ἄλλ' αἰδέοιο θεοῦς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 Μνησαίμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ,
 505 Ἐτλην δ' οἷ' οὐπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 Ἄνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.
 Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὕφ' ἵμερον ὥρσε γόοιο
 Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 Τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνουιο,
 510 Κλαῖ' ἀδινά, προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις.
 Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἰὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὴ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ φη γόοιο τετάρπετο διος Ἀχιλλεύς,
 [Καὶ οἱ ἀπὸ πρᾶπιδων ἤλθ' ἵμερος ἡδ' ἀπὸ γυῖων.]
 515 Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 Οἰκτεῖρων πολιόν τε κῆρ, πολιόν τε γένειον.
 Καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
 Ἄ δεῖλ', ἡ δὴ πολλὰ κακ' ἀναχαιοὶ σὸν κατὰ θυμόν.
 Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
 520 Ἄνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἱσθλοὺς
 Πείας ἐξενάρηξα; σιδήρειόν νῦ τοι ἦτορ.

- Ἄλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔξεν ἐπὶ θρόνου· ἄλγεα δ' ἔμπης
 Ἐν θυμῷ κατακῆσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοι περ.
 Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
 585 Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσιν,
 Ζῶειν ἀχνυμένοις· αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδῆες εἰσίν.
 Δοιοὶ γὰρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει,
 Δῶρων, οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ, ἑάων·
 ἦ μὲν κ' ἀμμύλας δολῇ Ζεὺς τερπικέρανος,
 590 Ἄλλοτε μὲν τε κακῷ ὄγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἑσθλῷ.
 ἦ δέ κε τῶν λυγρῶν δολῇ, λωβητὸν ἔθνηκεν·
 Καὶ ἡ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα διὰν ἐλαύνει·
 Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 Ὡς μὲν καὶ Πηληΐ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 595 Ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέαστο
 Ὀλβον τε πλοῦτον τε, ἀνάσσει δὲ Μυρμιδόνεσσιν·
 Καὶ οἱ θνητῷ ἔοντι θεῶν πόλῃσαν ἀκοιτίν·
 Ἄλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτε
 Παιδῶν ἐν μεγάροισι γονὴ γίνετο κρειόντων.
 600 Ἄλλ' ἓνα παῖδα τίκεν παναώριον· οὐδὲ νῦν τόγγε
 Γηράσκοντα κομίζω· ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτερης
 Ἡμεῖ ἐν Τροίῃ, σέ τε κῆθων ἡδὲ σὰ τέκνα.
 Καὶ σὶ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι·
 Ὅσσον Λίσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 605 Καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 Τῶν σε, γέρον, πλοῦτον τε καὶ νῆας φασὶ κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίῳινας,
 Αἰεὶ τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε·
 Ἄσχεο, μὴδ' ἄλλαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
 610 Οὐ γάρ τι πρῆξεις ἀκαχήμενος νῖος ἑῷος,
 Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι.
 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεειδής·
 Μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵξε, Διοτρεφίς, ὅφρα κεν ἔκτωρ
 Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής· ἀλλὰ τάχιστα
 615 Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 Πολλὰ, τά τοι φέρομεν· σὺ δὲ τῶνδ' ἀπάναιιο, καὶ ἑλθοῖς
 Σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.
 [Αὐτόν τε ζῶειν καὶ ὄρῃν φάος Ἥελλοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 620 Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε, γέρον· νοῖω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἐκτορά τοι λῦσαι· Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθεν
 Μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
 Καὶ δὲ σε γινώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 Ὅτι θεῶν τίς σ' ἤγε θοᾶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.

- 565 Οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθόμεν, οὐδὲ μάλ' ἥβων,
 Ἐς στρατόν· οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὀχῆας
 ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 Τῷ νῦν μὴ μοι μάλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης·
 Μὴ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἑάσω,
 570 Καὶ ἱκέτην περ ἑόντα, Διὸς δ' ἁλλέωμαι ἐφετμᾶς.
 Ὡς ἔφαι· ἔδδυσεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέειθετο μῦθον.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὥς, ἄλτο θύραζε,
 Οὐκ οἶος· ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἔποντο,
 Ἥρωεσσι Αὐτομέδων ἦδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 Τί' Ἀχιλεὺς ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 Οἱ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύνον ἵππους ἡμιόνους τε,
 Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλῆτορα τοῖο γέροντος·
 Καδ' δ' ἐπὶ δίσφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπῆνης
 Ἥρην Ἐκτορέης κεφαλῇς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 Καδ' δ' ἔλιπον δύο φάρος', εὐννητόν τε χιτῶνα,
 Ὅφρα νέκυν πυκάσας δῶή οἰκόνδε φέρεσθαι.
 Δμωᾶς δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλείψαι,
 Νέσφιν ἀειράσας, ὥς μὴ Πρίαμος ἴδοι νιόν·
 Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένην κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 585 Παῖδα ἰδὼν, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
 Καὶ ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἁλίτῃται ἐφετμᾶς.
 Τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῳαὶ λούσαν καὶ χρῖσαν ἑλαῶ,
 Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἦδὲ χιτῶνα,
 Αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθῃκεν αἰείρας,
 590 Σὺν δ' ἑταροὶ ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπῆνην.
 ῥῥμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον·
 Μὴ μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, αἶ κε πύθῃαι
 Εἰν Αἰδὸς περ ἑών, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 Πατρὶ φίλῳ· ἐπεὶ οὐ μοι αἰεκία δῶκεν ἄποινα·
 595 Σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσσ' ἐπίοικεν.
 Ἦ ῥα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε διὸς Ἀχιλλεύς.
 Ἐξέτο δ' ἐν κλισμῷ πολυδαίδαλῳ, ἐνθεν ἀνέστη,
 Τόλχου τοῦ ἑτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·
 Τίος μὲν δῆ τοι λέλυται, γέρον, ὥς ἐκέλευες,
 600 Κεῖται δ' ἐν λεχέσσ'· ἅμα δ' ἦοι φαινομένην
 Ὅφραι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπον.
 Καὶ γάρ τ' ἠὔχομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,
 Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
 Ἐξ μὲν θυγατέρες, ἔξ δ' υἱεὶς ἡβῶντες.
 605 Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
 Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
 Οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῆν·

- Φῆ δοιὼ τέκειν, ἣ δ' αὐτὴ γένετο πολλούς·
 Τῷ δ' ἄρα, καὶ δοιῷ περ ἔόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσαν.
 610 Οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κείτ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
 Κατθάψαι· λαούς δὲ Μῆθος ποιήσε Κρονίων·
 Τῷ δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωτες.
 Ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσας, ἐπεὶ κάμει δακρυχέουσα.
 Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὐρεσιν οἰοπόλοισιν,
 615 Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς
 Νυμφάων, αἷτ' ἄμφ' Ἀχιλῶϊον ἐβρώσαντο,
 Ἐνθα, Μῆθος περ ἔουσα, θεῶν ἐκ κῆδεα πείσσει.
 Ἄλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, δις γεραίε,
 Σίτου, ἐπειτὰ κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
 620 Ἥμιον εἰς ἀγαγών· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.
 Ἡ, καὶ ἀνάξας ὅν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Σφαξ'· ἑταροὶ δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὐ κατὰ κόσμον,
 Μιστυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελίοισιν,
 Ἰλπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα.
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἔλῳν ἐπίνειμε τραπέζῃ
 Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νῆιμεν Ἀχιλλεύς.
 Οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱάλλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Ἦτοι Δαρδανίδης Πριάμος θαύμας' Ἀχιλῆα,
 630 Οὔσος ἔην, οἷός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἔωκει.
 Αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πριάμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
 Εἰςορόων ὅσιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες,
 Τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πριάμος θεοειδής·
 635 Αἶδον νῦν με τάχιστα, Διοτρεφίς, ὅφρα κεν ἦδῃ
 Τῆνῃ ὑπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
 Οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν,
 Ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς παῖς ὤλεσε θυμόν·
 Ἄλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κῆδεα μυρία πένσω,
 640 Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
 Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἶθρα οἶνον
 Λαικανίης καθέηκα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπασμην.
 Ἦ ῥ', Ἀχιλλεύς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλυσεν,
 Δέμνι ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
 645 Πορφύρε' ἐμβάλλειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
 Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὐλας καθύπερθεν ἑασθαι.
 Αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάρου, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι·
 Αἶψα δ' ἄρα στορέσαν δοιῷ λίχῃ ἔγκοιόνουσαι.
 Τὸν δ' ἐπικεραιόων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 650 Ἐκτὸς μὲν δὴ λίσσο, γέρον φίλε· μή τις Ἀχαιῶν

- Ἐνθαδ' ἐπὶ λθῆσιν βουληφόρος, οὔτε μοι αἰεὶ
 Βουλὰς βουλευόνουσι παρήμενοι, ἢ θέμις ἐστίν·
 Τῶν εἴ τίς σε ἴδοιτο θοῇν διὰ νύκτα μέλιναν
 Αὐτίκ' ἄν ἐξέλποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
 665 Καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
 Ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατὰλεξον,
 Πουστήμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον,
 Ὅφρα τίως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.
 Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 670 Εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελῆσαι τάφον Ἐκτορι δῖῳ,
 Ὡδέ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 Οἶσθα γάρ, ὥς κατὰ ἄστυ ἐέλεμθα, τηλόθι δ' ὕλη
 Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρῳῆες διέδασιν.
 Ἐννήμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοοοίμεν,
 675 Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοίμεν, δαινυῖτό τε λαός·
 Ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσασιν,
 Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμέζομεν, εἴπερ ἀνάγκη.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς·
 Ἔσται ται καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὥς σὺ κελεύεις.
 680 Σχήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 Ἑλλάβε διζιτιρῆν, μήπως δέισει ἐνὶ θυμῷ.
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο,
 Κήρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
 685 Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 Τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελίσσατο καλλιπάρῃος.
 Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἄνδρες ἱπποκορυσταὶ
 Εὐδον παννύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 Ἄλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούριον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 690 Ὀρμαίνοντ' ἀνὰ θυμόν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 Νηῶν ἐκ πέμψειε, λαθῶν ἱερούς πυλαωρούς.
 Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ὡ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 Ἀνδράσιν ἐν δηῖοισιν, ἐπεὶ σ' εἶασεν Ἀχιλλεύς.
 695 Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἔλυσας, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 Σῆο δέ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσσα δοῖεν ἅποινα
 Ἠαῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἷ κ' Ἀγαμέμνων
 Γνώη σ' Αἰρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.
 Ὡς ἔφατ'· ἔδδειςεν δ' ὁ γέρον, κήρυκα δ' ἀνίστη.
 700 Τοῖσι κ' δ' Ἑρμείας ξεῦξ' ἵππους ἡμιόδους τε·
 Ῥίμψα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδὲ τις ἔγνω.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἱξον εὐρῆετος ποταμοῖο,
 [Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἄθάνατος τέκετο Ζεὺς,]

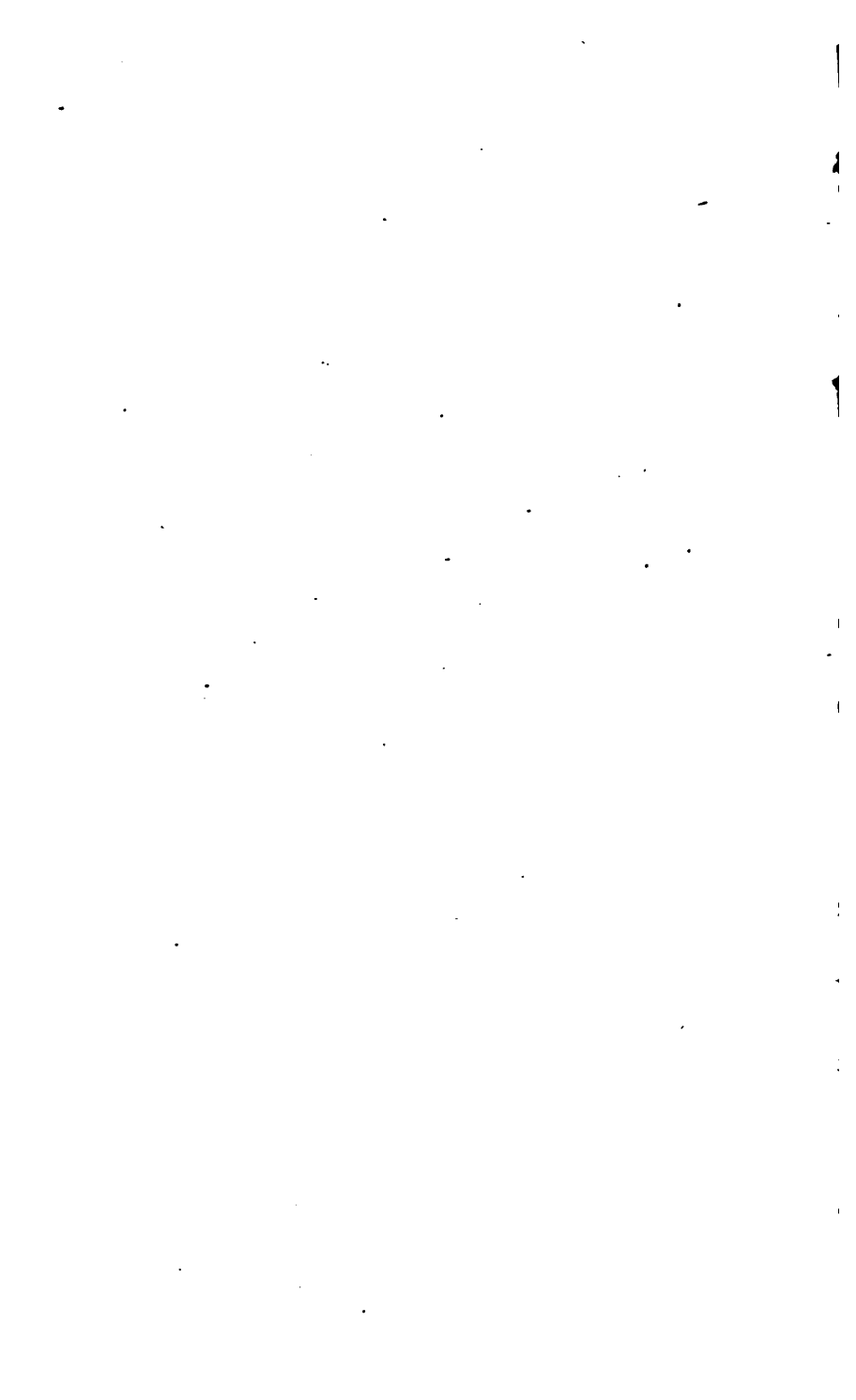
- Ἐρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον.
 695 Ἡὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν·
 Οἱ δ' εἰς ἄστυ ἔλυν οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
 Ἴππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδὲ τις ἄλλος
 Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν·
 Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρῃ, ἐκὴν χρυσῇ Ἀφροδίτῃ,
 700 Πύργαμον εἰσαναβάσας, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν,
 Ἔστασι' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
 Τὸν δ' ἄρ' ἔφ' ἡμόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέσασιν·
 Κώκυσιν τ' ἄρ' ἔπειτα, γέγωνε τε πᾶν κατὰ ἄστυ·
 Ὀφεισθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἐκτορ' ἰόντες,
 705 Εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ ρουτήσαντι
 Χαίρειτ'· ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ' ἦν, παρὶ τε δῆμῳ.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδὲ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λίπει' ἀνῆφ,
 Οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἔκετο πένθος·
 Ἀγχοῦ δὲ ξυμβλήντο πυλάων νεκρὸν ὕγοντι.
 710 Πρωταὶ τόνγ' ἄλοχός τε φίλῃ καὶ πότνια μήτηρ
 Τυλλέσθην, ἐπ' ἄμαζαν εὐτροχον αἰῆσσαι,
 Ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὄμιλος.
 Καὶ νῦν καὶ δὴ πρόπαν ἡμαρ ἐς ἡλίον καταδύντα
 Ἐκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
 715 Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέγωνε λαοῖσι μετηύδα·
 Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσαι διελθόμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἀσπασθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγαγωμὶ δόμονδε.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπῆλῃ.
 Οἱ δ' ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
 720 Τρητοῖς ἐν λεχέσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν ἀοιδούς,
 Θρήνων ἑταρχους, οἷτε στονόευσαν ἀοιδὴν
 Οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
 Τῆσιν δ' Ἀνδρομάχῃ λευκώλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἐκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χειρὶν ἔχουσα·
 725 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλιό, καὶ δέ με χήρην
 Λείπεις ἐν μεγάροισι· παῖς δ' ἐτι νήπιος αὐτῶς,
 Ὀν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδὲ μιν οἶα
 Ἥβην ἵεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε καὶ ἄκρῃς
 Πέρεσται. ἡ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅστε μιν αὐτῇν
 730 Ρῖσκειν, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 Αἰ δὴ τοι τίχα νηυσὶν ὀχθήσονται γλαφυρῶσιν,
 Καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἡ ἔμοι αὐτῇ
 Ἔφει, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο,
 Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου· ἡ τις Ἀχαιῶν
 735 Ρίψει, χειρὸς ἑλών, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 Χωόμενος, ὃ δὴ πού ἀδελφεὺν ἔκτανεν Ἐκτωρ,

- Ἡ πατήρ, ἥ δὲ καὶ υἱόν· ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλαίμασιν ὁδᾶς ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 Οὐ γὰρ μέλλεις ἔσσε πατήρ τεός ἐν δαΐ λυγρῇ·
 740 Τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
 Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκεας,
 Ἔκτορ· ἔμοι δὲ μάλιστα λελείπεται ἄλγεα λυγρά.
 Οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας·
 Οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
 745 Μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
 Ὡς ἔφατο κλαίονσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες·
 Τῇσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἄδινού ἐξήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
 Ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
 750 Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσθ.
 Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 Πίερσασθ', ὅτιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτιο,
 Ἔς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Ἀἴμνον ἀμυχθαλόεσσας·
 Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,
 755 Πολλὰ φυστάζεσκεν ἰοῦ περὶ σῆμ' ἐτάριοιο,
 Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς
 Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
 Κεῖσθαι, τῷ ἔκειος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 Οἷς ἀγανοῖς βελέεσιν ἐποιοχόμενος κατέπεφνες.
 760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἄλλαστον ὄρινεν.
 Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξήρχε γόοιο·
 Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαίρων πολὺ φίλτατε πάντων!
 Ἡ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
 Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὠφελλον ὀλέσθαι!
 765 Ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν,
 Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 Ἄλλ' οὐπω σεῦ ἤκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσυμφλόν·
 Ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνέπτοι
 Δαίρων, ἥ γαλῶν, ἥ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 770 Ἥ κενυρή— ἐκυρὸς δὲ, πατήρ ὥς, ἥπιος αἰεὶ—
 Ἄλλὰ σὺ τόγγ' ἐπίεσι παραφαιάμενος κατέρυκες,
 Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
 Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 Οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 Ἥπιος, οὐδέ φίλος· πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστινε δῆμος ἀπείρων.
 Λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πηλεΐδης μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 Ἀξέτε νῦν, Τρῶες, ξύλα αὐτυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 Λείσθῃ· Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γὰρ Ἀχιλλεύς

- 780 Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μολῇ Ἴλιῳ.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάσῃσιν βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν· αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἡγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τόλγῃ ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
- 785 Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φαειμβροτος ἥως,
Καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον Θρασύν· Ἐκτορα δακρυχιόντες,
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἴημος δ' ἡριγένεια φάνη ροδοδάκτυλος Ἥως,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγχετο λαός.
- 790 [Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἡγερέθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγίνοντο,]
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὅπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐτέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε,
Μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
- 795 Καὶ τύγῃ χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κέπετον θέσαν· αὐτὰρ ὑπερθεῖν
Πυκνήϊσιν λάτσοι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν·
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
- 800 Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν εὐκνήμιδες Ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κλοῖ· ἵ' τὰρ ἔπειτα
Εὐ' συναγειρόμεντι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο, Διοτρεφείας βασιλῆος.
Ὡς ὅτ' ἀμείποντάφον Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.

NOTES.

NOTES.

PRELIMINARY REMARKS.

THE first authentic date in Greek chronology is the Olympiad of Coræbus, B. C. 776. The Ionic migration took place one hundred and forty years after the fall of Troy. The interval between these events chronologists have no means of determining; the precise date, therefore, of the war of Troy, on which the Homeric poetry is founded, it is impossible, by any combinations or calculations, to establish. The chronology of Eratosthenes, as stated by Clemens and explained by Clinton (*Fasti Hellenici*, Vol. I., p. 124), places the fall of Troy in the year B. C. 1183. Apollodorus gives the same, and he is followed by Diodorus, excepting that, by a slight difference in the mode of calculation, the latter adds one year to the era; and this, viz. 1184, is the date which is commonly received. Newton, however, brings it down to B. C. 904. Taking the statements made by Isocrates respecting the Return of the Heracleidæ in three of his orations, — Archidamus, the Panathenaicus, and that on Peace, — and adding to them eighty years for the interval between that event and the Trojan war, Mr. Clinton obtains dates varying from that of Eratosthenes by forty or fifty years. The fall of Troy is fixed by the Parian Marble at B. C. 1209; by a calculation founded on the statements of Herodotus (II. 145) at 1260 or 1270, and as deduced from the Life of Herodotus at B. C. 1270. Perhaps, if we assume the first quarter of the twelfth century B. C. as the period within which the Trojan war took place, we shall come as near the actual date as can ever be expected.

The Heroic age is commonly regarded as embracing the period between the first known appearance of the Hellenes in the north of Greece, and the return of the Greeks from Troy. The personages, whose names and exploits fill up the real and fabulous history of this age, are called *heroes*, — an epithet of honor, but of doubtful etymology. In Homer we find it given to leaders, kings, and priests, seemingly implying nobility of descent. The wars, expeditions, and adventures of this legendary age are the principal material out of which the creations of Greek poetry arose. In this age lived Bellerophon and Perseus; in this age, Hercules performed his marvellous deeds, and Theseus rivalled him in heroism, besides being the first political reformer;

Minos established his commonwealth in Crete; the deadly war between Thebes and Argos, more than once afterwards the subject of tragedy, was waged; the Argonautic expedition, and its story of love, desertion, and murder, took place, — adventures as renowned as the tale of Troy itself; and then the events which the genius of epic song has emblazoned with unequalled glories, the beginning, the progress, and the end of the war which laid the capital of Priam in ashes, and filled the states of victorious Greece with revolution, disaster, and woe. The fates of the great families, whose names and sufferings fill this part of the Heroic age, are familiar to us in the masterpieces of Attic tragedy.

To go back a few steps in the Heroic history. The celebrated hero Perseus was the ancestor, removed by three degrees, of Hercules, whose mother, Alcmena, was a granddaughter of Perseus. Before the birth of Hercules, his parents were forced by Sthenelus, another son of Perseus, to quit Mycenæ, and take refuge in Thebes. In this way, the legitimate heir to the throne of Mycenæ became, by birth, a Theban. Sthenelus reserved Mycenæ and Tiryns, and bestowed Midea on Atreus and Thyestes, the sons of Pelops. Eurystheus, the predestined enemy of Hercules, succeeded his father Sthenelus, and, after the death of Hercules, pursued his children, who fled for refuge into Attica. The implacable chieftain demanded their surrender of Theseus, the Athenian monarch, and an invasion of the Attic territory was the consequence of his refusal. The army of Eurystheus was defeated, and he himself fell by the hand of Hyllus, the eldest son of Hercules. Atreus, the uncle of Eurystheus, succeeded him on the throne. His sons were Agamemnon and Menelaus, the famous leaders of the Grecian armament in the war of Troy. Agamemnon succeeded Atreus; and his brother Menelaus, having married Helen, the daughter of Tyndareus, king of Laconia, became, by the resignation of his father-in-law, master of that country. Thus the house of Pelops rose to great splendor and power. Their dominions were richer and more extensive than had as yet fallen to the lot of any princely family in the Heroic times; but their subsequent calamities afforded the poets a favorite theme for pathetic delineations of human sorrows and solemn reflections upon the shifting destinies of man. As one of them sings: —

“For, when a house is whelmed by heavenly wrath,
Woe never fails, but steals from age to age;
As when the billow, urged by Thracian blasts
And rolled across the sea-swept Erebus,
Upheaves the dark and tempest-driven sand
From the abysses underneath the sea,
And the lashed shores reëcho with the sound.”

Of the institutions belonging to the earlier portions of the Heroic age we know but little, except so far as they are shadowed out in the descriptions of Homer. A warlike race of nobles appear to have overspread the country, without any very violent revolutions; and the institution of slavery existed in very remote antiquity. In the petty wars between rival states, and in the piratical expeditions, which had an almost exact parallel in the adventures of the Northern sea-kings, captives were constantly taken, and generally reduced to domestic servitude. The princely houses traced their origin to the gods, and rested on this high genealogy a part of their claims to superiority over the common freemen; yet mere illustrious birth was not sufficient to secure a permanent influence and control. The chief was called upon to lead the armies in war, and to stand among the foremost in battle. His personal presence must be imposing, by a robust frame and lofty stature; he must awe his troops by his fiery eye, and stir them up by his sonorous voice, as by the sound of a trumpet; he must surpass them by his skill in martial exercises, his patience under fatigue, and his love of hazardous enterprises.

The only form of government known in the Heroic age was the kingly. Aristotle declares it to have had its origin in the free choice of the people, who conferred the royal office in honor of distinguished public services. If this assertion is correct, the Heroic times have been but repeated in the history of the Germanic tribes, and in the origin of most of the monarchies of modern Europe. But if the monarchical form sprang up in this manner, it soon became hereditary, through the influence and the increasing power of some distinguished families. The later forms of the Heroic government exhibit the people divided into smaller bodies, which may be called tribes and clans, growing, it is likely, out of the simplest combinations of social life, and each having originally a patriarchal head. This feature, also, has been repeated in modern history. The sacrifices performed by the chiefs and kings continued, from the remotest times, to be their bond of union. The officiating at these sacrifices, the command in war, and the administration of justice were the three principal functions of the Heroic kings; but their powers, in these three respects, are not defined with much accuracy. We may naturally suppose that the authority of a military leader, in warlike expeditions, would be more ample and imperative than that of a priest officiating at solemn national sacrifices, and merely representing the people over whom he presided. It would appear from the representation on the shield of Achilles, that justice was administered by an assembly of elders. Taking this description as a true picture of Heroic manners, we must suppose that the judicial function was not uniformly exercised by the king, — at least, personally. Other passages exhibit the king as presiding

over the assembled chiefs and elders, and pronouncing sentence in the name and with the assent of the whole body. In general, the kings appear to have transacted no official business without the sanction of the chiefs, and sometimes of the chiefs and the people together. Even in the camp, Agamemnon calls together the whole army, on great occasions; and popular assemblies in times of peace transacted affairs of every description. With such indefinite powers, it is plain that the royal authority must have varied perpetually with the personal qualities of the individuals who held it. It furnished ample means for personal aggrandizement in the hands of an ambitious and able leader. Telemachus, in the *Odyssey*, says, with much simplicity, "It is no bad thing to be a king; his house grows rich at once, and himself more honored." A portion of land was set apart for the royal service; ample presents were bestowed upon the king, and, in fact, constituted an important part of his revenue. Even the administration of justice was paid for by gifts from the parties concerned.

As to the principles on which the government was maintained and individual rights protected, we must not look for that regularity and order and certainty, in the Heroic age, that we expect to find in civilized communities, under whatever political forms, at present. Human and divine rights were not established by any thing like legislative assemblies, but grew up from long-continued usage, judicial decisions, and the principles of natural equity. But, in the absence of any established power to enforce them, the fear of divine anger and the force of public opinion must obviously have been the chief restraints upon the insolence of the rich and great. No public notice was taken of private feuds, unless the parties agreed to submit to the award of the tribunals. In quarrels which tended to disturb the public peace, the community interfered so far as to compel the injured party to accept a customary compensation from the aggressor. Even the blood of a murdered kinsman might be atoned for at a stipulated price. Herodotus describes a practice among the Lydians and Phrygians, according to which the manslayer withdrew into a foreign land, and remained there until he had been purified by expiatory rites. The fugitive was shielded from injury by the sanctity with which his person was supposed to be surrounded. The story of Orestes, who was pursued by the Furies after the assassination of Clytemnestra, is a good illustration of the religious instinct with which the ancient Greek shrank from the pollution of blood, especially the blood of kindred, and the solemn expiations by which such a crime was to be atoned. If the rights of individuals were thus slenderly protected, the mutual rights of independent states were even less definitely settled. Individuals of two tribes or nations, not in close alliance or amity with each other, made no scruple to exercise hostilities and retali-

ations. Piracy, according to Thucydides, was universally an honorable occupation. Yet sometimes neighbouring states united for religious or political purposes, and an imperfect feeling of national unity early pervaded the Hellenic tribes; and the contrast between Greek and Barbarian, which afterwards grew so marked and broad, in the pride of national enthusiasm, began to show itself, but only in the Hellenic consciousness of possessing a more harmonious language.

In tracing the manners of the Heroic age, no trait is more striking and more honorable to the Grecian character than the institution of marriage, in the form of monogamy. The relations of the sexes were not marked by that refinement which Christianity has imparted to modern manners, yet the pictures presented to us in the *Iliad* and *Odyssey* are by no means unpleasing, even compared with the manners of our own times. The beautiful scenes between Hector and Andromache; the passionate love of Achilles for Briseis; the nuptial rejoicing described in the *Iliad*; the dance of youths and virgins; the lovely but guilty Helen, whom the consciousness of her error never leaves; the exquisitely drawn character of the Phæacian princess Nausicaa, whose maiden modesty, filial tenderness, and simple womanly delicacy make her one of the noblest creations in the whole circle of ancient poetry; the conjugal devotion and unwavering fidelity of Penelope; the queenly Arete, wife to King Alcinoüs, who shared his power, and whom the people gazed upon as a goddess whenever she walked abroad; are poetical creations, it is true, but must have been borrowed from actual life. They are unquestionably bright and glowing transcripts of individual qualities with which the poet was himself familiar, and by which his noblest strains were inspired. But, on the other hand, the simplicity of Heroic life sanctioned many customs which aftertimes rejected, and imposed upon women many tasks that were afterwards performed by slaves. The princess carried the urn, and drew water from the river with her own hands. The first meeting of Odysseus with Nausicaa was on a washing-day, when the princess and her Phæacian maids had gone to the river to perform the very necessary but not very romantic task of cleansing her father's and brothers' soiled clothes. Other services, still more at variance with modern notions of refinement, appear to have been performed by maidens of the highest rank. Nestor's daughter assists Telemachus in bathing, anointing, and dressing; and Odysseus accepts the same kind of attendance in the house of Alcinoüs. In marriage contracts, the father's authority seems to have been absolute, and the agreement was ratified by the mutual exchange of presents, according to the wealth of the parties. If the contract was broken by the wife's infidelity, the presents received by her friends were restored; but if she was

forced to return to her father, without her own fault, she was allowed to carry back her portion with her.

It has been remarked, that "one of the noblest and most amiable sides of the Greek character is the readiness with which it lent itself to contract intimate and durable friendships; and this is a feature no less prominent in the earliest than in later times." The friendships of Hercules and Iolaus, of Theseus and Peirithoüs, of Orestes and Pylades, of Achilles and Patroclus, are renowned in European poetry. Some of the most passionate scenes in the *Iliad* delineate the sorrow of Achilles for the death of his friend and companion in arms.

Another feature of the Heroic age, and, indeed, characteristic of that state of society, was the tie of hospitality. Many pleasing illustrations of this occur in the *Odyssey*. The stranger appears at the threshold of a princely house. He is received with open arms; no question is asked, until he has partaken of the hospitable cheer immediately set before him by the master. Thus Athene, in the form of Mentor, is received by Telemachus. Thus Telemachus is welcomed at Pylos, by Nestor, who coolly asks him, after the banquet is over, "Whether he is voyaging upon some business, or only roaming over sea, like a pirate, bearing mischief to others." Thus Odysseus is treated in the delightful scenes at the court of King Alcinoüs. The laws of hospitality are enforced still more strongly, in the *Odyssey*, by the belief that the gods themselves sometimes visit the cities of men in the likeness of strangers; a thought expressed in the language of Scripture, "for some have entertained angels unawares." The connection of hospitality often bound together individuals and families of different and distant nations, and was transmitted from father to son, retaining its sacred meaning from generation to generation. In one of the battles of the *Iliad*, an Argive and a Lycian hero are restrained from rushing into single combat by the accidental discovery that this hereditary bond exists between them. They pledge mutual friendship, and ratify it by an exchange of arms. In short, the tie of hospitality was the freemasonry of the Heroic age.

Closely connected with this topic is that of the convivial usages of the Greek Heroic age. These are all described with admirable simplicity, both in the *Iliad* and *Odyssey*, and they agree in many points with patriarchal customs anciently existing, and others still preserved, in the East. "The Hero and the Patriarch," says Coleridge, "are substantially coeval; but the first wanders in twilight, the last stands in the eye of Heaven. When three men appeared to Abraham in the plains of Mamre, he ran from the tent-door to meet them, brought them in, directed Sarah to make bread, fetched from the herd himself a calf, tender and good, dressed it, and set it before

them ; when Ajax, Odysseus, and Phoenix stand before Achilles, he rushes forth to greet them, brings them into the tent, directs Patroclus to mix the wine, cuts up the meat, dresses it, and sets it before the ambassadors. The son of Peleus sits down to eat, and the sons of Jacob sat also before Joseph ; the practice of reclining at meals, which afterwards became universal, was unknown to either." An expression in the Iliad, describing sacrifices, and feasts that followed them, —

αὐτὰρ ἴωι πατὴρ μὲν ἰσὶν καὶ σπλάγγχ' ἰσάσσαντε, —

"but when the thighs were burned, and they had tasted the entrails," —

has puzzled critics not a little. These fastidious gentlemen, forgetting that heroes and patriarchs had stronger stomachs than themselves, have endeavoured to make *σπλάγγχis* mean every thing else except entrails — they have interpreted it heart, liver, lights, and kidneys, and many other things. A few years ago, Mr. Stephens, the American traveller, in the course of his wanderings, fell in with a patriarchal old Arab, who received him with great hospitality, killed a lamb and cooked it, and they all sat down together and *σπλάγγχ' ἰσάσαντε*, — feasted on the entrails, — with the keenest relish, just like the heroes at Troy.

The guests, it seems, were ranged along the walls of the banqueting-room, each with a table to himself. In the palace of Alcinoüs, who lived in more luxury than any other Heroic personage, the feast consisted of sheep, hogs, and oxen. Instead of drinking wine with his guests, the host sent a portion of his dish to their tables. Thus, in the seventh book of the Iliad, Agamemnon compliments Ajax with the whole backbone of an ox. Wine was used principally to make libations to the gods ; but the proper "ornaments" of a feast were the song and the dance. The minstrel was an indispensable personage at every entertainment, just like the bards at the baronial castles of the Middle Ages. Thus, Demodocus, at the feast with which Alcinoüs entertains Odysseus, sings a lay of the war of Troy that moves the heart of the unknown hero to tears. The dance is then exhibited by youths trained in the art, under the eye of judges appointed to control these amusements, and accompanied by the bard in a sportive lay. Other gymnastic exercises conclude the entertainment, amidst the applause of the spectators. All this is very much like the present Turkish and Egyptian customs, except that the dancers now employed by them are women, and the exhibition has become indecent, if the description of travellers is to be relied on.

The customs of war, as represented in the Iliad, are characterized by all the ferocity of a barbarous age. Quarter was never given in battle, except for the sake of ransom. The armor of the slain was al-

ways stripped off by the slayer; the naked corpse was the object of hard and bloody fighting; if the enemy gained possession of it, he deprived it of burial rites, — the heaviest calamity which could befall a Grecian soldier, — mutilated it, and exposed it to vultures and the wild beasts. The contests of the Greeks and Trojans over the body of Patroclus fill up no small portion of the *Iliad*; and the indignities inflicted by Achilles upon the corpse of Hector present one of the most revolting pictures of the atrocious usages of ancient warfare.

Religion is an important element in the character of every people. It has powerful bearings upon intellectual culture, the fine arts, and poetry. A picture of the Heroic age, without an outline of the religion of that age, would be very defective; and yet the subject is encompassed with so many difficulties, and the few facts known are so entangled in the theories of the learned, that a satisfactory view, in brief or at length, cannot be presented; — that view will probably come the nearest to being satisfactory, which is shortest. It is easy to invent a plausible explanation, in the absence of authenticated facts; and it is equally easy to refute that explanation by another just as good. It would be superfluous to recount all the theories of scholars and philosophers on this subject. A few leading ideas are all that I shall endeavour to suggest. In the first place, it appears that the mythologies of which we have any knowledge point to one great idea, which preceded them all, and constituted, in fact, their common point of departure, — and that is, the idea of the unity of God. It seems probable that monotheism is the fundamental religion of all mankind; the religion with which man began, and the religion with which he will end. In the Eastern religions, it was, without doubt, the great primeval idea. Whether it came from an original and direct revelation, or was an innate idea, or the earliest result of reflection, must be decided by each one according to his own theory of metaphysics and religion. From whatever source it was derived, it appears to be the only rational origin of all other religious opinions. But in Egypt and the Oriental nations, the great idea was lost sight of in the multitude of secondary ideas that were embodied in the popular mythologies. The degeneracy continued, until it seems to have reached its lowest point in the worship of brutes and in the practice of obscene religious rites. From the midst of this debasement, even as new forms of life and beauty spring from the midst of corruption, the old religion again arose, and was embodied in the theology of Moses and the Jews. But that portion of the original race, which overspread the North and the South of Europe, left the first abodes of man before this utter debasement took place. They carried with them from the highlands of Upper Asia the simple religious notions, and the primeval ceremonies by which religious feelings were uttered. The mythologies of

Northern Europe, of the ancient Germans, and of Greece bear a close family resemblance, and betray marks of a common parentage. They have gods with common attributes ; — there is an Apollo of the North, the god of song, and a Mars like the Grecian Ares, only more bloody. These mythologies were susceptible of numerous modifications, according to the different habits the diverging branches of the original wandering race were led to form, the climates to which they were subjected, and the scenery in which they lived. There are indications of monotheism running through the Homeric poetry. A not indistinct consciousness of this great truth appears to betray itself in incidental expressions, and to be shadowed out in many mythological allusions. The divine power is often spoken of in the abstract, or rather in the singular number, as God. It is true, that, in the supernatural machinery of the *Iliad*, Zeus often appears as the father of gods and men, to whose nod all beings and all things are subjected ; — this is an engrafting of the old idea upon the subsequent impersonations of nature. Again, Zeus appears as the successor of a more ancient dynasty of gods, whom he has dethroned, and in whose stead he reigns ; — and this is a dark revelation of preëxistent and less individualized religious conceptions. Again, Zeus appears to be himself subjected to a mysterious power, — a Fate, — scarcely named, and not described, except by a dread and mysterious attribute of irresistible strength, controlling the gods themselves. This shows the conflict between the old system and new creations of popular faith. In short, the cycle of religious ideas is continually revolving. We read the past in the history of the present. Simplicity precedes complexity, in one age as in another. Men begin with a belief in one God ; — a few ages pass, and they worship many gods. The polytheism of Egypt comes to a stand, and a new order springs up in the monotheism of Moses. The monotheism of Moses degenerates into a system of ceremonial rites and priestly observances, and then the original religion reappears, in a higher form, with stronger sanctions, in the teachings of Christ. But, despite these solemn sanctions, and this sublime purity which hallowed the first development of Christianity, the old process is renewed, and the Blessed Virgin and the whole calendar of saints tell again the story of heroes and demigods, and form a supernatural assemblage on a Christian Olympus.

To return to the Greeks. They sympathized deeply with every thing that was addressed to their senses. The imagination of the early Greek attributed life to all the objects by which he was affected, precisely as a child of lively sensibility creates from the tree, the stream, the wind, the storm, beings of conscious action. Every appearance of nature suggested to him the idea of supernatural power, and by degrees this power assumed, to his mind, the form of distinct personality, and was clothed with the attributes of his

own nature, but enlarged and idealized. Human passions and affections, also, prompting to kind or violent actions, would soon be regarded as independent powers, would be invested with names and personality, and share with the phenomena of external nature in popular veneration and religious worship. In a mountainous country, Pan, the shepherd-god, would naturally be worshipped; along the coasts, and on islands agitated by the eternal lashing of the ocean waves, temples and altars would be raised to Poseidon, the earth-shaker. Among a people advancing in the arts, the mysterious genius of improvement and discovery, embellishing civil life with its beautiful creations, and purifying it from the rudeness and licentiousness of the savage state, would be embodied in the lovely and majestic form of the virgin goddess Athene. The terrors of battle, the enjoyments of peace, the affections of domestic life, are by degrees all personified, until a mythology is formed, addressed to the imagination, and cherished in the popular heart. Then poets arise, and seize the already existing creations of superstitious faith, and make them agents in fictitious scenes. They animate them with new life, give them a new hold upon the popular heart, and connect them indissolubly with human affections, by assigning them an influence over the course of human affairs proportioned to their dignity. In this way, probably, the gods of Olympus gradually acquired their attributes and forms; so sprang up the Nymphs of the fountain, the stream, and the sea; so the Graces, the Dryads, the Furies, and all that beautiful assemblage of impersonations with which ancient poetry and art are alive. Homer and the poets who preceded him took up the popular mythology as they found it ready to their hands. They did not create it; they consecrated it to new uses, and gave it new charms in their songs. But, without doubt, the influence of poetry strengthened the hold of these imaginary personages over the popular mind, and gave a clearer outline to their several qualities and attributes. A regular national worship would thus grow up. A sort of established church, with ceremonies, sacred rites, solemn chants, sacrifices, and prayers, extended itself over the states of Greece.

The indications in Homer of an earlier and simpler belief have already been mentioned. The characters of his divinities confirm the preceding explanation of their origin. They are actuated by human passions and affections; they quarrel with each other, like angry men and women; they are bribed with gifts; they have their partialities and antipathies, their loves, jealousies, and hates;—all of which point to their origin in the nature of man. But the established church of Greece, though it had its foundation deep in popular feeling and faith, was soon impugned by the doubts and arguments of dissenters; and here again modern history supplies us an exact parallel with antiquity. The philosophers and thinking men could not fail to perceive the absurdities of

the national religion, considered as a system of morals and of religious faith but to call it in question would be to incur popular odium and the anathemas of the church. To avert this danger, they formed their esoteric schools, and professed openly the people's faith. The Sophists charged Socrates with introducing new gods, — in other words, with renouncing the old theology, — and the charge cost that great man his life.

The clear delineations of Homer enable us to form probably an accurate picture of the state of knowledge and of the arts in the Heroic age. The most general summary is all that can here be given. Greece, the *Ægean* Sea, the regions of Asia Minor, Egypt, seem to have embraced nearly the whole range of their geography. All beyond is dark and obscure. Their notions of distance may well excite a smile. The long voyage home from Priam's kingdom, which caused such anxiety in the Grecian councils, is now performed by the French steamers, with perfect accuracy, in less than two days. The largest ships mentioned in the Homeric catalogue carried a hundred and twenty men; but twenty rowers are repeatedly spoken of as the sufficient complement of a ship. Naval architecture was rude, and navigation was merely the art of following the windings of the coast by day, and hauling the ship on shore by night. Astronomy consisted in the simplest observations of the moon and stars. Commerce was known, but not held in high repute. The common arts of life appear to have made considerable progress. Houses, furniture, and clothing are described as costly both in materials and workmanship. The palaces of princes are filled with a profusion of magnificent objects, which indicate not only great skill, but at least the elements of refined taste. The wonderful shield made by Hephestos for Achilles was the work of a god for the greatest of heroes; but, as the gods themselves were created out of mortal attributes, so the works of the gods sustained an analogous proportion to the works of men.

The shield of Achilles was probably copied, in its main design, from workmanship which the poet actually saw, with the addition of poetical ornaments and supernatural splendors. At any rate, Mr. Flaxman rivalled Hephestos, and reproduced his famous work, with a masterly delineation of all the scenes which are drawn upon it in the *Iliad*. Though the Homeric pictures of Heroic life may have been highly colored, there can be little doubt that they are taken substantially from the life which existed in the poet's own age. The arts appear to have been rapidly advancing, and artificers were held in great honor. The carpenter, the soothsayer, the physician, the bard, and the warrior ranked among the most distinguished and illustrious personages; Odysseus was a skilful carpenter, ship-builder, and upholsterer; Achilles was a capital cook. The art of war was simple, as in the early campaigns of modern Europe. Contests were generally

decided by the personal activity and bravery of the chieftains. Their strength and hardihood were great, indeed, but were rivalled, if not surpassed, by the knights and barons of the Middle Ages. Poetry and music were held in the highest estimation, and formed a part of Heroic education. The bard appears, on all occasions, as a person of unquestionable consideration. He sings at the feast, he propitiates the gods with sacred chants, and he is sometimes intrusted with the administration of the most important affairs. The other arts—architecture, sculpture, &c.—appear only in the most general descriptions. The palaces of princes and the temples of the gods were adorned with much splendor, and probably were not deficient in architectural proportions. The customs which gave rise in subsequent ages to many of the most beautiful productions of the chisel,—dancing, united with music and poetry, and consisting of graceful and harmonious movements,—already existed in high perfection. The garment woven by Helen contained an embroidered battle-piece; Penelope gave another to Odysseus, representing a chase, woven in golden threads. The queen of Troy offers to Athene an embroidered robe, which is laid upon the knees of the goddess. In the palace of Alcinous, golden statues of youths stand on pedestals, holding torches to light the hall at night. All these indicate clearly enough that the imitative arts were not unknown to the poet; and that they were generally, if not universally, consecrated to religious uses.

- Such is a rapid and very imperfect outline of the Heroic age, according to the delineations of Homer alone. The picture which his poetry presents is remarkable for its clearness, fulness, and strength. If it had been composed after a profound study of the principles of art, it could not have been executed with a nicer observance of just proportion and delicate coloring, or with a more vigorous exhibition of character. It is, indeed, the great historical painting transmitted to us by the genius of the remotest antiquity.

The Homeric poems, by which are meant especially the *Iliad* and *Odyssey*, are usually called epic, and considered the best, as they are the most ancient, of that species of poetry. We do not generally form to ourselves a very distinct notion of what is essential to constitute an epic poem. The ancient critics took the Homeric works as they found them, and constructed their theories upon the real or supposed practice of the author. In this way the critical canons of Aristotle were formed, and from his canons modern systems have been derived. It is evident that principles drawn from a small number of examples are likely to be wrong, when brought to a general application, unless, indeed, they are supported on some universal ground of philosophy and human nature. It has so fared with the criticism of *Aris-*

tole, excellent in its way, and with the proper limitations ; yet predicated upon the accidental condition, in which the Homeric poems were introduced into Greece. Modern poets have considered them as comprising the whole substance of the rules which regulate the epic song. Those, therefore, who have aspired to the honor and dignity of this species of poetry, with few exceptions, have imitated, not the essential spirit, but the accidental form, which these productions happened to take ; and it must be confessed, the majority of modern epics are not very easy reading. Milton thought supernatural machinery necessary to an epic, because Homer and Virgil used it ; he must, therefore, task his powers of sublime description to the utmost, in depicting the battles of the angels. He has given us, no doubt, scenes, which, as mere scenes addressed to the imagination, are hardly to be paralleled for grandeur of conception and splendor of language ; but we cannot help feeling their utter incongruousness with modern and Christian conceptions of celestial beings. We read them with a profound dislike, both for their grossness of representation, and the closeness of their resemblance to ancient paganism. Camoens, the Portuguese epic poet, carried this absurd theory still farther, and, not content with the supernatural apparatus of a corrupted Christianity, forced into a most unnatural conjunction with it the old pagan mythology ; — Bacchus, Venus, the Virgin Mary, and the Genius of the Indian Ocean are the strange jumble out of which he built his epic wonders. These fantastic results flow from neglecting to attend to the real spirit of the ancient epic, and to watch its natural growth in the wants, manners, customs, and opinions of its age. If we set up the *Iliad* as the model epic, it is plain that the *Odyssey* must be placed in another class. The one describes a general war of the combined Grecian states in a national enterprise, — the other narrates the adventures of a single hero, in his long and perilous voyage home. But they are both epics, though they have little in common, except the language, the metre, and a general resemblance in the pictures of society they present to us.

What, then, is an epic poem ? We shall, perhaps, be able to answer the question indirectly, by tracing the origin and progress of epic poetry. The earliest poets sang of the gods, and gave utterance to religious sentiments ; — they were, in fact, religious teachers, and received from, and gave back to, the people the deities clothed with their several attributes. The next step in the progress of poetry was to celebrate the deeds of heroes in strains addressed to the natural sympathy which all men feel for the doings of their brother men. When social and political life had advanced so far as to admit the existence of powerful chiefs receiving their friends and dependents into the banqueting-hall, the sacred bard was a welcome guest, and his lays of heroic deeds were considered the greatest ornament

of the brilliant festive scene. The Homeric poems themselves show conclusively that such was the actual fact. What themes were handled by these old minstrels,—Phemius, Demodocus, and the long train of forgotten singers, who chanted the preludes to the immortal songs of Homer? What but tales of war, and piracy, and plunder? what was their strain but the animating recital of actions which the bold listeners were themselves performing every day,—recitals to move their spirits, and stir them anew to martial exploits? The greatest of the minstrels is himself our witness. It is a story of Trojan adventure that Demodocus chants at the feast of Alcinoüs, in the presence of Odysseus. Indeed, it is no learned theory which thus explains the origin of epic poetry; it is historical fact, growing out of human nature. The bards of the Middle Ages did the same thing precisely, without knowing it had ever been done before. The baronial castles of Germany, England, and Scotland were a new edition of the dwelling-places of the Phœnician king, of Menelaus and of Nestor. The animating songs of the wandering minstrel, accompanied by the lyre, to which the chivalrous revellers listened with delight, were only the echoes from those antique banquetings. The wild forays of semi-barbarous chieftains, the battles to which they gave occasion,—Chevy Chase, and a thousand others, commemorated in the ballad-poetry of almost every European people,—the exploits of the Cid, of Robin Hood, of the old German heroes in the *Heldenbuch* and *Nibelungenlied*,—are a repetition of the antique Heroic cycle of actions, sentiments, and manners,—they are the Heroic life lived over again, and again sung to the lyre with the same accompaniments, in the presence of applauding revellers.

Among a simple people of lively imaginations, so pleasing a thing as minstrelsy would plainly excite much attention, and excellence in its practice be entitled to marked honors. The finer intellects among the people would be devoted to it, and an animated rivalry for popular favor would stimulate them to extraordinary efforts after excellence. The excitement of immediate rewards, and the certainty of that sympathetic applause so dear to the poetical heart, would carry on the spirit of song through youth, manhood, and old age. Inspiration would not die out with the thronging cares of middle life, nor the fire of creative energy be extinguished by the cold air of the world. The bard of such an age enjoys the twofold advantage of being devoted singly to his art, and of mingling on terms of familiar intercourse with other classes of men. He has the privileges of caste, but feels the generous and liberalizing influence of an unrestricted social life and universal sympathy. He is first a man, and then a poet; he is an artist, but excelling in common sense. He is no misanthrope, telling men that he is among them, but not of them; his affections and sympathies are

broad as human nature, and his song is but the harmonious utterance of them, addressed to the universal human heart. Poetry of a genial and healthy kind, and strictly expressive of the national character, under such circumstances, springs up speedily into a vigorous growth. The favorite occupations of men are warmly described, and the adventures which call out an immediate admiration are told in modulated measures. The names of men who have made themselves famous in warlike enterprises become the favorite themes of the bard. One great quality after another is assigned to them, one marvel of valor after another is attributed to their prowess, until, by degrees, a full-formed character, graced with those traits which command men's sympathy or admiration, stands out, in the popular traditions and national poetry, a type of the national spirit, and a symbol of its progress. Thus the characters of Agamemnon, of Menelaus, of Hector, Diomedes, and Ajax acquire their grand outlines in the successive songs of the heroic bards. And thus, in modern times, the favorite hero of Spain, that impersonation of Spanish chivalry, grew into the bold and wonderful character of the Cid, in the beautiful old ballad-poetry of that country. The same phenomenon has been exhibited by every other modern nation. As time advances, some one great action, by which the spirit of the united nation is roused into a free development, gives a new impulse to the spirit of song, and combines the scattered elements into a harmonious whole. Around this action, as around a central point, the heroic personages cluster, taking their place almost with scientific precision. The bards resume the strain, and, in the absence of historical memorials, picture out the traditional scene, according to their conception of its character, or as their imaginations reproduce it. Gradually the heroic lays, accumulated by the labors of successive bards, revolve around this great national action, and, in the dim distance, and amid the shadowy forms of the past, where fable and fact are confounded, seem to form a part of its real events. One after another, the series of exploits, — the preparation, the action, the conclusion, — in the language of Aristotle, the beginning, the middle, and the end, — are embodied in the chanted verse, repeated, improved, and perfected by some great and fortunate genius, until all the parts harmonize, as the colors in a painting are harmonized imperceptibly by the softening hand of time; and the national epic stands revealed, with its basis of historical fact, — concentrating, in proper groups, all the heroic characters that the spirit of national enterprise has produced, all the marvellous legends that the credulity of early ages has believed, all the gods and goddesses of a teeming national superstition, all that is great and good in the domestic life of the human personages with which the scenes are filled, — their passions, their faults, their virtues, as well as their actions, — and all the wisdom, elo-

quence, and art, which have sprung up in the progress of the national intellect.

As great heroic names are formed, so are great poetic ones. Amidst the struggles of mind for excellence, some will of course surpass others; some will be the favorites of the hour, and their songs be sought after with more eagerness than those of their brother bards. The names of these more successful minstrels will become famous in their day, and will be transmitted to posterity with ever-increasing renown. The songs they have composed and chanted pass along in the memories of men; to be chanted anew in solemn ceremonies or festive rites of after-times; but, in the absence of literary history and discriminating criticism, their compositions are gradually altered, though their general spirit, form, and structure are preserved. The bards of lesser note are likewise forgotten, though some of their productions maintain their hold upon the favor of the popular heart. By degrees the greater name is made the type of the poetical cycle to which he belongs; the heroic lays concentrate around him, and are called his. And thus a surpassing genius is formed, who bears the honor of the great national epic, toward which the ten thousand rays of poesy have been, age after age, converging. He concentrates in himself the qualities, attributes, powers, and poetical ideas of many individual men, with such additions as fiction and imagination may choose to throw around him. As, in receding from a city by night, the lights of its thousand habitations gradually blend into a single luminous point,—as, in gazing into the heavens, we behold, in the twinkle of a single star, the intermingled rays of a whole system of shining worlds,—so, when we turn the mental eye towards the deep darkness of the past, we behold the concentrated brilliancy of a thousand lesser luminaries in the star of Homer, which glows triumphant on the brow of the night of antiquity.

The productions of such an early age as we have been describing have more of the spirit of life, than the creations of an age of print. They are the spoken word, the chanted song, modulated by the voice. The bard devoted himself to song with his whole soul; for it was the severest intellectual effort, and a matter of immediate personal concern. He was compelled not only to invent, but to remember. Dependent on the vigor, freshness, and clearness of his intellectual powers, he was ever urged to keep those powers brightly burnished. Then, after all the silent toil in the chambers of the mind, in the studied arrangement of his rhythm, he had, instead of the sober excitement of the press, the thrill of immediate sympathy, and the inspiration of tumultuous applause, amidst which his imagination struck out a brighter flame than solitary study kindled. Nor would these instantaneous flashes of beauty and sublimity be forgotten, when

the next trial of his powers came. Memory retained the happy touches which struck the right chord and drew a rapturous response from his audience, and he repeated them before a new audience with greater perfection and higher success. Thus the poetic power was developed, strengthened, and perfected by many successive trials and a laborious process of art. His repetitions of the chanted song are the early bard's revised editions of his poems, with this advantage, that his corrections are tested at the moment by their effect upon the living heart. His memory, thus exercised, acquires a grasp and retentiveness which astonish the poets of a later age. He carries in it an interminable series of lays, which the habits of his daily life compel him to hold in readiness at a moment's warning.

In this way the early popular poetry of all nations is preserved. And many of the best collections of it are made from the living lips of those who have received it from tradition, and treasured it up in their memory. Thus Walter Scott procured many of the best pieces in his *Border Minstrelsy*, and thus Mr. Fauriel gathered the greatest part of his collection of the *Klephitic Songs*. The race of minstrels continues far longer in the ages of literary civilization than we are apt to imagine. The lay of the last minstrel has not yet been sung. In Greece, to this day, interesting events are chanted by wandering bards, who gain a precarious livelihood by the exercise of their ancient craft. The striking incidents of the late Greek Revolution are thus commemorated, and no doubt a traveller of taste might easily write down from the reciter's mouth enough to make a modern *Iliad*. Scio, the reputed birthplace of Homer, which still preserves the name of the blind old bard, was the scene of the most terrible and bloody massacre of the whole war; and since that desolating event, all its fearful incidents have been recorded in the pathetic chants of other blind bards, who live on the bounty extended to them by their compassionate hearers. The exploits and death of Marco Bozzaris are renowned in popular lays, like the rhapsodies of Diomedes and Patroclus in the *Iliad*.

In some respects the poet of such an age as the Heroic enjoys advantages over his more learned successors. He knows with more speed and certainty when he has struck a happy vein. He reads it in the glistening eye, he feels it in the deep stillness, he hears it in the tumultuous applause. But when his age is gone by, letters and the arts change the aspect of life, and give a new tone to intellectual pursuits, a new character to intellectual amusements. The records of history and the creations of poetry are preserved by other arts than the art of memory. The cold parchment takes the place of the living bard, silent letters on the written page succeed the expressive tones of the spoken voice. Readers stand in the place of hearers, and the poet's strain is silently perused in the study or by the fireside; his

Invocation of the Muse is but a figure of speech ; his lyre sinks into a metaphor ; the excitement of thronging multitudes dies away ; the sympathy of many human hearts beating in unison is known no more. The poet himself is but the cold image of what he was. Sitting at his solitary desk, he broods over his imaginary scenes, and his hand transfers them, by a mechanical process, to the page before him. His own judgment is his only guide in the composition of his verse. He is inspired by no delighted listeners, and sympathizes no more with listening men. There are no sparkling eyes, there is no eloquent silence, and no loud applause, to tell him that the chords of the human soul are trembling to his touch ; but all these thrilling accompaniments are generalized into that spectral abstraction, the reading public. The knowledge of his success must come slowly, and may come too late. His bookseller's ledger is the exponent of public sympathy ; the judgments of the Quarterly Reviews, prepared in a solitude like his own, are the tones of applause or dissent which reach his ear. But the Heroic bard has no vexatious examination of bookseller's accounts, no conflicting judgments of reviewers ; he reads his sentence in a nation's eyes. In the unlettered Heroic age, there can be no such thing as a bad poet. Men will not listen to him who delights them not ; — his occupation is not gone, it never comes. The bird that cannot sing and will sing is made not to sing, or rather he who feels not the impulse within never attempts the task which nature never intended him to perform. Heroes and heroic deeds he sings not of, because he has no one to sing them to ; he knows that he cannot seize the hardy chieftains in the festive hall by the button, and pour into their reluctant ears his tiresome lay. The pain of unsuccessful attempts is never felt by him, because there are no opportunities for such attempts even to be made.

Such being the origin and growth of early epic poetry, it is evident that the poems, constructed at later periods, upon the same formal principles, are in essential principle quite different. The age of speculative philosophy succeeds that of unspeculating belief. The gods walk no more among men, the forest is deserted by the Dryads ; the mountain stream is inhabited by its Nymphs no longer ; the ocean is disenchanted ; the phenomena of nature are subjected to the scrutiny of science, and the reign of wonder is succeeded by the reign of truth. Critics, like Aristotle, examine the poetic monuments of the past, and lay down rules for the future. The mythological personages, who mingle freely and naturally in the actions of men at an early period, are resolved into mere poetical machinery ; and epic poetry, instead of being a natural growth, becomes an artificial work. The supernatural beings are introduced because they appear in the model epic, but the warmth of actual belief exists no more. The poet may possibly think that

his mythology is still revered in the popular faith, that it is believed in by the vulgar; but, being a philosopher himself, he regards it as a mechanical contrivance to carry on the epic action, or at best resolves it into that most lifeless and tedious of all compositions, a prolonged allegory. Such is the origin of the *Æneid*, the *Pharsalia*, and of most modern epics. I am not disposed to deny to these works the honors of the epic name, but they must constitute a separate class from the Homeric epic. The ballad poetry of Germany and England, — the songs which celebrate the exploits of the *Cid*, — and especially the old German Book of Heroes, and the *Nibelungenlied*, — come much nearer the original epic spirit. They differ from the Homeric poems in being less complete and harmonious developments of their age and country, — less perfect utterances of national spirit, — less finished works of art. They have not been, like the Homeric poems, the constant study, the admiration, and the wonder of the national youth. They have not formed the character, inspired the courage, of nations, been chanted on national festivities, and made the foundation of subsequent national literature, like the *Iliad* and *Odyssey*; partly because they had not, in the peculiar circumstances of the times in which they were produced, a united national spirit for their motive power, and partly because they were addressed to men of less exquisite physical and intellectual organization than the Greeks.

If this view of the character and history of ancient Greek Heroic poetry be correct, there can be no question of the genuineness of the *Iliad* and *Odyssey*, — that is, no one can doubt that they are, in fact, the authentic exposition of the spirit of the Greek Heroic age, in a series of lays, gathered around the first great national enterprise of the Hellenic race, and marshalled under a great name, that stands as the type or representative of the rhapsodists and poets who gradually collected the materials out of which the master wrought that magnificent creation. But it was almost the universal belief of antiquity, that Homer was the exclusive author of all the poetry that passes under his name. The science of historical criticism was unknown to the ancient writers. They received traditional fame, they adopted traditional names, with unhesitating credulity. They seemed to forget, or to be ignorant of, the tendency, inevitable in all human affairs, to blend fiction with truth, and imagination with fact. In an age, like the present, of voluminous historical records, how difficult it is to escape error, even in regard to events that are passing in our immediate neighbourhood, perhaps under our very eyes! But when we go back to such an age as the period between the Heroic times and those of Pericles, how is it possible that a mass of poetry, like the *Iliad* and *Odyssey*, which we know from history was in existence at the same time with an im-

immense number of lays now lost, and was chanted in separate portions, on different occasions, by numberless rhapsodists, — poetry composed for this very purpose, and by no means to be read, as it now is, by men of taste, or retired scholars, — how is it possible to believe, that these poems, even if a quantity as great as theirs had been produced by a single bard, were entirely separated from the works of kindred and contemporary poets, guarded from all admixtures, protected from all alteration, and handed down precisely in their original form, to be studied by the men of a more cultivated age?

In ancient times, not only many traditions were handed about concerning Homer, but many biographies, more or less marvellous, were actually composed. Of all these works, two now remain to us, — the *Life of Homer*, attributed to Herodotus, and another, bearing the name of Plutarch. Critics have concurred in pronouncing both of these biographies forgeries, — but whether forgeries or not, they have no historical value beyond the interest that naturally attaches to them, as records of ancient traditions concerning the mighty master of song. These traditions agree in the fact that the poet was a native of Asiatic Greece, and that his mother's name was Critheia. It was affirmed by some, that his father's name was Mæon, and that he was born near Smyrna, on the banks of the river Meles, — hence two of his epithets, *Mæonides*, and *Melesigenes*. *The origin of the name *Homerus* has been variously explained. Some say that it came from his blindness, the Ionians calling blind men *Homeroi*, because they were compelled to follow, *ἡμεγεῖν*, guides. Another story is, that the Lydians, having resolved to abandon Smyrna on account of an investment by the Æolians, ordered all who wished to follow them to leave the city, and that Melesigenes declared he would accompany them, *ἡμεγεῖν*, from which he acquired the name of Homer. Another explanation is *ὁ μὴ ἰδὲν*, — he that sees not; — another, that the poet was delivered up by the people of Smyrna, as a pledge, or hostage, *ἡμεγεῖν*. Other explanations equally trivial and groundless have been given. The biographies go on to state, that Homer became a poet and schoolmaster at Smyrna; that he travelled, by the advice of Mentès, a foreign merchant, visiting all the countries then known; that in Ithaca he contracted a disease in the eyes, which cost him his sight. At Phocæa, it is said, another schoolmaster, of the name of Thestorides, procured a copy of his verses, which he carried to Chios and recited as his own. Homer followed him, and resided a long time, wealthy and honored, at Bolissus, a town in Chios. According to one story, he died at Io, on his way to Athens, in consequence of falling over a stone. According to Plutarch, he was cautioned by a response from an oracle to beware of the young men; riddle; and being once on his way to Thebes to at-

send a poetical contest at the feast of Saturn, he landed on the island of Io, near the shore of which he saw some young fishermen in a boat. He asked them if they had any thing. In the language of Coleridge, "the young wags, who, having had no sport, had been diligently catching and killing as many as they could catch, of certain personal companions of a race not even yet extinct, answered, — 'As many as we caught we left; as many as we could not catch we carry with us.'"

ὅσ' ἔλαβον, ληρόμεθα · ὅσ' οὐκ ἔλαβον, φερόμεθα."

Homer, being unable to guess this riddle, died of a broken heart, and thus fulfilled the oracle. Such is the ridiculous catastrophe of this idle story. Putting together all the information and all the traditions antiquity has transmitted to us, we have only two or three facts, — that Homer was an Asiatic Greek, that he was a great traveller, that he chanted songs like the other bards, that he surpassed them all in genius, that the distinguished excellence of his songs caused so large a body of them to be preserved, and that he may at the close of his life have been blind.

A word or two on the question whether Homer was or was not actually the author of the poems which now pass under his name. Some have altogether denied the existence of the poet Homer. Others admit his existence, but deny him the authorship of the Iliad and Odyssey. Another question has an intimate connection with this, — whether, admitting that there existed such a poet as Homer, the art of writing was known in his age, and was employed by him. Some affirm that the Sidonians had frequent intercourse with the Greeks on the one hand, and with the Jews on the other; and that, as the art of alphabetic writing had long been known to the latter nation, there is no intrinsic improbability in the supposition that the Phœnicians and Sidonians may have communicated it to the Greeks; and if so, the Homeric poems were probably committed to writing immediately on being composed. Others assert, that, although the art may have been known to Homer yet it was so little practised by his contemporaries, on account of the scarcity and costliness of the materials, that he could not have written out at length the songs he composed for the purpose of chanting at public and private festivals, but that he would be much more likely to adopt the custom of preceding bards, and trust to his memory alone. Others still believe that the greatest of poets could neither read nor write, and that he gradually composed in his mind, and stamped upon his memory, the greater part, if not the whole, of the poems now attributed to him; that other bards learned them from his own lips, and handed them down to their successors; and that they were thus preserved until a later age, when literary cultivation had been introduced into Athens, and when the Homeric

poems were collected, reduced to writing, and so transmitted to modern times.

The first doubt of the personal existence of the individual author of the *Iliad* and *Odyssey* was expressed by Hedelin and Perrault, two Frenchmen, who maintained, that the *Iliad* is a compilation of minstrelsies, put together by successive editors, the work of many poets of the Heroic age, who sang of the wars of Troy and the exploits of the heroes engaged in them. This theory was afterwards adopted, and developed with great ingenuity and learning, by Heyne. Wood believes in the individual existence of Homer, but thinks it impossible that he should have known any thing of alphabetic writing; and rests his opinion chiefly on the fact, that, in the vivid and comprehensive picture of civil society which the Homeric poems present us, there is nothing which conveys any idea of letters or of reading; that there is no allusion to the terms of those arts, either in the *Iliad* or *Odyssey*; the nearest approach to them being a symbolical or picture letter carried by Bellerophon to the king of Lycia. There are, moreover, strong testimonies that the art of writing came late into Greece. All treaties, contracts, and stipulations, in Homer, are verbal, enforced by signs, solemn allusions, and appeals to Heaven. Memorials of the dead were mounds of earth, sometimes with a rude column to denote the distinguished rank of those buried beneath them. Thus Hector desires to be commemorated, should he fall in single fight with Ajax, trusting the particulars of his fame to tradition alone. Homer has no allusion whatever to written laws, or written documents of any kind; but laws, histories, genealogies, and every species of record, were, like the fictions of the poets, intrusted to verse, accompanied by music, and chanted on high festivals to the people. It must be confessed, I think, that these considerations have great weight, and the argument might be strengthened by carrying it out at greater length. Wolf's *Prolegomena* to Homer contains the most systematic and masterly discussion on the subject, though new light has been thrown on the question since his day, and his opinions have ceased to be the prevailing belief of the learned world. He maintains, that neither the whole *Iliad*, nor the whole *Odyssey*, is the work of one author. The outline of his argument is this, — that, for reasons already mentioned, the art of writing, if invented in Homer's time, was not applied to the writing of books, — if Homer did not know how to write, he never could have formed the idea of composing books of such extent, — that such a whole was not in keeping with the civilization of his age. In addition to this, there is in the *Iliad* a great inequality between the first and the last book, — from the nineteenth to the twenty-second, the tone of thinking and expression differs from the first part of the work, — and from the eighth book, marks of the

process of connecting the rhapsodies together are plainly perceptible. Finally, in the time of Homer, the language was not carried to such a point of grammatical and metrical perfection, as it appears to have attained in the *Iliad* and *Odyssey*. The result of all these inquiries is, that neither of these epics belongs to one author, or to the same age. Several parts of the *Iliad* are wholes, by themselves; the seventh, eighth, and ninth books are entirely occupied with the victorious exploits of Hector. Some parts, such as the catalogue of ships, the funeral games, the story of Dolon, were afterwards inserted. Such is, in substance, the view of Wolf.

Most scholars are now agreed that there was a Homer, — the greatest of the epic bards; that he sang, in separate chants or rhapsodies, the exploits and the heroes in the war of Troy; but that other bards sang more or less upon the same themes, and their productions were not always distinguished, in the tradition, from his; and that, in fact, the *Iliad*, at least in its present form, is chiefly the work of this great Homer, but was put together from the mass of his productions, in the form in which we now have them, by collectors several centuries after his age. This is certainly a rational belief. The poems must have been composed by somebody who had some name, — and Homer is the name which has come down to us from very remote antiquity. Some portions of the *Iliad* and *Odyssey* may not be his, because it is not likely to have been possible to preserve an individual's songs free from admixture through a series of uncritical ages, especially when we consider the popular use for which they were composed.

A brief notice of the manner in which these poems have been preserved to us will be appropriate to this place. Their birthplace was Asia Minor, or the Greek Islands, and according to tradition they were introduced into Greece in the following manner. Lycurgus, the Spartan lawgiver, being on his travels in Asia, found the Homeric poems enjoying a high popular favor, and, by some means or other, carried back with him into Greece these works, which had greatly delighted him. Whether they were by him reduced to writing or not is disputed. Another story is, that Solon, the Athenian, made the first collection of the Homeric verses, and ordered the rhapsodists to recite them in a certain order of narrative. Pisistratus, afterwards, aided by a large number of the poets of his age, made a regular collection of the Homeric poems, reduced them to writing, and arranged them nearly in the order in which we now possess them, and directed that they should annually be sung by the rhapsodists at the feast of the Panathenæa. They afterwards underwent repeated revisions, alterations, and additions, and were finally elaborated into their present form by the scholars of Alexandria, who divided them into twenty-four books, according to the letters of the alphabet. These

scholars were called *Diaskeuastai* or editors; and it is to them we owe the *Iliad* and *Odyssey* in their present form. Several editions are particularly mentioned by the ancient authors, after the collection by *Pisistratus* and the *Pisistratidæ*; there was one by *Antimachus*, a poet of *Colophon*; another by *Aristotle*, which *Alexander the Great* corrected, and kept in a precious casket taken among the spoils of the camp of *Darius*. There were also editions existing in different cities, and not attributed to particular editors, — of which the *Massiliotic*, *Chian*, *Argive*, *Sinopic*, *Cyprian*, and *Cretan* are mentioned. Among the multitude of critics, *Zenodotus*, *Aristophanes*, the inventor of accents, and *Aristarchus*, are particularly celebrated. *Aristarchus* lived in the reign of *Ptolemy Philometor*, in the second century before Christ. After a severe revision of the existing text, he published a new edition of the *Iliad*, which is supposed to be the basis of the now generally received readings of *Homer*. These few facts will serve to show in a clearer light what deviations from the original must have been made, in the long period of time from the Homeric age to that of *Pisistratus*, — from *Pisistratus* to the Alexandrian critics, — from these last, through the Middle Ages, in consequence of the changes to which the manuscripts were exposed, by the ignorance of copyists, and the presumption of the grammarians in making corrections of the text and rejecting such passages as they thought interpolations. We have, then, no reason to attribute to these poems a strict unity, subjecting all the parts to a predetermined plan. Whatever apparent unity exists in them depends upon the unity of epic spirit which pervades the whole mass of the poems, and upon the form which successive editors have given them.

The language of the Homeric poems shows two things, — that it had been long cultivated by the bards, before the date of these poems, and that it has undergone a great deal of critical revision since they were reduced to writing. There was never a happier invention for poetical and musical effect than the Homeric hexameter. The felicitous combination of sounds, and syllables, and pauses, — the pleasing variety of spondees and dactyles, — make it, even under the disguise of our barbarous pronunciation, the most full, flowing, and majestic form in which poetry has ever been embodied. But I do not suppose the laws, so rigidly insisted on, of long and short syllables, were understood or thought of by the Heroic bards. After the general modulation of the measure was determined by a happy musical instinct, great liberties were taken in the execution of all the details. Even in modern languages, we know how frequently a syllable commonly short is lengthened by being set to a long musical note, — in fact, that the length of syllables in general depends not so much upon any inherent quality, as upon the musical notation in singing, or the long-drawn sound expressive

of some emotion in common speech. This was probably the case, more or less, in chanting the Homeric poetry, though under greater restrictions. The consequence was, that, when these poems were not only chanted, but read, — after they had been taken down from the lips of the rhapsodists, and particularly when the annual chanting of Homer had given way to the more artificial exhibitions of the tragedies, — there was scarcely a line that could be brought entirely under the rules of the hexameter, and the critics were driven to various devices to subdue the refractory spondees and dactyles. They made a short vowel long by doubling the following consonant. They filled the requisite number of syllables by inserting a vowel, or dividing a diphthong, where the time was originally occupied by a musical note. A hiatus they supplied by supposing the existence of a guttural or semi-consonant sound, which they represented by a character called the digamma. The orthography of the language, as we now have it, is to some extent the work of critics, who lived not only long after the age of Homer, but long after the poems of Homer had ceased to be delivered as they had been originally, — long after they had ceased to be songs, and had been elaborated into books. These inventions of the editors are, perhaps, the best substitute we can have for the original music, which perished with the voice of the singer; but, with all their aid, we must have lost for ever no small part of the charm to which these venerable compositions owed their marvellous power.

This adaptation to musical purposes had a great influence upon the early character of the Greek language. It led to the selection of melodious forms and combinations to a very remarkable degree. In the Homeric poetry, sound corresponds to sense, and thought is expressed by metrical modulation, in a manner inexplicable without referring to its early musical characteristics. It may be safely affirmed that no language was ever unfolded under more favorable circumstances for the perfect expression of human thought. In the bland climate of Asia Minor, and on the lovely islands of the *Ægean*, among a people rendered social and cheerful by the agreeable position they occupied, and versatile by the activity of their governments, the language early acquired that copiousness and flexibility which made it an instrument of unrivalled power, for the expression of every shade of thought, and the description of all objects as they appeared to the senses. The point of social progress indicated by the Homeric poems was one most favorable to the formation of a free, full, and harmonious poetical phraseology. Luxury had not yet corrupted the vigor of national manhood. Speculative philosophy and practical grammar had not involved, and spiritualized, and shackled the energies of speech. Language was no longer rude, as in its first essays towards a vivid expression of wants and feelings; and yet the first

meanings of the words, the primitive utterance of the heart, were fresh and clear. Intricate social relations had not yet introduced those manifold secondary significations, which, in a highly artificial nation, almost obliterate the original impress stamped upon the language. It had grown up among a people whose minds were touched to the finest issues, a people of the most delicate physical and intellectual organization. Poetry had been the only form of speech employed in intellectual productions; oral communication was then the only mode of imparting these intellectual productions to others; and harmony, vivid representation, and clearness were absolutely essential to any one who sought to command the attention of his fellow-men. The resources of the language had, therefore, become inexhaustible. It had the most appropriate expression for the circle of ideas familiar to the age; and for every possible appearance and combination of appearances in nature it possessed the most expressive imagery. Its words seem at times almost the thing itself they represent; its sentences are frequently pictures.

The flexibility of the Homeric language and the variety of its forms are such, that it was formerly the custom of grammarians and teachers to explain them by calling this one Attic, that Æolic, that Doric, and so on; as if Homer and his contemporary poets had composed their songs in a medley language compounded of all the local dialects in Greece. The absurdity of this supposition may be seen by imagining what would be the effect, if an English poet were now to write an epic, diversified by a choice selection of the idioms of half a dozen provinces, — with here and there a pithy expression from the slang of the Cockneys. I suppose the truth to have been nearly this. Among the Ægean islands, in Asia Minor, and among the inhabitants of Attica, who were all bound together by the closest national affinities, and bore the general name of Ionians, the same language substantially was spoken. Of course, there must have been local varieties, as we see among the dialects of the present age. The islands, the provinces, the towns, probably had words, intonations, and expressions peculiar to themselves. But, as in modern nations there is a cultivated language, freed from local peculiarities, and adapted to the general use of writers and educated men, — the High German, among the Teutonic tribes, — the Tuscan, in the Italian states, — the language spoken by the educated in the metropolis of the British dominions, — so in the Homeric age, there was a general language, cultivated by the poets, purified from the vulgarisms of local dialects, and adapted to the wants of the most cultivated classes. If we bear in mind, also, the fact, that the bards travelled from place to place, like the minstrels of the days of chivalry, and must, therefore, have used a language intelligible to all within the circle of their wanderings, the supposition just hazarded will appear natural, probable, and even necessary. The Homeric

language may, therefore, be considered as the universally understood and most cultivated form of poetical speech among the Greeks. Afterwards, indeed, provincial peculiarities grew into independent dialects, which attained to a high degree of beauty. The Ionic retained much of the old Homeric softness and liquid flow. The Doric was marked by a rustic force and picturesque liveliness. The Attic was the language of tragedy, of comedy, of history, philosophy, eloquence, and polished wit. In this respect, the Greek language presents a phenomenon which has but partial analogies among the moderns. The Scotch has been called the Doric of English literature, and, indeed, the description is very appropriate. But the fact, that different dialects were considered in the literature of Greece equally classical, and that particular dialects were set apart for particular kinds of poetry, has no parallel among the nations of our own time. It may be explained in part by the fact, that the Greeks, when they became a writing people, were more inclined than men now are to write as they talked, — having no literary capitals to legislate for literature, and no dictionaries to control the uses of words; that peculiar social or political circumstances caused the different species of poetical composition to be cultivated in different places, — and that, when the form, measure, and dialect of one species had thus been established by usage, they were adopted for that species, by the writers in other parts of Greece who wished to try their hand in the same. As all these dialects sprang from one common root, they would all speak to the general Hellenic feeling, and would have a genuine national force.

If we look into the story of the *Iliad*, as we now have it, we shall see still further reason to question the unity and completeness which have so generally been attributed to that poem. Had one individual poet sat down to plan an epic poem, with all the prescribed supernatural machinery, with a beginning, a middle, and an end, according to the rule of Aristotle, he would probably, in some way or other, have given a complete picture of the action he intended to celebrate. The assembling of the Greek armament at Aulis, — the voyage to Troy, — then the nine years' warfare under the walls of the city, — the death of Hector, — and the sack of the city, would have been brought forward with equal prominence. But the story of the *Iliad*, as we now have it, begins with the quarrel of Agamemnon and Achilles about a captive girl, in the ninth year of the war. Achilles, in anger, withdraws from the Grecian camp, and the siege goes on without him. A series of combats follows, in which the Greeks, deprived of the aid of their swift-footed champion, suffer defeats and slaughter. In the mean time, other and inferior heroes come forward, and, by their marvellous prowess, become the leading figures in the picture of war. The bravery of Diomedes, Ajax, Menelaus, is commemorated in separate chants. But

the Trojans, led on by the crested Hector, drive back the Greeks, even to the ramparts of the ships. All the principal heroes are disabled or wounded, and the prospect of utter defeat stares the Greek chieftains in the face. Agamemnon, at length, convinced of his fault, and anxious to call back the angry hero to the scene of war, sends an embassy with proposals of ample reparation. The proposal is haughtily rejected. The war again proceeds, with varying success, the Greeks are driven within their walls, and the Trojans, led on by Hector, are threatening to fire the ships. The battle wavers, Hector is wounded, and the Trojans are repelled from the fleet. At length, things have come to so desperate a pass, that Patroclus, the companion and brother-in-arms of Achilles, entreats him to carry succour to his suffering countrymen. Achilles consents that Patroclus shall put on his armor, and go forth to battle. The appearance of this champion, clad in the terrible armor of the leader of the Myrmidons, restores the sinking fortunes of the Argive host. But Patroclus is at length slain and despoiled of his armor by Hector; and the furious combats for the possession of the dead body follow. The Greeks prevail, and bear it back to the camp. Achilles is overwhelmed with sorrow for the death of his friend, and surrenders himself to unrestrained lamentation. This calls his mother Thetis, with a band of Nereïds, from the sea. She finds him eagerly bent on exacting a bloody vengeance from Hector and the Trojans; but, as his armor is in the possession of Hector, she resorts to Vulcan, who forges him a shield of marvellous workmanship, a breastplate brighter than the blaze of fire, a strong and curiously wrought helmet, with a golden crest, and metal greaves. Achilles receives the arms, and becomes reconciled to Agamemnon, who sends him precious gifts, and restores the captive Briseïs. After giving some time to lamentation over the dead Patroclus, he mounts the car, and rushes to the field, careless of life, and longing only for vengeance. And now ensues the most terrible conflict of the war. The Trojan and Grecian champions are arrayed in deadly hostility, and the divided deities participate, according to their several likings, in the battle. The warfare is maintained with unabated vigor, and the description rises in magnificence, as the action draws towards its close. At length, both armies are withdrawn from the field, and Achilles and Hector alone remain. A single combat follows, and Hector falls. Achilles insults the body of his foe, lashes him to his car, and drags him down to the Grecian camp, in sight of Priam and the Trojans, who from the walls gaze heart-stricken upon the dreadful scene. On the return of the Greeks to the camp, the games are performed in honor of Patroclus, the funeral pile is built, and twelve Trojan youths are immolated to his manes. These ceremonies continue twelve days after Hector's death. Priam resolves to visit the Grecian camp, and to suppli-

cate Achilles for the restoration of the dead body of his son. He is encouraged by an auspicious omen, and departs with precious gifts by which he hopes to propitiate his stern enemy. He is met by Hermes, in the form of a young man, who guides him to the tent of Achilles. The Grecian hero receives him kindly, and, overcome by pity for his unequalled woes, consents to surrender the body of Hector. It is borne back to the city, and met with loud lamentations by the inhabitants. Funeral rites are performed over it, and the poem closes, —

“Thus they performed the funeral rites of Hector, the tamer of horses.”

Now it seems plain, from this sketch, that the artificial unity and completeness of the epic are wanting in the *Iliad*. Nothing is said directly of the events which preceded the quarrel between Agamemnon and Achilles, — of the causes of the expedition, — the landing at Troy, — and the battles of the first eight years. They are alluded to in some of the speeches, but in such a manner as to show that they were supposed to be familiarly known, — in other words, had been already sung; and they did unquestionably belong to the cycle of epic songs which were chanted by the bards. It does not appear from the *Iliad*, as we now have it, that the war was brought to a conclusion in the tenth year, and that the capital of Priam's kingdom was laid in ruins. There is no necessary, though there may be a natural, connection between the death of Hector and the destruction of the Trojan city. For aught that appears in the *Iliad*, the Trojans might have been finally victorious over the Greeks; — they had suffered no more in the preceding combats; they were in their own country, with the advantage of natives contending against invaders, with the resources of still unexhausted wealth, and supported by numerous allies. The events which followed Hector's death are as necessary to the completeness of the epic action as those which preceded the quarrel of the Grecian chiefs, and, like them, were celebrated in the songs of the bards. The entire epic — not an epic planned by one mind and executed by one hand, but the epic which had the unity of one national enterprise, and attained its completeness by the labors of innumerable singers, animated by one national spirit to celebrate the exploits of favorite heroes — consisted of this whole cycle of songs, and extended as far as the cycle of the actions themselves. Our present *Iliad* is but a series of these songs, commemorating a small portion of these actions, in a natural order, but without any descriptions of what has preceded, or any but slight intimations of what is to follow. It has, indeed, in itself, a certain unity and wholeness, as it now exists. The quarrel of Agamemnon and Achilles and the death of Hector are two of the most important events in the war, and, between these two events, the most decisive

battles took place. In the history of each hero there is another kind of unity and completeness, — the unity of individual action, and the completeness of individual character. In each battle there is again a similar unity and completeness, — the beginning, the middle, and the end, insisted on by the critics. Each battle, then, is an epic poem, — the adventures of each hero are an epic poem, — the *Iliad*, as we have it, is an epic poem, — the whole series of ballads or songs about the Trojan war are an epic poem; and, if the whole national existence of the Greeks, from Theseus down to Capo D'Istria, had been chanted by the bards, and these chants brought together by ingenious scholars and editors, the whole mighty mass would have been but a single epic poem. As the long series of figures sculptured by Phidias for the frieze of the Parthenon, representing the fabulous combats of the Centaurs and Lapithæ, have been partly mutilated, and partly destroyed, — yet the remaining groups have an exquisite completeness in themselves, and perfectly exhibit the action they were designed to embody, though taken out of their place in the wondrous original procession formed by the creator's hand; so has time dealt with the songs of the Heroic bards, destroying some, and mutilating others, — but leaving the groups, the figures, and the actions, which, in their present state of severance from the great heroic array to which they originally belonged, constitute the noblest monument of the poetical genius of man.

It has been said, and justly, that in the Homeric poetry we see nothing of the poet's individual feelings, but every thing of his subject. The remark is true. A multitude of noble figures are summoned before us; numberless heroic scenes pass in review; the whole great spectacle of war is exhibited; but the mighty hand that conjures up this world of wonders is unseen. What the poet himself thought we know only by inference. How far he believed in his mythology we can judge only by applying the general principles of the philosophy of human nature to the common characteristics of his age. What manner of man he was we know not; did he live in the midst of sufferings, — was he prosperous, was he sad, or gay, — we cannot answer. How could we know any thing of all these matters? The bard had to sing, not of himself, but of others; he must utter, not what he felt, but what the heroes did. What cared those burly champions for the refined abstractions of an individual's sentimental musings? The poet must lay his own personality aside; he must become the mouthpiece of his times, and give utterance to those things which command the attention of living and acting men. Hence, the objective character of his poetry is not so much a peculiarity of his individual genius as the consequence of subjecting his individual genius to the imperative requisitions of his age. Such was the case with the single poet; but when we consider that the whole

body of the Heroic poets wrought under the same restraining influence, we find another reason why the whole body of epic poetry is free from individual peculiarities of thought and sentiment, — and why we must read it, not as the embodied thought of this or that man, but as an authentic utterance of the moral and intellectual convictions of a whole age or a whole people.

For the Greeks the *Iliad* had a great charm, in the dramatic manner in which the personages of their mythology intermingled with the human actors. Formed, as those personages were, from the phenomena of nature and the passions of man personified, there was nothing shocking to Grecian piety in bringing them upon scenes of human affairs, and subjecting them, to a limited extent, to the accidents and reverses of the fortunes of mortals. They have their favorite heroes, by whose side they stand in battle, and from whom they avert the flying arrow. They interpose their divine shields to protect them from the edge of the sword and the point of the javelin, or snatch them from defeat, shrouded in a dark cloud. Nay, the gods themselves are driven in dishonor from the field, gashed with wounds, from which streams the blood. Ares receives a thrust which makes him roar as loud as the shouts of nine thousand; Aphrodite is wounded by Diomedes, and betakes herself to her mother's arms for cure and protection. To the vivid imagination of the Greeks this seemed all natural and consistent; and the immortal doings of the blessed inhabitants of Olympus little less so. Their quarrels and family jars, the termagant conduct of Here in her domestic colloquies with Zeus, were all right and proper, because they saw in them only human life carried out upon a grander scale.

Action, then, human and divine, is the life of the Homeric poetry. It goes on simply and uninterruptedly, but calmly. It is a great action, which the whole nation looked back upon with pride, and with which they connected sentiments of the most exalted patriotism. Their own ancestors were the heroes whose names had been immortalized in the Homeric songs; their own familiar places were those which the Heroic recollections and traditions clustered around. In these poems most of the real, as well as the fabulous, history of the Heroic times was embodied. They are, besides, an encyclopædia of the knowledge of the age, adorned and set forth with all the splendors of the most brilliant imagination.

That such were substantially the origin, growth, and primal character of the Homeric poetry can scarcely be doubted. The questions as to the authorship of the *Iliad*; how far one mind may have created it; whether it is to be considered a combination of minstrelsies composed by a great number of *αοδοί*, and put together by persons of subsequent times, — or substantially the work of one poet, but interpolated, in the progress of time, with passages from other poets belonging to the same period, and resembling

him in character ; are not wholly dependent on considerations like the preceding. I am still inclined to the opinion indicated in the preface, that *Homer* was the author of the *Iliad*, — with the qualification, however, that, from the circumstances of the case, many changes of phraseology must have been made, and many passages from other minstrels, possibly some of considerable length, may have been interpolated. Probably the *Iliad* was not composed with a view to that strict unity and coherence of parts which modern critics are naturally disposed to look for in an epic poem. Mr. Grote, in the second volume of his “*History of Greece*,” now in the course of publication, has some excellent remarks upon this subject, which I venture to quote, notwithstanding their length. The entire chapter (Chap. XXI. Vol. II.) on the Homeric poems deserves a careful perusal.

“Admitting, then, premeditated adaptation of parts to a certain extent, as essential to the *Iliad*, we may yet inquire whether it was produced all at once, or gradually enlarged, — whether by one author or by several ; and if the parts be of different age, which is the primitive kernel, and which are the additions.

“Welcker, Lange, and Nitzsch treat the Homeric poems as representing a second step in advance, in the progress of popular poetry : first comes the age of short narrative songs ; next, when these have become numerous, there arise constructive minds who recast and blend together many of them into a larger aggregate conceived upon some scheme of their own. The age of the epos is followed by that of the epopee : short spontaneous effusions prepare the way, and furnish materials, for the architectonic genius of the poet. It is farther presumed by the above-mentioned authors that the pre-Homeric epic included a great abundance of such smaller songs, — a fact which admits of no proof, but which seems countenanced by some passages in *Homer*, and is in itself no way improbable. But the transition from such songs, assuming them to be ever so numerous, to a combined and continuous poem, forms an epoch in the intellectual history of the nation, implying mental qualities of a higher order than those upon which the songs themselves depend. Nor is it at all to be imagined that the materials pass unaltered from their first state of isolation into their second state of combination : they must of necessity be recast, and undergo an adapting process, in which the genius of the organizing poet consists ; and we cannot hope, by simply knowing them as they exist in the second stage, ever to divine how they stood in the first. Such, in my judgment, is the right conception of the Homeric epoch, — an organizing poetical mind, still preserving that freshness of observation and vivacity of details which constitutes the charm of the ballad.

“Nothing is gained by studying the *Iliad* as a congeries of fragments

once independent of each other; no portion of the poem can be shown to have ever been so, and the supposition introduces difficulties greater than those which it removes. But it is not necessary to affirm that the whole poem as we now read it belonged to the original and preconceived plan. In this respect the *Iliad* produces upon my mind an impression totally different from the *Odyssey*. In the latter poem, the characters and incidents are fewer, and the whole plot appears of one projection, from the beginning down to the death of the suitors; none of the parts look as if they had been composed separately and inserted by way of addition into a preëxisting smaller poem. But the *Iliad*, on the contrary, presents the appearance of a house built upon a plan comparatively narrow and subsequently enlarged by successive additions. The first book, together with the eighth, and the books from the eleventh to the twenty-second inclusive, seem to form the primary organization of the poem, then properly an *Achillëis*; the twenty-third and twenty-fourth books are additions at the tail of this primitive poem, which still leave it nothing more than an enlarged *Achillëis*; but the books from the second to the seventh inclusive, together with the tenth, are of a wider and more comprehensive character, and convert the poem from an *Achillëis* into an *Iliad*. The primitive frontispiece, inscribed with the anger of Achilles and its direct consequences, yet remains, after it has ceased to be coextensive with the poem. The parts added, however, are not necessarily inferior in merit to the original poem; so far is this from being the case, that amongst them are comprehended some of the noblest efforts of the Grecian epic. Nor are they more recent in date than the original; strictly speaking, they must be a little more recent, but they belong to the same generation and state of society as the primitive *Achillëis*. These qualifications are necessary to keep apart different questions, which, in discussions of Homeric criticism, are but too often confounded.

"If we take those portions of the poem which may be imagined to have constituted the original *Achillëis*, it will be found that the sequence of events contained in them is more rapid, more unbroken, and more intimately knit together in the way of cause and effect, than in the other books. Lachmann, indeed, and other objecting critics, complain of the action in them as being too much crowded and hurried, since one day lasts from the beginning of the eleventh book to the middle of the eighteenth, and there is no sensible halt in the march throughout so large a portion of the journey; he likewise admits that those separate songs, into which he imagines that the whole *Iliad* may be dissected, cannot be severed with the same sharpness in the books subsequent to the eleventh as in those before it. There is only one real halting-place from the eleventh book to the twenty-second,—the death of Patroclus; and this can never be conceived as the end of a separate poem,

though it is a capital step in the development of the *Achilléis*, and brings about that entire revolution in the temper of Achilles which was essential for the purpose of the poet. It would be a mistake to imagine that there ever could have existed a separate poem called *Patrocleia*, though a part of the *Iliad* was designated by that name; for Patroclus has no substantive position; he is the attached friend and second of Achilles, but nothing else, — standing to the latter in a relation of dependence resembling that of Telemachus to Odysseus. And the way in which Patroclus is dealt with in the *Iliad* is (in my judgment) the most dextrous and artistical contrivance in the poem, — that which approaches nearest to the neat tissue of the *Odyssey*.

“The great and capital misfortune which prostrates the strength of the Greeks, and renders them incapable of defending themselves without Achilles, is the disablement by wounds of Agamemnon, Diomedes, and Odysseus; so that the defence of the wall and of the ships is left only to heroes of the second magnitude (*Ajax* alone excepted), such as Idomeneus, Leonteus, Poly-petes, Meriones, Menelaus, &c. Now it is remarkable that all these three first-rate chiefs are in full force at the beginning of the eleventh book; all three are wounded in the battle which that book describes, and at the commencement of which Agamemnon is full of spirits and courage.

“Nothing can be more striking than the manner in which Homer concentrates our attention in the first book upon Achilles as the hero, his quarrel with Agamemnon, and the calamities to the Greeks which are held out as about to ensue from it, through the intercession of Thetis with Zeus. But the incidents dwelt upon from the beginning of the second book down to the combat between Hector and Ajax in the seventh, animated and interesting as they are, do nothing to realize this promise; they are a splendid picture of the Trojan war generally, and eminently suitable to that larger title under which the poem has been immortalized, but the consequences of the anger of Achilles do not appear until the eighth book. The tenth book, or *Doloneia*, is also a portion of the *Iliad*, but not of the *Achilléis*; while the ninth book appears to me a subsequent addition (I venture to say, an unworthy addition), nowise harmonizing with that main stream of the *Achilléis* which flows from the eleventh book to the twenty-second. The eighth book ought to be read in immediate connection with the eleventh, in order to see the structure of what seems the primitive *Achilléis*; for there are several passages in the eleventh and the following books which prove that the poet who composed them could not have had present to his mind the main event of the ninth book, — the outpouring of profound humiliation by the Greeks, and from Agamemnon especially, before Achilles, coupled with formal offers to restore *Briaréïs* and pay the amplest compensation for past wrong. The words of Achilles (not less than those of Patroclus and Nestor), in the eleventh

enth and in the following books, plainly imply that the humiliation of the Greeks before him, for which he thirsts, is as yet future and contingent; that no plenary apology has yet been tendered, nor any offer made of restoring *Briséis*; while both Nestor and Patroclus, with all their wish to induce him to take arms, nevertheless view him as one whose ground for quarrel stands still the same as it did at the beginning. Moreover, if we look at the first book, — the opening of the *Achilléis*, — we shall see that this prostration of Agamemnon and the chief Grecian heroes before Achilles would really be the termination of the whole poem; for Achilles asks nothing more from Thetis, nor Thetis any thing more from Zeus, than that Agamemnon and the Greeks may be brought to know the wrong that they have done to their capital warrior, and humbled in the dust in expiation of it. We may add, that the abject terror in which Agamemnon appears in the ninth book, when he sends the supplicatory message to Achilles, as it is not adequately accounted for by the degree of calamity which the Greeks have experienced in the preceding (eighth) book, so it is inconsistent with the gallantry and high spirit with which he shines at the beginning of the eleventh. The situation of the Greeks only becomes desperate when the three great chiefs, Agamemnon, Odysseus, and Diomedes, are disabled by wounds; this is the irreparable calamity which works upon Patroclus, and through him upon Achilles. The ninth book, as it now stands, seems to me an addition, by a different hand, to the original *Achilléis*, framed so as both to forestall and to spoil the nineteenth book, which is the real reconciliation of the two inimical heroes; I will venture to add that it carries the ferocious pride and egotism of Achilles beyond all admissible limits, and is shocking to that sentiment of Nemesis which was so deeply seated in the Grecian mind. We forgive any excess of fury against the Trojans and Hector, after the death of Patroclus; but that he should remain unmoved by restitution, by abject supplications, and by the richest atoning presents, tendered from the Greeks, indicates an implacability more than human, and certainly such as neither the poet of the first book, nor the poet of the last twelve books, seeks to portray.

"It is with the Grecian agora in the beginning of the second book, that the *Iliad* (as distinguished from the *Achilléis*) commences, — continued through the catalogue, the muster of the two armies, the single combat between Menelaus and Paris, the renewed promiscuous battle caused by the arrow of Pandarus, the (*Epipoleis* or) personal circuit of Agamemnon round the army, the *Aristeia* or brilliant exploits of Diomedes, the visit of Hector to Troy for purposes of sacrifice, his interview with Andromache, and his combat with Ajax, — down to the seventh book. All these are beautiful poetry, presenting to us the general Trojan war and its conspicuous individuals under different points of view, but leaving no room in the reader's mind

for the thought of Achilles. Now, the difficulty for an enlarging poet was, to pass from the Achillêis in the first book to the Iliad in the second, and it will accordingly be found that here is an awkwardness in the structure of the poem which counsel on the poet's behalf (ancient or modern) do not satisfactorily explain. In the first book, Zeus has promised Thetis that he will punish the Greeks for the wrong done to Achilles: in the beginning of the second book, he deliberates how he shall fulfil the promise, and sends down for that purpose "mischievous Oneirus" (the Dream-God) to visit Agamemnon in his sleep, to assure him that the gods have now with one accord consented to put Troy into his hands, and to exhort him forthwith to the assembling of his army for the attack. The ancient commentators were here perplexed by the circumstance, that Zeus puts a falsehood into the mouth of Oneirus; but there seems no more difficulty in explaining this than in the narrative of the book of 1 Kings (chap. xxii. 23) where Jehovah is mentioned to have put a lying spirit into the mouth of Ahab's prophets;—the real awkwardness is, that Oneirus and his falsehood produce no effect; for, in the first place, Agamemnon takes a step very different from that which his dream recommends; and in the next place, when the Grecian army is at length armed and goes forth to battle, it does not experience defeat (which would be the case, if the exhortation of Oneirus really proved mischievous), but carries on a successful day's battle, chiefly through the heroism of Diomedes. Instead of arming the Greeks forthwith, Agamemnon convokes first a council of chiefs, and next an agora of the host; and though himself in a temper of mind highly elate with the deceitful assurances of Oneirus, he deliberately assumes the language of despair in addressing the troops, having previously prepared Nestor and Odysseus for his doing so, — merely in order to try the courage of the men, and with formal instructions given to these two other chiefs that they are to speak in opposition to him. Now, this intervention of Zeus and Oneirus is one of the most unsatisfactory incidents in the whole structure of the poem, and it forms exactly the joint between the Achillêis and the Iliad; the poet of the second book wishing to make Zeus do something which appears to realize his promise to Thetis in the first. The freak which Agamemnon plays off upon the temper of his army, though in itself childish, serves a sufficient purpose, not only because it provides a special matter of interest to be submitted to the Greeks, but also because it calls forth the splendid description, so teeming with vivacious detail, of the sudden breaking up of the assembly after Agamemnon's harangue, and of the decisive interference of Odysseus to bring the men back, as well as to put down Thersites. This picture of the Greeks in agora, bringing out the two chief speaking and counselling heroes, was an important part of the general Trojan war; and the poet has permitted himself to introduce it by assuming an inex-

plicable folly on the part of Agamemnon, — just as he has unheeded in another fine tableau in the third book, — the *Teichoskopy*, or conversation of Priam and Helen on the walls of Troy, — by admitting the supposition, that the old king, in the tenth year of the war, did not know the persons of Agamemnon and the other Grecian chiefs. This may serve as an explanation of the delusion practised by Agamemnon towards his assembled host ; but it does not at all explain the tame and empty intervention of *Oneirus*.

“ If the initial incident of the second book, whereby we pass out of the *Achilléis* into the *Iliad*, is awkward, so also the final incident of the seventh book, immediately before we come back into the *Achilléis*, is not less unsatisfactory, — I mean the construction of the wall and ditch round the Greek camp. As the poem now stands, no plausible reason is assigned why this should be done. Nestor proposes it without any constraining necessity ; for the Greeks are in a career of victory, and the Trojans are making offers of compromise which imply conscious weakness, — while *Diomedes* is so confident of the approaching ruin of Troy, that he dissuades his comrades from receiving even Helen herself, if the surrender should be tendered. ‘ Many Greeks have been slain,’ it is true, as Nestor observes ; but an equal or greater number of Trojans have been slain, and all the Grecian heroes are yet in full force ; the absence of Achilles is not even adverted to. Now this account of the building of the fortification seems to be an afterthought, arising out of the enlargement of the poem beyond its original scheme. The original *Achilléis*, passing at once from the first to the eighth, and from thence to the eleventh book, might well assume the fortification, and talk of it as a thing existing, without adducing any special reason why it was erected. The hearer would naturally comprehend and follow the existence of a ditch and wall round the ships, as a matter of course, provided there was nothing in the previous narrative to make him believe that the Greeks had originally been without these bulwarks ; and as the *Achilléis*, immediately after the promise of Zeus to *Thetis* at the close of the first book, went on to describe the fulfilment of that promise and the ensuing disasters of the Greeks, there was nothing to surprise any one in hearing that their camp was fortified. But the case was altered when a new poet parted asunder the first and the eighth books, in order to make room for descriptions of temporary success and glory on the part of the besieging army. The brilliant scenes sketched in the books from the second to the seventh mention no fortification, and even imply its non-existence ; but as notice of it occurs amidst the first description of Grecian disasters in the eighth book, the hearer who had the earlier books present to his memory might be surprised to find a fortification mentioned immediately afterwards, unless the construction of it were specially announced to have intervened. At least so thought the poet who introduced that ac-

count which we now find at the end of the seventh book. But it will at once appear that there was some difficulty in finding a good reason why the Greeks should begin to fortify at this juncture, and that the poet who discovered the gap might not be enabled to fill it up with success. As the Greeks have got on up to this moment without the wall, and as we have heard nothing but tales of their success, why should they now think farther laborious precautions for security necessary? we will not ask, why the Trojans should stand quietly by and permit a wall to be built, since the truce was concluded expressly for burying the dead.

"The tenth book (or *Doloneia*) was believed by some of the ancient scholiasts, and has been confidently set forth by the modern Wolfian critics, as originally a separate poem, and inserted by Peisistratus into the *Iliad*. How it can ever have been a separate poem I do not understand. It is framed with great specialty for the antecedent circumstances under which it occurs, and would suit for no other place, though capable of being separately recited, inasmuch as it has a definite beginning and end, like the story of Nisus and Euryalus in the *Æneid*. But while distinctly presupposing and resting upon the incidents in the eighth book, and in line 88 of the ninth (probably the appointment of sentinels on the part of the Greeks as well as of the Trojans formed the close of the battle described in the eighth book), it has not the slightest bearing upon the events of the eleventh or the following books: it goes to make up the general picture of the Trojan war, but lies quite apart from the *Achilléis*. And this is one mark of a portion subsequently inserted, — that, though fitted on to the parts which precede, it has no influence on those which follow.

"If the proceedings of the combatants on the plain of Troy, between the first and the eighth book, have no reference either to Achilles or to an *Achilléis*, we find Zeus in Olympus still more completely putting that hero out of the question, at the beginning of the fourth book. He is, in this last-mentioned passage, the Zeus of the *Iliad*, not of the *Achilléis*. Forgetful of his promise to Thetis in the first book, he discusses nothing but the question of continuance or termination of the war, and manifests anxiety only for the salvation of Troy, in opposition to the miso-Trojan goddesses, who prevent him from giving effect to the victory of Menelaus over Paris, and the stipulated restitution of Helen, — in which case, of course, the wrong offered to Achilles would remain unexpiated. An attentive comparison will render it evident that the poet who composed the discussion among the gods, at the beginning of the fourth book, has not been careful to put himself in harmony either with the Zeus of the first book or with the Zeus of the eighth."

"So soon as we enter upon the eleventh book, the march of the poem becomes quite different. We are then in a series of events, each paving the

way for that which follows, and all conducing to the result promised in the first book, — the reappearance of Achilles, as the only means of saving the Greeks from ruin, — preceded by ample atonement, and followed by the maximum both of glory and revenge. The intermediate career of Patroclus introduces new elements, which, however, are admirably woven into the scheme of the poem as disclosed in the first book. I shall not deny that there are perplexities in the detail of events, as described in the battles at the Grecian wall and before the ships, from the eleventh to the sixteenth books; but they appear only cases of partial confusion, such as may be reasonably ascribed to imperfections of text; the main sequence remains coherent and intelligible. We find no considerable events which could be left out without breaking the thread, nor any incongruity between one considerable event and another. There is nothing between the eleventh and twenty-second books which is at all comparable to the incongruity between the Zeus of the fourth book and the Zeus of the first and eighth. It may, perhaps, be true that the shield of Achilles is a superadded amplification of that which was originally announced in general terms, — because the poet, from the eleventh to the twenty-second books, has observed such good economy of his materials, that he is hardly likely to have introduced one particular description of such disproportionate length, and having so little connection with the series of events. But I see no reason for believing that it is an addition materially later than the rest of the poem.

“It must be confessed that the supposition here advanced, in reference to the structure of the *Iliad*, is not altogether free from difficulties, because the parts constituting the original *Achilléis* have been more or less altered or interpolated to suit the additions made to it, particularly in the eighth book. But it presents fewer difficulties than any other supposition, and it is the only means, so far as I know, of explaining the difference between one part of the *Iliad* and another; both the continuity of structure, and the conformity to the opening promise, which are manifest when we read the books in the order i., viii., xi. to xxii., as contrasted with the absence of these two qualities in books ii. to vii., ix. and x. An entire organization, preconceived from the beginning, would not be likely to produce any such disparity, nor is any such visible in the *Odyssey*; still less would the result be explained by supposing integers originally separate and brought together without any designed organization. And it is between these three suppositions that our choice has to be made. A scheme, and a large scheme, too, must unquestionably be admitted as the basis of any sufficient hypothesis; but the *Achilléis* would have been a long poem, half the length of the present *Iliad*, and probably not less compact in its structure than the *Odyssey*; moreover, being parted off only by an imaginary line from the boundless range of the Trojan

war, it would admit of enlargement more easily, and with greater relish to hearers, than the adventures of one single hero; while the expansion would naturally take place by adding new Grecian victory, since the original poem arrived at the exaltation of Achilles only through a painful series of Grecian disasters. That the poem, under these circumstances, should have received additions, is no very violent hypothesis; in fact, when we recollect that the integrity both of the Achilléis and of the Odyssey was neither guarded by printing nor writing, we shall, perhaps, think it less wonderful that the former was enlarged than that the latter was not. Any relaxation of the laws of epical unity is a small price to pay for that splendid poetry, of which we find so much between the first and the eighth books of our Iliad."

ILIAD, I.

THE narrative in the first book of the Iliad embraces the following particulars. Chryses, the priest of Apollo, comes to the camp of the Greeks, to ransom his daughter. His prayer is harshly rejected by Agamemnon, and he is dismissed with threats. He then walks along the seashore, and supplicates the god for vengeance. Apollo listens to his priest, and shoots a deadly shaft upon the Grecian camp, and frequent pyres of the dead are burning. Nine days after, Achilles summons an assembly, and Calchas, the prophet, declares that the god can be reconciled only by restoring Chryseïs to her father. The wrath of Agamemnon is aroused, and a quarrel between him and Achilles follows. Agamemnon surrenders his captive, but takes from Achilles the captive who had been assigned to him in the division of the spoils. The daughter of Chryses is conducted, under the guidance of Odysseus, to the altar of Apollo, and restored to her father's hands. Thetis, in compliance with the entreaties of her son, betakes herself to Olympus, and obtains a promise from Zeus to grant the Trojans victory over the Greeks until Achilles shall be avenged.

Stadelmann remarks (*Grammatisch-kritische Anmerkungen zur Ilias des Homer*, p. 1):—"In the foreground of the Iliad stands the wrath of Achilles, as the principal object of the whole representation. The importance and greatness of its consequences, with which all the threads of the epic narrative connect themselves, animate the poet to a higher flight, and make him feel the presence of a goddess, who guides his song."

1. *Äuße.* "By this form, used in the earliest poetry of the priests, long

before Homer's time, Homer hints an echo of that primeval sacred poetry in which *θεῖον* was used of the ancient inspired singer to indicate the organ of the Deity." St. The Goddess of course means the Muse; but it is to be remarked, that Homer neither mentions names, nor any precise number of the Muses; but sometimes invokes the Muses, and sometimes the Goddess. — Πηλεΐδης. For the formation of patronymics, see Kühner's Grammar of the Greek Language, § 233, 2. b. — Ἀχαιῶες, for Ἀχαιῆες, on account of the metre. Achilles was the son of Peleus and Thetis, and king of the Myrmidons in Thessalian Phthiotis. He was the bravest and most beautiful of all the Grecian heroes.

2. αἰεμίην, poet. for ἀεμίην. This participial form has usually an active meaning in Homer, *destructive, deadly*. — μυρί', *innumerable, infinite*, distinguished from μύρια, *ten thousand*, by the accent. — Ἀχαιοί. The Achæans being at the time of the Trojan war the predominant tribe in Thessaly and in the Peloponnesus, their name is often used in Homer as a general designation for all the Greeks. — ἵημι. The verb *τίθημι* is often used with nouns, like ἄλγος, πῦμα, γόνος, and εἶδος, in the sense of *to cause, to bring upon, literally, to place*.

3. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχάς. For the relation between the adjectives and the substantive, see Kühner, § 264, 2. b. — ψυχάς, *souls or spirits*, used in contrast with αἰετοί, *them, i. e. their bodies*. — Ἄϊδ. Metaplasm, see Kühner, § 72; § 214, R. 1. — *περίψις*, *sent forward, sent away, despatched*. The interpretation, *before the time, prematurely*, is now given up as too far-fetched.

4. αἰετοί, *them, i. e. the men themselves*. In the simple conceptions of an early age, the body, the visible part of man, is the man himself. The soul is only a shadow, and, says Crusius, "according to the Homeric view, as soon as it leaves the body, departs, as a shadow, to the realm of Hades." — ἰλάρια, an ἀσπεξ λεγόμενον, a word occurring but once in this form, but closely connected with ἱλάρ, *booty, prey*. The bodies of enemies slain in battle were left unburied on the field. — *τιύχι*. The imperfect tense is used when momentary actions are represented as continuing their operation in the past. The imperfect is the tense which describes and paints. K. § 256, 3. — *αἰετοί* (for the declension, see K. § 68, 8), epic or old form, later form *αἰετοί*. The later form is, however, used in Homer.

5. *αἰετοί*, all, i. e. of all sorts.

6. *ἔξ οὗ δῆ*, connected with *περίψις* and *τιύχι*; the sense being, *the anger of Achilles sent many brave souls, &c.; and the counsel of Zeus was accomplishing, from the time when the chieftains quarrelled*. For the various uses of the particle *δέ*, see K. § 315. — *ταπρῶτα*, *at the first*, an adverbial expression, K. § 337. — *ἰρίεσσι*, not in *wrath*, which would be the present

tense *ἔριζοντο*, but *having quarrelled*, i. e. in consequence of having quarrelled.

7. *Ἀγχιμέδης*, son of *Atreus*, i. e. here Agamemnon, elder brother of Menelaus, king of Mycenæ, and the most powerful leader of the Greeks. — *δίας*. This epithet means properly, *descended from Zeus*, but was afterwards used as an epithet of honor, indicating superiority or nobility of descent.

8. *Τίς....μάχισται*. Thus rendered by an English hexameter in Blackwood's Magazine, Vol. XXII. No. 5:—

"Who of the Godheads committed the twain to the strife of contention?"

— *εἰ δέ*, i. e. *εἰ δὲ*. "The particle *δέ* is used in questions, when the further progress of the narrative is introduced by an interrogation." Nägelsbach. Translate, *and who then*. — *ἔριδι....μάχισται*, to fight in contention, i. e. to quarrel in words, not to fight with arms, though *μάχισται* without *ἔριδι*, may express the same idea; sometimes *ἔρισσαν* is added. Instead of the dative, another form of expression is used, e. g. VII. 111, *ἔξ ἔριδος*, and 301, *ἔριδος περί Συμβόλου*.

9. *Ἀπόλλυς....νῆς*, i. e. Apollo, or Phœbus, the son of Leto and Zeus. He is represented as an archer, with bow and covered quiver; and in Homer is different from *Ἥλιος*, the Sun god. — *βασιλῆϊ*, epic dative of *βασιλεύς*, Agamemnon.

10. *νῆεν*, disease, i. e. a pestilence. — *διὰ στρατῶν*, throughout the host or camp.

11. *τὸν Χρύσην*, that Chryses, or him, Chryses; the well known priest, Chryses, celebrated in the Trojan legend. He was the priest of Apollo in Chryse, a small town at the foot of Mount Ida, near the seashore. — *ἄρτεψεν*, the priest, literally the prayer.

12. *ἐπὶ νῆας*, to the ships. The Greeks, according to the custom of the age, had drawn their ships up high on the beach, and were encamped among them.

13. *λυνόμενος*, future participle, with the signification *in order to ransom*. This signification often occurs. *λύεται*, mid. to ransom; *λύειν*, act. to surrender, to set free. — *ἀπορία*, ransom, consisting of valuable articles, gold, silver robes, goblets, and the like.

14, 15. *Στίμμαν'....σκήπτρον*. According to Eustathius, the wreath of Apollo was a laurel crown, bound with fillets of wool, which the priest bore upon a sceptre. The latter was a badge of dignity, carried by priests, kings, and persons in authority. — *στίμμαν' ἔχον*. The custom of suppliants carrying branches twined about with wool is often referred to in ancient writers. The student will recollect the opening of the *Œdipus Tyrannus*:—

Ἦ τί κεν Κῶμ' αὖτ' ἄλλ' αἰεὶ τρέφῃ,
 τίνας ποθ' ὄρας τάδε; ἱμὲρ θάλλειναι
 Ἰασηγίης κλάδουσιν ἱστεινυμέναι;

*O children, young offspring of ancient Cadmus,
 Why rush you to these senta before me,
 With suppliant branches decked?*

Instead of an olive-branch, the priest is here represented as bearing the golden sceptre, which indicated that he was the priest of Apollo. The epithet *golden* means only that the sceptre was set with golden studs or nails.

16. Ἀτρεΐδαι δὲ....δύν, and especially the two *Atræidæ*. — *πομπήεσσι*, the two commanders, lit. those who put in order or array. "This apposition expresses not so much the rank, as only a portion of the occupations of the Atræidæ, and hence serves the purpose of a more lively representation of their spheres." St.

17. ἱπνέμεναι. As in the preceding line, a part is put for the whole, for the sake of making a more vivid impression upon the imagination. *Well greaved* is an epithet constantly applied by Homer to the Greeks, referring to only a part of their defensive armor, and presenting in the picture only a particular portion of their outward aspect. Mr. Hope (*Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 30-33) says,—"The defensive armor of the Greeks consisted of a helmet, breastplate, greaves, and shield.

"Of the helmet there were two principal sorts; that with an immovable visor, projecting from it like a species of mask, and that with a movable visor, sliding over it in the shape of a mere slip of metal. The helmet with the immovable visor, when thrown back so as to uncover the face, necessarily left a great vacuum between its own crown and the skull of the wearer, and generally had, in order to protect the cheeks, two leather flaps, which, when not used, were tucked up inwards. The helmet with the movable visor usually displayed for the same purpose a pair of concave metal plates, which were suspended from hinges, and when not wanted were turned up outwards. Frequently, one or more horses' manes, cut square at the edges, rose from the back of the helmet, and sometimes two horns or two straight feathers issued from the sides. Quadrigæ, sphinxes, griffins, sea-horses, and other insignia, richly embossed, often covered the surface of these helmets.

"The body was guarded by a breastplate, or cuirass, which seems sometimes to have been composed of two large pieces only, one for the back and the other for the breast, joined together at the sides,—and sometimes to have been formed of a number of smaller pieces, either in the form of long slips or of square plates, apparently fastened by means of studs on a leather doublet. The shoulders were protected by a separate piece, in the shape of a broad cape, of which the ends or points descended on the chest, and were fastened,

by means of strings or clasps, to the breastplate. Generally, in Greek armor, this cuirass is cut round at the loins ; sometimes, however, it follows the outline of the abdomen, and from it hang down one or more rows of straps of leather, or of slips of metal, intended to protect the thighs.

"The legs were guarded by means of greaves, rising very high above the knees, and probably of a very elastic texture ; since, notwithstanding they appear very stiff, their opposite edges appear very near at the back of the calf, where they are retained by means of loops or clasps. . . . The most usual shield was very large, and perfectly circular, with a broad, flat rim, and the centre very much raised, like a deep dish turned upside down. The Theban shield, instead of being round, was oval, and had two notches cut in the sides, probably to pass the spear or javelin through. All shields were furnished inside with loops, some intended to encircle the arm, and to be laid hold of by the hand. Emblems and devices were as common on ancient shields as on the bucklers of the crusaders. Sometimes, on fictile vases, we observe a species of apron or curtain suspended from the shield, by way of screen or protection to the legs.

"The chief offensive weapon of the Greeks was the sword. It was short and broad, and suspended from a belt on the left side, or in front.* Next in rank came the spear ; long, thin, with a point at the nether end, with which to fix it in the ground ; and of this species of weapon warriors generally carried a pair.

"Hercules, Apollo, Diana, and Cupid were represented with the bow and arrows. The use of these, however, remained not, in after times, common among the Greeks, as it did among the barbarians. Of the quivers, some were calculated to contain both bow and arrows, others arrows only. Some were square, some round. Many had a cover to them, to protect the arrows from dust and rain ; and many appear lined with skins. They were slung across the back or sides, by means of a belt passing over the right shoulder.

"In early times, warriors among the Greeks made great use, in battle, of cars or chariots drawn by two horses, in which the hero fought standing, while his squire or attendant guided the horses. In after times, these bigas, as well as the quadrigæ, drawn by four horses abreast, were chiefly reserved for journeys or chariot-races.

"The Gorgon's head, with its round chape, wide mouth, and tongue drawn

* The blade was leaf-shaped, and, according to Homer, generally of brass ; the hilt was embellished with studs of gold and silver, and the scabbard richly adorned with the same precious metals. The sheath of Agamemnon's sword was all of silver. — Il. lib. xi.

out, emblematic of the full moon, and regarded as an amulet or safeguard against incantations and spells, is for that reason found not only on the formidable ægis of Jupiter and of Minerva, as well as on cinerary urns and in tombs, but on the Greek shields and breastplates, at the pole ends of their chariots, and in the most conspicuous parts of every other instrument of defence or protection to the living or the dead."

20. *ἀντα....διχισθαι*. The infinitives here stand for imperatives, or may be considered as depending on an imperative verb understood. The explanation of the Scholiast, that they depend on *δῶν*, v. 18, is inadmissible.

22. *ἰσ*. "The local adverbs in *-αι*, as *ἰσ*, may perhaps have been originally *locative* forms in *-αι*." Kühner. The *time* signification of this particle, then, grew out of its *local* meaning. — *ἰσπεφύμενος*, *approved with a favoring shout*; *ἰσ*, *is*, *φρμῖ*.

23. *ἀνδύσθαι*, the object of *ἰσπεφύμενος*. — *διχθα*, 2. aor. syncopated of *διχισθαι*.

24. 'Αλλ'....*Θρμῷ*, but it did not please Atreides Agamemnon in his mind, i. e. to reverence the priest, and receive the ransom. The dative of the name is constructed with *ἰδέναι*, and *Θρμῷ* is the local dative.

25. *πανῶς ἀφῖα*. The object *ἀφῖα* is to be supplied, as is often the case, where it is easily understood from the connection of the sentence. — *κραιτέρι δ' ἰσ*. *κραιτέρι* refers to the loud, angry voice with which the threats were uttered; *ἰσ* may be understood of the direction of the words towards the priest.

26. *Μή....μυχίω*, Epic for *μυχῶ*, 2. aor. *μή* with the conjunctive is used to express a warning, *let me not find you*.

28. *Μή....χερσέμῃ*. Supply *διδίκα*, or *ῥα*; *see lest the sceptre and fillet of the god be of no help to you*. *χερσέμῃ*, a defective aorist constructed with the dative, signifies *to help, defend*.

29. *αἰς* here is an adverb. *Old age shall come upon her first*.

30. *ἰς Ἀργεῖ*, in Argos, i. e. in Peloponnesus. The kingdom of Argos was the most powerful in that part of Greece, and extended its influence to the neighbouring islands.

31. *ἰσὲν ἰσχυμένῃ*. The verb properly signifies *to approach, to attack*, and, as has been observed, is applied to *weaving* with peculiar propriety, on account of the ancient custom of standing at the loom. It is, however, used in a general way to signify being employed about any work, and may be rendered here *plying the loom*. The web was suspended perpendicularly from the loom, so that the women in weaving moved along it. — *ἀντίσταν*, constructed with the acc. here only. It signifies *preparing or taking care of*.

32. *ἀλλ' ἤ*, but go. *ἀλλὰ* often marks a transition to a different or contrasted thought. Hence it is used in exhortations, exclamations, and the

like, and in general when the discourse is suddenly interrupted and quickly applied to something new. — *σαώτερος*. The comparative, as here, is often said to stand for the positive. But in all such cases the shade of meaning is different; here, *that you may return safer*, i. e. safer than you will if you provoke me.

33. *ἰδδισεν*, for *ἰδισεν*, from *δαῖδω*.

34. *βῆ δ' αἰνίον*. This line is one of remarkable beauty and expressiveness. It brings vividly before the eye the image of the priest, walking silently and sadly along the shore of the deep-sounding sea; and, as Pope justly remarks, "the melancholy flowing of the verse admirably expresses the condition of the mournful and deserted father." Such passages are perpetually occurring in Homer. It is thus rendered in Blackwood:—

"Silent he went on his way, where the sea-waves roared on the sand-beach."

35. *ωλλάμ, much, earnestly*.

36. *ἡνκεμεν, well-haired, beautiful-haired, with beautiful ringlets*; a constant epithet of Leto, or Latona.

37-42. *ἀργυρέοξ', silver-bowed*, an epithet applied by Homer exclusively to Apollo. — *ἀμφεζύκωνας*, literally, *hast gone around, encompassed, protectest*. The gods are represented as frequenting the places where they are specially honored; the word, therefore, implies that Chryse and Killa were seats of the worship of Apollo, and resorted to by him, and therefore under his powerful protection. Killa was probably a small town near Chryse, and at the foot of Mount Ida. — *ζαίνον*. The Epic inseparable particles *ζα* and *δαι* have an intensive force. — *Τενιδον, Tenedos*, the famous island, which lay forty stadia from the Trojan coast, now called *Tenedo*. — *Σμινθῖν, Sminthian*. Under this name Apollo was worshipped in Chryse and other places in Asia Minor. The signification of the epithet has been variously given. Apion and others derive it from a Mysian and Cretan word, *σμινθος, a mouse*, "which," says Crusius, "the ancients regarded as a symbol of divination, as an animal inspired by the vapors of the earth." Aristarchus, on the contrary, regarded such a derivation of the epithet as too mean; he referred it to the city of Sminthe in the Troad. Some explain it as the *mouse-killer*, either because he once freed a priest from mice, or because, by the agency of mice, he indicated to the Teucri, who had emigrated from Crete, the place where they were to settle. Comp. Strabo, XIII, p. 613, A. The idea of Apollo, the god of music and song, receiving one of his names from the circumstance of his having been a good mouser, is odd, to say the least. — *ἱεῖψα. ἱεῖψαι* means *to roof over, to cover*; it may signify *to build*, since *roofing over* is the last part of the process of building. Plato seems to have understood it in this sense. But it may allude to the ancient custom of

decorating the shrines and altars of the gods with garlands and chaplets, according to Heyne and others. It is a question, however, whether this custom existed in the Homeric age. — ἢ ἰδὲ ποτὶ. Observe the combination of particles, each adding to the significance of the passage; literally, *or if now ever, or if ever already*. — πατά. Most prepositions used in this way in Homer, which are frequently said to be separated by *tnesis* from the verb, may better be explained as having an adverbial sense. According to Nägelsbach, πατά here signifies *entirely, utterly, completely*. The precise force of the word, however, may be seen by referring to its original meaning, *down*. Thus we say in English, *to burn down*. — μηρ', more rarely μῆρα, *the thighs* (sometimes *thigh-bones*), which in sacrifices were cut out, ἐκτάμναι, and burnt, enveloped with a double covering of fat. — κρήνην. "In the Epic language, the verb κρείνω, which Buttman derives from κραινω, admits a prolongation in all its parts. That is, the Epic language uses the liberty of prolonging contracted vowels, as α into αα, η into ηη, κρήνην for κρήναι. In a certain relation with this prolongation stand the prefixing and the inserting of an ι in the Ionic dialect, in which often a syllable, long either by nature or position, beginning with the E vowel-sound, receives an ι, as in κίλδωρ." St. — εἴσιαι, *may they expiate*. This form of the optative, usually called the *Æolic*, indicates, according to Eustathius, a desire for a more instantaneous result; he says, "ὁ δὲ ἰσθὺς εὐφύται, ἢ λίξιαι, ἢ γράψαι, ἰύχεται τάχιστα ἀνυεθῆναι, ὃ ἰύχεται." — Δαναοί. Properly, the name of the Argives, from Danaus, then applied to the Greeks generally.

43-52. The description of Apollo, descending in wrath, is justly admired. The rattling of the arrows upon his shoulder, the darkness of his coming, the fearful twanging of the silver bow, the shooting the deadly shaft and striking the victims, and the burning piles of the dead, are pictured to the imagination with wonderful vividness, and the sound seems to give back the sense. — βῆ δὲ παρ', *and he went down* from Olympus, a lofty mountain on the borders of Thessaly and Macedonia, imagined in the Homeric age to be the dwelling-place of the gods. — κῆρ, *in heart*. "The accusative of the passive object is used with intransitive verbs to denote the object towards which the subject directs, refers, or expresses an action." Kühner. — ἀνταῶ, in antithesis with ἰσσει, *the arrows rattled, as he moved*. — βίω, genitive of origin. — βίλας. "The shooting of each single arrow is here brought prominently forward, and thereby imparts more liveliness to the representation than it would have had if the plural were used. The singular form sometimes has a collective sense, and takes the place of a plural. This use grows out of a poetical mode of viewing the subject, according to which the idea of plurality is conceived and represented as unity." St. — The adjective ἰχιστευτός Buttman derives from εἶσεν, *the point*, from the verbal form εἶσεν, εἶσεν, and adds the re-

mark, that it has lost this signification. See Lexilogus, in Flashlake's translation, pp. 319-321. — ἰφίσις, βάλλ', *shooting, he smote*. The imperfect, as here, sometimes expresses the repetition of an action.

54. τῇ διαπύγῃ. Supply ἡμίρεα; the feminine of the ordinal number is often used with ἡμίρεα understood. — ἀγορήνδι. "The assembly of the whole army (ἀγορή) was commonly held before Agamemnon's tent, see V. 305-308, II. 808; on the other hand, there seems to have been no fixed place for the deliberation of the princes (βουλῇ); see II. 54, VII. 38." Crusius. — καλίσσασα, *caused to be summoned*, i. e. by heralds. To summon personally would have been expressed by the active voice.

55. Τῷ...Ἡρῃ. "Every salutary thought, especially if it suddenly presented itself, the Homeric age ascribed to the immediate suggestion of the deity. Only a deity favorably inclined to the Greeks could have suggested this thought to Achilles; and this was Here, the sister and wife of Zeus; for she favored the Greeks because Argos was especially dear to her, and she and Athene had been offended by the judgment of Paris." Cr. — τῷ, with pronominal signification. — Θῆσι, the aorist has here the sense of the pluperfect, as often elsewhere, *had placed*. — λευκώλοισι, *white-armed*, the constant epithet of Here. It is applied once to Helen, VII. 121, and three times to Andromache, VI. 371, 377, XXIV. 723.

56. ἰεῦται, mid. for active.

57. ἔπει οὖν, *when accordingly*. — ἤγριον, ἡμυγίρις τ', *after they had been summoned, and were all assembled*; the expressions are not, therefore, tautological. They describe the action from its commencement to its completion.

58. τῷσι. The person or persons in whose company or presence a thing is done are put in the dative case. The relation is closely connected with that expressed by the local dative. The Scholiast supplies ἦ. "The speaker comes forward into the midst, to deliver his speech upon an elevated stand, and the herald hands him the sceptre as an emblem of power." Cr.

59-67. ἔμμεν, Doric, Æolic, and Epic for ἡμεῖς. — ἀπονοστήσειν, *shall return*, or perhaps here *must return*. — εἴ τις, with the opt., *if we would escape*. — The particle γι gives a particular emphasis to θάνατον. — εἰ δὴ, *if indeed, or if now*, i. e. *if it be the case that*, as it certainly is. — ἔγω δὲ. "δὲ, connected with verbs, expresses an exclusion, or limitation (*just this and nothing else*), particularly with the imperative, σπένου δὲ, ἔγω δὲ, φέρε δὲ, ἴθι δὲ." K. — ἐρίεμεν, for ἐρίωμεν, from the Epic ἐρίω. "The long mode-vowels of the conjunctive, *ο* and *η*, were often, in the Epic language, shortened into *ε* and *ι*; or rather, these short vowels originally supplied the place of the long." K. — μάντιν, a prophet or seer (properly *one inspired by a god*), from μανίωμαι. "The business of the Mantis was rather to announce the feelings of the gods in regard to what was done, than to indicate the future, and what must be done." Wachsmuth.

—The *ιερεύς* was the priest charged with the special service of some particular divinity, whose will he was supposed to have the means of knowing. — *ἑρμῆς*, as the etymology shows, was one who interpreted the will of the gods by dreams, not simply an interpreter of dreams; one to whom the divine purpose is disclosed through the agency of dreams. — καὶ γὰρ εἴ, i. e. *et, for also*. The particle εἴ with γὰρ increases the binding force which γὰρ already has in itself. — ἴς κ' εἴπω, who *might tell us*, if we asked him. — ἴ, εἴ, *wherefore, or, what the cause may be that*. The use of the accusative in this way runs through all the Greek writers, both in poetry and prose, whether the verb be transitive or intransitive; more commonly, however, with intransitives. — τίς, used adverbially, *so, to such a degree*. — ἔξ', ἔφα. This particle is often used in the description of what is great, or striking, or remarkable, or what tends to excite any strong feeling in the mind. It gives a peculiar tone and emphasis to the sentence, which are rather to be felt than expressed in other words. — εὐχολῆς, genitive of cause, or origin; used commonly with words signifying an affection of the mind, particularly with verbs of admiring, praising, blaming, &c. — ἢ τίς. "*if, if*, is properly used like ἢ only in double questions, and denotes an alternative, a hesitation between two possibilities; but often one member only is expressed, while the other exists in the mind of the speaker, after verbs of reflecting, counselling, inquiring, asking, seeking. Very frequently, especially in Homer, are the verbs which express any action connected with this *deliberative* εἰ (*εἰς*, Epic εἴ τις, εἴ τις). In such sentences the conjunctive is used; consequently the εἰ in βούλειται stands here for *et*." St. Some such expression as ἵνα εἰδῶμεν, *that we may know*, is to be supplied. ἢ τίς is often thus elliptically used. — τελευτή, *perfect, without spot or blemish*. The anger of the gods could be appeased by the sacrifice of unblemished victims. — ἀντιόσται. The penult *a* being short, this form is to be considered as derived from the present ἀντιόσσω. The primary meaning is *to go against, to meet*; whether in a hostile or friendly sense must be decided in each case by the connection. Constructed with the genitive, it signifies *a designed meeting*, and from this comes the signification, *to take part in any thing, to share*. — ἀπό has here its original adverbial signification, *away*. "The simple verbs, and the prepositions which were used as adverbs of place, and at first universally so, were originally separate and independent, and were not united into one word until a later period." St. 68–73. ἦτοι, a particle used only by the Epic. It expresses, properly, confidence or assurance; *surely, certainly*; but it often introduces a sentence, like μή, and is followed in the next clause by the particle δέ, as a correlative. — κατ' ἔξ' ἵζητο, *down then he sat*. The particle ἔφα, interposed between κατὰ and ἵζητο, is not without meaning. — ἦδη, plup. for ἦδιον. — εἴ εἴ. "The position of the connective particle τε, after εἴ, which has the force of

a pronoun, *that which is, and that which is to be*, denotes the intimate connection of those objects in the view or knowledge of Calchas." St. — *πρὶν ἢ λέειν*, in the sense of *πρὶν προγινώσκειν*, *the past*, *πρὶν* being used in a temporal signification. The Greek, by this use of the present, represents the past as something self-existent, and still continuing, though belonging to a period that is gone. — *ἡγήσατο*, *led*. This verb in Homer is constructed both with the genitive and dative. Sometimes the preposition *ἐν* or *μετὰ* is used, indicating the *local* sense of the dative. The word here expresses the control which the prophet exercised over the expedition by his divining skill, and not a military command. — *Ἰλίου*, accusative of direction towards, more strongly expressed by the addition of the adverb *εἰς*, or rather, not only towards, but *all the way to*. — *Ἡρ.... μαντεύσιν*, *by means of his diviner's art*, or, *by reason of*; i. e. his skill was the ground on which he was permitted to exert so weighty an influence on the war. — *οὗτος*, used as a relative, *which*. — *ἦ*, *he, this man*, demonstrative and emphatic. — *εὐφροσύνῃ*, *well-wishing*, or *wisely thinking*, lit. *well-minded*.

74-83. *Διὶ φίλῃ*, *dear to Zeus, favorite of Zeus*. "Kings and heroes were thus called; for the possession of power, honor, wealth, was considered evident proof of the love of the deity." Cr. — "The words *νίληϊ μὲν*, placed without further explanation after the words *τίνα ἔπεισεν*, v. 62, might appear singular at first sight; for in the generality of the expression Calchas was indeed included, but no more than any other seer. It is not therefore to be disguised that here is an uncalled-for interposition of Calchas, which can be explained only by the strongly excited tumult of his heart and of his divining spirit. The meaning and connection of this passage is therefore, *Thou excitest by thy suggestion my whole being, and compellest me, without waiting for a more direct and specific command, to expound at once the cause of what has befallen*." St. — *μυθήσεσθαι αἰνῶν*, *to expound the cause of the wrath*. — *εὐνέτω*, the middle voice denotes the reference of the action to the subject. This word often has, in addition, the dative *συνμῶν*, or *φρέσιν*, literally, *put together for thyself, bethink thyself, make up thy mind*. — *ἦ μὲν*, i. e. *μὲν*, used after *ἐμνησθῆμι* with the infinitive, in expressions of solemn asseveration, compact, or promise, — *assuredly, undoubtedly*, equivalent to "So help you God." — *πρίφρων ἀεχέων*, *that you will, with prompt mind, assist me*. The subject of the infinitive is here omitted, being the same as the subject of the principal verb. The future is used in Greek, whenever the thought or purpose, in the contemplation of the speaker, refers to a future contingency or time. — *ἢ γὰρ* refers here rather to *χολώσιν* than to *ἰδμεν*. He declares not so much that he *believes*, as that he is about to make the king angry." St. *χολῶν*, act., always signifies to *make angry*; not, as it is often mistranslated, *to be angry*. — *Ἄνδρα χολώσιν*, *that I shall make angry*. Verbs in *ω* generally

signify to put into the state or condition indicated by the nouns or adjectives from which they are formed. — *καὶ αὖ*, instead of *καὶ οὗ*; and him, for and whom. "In a relative sentence of two parts, Homer often uses in the second part a personal or demonstrative pronoun, instead of a relative." Cr. This usage is characteristic of the simplicity of a primeval language. — *ἔτι χόρουται*, according to some, indic. fut., *when he shall be angry*. In English, the future has sometimes this hypothetical meaning. The Greek future, according to Bernhardt, is not much more than a conditional present, the representation of that which is incomplete in the present, which, once conceived under a condition, realizes itself. On the other hand, Nägelsbach, Thiersch, Stadelmann, and Crusius explain it as an aorist conj., with the short vowel for the long one; "for," says Crusius, "it is only an assumed case, which at the moment of speaking does not belong to the reality." "The future, like the aorist, is used to denote the repetition of an action. The aorist sets forth the repetition as experience and reality, but the future as a mere conception and possibility. The question here is certainly more of a matter of fact, resting upon experience, than of a phenomenon conceived of as merely possible. The conjunctive aorist, therefore, is better supported than the indicative future." St. The only difference between the two, in this and similar cases, is a slight variety in the form in which we understand the idea to have presented itself to the poet's mind. Either explanation is perfectly admissible. — *χίην*, from an obsolete *ΧΕΦΗ*; positive in form, but comparative in meaning, according to Passow and Pape, from *χίη*, signifying properly, *under the hand*, i. e. *subject to the power of another*, but always used in the sense of *inferior to*, in antithesis to *ἐπίσταν* and the like. See Crusius's *Lexicon, in verb.* — *ἴστω*, &c. Observe the number of limiting and qualifying particles in this line. The subject of the passage is the advantage which a powerful man has in a quarrel with an inferior. The leading idea is, that, though he may check his wrath for the time being, he is sure at last to find or make an opportunity for revenge. *γάρ* is the logical particle, introducing the ground or reason for a previous statement, but yet, in position, never standing at the beginning of a clause; *ἴστω*, the hypothetical particle, followed by the aorist conj.; *τι*, a slight connective, *γί* emphasizes *χίλον*, and *καὶ* does the same with *ἀνθρώπου*. In the old English, a similar redundancy of particles often occurs; but it is difficult, if not impossible, to find equivalents for the scarcely perceptible soundings of the early Greek. We might translate this line, *For and if he should digest his wrath indeed, and for the day*. In the next line, too, the particles *τι* and *καὶ* present a like difficulty, though their individual force is not unfelt; *τι* indicates an additional, as *ἀλλὰ* does a contrasted, clause or proposition; *καὶ* emphasizes *παύσεται*. Translate, *But yet afterwards, too (not for the day only), he holds*

a grudge, until he may have fulfilled it. — *δέ*, a simple connective particle instead of an inferential one, and do you, instead of, do you therefore. — *φράσαι*, 1. aor. mid. inf., consider, deliberate, make up your mind. — *ἢ*, alternative conjunction, one branch of the alternative being understood, whether or not. — *σαῶσαι*, Epic form of *σώσαι*. *σαῶω* means not only to save, but to carry safely through, to bear safely, &c. It is used, for instance, of a ship which brings the passengers safely into port. Translate, whether you will hold me safe.

84 – 91. *Τὸν δ'... Ἀχιλλεύς*. “By this participle (*ἀπαμειβόμενος*) the mode and manner of address is indicated. With respect to the usage of the Greek language, it is to be remarked, that, with a large number of verbs, it denotes a personal object by the accusative, where other languages apply the dative. The simple sense might have been sufficiently expressed by *τὸν δ' ἡμί-στις*; but the poet wished to give a distinct and particular idea of the address being directed to Calchas, and therefore added *περιφθῆ*.” St. — *Θαρήεις*. The participle has a great variety of applications in Greek. It may be rendered here, either with *ιστί* as an imperative, be of good courage and tell, or adverbially, tell courageously. — *Θεωρίαιον*, a sign sent from God; according to Buttmann (Lexilogus), something which is shown forth by the gods (from *εἶπον*, to come to light), an oracle or command of the gods. — *εὐ μᾶ*. The particle of adjuration, *μᾶ*, is used only in negations, whether with or without the negative *οὐ*, which gives it the force of repetition; No, by Apollo, no. The particle *γάρ* implies that the declaration of Achilles is the ground upon which the priest may take courage. — *ῥῆτι*. “The Epic language may add the enclitic particle *τι* to all the relatives in secondary clauses, in order to bring out and define more exactly the mutual relation of the principal and secondary clause.” St. We have a similar usage in English, and may render, by Apollo, dear to Zeus, and to whom you pray. — *Θεοπραΐας* = *Θεορείαια*. — *ιστί*, with a dative, in reference to place, as with the genitive, serves to express the idea of remaining in a place. — *διεκομίσαι*. This expression is used to give greater animation to the sentence, — as long as I live and see, upon the earth. — *κείλη*. *κείλη* is a common epithet of a ship in Homer, as expressing one of the attributes most obvious to the eye, the ships being without decks. — *βαρείας χεῖρας ἰσείη*. The general idea of doing violence is expressed in a more animated manner by this term, no one shall lay heavy hands upon you. — *οὐδ' ἢ Ἀγαμέμνονα ἱέσθῃ*, literally, not even if you should say Agamemnon, i. e. not even Agamemnon shall lay violent hands upon you, if you should mention him, — if you should say he did it. “There is here an attraction of the accusative, where Agamemnon is made the object. In this way the secondary clause is more closely united to the principal, and with that, in a measure, blended into one.” St. — “*ἰσχυρα*

ῥῖναι," says Crusius, "is not *gloriatur*, but *profletur esse*. Plato, Gorg. p. 449, B, explains it by *εὐαγγέλλισθαι*, *announces himself*. In that age, when no ceremony or false modesty had worked its way into the manners, which forbids to praise or even to mention one's own virtues or merits, every one boasted of what he believed himself to be, of what he was. The bard said, 'I am a divine singer'; the prince, 'I am the messenger of Zeus.' The word then *does* mean to *boast*, and it is undoubtedly characteristic of the simple, unaffected manners of the heroic age. The tone of the allusion to the pretensions of Agamemnon harmonizes with the impatient temper of Achilles, and clearly evinces that he has no idea of yielding to the elder chief the self-assumed superiority.

92 - 100. *εἰς δέ*. These two particles are emphatic, and the omission of either would mar the sense, *then already*, or *then indeed*. — *ἀμύμων*, *blameless*, not necessarily in a moral sense, but in reference to any distinguishing quality. It is an epithet of honor, and may generally be rendered *noble* or *illustrious*. — *ἄρ'* refers to what has gone before, and gives to the sentence some such meaning as, "Well, then, since you are so urgent, I will tell you, *he neither*," &c. Kühner gives it a somewhat different turn. "With this *οὐκ ἄρ'....οὐκ* the speaker begins his address, when he encounters a false view," i. e. these particles serve to contradict a previously formed opinion or expectation. — *ἴσιν* serves to emphasize *ἀρστέως*, and to give greater weight to the genitive, as expressing the actual cause or origin of Apollo's wrath. — *εἰς τὴν δέ*, *for this cause then*, i. e. *for this cause I repeat it*. The repetition of the particle *ἄρ'* has this force here. — *Οἷδ' ἔγωγε*....*περὶ γ'*. *ἔγωγε* is emphasized by the particle; and the same effect is had in the second *περὶ* by the repetition of the particle. "The fear which Calchas felt in the presence of Agamemnon caused doubtless the omission of the accusative 'Αγαμέμνονα.'" St. The accusative of the subject is, however, often omitted in such a connection, and the action expressed in its most general and indefinite form, the person who is to perform the action being supplied mentally; *before restoring*. The aorist (*δίδμιναι*) here expresses an action which at the time of speaking is in fact future, but is conceived by the speaker for the moment as past, the speaker's mind running forward to the time when the act of restitution will have been accomplished. — *ἱλασπῶσα*. Probably from *ἱλαξ*, an epithet descriptive of the quickness and vivacity which characterized the Grecian eye, and which mark the Oriental nations generally; *rolling-eyed*, or *quick-eyed*. — *ἀπερώσθη, ἀπέστρεψεν*. Not tautological, — *unbought, unransomed*. — *Χρύσην*, *Chryse*, the place. — *εἴνε*, *then*, i. e. if all this were done. — *ἱλασάμενοι*, *having*, by all these means, *rendered him propitious*. — *σπεύδουσιν*. The second aorist of the active and middle often takes the reduplication in the Epic language. The optative here expresses the possibility

of the action ; and the tense (2. aor.) represents it in a light different from the present, though we have to translate it by the present. Is describes not an attempt which may be successful under certain conditions, but takes it up as an *accomplished fact*, the conditions remaining the same, and only the point of time changed ; i. e. the time in the speaker's mind being advanced into the future.

101 - 105. *φρίγῃς ἀμφιμίλαιναι*. The diaphragm or midriff was considered by the ancients as the seat of the intellect and the soul. Different explanations have been given of the epithet *ἀμφιμίλαιναι* (*black or darkened round*). 1. That it refers to the physical quality of the diaphragm, which was fancied to be of a dark color. 2. That, being placed within the body, it is involved in perpetual darkness. 3. That it has an adverbial sense, expressive of the effect of the verb *πύμπλεον*, *was darkly filled*, or rather, *was darkened over by being filled*. — *ἔσει*, Homeric for *ἔσει*, dual. — *οἱ*, dative. The dative often denotes a personal object, near or in the presence of which an action is performed, having reference to that object ; accordingly, the dative is the case which denotes the person to which any thing pertains or belongs. — *λαμπυρίοντι*. "The fire alone was not sufficient for the vivacity of the poet's delineation, but, to accomplish his object, he brought prominently forward the *flashing*, and in a peculiar rhythmical series, inasmuch as he chose to compare the eyes, not to fire in general, but to its brightness. The form of this verb, which occurs but seldom, may properly be derived from an assumed form *λαμπύτης*, as *ἐύχεσθαι*, from *ἐύχτης*. A prolongation of the mixed vowel *ω*, formed by contraction into *ωω*, also occurs here." St. — *ἱππευ*, syncopated form for *ἱππιεύς*, pluperfect with sense of the imperfect. — *πρώτιστα*, a double superlative, not unfrequently occurring in Homer. — *πάν' ἐσέμινος*, *looking evil*, i. e. with a look that threatened evil ; *with angry look*. "I will speak daggers." Shakspeare.

106 - 120. *μάντι πανῶν*, *prophet of evil*, — *ἰ πανά μαντιόμινος*. Eustathius. The omission of the article marks the indefiniteness of the expression. — *τὸ πρῆγμον*, *the thing that is good*. Some of the grammarians translate it *true* ; but that meaning does not suit the passage. According to Buttmann, it is connected with *χρήσιμος*. — *τὰ παν'*. "*τὰ* in this place denotes that which according to the general or common acceptance is called *πανά*. The article form *τὰ* is therefore placed here, a pronoun with a demonstrative force, in order to set forth the *πανά* as an object already known, or sufficiently discussed." St. — *ἰρίλασσας*. The soothsayer, according to the belief of the ancients, not only predicts the future, but has the power also of bringing it to pass. — *ὥς δέ*. "*δέ*, with those particles which give an explanation, expresses that the matter is simply so and so, and there is no need of seeking farther for a solution." Hartung. *ὥς* after *ἀγορεύεις* = *ἔτι*. — *πούρης ἄπασα*,

ransom for the maiden. — *προτίθεσθαι*, *I prefer*, constructed with acc. and gen. Clytemnestra was the wife of Agamemnon, and daughter of Tyndareos and Leda. She was therefore sister of Helen, the cause of the war. — *νευρίδιος*. "If we compare all the passages where *νευρίδιος* occurs, so far is clear, that it means wedded, and is opposed to the union between master and slave, or to concubinage. . . . The idea of marriage is evident, therefore, in *νευρίδιος*, the *true, legitimate*, through which the words *ἀνὴρ*, *γυνή*, first receive the idea of *husband, wife*." Buttmann, *Lexilogus*, pp. 393, 394. — *ἦν*, Epic for *αὐτῆς*. "The local terminations *-η*, *-ης*, *-ε*, in the Epic language, often take the place of the case inflexion." St. — *δῖμος*, *build, stature*. — *φύσις*, *growth, form*; or *development of form, figure*. — *φρεσίν*, *sense, intellect*. — *ἔργα*, *works*, i. e. skill in performing the feminine labors, such as weaving and embroidering, that were customary in the Homeric age. Observe the two pairs of correlatives, *οὐ....οὐδέ*, *οὐτ'....οὐτι*. — *ἀλλὰ καὶ ὅς*, *but even so*, i. e. notwithstanding she possesses all these advantages. — *βούλεμ'*, *I would rather*. This word is often used in the sense of *to prefer*, instead of *βούλειται μᾶλλον*. Kühner, however, says, — "In many places the *ἤ* is incorrectly regarded as a comparative, when it is nothing else than a disjunctive." — *αὐτὰρ* stands at the beginning of a sentence, and denotes a sudden transition. — *αὐτίχ'* strengthens the idea. — *γίρας*, *prize, guerdon*, i. e. the portion of the booty or captives in war which was assigned to a chieftain. — *ἔφρα*, Poet. for *ἴσα*. — *ἔ* = *ἐν*, but St. says, "*ἐόγῃ*, with the force of a pronoun, referring forward, and with the sense of *λαίῳ*, so that *ἔ* retains its signification as a relative, and is not explained by *ἐν*." — *ἔρχεται ἄλλῃ*, *is going elsewhere*, is passing from me to another.

121 - 129. *ποδάρετος*, nearly equivalent to *πόδας ἀνός*, but literally, *strong-footed*. Swiftner of foot, a most important attribute for the warriors of that age, both in the race and in the pursuit of the enemy, is constantly assigned to Achilles. — *κρίνεσι, φιλονεικώτατοι*. Among the free-spoken chiefs in the Grecian camp, no great delicacy or consistency was observed in the choice of epithets. Each man gave utterance to the thought that was in his mind, and the language which represents this trait will sometimes contain apparently contradictory expressions and epithets. — *πῶς γὰρ*, *for how?* *γὰρ* serves to strengthen the interrogative, or perhaps suggests some such expression as, *Thou hast made an unreasonable demand*; according to Kühner it conveys the idea of surprise, *How in the world!* — *οὐδ'* implies another and previous reason, not expressed, only hinted at, perhaps something like this, — "We should not, indeed, be inclined to yield to your demand, if we had ever so much undivided plunder; *but* the fact is, we no longer know," &c. The *ἵ* in *οὐδὲ* may be conceived as having its correlative in this mentally supplied portion of the thoughts of Achilles. — *τὰ μίῃ*, instead

of δ μιν. — $\alpha\lambda$ $\kappa\iota$ $\pi\omega\delta\iota$, if ever; $\alpha\lambda$ $\kappa\iota$ = $\iota\lambda$ $\delta\iota$ = $\iota\acute{\alpha}\nu$; $\pi\omega\delta\iota$, the local adverb, used in the sense of the temporal $\pi\omega\tau\iota$. — $\delta\eta\upsilon\iota$, epic for $\delta\eta$.

130 - 147. $\acute{\alpha}\gammaα\theta\acute{\iota}\varsigma$ $\pi\iota\epsilon$ $\iota\acute{\alpha}\nu$. The enclitic $\pi\iota\epsilon$ is the shortened form of the adverb $\pi\iota\epsilon\iota$, and signifies *very*, *being very brave*, *brave as you are*, i. e. it is unbecoming so brave a man as you are to try such underhand methods of gaining an unfair advantage. Nägelsbach, however, says, — " $\iota\acute{\alpha}\nu$ is to be taken *causaliter*," i. e. "do not, *because* you are a very brave man," &c. — $\kappa\lambda\iota\omega\upsilon\iota$ $\nu\acute{\iota}\phi$, *think to cheat*. — $\pi\alpha\sigma\iota\lambda\acute{\upsilon}\sigma\iota\sigma\alpha\iota$, a word borrowed from the race-course, *pass by*, *outrun*; here signifying *overreach*. — $\dot{\epsilon}\phi\epsilon'$, here a particle of time, *while*; it may, however, mean *in order that*, since the phrase to which it belongs comes in before the infinitive with its accusative, and may be considered as expressing the relation of design or purpose. "The sense is, 'Dost thou wish, alone of us two, to have a guerdon?' $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ serves here to emphasize the subject implied in $\iota\lambda\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$, which is thus at the same time put in contrast with Agamemnon." St. — $\alpha\upsilon\tau\omega\iota$, commonly rendered *vainly*, *idly*; properly *so*, i. e. *so as it* (the thing in question, $\alpha\upsilon\tau\omega$, it) *would make the case*. Here, "Would you have me sit down destitute, *as* I should be were your demand complied with? Do you wish me to sit idly down, and submit to be deprived of my guerdon?" — ι $\mu\acute{\iota}\nu$ $\delta\acute{\omega}\sigma\sigma\upsilon\iota$... $\acute{\alpha}\nu\tau\acute{\alpha}\xi\iota\sigma\iota\varsigma$ $\dot{\iota}\sigma\tau\alpha\iota$. The completion of the sense must be supplied mentally. We must imagine it to have been conveyed by a tone or gesture of the speaker. In many cases, the full meaning of the Homeric words must be felt by keeping present to the mind the mimetic and dramatic character of this poetry, which was composed to be delivered with some degree of action, and not to be silently read. The sense of course is, "If the Greeks will give me a prize which shall be a satisfactory equivalent, *why*, *very well*; but if not," &c. — ι $\mu\acute{\iota}\nu$... ι $\delta\iota$, correlatives. The first takes an indicative; the second ι , being followed by $\kappa\iota$, is = $\iota\acute{\alpha}\nu$, and takes the conjunctive $\delta\acute{\omega}\sigma\sigma\upsilon\iota$, the Homeric form of the 3. pers. pl. 2. aor. conj. — ι $\gamma\omega$ $\delta\acute{\iota}$ $\kappa\iota\iota$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\omega}\delta\iota$ $\dot{\iota}\lambda\omega\mu\alpha\iota$, *but then I will take one for myself*. The Homeric language often adds to the conjunctive the particle $\delta\iota$ or $\kappa\iota$, although the relation of condition is sufficiently expressed by the conjunctive alone. — $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$, *myself*, in my own person, and not through another. — $\acute{\alpha}\xi\omega$ $\dot{\iota}\lambda\acute{\omega}\nu$. "The speaker's ardor of feeling led him to the repetition of the expression, in which at the same time the idea is still more enhanced by $\acute{\alpha}\xi\omega$. The change from the middle to the active is also to be noted." St. — $\kappa\iota\chi\alpha\lambda\acute{\omega}\sigma\iota\tau\alpha\iota$. "This future denotes something fixed and permanent." St. — $\mu\iota\tau\alpha\phi\epsilon\sigma\acute{\iota}\mu\iota\sigma\theta\alpha$ $\kappa\alpha\iota$ $\alpha\upsilon\tau\omega\iota$, *we will consider at another time hereafter*. $\kappa\alpha\iota$ increases the force of the expression, implying another deliberation besides that which has already taken place. — $\nu\eta\alpha$ $\mu\acute{\iota}\lambda\alpha\iota\sigma\tau\alpha$, *the dark ship*, "probably from the color which wood acquires by exposure to the wind and weather, or, according to others, from the paint with which the

ships were painted." Cr. and K. — *ἐξέδωκεν* = *ἐξέδωκεν*, conj., with shortened vowel, like *ἐγείρεται* for *ἐγείρεται*, *θρίσκει* for *θρίσκει*. — *ἑταίῳ*, sometimes incorrectly explained as an abbreviation for *ἑταίῳ*, but in reality an adverb meaning *sufficiently, suitably, in sufficient numbers*. — *βίβωμεν*. The 1. aor. and fut. of *βαίνω* have the transitive meaning, *to cause to go*; here, *let us put on board*. — *βουλῆς*, *counsel-giving*, i. e. one of the nobles or chiefs who were alone admitted to the *βούλη*. — *ἴστω*. "The transition from the conjunctive form to the imperative indicates the relation between these two modes; for both refer the predicate to the present or future, and hence the conjunctive may assume the function of the imperative." K. — *ἑταίῳ*, *far-working*, the *far-hitter*, = *ἑταίῳ*. "The epithets *ἑταίῳ*, *ἑταίῳ*, *ἑταίῳ* do not designate a god, working, performing *ἑταίῳ*, but one working, hurling *ἑταίῳ*, from his own distance, *invisible*. The god does not receive an epithet compounded with *ἑταίῳ*, because this would not, like *ἑταίῳ*, denote the separation and remoteness of the worker, but the wide extent of the effect." Nitzsch. — *ἑταίῳ*, the ancient and simple form for *ἑταίῳ*. — *ἑταίῳ*. The aorist tense is not to be translated *performing*, but *having performed*; i. e. the reconciliation of the god will only be effective *after* the performance of the atoning ceremonies.

148-171. *ὠπὶς ἑταίῳ*. The adverb is from *ὠπὶς*, and means *looking from below*, i. e. with scowling eyebrows, the natural language of wrath; hence, *wrathfully*; the acc. *ἑταίῳ* to be constructed with *πρὸς*. — *ἑταίῳ* *ἑταίῳ*. In the conception of the Homeric age, and of the East generally, the qualities of the mind and character are often poetically represented as garments wherewith the man is clothed. — *πρὸς*. The conjunctive is often used in questions of hesitation or doubt; hence called *conjunctivus deliberativus*. — *ἑταίῳ*, *a way*; differently explained, as meaning, according to the ancient grammarians, *an ambuscade*; or in general, *a journey*, whether *a foray* for plunder, a march, or an embassy. — *ἑταίῳ*.... *μάχεται*. These infinitives express the *object* of the obedience implied in *πρὸς*. — *ἑταίῳ*, dative of company. "The dative of company or union stands with verbs of contending." K. — v. 152. "In this verse Achilles speaks especially of himself, and makes the transition to this topic by the particle *γάρ*. The connection of the thoughts is therefore to be made out by some such addition as this: 'We, and especially I, have been doing such deeds hitherto for your benefit, and not from any personal interest. For I came not hither on account of,' &c." St. *ἑταίῳ* is emphatic, *I came not*, whatever others may have done. — *μοι* *πρὸς*. *μοι*, the dative, indicates the person with respect to whom an action is performed or a relation exists, the person who is interested in any action or relation; *they are not guilty towards me*; they have done nothing to me for which I should wish to fight them. —

οὐδὲ μὴν. The particle *μὴν* in such connections, = *μήν*, serves for affirmation, and emphasizes the idea contained in the clause where it occurs; "*nor even my horses*," as if horses were a more common and desirable object of plunder than cows. Forays of the kind here indicated were common enterprises, and, like piracy, were not held criminal in the opinions of the heroic age. — βω τανύεσσιν. *άνις* in such compositions means *a hero, a brave man*; βωτάνυες, *sustaining heroes*. — v. 157. A picturesque line. *εὐρίστεα* refers to the forests on the Thracian and Macedonian mountains, not to the shadows cast by the mountains themselves. — τιμὴν; here *vengeance, satisfaction*. — κυνῶσα, *dog-faced*. The ancients regarded the dog as the image of impudence. It will be observed that the heroes, when angry, never mince the matter, but call each other unscrupulously by the hardest names. — τῶν, *these things*, i. e. the things included in the general statement just made. — μετατρέψω. This verb properly means *to turn one's self about* for the purpose of looking at something; hence metaphorically *to regard, to care for*, and in this metaphorical sense it takes the genitive. "Many verbs which properly express the idea of a hasty motion towards an end, and then are transferred to a mental effort and desire, take a genitive." K. — καὶ δέ. According to Hartung, these two particles are used when the discourse passes from the general to the particular. Perhaps they are rather used to introduce something which, under the circumstances already described, is intended to be set forth as peculiarly unjust, insulting, or surprising. — μοι, constructed with ἀπειλῆς. St. remarks, — "In this connection the expression gains in strength: Thou threatenest, not in quiet, or in my absence, but to my very face." — ᾧ ἔσσι, anastrophe for ἰφ' ᾧ; ἔσσι with the dative here expresses the object or aim of the toils of Achilles. — δῖον δέ, an instance of the direct form of speech to which the Greek strongly inclines. The accusative of the object is not expressed, which would be τὸ = ἀντί, instead of the relative ἃ. — οἷσι Ἀχαιῶν, a poetical expression for Ἀχαιοί, "which," says St., "denotes the fresh and youthful life of the Achæans." — vv. 163, 164 are explained by St. thus: — "ὁ....πρὶς....ἔχω, ἰστέρι....ἀπρίσσω"; the connection of the conjunctive with the *futurum exactum*, cf. XI. 365, occurs elsewhere also. The negative οὐ, which is here used, and is always referred to a negation observed in the outward world, is no objection to our taking ἔχω for the conjunctive form. On the other hand, the added πρὶς clearly indicates the reference of the conjunctive ἔχω to some remote future. οὐ μὴν expresses the certainty with which it may be seen beforehand that something will not be done after the destruction of Troy. οὐ μὴν for οὐ μήν. The sense is here, — 'Truly the present does not permit me to expect that I shall have,' i. e. get." St.'s explanation is probably incorrect. It rests on the supposition that Achilles is speaking of the *future*, when in fact he is speaking of the

past, including the present. The *εὐκλιθεῖς* does not mean, as he supposes, the city of Troy, but a city of the Trojans, many such cities, in the Trojan empire, having been destroyed in the course of the war, before the downfall of the capital itself; moreover, *ὁπῶς* properly means not *when*, but *whenever*, implying the frequent happening of an event. The particle *μίν*, v. 163, is not then for *μήν*, but rather the correlative of *ἀλλὰ*, v. 165. *ἔχω* is indicative, simply stating the fact. Translate, *I never have a prize equal to yours, whenever the Greeks may have destroyed a well-inhabited city of the Trojans*. The same idea is expanded and particularized in the following lines, *ἀνὰς ἦν ποταί, &c.* As to the expression *ἴσος σοι*, equal to you, it is the abbreviated form, so common in Greek, by which the comparison is made between the object on one side, and the person on the other, instead of between the two objects. Its object is either to shorten the expression, or perhaps, according to St., it indicates the kindling imagination of the poet, which identified, as it were, the thing with the person. *ἀέμας χαρίεσσαν ἰμαῖος* is an example of the same. The idea when analyzed is, *hair so beautiful that it resembles the hair of the Graces*; but the words mean, *hair like the Graces*; as if, in the ardor of excitement, the poet exaggerated the comparison into a resemblance between the beautiful locks and the Graces themselves. "Hence," continues St., "in the words *σοι ἴσος*, the poet may have had in his mind the conception, — a prize, which in respect of greatness and value, should correspond to thy efforts, thy merits, and consequently should, as it were, be like thyself. We say in common life, — 'This looks precisely as if it came from you, as if it were said, or written, or painted by you; this conduct looks exactly like you.' — *οὐδὲ ε' εἶω....ἀφ' ἔμιν*. This passage has been variously explained. The most common interpretation is, *Nor do I, being dishonored*, (i. e. dishonored by you as I am), *think that you will amass, &c.*; *ε'* standing for *σι*. Another refers *ἀτιμος* *ἴων* to Agamemnon, making it a negligent use of the nominative for *ἀτιμος ἰόντα* · but *ἀτιμος* would hardly mean the sort of dishonor which this would assign to Agamemnon; it rather expresses the dishonor which one receives by being wronged, insulted, or denied a request. Another interpretation makes *ε'* stand for *σοι*, and gives to *εἶω* the sense of *intend, purpose*; *Nor do I mean, being dishonored by you, to accumulate for you, &c.* I incline, on the whole, to the first and received explanation, which implies that Achilles thinks that Agamemnon will not be able to command success without his aid.

172-187. *ἴμεργι*. The particle *γι* emphasizes the pronoun, *with me, me*, whatever might happen to others under similar circumstances. It serves to enhance the importance of the speaker, and to make him, as it were, the central object. — *καὶ ἄλλοι*, others too. The force of *καὶ* is to give point to the *ἄλλοι*, and to intimate that, in the opinion of Agamemnon, Achilles is not

so much above the others as he seemed to think. — *τί*. The particle *τί*, or *τις*, is in the Epic language often used with the future indicative, to add the idea of probability, or that the thing will be done when occasion serves, not positively and unconditionally. — *τιμήσουσι*, *will honor*, referring, however, to the same view of honor as is expressed in *δοίμας*, &c. ; i. e. the granting his demand, or making restitution for what he is going to surrender for the common good. — *πρὸς* qualifies the positiveness of the statement ; lit. *somewhere*, or *somehow*. It would hardly be expressed in English. — *τίγισι*. The particle *γισι* here, too, emphasizes the word to which it is joined ; it seems to hint that though the other qualities of Achilles were not the gift of God, this, the only undeniable superiority he possessed, was no merit of his, but an attribute bestowed on him from heaven, and therefore not to be boasted of. — *Μυρμιδόνες*. The Myrmidons were an Achæan tribe, led by Peleus from Ægina into Thessaly. Their chief seat was Phthia. — *ἐφαίμεναι* takes two accusatives. — *α' ἔγωγε*, present for future, and the particle *α* conditions the action somewhat ; not exactly *I will bring her*, but rather, you may expect that I shall ; I shall be likely to do it. — *αὐτὸς ἰών*, *going in person*. — *εἰδῆς*, conj. perf. — *καὶ ἄλλος*, *another too*, and not you alone. — *Ἴσον.... ἔστην* ; *to say he is equal to me, and to confront himself with me* ; or perhaps more exactly, taking the middle sense of the verb, *to say to himself*, i. e. *to think himself equal*, to aspire to an equality with me. *ἔστην* implies a personal confronting, an actual assuming of an equality, a carrying into effect the aspiration expressed in the first part of the verse. The passive form *ἰσμεν-θήμεναι* has the middle or reflexive signification, not the passive.

188 - 201. *ἔχες*, *pain*, a disagreeable impression in general ; it may be anger or disgust. — *ἐν δὲ*, *and within* ; *ἐν* standing alone has an adverbial force. — *λαοίσι*, *hairy*, an epithet denoting manly vigor. — *ὄγισι* seems to bring prominently forward Achilles, the subject of these clauses. — *τοὺς μὲν*, *those*, i. e. the princes who were sitting in council round Agamemnon. — *ἀναστήσειν*, literally, *cause to stand up*, i. e. start from their seats, remove them from their places in order to make his way to Agamemnon. — *χέλον παύσει* and *ἡρεσύσει θυμὸν* are not, as the Scholiast says, tautological ; the former is special, *stop his anger* ; the latter is general, *quiet or check his passion*. — *δὲ* after *ἴκιστο* connects it with *ῥεμαίνω*. — *δὲ* after *ἦλθε*, *then* ; *then came Athens*. The wise thoughts and resolutions of the heroes are the work of Athens. — *πρὸς*, *forwards*, or *forth*. — *ξανθῆς κόμης*, *blond or yellow hair*. The poets give the heroes who are most distinguished for beauty hair of this color. — *διττὸ δὲ* : the adjective used as an attributive of the verb, in an adverbial sense. This form gives a more lively and poetical character to the expression than the adverbial. In an elevated style, we sometimes use the same construction in English ; *her eyes shone terrible*,

for *terribly*. — *φάνειν* = *ἰφάνειν*, for *ἰφάνθησαν*. — *πτερόεντα*, *winged*. "This epithet expresses not only the idea of swiftness, but also that of flying forth." St.

202-205. *τίστι* = *τίποτι*. *ποτι* in such a connection gives a tone of surprise to the question; *why in the world?* — *αἰγίοχος*, *egis-bearing*. "In Homer the *egis* is the fearfully gleaming shield which Zeus brandishes in his right hand. Hephaestus made it, see v. 740. Hence the word is best derived from *αἶψα*, a *storm*. Others derive *αἰγίς* from *αἴξ*, a *goat*, according to which it signifies a *goat-skin*." Cr. "Probably this epithet stands in connection with the goat Amalthea. For the Greeks it was a sublime idea, and probably expressed the perpetual and close connection of Zeus with external nature, in which he had already stood as a child." St. — *εἶνεσθαι*. "Achilles addresses her, not as a goddess, but simply as the daughter of Zeus, in order to express that he thereby distinguishes her from every other goddess." St. — *ἤ τινι*. *ἤ* is sometimes used as an interrogative, in the sense of *is it?* "It is often used when the person asking the question answers conjecturally a preceding question." Cr. — *ἔλλα* gives animation to the expression. — *ἔν, out, I will speak out*; adverbial. — *εἰ* with the force of a pronoun. — *ὕψιστον*. Abstract nouns are often put in the plural, as if they embraced in one view a number of instances or acts. Probably the conception in the poet's mind was of many single acts of insolence, out of which the abstract idea of insolence grew. — *ἐλπίσθαι*, conj. aor., expressing a conditional future, or something which from the present condition of affairs may be expected to happen. This condition is more fully expressed by the addition of the particle *εἰ* or *ἔν*. — *Συμῖον* here means *life*.

210. *μηδὲ* = *καὶ μή*, and do not.

211. *ἔλλα' ἤτοι*, but yet. It introduces something which is conceded, after something else has been forbidden. — *ὥς ἵσταναι περ* = *ἵσταί τε ἵσταναι*, as it shall be, i. e. as occasion shall serve.

212. *εἰ δὲ καὶ*, and it shall be accomplished, too, i. e. not only said, but done: *καὶ* emphasizes the declaration.

213. *καὶ ποτι*. The sentence introduced by these particles expresses what it is that is to be fulfilled, and therefore, logically speaking, the *καὶ* is not needed. Without it the sentence is, *Some time there will be bestowed on you thrice as great splendid gifts, in atonement for this insult*. But, in the freedom and flow of the Epic style, the connection of thought and expression easily changing in the poet's mind, the sentence which describes the mode in which the fulfilment or satisfaction is to be made is joined by a connective particle, *καὶ*, to the prediction of the fulfilment: — *But I will speak out to you, and that which I say shall be fulfilled, AND some time thrice as great splendid gifts, &c.*

216. *σφαιτερόν γι*. The dual possessive, referring to Here and Athena.
— *οἰεσσεσθαι*, to obey, to observe.

217. *καὶ μάλα πτε* = *καί πτε μάλα*.

218. *μάλα τ' ἔκλυον ἀντιῷ*. The particle *τ'* is used in the Epic language to express the mutual relation of different members of a sentence; *whoever obeys the gods, him too they willingly hear*. The imperfect here is used as an aorist, to designate a repeated or customary action.

221. *βιβήκει*. This pluperfect is sometimes said to be used in the sense of the imperfect; but that is not exactly the case. It denotes her instantaneous disappearance; *she had gone*.

225. The abusive epithets in this line are characteristic of the violence of Achilles, and of the heroic age; literally, *heavy with wine, having the face of a dog, but the heart of a stag*. The stag was the symbol of cowardice.

227. *λίχονδ' ἵναι*, to go into an ambuscade, to lie in ambush. The Homeric Greeks regarded this as a proof of bravery quite as great as fighting in the open field.

228. *πῆρ* = *θάνατος*. — *εἶδεναι* = *φαίνεσθαι*.

229. *ἦ*. A particle of affirmation used ironically.

230. *ἴσσης*. The antecedent demonstrative is understood, — *from him who*. — *εἶδεν*, gen. The force of the genitive here is, according to Nägelsbach, *any thing which, considered from your point of view, looked at with your eyes, is offensive*. The relation of opposition usually takes the dative, though often also the genitive.

231, 232. *Δημοβόρος... λαβήσαιο*! According to Eustathius, *τ'* must be supplied; then translate, *Thou art a people-devouring king, since thou reignest over the worthless, or thou wouldst now have injured for the last time*. This is not quite satisfactory. It is better to consider *δημοβόρος βασιλεύς* as an exclamation in the nom. for voc.; the particles *ἦ γάρ* do not easily adapt themselves to the above translation; *ἦ* is the particle of asseveration, and *γάρ* hints at something to be mentally supplied: "I will tell you this, for assuredly thou canst not be allowed, so far as I am concerned, to do any thing wrong; this is the last time thou shalt insult me." Perhaps the ideas and connection are something like this: — *People-devouring king! for thou devourst the people over whom thou reignest, and who are so abject as to submit to thee; I speak to thee boldly, for most assuredly this is the last time thou shalt injure me*.

233-239. *ἰστί*, with adverbial sense, *thereto*, i. e. in addition to, or confirmation of, my words. — *ἔμεν*. The chiefs were accustomed to swear by the sceptre, as the sacred symbol of power and justice. The description of the sceptre, then, gives force by the details of its origin, and the purpose for which it is used gives force to the oath. — *περί*, used adverbially, *round about*. — *χαλκός*. The material put poetically for the instrument. — *περὶ Διός*, at

the command of Zeus, or under the direction of Zeus, by his authority. — αἰεεταῖς for αἰεταῖς = ἔεταῖς, syncopated form of the pres. mid., *guard, sustain, administer*. — ἰ δι...ἔρεαι, and it shall be a great oath for you; i. e. great or fearful for the consequences it shall entail upon you.

240 – 244. Ἀχιλλῆος ποθέ, *longing for Achilles*, gen. of cause, on account of. — ἔξεται takes the accusative without a preposition, *shall come upon*. — εὐμπαυεῖς, emphatic, *all*, without exception. — οὐτ', *not at all*, expressive of the entire impossibility of helping them. — οὐτ' ἄν, Epic for ἔτα, *when*. — “ὅτι in the relation of cause is constructed with the genitive, in connection with passive and intransitive verbs, to indicate the person who is the source or originator.” K. It may be rendered here, *at the hands of*. — ἐμύξουσ, *thou shalt grieve*. — ἔτ', i. e. ἔτα. “With ἔτα an argument is maintained; but with ἔτα the circumstance is set forth, with which the occasion of a complaint, anxiety, &c., is given.” Nitzsch. ἔτα, *when*, in this connection is equivalent to *inasmuch as*. — οὐδέ, *in no respect*.

245, 246. ποτί. Adverbial, for the more precise limitation of the dative γαίῃ, a dative which expresses the object *towards* which an action tends, but not the direct object. The dashing of the sceptre to the ground is in keeping with the passionate character of Achilles. Such proprieties are always observed by Homer. — πικραμένον, *pierced, studded*. “Even in the midst of an animated narrative, the poet, with Epic repose, assigns to the sceptre an apparently unimportant epithet, precisely as if that were of higher significance for the picture.” St.

248. ἐνέσσυε, *sprang up*; a stronger expression than ἐνίστα, which often stands in a similar connection.

249 – 253. The description of Nestor's eloquence is strikingly picturesque. εἰς καὶ ἀπὸ γλώσσης, *and from his tongue*. καὶ connects the more particular description of this line with the general one of the preceding. Observe the flow of the verse, and the manner in which the sound corresponds to the sense; the rhythm beautifully represents the thoughts. — εἰς, *to him*. The dative is often used to express the relation of *in the time of*. Here translate, *in his life*, or *in his day*. — ἔφθασ. This form is sometimes explained as a syncopated aorist (ἐφθίμην instead of ἐφθίμην); but the common explanation, that it is pluperfect, is better; *had perished, had died*. — πρίσθην, *before*, i. e. in relation to the present moment, in the earlier part of Nestor's life. — τελέθει (for τετέλεσται) ἂν ἔλθοντα. According to some, a *hysteron proteron*, such as sometimes occurs in the artless style of the Homeric poems. But, as St. remarks, two generations are here spoken of; one, of those who grew up (τελέθει) with Nestor, being his coevals; the other, of those who were born later (say thirty years, the computed length of a generation), ἔλθοντα. Then came the third generation, with whom he was

now reigning. This would make Nestor some eighty years old. — *εἰς αἰῶνα*, Epic form for *εἰς αἰῶνα*.

254 – 284. This speech of Nestor is very happily conceived. He begins with expressions of sorrow for the discord of the kings, which will be a joy to the enemy. He calls on them both to listen to the voice of his long experience, and reverts to the past, to show that greater men than those with whom 'e is now associated have heard and respected his counsel; and, like an old man recalling the scenes of his youth, he dwells at perhaps unnecessary length upon his earlier exploits. The result of the whole is very urgent advice to the chiefs to be reconciled. — *ἢ κεν γνῆσαι*. *κιν* or *έν* in the concluding clause, with *εί* in the antecedent; *he would, if he should*. The verb in the singular agrees with the nearest nominative. — *εί σφῶν τάδε*. The verb *συνάσσειν* is constructed with the accusative of the thing learned, and the genitive of the person of or from whom it is learned. — *μακρομύρου*, Epic lengthened form of *μακρομύρον*. — *εί περ*, i. e. *εί περιεσσι*, which takes the genitive of comparison, *Δαναῶν*. — *βουλήν* means both the place of council, and the deliberation or advice itself. — *μάχισθαι*. An infinitive used as a noun, constructed like *βουλήν*. — *ἀλλά*. Used in exhorting or rallying. — *ἄμφω δέ*. The particle *δέ* in the simple constructions of Homer often connects a clause which in fact states a reason, as a mere addition, the logical relation being left for the hearer to make out from the general bearing of the discourse. Thus *δέ*, *and*, implies in this place, *γάρ*, *for*. — *ἄνθα γάρ ποτ'*. *ἄνθα* connected with *ποτ'* has the indefinite meaning, *many a time and oft*. — *καί ἀρίστον*, *even with better*; i. e. bold and strong as you think yourselves to be, I have associated with your betters. — *οἷγ'*, *and they* never; *γάρ* emphasizes the pronoun. — *οὐ γάρ πο* introduces the ground of the assertion that the men of former times were superior to the present. Observe the repetition of the particle *γάρ*, a repetition not uncommon in the artless flow of the Homeric style. — *οὐδ' ἴδωμαι*. The aor. conj. used as a future, but not as an absolute future. It expresses that something may or may not be expected, judging from the present state of affairs; that the speaker thinks something likely to happen. — *οἷον*, *for οἷος ἦν*. The relative and the subject of the relative are drawn by attraction into the case which is governed by *ἴδον* and *ἴδωμαι*. — Peirithoüs was the king of the Lapithæ. The fight of the Lapithæ and Centaurs, celebrated in song, legend, and art, took place at the festival of his marriage with Hippodamia. The Lapithæ were an ancient tribe of Thessaly, round Mount Pelion. — *ποιμῖνα λαῶν*, *shepherd of people*, a very common Homeric designation of a ruler, drawn from the pastoral life in the East. — *κέρτισται μίν*. According to St., *μίν* = *μύν*; rather correlative with *καί* in the following clause. — *φρεσί* = *σφρεσί*, i. e. the Centaurs. In Homer they appear as a savage tribe, living near Mount Pelion. The

fabulous representation of the Centaur, as half man, half horse, is unknown to Homer. — ἀπίστευτον, i. e. οἱ Ἀπώλλων τοὺς πιστεύοντες. — καὶ μὴν = καὶ μήν. — ἐξ ἀΐνης γαίης. "By the equivalent expression ἐκλίθειν, the words ἐξ ἀΐνης γαίης, which are clear without this, are still further explained with Homeric minuteness." St. The epithet ἀΐνη is by some taken for the name by which Peloponnesus was at a later time designated, especially in the dramatists. But a comparison of the passages where it occurs in Homer (see Od. VII. 25, XVI. 18) shows it to be derived from ἀΐς, and to mean *distant*. It has, moreover, a short α, while the geographical name, Ἀΐνια, has the Α always long. — καλίσταντο γὰρ, for they summoned me, i. e. caused me to be summoned to their aid. — κατ' ἴμ' αὐτὴν. St. says κατὰ here means κατὰ δύναμιν, according to my power; but κατὰ ὀφίης, II. 366, apparently a similar construction, means *by themselves*. If κατὰ has a similar meaning here, it must signify *by myself*, i. e. not in the mass, but conspicuously on my own account, as it were. — ξύνειμι for ξυνίσταμι. "The meaning of this verb, to attend to any thing, comes from the original signification, to bring together, to put together; to put together in the mind = συντίθεσθαι Σουφ. — εὐδοκῶντι τε μὴδ' carries out the sense of βουλίῳν ξύνειμι. — ἀγαθὸς περὶ λόγ, not though being good; i. e. you are too good a man to think of doing so wrong a thing. — ἴμοις, equal, i. e. to that of Agamemnon. — ἴμμερς, 2. perf. of μίջεμαι, participated in, shared. — σκηπτειῶχος, sceptre-bearing, i. e. reigning. — κατερείς, strong, mighty. — φειγέτης, superior, not in physical strength, but in power. — εὖ δέ. The vocative is often followed by a clause connected by a particle, as δέ. — αὐτὰρ ἔγωγε, but I, i. e. even I, not a common man, I supplicate you. — "αὐτὰρ and ἀτὰρ stand always at the beginning of a sentence, and express something astonishing or surprising, or a sudden transition, or a hasty movement." K. — Ἀχιλλῆϊ μίσθιν χόλον, to give up your anger against Achilles, or to give up in favor of Achilles your anger. Dativus commodi. — ἔργος πολέμου, the bulwark of war, or defence against war. The construction of πολέμου here is the same as in Æschylus, Ag. 899, Felton's ed., οὐκὰς Σουγίου νηὶς, a shade protecting against the dog-star.

286. Observe the force of the particles καὶ δέ....γι. They imply that the truth of all that Nestor has said is fully admitted. — ταῦτά γε, these things indeed, implying that there are other considerations, not touched upon by Nestor, which would put a different aspect on the affair. — κατὰ μῦθον, according to right, truly.

288, 289. κρατεῖν, ἀνάσσειν, and σημαίνειν are not tautological. The first properly means to have power over, but not necessarily to exercise it; the second, to exercise kingly or princely power; and the third, to command, for instance, as a military chieftain. Agamemnon uses these different

words to describe as strongly as possible the excessive ambition of Achilles.—*ἡ, in respect of which.*—*τιν'.* The indefinite *τις* is often used in the sense of *many a one*. Translate here, *in respect to which I do not think there are many who will listen to you*. Agamemnon means of course to say, that he does not intend himself to concede these points to Achilles.

293, 294. *ἦ γάρ.* *γάρ* implies some unexpressed thought in the mind of the speaker. "I have done what is right, *for.*"—*τι δῆ, if forsooth.*—*πάντες γάρ = ἐν παντί.*

295. *ἄλλαισι δέ.* *δή* with indefinite pronouns emphasizes them. Here it gives an ironical turn to the thought; "*others, if they are fools enough to obey you.*"—*μὰ γάρ* in reference to *ἄλλαισι*, "*command others, for you shall not command me.*"—*ἰμυγί.* The particle *γί* gives the pronoun a special emphasis; "*whatever you may do with others, me at least you shall not.*"

296. *ἴγωγ'*, like *θυμυγί*, is emphatic, and amounts to a repetition of the emphatic refusal.—*ἴτι, still, for the future, any longer.*—*ἵτω, I intend, not I think.* The purpose of Achilles is not doubtful. His mind is made up.

297. *ὡς φέροι.* "In our mode of speaking, we should give more heed to the motion or direction of the action (expressed in *βάλλειν*) than to the rest which follows it, and should rather expect the construction *ὡς φέροιται*. The Greek, however, dwells upon the motion, but regards also the state of repose which follows upon the motion, however inappropriate the verb used in the sentence may be." St.—The middle form of *βάλλω* (*βάλλομαι*) indicates an action that refers to the subject.

298. *χίρει μιν*; as if an antithesis with *δί* were to follow; but, as in many other cases, no correlative clause corresponds to it. The particle *δί*, however, in v. 300, introduces a whole sentence which is correlative.—*ἔσται* expresses a confident assertion.

302. *εἰ δ', ἄγε μίν,* a Greek idiom, to be explained by supplying the ellipsis thus, *But if you choose, or wish, come on, &c.* *μίν* strengthens the command or summons.—*καὶ εἶδε, these also*; not Agamemnon alone, but all who are present.

303. *ἀψά τιν.* The connecting particle *ἄρα* or *γάρ* is omitted, and the omission adds to the impetuosity of the language of Achilles.

304–311. *εὗγ', these two*; the particle gives emphasis to the pronoun.—*ἐντεταίμεν λόγισιν, opposing words*; i. e. violent words on both sides.—*Πηλεΐδης μίν*, followed by the correlative, *Ἀτρεΐδης δ'*, v. 308.—*ἄρα* has a special meaning here. It signifies that the statement describes the carrying out of a previously formed determination, *in accordance with which a certain thing is done.*—*ἐνὰ δί, adverbial, and on board.*—*ἵεν ἄγων, leading, seated her*, i. e. *led her to a seat.*—*πολύμητις*, the constant epithet of

Odysseus, indicating the intellectual ability with which his measures were devised, and the wisdom of his counsels.

312-317. *οἱ μὲν*, followed by *λαοὺς δ'*. — *ὕγρὰ κίλιυθα*, *watery paths*. There seems to be a difference between the neuter plural *κίλιυθα* and the masculine form *κίλιυθαι*, inasmuch as the former signifies more commonly a number of parts combined into one whole. — *ἀπολυμαίνεσθαι*. "Here we are to understand a symbolical purification from guilt. The Grecian host had become polluted by contact with the bodies of those who had died of the plague, and at the same time by the offence of Agamemnon, and must, therefore, purify themselves before the act of sacrifice." Näg. — *καὶ εἰς θαλάσσην ἢ εἰς ἄλαντα*. The water of purification was cast either into the sea or a river, or, in the absence of both, was buried in the ground, to indicate symbolically the entire removal of the guilt. "The imperfect, *ἔβαλλον*, is used to denote the momentary action, which it expresses as operating and effective afterwards." St. — *ἑκατόμβας*. The hecatomb, as its derivation indicates, meant originally a hundred cattle; but before the Homeric age, it seems to have acquired the general and metaphorical sense of *sacrifice*. — *παρὰ δ' αὖτε*, *along the shore*, indicating that they were scattered over the beach. — *ἀστεργεῖται*, from *στεργή* = *καρπός*; meaning, therefore, *fruitless, barren*. "The epithet here stands in no very close connection with the action, but serves to excite a native secondary conception, and therefore merely an agreeable entertainment for the fancy of the hearer or reader." St. — *ἑλκεσμένῃ περιπατοῦσθαι*, *whirling itself round in the smoke*. *περι* is often used to indicate objects *within* which any thing occurs.

318-321. *τά* = *ταῦτα*. — *παρασχεαίνω*, *throughout the camp or army*. — *οὐδ' Ἀγαμέμνων*, *but Agamemnon did not*; i. e. notwithstanding the purification and the sacrifice, Agamemnon did not cease from his wrath. — *ἐπειλήθη*, *had threatened*. *ἐπειλιώ* takes the acc. of the thing threatened, and the dat. of the person. — *ἀλλ' ἔγωγε*. In two clauses following each other, the subject is often emphatically repeated by *ἔγωγε*, to indicate clearly the identity of the subject in both. — *ἑταροὶ δ' ἐπ' αὐτῷ*. The heralds were servants of the king, both in public and domestic affairs.

322-325. *ἀγχιμυῖν*. The infinitive stands with verbs of going, sending, &c., to denote a purpose or end. — *Εἰ δὲ καὶ μὴ δώσω, ἔγωγε δὲ καὶ αὐτὸς ἴλωμαι*, see *ante*, v. 137. — *καί* emphasizes the comparative, *even worse*, or *and it shall be worse, too, for him*.

326-333. *πρῶτον*. "There are in Homer many imperfects, which appear to stand for aorists. But they have lasting effects, for the language uses the imperfect, when actions, momentary in themselves, are to be represented as operating afterwards in the past." Näg. — *παραστήσας δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπεν*. "The Greek words by no means signify merely *to deliver a speech*. These

words of the original can rather be understood of the threatening tone with which Agamemnon spoke them, and which was wholly applied to the substance of the words he had already spoken." St. — αἰσάντι. "The poet looks, as it were, into the inmost thoughts of the heralds, who naturally would not dare to express their reluctance to such a charge." St. — βάντι, Epic for ἰσάντι. — ἰσὶ with ἰσάντι limits more exactly the relation denoted by the acc. — τι....καί. These correlative particles indicate the close and necessary relation by which the two clauses are connected with each other. — ἄρα. "This particle indicates the impression which the angry countenance of Achilles made upon the heralds." Hart. — τάχα γι emphasizes the pronoun. — τρεχέμεναι καὶ αἰδομέναι. The former refers to the terror they felt at the sight of Achilles, and the latter to the respect they generally entertained for his person. αἰδομαι, an old poetic form, from which the common form, αἰδέομαι, is derived. — The object of ἴσθαι is understood, and is to be inferred from the connection. He knew *what they had come for, or the whole matter*. — ἦεν ἐν φρεσὶ, in his own mind.

334 — 344. χαίρει, the usual form of salutation and farewell. — Διὸς ἀγγέλοι. Heralds were called messengers of Zeus, under whose protection they stood. They are also called Διὶ φίλοι, VIII. 517. — ἡδὲ καί. Usually the particle ἡμί precedes ἡδὲ. The particle has no relation to the disjunctive ἥ. — σφωτὶ is here the dative dual of the third person. — τὸ δ' αὐτὸ, not the same, as the words usually signify, but ταῦτα αὐτὰ, these very persons, these two heralds, the involuntary instruments of the wrong, shall be my witnesses. — πρὸς τι, on the part of, acknowledged by, or before. — ἴστωσι δ' αὖτι. δ', i. e. δῆ. Wolf and Spitzner connect this directly with the preceding sentence, *Let them be witnesses of the wrong I have received, if, indeed, hereafter there should be need of me to avert from the others unseemly destruction*; implying, of course, that he will not grant them his aid; i. e. the apodosis is to be supplied. St. considers the clauses, ἴστωσι δ' αὖτι.... γίνεσθαι, and τὸ δ' αὐτὸ.... ἴστωσι, as correlative. *If ever there should be need, &c., then let them be witnesses*. Voss supplies τοῦ ἔχειν with μέγετε, and begins a new sentence with ἴστωσι, the final clause of which is wanting. "Let the heralds be witnesses of this oath, if ever again there should be need of me to avert destruction, then!" The sentence must be supposed to be filled out by a look or gesture. — ἢ γὰρ. γὰρ introduces a ground for an affirmation, which is here to be supplied from the connection; "this certainly will happen, for, in truth," &c. — οἷδ' ἐν, nor in any respect. σ' is not the object of οἶδ', but γένεσθαι, inf., depends upon it; *know how to comprehend or look into*. — ὅπως, in what way, by what means. — οἵ.... Ἀχαιοί, they, the Greeks.

348. ἢ = αὐτή, she; followed at some distance by γυνή, like οἵ.... Ἀχαιοί.

349. *ἰακόμενος*. "Achilles wept, not on account of the separation from his Briseïs, but for the dishonor done him by taking away his guerdon. Tears were no disgrace to the Homeric hero, for he openly expresses his pain and sorrow." Cr.

350. *πρῶτῃ, εἴσω*. These epithets must be understood as applied to different views of the sea. The first is *white* or *foaming*, i. e. near the shore; the second, *dark-colored*, describes the appearance of the deep water at a distance. The epithet *εἴσω* means properly *wine-colored*.

352, 353. *ἰσὶ.... ἰγγυαλίζας*. The particle *γί*, as usual, serves for emphasis, and to express more strongly that Thetis is really his mother. The particle *εἰς*, repeated, presents some difficulty. Nägelsbach says, — "The *εἰς* with *μυνηάδιον* is simply *very*. That with the following *εἰμήν* is the Latin *utique*, *through*, *entirely*. For *utique* signifies properly *uticunque* *res est*; i. e. *at all events*; but *εἰς*, according to its fundamental signification, *very*, when it is used in the expression of a claim, demands that to which it is joined (i. e. that which is claimed) *entirely*." He explains the passage, — "Since a long life is denied to me, an honored one should be my portion." Taking into view the particles *γί* and *εἰς*, I think the exact sense of the passage is, *Since you certainly bore me, though being short-lived* (implying an antithesis between the shortness of his life and his divine birth), *Zeus certainly ought to bestow honor upon me*; *εἰς* after *εἰμήν* meaning *above all things*, or *for special reasons*, i. e. for the twofold reason, the shortness of his life, and his being the son of a goddess. "The present participle *ἰσῶν* indicates absolute certainty, independent of the future." St.

354. *εἰδί*. To be connected, not with *με*, but with *εὐρέϊν*, *not even a little, not at all*.

356. *ἔχου*, when joined with an active participle, generally implies a continuance of the action, *he has taken and still possesses*. — *ἐπαύρας*, 1. aor. from *ἐπαύριζω*, or *ἐπαυράω*. "It seems originally to have been pronounced *ἐποφράς*, and from this the form *ἐποφράω*, *ἐπαυράω*, to have arisen." St. Thiersch remarks, — "The greater part of the grammarians have not been prevented by the unusual vowel change, -*αυ*, -*ευ*, from considering these participles (*ἐπαύρας*, *ἐπαυράμενος*) as the aor. 1. of the simple verbal stem. Undoubtedly such single cases of an uncertain stem vowel, or vowel change, are perfectly consistent with the nature of an ancient language before the times of the art of writing and of learning, when analogies were forming, but were not so definitely present to the mind of each individual as they became afterwards."

359. *ἀλλή*, gen. of separation.

360. *καί με*. "The particle *καί* is very often used in the Epic poems, particularly in narrating events that follow closely upon one another, to com-

nect together thoughts which from their intimate union make a whole." Hart.

361. *Is e', entirely out.* She said what she had to say, and said it out entirely. — *ἐνίμαζεν*. Not always called him by name, as the etymology would seem to indicate, but simply addressed him. But Näg. says, "*ἐνιμάζεν*, to utter the name of a thing."

362. *εἰ....οἶδεν*. "This use of language is especially a property of Epic poetry, and to be explained by the simplicity of childlike speech, in which ideas that in a more correct style are made dependent on each other, are placed in the relation of coördination with each other." K. — *εἰ* and *οἶδεν* may be said to stand in a sort of apposition; i. e. the whole, *εἰ*, and the part, *οἶδεν*, being put in the same construction.

363. *ἔκωδεν, speak out.* — *εἰδόμεν*, Epic for *εἰδόμεν*. — The reply of Achilles is a fine specimen of simple, unaffected narrative.

364 — 412. *εἰς*. The pronoun *εἰς*, when it means *wherefore*, and its correlative *ὥστε*, *because*, sometimes add the termination *η*. — *ἀγορεύω*, conj. in a doubtful question. — *ἱερή*, *sacred*. "The poet calls countries, cities, and islands sacred, in so far as they stand under the protection of a god." Cr. But St., — "In order rightly to understand the meaning of this adjective in such a position, we must consider that even the walls of Thebes and the pinnacles of Troy are also designated by it; cf. IV. 378, XVI. 100. It is also applied to other objects which have no special holiness, nor any sort of reverence; for example, to *διφρες*, cf. XVII. 464, and even to a fish, XVI. 407; and is explained by the Scholiast by *μυγάλη* and *Σουμαστό*. Homer applies it to several cities; but it can by no means be regarded as a predicate, universally applicable to all cities." It may be remarked, that the idea of sacredness, in an early and simple age, would naturally be connected with a great variety of objects, whether works of nature, or results of the ingenuity of man; more particularly to any thing great, surprising, or overwhelming, but by no means limited to objects of this uncommon description. — *ἄγομεν*. "By the interchange of the aorist with the following imperfect, the poet brings out the light and shade on this historical picture; for the imperfect paints the event and allows us to dwell upon it; the aorist, on the contrary, places the less important and quickly passing action in the background. This narrative is, therefore, a clear proof, that, even in the earliest times, cruel and barbarous deeds had already been committed on that enchanting coast." St. — "*τὰ μίς* = *ταῦτα μίς*." St. *μίς*, however, is rather to be regarded as correlative with *δί* in the next verse. — *ἐκ δὲ ἔλεον*, and they chose out, i. e. out of the whole mass of booty. "It belongs to the organic development of language, that originally the simple verbs and the prepositions adverbially used should be separate and independent. It

was not until a later period that they were united into one word." St. — vv. 371–380, see *ante*, v. 12, *seq.* — The verb ἔκτε takes the acc. and dat. — ἐκ' Ἀργείων. The dative is not here constructed with the preposition, which only indicates the direction of the shaft. — εἰ δὲ νῦν. The particle νῦν is here simply a particle of affirmation or explication. — ἑκαστέρῳ, *one after the other, in rapid succession.* — αὐτῷ ἰγώ. Achilles here assumes to himself what had been proposed by the prophet. — Ἀτρεΐδης, a rarer form for Ἀργεΐδης. — χόλος λάβειν, *wrath seized him.* "This turn of expression denotes the overmastering wrath of Atreides." St. — ὁ δὲ. "The particle δὲ connected with pronouns expresses only distinction, importance, &c." St. — "The signification of περιλεισμένος indicates, that, under the term μῦθος, not merely a word, but still more, an action, viz. that of taking away, which Agamemnon had it in mind to commit, is to be understood." St. — ἐὼν μὲν, *her indeed*; i. e. Chryseïs. — ἐὼν δέ, *but her*, i. e. Briseïs. — ἔσαν....ἔγοντο. "By this position of the participle, the departure from the tent is represented as the principal action, and the proper predicate of the sentence, *they led forth*, to a certain extent as a secondary circumstance." St. — περιέχισ. *περιέχισθαι εἶναι, to cling round one, to embrace him*; hence, *to protect or guard him.* In this sense, the verb takes the genitive. — ἡῶν, gen. from ἡῷς, *brave.* Some editors read ἡῶν aspirated, from the possessive ἰῶν, which is sometimes used for the first or second person. — "Ἡ ἰσχυρὸν καὶ ἰσχυρὸν, proverbial; equivalent to *word and deed*; but literally, *either by word, or by deed also.* — Πιλλᾶν γὰρ εἰς, &c., *For often have I heard you boasting in the house of my father*; i. e. in the palace of Peleus, the father of Achilles. — ἔρ' ἴφρηται. "In similar cases, when a repetition of an action is to be understood, ἔρ' stands with the optative. Here, therefore, no repetition is indicated, but only a single instance. — ἐπιλύσει, mid., *cause to be released*; i. e. by calling Briareus to her aid (*to release* by personal effort would be expressed by the active voice). — ἑκατόγχις, *the hundred-handed.* According to Hesiod, Theog. 149, there were three hundred-handed giants, Kottos, Gyes, and Briareus. Briareus means *the strong.* In several places, as here, the poet speaks of one name being given by the gods, and another by men; the explanation of which is, that the former is an older, perhaps obsolete, word; the latter, the word in present and common use. — ἐς μακρὸν Ὀλύμπον. "These words denote the absence of Briareus from Olympus somewhat more definitely, and are not, therefore, superfluously used by the poet." St. — οἳδ' ε' ἴδωσαν, *and also they did not bind him*; object of the verb, Δία, Zeus, understood. — λαβὴ γούτων. Suppliants threw themselves at the feet of the person to whom the supplication was addressed, and embraced his knees with one hand, and touched the chin with the other. — παντὶ πρῶτον.

The ships were drawn up on land stern foremost. — ἐμφ' ἔλα. ἐμφί, with the accusative, in expressing a relation of place, often signifies *along*, as here. — πτερυγίσαντες, present, *falling* or *perishing*. The force of the present here is to denote the falling of the Greeks as contemporaneous with their being cooped up between the ships and the shore. — ἐπαύρωνται, ironical, *that they may enjoy their king*.

413-427. εἰ νν. This particle is often used in impassioned questions. — αἰδέ, adverbially, *under an evil fate*. αἰδέ for αἰνός, neut. pl. for the adverb. — αἰψ' ἔφιλαις. The 2d aorist of the verb ἐφίλλω, joined with an infinitive, is often used to express a wish, determined by the person of the verb; αἰψ' ἔφίλον, *would that I had* or *might*, according to the infinitive; αἰψ' ἔφιλαις, *would that thou hadst*, &c. — ἡσέαι expresses the idea of repose and in-door life." St. — ἐπεὶ νν, *since to be sure*. — μίνυθά τις, εὔτε μάλα δήν. These two expressions repeat the same idea, the latter negatively. It is a form of speech, particularly among the Ionians, which is used to strengthen an affirmation. — ἔωλε, impf. of πείλωμαι. This tense is said to be often used in the sense of the present; but it is unnecessary to force this meaning upon it. Translate, not *thou art*, but *thou wast*, or rather, *thou wast born* or *destined to be*. — εἴ, accordingly, thus. — κακῇ αἰσῇ, not exactly *to an evil fate*, but rather, since it is a dative expressing the relation of condition, or the circumstances under which an event takes place, *in* or *under an evil destiny*. — εἰμ' αὐτή. "Alius apud Homerum usus nominis αἰνός ille est, quum significandæ caritatis causâ, aliquis ipse aliquid fecisse dicitur. Et hujus generis exempla exstant plurima." Hermann. — Ζεὺς γὰρ. Zeus is here represented as going to the ocean, which, according to the Homeric conception, was a mighty stream flowing round the earth upon its outer edge, for the purpose of being present at a festival among the Æthiopians, who were imagined to dwell on the eastern and western border; ἔρχαντο ἀνδρῶν, *the remotest of men*, Odyssey I. 23, 24. — χθιζὲς ἦεν, *went yesterday*. Adverbial relations of place and time are often expressed by adjectives. "The poetical language in general prefers, but for the most part in designations of time, adjectives to adverbs, on account of their greater picturesqueness and energy." Bernhardt. — κατὰ δαῖτα, *for the purpose of a feast*; κατὰ with the acc. is often used to express the relation of end or purpose. — δωδινάτην, i. e. ἡμίση. — σοι, *for you*. The force of the pronoun is to express the direct reference of what is said to the person addressed. — Οὐλομένηνδε. "The local termination δέ, in the Epic language, often gives a special emphasis to the flexion of the accusative, and is used to designate the local relation of *direction whither*." St.

428. ἐκείθεν; "without any further indication of the place into which she disappeared. The swift departure of Thetis from her son, and

the omission of all that a mother may be supposed to have to say to a son far removed from her, shows that the poet speaks with great precision only of that which belongs to the delineation. The form *-ατο* has probably crept in by an easy analogy, and *ἰσχυατο* ought everywhere to be written." St. Spitzner has accordingly adopted it into his text.

430. *βίη δίνεσθαι*. The sense is, *by an act of violence done to me unwilling*.

432 and the following describe the process of disembarking from a ship. — *ἰστία μιν ἐνέλαυντο*, they furled the sails, and placed them in the ship. — *ἰστὸν δ', &c.*, and placed the mast in the case (*ιστάδιον*), or, according to others, rested it against a prop or pole. — *περὶέουσιν ὑφίεντι*, lowering it by the ropes; these ropes passed from prow to stern, through a pulley at the top of the mast. — *εἰς ἔρμον, &c.*, and forced it (the ship) to the landing-place with the oars. — *ἐν δ' ἰνέας, &c.*, and let down or threw out the weights, which served for anchors, and were attached to the prow. — *κατὰ δὲ πρυμνήσι*, and fastened the cords or cables from the stern, which was drawn up on the shore. — *ἐνὶ θηγμῶνι*, upon the shore, literally, upon the breaker.

449. *Χερσίψαντο, &c.*, they washed their hands, which was the first ceremony in sacrifices. — *εὐλοχύτας ἐνίλοισι*. These were the cakes of salt and barley, "which were crumbled between the horns of the victim, on its back, and the parts dissected for burning, and also upon the altar before it was sacrificed." Robinson's Gr. Antiq., p. 206.

459. This and the following lines contain a minute description of the sacrifice. — *αἰέευσαν, &c.*, they first drew back the head of the victim, so as to turn the throat upwards, then cut the throat (*ἱερωξάν*), and flayed the victim (*ἰδμεσαν*). They then cut out the thighs (*μηροῖς*), which were appropriated to the gods, and covered them with fat (*ανίσσῃ*) in double cauls (*διπρυχα ποιήσαντες*), and placed upon them pieces of flesh taken from different parts of the victim (*ἀμωθίστησαν*), and the old man (the priest) burned them upon the cleft-wood (*σχίζῃ*), and poured on them the wine. And young men stood by, holding five-pronged forks (*πριμώβολα*) in their hands, which were used "for stirring the flesh, that it might be quickly and completely destroyed." Trollope. — *σπλάγχχ' ἰσάσαντο*; they feasted upon the entrails, including the spleen, heart, &c. — *Μίμευλλέν, &c.*, they cut up the other parts, and pierced them with the forks, and roasted them skilfully, and took them from the forks. — *δαίροις ἴσεν*, the equal or equally distributed feast. — The *κηπητή* was a large vessel for mixing the wine and water, as the word indicates — *ἱκερσίψαντο*, filled to the brim. — The word *ἱσάχεσθαι* [*ἱσχεῖσθαι*] belongs to the worship of the gods, and refers to the solemn commencement of the ceremonial act, and signifies the taking of a portion, a *firstling*, for instance, for consecration, or that part of the wine

which is to be poured out in libation. — *διπάειν*. These were the cups which the guests held in their hands; then *ἰπαρχάμιναι διπάειν* means, *pouring out of the mixing goblet, into the cups, for the purpose of making a libation*. Nitzsch (Odys. III. 340) says: — “The wine-bearer has the mixing vessel, the guests hold the goblets. The former, therefore, cannot *ἰπαρχίσθαι* with the goblets, but he had first to mix the fresh wine again for every new libation; then the wine-bearer approached each individual from the left to the right, and poured wine into his goblet. The wine-bearer is the *ἰπαρχάμινος*, but the guests are properly those who pour the libation. The guests poured out, in honor of the gods, the first part (i. e. that which in the mixing vessel was first or uppermost), which they received, and then took for drinking *ἔσσι ἥτις Συμῆς*.” — *μολπῇ* here signifies *song* accompanied by the dance. — *Καλὸν αἰδοῦναι παῖδνα.... Μίλπροντις Ἐνδέρων, singing a beautiful psalm, singing (and dancing) the Far-shooter. — εἰς ἑνὲν ἀκούων*, the main part of the idea is *the pleasure of the god; and he joyed in his heart as he listened*.

475 - 487. *ἤμος*, Epic for *ἔσι*. — *ἃ ῥέτι*, literally, *now then*; the particles introduce the statement with some emphasis. — *καμήσαντα*, *they lay down to rest*. The aorist describes a momentary action; here the single act of seeking repose. — *πᾶρά*, *near, hard by*. — *ἡριγίνια*, *Eos, born in the morning, the early dawn*. “The active signification, *lucem matutinam gignens*, contradicts both the etymology of the word, and the simplicity of the Homeric delineation. — *καὶ ῥέτι*, *then too*. — *ἀνάγοντα*, *they put to sea*. The word is a nautical term, and is the opposite of *παράγισθαι*, *to come to land*. “As the mast was not yet set up, and the sails were not yet spread, it is obvious that the imperfect tense expresses here the *conatus rei faciendæ*.” St. — The following lines give a spirited and natural description of the return of the ship. — *ἴα*. The imperfect refers to the continuance of the action, implying that he *continued* to send them a favorable breeze through the whole voyage. — *ἀνά ῥ*. “By the particle *εἰ*, the setting up of the mast is placed in close connection with the spreading of the sail.” St. — *ἀμφί* is here adverbial. — *πῦμα*. “The singular form has sometimes a collective sense, for the more lively representation of the object, and takes the place of the plural form. That is, in the poetical mode of looking upon the subject, *plurality* is taken up and represented as a *unity*. Such a representation, however, manifestly contains something elevated, and hence is very well adapted to the poetical style.” St. — The dative *εἰς ἑνὲν* expresses the relation of place, *near, beside, &c.*, without a preposition — *πορφύρεον*. “This adjective denotes, not a precise color, but rather the sparkling play of colors into each other. Even the sea itself (elsewhere called *θαλάσσιον*), on account of the dark colors, comp. VII. 64), or its surface, receives this

epithet in Homer, II. XVI. 391." St. — *νῆς ἰούσης*. "The present marks the lively delineation of the past event." St. It places the scene directly before the mind of the hearer. — *πὰρ πῦμα*, *over the wave*. — *πὰρ ὤρε-
-νός*. St. says that *πὰρ* here designates *motion towards the army*; and that the reading *μὲν* would correspond much better with the connection of the circumstances. But the distinction seems to be, that *μὲν* implies *motion in the direction of*, but *πὰρ*, in this connection, *actual arrival at*. — *ἐπ' ἡρίσας*. *ἐπ'*, with genitive, among other things, implies the relation of *upon*; that *upon* which an action is performed. — *ἔμανα*, *prope*. It was the custom to draw the ships entirely upon the shore, and to secure them by long props. — *πὰρ*, *among*.

488-492. *μῆνις*, *continued to be angry*. — *Διόγενής*, *Zeus-born*. The epithet, however, means, not literally descended from Zeus, but only *noble or illustrious*. — *Ὅττι ποτ'...ὅττι ποτ'*. "The repetition of the particle of time, *ποτ'*, expresses that he had never, in a single instance, taken part in an assembly or in a battle." St. — *παλίσσεν*. "This imperfect has reference to a repetition, of which the *not entering* is made especially prominent. It is a peculiarity running throughout the old Homeric, as well as the Doric and Ionic dialects generally, that in the historical tenses, but only in the indicative mood, the syllable *σεν* or *σέμεν* is appended; cf. V. 788. The assembly, cf. v. 258, here receives the same epithet, *man-honoring*, that is elsewhere applied to the battle." St. — *φθιδίσις*, here active; sometimes neuter. — *φίλον πῆρ*. The epithet *φίλον* is said to be used in the sense of the possessive pronoun. This is not quite correct. In old English the exact equivalent, *dear*, is often used precisely in this Homeric way. It means more than *his*, and should be literally rendered *dear heart*. — *πρό-
-σις*. "This longing for battle stands indeed in contradiction with his voluntary withdrawal from all participation in the war. But probably the poet wished to place the *longing for the outbreak of a greater contest* still more in connection with the feeling of anger, in order to explain more clearly the *φθιδίσις φίλον πῆρ*, and his non-participation. The single small battles and the ordinary conflicts Achilles regarded the less the more he shut himself up, as it were, in himself, and was occupied with the longing for the outbreak of a greater warfare. Moreover the termination *σις* in this imperfect refers to a repetition of the longing, during his retirement." St. This explanation of Stadelmann is ingenious, but perhaps it will accord better with the simple spirit of the Homeric poetry to say, that, Achilles being naturally of a warlike disposition, his withdrawing from the war in consequence of a quarrel with Agamemnon could not abate his love of fighting in the abstract; on the contrary, the daily sight of the martial movements around him, contrasted with his own inaction, must have given

greater fierceness to the passion for war which was consuming him. This feeling was analogous to that of the Chourineur, so powerfully described by Eugene Sue, in the *Mystères de Paris*.

493-495. Ἀλλ' ἔτι δὴ β'....καὶ εἰς δὴ. δὴ has here a *determinative* meaning; β', = β', in the progress of a narration contains the idea of rapidity; καὶ has a connective force, joining the correlative εἰς δὴ closely upon the preceding. The combination of particles expresses the idea, *just as soon as something happened, just so soon something else happened too*. The day not only came, but the gods, too, returned to Olympus. — ἄρχι, *went first*, led the way.

496. αἴ', *she, even she*. The particle γι has a recapitulating force. — ἀνιδύσασθαι, with the acc., not *she ascended from the wave*, but *she went up the wave, she mounted the wave*.

498. ἐξέσθαι. "The Æolic and some other dialects have for the masculine in the nominative the termination α instead of σ. The Epic language also made use of this form according to the requirements of the verse." K. — ἔτι has here the signification of *εἰς*, *apart from*. "The participle serves here to mark the situation or condition in which Thetis found Zeus. It was not the simple finding of Zeus which was the principal object, but the finding of him precisely in this condition, i. e. sitting alone." St.

499. παρ' οὗ, dat., indicating the place where an action occurs.

501. ἐν' ἀντιθέτως ἐλθόντα. The genitive depends on the participle, not on ἐνί, which is used adverbially.

508. οὐ τίς. The particle has an enhancing force, and gives an emphasis to the prayer of Thetis; *you, as much as you are able*.

509. ἐν Τρώεσσι εἶδαι, *bestow upon the Trojans*. — νίκη, not *victory*, but lit. *power*, or *strength*. "It embraces here every thing by means of which victory became possible, without meaning victory itself." St.

510. ἐπιλλωσθαι. The present may be constructed with the aorist, εἰσεν, because the latter signifies the doing of a single act, and the former a continued action.

512, 513. ὥς....ὥς. The first ὥς is used relatively, the second demonstratively; *as she had taken hold of his knees, so she held fast, clinging, literally growing to them*. ἵχθηται, in the sense of *to hold on*, is often constructed with the genitive.

514. Νημιεῖς μὲν δὴ. The particles μὲν δὴ are often used with the imperative, nearly in the sense of *in short*, or *without more ado, on the spot*.

515. ἱε. = ἱεσθαι. — ἱος, *fear*; put for object or cause of fear.

517-527. ἰχθήσας. "Every kind of violent emotion occasioned by disagreeable occurrences is denoted by ἰχθῆσαι. Hence it may be directed against beloved persons, as here." St. — ἰ δὴ. These particles express

the certainty of what is asserted. — *λαίγυα ἰεγ'*, *pernicious doings*. — *ἔτε*, *when*. — *ἰχθιδωπῆσαι*, *to get into a quarrel with*. The word occurs nowhere else in the Greek language. Its etymology is variously given. See Crusius's Lexicon. The general idea of *quarrelling* is obviously contained in it. — *ἰφίευσ*, *thou shalt set me on*. — *ἢ δὲ καὶ αὐτῆς*, *and she, or but she, even so*; i. e. without this additional cause, and as things now stand; "according to the custom," says St. rather tartly, "of vain and excitable women." — *νῦν*, present, used to denote a customary action. — *καὶ εἰ, and too*. — *μέχχῃ*. "This singular refers to the war in general, and not to any conflict in particular. On what occasion, however, Zeus had previously shown such an inclination for the Trojans, is not indicated by the poet, but only the fact itself indicated." St. — *ἐρίγυν* means *to be in the habit of helping, or to help continually*. — *νόσῃ* here refers to the sense of sight; it usually describes the mental act of perceiving. — *αἰ* with *μολήσας* diminishes the positiveness of the assertion. — *ἔφεα, until*. — *εἰ δ'*, an ellipse of *βούλου*. The description of the nod of Zeus was a standing example of sublimity with the ancient critics. — *κίθαλῃ*. "The addition of this word serves to give animation to the picture." St. — *ἔφεα πικροῖσθης*, *in order that thou mayest trust*. The object, the thing with respect to which she is to trust, is to be inferred from the connection. — *ἔξ ἡμέτερον γὰρ*, *from me at least, on my part at least*, whatever it may be on the part of another. — *εἰς μῶρε*, *a pledge, literally, a sign*; in this place a sign used in solemn confirmation of something. — *ἡμέτερον*, *mine*; i. e. any thing which proceeds from me, whether word or deed, whether promise or assertion. The word is purposely used in the broadest sense, so as to include all possible cases. — *οὐδ' ἀτελιεύσῃσιν*, *nor not to be accomplished*, i. e. it is not of such a nature that it cannot be carried into effect. — *ἢ, whatever it may be that*. Like *ἡμέτερον*, the expression covers the broadest ground. The particle *αἰ* intimates that Zeus has no particular promises in his mind, but means to say that all promises, of whatever nature, which he shall sanction with the solemn sign of the nod, shall assuredly be fulfilled.

528 ~ 530. *ἦ*, by aphæresis for *ἴφῃ*. "In the language of familiar conversation, the following forms have arisen from *φημι*: *ἡμί*, *I say*, in the animated repetition of a speech. Here belongs also the Epic *ἦ*, *spake*, after a cited speech, as a transition." B. — *κυάνεος* properly means the bluish dark color of the sea, for example; in gen. it signifies *dark*. — *ἔω* is here used adverbially, *thereat*, or *thereupon*, i. e. having said, he thereupon did what is described. — *ἀμείβεσθαι*. According to Buttmann, this adjective is essentially the same as *ἄμβροτος*, *immortal*. It is used to signify the highest degree of excellence, beauty, or delight. — *ἰσιππύσαντο*. *ἰσι* refers to the nodding of the head, and the simple verb *ἰππύσαντο* describes the

waving of the locks instantaneously following. "The grammarians derive the miracle from the bodily strength alone of the gigantic god, whose nod made great Olympus tremble. But it was not this mighty stature, it was the almighty power animating it, that inspired Phidias with the idea of his sublime statue." V. This is the passage from which Phidias drew the first suggestion of his Zeus. Wolf does not agree with V.'s interpretation. He says (*Vorlesungen über Homers Ilias*, p. 168), — "From this passage one may, to be sure, extract sublimity, but it is a sublimity which proceeds from rude conceptions, especially from the great size of the gods. Other gods can do the same; so Here, VIII. 199; so in other places, where axes of wagons crack under the weight of the gods, V. 839 (and XIII. 18, forests and mountains tremble under the step of Poseidon). The gods are often described as of huge size; hence we have (V. 744) a helmet of Pallas under which the warriors of a hundred cities found room." The writer in Blackwood already cited thus translates:

"So did he speak, and, at pausing, he signed with his shadowy eyebrows,
And the ambrosial curls from the Head Everlasting were shaken,
And at the nod of the king, deep-trembled the lofty Olympus."

531-539. *διετμαγιν* for *διετμήθησαν*, from the Epic secondary form *τμήγω*. — *ἔλπε*, an Epic syncopated form of the aorist *ἔλατο* or *ἔλετο*. "This leap of Thetis from Olympus down to the sea is to be understood rather of a downward sweeping motion, than of a literal jump." St. — *αἰγλήνους*. "Thus all places are described on which the sun shines, or which the clearness of the air irradiates, or which have white rocks." W. — *Ζεὺς δέ*, i. e. *ἔσθ*, which is to be supplied from *ἔλατο*. Such *zeugmata* are frequent. — *ἐν πρὸς δῶμα*, to his house. The life of the gods on Olympus is modelled after that of the heroes in the Homeric age. The palace of Zeus stood on the highest summit, where the gods assembled for council and revelry. — *ἀνίστατο*, rose up, as subjects before their king in the heroic age. — *ἐν αὐτῷ*, in his presence. — *οὐδὲ* before *ἡγνοῖσιν* gives a peculiar turn to the expression, nor did she not know. Milton has imitated this Græcism. The object of the verb is not the personal presence of Zeus, but the fact that Zeus and Thetis had been taking counsel together. The accusative, by a Greek idiom, is drawn into the first part of the sentence, instead of a nominative in the second. This construction is usually called an Atticism, but it occurs often in Homer. The accusative may, however, be directly constructed with *ᾠῶσα*. — *ἀργυρεῖσι*. This epithet is applied in Homer to Thetis alone. The grammarians explain it as referring to the foam of the sea, Thetis being a sea-goddess. Pindar applies it to Aphrodite. It signifies *silver-footed*, i. e. having beautiful or shining feet. — *ἀλλῶς γίγνεται*. "All the principal

deities of the sea are *aged*, hence of preëminent experience, soothsayers." W. The words here refer to Nereus.

540 - 544. αἶ, *again*, implying that the same thing has happened many a time before. — δολιμῶν, *treacherous in purpose, sly boots*. "The quarrelsome Here looks out for every appearance that may give her an opportunity to scold. This trait was evidently borrowed from the real life of the women, and seems to have a deep foundation in the feminine nature, since it has been so long preserved." So says Stadelmann. From the manner in which he speaks on this subject one might infer that personal experience had sharpened the critical perception. — φίλον ἔστιν, *it is your custom*, more exactly, *it is what you like*. — ἀπρίσθην λίνα, the acc. before the infinitive instead of the dative with εἰς; ἀπρίσθην, the double particle, increases the idea of separation. — ἡσυχράδια φρονίοντα, *with secret thoughts*. — δικάζουσιν. This word commonly refers to judicial decisions; here, however, it means simply *to decide*. "We might understand it, 'Zeus, by his power as supreme judge, determines something concerning mankind'; but this is not necessary." W. — ἐρίφρον, *with ready mind willingly*. — εἰσέλκναι. "This verb points to an inward struggle of the will, or at least of an inclination for something on one side, and reluctance on the other; for, in the case of one who cannot make up his mind to a thing, we must at least presuppose a meditation upon the act." St. The perfect form refers both to the past and the present. As to the use of εἰσέλκναι in the sense of *to bring one's self to do*, or *to make up one's mind*, we have a similar idiom in the English use of the word *to bear*; as, *I cannot bear to do it*, &c. — σιωπῇ ἴσος. "The verb and substantive are, as it were, blended in one verbal idea. It would be a great mistake to suppose that here is a useless accumulation of equivalent words. This Greek expression has, together with a greater simplicity, a certain fulness and force, inasmuch as the whole attention is fastened upon the principal idea alone. ἴσος, however, often signifies in Homer not only the spoken word, but also an object which was spoken of. The object here is to be understood of any thought whatever which exists in the mind of Zeus." St.

544 - 550. ἐν δ'. The particle δὲ here is not adversative, but merely connective. — μὴ δῆ, an emphatic prohibition; *do not, I charge you*. — μύθους, properly, *speeches, words*; then, *the subjects of speeches*, or debates; and so *councils*, as here. — χαλῆσθαι, *hard*, i. e. too weighty for you to comprehend. — καὶ ἰωνυσί. The conj. καὶ is to be supplied. The reference is to Here; *but whatever one it may be befitting that you hear*. — ἰωνυσί, *then, in that case*. — εἰργ', emphasized by the particle γὰρ. — νῆεναι, *to reflect, or determine upon*. — ταῦτα ἰναερα. "These words stand without any grammatical connection with δ', for we should rather have expected τοῦτον, as

μῦθος, in this place. The poet by this phrase expresses the feminine way of asking after particulars." St. — μισέλλαι. "The verb *μισαλλέω* may originally have had the absolute sense, *to search after other things*; *μισέλλαι*, *to be curious*. Then it took an object, and in this connection was received into the Epic language. It would retain here in this verse most exactly the original meaning of *curious and prying* interrogation." St.

551 – 559. βεῶντις ὀφθαλμοῖς. "In the poetical language, especially in the Epic, very frequently two or four adjectives, belonging to one substantive, are placed one after the other without a connecting word, if they are *epitheta ornantia*, so called, and, as it were, depict the object." K. The precise meaning of the epithet βεῶντις is a matter of dispute. Its general meaning is clearly *large-eyed*, large eyes being considered by the Greeks a part of beauty. The first half of the word, βε, or βεω, seems to be derived from βεῶν; it is used in several compounds, and imparts the idea of great size. It is not, perhaps, unnatural, in a simple age, that the large size and mild beauty of the eye of an ox or cow should suggest an ornamental epithet for a human or divine being, unaccompanied by any degrading associations. Some have rendered it *lofty-looking*. The same epithet is applied to some of the Nymphs and Nereids, not only by Homer, but by Pindar. It has been translated *black-eyed*, and *beautiful-eyed*. "As to the image of beasts," says Wolf, "this naturally cannot pass into modern languages, where there are peculiar tastes in the choice of beasts; to which may be further added some national ideas. Among the Greeks every beautiful eye is large. From the most ancient times, a beautiful, arched eye is necessary for beauty. The thought refers more to beauty than to dignity and majesty." K. O. Müller, in his *Prolegomena to a Scientific Mythology*, says, — "That Homer, by the words βεῶντις, 'Here, hardly thinks of more than *large-eyed*, is manifest from the circumstance that he gives the same epithet to a Nereid and two Heroines; on the other hand, the frequent repetition of this by-name, and the fact that among the Olympian goddesses only Here is thus called, show a solemn use of it which can hardly have originated from any other source than from the principal seat of her worship, known clearly to Homer, that is, from Argos. Now we know that in Argos the priestess of the goddess celebrated in the primeval myths, Ἡ Καλλιόπεια, appeared in the form of a heifer, — and at all events, before the familiar acquaintance of the Greeks with Egypt, that Here had sacred heifers here, received heifers in sacrifice, and according to an ancient custom the priestess proceeded with heifers to the sacrifice. So we perceive that the ancient Argive, when he named his goddess βεῶντις, meant thereby the *cow-formed*. And it is perfectly clear how the name, originally full of meaning and significance, afterwards travelling from place to place, and borne about in the mouths of the singers, should be

reduced to a traditional formula." — *παῖς τίς* = *παῖς ἔστιν ὁ μῦθος* &c.; a short construction very common in Greek. — *καὶ λίν*, a phrase often used in answers, and equivalent to *and sure*, as we hear it sometimes in the Hibernian accent; *And sure, your honor*. — *πᾶσις γ' εὔν'*, *before this at least I have not*; admitting that in the present case she has done so. — *εἰρημαί*, present, referring, however, to the past. It was very common for the Greeks to express themselves so; as if for the moment of speaking the past were present to the mind, and the events of the past were, to the fancy, taking place. — *νῦν δ'* brings prominently forward the antithesis to *πᾶσις γ'*. — *παρῖν*, *may have led you astray by her words, talked you over, may have talked you out of your senses*. — *τιμῶν*, *that you would avenge or honor*.

560 — 567. *δαίμων*, a term of address, sometimes implying respect and honor, and sometimes rebuke. It generally conveys more or less of rebuke. The precise force of it must have depended on the tone and manner of speaking. The literal meaning is, *belonging to a demon*, i. e. superhuman, extraordinary, strange, wonderful. Here it is of course used with a tone of bitter rebuke. The translator in Blackwood renders the whole line, —

"Pestilent! ever the spy! not a motion is safe from thy peering!"

"The reason why *δαίμων* conveys a rebuke is obscure. If a person did any thing extraordinary, it was thought a god wrought through him. If he did any thing bad or stupid, it was supposed that a *κακὸς δαίμων* was acting through him. The meaning of rebuke may thus be derived." Wolf. — *δῖνα*, *you are always suspecting something*. — *ἐκὶ θυμοῦ*, *out of my heart*. We have similar expressions in English; as, "to be out of one's good graces," "to be out of favor," and the like. These words are sometimes combined into an adjective, with the same meaning; *ἀποδύμους*. — *καὶ βίγιον*, *even worse*, i. e. as compared with your present condition. — v. 564 is variously explained. Wolf, *If it really is so*, i. e. that I have been taking counsel with Thetis, *I like it very well, or such is my gracious will*. St., *If it really be so*, i. e. as I have just said, *I shall be well content with it*. Crusius agrees with Wolf. Blackwood has it, —

"Now if it be as thou sayest, thou hast strengthened the seal of my purpose."

I think the most natural construction is to refer *εἰν'* to the nearest subject, i. e. to the subject of the previous sentence; *Now if this is so*, i. e. if you mean to go on as you have begun, and to brave my wrath, very well, *I have no objection, it will be very welcome to me*. — *Μή τίς τις*, &c. An abrupt sentence, implying some such sense as, "If you expect to be helped by the other gods, you reckon without your host; you may find reason

to fear *lest*." — *ἔρρει λίαν*, to go nearer, usually implies with a hostile purpose; hence, to attack. As to the participle *ἰόν*, Wolf Buttmann, Crusius, and others take it for *ἰόντι*, dual for plural, and, of course, referring to the gods. In that case *ἔρρει λίαν* means to go nearer, not for the purpose of attacking, but defending. On the other hand, Kühner, Heyne, Köppen, Spitzner, and others agree with the Scholiast, who understands it to be for *ἔσται*, acc. singular, and agreeing with *ἐμὶ* understood. The construction then would be *χρησμῶν ἐνὶ ἐμὶ*, the person defended being put in the dative, and the thing, act, or person against whom he is defended being put in the acc.; and this mode of expressing such a relation of ideas is common enough. Translate, then, *Lest all the gods who are on Olympus may not defend you against me, coming nearer, i. e. assailing you.* — *ἰφίσω*, conj. for *ἰφῶ*.

569 – 572. *ἰπυγὰμψατα φίλον κῆρ*, bending or curbing her dear spirit. The adjective *φίλος* is often used in Homer very nearly in the sense of the possessive pronoun, but yet with a difference, as before explained. *Dear heart* means a little more than *her heart*. "The poet here has not regarded the reflexive reference to the subject, and therefore has used the active voice, where, according to the customary usage of the language, the middle form was to be expected." St. — *ἐνὰ δῶμα*, throughout the house, lit. over the house. — *εἴπεν δ'*, dative of the person in whose presence an action takes place. — *αὐτοετίχνης*. "The works of Hephestos are beyond all human conception, and every thing of art possessed by the gods is from him. From him are the sandals which the gods have, and with which they stride whole miles. From him also are works of art which might be called automata; see XVIII. 417, 418." Wolf. — *ἤρχ' ἀγορεύειν*, began to speak; began, in relation to others, i. e. spoke first. The middle *ἤρχιντο* would mean, not *he spoke first*, but *he began to speak*, i. e. began his speech. — *ἰώλῃα φέρον* = *χρηζόμενοι*.

573 – 583. *Ἦ δὲ λόγιον ἔργα τὰδ' ἵσσειναι*, here will be bad doings indeed. "In order to express the thought with certainty and decision, the particle *ἤ* is subjoined to *ἴ*. Hephestos says, half in jest and half in earnest, 'Now, truly, this will be a pretty story to tell!'" St. — *εἰ δέ*, if, forsooth. — *καλὸν ἱλαύνειν*. *ἱλαύνειν*, literally to drive, is used like the corresponding word in the English phrase, to drive a business. The expression here may be rendered, *keep up a din*. — *τὰ χειρίονα*, used substantively, the worse gains the victory, i. e. the disturbance. — *καὶ αὐτῇ περ νοεῖν*, even though she thinks of it herself, and therefore has no need of my advice. "Hephestos intimates thereby that he is sufficiently familiar with the course of his mother's thoughts." St. Another translation is, *although she herself has understanding*. — *ἢ ἴδιον*. After these words some such expression as *he can do it* must be supplied. Its meaning must be supposed

to have been conveyed by a look or gesture in the delivery of the poem. — *αὖτις*, him, the all-powerful. The particle, as elsewhere, emphasizes the pronoun. "It is amusing that Hephaestus only speaks of the spoiling of his supper. Hence Cicero (*De Natura Deorum*, II. 28, 70) says that Homer brings his gods too near men. And really, the gods scold each other in a more stupid, vulgar, and ignoble way than men. We see that the singer did not aim to make a beautiful whole. He represents the gods as they were imagined to be in the rudest times; for these ideas maintained their place, and were not easily changed, when men became more enlightened." Wolf.

584, 585. *ἀναΐξας* describes the quickness with which Hephaestus started up to hand the goblet to his mother. — *ἀμφιπόσιλλον*. This word is always used by Homer in connection with *δίπας*, the double-bowled cup; i. e. a cup the upper and under parts of which were equally adapted to drinking.

586 – 594. *τίτλασθι*. "The poets make use of the syncopated forms made from the perfect *τίτλησκα* (*τίτλασκ*) in the sense of the present." St. — *φίλιν τιε*, very dear, dear as you are. — *ἐν ἰφθαλμοῖσιν*, a pleonasm, used however to enhance the idea of seeing; before my very eyes. — *ἀργαλῆος* *ἀντιφίρεσθαι*. We have the same idiom in English, hard to be resisted. — *ἤδη γάρ*. *γάρ* implies an unspoken thought; as, "I know it well, for." — *καὶ ἄλλοτ'*, at another time, also, and not now only. — *ποδὶς τιταγών*, having caught me by the foot; *τιταγών*, though expressing the same general idea, is a more graphic word than *λαβών*, as catching is more descriptive than taking. — *πάν ὃ ἡμαρ*, and all day, i. e. all the rest of the day. — *πάσασιν* = *παῖσιν*. "The prepositions *παρά*, *ἀνά*, *κατά*, in the Doric and Epic, often cast off the final vowel, even before consonants." B. — *ἐν Λήμνῳ*. This construction of *ἐν* after a verb of motion rests upon the idea of remaining in the place after the motion towards it is ended. — *θυμός*, life, i. e. here, consciousness. — *Σιντιῖς*. The Sintians were a barbarous tribe in Thrace, who afterwards migrated to the island of Lemnos and became pirates. — *παμίσαντες*, received to themselves, received into their houses.

595 – 600. *παῖδός.... κύπτελλον*, received from her son the cup in her hand. — *ἐδεΐξα* describes the order in which he served them, from left to right, passing round the hall. — *ψυχίζου*, properly, poured out wine, but used to describe the act of pouring in general. — *Ἀσβεστός.... γέλιος*, inextinguishable laughter; "an excellent word," says Wolf, "for when laughter gets into company, it is contagious." — *ἐνῶρε*, sync. aorist. — *σπιννύμενα*, puffing, busily employed and out of breath.

601 – 604. *μῖν* = *μήν*. — *οὐ μῖν* = *οὐ μήν*. — *ἀμειβόμενα*, used adverbially, alternately, responsively; see Virg. Ec. III. 59, *amant alterna Camanae*. Feasts among the Greeks were always accompanied with song and dance, and

the features of human life were transferred by the poets to that of the gods.

605 - 611. λαμπρὸν φῶς ἡλίου, *the shining light of the sun*; a picturesque amplification of the simple idea. — κακκίοντις for κατακκίοντις, *desiring to sleep*, or to lie down to rest. This word belongs to a class called *desideratives*, ending in -αιυ. — ὅχι for ᾗ. — περικλυτός, *very famous*. — ἰδών. This participle, without an object, is used like our *knowing*, as an adjective. — Ζεὺς δέ, correlative with αἱ μί, v. 606. — κοιμᾶτ. The imperfect tense refers to a previous habit, *he used to lie down*. — ἰάνν. "The optative denotes the relation of an indeterminate frequency." St. Or it denotes frequent repetition; *as often as* the thing mentioned is done. — καθεῖσθ', *he lay down*, with a disposition to sleep, not *he slept*; for, in the next book (v. 2) it is said Zeus did *not* sleep.

ILIAD, II.

THE poem now becomes more exciting; the language more animated, the description more lively and figurative. The poet kindles with his subject, and presses all the phenomena of nature into his service for the purpose of illustration and adornment. Zeus prepares to keep his promise of avenging Achilles by drawing Agamemnon into a deceitful expectation of taking the city. The forces are arrayed for battle. The enumeration of the ships is naturally placed here.

1. ἄλλω. "The distinction between ἄλλω and αἱ ἄλλω is not found in Homer." St. — ἰπποκνηστῆς, an epithet compounded of ἵππος and κνήσσω, *to put on the helmet*, then *to arm*. It means properly, therefore, an armed cavalry man; but in Homer the only cavalry known consisted of those who fought from chariots. And as the knight of modern chivalry was a leading warrior, so the ἰπποκνηστῆς was a distinguished champion in the Homeric chivalry.

2. πᾶν ὄχλῳ, adverbially, *all night*. "The unbroken sleep of all the other gods and men is mentioned here merely as a contrast to the sleepless condition of Zeus." St.

4. τιμίσῃ, *that he might avenge*.

6. ὄδλῳ = ὀλοίς, probably from ὀλεῖν, *pernicious*; perhaps, here, *deceitful*.

8. βᾶεν' ἦ, like the Latin *vade age, go, go*.

10. ἀγορεύμεν. Infinitive for the imperative, properly governed by some word understood; unless we construct it with βᾶεν' ἦ.

11. *σαρκυπότρυς*, *hairy-headed*. "A national trait of the Greeks in contrast with the Asiatics." Wolf. "The Achæans cultivated long hair, both for ornament, and to frighten the enemy in battle." Cr.

12. *ὀρεάγυις*, *broad-streets*. "This epithet denotes the regular and tasteful construction of the streets by which Troy was distinguished, and shows that the art of laying out a city was already well known before Homer." St.

13. *ἀμφίς* belongs to *φράζονται* in the next line; its fundamental meaning is *around*; then, *on two sides*, so as to imply a division; *think differently*, or *are divided in opinion*.

19. *εἰς*....*ῥεον*, and *around ambrosial sleep was poured*. "In order to express the strengthening, wholesome nature of sleep, the poet chooses precisely the epithet by which *the strengthening, the ever life-giving*, in divine things is indicated." B. Lexil. "The act of streaming, or rather flowing, as of a flowing or aeriform matter, is here attributed to sleep, and by the incomparably beautiful epithet *ἀμρῆσις*, sleep is compared, as it were, to a delicate perfume. However this epithet of sleep, descriptive of all that is excellent and beautiful, may be explained, the reference to ambrosial exhalation cannot be mistaken." St.

21. *μέλιον γιγίνεον*, the genitive here constructed with the superlative adverb.

22. The construction is, *εἴ τις λυσιμύτης προσιφάνει μιν*.

23. *δαίφρων*, generally, *prudent, sagacious*; applied to a warrior, *skilled in war, warlike*. — *ἰπποδάμοι*. An epithet of honor applied to all the leading warriors, on account of the importance of the horse in war. It resembles the corresponding terms, drawn from similar circumstances in the middle ages.

25. *ἰωσιτερόφαται*, for *ἰωσιτερομύμιν* *ιστ*.

26. *ἑλδιν*, for *ἑμιν*. A poetical form of the genitive.

34. *ἀρήν*, for *ἀρῆ*.

37. *φῆ*, literally, *he said*. It is often used by Homer, in the sense of *he thought*, "for," says Wolff, "in ruder times man always thinks aloud."

41. *Θείν*....*ἀμφέ*, and *the divine voice flowed around him*; or was sounding in his ears.

42, 43. *χιτῶνα* and *φῆες*; the first was the inner garment or tunic; the second the exterior garment, corresponding to the Roman toga. "The principal vestment, both of men and of women, that which was worn next the skin, and which consequently, whenever more than one different garment were worn, one over the other, was undermost, bore in Greek the name of *χιτῶν*; in Latin, that of *tunica*. It was of a light tissue; in earliest times made of wool, in later periods of flax, and last of all, of flax mixed with

silk, or even of pure silk. Its body was in general composed of two square pieces sewed together on the sides. Sometimes it remained sleeveless, only offered openings for the bare arms to pass through, and was confined over the shoulders by means of clasps or buttons; at other times it had very long and wide sleeves. Most usually, however, the body of the tunic branched out into a pair of tight sleeves, reaching to near the elbow, which in the most ancient dresses were close, with a broad stiff band running down the seams, and in more modern habiliments open in their whole length, and only confined by means of small buttons carried down the arms and placed so near the edge of the stuff as in their intervals to show the skin. In very richly embroidered tunics the sleeves sometimes descended to the wrists, in others they hardly reached half way down the upper arm." Hope, *Costume of the Ancients*, Vol. I., pp. 19, 20. The *ἐσῆς* was the outside garment, afterwards called the *ἱμάτιον*. It was simply a square or rectangular piece of cloth, sometimes plain and of one color, sometimes variegated and highly ornamented with embroidery. The most common material was wool. It was used for various purposes, like the piece of furniture described by Goldsmith, which became "A bed by night, a chest of drawers by day"; but the most common use to which it was applied was as an article of day dress. It was put on over the left shoulder, then drawn behind the back, and under the right arm, which was left bare, and then again over the left shoulder; or it might be fastened over the right shoulder with a brooch. "The attachment of the blanket by means of the brooch caused it to depend in a graceful manner, and contributed mainly to the production of those dignified and elegant forms, which we so much admire in ancient sculptures." Smith's *Dictionary of Antiquities*, Art. *Pallium*.

44. *λεπταῖναι*. "This word is properly *oiled*, and so *shining*. The Greeks often oiled their feet to make them whiter. It means also *plump*, in contrast with *lean*, and this latter signification seems preferable, as applied to the feet, since the use of oil is scarcely to be thought of here. The grammarians explain it by *εὐρεσφής*; thus the Latins apply *nitidus* to a full face." Wolf. The epithet seems to be used for ornament, but it may be naturally explained by the circumstance that among the early Greeks the feet were not generally cramped and hidden by cumbrous boots, but were allowed to be freely developed, and hence acquired a proportion and beauty scarcely known in modern times. Being exposed to the sight, they were as much attended to as the hands and face; and a plump, shining foot formed a prominent point in the personal appearance of the hero. The epithet is therefore picturesque and appropriate, though it would be absurd to apply it to a soldier who tramps over the field in a pair of clumsy jack-boots.

49. *λεῖψεν*, in order to announce.

50. *λογυφθέγγυτοι*. This epithet designates the heralds as having clear piercing voices. Of course, this was a necessary qualification in the discharge of their principal office.

51. *πρῆσειν ἀγορήνδε*, to herald to the assembly; *πρῆσειν*, being the word which characterizes the employment of the functionary, is more expressive than *παλιν*, which in other respects is its equivalent.

54. *Νισσερίη*, the Nestorian ship, instead of *Nestor's ship*. — *Πολυγυρίης βασιλῆος*. The gen. is in apposition with the genitive contained in *Νισσερίη*.

55. *σπυκνήν*. This epithet has various meanings; 1st, *thick, condensed, firm, strong*; 2d, *prudent, wise, sagacious*, as here.

57. *ἀμβροσίην*, ambrosial. It means *the divine, the sacred night*. The epithet doubtless is drawn from the beauty and majesty of the night, especially under the Grecian skies.

58. *ἔγγιστα* expresses the greatest possible degree of resemblance; lit. *nearest, most nearly*.

71. *ῥῆχ' ἀποπτάμενος*. This verb is often constructed with participles of verbs of motion. *He flew away*. The aorist, *ἔρταμεν*, is very common in the poets and the Ionic writers.

72. *Σωρήξαι*, short form of conj. *Σωρήξαιμεν*.

73. *ἢ δίμῃς ἰστῖν*, where it is right, or, perhaps, in the manner that is right.

81. *νεφίλομθα*, literally, *we should separate ourselves from it*; we should not believe it.

90. *πιστεύεσθαι*, for *πιστεύοντα*, perf. from *πείθεμαι*, Epic form of *πίπτω*. The beauty and correctness of the simile in these lines cannot fail to strike the reader.

93. *Ὅσα διδήμι*, fame or rumor burned, from *δαίω*.

95. *τετάρχι*, was rough, or tumultuous, from *τετάρχω*. Others explain it as an Epic perf. with intransitive meaning from *τετάρσσω*.

97, 98. *ἴσμεν' ἂν ὅτ' ἔχουσιν*, if ever they would restrain themselves from clamor.

99. *σπουδῇ*, hardly, with difficulty.

106. *πολύων*. "In the ruder ages of society, before the use of coined money, the necessities of life were exchanged for one another, and wealth was accordingly estimated by the number of flocks and herds." Trollope.

111. *μίγα*, violently.

113. *ἔπειτα* is in the accusative, and agrees with *ἐμὶ* understood, *that I when I should have destroyed*. — *ἀπώλεται*. The present frequently is used where a future action is meant, as here.

116. *μάλ' αὖ*, it appears; or, it may be considered as a pleonasm for *it is*. The idea doubtless is, *Circumstances show that such is the will of Zeus*.

117. *ἔ, δέ*. The particle *δέ* used thus with a pronoun expresses the

greatness or dignity of the person spoken of. — *κλέρη* refers to the lofty towers of cities.

122. *οὐτω τι*, not in any respect whatever. *τι* does not belong to *εἰλες*.

124. *καμίνους* refers to the killing of the victim in the sacrifice, which attended the making of a truce or league.

125. *ἱπίστου*, natives; literally, those by the hearth, i. e. those who have a hearth, or are natives.

131. *ιγχιόσπαλοι*, spear-brandishing. "This epithet denotes only a part of the warlike action, and stands, therefore, for the general epithet *δαίφρων*, *πολεμικός*, &c. The poet brings the special prominently forward, because it occupies the imagination more, and presents a definite image to the fancy." St.

133. *ἰσπερναι*, to destroy utterly.

135. *καὶ δὲ* is used in passing from the general to the particular.

136. *σου* denotes an undefined place.

137. *παραδίδυμναι*, expecting us.

139. *ἀλλ' αὖτις*. "Not only the connection of the second with the third person, but also the including of Agamemnon himself in the number of those who are to obey, is to be noted. This including himself is a part of the craft with which Agamemnon wishes to turn the feelings of the Achæans in favor of remaining, against the express summons to depart." St.

141. *οὐ γὰρ ἔτι*, for no longer shall we take, i. e. we formerly hoped we should take, but now circumstances have changed, and there is no longer any such hope for us.

146. *ἰσπερναι*, when it rushes on from the clouds. "The particle *ἰσ* expresses not the height, but the distance, of the clouds." St.

147. *βαθὺ λήϊον*. St. explains, a wide-extending harvest-field; perhaps rather, a deep harvest, or, as we say, a heavy harvest. *λήϊον* is the subject of *ἡμῶν*, and *ἰσ* expresses the bowing down of the ears.

148. *λάερος*, violent, tempestuous, used adverbially. — *ἡμῶν*, falls. The figure is bold and highly poetical.

153. *ὀρεοὺς*, channels, through which the ships were launched.

154. *ἑκαδὶ ἱμῖνων*, eager to return.

160. *ὕχολήν*, properly a vow; hence, a thing to be desired, something to be boasted of, a boast.

165. *ἀμφιλιόσας*, rowed on both sides. Sometimes rendered *swift*.

171. *μιν....παραδίδναι*. The accusative of the whole is often followed, in the same construction, by the accusative of a part.

175. *ἰν....παιόντες*, rushing on board. A dative with the preposition *ἰν* is here used after a verb of motion to indicate the rest which follows the

motion; in the ships, having rushed on board them. Lit. *having fallen*; a word expressive of the haste and confusion of the going on board.

183. βῆ δὲ θίον, lit. *he went to run, he started off*. — τὸν δ' ἐκίμειον. "Here every thing is in a hurry, except the poet, who, by the faithful delineation of such traits, which contrast with the passions of the actors, and are only accidentally connected with their doings, brings into the picture that repose which is preëminently called the Epic." Näg.

188. ἴστω, followed by the opt., *whatever man he might find, or as often as he found any one*.

190. παυὼν δέ, *like a base or low man, or coward*.

195. μήτι χαλεπόμενος. Supply some word, *beware, lest, &c.*

200. ἀτρεμάς ἦεν, *sit quietly*.

204. οἷν ἀγαθόν. This adjective agrees with some neuter noun understood. The construction is a common one.

210. Αἰγυιάῃ, &c. This is a finely descriptive line.

212, et seq. The character of Thersites is skilfully drawn. All the traits are so lively, that the image stands before us like some absurd being whom we have ourselves seen. It has been justly remarked by the critics, that the poet displays great judgment in representing the opponents of Agamemnon in the character of so base a personage, since nothing could more effectually reconcile the Greeks to the continuance of the war than the ridiculous turbulence of Thersites.

213. ᾔδῃ means here more than *knew*. It implies the giving utterance to what was known.

214. ἐκίμειον. "This infinitive denotes one out of many of the consequences which originated in the quality of character above described." St.

215. ὅ, τι εἰ σέοιτο γελᾶσθαι, *whatever it seemed to him would excite the laughter of the Greeks*.

216. αἰσχρότερος, *the ugliest*. — ὑπὲρ Ἰλίου ἥλθεν. "This combination of words indicates the lofty situation of the city of Ilium." St.

217. φελαίς. This word is an ἀπαξ λεγόμενον. It is usually translated *aquinting*. Its meaning was known to the ancients only so far as they could gather it from etymology. Buttmann has carefully examined it (Lexilogus), and given strong reasons for interpreting it *bandy-legged*. This rendering is certainly better adapted to the rest of the description.

219. φεξίς, &c., *pointed as to his head, with a head like a cone*. — ἐκίμειον, Epic perf. from Th. ΕΝΘΩ, or ΕΝΕΘΩ, connected with ἀΐω, and ἀΐω, the fundamental meaning of which, according to Buttmann (Lex.), is *to issue forth*; with preposition ἐκί, *to issue forth upon, to grow upon, to be upon*.

220. ἰχθύνος, *he was most odious*.

221. *τυμίσσει*, he was wont to revile.

222. *ἔξω κικληγώς*, sharply screaming.

223. *οὐ μὴν* = *οὐ μήν*.

224. *ἰσθασμένοι*, &c., to involve the sons of the Greeks in calamities. The Epic form *ἰσθάσκω* has the causative as well as neuter signification. It takes, in the former, the accusative of the person and genitive of the thing.

227. *γίεα πικρίμην*, lit. to digest, i. e. to enjoy in quiet, to amass the germs of war.

245. *ἠύασι*, from *λύω*.

246. *ἀπειρίμυθι*, loquacious, lit. confused in speech. — *λυγρός τις*, applied ironically. "This is an epithet of honor applied to Nestor. There are many expressions which sometimes praise, sometimes censure, because they contain a general idea. Homer has many of these wavering expressions." Wolff.

250. *ἐν ἄν...ἀγορεύεις*, you should not harangue, having kings upon your mouth, or as we say, having the names of kings on your lips.

264. *ἀνίκερι*, unseemly, disgraceful.

266. *ἰδνέθω*, he writhed. — *Θαλίην δὲ*, the copious tear, lit. the strong tear.

269. *ἀχρεῖον ἰδών*, looking foolish.

270. *καὶ ἀχύνεμυί τις*, though grieved, i. e. because they were disappointed in their hope of returning.

275. *ἔσχ' ἀγορεύων*, restrained from his harangues.

285. *βρεθείην*, dat. of the person in whose presence an action is performed, or in whose eyes a thing is so and so.

291. This is an obscure line. Literally, *Assuredly it is a woe to return afflicted*. Wolf explains it, *Truly it is a hard thing if one must endure many troubles before he can go home*, or *It is a miserable condition to have to endure hardships so long and then to go home*, i. e. our enterprise unaccomplished. It is sometimes rendered, *It is a grievous thing assuredly to return being overcome or disgusted*, i. e. to give up the enterprise in disgust and return home. *ἀνιθίνα* agrees with *τινά* understood. Perhaps, however, Odysseus is to be understood as suggesting an excuse for the conduct of the Greeks. In that case the line must be rendered, *No doubt there is hardship enough to make a man go, exhausted with suffering*.

296. *μυμνίσσει*, part. dat. pl. from *μύμνω*.

299. *ἔτι χρόνον*, for a time, i. e. a short time.

302. *ἔσαν...φίευσαι*, carried away.

303. *Χθιζά τι καὶ πρωῒ*, yesterday and the day before, proverbial for lately, referring to the pestilence.

305. *ἀμφὶ περί*, round about.

313. *δασυπτενῶντι*, perf. from *πτενέω*, *hiding themselves fearfully among the branches, or fluttering cowering among the branches.*

314. *λαλῶν* belongs to *τεριγῶνται*, *miserably screaming.*

316. *ἐλελυξάμενος*, *having coiled himself.*

318. *ἴφνην*, *who sent him.*

325. *ἔψιμον*, *ἰψιτίλισσεν*, *late, to be fulfilled late.*

330. *τελείωνται*, *are accomplishing.*

336. *Γιρήνιος*, so called, from Gerenon or Gerena, a city of Messenia, where Nestor was brought up.

340. *ἐν πυρὶ δῆ*, *in fire, forsooth.*

341. *πινδαί τ' ἀκρηγεύει καὶ δεξιὰί*, *the libations of unmixed wine, and the right hands*; in allusion to the custom of pouring out a libation of pure wine in the ceremony of forming a league, and joining right hands, as a pledge of mutual fidelity after the sacrifice.

348. *πρὶν Ἀργεὺς ἵναι*. This is to be connected with *βουλίσω* in the preceding line, *to return to Argos first, before we know, &c.*

353. *ἰσθίξ'*. Auspicious omens were supposed by the Greeks to appear on the right.

356. *Ἑλένης δαμῆματά τε σπονχάς τε*. There are two leading interpretations of this passage. 1. *Helen's sorrows and groans.* 2. By considering *Ἑλένης* the genitive of the object, *the sorrows and groans of the Greeks on account of Helen.* The latter is the preferable one.

362. *φῶλα, φρέγγες*. The Athenians were divided into tribes, called *φῶλα*, each tribe being subdivided into *φρατρίαι*, or clans. The words seem to be used here, however, in a more general sense, and the passage means that they should be divided according to their races and clans.

366. *κατὰ σφίας*, *by themselves*, separated from the rest of the forces.

367. *Θισσισίῃ*, i. e. *βούλῃ*, *by the will of the gods.*

370. *μῆν* = *μήν*.

379. *ἴς γι μῖαν*, i. e. *βούλῃς* to be supplied from *βουλίσσομαι*. — *ἴσμεν*, *then, in that case.*

380. *οὐδ' ἧκαιόν*, *not even a little, not a moment.* This speech of Agamemnon is artful and spirited. He first praises the wisdom of the old Nestor; then speaks of his own quarrel with Achilles, doing ample justice to the hero's bravery; then gives the most animated directions to prepare for the coming contest; and lastly threatens the coward who shall shrink from the battle with instant death.

389. *ἀμφιζείσθης*. The shields of the Greeks were of sufficient diameter to protect the whole or the greater part of the body, sometimes reaching to the feet.

400. *Ἄλλες δ' ἄλλῃ*, *some to one god, some to another* (each to his own peculiar god).

409. ἀλλὰ φησὶ ὅς ἐπειρε, instead of ὅς ἀδελφεὸς ἐπειρε, *for he knew his mind how his brother was toiling.*

410. περιεστήσαντο, *stood-around, or placed themselves around.*

412. αἰεὶ ναιῶν. Verbs which signify to reside or dwell are often followed by the dative of the place without a preposition.

413. The infinitives in this line come under the class of forms of entreating, praying, &c.; but strictly speaking they depend upon some word understood. "Grant," &c.

415. πρὸς θεῖου. The verb is constructed both with the genitive and dative.

418. Πρηνὲς ἐν πνήσῃ, *prone in the dust, i. e. face foremost in the dust.*

420, seqq. A sacrifice is here described, not materially differing from that mentioned in Book I. — δῖνα, ep. sync. aor., = ἰδῖνα.

438. ἀγυμνόντων, third pers. pl. imper. pres.; found also in Ionic and Doric.

447. Αἰγίς. The Ægis of Athene was a shield, with rows of tassels (θύσαναι) hanging from the edge.

449. ἑκατόμχους, *worth a hundred oxen.* Before coins were in use, the value of things was expressed by reference to some familiar article of property. Cattle furnished the usual standard.

453. πόλεμος γλυκύνει γένει', *war becomes sweeter than to go.*

455, seqq. The description of the march is adorned with copious, but natural, imagery. The poet employs a magnificent prodigality of similes, all appropriate, and forming an extremely lively picture.

457. Στενισίαι. "This is commonly the epithet of any great phenomenon, whether proceeding from nature or man. Applied to the brass, it does not denote the general qualities of the metal, but rather the dazzling brilliancy of it in the full sunlight." St.

459. περιηῶν. "This epithet is indeed necessarily contained in the substantive ἑρπύων, but still, in presenting the picture of the object, it is brought out with special emphasis as a part of the whole." St.

461. ἀμφὶ signifies here, *on both sides of.*

465. ἐρεχίνοντο, with middle signification, *poured themselves forth, poured forth.* The monosyllable χθών at the end of the line has a peculiar force.

472. ἐπὶ Τρώεσσι, *against the Trojans.*

473. διαπλάττει. The object must be supplied.

477. ἵκει. The infinitive here denotes the object of διανέμειν.

480, 481. βεῦς....ταῦρος. A word of general meaning is here followed by another more specific.

484. The poet now invokes the Muses to aid him in the enumeration of the Grecian leaders and their respective forces. He says that he should

be unable to "describe the multitude (i. e. of the common men), and to name them." The following catalogue was anciently appealed to as a high authority in geographical questions, and is therefore worthy of particular attention. It is interesting for the poetical beauty of the verse, the peculiar order which is followed, and the little characteristic touches, which denote the peculiarities of the several regions.

The catalogue of the ships has generally been considered as forming a part of the regular plan of the *Iliad*. It is a sort of muster of the forces, and an enumeration of the leaders under whose guidance the war is to be carried on. Others, however, as Wolf, regard it as a separate poem, or document, and ascribe the composition to another author. He thinks it a historical document, unconnected with the rest of the *Iliad*, composed to be delivered in the customary mode of the Epic age. "It is," says he, "a historical song, and so the Greeks regarded the piece as an important geographical monument. Long commentaries were written upon it, all of which, however, have perished. . . . The Greeks gave to this piece the name of *Βασιρία*. The reason for this is, that the enumeration begins with the Boeotians, and the reason for this again is, that the Greek fleet starts from Aulis, a Boeotian harbour."

The Boeotians are first enumerated, beginning with the towns on the eastern coast. Proceeding westward, the Phocæans next occur, then the Locrians, with their several towns. The poet now moves eastward, and enumerates the Euboeans, and their several towns, affixing to many of them epithets descriptive of their situation or productions, or some other characteristic circumstance. Turning his course towards the Peloponnesus, he comes to Athens, then to Salamis, then to Argos and other towns in the province of Argolis, then to Mycenæ, and Corinth, and Sicyon. It is to be remarked, however, that the description proceeds more in the order of the large towns or cities, than in reference to the boundaries which were afterwards established between the several regions. Then follows the description of Lacedæmon, Pylos, and the neighbouring towns on the southwestern extremity of the Peloponnesus. Proceeding northward, the poet comes to the Arcadians; and it may be observed, as a proof of his minute accuracy of information, that he says Agamemnon gave them ships because they had never concerned themselves in naval affairs. Arcadia was an inland province, nowhere touching on the sea. This is a small circumstance, but valuable, because it shows the fidelity of the poet in matters of fact. Northwest of Arcadia lie Elis, Buprasium, &c., which follow in the enumeration; then the islands called Echinades, which lie near the mouth of the river Achelous, and, as Homer expresses it, *εἰς ἡλίας, Ἡλίδος ἄκρα*. We have now followed the poet through the Peloponnesus, southward on the eastern

coast, then northward through the interior and along the western coast. We now arrive at the dominion of Odysseus, Cephallenia, Ithaca, Neritus, &c.; then turn to the continent, and come to the Ætolians, the subjects of Thoas. We must now retrace our course to the south, and visit the islands in the Ægean Sea, the dominions of the renowned Idomeneus, Crete, the island of a "hundred cities." Following the course of the enumeration, we find ourselves on the celebrated island of Rhodes, from which Tlepolemus led his bands, with many other islands in its neighbourhood. Having gone over the islands, the poet leads us next to the important dominions of the "swift-footed, godlike Achilles," which lay on the north of all the naticus hitherto enumerated, Pelasgic Argos (so called to distinguish it from Argos in Peloponnesus), Alus, Alope, &c., and Hellas, "abounding in beautiful women." This last name became afterwards common to all Greece. Next comes the dominion of Protesilaus, lying on the coast. This hero was celebrated for being the first who was slain in the war. He was killed while leaping from his ship upon the Trojan shore. Proceeding northward, we come to Phææ, and the lake Boibœis, whose forces Eumelus commanded. Still farther north, and along the coast of the Thernaic gulf, lay Methone and other parts of the kingdom of Philoctetes. In the west of Thessaly were Tricca and Ithome, whose forces were commanded by the sons of Æsculapius, celebrated for their skill in medicine. In the northern part of Thessaly are Argissa, Gyrtone, Oloosson, &c.

Then proceeding to the northwest, we come to the region of the "stormy Dodone," and the river Titaesius, which flows into the Peneus "without mingling its waters." And last of all are the Magnetes, who dwelt in the neighbourhood of "the Peneus, and the leaf-shaking Pelion." It will thus be perceived that the order of enumeration is sufficiently precise for easy recollection, and the details, with respect to early Hellenic geography, are worthy of attention. It is interesting to estimate the combined forces of the Greeks upon this enumeration. Trollope remarks, that the number has been variously given by different authors: Plutarch puts them down at 120,000 men; Thucydides, about 102,000, &c. Now, if we take the whole number of ships, 1,184, and multiply by 120, the number of men in each of the Boeotian vessels, we shall have 142,080 for the whole Grecian army. This is obviously too great; and a much fairer way of estimating it is to take the mean between 120 and 50, the smallest number mentioned, which will give the average 85, and multiply this by 1,184; then we shall have 100,640, or, in round numbers, about 100,000 men.

In the same manner we may trace the nations who were united with the Trojans, and the islands lying near the coast of the Troad. The enumeration is not so particular, nor so regular, as that of the Greeks, nor

does it afford any basis for a calculation of their number. Perhaps this circumstance may still farther confirm the credibility of Homer as to historical facts. He would naturally be more familiar with the traditions relative to the Greeks than with those relative to the Trojans, of whom he might easily learn about as much as he has told us, and could not probably acquire more particular information.

Every thing is now prepared. The two armies are arrayed, enumerated, and ready to engage. The next book shows how the battle was interrupted by the proposal of a single combat between Menelaus and Paris.

ILIAD, III.

THE scenes in this book are described with great spirit. The figures are graphic and beautiful, and the mind of the reader is borne along with breathless interest over the sonorous verse.

1. *ἀνέστη* for *ἀνεμύθησαν*, were arrayed.

6. *Ἀνθάς Πυγμαίον*. "They are placed by Aristotle and Strabo on the banks of the Nile, and the Scholiast describes them as a diminutive race of men in Upper Egypt, who assemble in their fields for the purpose of scaring the cranes from the corn, at the time of their periodical passage to the warmer climate of the south." Trollope. "The cranes, in order to escape from winter, at this day, turn their course to Africa." Völcker, *Über Homerische Geographie und Weltkunde*, § 48.

18. *ἀναεὐπρία* for *ἀναεὐπρία*, pointed or armed with.

28. *φάρε γὰρ*, &c., for he thought to avenge himself upon the wrong-doer.

35. *πασις*. The verb takes two accusatives, viz. the whole and the part.

39. *Δίωρα*, unhappy Paris. *Δις* is compounded with other words, and sometimes with proper names, as in this instance.

57. *Ἀδίων ἔσσι χιτῶνα*, you would have put on a coat of stone, i. e. you would have been stoned to death; a punishment in the East often inflicted by an excited populace.

64-66. Several words are here employed in an unusual sense. Literally,

Do not bring before me (i. e. reproach me with) the desirable gifts of golden Venus.

The glorious gifts of the gods cannot be rejected,

Whatever they may give, and no one can acquire them at will.

77, 78. Τρώων...ἰλῶν, *he kept back the phalanxes of the Trojans, taking his spear by the middle.* "The part of a thing taken hold of is put in the genitive."

83. ἐσιῦται, *he has it in mind, is desirous.*

98. διακρινθήμηναι, *to be reconciled, or to bring the war to a close.*

99. εἰσέρει. Various explanations are given of this form; 1st, for εἰσέρει; 2d, for εἰσέρει, perf. mid. of εἰσέρω; the latter is correct.

100. ἀρχῆς, *the beginning of the war, gen. of source.*

103. εἴπει, Epic aorist imperative.

115. ἐμφί, *between.* This word bears occasionally, but not often, this meaning.

146. Οἱ δ' ἐμφί, *Priam, Panthoûs, &c., with their attendants.* This construction often occurs.

151. εἰσέρει. On this insect, Mr. Charles Folsom has furnished the following facts:—

"For an account of this tuneful insect, its habits, and the wonderful apparatus by which its music is produced, see Shaw's General Zoölogy, Vol. VI., p. 149; Kirby and Spence's Entomology, Vol. II., Letter 24, *On the Noises of Insects*; and especially The Library of Entertaining Knowledge, *Insect Architecture*, pp. 147–152; *Insect Miscellanies*, pp. 83–87, 150.

"The εἰσέρει or cicāda being scarcely ever found in England, Pope, and all preceding English translators of the Greek and Latin poets, mistook its nature, and wrongly translated it 'grasshopper,' an insect of an entirely different order, and unlike it as well in external form as internal economy. The more recent translators have wisely naturalized the name cicāda. . . . From Dr. Harris, a distinguished American entomologist, we learn (*Encyclopædia Americana*, Vol. VIII., art. LOCUST), that, in some parts of the United States, it is called 'the Harvest Fly,' and also simply, but very erroneously, 'the Locust.' Mr. Rennje (*Library of Entertaining Knowledge*, as above cited) has attempted to save it from being ranked among grasshoppers by imposing on it the unpoetical name of 'Tree-hopper'; since it is commonly observed on trees in an open, sunny situation.

"In the *Iliad* (III. 151). where the eloquence of Priam and his aged counsellors is compared to the song of the εἰσέρει, Cowper translates it by the general name *fly*; and not inappropriately, if we regard the form of its body, its wings and legs, and the sucker (instead of mouth) by which it lives entirely on liquids, as dew and the juices of plants.

"Virgil says:—

'Et cantu querulæ rumpent arbusta cicadæ';

'And shrill cicadæ all the woodland tire' (*Sotheby*);

and various modern poets and travellers speak of their music as an annoyance rather than a pleasure. But the song of the cicada, like the chirping of crickets and the piping of frogs, gives delight by being associated with the season;—*Σίριος γλυκὺς περὶ φῆγας*, 'prophet sweet of summer hours.'

156. This episode is remarkable for its beauty. The effect of Helen's appearance upon the aged counsellors is striking and poetical. It must be borne in mind, that Helen was of divine parentage and unfading beauty, and this will explain the enthusiasm which her sight called forth from the old men. The poet's skill in taking this method of describing the Grecian chieftains is obvious, and the sketches themselves are living and characteristic to a high degree. The reminiscences of the aged Priam, as their names are announced, and the penitential sorrow of the erring Helen, which the sight of her countrymen, and the recollection of her home, her child, her companions, excite in her bosom, are among the most skilful touches of natural feeling.

164. *αἰρίη*, to be blamed.

170. *γλαφυρὴ*, respectable, imposing.

175. *ἐκλυγίεναι*, generally, a child born in old age, but secondarily, a beloved child.

180. *ἐμὸς ἰσὺς πατρώιδος*, &c. A form of expression conveying a sad feeling for the past. The possessive is here used instead of the genitive of the personal pronoun. *He was the brother-in-law of me, shameless*,—if indeed he ever was so related; i. e. I am now so degraded that I almost doubt whether such a man ever was connected with me.

183. *διδμήματα*, pluperf. pass. from *δαμέω*.

189. *Ἀμαζόνες*, a tribe of warlike women, belonging to the mythical ages. They are said to have lived near the river Thermodon.

206. *εἰν*, concerning you.—*ἀγγελίας*, gen. of source or cause. It would be difficult to find in poetry or rhetoric a more distinct and beautiful sketch of different kinds of eloquence, than is here drawn in the description of Menelaus and Odysseus.

224. *Ὅθ' ἔτι γ'*. This line is supposed to be spurious. Perhaps it means, *Our admiration was not then drawn to the form of Odysseus, but to the power of his oratory*.

234. *σεῖα*. Helen sees nowhere in the plain her two brothers, Castor and Polydeuces. Her inquiry is a natural one, and her self-reproach nat-

urally suggests her own disgrace as the cause of their not appearing among the other commanders. The two lines in which the poet mentions their death are simple and touching.

269. *ἕρως πικρά*. The victims by which the compact was to be confirmed and sanctioned.

273. *τάμνι τριχας*. One of the first ceremonies of making a covenant was the cutting from the heads of the victims a portion of the hair, and distributing it among the chiefs of the contracting parties.

279. *εἰς οὐρανόν*, dual, referring to Hades and Persephone. — *ἕρως* is used in relation with the plural, a frequent construction, for *whoever of departed men*, &c.

286. *τιμὴν*, a tribute. Some understand the following line to mean, *Which shall continue to be paid in coming times*; and such tributes, paid annually, were not unknown to the ancients. Here, however, probably, *Which shall be*, i. e. *which shall be known or famous*.

330. *πνημίδας*, greaves, for the defence of the legs, fastened with buttons.

372. *ἰχθύς*, the *thong* by which the helmet was fastened under the chin.

376. *κενή*, for *κενή*, empty.

420. *πάραι δὲ Τρώας λάβειν*, she passed unseen by the Trojan women.

The battle between Menelaus and Paris is thus ended by the interposition of the goddess Aphrodite. The reproaches of Helen are well-timed and deserved. Her penitence and her anger are, however, but momentary.

ILIAD, IV.

THE scene changes to the golden hall of Zeus, where the gods deliberate on human affairs in the midst of revelling.

1. *οἱ δὲ*. At the beginning of a narrative the particle *δὲ* denotes a transition to another subject. — *ἡγορέωντα*, from *ἡγορέω*, impf. for *ἡγορῶντα*.

3. *ἰπποχίμῳ*, poured the wine. At feasts in the Heroic age, it was the custom for young men to perform the part of wine-bearers, which Hebe is represented as doing among the gods.

4. *διδίχατ' ἀλλήλους*, Epic for *διδίχασα*, pl. of *δαίνωμαι*, saluted or pledged each other.

8. *Ἀλαλομένης*. Derived, according to some, from *ἀλαλεῖν*, to render assistance; according to others, from Alalcomene, a part of Boeotia, where stood an ancient temple of Athene. The former is the more generally received explanation.

11. *παρμίσσωναι*, a Homeric verb from *παρεβλέσσω*, to support or assist.
24. "Ἡρῆ δ' οὐκ ἔχουσι στήθεσ, the breast of Here did not contain her anger. Epic dat. for gen.
43. *ἰκάνει* αἰσένει γι θυμῷ, yielding, but with reluctant mind.
46. *πῶς* κῆρ, above, beyond, most of all in her heart.
49. *λαβῆς*, the libation of wine.
59. *σεβαστάτην*, = *τιμιωτάτην*, most revered or honored. — *ἀγνευλαμένης*, having deep or inscrutable counsels.
- 74, seqq. The descent of Athene, and the effect of her appearance upon the Greeks and Trojans, are described with simplicity and fine poetical imagery.
95. *πᾶσι*, among all, or in the eyes of all.
107. *διδύμινος*. In the Epic language this perfect has the sense of the present, waiting for, lying in wait for.
111. *κεράνη*, the tip or end of the bow, provided with a metal ring, to which the string was fastened.
122. *γλυφίδας*, the notch in the arrow, which was pressed against the string. This description, so full of circumstantial detail, is remarkable.
1. The history of the bow, giving in a few words the picture of a hunter lying in ambush and slaying his victim. 2. Then the process of making the bow. 3. The anxious preparation for discharging the arrow with certainty, which was destined to break off the truce and precipitate the battle. 4. The hurried prayer and vow to Apollo, after which the string is drawn, the bow is bent, the cord twangs, the arrow "leaps forth." The whole is described with such graphic truth, that we see, and hear, and wait in breathless suspense to know the result.
124. *κυκλωρις*. This word expresses the result of the bending of the bow.
141. 'Ως δ' ἴσσι εἶσι. "We learn from hence that the Lydians and Carians were famous in the first times for their staining in purple, and that the women excelled in works of ivory; as also that there were certain ornaments which only kings and princes were privileged to wear." Pope.
151. *ἔγχεος*, the barbs, the barbed head.
161. *ἔπειτα*, the aorist instead of the future, or rather, a past tense used in reference to a future action, indicating the certainty in the speaker's mind that the punishment will take place.
166. *ὑψιζυγος*, high-throned, an epithet of Zeus, borrowed from the upper bench of a ship, and meaning properly, sitting on the upper bench.
167. *λειώνην αἰγίδα*, his dark or awful shield. This speech of Agamemnon over his wounded brother is full of noble power and touching eloquence. The Trojans have violated a truce sanctioned by a solemn sacrifice to the

gods. The reflection that such perjury cannot pass with impunity, but that Zeus will sooner or later punish it, occurs first to the mind of the warrior. In the excitement of the moment, he predicts that the day will surely come when sacred Troy shall fall. From this impetuous feeling, his mind suddenly returns to the condition of his brother, and imagines, with much pathos, the consequences that will flow from his death, and adds with the wish, that the earth may open before him when that time shall come.

169. *ἄχος εἶδεν*, sorrow on thy account, gen. of the source or cause.

176. *εἰς*, used here in the sense of *many a one*.

192. *Θεῶν κήρυκα*. "Cf. I. 334, where the *κήρυκες* are brought forward as *Διὸς ἄγγελον ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν*, and consequently the meaning of the word *Θεῶν* may here be assumed to be *standing under the divine protection*." Cr.

200. *παρταίνων*, looking round for.

211. *ἀγχιγίεαθ'*, 3 plural pluperf. pass. of *ἀγίεω*.

214. *πέλιν ἄγειν* (for *ἄγασαι*), *were bent back*, or, according to Thiersch, *broken off*.

224. *πρώσειν*, to cower.

235. *ψυδίσσει*, to the false or perjured.

243. *εὐπείθετος*, from *θάσσω*, to be astonished or amazed.

259. *γυσιόων*, that which is given to old men, or counsellors, i. e. precious.

275. *νέφος*, a cloud, i. e. a multitude like a cloud. The comparison in the succeeding lines is picturesque, and the description which follows, brilliant.

306, 307. "Οἱ δὲ x", &c. *And whoever, having left his chariot* (i. e. being on foot), *shall come to another chariot* (i. e. of the enemy), *let him attack with extended spear*.

315. *γῆρας....ἰμοῖον*, old age alike to all. This epithet is applied by Homer to disagreeable or painful things which belong to the common lot.

322. *ἀλλὰ καὶ δι*, but even so, or notwithstanding this.

343. *ἀκουάζεισθον*, you hear of, i. e. you are first invited, and are always prompt to come.

347. *φίλωνι χ' ἰεῖσθαι*, you would gladly see.

371. *πολέμιοι γιγύρεας*, literally, the bridges of war, i. e. the spaces between the contending armies, or the spaces between the ranks of the armies, which are, as it were, bridges between them.

376. This refers to the embassy on which Tydeus went, with Adrastus, king of Argos, and Polynices, to Mycenæ, to ask for succour against Eteocles. This was the Theban war, which took place one generation before the Trojan.

378. *οἱ μ*, they, i. e. Polynices and Adrastus.

380. *οἱ δ*. The inhabitants of Mycenæ.

382. *αἱ δ'*, Tydeus and Adrastus. — *παρὶ Διὸς*, advanced on their way.

384. "Εὐθ'...." *Ἀχαιοί*, Then again the Achæans despatched Tydeus on an embassy, i. e. to Thebes. *ἱεῖ* belongs to *εὐτίδαν*. *ἀγγεῖλιν*, acc. of purpose.

386. *βίης* 'Εἰσαλησίης, a circumlocution for Eteocles himself.

389. *πρηνελίζετα*, challenged. It was a customary amusement of the heroes to try their strength in various games after a feast.

409. *παῖες*, they, i. e. our fathers.

412. *εἶπεν*, a friendly term of address from a young to an old man.

422. The comparison with which the description of the battle is introduced is one of the noblest in the Iliad. It presents a striking picture of one of the grandest scenes in nature.

446, *seqq.* This is a most animated description. The onset, the clashing of spears, the shield pressed to shield, the tumult of battle, the shouts and groans of the slayer and the dying, — all are described in words every sound of which conveys the terrible meaning. Then come the exploits performed by individual heroes. The student must bear in mind that the battles of the Heroic age depended in a great measure on the prowess of single chieftains. Hence the appropriateness of the following enumeration.

472. *ἀνὰ δ' ἄνδρ' ὠρσάλεζεν*, man grappled with or threw down man.

478. *Θείματα*, originally *Θειπνέματα*, provision made for parents as a return for support in childhood.

500. *παρὶ ἵππων*, from the charge of the swift mares, in Abydos, where, according to a Scholiast, Priam kept a stud. But, according to St., the expression is like *ἀνὰ δ' ἵχτων*, with an adverbial signification, *by chariot*, or *with horse*. If this is right, *παρὶ ἵππων* is for *ἐφ' ἵππων*.

511. *βαλλόμενοι*. "The addition of this participle at the end of the verse denotes the circumstances under which they could not resist the piercing brass." St.

539, *seqq.* "The turning off in this place from the actions of the field, to represent to us a man with security and calmness walking through it without being able to reprehend any thing in the whole action, is not only a fine praise of the battle, but, as it were, a breathing-place to the poetical spirit of the author, after having rapidly run along with the heat of the engagement." Pope.

ILIAD, V.

THE poet in this book continues the narrative of the first battle, and particularly celebrates the exploits of Diomedes.

1. αἰ. This particle serves to continue the narrative, like δέ, but it has the additional force of suggesting a sort of contrast, or rather, in this case, of introducing something of especial importance.

4. θαῖ, she (i. e. Athene) kindled.

5. ἀστεὶς ἰσμενῆ, the autumnal star, i. e. Sirius. This comparison, among many others, shows how constantly the poet's attention was directed to the phenomena of nature. "This star is called ἰσμενῆς, the autumnal, because its rising, in the middle of July, marked the beginning of the ἰσμεν, i. e. the season of the year when the grapes and the fruits come to maturity. It lasted until the middle of September, and consequently was quite different from our autumn." Cr.

6. Ὀλισαιῆς, gen. of place.

11. εἰ εἰδότες, well skilled in. In this sense the part. takes the genitive case.

12. ἀπεκερσίνετι, separated from the rest.

13. ἀφ' ἑρμῶν, literally, from their horses, i. e. from their chariot, which was drawn by two horses. In the Heroic age, horses were used only with chariots in battle.

21. περιεῖναι, literally, to go round, i. e. to protect.

26. καθάγιν, to lead down to.

36. ἡῖοντι, formed from ἡῖον, a shore; on the banked, i. e. high-banked Scamander. The epithet is applied to the river on account of its high and steep banks.

49. αἶμονα, skilled.

64. Σιῶν in Σίσφωνα, the oracles of the gods. These oracles are no further indicated in Homer. One by Helenus and Cassandra is mentioned, which forbade the voyage of Paris. This perhaps is the one referred to as having commanded the Trojans to abstain from naval affairs, and devote themselves to agriculture.

67. ἀντιερέ, through, to the opposite side.

73. ὑλιν, the hollow below the back of the head.

74. ὑπὸ γλῶσσαν τέμει; the construction is, ὑπὸ γλῶσσε γλῶσσαν. The spear passed through and cut out his tongue.

85. Τυδιδῆν. The activity and energy of the hero are vividly described. The simile of an overflowing river, sweeping all before it, presents a lively image of his exploits on the field of battle.

92. ἔργα αἰχμῶν, works of the youths, i. e. cultivated fields, and all that belongs to farms.

113. *σφιγνῶς χιτῶνος*, from *σφιγνῶ*. A species of breastplate strengthened with pieces of metal, and joined by hooks, so as to be *flexible*.

117. *φίλων*, imp. 1 aor. mid. Epic, as if from *φίλω*.

119. *ἵταλς φθάμηνος*. The aorist middle participle used in the sense of the active; *anticipated me*, hit me first.

135 - 139. The comparison of Diomedes to a lion among the sheep-folds, and the description of the terror of the flocks, are finely executed.

154. *ἐν κτήρεσσιν*, in possession of his estate.

158. *χρηνοῖναι δὲ*, the relatives or heirs of a childless man.

178. *ἱεῶν*, on account of sacrifices, i. e. neglected.

182. *αἰλῶντι* *εἰ*. The upper part of the helmet was composed of the *λίφος*, the crest, and the *φάλας*, the cone. The helmet is called *αἰλῶντις*, because it has an orifice or tube of metal, *αἰλῶς*, into which the crest is secured. It appears, from the epithets frequently applied to helmets, that the crest was generally made of horse-hair.

252. *φίλονδ' ἀγέμεν'*, do not counsel me to betake myself to flight.

262. *ἔξ ἄρρυγος*. The *ἄρρυξ* was a rim that ran round the chariot, with a hook or peg in the centre in front, by which to fasten the reins.

292. *γλῶσσαν ἀρρυμένην*, the root of the tongue.

302. *χιερμάδιον*. "That the Homeric heroes used stones in battle, if they could accomplish nothing by their ordinary arms, is a circumstance that frequently occurs." Cr. Mr. Mure, in his interesting Tour in Greece, describes the *χιερμάδια* as abounding in the plains of Acharnanian, and as being constantly used by the natives as weapons of offence and defence. "It is," says he, "to these stones that travellers and the population at large instinctively have recourse, as the most effectual weapon of defence against the dogs. Those selected are seldom smaller than a man exerting his full force can conveniently lift and throw with one hand,—a class of weapon by consequence most aptly and concisely designated with Homer by the term *chermadion*, or handful, and which the *agophiates* and peasantry, like the heroes of old, are in the habit of hurling with great force and dexterity. The weapon is the more effectual, owing to the nature of the rock itself, broken as it is in its whole surface into angular and sharp-pointed inequalities, which add greatly to the severity of the wound inflicted. This property is also very aptly described by the epithet 'rugged' or 'jagged,' which Homer familiarly applies to the *chermadia* of his heroes. Nor is the use of this primitive weapon confined to engagements with the brute species, but also extends to those between man and man, in extreme cases, when none of a more convenient nature is at hand. It was a personal familiarity with this joint feature of Hellenic nature and Hellenic manners, that first conveyed to my mind a clear and vivid impression of that per-

petually recurring incident of Homer's battles, where the combatants, when momentarily unprovided with their regular missiles, at once resort to the substitute which their native soil so abundantly supplies." Vol. I., pp. 95-97.

306. ἰσχίῳ, *the hip-joint*, κοτύλῃ, *the hollow of the hip-bone*, into which the thigh-bone is inserted.

335. ἰσχυρίζεσθαι, *attacking him with extended spear*.

364. ἀπηχημίην, Epic for ἀπηχημίην.

387. κεράμην here means *a cavern*.

416. ἰχῶ, acc. for ἰχῶσα. The meaning and construction of the line is, *She said, and, with both her hands, she (Dione) wiped away the ichor from the hand (of Aphrodite)*.

453. λαορήϊα, *small and very light shields*.

487. ἐψῆι, *the meshes*.

499. 'Ος δ' ἄνιμος. This is a simile of great beauty. The poet always draws his comparisons from objects which were the most familiar to the sight of men in that age. The ancients did not thresh out their grain in barns, but employed oxen to tread it out in the open field. They then winnowed the wheat from the chaff, by throwing it up when the wind blew freshly.

522. ἐφίλγει ἰσχυρίης. The comparison is true and striking.

526. πταίον. This line describes, with sound corresponding to the sense, the whistling of the winds as they scatter the clouds by their blasts.

530. αἰδιόφει, *respect each other*, i. e. be ashamed to fail in your duty in the presence of each other.

554. λίοντι δύν. The comparison of the two brothers to two mountain-nurtured lions is very fine, and the description which follows is characteristic.

579. κληῖδα, *the collar-bone*.

586. κύμαχος, *headlong*.

620. λὰξ προσβάς, *treading upon him*, generally explained, *with his heel*.

661. μαιμώσασα, part. pres. from μαιμάω.

686. οὐκ ἔρ' ἔμιλλον, *I was not destined*.

698. κίκαφνήσα, for κίκαφνήσα, *fainting*.

709. κικλμίνες, *in the neighbourhood of*.

723. ἑπτάκνημα, *having eight spokes*.

724-729. ἵππος, *the circumference of the wheel*, the fellows; ἑλίσσασα *the tire*; πλῆμναι, *the nave and boxes*; δίφρος, *the body*; ἀστυγίς, *the borders*, or rims; ῥυμίς, *the pole*.

733. The description of the Ægis of Athene is highly wrought. The symbolical devices of Terror, Discord, Violence, and Pursuit give it a most warlike appearance; and the wonder is raised to the highest point, when

the poet declares the helmet of the goddess to be sufficient for the warriors of a hundred cities (v. 744). The remainder of the description — the goddess seizing her mighty spear, and mounting the flaming car, the opening gates of heaven, the Hours — are sublime conceptions, and expressed in magnificent language.

751. ἀνακλῖναι, *to remove the thick cloud*, and ἐκθῆναι, *to spread it over the heavens*. The expressions are used of opening and shutting the gates of heaven.

770-772. These lines are quoted by Longinus as an example of the sublime.

817. ἀκήριον, *heartless*, or rather, *disheartening, dispiriting*.

834. τῶν δέ, i. e. *the Greeks*.

851, 852. Πέσθη....χαλῶσθ, *in front, Ares assailed him with extended spear, over the yoke and reins*.

859. Ares is wounded, and shouts as loud as nine or ten thousand men. This is bold, but the poet is describing the voice of the god of war. The description (864-868) completes the picture with wonderful liveliness and even grandeur.

ILIAD, VI.

In this book the battle is continued. It contains also the remarkable episode of Glaucus and Diomedes, and that unequalled passage, the parting of Hector and Andromache.

1. εἰδή, *was left alone*, i. e. by the gods.

4. Σιμόεις. The Simoïs and Xanthus were two rivers of the Troad, which formed a junction before they reached the Hellespont. The Simoïs rose in Mount Ida, and the Xanthus had its origin near Troy.

14, 15. Axylus was distinguished for his hospitality. This trait was characteristic of the Oriental nations, and as such is spoken of by the ancient writers. The right of hospitality often united families belonging to different and hostile nations, and was even transmitted from father to son. This description is a finely expressed tribute to the generosity of Axylus.

17. ὑπαστρέφας, *assisting or protecting*.

24. ἐπίτιον, *illegitimate*, or rather one whose father is unknown.

39. βλαπόμεν, *impeded by*.

40. ἔξευε', *having broken*.

47. ἐν ἀφροῦ, *in the house of my wealthy father*.

56. *ἔριον*. Spoken ironically, in allusion to the wrongs Menelaus had sustained in his domestic relations.

62. *ἄριμα*, *justice*, what is merited by the enemy.

72. The Greeks begin to gain the advantage over the Trojans. Helenus, the chief of the soothsayers, directs Hector to enter the city, and cause the Trojan women to assemble in the temple of Athene, with a splendid robe for a propitiatory offering, and to promise a sacrifice if she will stay the victorious career of the son of Tydeus.

117. *τύπτει*, *struck against*; *δίημα πικλαιόν* is the nominative. This and the following line set Hector vividly before us, as he walked.

118. *ἔστυξ*, *the rim*, the edge or border, made of hide, in apposition with *δίημα*, in the preceding line.

119. The episode of Glaucus and Diomedes is remarkable in several respects. At first sight, it seems improbable that two combatants, eager to engage, should hold a dialogue of this description; and accordingly we find a writer in the Edinburgh Review objecting to and ridiculing it, as in the highest degree absurd. It must be remembered that Homer is describing the manners of an ancient Heroic age, and not of the nineteenth century. His battles are not like those of Waterloo and Austerlitz, the result of scientific calculation, and dependent on the movements of masses of men, giving but little scope to individual prowess, and, above all, are not decided by powder and bullet. They are the battles of an age of simplicity, in which the personal valor of the chieftains bore a distinguished share. It happened, not unfrequently, that opposing chieftains singled each other out, and fought hand to hand, after holding parley, and putting various interrogatories to each other. This has indeed occurred in the skirmishing warfare of the last Greek revolution. It cannot be deemed improbable that two warriors, whose fathers had exchanged courtesies and pledges of the sort here described, and who therefore stood to each other in the relation of guests, should meet on the field of battle, and, upon inquiry, find themselves to be thus related. The peculiar sacredness of this tie would cause them at once to suspend hostilities, and perhaps exchange tokens of friendly recognition. On the whole, this episode, so far from being an unnatural and improbable excrescence, is a relief to the carnage and confusion of the battle, and presents a beautiful picture of a peculiar feature of ancient society.

143. *ἔλθῃς στίχας Ἰάνης*, *that you may come to the end of death*.

150. *θαῖμιναί* for *θαῖναι*, 2 aor. pass. from *θαίω*. After this some word must be supplied. "If you wish to know, *know*, or *I will tell you*."

168. *σημεῖα λυγρὰ*, *deadly signs*. Some suppose that alphabetical writing was unknown in the Homeric age, and consequently that these

signs must have been hieroglyphical marks. The question is a difficult one, and the most distinguished scholars are divided in opinion. To some it seems improbable that a poem of the length and general excellence of the *Iliad* could be composed without the aid of writing; and yet, we are told, there are well authenticated examples of such works being preserved and handed down by traditional memory. However this may be, we know that the Oriental nations were in possession of the art of alphabetical writing at a very early period, and it is not improbable that the art may have been introduced at least into occasional use in Greece before the Trojan war. Inscriptions as early as the seventh century before Christ are known to exist. It cannot, then, seem very improbable, that the author or authors of the *Iliad* should also have been acquainted with this art. Whether they used it to record and perpetuate their poetical compositions is another and more difficult question. The student may find the subject amply and learnedly discussed in Wolf's *Prolegomena*, Wood's *Essay on Homer*, &c., and the arguments on both sides very concisely stated by H. N. Coleridge, in his *Introduction to the Study of the Classics*. The various questions connected with the origin, character, history, and growth of the Homeric poetry have been handled with much ability, especially among recent authors, by those eminent German scholars, Nitzsch, Lachmann, K. O. Müller, and Wilhelm Müller.

169. *σημὰν ὑμῶν, a folded tablet.* The nature of this folded tablet cannot at this day be precisely determined. The expression is one of those on which the discussion of the use of writing in the Homeric age turns. It may be observed that *γράφω* means originally *to mark* or *scratch*, not *to write*; so that it may be used of making hieroglyphic figures, or conventional signs of any description. *σηματά*, also, is a general term, meaning only *signs*, without specifying their nature. Wolf (*Prol.*, p. 86) says,—"I think it very probable that already certain symbolical marks had been agreed upon among relatives, by which they could communicate their wishes on the most important matters to each other; and especially this kind, *σηματικὰν σημάτων*, was invented in an age in which punishment for killing and the wreaking of private vengeance in personal animosities were enforced with dreadful severity." He is inclined to think that the tablet was of wood, with marks rudely cut upon it, which conveyed with sufficient distinctness the deadly meaning. A waxen tablet, he says, can hardly have been intended, because it is the poet's custom to designate any such product of art by some descriptive epithet. At any rate, the tablet must have consisted of two plates or leaves, which could be shut up and sealed. There is no trace in the *Iliad* to indicate the use of writing, further than this.

194. *εἰματα*. It was usual to appropriate tracts of land, called *εὐμήνη*, for the distinguished services of the great men in the Heroic age. This word afterwards acquired the signification of *a spot sacred to some divinity*.

222. *Τυδία*. Verbs of remembering, which ordinarily govern the genitive, sometimes take the accusative.

234. *ἔξαιρε*, *took away*. The expression appears to be a familiar one, like the English "to take away one's wits." Porphyrius, however, and after him Eustathius, thinking this sense unworthy of the poet, explain *φείας ἔξαιρε* by *φείας ἔλαττειν; λαίνειν*, i. e. *he made his thoughts lofty or excellent*; so lofty that he cared nothing about the superior value of the arms which he gave in exchange for those of Diomedes. This explanation has been adopted by several modern critics, but it is too far-fetched and inconsistent with the simple conceptions of the Homeric age. The heroes were shrewd fellows generally, and knew how to drive a good bargain. Homer means doubtless to say, that Glaucus was not as sharp as he should have been; and the thing was so remarkable, that the way to account for it, as for all extraordinary events, was to suppose some god had a hand in the proceeding. The poet seems to think the oversight so great, that Zeus himself must have robbed Glaucus of his senses.

236. *ἑκατόμβαι*, *worth a hundred oxen*, for those *worth but nine*.

The episode is now completed, and the narrative of Hector's visit to the city is resumed. The description of the Trojan wives and daughters gathering around him, to inquire the fate of their friends in the war, has much natural beauty, but is lost in the incomparable pathos of the following scene between Hector and Andromache.

242 - 244. *Ἱέμον* means the whole establishment of Priam. — *ἔστυες αἰθεύοντες*, *porticoes or piazzas*, made of polished stone or marble, and running along the house on either side of the door. — *θάλαμαι*, *apartments* opening upon the piazzas.

247. *εὐλαῖς*, *the outer hall or court*, upon which the piazzas looked.

251. *ἡπιόδυνος*, *gentle*; lit. *one who gives kindly*. The incidents in this little scene, occurring by such a natural chance, are simple and touching. They display the power of a great master in the art of representing the feelings of the human heart.

285. *φείε'*, subject of the infinitive.

322. *ἁφύοντα*, *handling*. The employment in which Hector finds Paris engaged is extremely characteristic.

331. *αὐχέος*, genitive of material.

344. This address of Helen to Hector is in fine keeping with her character. H. N. Coleridge (Introduction to the Study of the Greek Classic Poets) says: — "Few things are more interesting than to observe how the

same hand that has given us the fury and inconsistency of Achilles gives us also the consummate elegance and tenderness of Helen. She is, throughout the Iliad, a genuine lady, graceful in motion and in speech, noble in her associations, full of remorse for a fault for which higher powers seem responsible, yet grateful and affectionate towards those with whom that fault had connected her."

351. *ἦν, knew, regarded, or rather, in this place, felt.*

365. *Καὶ γὰρ ἴδεν.* Hector, having performed his public duty, by directing his mother to supplicate the goddess Athene, and by calling Paris from his idle employments, now hurries to an interview with his wife, having a presentiment that he shall come back no more. This conduct was worthy of him to whom the city looked for support and deliverance. No private tie, however strong, could long keep his attention from a public duty. That duty performed, he yields to the impulses of the heart, and rushes to his home. Andromache is gone, in her anxiety and sorrow, to the tower. The hero turns thither, and meets her at the Scean gate. The nurse is with her, bearing on her bosom the young Astyanax, the hope of the city, "the loved child of Hector, like a beautiful star." The father looks upon his son in silence, and smiles, while the mother stands by in tears. The address of Andromache to her husband is full of natural and touching eloquence. She calls up the sorrowful recollection of her slaughtered father, her brothers, and her mother, slain by Artemis, after her release from captivity. Hector is now "her father, mother, brother, husband,"—her all; and she tenderly entreats him to protect the city, and not expose himself to death on the plain. The reply of Hector is full of lofty sentiment, and fine and generous feelings. He forebodes the destruction of Troy, and then pictures to himself the desolate condition of his gentle wife. The anticipation is woful to him, the picture is heart-rending; he looks forward, and sees her, in imagination, reduced, by strong necessity, to be the menial of another, plying the loom, or drawing water from the Messæis or Hypereæ, as a slave, in Argos. He imagines one of the hostile nation, looking upon her as she weeps, and exclaiming, "This is the wife of Hector, the bravest of the Trojan warriors," and prays that he may repose in death before hearing of the unhappy doom which he has just pictured.

The incidents which follow are simple but exquisite. Hector wishes to take in his arms his beloved son; but the child, terrified by the glittering armor and the waving crest, clings to the bosom of the nurse. This calls a smile upon the countenance of the parents, who are thus, by a happy stroke of nature, made to forget, for a single moment, the gloomy state of public affairs, in affection for their offspring. Hector lays upon the

ground his shining helmet, caresses his son, and utters a prayer natural to an ancient patriot and warrior. He places the child in the arms of his wife, who receives him upon her fragrant bosom, in the poet's inimitable language smiling tearfully (*δακρυῖν γιλάσασα*).

The moment of separation draws nigh. Hector, in compassion for the distress of his wife, utters such consolation as the case will bear, urges her to return to her domestic employments, and departs for the field of battle. Fearfully she directs her steps homeward, casting a frequent look behind, in the direction of her departing lord. Arriving at her door, she finds her maidens assembled, and all together "lament the living Hector as the dead," for they suppose he will come back no more. Such is an outline of the scene between Hector and Andromache; an episode, which, for true and unaffected pathos, delicate touches of nature, and knowledge of the human heart, has rarely been equalled, and perhaps never surpassed.

490 - 492. "These words, with which Hector dismisses his wife to her domestic labors, seem, according to our modern feeling, too rude and hard. But we must not forget that those natural men took no thought of softening an idea in the expression, whether it contained praise or censure; that the relation of the wife was a much more subordinate one, and that this command of Hector implies the wish to dissipate the sorrow of his wife by labor." Cr.

506. 'Ω, ὦ Ἴρι. This comparison is a lively one, and presents forcibly to the mind the dashing and splendid bearing of Paris. — *σταῖς ἱσσις*, a stabled horse, that has been long confined in the stable.

508. *λούσθαι* *λύππυις ποταμῶν*, to bathe in the swift-flowing river. This verb, and several others, are constructed with a genitive or dative indifferently.

516. *ἰέριξ*, met with, or spoke with.

523. 'Αλλὰ ἴκον μισῆς, but you willingly remit your efforts in the war, and are not willing to labor.

528. *Κεῖνῃσι στήσας ἰλιότρον*, to set up, or place the goblet of freedom, having freed our city from the beleaguering of the Greeks. It may be observed that Hector begins to resume his hope of success, and his warlike spirit is roused again, as he approaches the field of action. The depressing effect of his interview is wearing away from his mind, and he is already prepared for the battle with Ajax which awaits him.

ILIAD, VII. .

THE poet completes the narrative of the first battle.

1. ἔξιόντα, *sailed forth*.

4. ὡς δέ. The arrival of the two heroes is as welcome to the longing Trojans, as a favorable breeze to sailors wearied with beating the sea with their oars.

5. ἐξίστησι λάτρησιν, *with their polished fire, i. e. oars made of the fir-tree*.

12. περιθάμης, *the exterior rim of the helmet, hence the helmet*.

26. ἰσχυαλία, *literally, giving our strength or aid*.

30. εἰς μωρ, *the end, the fate*.

45. μνησίωσιν, participle from μνησίδω, and a frequent poetical form.

52. σέτμεν ἰσικεῖν, *to overtake fate or death, to be slain*.

63. ρεῖξ, *the rippling of the waves caused by the zephyr*.

80. λιλάτρωσι, *cause to share in, impart, bestow upon*.

83. περιών, *suspend, as a trophy*. It was a custom to consecrate the armor taken from the enemy to the gods, and to hang it up in their temples.

86. Σῆμα τι εἰ χεύωσιν, *raise a mound or tomb for him*. It was common in the Heroic age to raise these monuments in honor of distinguished chieftains.

96. Ἀχαιῖδης. It was a common form of reproach, in the mouths of the leaders, wishing to instigate their followers by shame, to call them *women*, not men, as here; the second being an emphatic repetition of the first.

117. ἀδυσίς, Epic for ἀδιής, *fearless*.

118. γίνε κέμψιν, *bend the knee, a graphic expression for to rest from the conflict*.

124. The character of old Nestor is one of the most consistently preserved in Homer. Having had a reputation for eloquence, he loves to hear himself talk. He rarely makes a speech without recurring to the brave deeds of his youth, which he dwells upon with the fondness, and sometimes garrulity, of the privileged old man; and he is always sure to receive a very polite compliment from his audience. Sometimes his stories get involved in the meshes of minute incident, from which it is difficult to disentangle them.

130. εἰςίει, 3d sing. opt.

171. Nestor, the wise counsellor, advises them to decide by lot who shall meet the valiant Hector. — σιγάλαχθε, from σιγάλλω, which, in the passive, with ελάττω, means *to decide by lot*. "The expression, ελάττω σιγαλά-

χθαι, to decide by lot, occurs also Od. IX., 331. Aristarchus and some of the old commentators read here *πικαλάσθαι*, because they were of opinion that the form *πικαλάχθαι* can only mean to be stained. According to others, *πικαλάσσειν* means not only to stain or besprinkle, but also, like *βάλλειν*, to hit, in general; hence *πλάγῃ πικαλάχθαι*, to let one's self be hit by a lot, to cast lots." Cr.

184. *ἀριστερὰ*, from the left towards the right.

198. *κνίδα*. "The heroes, like the knights in the Middle Ages, were carefully instructed in the use of arms." Cr.

199. *ἵλωμαι* is often used in the sense of *I believe*, or *I think*. The use of the word, however, is not unlike the Americanism, *I expect*, applied to what is past.

212. *Μυδιῶν βλοσυροὶ προσώπων*, smiling with his grim countenance, darkly smiling. The dative case is formed as if from *πρόσωπος*. The force of the expression is increased by the use of the plural.

238. *τομῆσσι βῶν* (for *βοῦν*), to wield my ox-hide, i. e. shield.

241. *μίλισσθαι* "Ἀγῶνι, to fight, a figurative expression borrowed from the war-dance, accompanied with music or singing. The dance and the battle are often compared.

255. The description of the conflict in this and the following lines is animated by the fiercest spirit of war.

270. *μυλοειδί*, huge, large as a mill-stone, or like a mill-stone.

272-276. "The appearance of the two heralds was explained in different ways by the ancients. The best view is that of Heyne, who suggests that the chieftains in both armies, as this duel could only prove the bravery of the heroes, which had now been sufficiently displayed, had taken care for both, and, as the night approached, despatched their heralds (here like the modern seconds) in order to put an end to the conflict." Cr.

279. The interference of the herald to stop the progress of the battle shows in what consideration the dignity of this class of men was held. The reply of Ajax, his willingness to cease provided Hector will propose it, since he is the challenger, have something of the spirit of chivalry.

298. *Σίει δούσσαν ἀγῶνα*, will enter, or take part in the sacred assembly, i. e. the procession of Trojan women, who were to resort to the temple of Athens to supplicate the pity of the goddess, and to pray for Hector's safe return. The address of Hector, and the separation with a mutual exchange of presents, are worthy of the generous combatants.

310. *ἀλλ' ἄπ' ὀφθαλμοῦ*, not expecting.

327. Nestor proposes that a truce shall be agreed upon for the purpose of disposing of the dead, who now overspread the plain. This proposition is made partly with the design of gaining time for the erection of fortifica-

tions against the assaults of the Trojans, who, under the guidance of Hector, and in the absence of Achilles, have become formidable and audacious.

348. The speech of Antenor contains one of those delicate touches of nature for which Homer is remarkable. He is conscious of the perfidious part which his countrymen have played, in violating the truce, and distrusts the success of their cause. He consequently advises the restoration of Helen.

371. *ἰγρήγασθε*, an Epic form for *ἰγρηγίσασθε*, *be vigilant, watch*.

402. *ἔλιδεν πύρρον*, for *ἔλιδεν*, or *εἴλινεν ἔλιδεν*, *utter destruction*.

410. *πυρὸς μύλωνος*, *to gratify or to favor with the funeral fire*.

421. Here is a very brief, but lively, picture of the two parties, doing honor to the remains of their slaughtered comrades.

443. The gods look down with wonder upon this great work of the Greeks. Poseidon, the Earth-shaker, fearing lest the fame of their wall and trench shall exist in the memories of men when that which he helped to build for Laomedon is forgotten, obtains permission of Zeus to destroy it.

467. *ἐν Λέμνῳ*, from *Lemnos*. "The Greeks carried on a friendly intercourse with Lemnos, probably because, on their voyage, they had landed and had been received in a friendly manner there." Cr.

472. *οἰνίζοντα*, *purchased wine*. The enumeration of articles in the following lines shows that trading was not carried on by means of coined money, but with brass, iron, slaves, and the like.

ILIAD, VIII.

THE second battle is narrated in this book. It is called *πύρρον μάχην* because the fight is broken off by the coming of the night.

1. *κροαίσιπλος*, *saffron-robed*, an epithet of Aurora, supposed to designate an earlier hour than *ροδοδάκτυλος*. "The grammarians find here an allusion to the ruddy or deep yellow color of the early morning. Moreover, purple and yellow were among the colors of festal robes." Cr.

8. *διακίρην*, from *διακίρειν*, *to rescind*, *to make void*.

12. *πληγίς*, *smitten*, i. e. by the thunderbolt.

13. *Τάρταρον*. "The Tartarus, the Titans' place of terror, is a deep abyss beneath the earth, which lies as much below Hades as Hades is above the earth. That is, we must imagine the earth to be a level plain between heaven and Tartarus. The under or opposite side of the earth is Hades,

and Tartarus must be conceived of as an opposite heaven, which from below arches towards the ends of the upper earth." Cr.

14. βίεσθον, *abyss*.

19. εὐρὴν χειρῶν, *the golden chain*, simply. Many have explained this as an allegorical expression for one of the great laws of nature, gravity, or the attraction of the sun. There is not the slightest probability that any such meaning is intended. All such scientific allusions are quite foreign to the simplicity of the Homeric style.

24. ἀντὶ γαίῃ, *earth and all*; dative of accompaniment.

27. ὑπὲρ. This preposition is often used to signify *superiority*, as in this passage.

29. ἀγασσάμενοι, *amazed, or terrified at*.

36. δαδάσμεθα, *we will suggest*.

37. εἰσὶν, Epic for εἰσίν.

43. γένεα, for ἔλκεα.

48. Γάργαρος. Gargarus was a part of Ida. — εἶμας, *a sacred spot*, on which a temple or altar stands. This place was celebrated in subsequent times for the worship of Zeus. Several years ago, Dr. E. D. Clarke deposited in the vestibule of the public library in Cambridge, England, a marble bust of Here, taken from the ruins of the temple of Zeus, at the base of Mount Ida. He quotes these lines of Æschylus, in allusion to the same temple:—

Οἷς ἢ Ἰδαίῃ πάγῃ

Διὸς παντὸς βωμὸς ἔστι. Clarke's Greek Marbles, p. 48.

54. ἀπὸ δ' ἀντοῦ, *and forthwith*.

56. καὶ δέ, *even so*, i. e. notwithstanding.

60. The following lines give a spirited picture of the meeting of the armies. We almost hear the clash of shield and spear, the tumult and the groans of battle.

69. χρύσεια κέλευρα, *the golden scales*. The scales were in antiquity, as in modern times, the symbol of impartiality.

70. πανηλεγίης, *causing long repose*.

72. βίβη δ', *weighed down*, according to the ancient conception portending destruction.

75, 76. The omen is terrific, and the description striking.

84. καίριον, *fatal, or vital*.

87. πηλαγίας, *the reins*, by which the *side horse* was guided. "It was usual to attach an additional horse to the side of the chariot, which would therefore be ready to supply the place of either of the other two which might happen to be disabled." Trollope.

94. *μετὰ νῦν βαλόν*, = *σπρίψας νῦν*, turning your back.
96. *γίγνεται*, i. e. *Nestor*.
108. *ὃς ποτ' ἀπ' Αἰνείας*, which I took from *Aeneas*. Verbs signifying to deprive, and the like, govern two accusatives.
121. *παρὰ*, near or by.
122. *ὑπὸνέσθην*, started back.
124. *ῥύσαι*, clouded, enveloped. It takes a double accusative.
131. *σάσσειν*, — from *σηάζω*, derived from *σηῖς*, a sheep-pen, — would have been penned up like sheep.
162. *Ἰδὲ*. It was usual at the feasts to honor the chief men with the first seats, and largest and choicest portions of food.
178. *εὐδιδίεμεν*, worthy of no thought. Hector, full of courage, and knowing that the omens of heaven are in his favor, exhorts the Trojans to valor, and contemns the ramparts thrown up by the Greeks.
185. Hector, in the excitement of the moment, addresses his favorite horses. "This address," says Crusius, "has been censured as inconsistent with the dignity of the epopee. But if we consider how highly the heroes prized their horses, and that Hector was able only by their help to force his way over the wall and the trench, the censure will appear unreasonable. Besides, it is, as Köppen rightly observes, entirely consonant to nature that a hero, who is on such intimate terms with his trusty steeds, should, in a moment when he expects the most important aid from them, have expressed this wish aloud." Cr. From this speech it would seem that Andromache herself was accustomed to loosen the horses from the chariot, on their return from battle, and to feed them; and from verse 189, unless it is spurious, it seems that the provender was sometimes mixed with wine. It is most probable, however, that the line is not genuine, or at least is out of place.
193. *καρύναι*, rods, passing across the inside of the shield, and serving for a handle.
215. *σιλομένων*, crowded, pressed closely together, horses and charioteers.
222. *μυγανῆτι*. This epithet has given rise to some doubts. Buttmann's explanation is, *μυγανῆτις* = *μῆγα κῆτος ἔχουσα*, having a large hollow, then, generally, large, huge, monstrous.
223. *γίγναιμις ἀμφοτέρωσι*, so as to speak to the forces on both sides, so as to be heard at either extremity. The Greek fleet lay along the shore so that Ajax's ships were on the extremity towards Sigeum, those of Achilles at the opposite end, those of Odysseus in the middle.
230. *κινναυχίς*, empty boasting.
247. *Ἄντρα δ' αἰετὸν ἦεν*. The application of this is obvious:—the eagle signified Hector; the fawn denoted the fear and flight of the Greeks. Being dropped at the altar of Zeus, it showed that they would be saved

by the protection of that god. "The word *παμφαῖος*, says Eustathius, has a great significancy in this place. The Greeks having just received this happy omen from Zeus, were offering oblations to him under the title of the *Father of Oracles*." Pope.

281. φίλη κεφαλὴ, *dear head*, an address of endearment, like our *dear soul*.

282. φῶς. This word occurs frequently in Homer in the sense of *help*, *deliverance*, and the like, and sometimes is applied to persons, as here.

287. δῶγ, for δῶ.

306. μέμνη. The simile is very beautiful. The circumstance mentioned in verse 308, that the head was weighed down by the helmet, adds to the truth of the picture.

336. τάρχευε βαθίης ὁσαν, *drove them back from the trench*, gen. of place whence.

348. ἐμφοριονερόφα. This compound has great significancy. It can only be expressed by a periphrasis, — *drove his horses about in every direction*.

353. κεκαθημένω, Poet. for καθεσίμεθα, from καθέμαι.

371. γινίου. The attitude of supplication is here alluded to, which was to touch the knees of the person supplicated with one hand, and the chin or beard with the other.

378. γηθήει προφανίσα. The participle here is in the accusative dual, referring to the two goddesses, Here and Athene. The expression is idiomatic, and the accusative is governed by the verb, though, strictly considered, it is neuter.

402. γυῖσω, = χαλώσω, *I will lame*.

405. μάρπτει, *may inflict*, by overtaking or striking them. That is, the verb, literally meaning only to overtake, includes or implies the rest.

408. ἱνελᾶν, poetical for ἱγελᾶν.

432. "The Hours here appear as the handmaids of Here, as the Graces are associated with Aphrodite, and the Nymphs with Artemis." Cr.

434. ἀμρζεσίγησι πάσησιν, *the ambrosial cribs*. Whatever belongs to the gods may be designated by the epithet *ambrosial*.

435. ἰνώειν, *the outer walls*, on both sides of the entrance.

441. βωμοῖσιν. These were *pedestals* or frames, the word meaning not only *altar*, but the *base* of an altar, the *base* of a statue, or any raised surface.

449. ἰλλῶσαι, participle present.

470. Zeus now discloses, in part, the divine decrees in relation to the destruction of Troy. He hints at the death of Patroclus, which is to call out Achilles from his fleet to take part again in the war, for the purpose of avenging his slain friend.

474. *ῥέθου*, Epic syncopated inf. for *ῥέθου*.

488. *τρίλλωνος*, *thrice-wished*, compound of *τρίς* and *ἄλλωμαι*.

495. *πίρην*, the golden ring, which secured the head upon the handle of the spear.

500. *εἰ*, used in the sense of the relative; a frequent usage of Homer.

535. *δείξειναι*, *he shall prove, or show*, i. e. *shall cause to be known*.

538 - 541. *Would that I might be immortal, and free from old age, all my days, and might be worshipped like Athens and Apollo, as surely as this day will bring disaster upon the Greeks.*

555. The simile is the most magnificent that can be conceived. The stars come forth brightly, the whole heaven is cloudless and serene, the moon is in the sky, the heights and promontories and forests stand forth distinctly in the light, and the shepherd rejoices in his heart. This last simple circumstance is natural and beautiful, and heightens the effect of the visible scene, by associating it, in the most direct and poetical manner, with the inward emotion that such a scene must produce.

558. *σπινθήρην*, *breaks up, clears off*. "The metaphorical application of this verb is very natural, and allied to an idiom of our own." Trollope.

ILIAD, IX.

THE leading subject handled in this book is the embassy to Achilles.

2. *φύξα*, a disposition to flight; it is here personified as the companion of *φίλος*.

3. *βίβλασεν*, for *ἰβίβλασεν*, from *βέβλην*, always used of pain of mind.

4. *Ὀ, δ' ἄνιμα*. This figure is very expressive as an illustration of the mental agitation of the Greeks. On this passage, Wood (*Essay on the Original Genius of Homer*) remarks;—

"The poet's purpose, which was to paint the struggle of wavering indecision in the people, distracted between a sense of honor and of danger, and alternately resolving to fly or to stay, is, no doubt, completely satisfied in the general image which he makes use of. But though his meaning went no farther, I am not less of opinion, that, upon this occasion, his imagination suggested to him a storm which he had seen; and having myself had more than once an opportunity of observing from the coast of Ionia the truth of this picture in every circumstance, I cannot help giving it as an instance of the poet's constant original manner of composition,

which faithfully (though perhaps in this case inadvertently) recalls the images that a particular striking appearance of nature had strongly impressed upon his youthful fancy, retaining the same local associations which accompanied his first warm conception of them.

"But lest my testimony, as an eyewitness of the exact correspondence of this copy to the original from which I suppose it taken, should not be satisfactory, I would propose a test of this matter, upon which every reader will be enabled to form his own judgment. Suppose a painter to undertake this subject from Homer, he will find each object not only clearly expressed, though within the compass of four hexameters, but its particular place on the canvass distinctly marked, and the disposition, as well as perspective, of the whole ascertained, with a precision of outline from which it is impossible to depart. The Thracian mountains must form the background; thence the tempest is to burst on the Ægean Sea, which has its proper stormy coloring; while the Ionian shore, covered with sea-wreck, by a succession of waves breaking on its beach, will make the foreground, where the poet views, admires, and describes the whole."

11. *καλῶν*, by name, personally.

32-49. This speech of Diomedes is highly characteristic. He had been reproached by Agamemnon with want of warlike spirit, and now alludes to it, but only as becomes a warrior. His exploits have already given him the right of retort. The speech is full of generous courage, and rouses the enthusiasm of the listening council.

37. *διάνδιχα*, one of two.

49. *εἰς γὰρ Διῶ*, for with the favor of the divinity. The interposition of the gods appears to have been perpetually recognized in the Homeric age. Every enterprise was begun by propitiating them with sacrifices, libations, prayers. Every compact was sanctioned by solemnly calling them to witness it. Every event was attributed to their agency, every success to their favor, every disaster to their anger. Even the bad conduct of men themselves, arising from the indulgence of evil temper, turbulence, or avarice, was attributed to their interference.

59. *βασιλῆας*. The verb *βάζουσ*, like others of similar meaning, takes two accusatives.

72. *ἡμέριαι*, every day.

96-113. This speech of Nestor is very happily conceived. It belonged to him, as the aged counsellor, to begin the debate, by laying the subject before the assembly, especially as it was necessary to impute the blame of the present unfortunate condition of the army to Agamemnon. It would have seemed presumptuous in any other, and it was a matter of difficulty and delicacy even for Nestor. He begins with an expression of the highest rev-

erence for Agamemnon, "to whom Zeus has given the sceptre." He then urges upon him the duty of listening to good counsels from others, and declares his purpose of giving that which seems to him best. He touches upon Agamemnon's injustice towards Achilles, and his own attempt to dissuade him from its commission, with much skill, and in such language as would not irritate Agamemnon. The ambiguity of the word *μεγαλήναι*, which means properly *great-hearted*, but may mean *violent* or *high-tempered*, is happily adapted to the object of the speaker, which was, to make him fully sensible of his wrong conduct, without awakening his pride or anger; to make him *think* that he had yielded to the impulse of a haughty temper, by *telling* him that he had followed the leading of his *great heart*. Finally, he proposes to propitiate Achilles, by acceptable gifts and soothing words, intending that Agamemnon shall take the hint, and offer to restore the captive Briseis, whom he has robbed from Achilles's tent.

115. *ψῆδος*, adverbially.

119. *λοιγαλίησι*, *pernicious, destructive*.

122. *ἀπύρῳ*, *untouched by fire*, entirely new. Tripods were sometimes used for culinary purposes, as for *boiling*, and the like.

124. *ἀίθλα*, *prizes in the race*. From time immemorial, the Greeks were fond of this kind of amusement. The Olympian, Isthmian, Pythian, and Nemean games were established in obedience to this national passion, and confirmed and increased it.

146. *ἀνείδων*. This word may mean either *without a dowry*, or *without having a dowry or price paid*. Here it bears the latter meaning. In the Heroic age, the custom was the reverse of that which afterwards grew up. The bridegroom paid, either to the bride or her father, a marriage dowry; and Agamemnon's offer, therefore, was very liberal, for he promised, not only to give his daughter without the dowry, but to add, from his own, a munificent gift.

154. *πολύβητις*, *πολυβούται*. These words show what some of the principal articles of wealth were in that age. On the whole, this speech of Agamemnon justifies the skill and tact of Nestor's opening address. Agamemnon candidly acknowledges his fault, offers the desired reparation, and even goes farther than could have been expected, by proposing a gift worthy of a prince, in addition.

171. *Φίρει δὲ χερσὶν ὄρωρ*. This was one of the religious ceremonies previous to any important enterprise. Then followed the order for silence and reverent attention (*εὐφημῆσαι*), then the libation, and the rest.

173. *ἰαδίνα*, from *ἀνείνα*.

186. *Τὸ δ' ὕδρον*. This passage shows that music was, at a very early period, an amusement among the Greeks. It was also customary to so-

company songs, in honor of the great exploits of heroes, by the lyre, which was the most celebrated musical instrument among the Greeks. In Homer, skill in this art is attributed only to Achilles and Paris. How appropriate was this employment to occupy the leisure of Achilles!

187. *ζυγίς*, the neck of the lyre, held in the left hand.

196. *δυνάμεις*, welcoming, taking them by the hand. Achilles's reception of the embassy is interesting as a picture of ancient hospitality.

206. *ἄσιον*. Some dispute has arisen in regard to the meaning of this word. From the context, it seems most likely that it was a sort of table or chopping-block on which the meat was placed before division. — *ἐν ἑσπέρῃ αἰγυῖ*, in the light of the fire, i. e. near the fire. The materials for the feast were plain, and Achilles himself officiated as chief cook. What was wanting in refinement was probably made up in an excellent appetite and hearty cheer. They did not recline on couches, but sat at tables. After they "had removed the appetite for drink and food," Ajax gives Phoenix the nod, in relation to the business in hand. Then ensues a scene of a remarkable character, in several respects. The speeches are models of several kinds of eloquence, and suit the characters of the speakers, as well as the object which they wished to gain. Odysseus opens the business, because he is skilled in council. His speech is well conceived. He begins with an allusion to their hospitable reception, but quickly turns to the unhappy condition of the Greeks, the audacity of the Trojans, and the invincible daring of Hector, who longs for the day to come that he may complete his vengeance. He calls upon Achilles to rouse himself, and defend his countrymen from the impending destruction. It is to be observed that he dwells particularly upon the proud bearing of Hector, in the hope of arousing the personal pride of Achilles. He reminds him of the commands of Peleus, on the point of his departure to the war, and then enumerates the gifts which Agamemnon promises as an expiatory offering; and if Agamemnon and his gifts are abhorred, he entreats him to look with compassion upon the other Greeks, who will honor him as a god. The speech concludes with another and more direct allusion to the glory which he might acquire by killing Hector, "who boasts that no one of the Greeks is equal to himself."

The reply of Achilles is characteristic. He refuses their prayer. He touches slightly upon his services, — the many spoils he had won for Agamemnon, — "who had distributed but few, and retained many." The portions which other chieftains received have remained in their possession, but his alone is taken away. His reference to the cause of the war, and the application of it to his own case, are "decided hits"; and the sentiments with which he accompanies it are natural and beautiful. He alludes to the works which have been thrown up since he left the army, but declares that

all these cannot arrest the progress of the man-slaying Hector. His purpose is to return on the morrow to his native land. He repeats, with additional assurances, his determination to share no more in the war, refuses to marry Agamemnon's daughter, and resolves that he will, the rest of his life, enjoy the possessions which "the old man, Peleus, has acquired." He mentions the twofold fate which had been destined to him from his birth; but he will still return, and counsels others to do the same. He commands the messengers to announce his determination, and prepare some other means of defence than that which they have devised, in the hope that he would renounce his wrath.

The speech of Phoenix is very different, and very curious. The old man looks upon Achilles with affection, and hears his determination with sorrow. He then enters upon a long and rather garrulous account of his early adventures, before he knew the father of Achilles. In this speech occurs the singular and not perfectly intelligible personification of Prayers, whom the strong and nimble-footed Ate outstrips. Then we have the story of the Calydonian boar, and the fight for his head and skin between the Kuretes and the Ætolians; and so on, ending with an entreaty that Achilles would accept the gifts and go.

The reply of Achilles is short, respectful, but resolute.

Ajax, seeing that nothing is to be gained, addresses Odysseus in a brief, pithy, and indignant speech, and counsels a speedy return. Achilles again alludes to the injuries he has received from Agamemnon, but treats Ajax with courtesy. Still further, he declares he will not move until Hector has come to the very tents and ships of the Myrmidons.

After a libation, the embassy returns. Their message is sorrowfully received. Diomedes inspirits them, the day closes, and they retire.

ILIAD, X.

THE most remarkable passage in this book is the night expedition of Odysseus and Diomedes into the Trojan camp. Even the ancients, according to Eustathius, supposed it to have been composed by the poet as a separate song, and not inserted in the Iliad until the recension of Pisistratus. This was the opinion of Wolf, who traced in it the marks of a different style and manner.

2. *διεμύριον, overcome with, from δαμῶν.*

8. *σπυλίσμῳ μίγῃ σπέρμα*, the great mouth of mournful war, an expressive circumlocution for *war*, or *devouring war*. The simile in the preceding lines is descriptive of the frequency of Agamemnon's sighs.

10. *νυθίν* *ἐκ καρδίας*, from the bottom of the heart.

13. *αὐλῶν συρίγγων* *ε'*, pipes and flutes, the most ancient and simple musical instruments.

15. *πρόβιλύμενος*, by the root.

24. *ποδηνικίς*, reaching to the foot.

30. *σσιφάνη* is here used for the whole helmet, properly the rim.

43. *ἐπὶ καὶ εἰ*. The sentence is elliptical. *ἐκάνη*, or some such word, must be understood.

56. *ιερόν*, sacred. This word, however, must not always be understood in the sense of our *sacred*. It often means *great*, *distinguished*, *excellent*, &c.

67. *ἐγχεύεσθαι*. An Epic form, as if from perf. past. *ἐγχεύομεθα*, but = *ἐγχευοίμεθα*.

82. It has been remarked that Nestor's questions, when roused in the night, show how imperfect was the art of war in the Heroic age, in respect to sentinels and guards. No pass-word was used, so that Nestor was in doubt whether he addressed a friend or an enemy.

98. *ἄδηνότις*, from *ἄδιον*. There seems no necessity for doubling the *δ*; *α* would be long without it.

124. *ἐμὲ πρότερος*, before me.

125. *καλέμεναι* for *καλίμεναι*, and that is poetical or Epic for *καλεῖν*.

134. *διπλῆν*, double, perhaps because it could be wound twice round the body; the opposite of *ἑπλοῖς*.

139. *περὶ φρένας ἦλυσ' ἰωή*, the sound came round his senses, he quickly heard the sound.

145. *βιζίνκων*, from *βιάω*. Such distress has overcome, or pressed upon the Greeks.

150. *Βὰς, δ'*. The following lines are concise, but graphic. The scene rises up before the reader's mind.

158. *Ἀδὲξ ποδὶ κινήσας*, moving him by the foot, with his toe. "This very natural way of waking up any one who lies upon the ground is, according to our conceptions, unseemly. Köppen well remarks upon it, 'The heroes always choose the easiest and most direct way, because as yet no conventional courtliness restrains them.'" Cr.

160. *Θεσμοῦ*, the height of the plain.

167. *ἑμύχωνος*, in this passage, indefatigable, unbending.

173. *ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς*, a proverbial expression, — it stands on the edge of a razor, — we are all in the most difficult situation, it is the very crisis of our fate.

199. *ἐν καθαρῷ*, in a clear spot.

206. *ἐχχαιώοντα*, straggling in the rear.

224. *Σὺν τε δὲ ἐχχέμινε*, nominative absolute. *Two going together, one perceives, or discovers before another, how an advantage may be gained.* — *πρὶ δ' τοῦ* = *ἰ τριῶν πρὶ τοῦ ἰτρίου*. The expression is equivalent to our proverb, "Two heads are better than one."

227 – 232. These lines well describe the eagerness of the heroes to accompany Diomedes. The repetition of the verb gives vivacity and rapidity to the scene.

247. *πρὶνδὲ*. The force of the preposition in composition is to be observed, — *since he knows above, or more than, others.*

252. *Ἄστρα δὲ δὴ*, the stars are far advanced, and the greater portion of the night is passed, the portion consisting of two parts.

258. *Ἀφάδης τε καὶ ἄλλοθεν*, without cone or crest. — *παταῖνυξ*, a sort of cap.

263. *λευκαὶ δόντις*, white teeth. These boars' teeth were arranged on the outside, for the purpose of strengthening the cap, and it was lined with the *πίλος*, or felt, to protect the head.

274. *ἑρῶδιον*, a heron. The two following lines show how careful the poet always was to be true to nature. The little circumstance, that they could not see the heron, but only heard him, marks the poet's careful observation.

281. *ἰσχυρίαις*, Epic accusative plural from *ἰσχυρίς*.

285. *οὐτις*, Epic for *οὐτῶ*, from *ἰσχυμαί*, formed from the 2d aorist *ἰσχύω*.

290. *πρόφρασσα*, an old Epic feminine of *πρόφρων*.

294. *χερσίν*. It was the custom to adorn the horns of the victim with gold. This custom continued to a late period among the Greeks. It was also necessary, according to the allusion in the preceding line, that the victim should never have been used for any ordinary purpose.

332. *ἑταρῶν ἑωμόρε*. This phrase frequently, perhaps generally, would mean, *he perjured himself*. Here it means only, he swore an oath which was not fulfilled.

335. *νιδίην*, a helmet of weasel-skin.

341. *οὐτος*. The demonstrative used for an adverb of place; a frequent idiom of the Greeks.

351, 352. Köppen, Heyne, and Spitzner explain the *ἑταρῶν ἑωμόρε*, as far as a yoke of mules can plough, i. e. in the time that Odysseus and Diomedes wait; then the words *αἱ γὰρ τε βοῶν προφραίσοντα*, for they are preferable to oxen, are added to show that Dolon had passed by a considerable distance. According to another explanation, the point

of the comparison is in the distance by which a yoke of mules precedes a yoke of oxen.

361. The simile is appropriate and lively.

362. *μιμηκώς*, from *μιμῶμαι*.

375. *βαμβαίνων*, *stammering*, or *with chattering teeth*, through fear.

401. *ἰπυμαίσα*, literally, *felt after*; metaphorically, *aspired after*, spoken in irony.

403. *δαμάμεναι*. This is analogous to our English idiom, *hard to be subdued*.

418. *πυρὶς ἰσχυράς*. This expression refers to *native Trojans*; unless it be = *πυρά*, *camp-fires*.

457. *φλογισμένου*, *while he was yet speaking*.

460. *ληϊστής*, *the plunderer*, or rather *the giver of plunder*.

462. *ταῦτί σοι* = *ταῦτά*. This termination to the plural of the pronoun occurs but rarely. It is formed by declining *δέ* as if that were the proper termination of the word.

463. *ἰσχυρόμιθ*, poetical for *ἰσχυρόμισθ*.

466. *δίλιν*, Epic for *δῆλιν*.

475. *ἐξ ἰσιδιφριάδος πυμάτης*, *from the edge of the chariot-seat*.

480. *μίλιον*, *inactive*. In the tragedians the word means *wretched*.

483. *ἰσιτοφάδην*, *turning on all sides*.

493. *ἀθήσαν γὰρ ἱπ' αὐτῶν*, i. e. *νικρῶν*, *for they were not yet accustomed to them*. The Thracians had but lately arrived, and had not yet taken part in the war. Their horses, also, were unaccustomed to trample on dead bodies.

502. *βοιζήσιν*, *whistled*.

515. *ἀλασσοπιδόν*, literally, *blind*, i. e. *careless watch*.

540. *Οὔτω πᾶν εἴητο ἱσός*, *the word had not yet all been spoken*.

564. *τάφρην διήλασε*, *drove them over the trench*, i. e. by the *ἰσχυλάσιον ὁδόν*, which had been left.

572. *ἰδρῶ*, accusative for *ἰδρῶτα*.

573. *λίπον*, *the neck*. "These warriors plunge into the sea to wash themselves; for the salt water is not only more purifying than any other, but more corroborates the nerves. They afterwards enter a bath, and rub their bodies with oil, which, by softening and moistening the flesh, prevents too great a dissipation, and restores the natural strength." Pope.

576. *ἀσπερίδους*, *bathing-tubs*.

577. *λίπ'*, always used with *ἐλείψασθαι*, *χεῖραι*, and *χεῖρας*. The ancients take it for *λίπα*, used adverbially, = *λίπαρως*. But others hold it for *λίπαν*, dat. of an old substantive, *λίπα*, and *ἔλαιον* is the adj.; *λίπα ἔλαιον*, accordingly, *olive-oil*.

578. *Δείπνῃ*. This is the third time they have eaten since sunset; first at Agamemnon's, next at Achilles's. But they have had hard work, and, like Captain Dugald Dalgetty, they find it expedient to lay in a supply of provant whenever they have a good opportunity.

The libation to Athene, with which the book closes, and the offering mentioned in verse 571, show, among numberless other passages, the extreme carefulness of the ancients to pay due honor to the gods.

ILIAD, XI.

THIS book begins with the twenty-sixth day, and is chiefly occupied with the exploits of Agamemnon.

1. *παρ' Ἀγανυῶ Τιδωνείῳ*, from the side of noble Tithonus.

4. *πυλῖμος εἶς*, the signal of war. What that was is left undecided.

11. *ἔει'*, loudly; according to others, standing upright.

20. *ξυνήϊον*, a hospitable gift; a gift that passes between persons standing in the sacred relation of private hospitality to one another; a token of friendship.

24-26. A particular description of the shield of Achilles. *ῥίμαι*, stripes. *μίλαντες πυάντες*; the nature of this metal is uncertain; Beckmann and Voss understand by it a sort of dark blue steel; Millins and Heyne take it to be lead. *πασσινίχμα*, tin. *ἐκτείνχματα*, pl. pf. of *ἐκίγω*, extended, arose. *πρὸς δαίρῃ*, i. e. 'Αγυμρίμηνος.

27. *ἰεῖσιν ἰσάνεσι*, like the rainbow. It is remarked by Trollope, that, "of all the points of resemblance which may be discovered between the sentiments, associations, and expressions of Homer, and those of the Sacred Writings, this similitude is perhaps the most striking; and there can be little doubt that it exhibits a traditional vestige of the patriarchal record of God's covenant, in Gen. ix. 13, LXX. *ἐδ' εἶξεν μου εἶθῃμι ἰν' εἴ νιφίλῃ, καὶ ἴσται εἰς σημεῖον ἀπὸ μίσην ἰμοῦ καὶ εἴς γῆς*." But here it refers to a different idea. It is a sign of terror, foreboding, &c., and ~~not~~ of a covenant. The coincidence is one of expression, not of thought.

62. *σῆλις*, according to Köppen, = *ῥῆλις*, full. But it refers to Sirius, which, being the symbol of Hector, is deadly or threatening to the Greeks.

67. *ἀμνηστῆς*, mowers, or reapers. — *ἐναντίον*, opposite. This is to be explained by the ancient mode of reaping and mowing. The workmen were divided into parties, beginning at the opposite ends of the field, and meeting

in the middle. And as handfulls of wheat fall rapidly as they advance, so the dead fall numerously before the two armies.

68. *Εγμον*, the row; applied to hay, perhaps it would mean the *sowth*.

69. *δεύγματα*, handfulls.

84. *αἰεὶς ἐξὲς ἡμέας*, the day was increasing. This was the simple notion of the division of time. The day increased till noon.

86. *δενδρίμης*, the wood-cutter. Homer most frequently borrows his similes and descriptive circumstances from the most familiar objects of nature or of daily life.

105. *διδω*, from the old verb *διδωμι*, = *δω*, to bind.

130. *γυναιζίσθην*. This verb means, primarily, to take by the knees, that being the usual sign of supplication. Its secondary meaning is, therefore, to supplicate, as here. It is often used when the supplicatory attitude is impossible from the situation of the parties, and means simply to supplicate.

147. *ἔλμος*. According to some, a round stone; others explain it, a mortar.

160. *πυράλιζον*, a derivative from *πυρίω*, draw with a noise, i. e. the noise of the horses' hoofs and of the empty chariots.

173. *ἐν νυκτὶ ἀμύλῳ*, at the milking-time of night. This is an instance of the reckoning of time by the recurrence of some familiar object or operation. It may mean either evening or morning. Here, if either, it is evening. Buttmann, however (Lexilogus) has a long analysis of the word, and considers it an Achaean term = *ἀμύ*, the highest point, the middle; therefore, here, midnight.

214. *ἐλπίχθησαν*, and they rallied.

227. *μετὰ αἰήσε*, after the report, i. e. having heard the report.

236. *ἔρει*, 2d aorist, Epic, defective, *ερείῳ*, to pierce.

243. *πολλὰ ὃ ἴδωνεν*, had given much, referring to a custom of the bridegroom paying a dowry to the bride or her father, or both. Here to the former.

251. *ἐρέξ*, sideways.

256. *ἀνιμωρεφίς*, literally, wind-nourished, — supposed to mean, "the wood, of which the spear-shaft was made, was hardened and strengthened by exposure to the weather." May it not mean, borne on the wind, i. e. when hurled from the warrior's hand, or swift as the wind?

269. *βίλοι*, here means the pains of child-birth.

282. *ἄφρον*, they foamed. The description is brief and graphic.

297. *δωραῖῳ*, violent.

307. *ερέφί*, an Epic form for *ερεφίην*, swelling.

319. *βέλιται*, the old Epic form for *βούλειται*.

334. *μισαλός*, Epic 2d acc. from *χάζω*, *having deprived of*.

364. *μῖλλον*. *μῖλλον* often expresses only a *probable future*.

385. *Τοξίτην*, &c. These epithets are intended to convey the idea of contempt. *Bowman*, thou who boastest of thy bow.

393. *ἀμφιθευόμεν*. This word denotes figuratively the extremity of grief, *lacerated on both sides of the face*.

413. *ἴλεον*, for *εἰλήσων*, from *εἰλίσω*, *shut him up*, surrounded him.

424. *στέφυμενον*, *the navel*.

455. *πυριεῶναι*, *shall perform funeral rites*. It was held necessary to the repose of the shade, that proper funeral honors should be paid to the body of the dead.

509. *μισανλιθίνους*, *giving way*.

537. *ισισσώμενον*, *the tire of the wheels*.

548. *Ὀλεῖ δ' αἰλωνα*. There are several points to be noticed in these two similes. First, Ajax is compared to a lion who has been prevented by the watchfulness of the herdsmen and their dogs from preying upon the cattle. He is bold and terrible; but numbers thwart him, and prevent him from accomplishing his purpose. Second, his retreat is compared to the obstinate and slow retreat of an ass from a field, when young men surround him and beat him with clubs. Their power on him is but small; and he retires, but only when he has satiated himself in the rich pasture. The single point of comparison it must be observed, is the almost indomitable obstinacy of the animal in withdrawing from the tempting repast. So far, the illustration is nowise derogatory to the character of the warrior. Whatever apparent meanness may be found in it arises wholly from later associations with the name of this much-abused and long-suffering beast. It is well known that, in ancient times, and among the Oriental nations, the ass was held in high repute. The ancient listener to the song of Homer would think of none of the ridiculous images which exist in the mind of the modern reader.

574. *λαλαίμενα*, *eager to satiate themselves with his flesh*. The genius of the poet animates all things that come within its magic influence. The arrow leaps forth from the bow, eager to fly among the hostile throng; the spear is stopped in the shield, while urging its way onward, eager to taste of, or to satiate itself with, the flesh. The student will observe innumerable instances of this, which give an incomparable liveliness to the objects and scenes that the poet describes.

593. *σάκε' ἔμεισε πλίνκωνται*. The warrior, fighting by himself, held the shield before him. But fighting in serried ranks, he brought it up so as to rest it upon the shoulder.

622. *πρὸς πρηνίς*, *towards the breeze*.

624. *πικνῶ*, for *πικνῶσα*, a *potion*, literally, a *mixture*.

630. *κρίνον*, *onion*, or *garden-leek*, was used to flavor the wine. — *συνεῖ* *ἔψον*, a *relish to the drink*.

631. *χλωρόν*, *pale yellow*. — *ἀνθήν*, *meal*.

632. *Πᾶρ δὲ δίνας*. The cup of Nestor is described with considerable particularity. It was adorned with golden studs, with four ears or handles, being double, and on each handle two doves were carved, and gilded.

639. *νή*, Epic for *ἵανη*, from *νάω*, to *grate*. She grated goat's-milk cheese upon it.

659. *βιβλημίνοι, εὐτάμιναι* *τι*. The difference between these seems to be, that the first is *hit*, as by an *arrow*, or *javelin*, and the second *wounded*, as by a *sword*. This long speech of Nestor must be judged in reference to the character of the speaker. It may be rather tedious, but cannot for that reason be considered out of place.

674. *Ψύει* *ἱλαυόμενος*, literally, *driving away the cattle by way of retaliation*, for what had been previously carried off by the other party.

754. *σπιδίης*, *extended*.

762. *ὦ; ἴν*, Epic for *ἦ*, thus *I was*. — *ἴσως ἴην γι*, if *ever I was among men*. The expression conveys a sad recollection of former times.

764. *μετακλίσσεται*, *will weep or lament afterwards*, *will repent when it is too late*.

796, *seqq.* Nestor closes his long story by proposing to Patroclus, that he should obtain Achilles's permission to wear his armor, and appear on the field, that the Trojans may think it is Achilles himself, and the Greeks thus obtain some respite.

This book is full of stirring events. The war is apparently drawing towards a crisis unfavorable for the Greeks. Many of their leaders have been wounded, and there is great danger that they will be driven to take refuge in their ships. It is a characteristic circumstance, that Achilles sends his friend Patroclus to inquire who it is that has just been brought back wounded from the battle. His anger is gratified with the disasters which he sees gathering over the Grecian cause, in consequence of his absence; his pride has been pampered by the embassy sent with splendid offers to conciliate him; he has threatened to return home, but does not intend to execute his threat, partly because he wishes to enjoy in person still farther gratification of his revenge, and partly because he thinks that his reappearance in the scene of combat will give a new aspect to the war, and silently anticipates that an occasion may be made, by the audacity of Hector, to call him out in defence of his own ships.

ILIAD, XII.

THIS book contains the wonderful description of the fight at the wall.

2. *ἰᾶτο*, was tending, or was dressing the wounds of.

4. *Τάφρος...ὀρυγθῆναι*, the trench of the Greeks, and the wall beyond it; i. e. beyond it from the Trojans.

17. This episode is introduced in advance of the story.

29. *φικῶναι καὶ λίαν*, the foundations of trunks of trees and stones.

54. *κηρυκεῖ γὰρ ἱσχυροφίαι*, for the overhanging ridges.

55. *ἐκλόπεσσαν*, stakes, a palisade.

66. *ἐνὶ τῷ...δίοι*, for the passage is narrow, where I think they will be wounded, i. e. *ἱερῶς*.

74. *ἰαχθήσονται δὲ Ἀχαιῶν*. *ἰώ* is used to designate the cause or author.

105. *Οἱ...βίβασσαν*. The meaning of this line, they formed in such close order that shield touched shield; literally, they joined each other with the wrought hides, i. e. shields.

116. *δυνώμενος*, ill-named. "The Mœra is so called, because even her name is repulsive, or has an evil foreboding, — hated, deadly." Cr.

121. *ἰστανταμίνας*, leaned upon, i. e. closed; opposite of *ἀνστανταμίνας*.

125. *κτελέγοντες*, Epic for *κτελεγγότες*, from the perf. *κτελέγω*, used in the sense of the present, but formed as if from *κτελέγω*.

132 – 134. One of Homer's picturesque comparisons. The point of it is the firmness with which the two heroes await the enemy.

147. *δίχεται*, for *διδίχεται*, = *διδιγμίαι εἶσι*, or sync. pres.

160. *ἀμφ' αὖθις ἀύρειν*, sounded sharply. It describes the ringing sound of the helmets.

179. *ἑκαχίετα*, Epic for *ἑκάχηντα*.

200. *ἔρως*, a bird, the eagle, separating or flying between the hosts, so as to be on the left of the Trojans, which was an evil omen to them, but favorable to the Greeks.

205. *ἰνυδὲς ἰώσω*, drawing back, as a snake does in biting.

207. *σπείρης ἀνέμους*, on the breath of the wind.

233. *ἀπὸ σπουδῆς*, seriously. This speech of Hector is worthy of attention. In the ardor of the contest he forgets the dangers of his situation, disregards the threatening omen, and breaks out in the following martial sentiment, often quoted with approbation by the moderns, as well as by the ancients: —

Εἴς σιωπὴς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτριν.

One omen is best, to fight for our country.

254. *ῥῆς, ῥῆς, straight towards the ships.*

258. *πέριαι, the pinnacles. — ἰσάλλεαι, breastworks.*

278. The comparison gives occasion to one of those natural pictures of consummate beauty, into which a simile is so often wrought by Homer.

284, 285. *Καί τ' ἰφ' ἁλὸς πρὸς ἁλῆς, and it (the snow) is poured along the sea, down to the inlets, and the shores; but the wave, beating against the shore, stays it; i. e. the snow.*

311. *Ἐδῶν τι.* An instance of the custom of honoring the chief men at the feasts with ampler portions than those of others.

322 — 325. This passage is very striking. The sentiment is tinged with melancholy, but appropriate to the occasion. The lines have been often quoted, and are among the most celebrated in Homer.

340. *ἰσώχασα, 3d pl. plupf. pass. of ἰσίχω, were closed.*

381. "As Homer's heroes were chiefly sons or grandsons of gods or goddesses, it was natural to represent them as endowed with superior abilities to the men of his own days, who were somewhat farther removed from such lofty origin." Trollope.

385. *ἀνιπυρῆς ἰωνός, like a diver.*

421 — 431. The comparison, though drawn from common life, is picturesque and lively. Two neighbours dispute about the boundaries of their farms, which are contiguous to each other. They stand, measure in hand, disputing about an equal division, each refusing to yield to the other. So here the breastwork only sundered the combatants, each firmly maintaining his ground.

431. *ἰππῆδας', Epic plupf. to ἵππεω.*

433. *'Ἄλλ' ἴχον, ὁρῶ.* There is something touching in this simile. Our attention is fixed, not so much on the battle, as on the struggles of the laboring, honest woman, who toils for a hard-earned pittance for her children. The description is not so much illustrated by the simile, as the simile by the description. The comparison was much praised among the ancients. *χειρῶντις, properly, one who toils with the hands; a person who labors. ἀληθής, honest.*

446. *πευμνὸς παχύς, broad at the bottom.*

456. *ἰσχυμαῖσι, bars crossing each other, and fastened by a bolt, πλάττει.*

458. *Ἐδ' ὠκείας, having set his feet wide apart, i. e. braced himself.*

The description of this exploit of Hector is wonderfully splendid and imposing. It seems to be the poet's wish to magnify his deeds during the short period that he has yet to live, both to do justice to the hero of Troy, and to give the greater glory to Achilles, his conqueror.

ILIAD, XIII.

THE battle at the ships continues the animated story.

3. πάλιν ἐρίσσει, *turned back*.

5. Ἴππημελῶν, *mare-milkers*, so called from their simple diet, consisting principally of mares' milk. They were a people living on the north-eastern coast of the Euxine Sea. These epithets are sometimes supposed to be the *gentile* denominations of different tribes; but they are all susceptible of interpretation, as epithets applied to the *Hippemolgi*. Thus γλαυκὰ φάγων, *milk-eaters*, ἄλκιον, *with scanty subsistence*. 'Αλκιον, however, is usually taken as a proper name.

12, 13. Σάμου....Θρηάκης, *Thracian Samos*, afterwards called *Samo-thrace*.

18-22. The magnificence of this description has been universally admired. It is quoted with approbation by Longinus. The mountains and the forest tremble under the immortal feet of Poseidon, as he descends from the summit, and goes towards his home in the deep. Having harnessed his horses, he drives them to the Grecian fleet. The description of the effect of his presence on the inhabitants of the sea is highly poetical.

36. αἶδας, *fetters or shackles*.

42. παρ' αὐτίφ, adverbial, = αὐτῷ, referring to the ships.

53. λυσσῶντι, *mad*, or more exactly, *like mad*.

59. σκηπτίφ, the same as σκήπτρφ, *a sceptre or staff*.

60. κτεσνός, 2d perf. from κίπτει, *striking*.

72. ἐρίγνωται, *easily known*.

90. μετιθέμενος, = μετιθέων, *placing himself among them*.

102. φυλακτιῆς, *timid or frightened*.

114. 'Ημίς γ' οὕτως ἔστι, *it is by no means right that we*.

119. λυγρός, *a miserable creature, a coward*.

128. λαοσίος. This word is susceptible of two interpretations, — *provoking the people*, from λαός and σίος, and, according to Apollonius, ἡ τοῦ λαοῦ σούση ἔστι ἐπὶ πόλεμον ἐκκλῆσαι, *exciting the people to war*.

130. Φεράξαντις. This description of the array of the Greeks represents what was afterwards called *συναρπαιγμός*.

137. ἰλοίετοχος, understand *lides*. The epithet may mean *destroying as it rains*. This simile has been much and justly admired. The lines, in rhythm and sound, are descriptive of the rock in its downward course, which represents the descent of Hector upon the Greeks who await him, be-

tween the wall and the ships. When the rock reaches the level ground, it stops, and remains immovable; so Hector meets the Greeks, and his career is arrested by a firm repulse. "The ancients were divided in opinion on the meaning and derivation of this word (*ἁλοειστροχος* or *ἁλοειστροχος*). Those who wrote it with the rough breathing derived it from *ἅλος*, *whole*, *entire*; therefore, an *entirely round stone*, a *rolling stone*; others, who preferred the soft breathing, took for its stem *ἁλός* (*ἡ ἑστὶ τὸ ἐρέχουσιν ἁλός*), the *destructively rolling stone*." Cr.

146. *μᾶλ' ἰγχευμφθίς*, *hard pressed, very near*.

158. *Καῦφα....σπεωδιίζων*, *Lightly and rapidly advancing, one foot before the other, protected by the shield*.

162. *πauλῆ*, the end of the shaft, which is inserted in the spear-head.

191. *ἴδαντα*, *passed*, i. e. pierced, = *διᾶλσι*.

204. *Ἦεν δὲ μιν σφαιρηδόν*, and he threw it (the head) like a ball.

212. *ἰγνών*, the part of the leg behind the knee, the knee-gorge.

237. *Συμφερετὴ....λογεῶν*, *The united courage, even of cowards, avails*.

240. *Ἰδομενίδης δ' ἵεν*. Idomeneus's appearance is splendidly described. The simile is grand and vivid, being borrowed from the sublimest phenomenon in nature.

261. *ἰώσσια παμφανέντα*, *all-shining side-walls*. "Properly speaking there can be no shining walls in a tent; but the minstrel transferred the expression in this place from houses to the tent." Cr.

275-286. This is a noble passage. The difference between the conduct of the brave man and that of the coward is drawn with great vigor and beauty.

288. *βλιῶ*, Epic 2d aor. mid. in a passive sense.

315. *ἰλέουσι*, from *ἰλέω*, poetic for *ἰλάουσι*.

334-344. The simile is one the appropriateness of which is obvious. The liveliness of the following description is a good example of Homer's power of conveying a distinct picture by choosing a few expressive words. The *man-destroying* fight *bridles* with the long *flesh-piercing* spears. The *brazen* splendor, from the glittering helmets, the newly-polished breastplates, and the shining shields, dazzles the eyes. He must be bold-hearted, says the poet, indeed, who could look without shrinking upon the struggle.

347. *Ζεὺς μιν*. These lines contain a distinct intimation of the purposes of Zeus. He wished to exalt Achilles, and do honor to Thetis, but he did not wish to destroy the Greeks wholly.

352. *ὑπεξαναδύς*, a very expressive compound, — *coming-up-from-under*.

382. *ἰδνευραί*, *fathers-in-law*, so called because they received from their daughters' suitors the *ἵδνα*, or marriage-gifts.

385. *παρ' ὤμων*, *over the shoulders* (of Asius). The chariot followed so closely that the breath of the horses was upon his shoulders.

407. *διωρή, rounded*. — *κρίνισσ'*, *rods*, crossing each other inside the shield

408. *ἔβλεν*, from *εἶλω*, 2d aor., *he crouched down*.

409. *καρφαλίον*, lit. *drily*, like *αὔον*.

416. *σμερών*, *attendant*.

431. *ἱνίκατος*, *she excelled*, pluſf. in sense of imperfect. This form is constructed with an accusative of the person excelled, and the dative of the thing in which he is excelled.

433. *ἄριστος* = *ἰ ἄριστος*.

443. "Ἡ ἰδέει, *Which, palpitating, shook the end of the spear*. "That the heart, pierced through by the spear should have beat so strongly, and even have shaken the end of the shaft, is certainly a poetic exaggeration; yet there is no reason for rejecting the verse, with Köppen, as spurious." Cr.

515. *Τρίσσευ....πολλίμω*, literally, *His feet did not carry him quickly to flee from the war*. "If the warrior saw himself hard pressed by his enemy, it was no disgrace to him to hasten back to his friends." Cr.

534. *εἰς μίσσιν χυρὲς ἐνθάς*, *putting or clasping his hands round his saddle*.

544. *Θυμοκτείνης*, *life-destroying*.

564. *σπῆλος*, *a stake, hardened by exposure to heat, and sometimes used instead of a spear*.

583. *πῦχον*, *the arm or extremity of the bow*.

589. *πύαμοι, ἐλκίνθου*, *beans, peas*. The arrow rebounded from the shield as lightly as beans and peas from the winnowing-fan. The *πρίον* was an instrument for winnowing.

612. *εἰλίνα*, *the helve or handle of the axe*.

650. *ἀπέναντι* *ἰν*. *ἰν*, in the sense of *to throw at*, is constructed with the genitive.

654. *σπώληξ*. The simile applies only in one point, the extended position of Harpalion.

658. *παύλη* *αἰς*. That is, *Pylæmenes*. The death of one Pylæmenes has been already recorded in Iliad, V. Some suppose that the poet forgot that he had already killed him; others, that there were two of the same name. But there is nothing strange in the supposition that the poet, having such a variety of characters on his hands, inadvertently let one of them come back again after he was dead and buried. The wonder is that such an accident did not oftener happen.

685. *Ἰάονες*, *the Ionians*, i. e., here, *the Athenians*. So the Scholiast. "Ancient and modern interpreters find difficulties in this mode of naming the Athenians, because the Ionians had emigrated, nearly 200 years before the Trojan war, from Attica to Ægialos, and only partially returned 80 years

after it. Yet we may, with Heinrich and Heyne, defend this name by assuming that it had been retained by the Athenians, when Ion had already taken Ægialos, the inhabitants of which were called Αἰγιάλις "Ioni, to distinguish them from the Attic Athenians." Cr.

696. *ἔκτεκ' ἀνδρακτῆρα*, *having slain a man*. It was a custom for those who had slain a man to flee for refuge to another country, and demand a purification, which consisted of certain ceremonies, and was usually accompanied by hospitable entertainment on the part of the purifier. An example of this characteristic feature of ancient life occurs in Herodotus, in the interesting story of Adrastus, the Phrygian. Herod., I., 35, *seqq.*

703. 'Αλλ' ἄρα'. This simile is derived from one of the most common and familiar sights. It is natural, and its propriety will strike any one who has seen a yoke of oxen ploughing in a hot day. The principal point of the comparison, however, is the equality and simultaneous impulse with which they toil.

726. The speech of Polydamas is interesting, for the simple and natural classification of men which it contains. The substance of it is, God has made Hector a warrior, but he should listen to the counsels of others; that he cannot be first in council, as well as in the field.

775-787. The reply of Paris to the reproaches of Hector exhibits the character of the man. He was effeminate, a lover of pleasure, fond of show, but, though destitute of principle and virtue, not devoid of courage.

799. *φαινηύοντα*, *crested with foam*.

820. *νερίοντες ὀπίσω*, *raising a dust through the plain*.

829. *πιθήσεις*, from *θίω*, *you shall be slain*, = *φονεύσεις*.

We are hurried on through this book by the warlike ardor of the poet. Battle after battle presses on. The impassioned speeches harmonize with the scenes, and the similes are drawn from the most imposing natural phenomena. The descriptions possess a wonderful vigor and distinctness, presenting the images to the mind by a few bold and grand lines.

ILIAD, XIV.

THE poet resumes the narrative from the end of the eleventh book. The present book contains the remarkable passage which describes the fraud which Hera practised on Zeus.

8. *παρασπῆν*, *a look-out*.

15. *ἑλίσσωντο*, was overthrown, plupf. pass. from *ἑλίσσω*.

16-20. 'Ὡς δ' ἴτε....' Ὡς δ. There is great beauty and appropriateness in these lines, the beauty of the thought being heightened by vivid words. The sea in a calm moves gently, but without any determinate motion; when a wind arises, the swelling waves take one direction accordingly. So the old Nestor was irresolute in his mind, as he gazed upon the operations of the war, hesitating which of two courses he should choose. The use of the epithet *ἡσυχῇ*, and the participle *ἠσέμενον*, produces the effect of a personification. The wave is represented as noiseless, and the sea as *expecting*, or rather *looking for*, the rapid coming of the shrill winds. Shakspeare puts into the mouth of Northumberland a similar comparison:—

"T is with my mind

As with the tide swelled up unto its height,
That makes a still-stand, running neither way."

King Henry IV., Part II., Act 2, Sc. 3.

25. *λάσει*, 2d aor., applied to the clinking of brass.

34. *χαδίον*, contain. It seems that the two promontories were not far enough apart to contain all the fleet in a single line, so that the ships were drawn up in two, or perhaps more, rows.

35. *σκαλοίστας*, *stepwise*, in rows, from *σκαίσσαι*, pinnacles. This has been compared to the seats in a theatre, which rise one above another. The Trojan coast rose gradually, and the ships, as seen from a distance, seemed arranged above one another, like the benches of a theatre.

37. *ἰψίλοτος*, *desiring to see*. One of the class of verbs ending in *-ιμι*, called *desiderative*.

77. 'Τ-ψι δ' ἱσ' εἰσάειν ἑμίσσεσθαι, let us hold them at anchor on the high seas.

89. *καλλιίψιν*, for *καταλιίψιν*.

92. *ἄρτια βάζειν*, to speak things agreeable to prudence, i. e. rationally.

101. *ἑσπεσπασταίευσεν*, from *ἑσπεσπασταίω*, will look round, as if to escape.

123. *ἑρχεται*, fruit-gardens, arranged in rows.

129. *ἰχθύματα*, let us keep ourselves away.

142. *εὐφλώσειν*, may God destroy him; from the adjective *εὐφλῆς*, deformed or imbecile.

145. *νεύσειεν ἐνδίον*, shall fill the plain with dust.

154. *ἀπὸ βίου*, from a summit or peak.

162. *ἱνύσασθαι*, having adorned.

164. *ἥ χρεῖν*, on account of her beauty, or, according to Eustathius, a periphrasis for *ἱαννῇ*.

169-186. This passage is very curious, as a description of Hero's toilet.

It is probably copied from the costume of the Heroic age. The ancients admired the minute and exact details of the picture. First she cleansed her body with ambrosia, and anointed herself with ambrosial oil, the fragrance of which spread over earth and heaven. Then she combed her hair, and braided it in shining braids; next she put on an ambrosial robe of Athene's skillful embroidery, and fastened it with golden clasps over her breast. She encircled her waist with a zone, hung with a hundred tassels, and put in her well-bored ears the ear-rings with three drops. Then she covered herself with a beautiful newly-wrought veil, shining as the sun. And under her glancing feet she bound the handsome sandals.

201. Ὠκεανὸν καὶ. From this passage it appears that Here was educated by Oceanus and Tethys, after Kronos was dethroned; that these two divinities had quarrelled, and Here pretended a wish to reconcile them, in order to obtain the cestus of Aphrodite. They are represented as living at the extremities of the earth, which accords with the Homeric conception that the "stream of the Oceanus" encompassed the earth.

221. ἀπεργασμένος has here an active sense, — *unsuccessful*, without having accomplished.

225. There is lightness and rapidity in these lines, which is beautifully descriptive of the progress of Here.

252. ἵλιξα, *I put to sleep*.

271. ἀάσσειν, *inviolable*.

291. χαλκίδα, πύμνιδι. The latter was the common name of the bird, the former the more ancient, which seems to be Homer's meaning when he speaks of the different names used by gods and men. Aristotle, Hist. An., IX. 12, says, — Ὁ δὲ πύμνιδις ἐλγέαις φαίνεται · οἷον δὲ τὰ ἐρη · ἵσσι δὲ μέλαις. "The πύμνιδις appears but seldom. He inhabits the mountains, and is of a dark color." Pliny, Hist. Nat., X. 8, remarks, — "Nocturnus accipiter cymindis vocatur, rarus etiam in sylvis, interdum minus cernens. Bellum inter necinum gerit cum aquilla." The precise species of bird designated by these Homeric names is not clear, though the prevailing opinion seems to be that it was a kind of hawk, probably the night-hawk. Some think it the owl.

307. περὶ τοῦ ὄρους, = ἐν τῇ περὶ τοῦ ὄρους ἑστῶς, *at the foot of the mountain*.

This story of the deception practised upon Zeus by Here speaks but little for the sagacity of the king of gods and men. Longinus makes the general remark of Homer's representing the gods as liable to human passions and infirmities, that, unless they are allegorically understood, they are altogether impious and indecorous. The indecorum is more prominent here than in any other passage of the Iliad, and any allegorical interpretation is impertinent.

During the slumbers of Zeus, the affairs of the war take a different turn. Poseidon rouses the Greeks to resistance. Hector animates the Trojans. The contest which ensues displays the nervous power of the poet. The sea dashes against the tents and ships of the Greeks, — the armies meet, with a terrible uproar; but neither the beating of the waves, driven by the fierce wind against the shore, nor the roaring of the flames in a blazing forest, nor the crash of a hurricane among the trees, is so loud, as the shouts of the Trojans and Greeks rushing upon each other.

The poet selects from the crowd the two most conspicuous heroes, Ajax and Hector. The contest between them excites a breathless interest. We feel the vast efforts of the combatants in the vigor of the verse, and the fall of Hector is like the crash of an oak torn up from the roots by a stroke of the thunderbolt of Zeus. His friends rush to the rescue, and he is borne away, senseless, to the bank of the river. They dash water upon him; his breath returns; he opens his eyes; he vomits blood, and falls back again in a swoon.

317—327. "These eleven verses, in which Zeus relates a whole series of gross infidelities, were pronounced spurious by the Alexandrine critics, because they must have irritated much more than persuaded Here. The long story, moreover, was at variance with Zeus's present state of feeling, and inconsistent with the power of Aphrodite's girdle. Köppen and Heyne took offence at them also, and Spitzner has for this reason inclosed them in brackets." Cr.

458. *ἄχος γίνε'* *ἰχμῖναι*, gen. of cause, pain on account of his boasting.

460. *εἴ τι Τηλαμονιάδῃ*. The article is used here to distinguish him clearly from the other Ajax.

463. *λινεφίς ἀΐξας*, *springing aside, obliquely*.

471, 472. *Ἢ ῥ'...ἄξιος*, literally, *Is not this man worthy to be killed in requital of Prothoenor?* i. e. *Is not Prothoenor amply avenged by the death of Archelochus?* — *κακός*, base, i. e. of base origin, not noble, low.

479. *ἰήμενοι*, *archers*.

485. *ἀγῆς ἀλευτήρα*, *the averter of destruction*.

488. *ᾠρμήθη*. This verb takes the genitive, its signification being *to attack*.

499. *ὁ δὲ φῶ, πᾶσιαν ἀνερχών*. According to Zenodotus, *φῶ* or *φῆ* is an old particle like *ὦ*. Aristarchus, on the contrary, took it for *ἴφ*, and struck out the following verse as tautological. But as similar tautologies elsewhere occur, this is no insuperable objection to the verse. *πᾶσιαν*, literally, *a head of a poppy*. The metaphor, if it be one, is unusual and bold.

502. *γούμναι*, Epic for *γούνα*.

509. *ἀνδράγγε'*, *spoils*, i. e. *arms, taken from the enemy*.

In this book there are many excellences, and some objectionable passages. The description of the girle of Aphrodite is among the most fanciful conceptions.

ILIAD, XV.

Zeus awaking, sees how things have been going forward during his slumbers. He falls naturally into a great passion with Hera, but is easily appeased by her asseverations. He sends for Phoebus Apollo to set affairs right again.

2. *ἰάμην*, Epic, = *ἰδέμεσθαι*.

3. *ἰχίεφιν*, for *ἰχίειν*. This termination is used for the most part in the dative, but sometimes also in the genitive.

10. *ἀπνέουσαν*, fainting or senseless, from *πνέειν*. Elsewhere this word is applied to the mind.

16. *πανομήματα*, evil machinations, from *μάωω*, to see.

18. *ἰερίμω*, imperfect of *πρίμαμαι*.

19. *ἄκροναι*, anvils.

24. *ὀλιγησιλίωσιν*, having but little power.

37-40. *Στυγὴς ὕδαρ*. The Styx was the most solemn object of adjuration. "We may observe, also," says Trollope, "that the earliest form of an oath seems to have been by the elements of nature, or rather the deities who preside over them." The water of the Styx flows from the upper to the lower world; hence *κατεκείμενον*, flowing down. — *ἐν κεφαλῇ*, i. e. *ἵστα*. "The oath by the head and by the love of Zeus has not only, as Eustathius remarks, something dignified, but also aims to soften the wrath of Zeus." Cr. — *λίχης νεκρίδιον*, the nuptial couch.

60-77. Zeus discloses, in this speech, the final determination of his purposes in regard to the war. Hector is to resume the battle, inspire the Greeks with "cowardly fear," and drive them back to the ships of Achilles. Achilles is to send forth his friend Patroclus, who is destined to fall by the hand of Hector. Achilles, enraged by this event, is to return to the field, and slay Hector; then the Trojans shall be continually repulsed, until the destruction of Troy. But this shall not take place until the full measure of Achilles's vengeance is accomplished. The poem proceeds, in accordance with this declared purpose of Zeus, to the final catastrophe, and the funeral rites of Hector. This prophetic exposition of the plan of

the remainder of the war has led some critics to reject the passage as spurious.

80. 'Ως δ' ἔρ'. The simile in the following lines is very fine. The rapid passage of Here is compared to the speed of thought, by which a traveller revisits in imagination the scenes over which he has passed.

86. δεικνύσασα, = διέξυνε, from δεικνύμεαι, an unusual form for δεικνύμαι, *they welcomed her with their cups*.

101. ἡ δ' ἰγίλασεν. The picture is true to nature. Here is not inclined to laughter. She has a smile upon her lips, for the sake of wearing the look of cheerfulness in the presence of the other gods, and to conceal her disgust. Her brow remains dark.

110. ἰλασθ', *I am in dread, or fear*. The general meaning of this verb is, *to expect any thing whatever*. It more commonly means *to hope*. The corresponding noun, ἰλας, bears the same primitive sense, though it oftener occurs in the signification of *hope*.

113, 114. πτελέγειν μέτω. The striking the thighs was an expression of vivid emotion. — παρὰ πτενίειν, *with the flat of the hand*. "By this addition the poet gives a visible picture of the whole action." Cr.

119. Δαίμονες. Terror and Fear were the sons and companions of Ares. He commands them to harness his horses. The rapid rhythm of the dactylic verse gives a very animated character to the lines.

128. φέροντες ἑλὶ, *wandering in mind*.

153. ἀμφὶ δὲ μου, &c. This brief description is not unlike the representations of the Divinity in the Hebrew Scripture. For example, Psalm xviii. 11, — "He made darkness his secret place; his pavilion round about him were dark waters and thick clouds of the skies."

167. ἐνυγίοντες, *dread, elsewhere, hate*.

191. παλλόμενον, *we casting lots*.

194. βίωμαι, an Epic future, connected with βῆναι, but *to walk* used in the sense of *to act, conduct one's self*.

204. ὡς περιβόησαν Ἐρινύες αἰὲν ἰστέοναι. In allusion to the respect due to superiors in years. *The Furies always attend upon the elders, i. e. avenge offences committed against them*.

228. ἀνδραῖ, *without sweat or toil*.

229. αἰγίδα. The ægis is here evidently a shield.

238. φασσέφιν, *a dove-killer*.

242. Διὸς νόος. "This is one of the few cases where the Deity makes his power felt from afar." Cr.

283. ἐν ἐραδίῃ, *in standing fight or contest, hand to hand*.

306. ἔρχε' δ' ἔξ' Ἑκτορ. Hector appears in an attitude worthy of his rank as the first among the warriors of Troy. The scene is presented in the

most lively manner. The arrows leap from the string; the spears, from strong hands, are fixed, some in the bodies of the warriors, and some in the earth between them, before *enjoying the flesh*, eager to *satisfy themselves*. The language of personification makes every thing seem instinct with life.

350. *σπέρῃσι λιλέχουσι*, shall bestow the rights of the funeral pyre. The 2d aor. with reduplication, *λilέχου*, signifies *to cause to participate*; the person being put in the accusative, and the thing participated in, in the genitive.

356. *ἔχθρας παρίουσι*, the edges or banks of the trench.

363. *νηπιόεν*, in his childishness.

379. *Τρώϊς δ' ὡς ἰπιδόντα*. The rush of the Trojans upon the Grecian fleet is happily compared to the dashing of a wave over the sides of a ship driven by an impetuous wind.

389. *ναύμαχα*, fit for sea-fight.

410. *στάβλη*, a measure.

447. *ἰ μὲν πεινίητε*, he was occupied

453. *Κεῖν' ἔχῃσι κροτίεσσιν*, clattering with the empty chariot.

463, 464. *Ὅς αἰ, who (Zeus) snapp'd the string of the bow, εἴ ἱέοντα, while he (Teucer) was drawing it against him (Hector).*

479. *τετραπλίυμιν*, fourfold, having four thicknesses of hide.

484. *βλαφύοντα*, made powerless.

492. *ἴστας*, for *ἰστυίας*.

494. *ἴ, τί σιν, &c.* This sentiment is in the received patriotic style. It is well suited to the character of Hector, who always appears as his country's champion, and ready to die in her defence. Our sympathies go with him; we involuntarily wish him success, and deplore his misfortune, though we admire the invincible courage of his more fortunate antagonist. These lines were quoted with effect by the orator Lycurgus in his speech against Leocrates, with several other patriotic and poetic passages.

502. *νῦν ἔρχομαι*, now is the time. The speech of Ajax is conceived in the excited spirit of a warrior rousing his followers to make a last effort to repel the enemy.

512. *σφριγύγισθαι*, to waste away by degrees.

513. *ὧδ' αὖτως*, thus needlessly, vainly, without an effort to prevent it.

520. *Ἰταυίη λίσσθη*, slipped away from him, as if from under.

521. *ἀνήμερον*, Post, 2 aor. from *ἀφαιμαρτάνω*.

533. *ἀνδρῶν ἄλιωρῆν*, a means of avoiding, i. e. a defence against the enemy.

536. *κύμβαχον ἀκρότατον*, the top of the arch of the helmet, in which the plume was inserted.

553. *μειδέομεν* = *ἀμειλίχομεν*. *μειδίαι* is often used absolutely in the sense of to remit efforts, or to neglect.

556, 557. *οὐ γὰρ...μέγισταί*, we must no more fight with the Greeks at a

distance; i. e. we must come to close quarters. — *πρὶς γ' εἰ παρὰ πύργῳ*, i. e. *hūā*; is the subject; and the subject of the next two infinitives is *ἐκείνους*.

567. *ἔκπῃ χαλκίῳ*, with a brazen wall; i. e. by pressing shield to shield.

582. *ὧς ἰπὶ σελ.* There is a change in some respect in the manner of representation through the latter portion of the Iliad. Instead of telling directly what was done, the poet addresses himself frequently, as in this instance, to the agents or participators in the action or suffering.

586. *Θηρὶ παρὸν βίβαται ἰσχυρῶς*, like a wild beast who has done some mischief. The lion is particularly referred to.

590. *Ἦχῃ....χίοντα*. The sound of the words in this line seems to echo the sense.

592. *Τρῶες δέ*. The contest has been gradually thickening. It has now arrived at a desperate crisis. Hector is resolved to fire the fleet, and so fulfil the prayer of Thetis. Zeus urges him on, that he may accomplish the purpose of avenging Achilles. This has the remoter consequence of calling out Achilles, by the death of Patroclus, and of thus bringing about the destruction of Troy. The appearance of Hector is described with the fury of the martial Muse. He foams at the mouth; his eyes flash beneath his stern brows; his helmet waves terribly over his temples. He rushes upon the thickest array of the enemy, but cannot break through the serried ranks, for they stand like a rock on the sea-shore, which abides unmoved the shock of the whistling winds and the foaming waves that dash against it. The description is carried on with a profusion of similes, which give a vivid idea of the terrible confusion, the desperate charge, and the firm repulse, by which the battle is characterized. It is a grand "battle-piece." — *λείουσι λειόνες ὀμοφάγοισιν*, like raw-flesh-eating lions, a frequent comparison for the Homeric warriors.

628. *τοῖσιν γὰρ δὲ ἐκ θανάτου φέρονται*, they are borne up from death but a little; an expressive description of the condition of a ship in a storm, one moment plunged into the deep, and the next "borne up from death" on the crest of a mighty wave.

653. *Εἰσωσεὶ δ' ἰγίοντο νῆες*, and they (the Greeks) were facing the ships, i. e. the ships in the first line and nearest the trench, from which they had been driven, and which had served for a momentary defence. They are now behind the first line, and consequently their faces are towards it. They are soon driven to the tents, between the ships and the sea. *τοί*, in verse 654, refers to the Trojans. In this hopeless condition, Nestor's eloquence assumes a vigorous strain; he entreats them by their wives and children, and by their parents, whether living or dead, to be men. His eloquence is successful; their spirits are roused, and they rally. Athena removes from their eyes the mist (which, however, has not been alluded to before),

and light breaks in upon the scene of combat. The embattled armies understand their situation. Ajax resumes his commanding attitude, and, with Hector, shares the chief interest of the contest.

679. *μιλησιζων, to ride on horseback.* Trollope says, that "the custom here alluded to, of vaulting from the back of one horse to that of another, is still practised with great dexterity in the East." The figure well illustrates the position of Ajax, who leaped from ship to ship, on the decks, *ἔκειτο*, repelling the Trojans and animating the Greeks. - Though the Greeks in the Trojan times did not ordinarily ride, it is evident that they knew how, and in cases of necessity could do it. The common notion, that the Homeric Greeks knew not how to ride, is characterized by Wolff as a *Grille*, or *bee in the bonnet*.

705. *ἀνάλειον, a swift sailer.*

709. *ἀινέει, the assault.* The word is from *ἀίεειν*, and is used in the plural.

717. *ἄρλαστρον.* This was the curved extremity of the stern, on which ornaments were placed.

729. *Ἐπῆνεν....ἑπτὰ πῶδες, a bench seven feet long, for rowers.*

738. *ἱερελπίαι δῆμον ἔχουσι, having a host to supply other strength, i. e. a host in reserve to rally upon.* Herodotus, Lib. VIII., c. 11, *ἱερελπίαις ἀγωνιζομένοις, fighting a drawn battle.* Valckenaer remarks,—"Quando victis virtus redibat in præcordia, tum qui se putabant victores, *ἱερελπίαις* reportasse dicuntur *ἱερελπίαις*."

741. *Τῷ....τολμήμω, Wherefore our safety lies in our hands, not in shrinking from battle. φῶς, light, here, safety.*

The battles in this book are described with wonderful vigor; the leading heroes come forward in stronger relief than usual; and the affairs of the war are brought to a critical turning-point.

ILIAD, XVI.

THIS book is very interesting, containing as it does the exploits of Patroclus, when, permitted to equip himself in the armor of Achilles, he goes forth to battle, and finally falls under the hands of Hector.

3. *δάκρυα διερέει χιῶν, pouring hot tears.* In the Heroic age, men gave expression to the natural feelings in the most natural manner. They not

only applied fierce language to each other in their anger, but wept like children without feeling that there was any thing effeminate in it.

4. *διοφρίειν*, *dark*.

7. *διδάσσεσθαι*, perf. pass., *why are you in tears?* The picture in the following lines is homely, but in point of truth and reality is excellent.

22. *μὴ νείεσθαι*, *be not angry with me*, i. e. for being in tears.

31. *αἰνέειν*, *unhappily brave*; a compound like *αἰνέειν*, *δύναται*, and the like.

33. *ὅτι ἔρα*. "*ἔρα* thus stands in sentences which express the acknowledgment of an error, or some piece of information." Cr.

41. *ἰσεννέειν*, *likening me to you*; i. e. taking me for you. It was the wish of Patroclus, as expressed in this address, to assume the armor of Achilles, that he might thus force the Trojans into a retreat by the terror of Achilles's prowess.

54. *περὶ δὲ δύναμιν*, *may surpass in power*, alluding to Agamemnon.

57. *κτησάμενος*, *acquired possession of*.

59. *μεταβάς*, *a sojourner, a stranger*.

60. Ἀλλὰ τὰ μὲν περὶ τούτους ἴδεσθαι, *But let us leave the past*; like the Scotch idiom, *Let bygones be bygones*. — *οὐδ' ἔρα πως ἦν* = *οὐδὲ μὲν δυνατὸν ἦν*, *it was not possible*, here in the sense of *it was not right*.

62. *μνηστῆρ*, *wrath*.

66. *Τρώων ἴφες*, *a cloud of Trojans*, met. for a multitude.

68. *σπινθίσκειν*, *are close upon*, Epic 3d pl. perf. pass. poetical.

69. *πῶς...πᾶσα*, *the whole city*, i. e. *all the citizens*.

70. *πρόσθετος...πίπτων*, *the front of the helmet*; lit. *the forehead*.

71. *ισοχάλας*, *ditches*.

75. *μαινέται ἰχθυίς*, *the spear maddens*. This sort of personification is common in Homer, especially when speaking of the implements of war.

78. *σπεύδωνται*, *breaks around me*; i. e. *sounds about*. The breaking refers to the echo of the voice.

100. *ἱερὰ κρήδεμνα*, *the sacred walls*. The close of this speech shows with what accuracy the poet conceived the feelings of a passionate man. Nothing can be more absurd than this passage in itself considered, and yet it is true to the fierce and impetuous character of Achilles.

102. *Ἀἴας ὃ νῦν ἐστὶν ἱμῖν*. The picture of the situation of Ajax, exhausted by his efforts, pressed by the arms of his assailants and the will of Zeus, is vigorously drawn.

106. *πᾶσι φάλαξ*, for *κατὰ φάλαρα*.

128. *οὐκ ἔστι φεγγὰς πλάνηται*, *lest the means of escape exist no longer*.

129. *ἴδω*, an Epic imperative aorist.

*43. *Πηλεΐδης μίλην*, *an ashen spear from Pelion*.

147. *μήναι ἰμενλήν*, to stand the shout, i. e. the hostile shout or the challenge of the enemy.

161. *γλώσσοισιν ἀραιῶσιν*, with their thin or broad tongues.

172. *ἐμαίνετον, ἤνασσε*. The difference in these words has been noticed before. It seems that *ἀνάσσειν* here signifies the degree of command which was possessed by the subaltern officers of Achilles, while *ἤνασσε* is applied to the command-in-chief of Achilles himself.

183. *χρυσολαεάτρην*, an epithet applied to Artemis, usually explained with golden arrows, but literally means with golden spindle. — *αἰλαδινῆς*, shouting, an epithet applied to her as the goddess of hunting, from the shouts and clamors of the chase.

192. *ἀμφεγαπαζόμενος*, treating him with loving kindness.

214, *αἶσγι*. These lines are highly graphic.

233 — 235. Zeus is called the Dodonæan, on account of the oracle at Dodona, in Epirus. It was the most ancient and venerable oracle in Greece, and, according to one tradition, was founded by Deucalion, according to another, by the Pelasgians. It was situated in a grove of oaks, one of which was supposed to communicate in its whispers the responses of the god. The Selli appear to have been an ancient priestly caste or family, distinguished by great austerity of manners. They are called 'Ελλοί by Pindar (see Donaldson's Pindar, p. 340, fr. 31), the former name being the Pelasgian, and the latter the Hellenic form. Their reputed severity of life is indicated by the epithets *ἀνεπίσπιδες*, with unwashed feet, and *χαμαιῖναι*, sleeping on the ground. — The word *ὑπεφῆται* is variously explained. Some suppose it signifies *under-prophets*, or those subalterns in the service of the temples who undertook to explain the oracles when they were obscure. But the Selli are here represented as priests, and not as servitors, excepting as all priests are the servitors of the god to whose worship they are dedicated. It has been said, "that in all other temples the priests delivered the oracles which they received from their gods immediately; but in the temple of Dodona, Jupiter did not utter his oracles to his priests; he rendered them to the oaks, and the wonderful oaks rendered them to the priests, who declared them to those who consulted them. So these priests were not properly *προφῆται*, prophets, since they did not receive their answers from the mouth of the god immediately; but they were *ὑπεφῆται*, under-prophets, because they received them from the oaks." But probably *ὑπεφῆται* is nearly equivalent to *προφῆται*, and signifies simply those who speak under the direction of some superior power, those who declare the will of the gods.

259. *εφάνισεν ἰσχύος*. The comparison is a very pointed one. The venom and fury of the irritated wasp are quite appropriate emblems of the excited passions of a martial host rushing to battle.

260. *σινείας, by the way-side.*

272. *ἀγχιμαχῶν Σιδάωντις*, "for καὶ οἱ Σιδάωντις σὲν ἀγχιμαχῶν." Cr. According to this the relative οἱ is to be supplied, and the clause must be rendered, *and whose attendants are close fighters*. Trollope says, "There seems to be some latent corruption," and is at a loss to determine the meaning. Spitzner says, that μίγ' ἄριστος embraces both Achilles and his attendants, and there seems to be no great difficulty in this construction. Then translate, *Achilles, who claims to be the bravest of the Greeks, and his companions in arms claim the like*. Or perhaps the sense may be, since Patroclus desires to animate the Myrmidons with their leader's invincible courage, *that we may do honor to Achilles, who claims to be by far the bravest of the Greeks, and whose warriors assert a like superiority*.

297. 'Ω, ὦ ἦρ'. The point of comparison is this. The Greeks recover their breath and renew their courage by reason of the appearance of Patroclus and the Myrmidons; the light of safety dawns upon them, as when Zeus removes a cloud from the summit of a high mountain, and restores to light a scene before veiled in darkness.

302. *ἱερή, cessation.*

336. *μῆλον, in vain.*

361. *ἐκίστρε'*, *watched, or listened keenly to the whizzing of the arrows.*

363. *εἶν = εἶν = εἶδον, from εἶν = εἶζον.*

371. *ἄξων'*, dual, referring to the pairs of horses.

379. *ἀνταμφοκλίανζον*, *were overturned with a crash*. The word is drawn from the clashing of cymbals, and designates the rattling noise of the upsetting chariots.

390. *κλίονες, = κλίοντες, crags.*

392. *ἐπὶ ᾤε, headlong.*

395. *ἱεργὶ καλῆμινις*, i. e. the Trojans. Patroclus, having repelled the Trojans from the ships, had intercepted their retreat, and was driving them back again towards the fleet.

403. *ἤσθη ἀλίσ, sat crouching.*

419. *ἀμφοροχίτωνας*, *having tunics without the μέγα, which was an under and lower cincture, beneath the breastplate, and serving for an additional protection to the body.*

426. 'Η ἴα. The simile of the two vultures illustrates suitably the savage fury with which the two warriors rushed to the conflict.

453. *Αἰνὰ δὲ ἱὼν δά.* The request here made is afterwards fulfilled.

457. *εἰ γὰρ γίγας ἐστὶ Σαπώντων.* "Possibly, in the time of the singer, Sarpedon's monument was still in existence in Lycia. The old expression pointed to this, 'Zeus, whose son he was, gave his body to Death and Sleep, to bear to his native land.' How natural and beautiful, since he had been

brought back slain, and his bones rested in the bosom of his native soil. The mode by which the body had really come to Lycia from the Trojan battle-field was unknown." Heinr.

459. αἱματοεῖσες δὲ ψιῶδας, *bloody drops*. A portent of the shedding of blood.

469. μακρόν, 2 aor. from μακάρομαι.

491. πετεινόμενος μινίαινε, *mortally wounded raged*.

507. λίπεν, for λίσσεν, 2d aor. pass., *after the chariot was left by the chiefs*, i. e. Sarpedon and his charioteer.

515, 516. δύναισι δὲ εὐδάντοσ' ἀκούεισ' ἀνίχ' κηδεμένην, *you can give heed to*. The construction is an unfrequent one.

562. The contest over the body of Sarpedon is magnificently described. The darkness is to be conceived as an actual cloud which Zeus spread over the combatants, for the purpose indicated by the poet.

574. λίσσεται, *came as a suppliant to*, according to a custom which has been explained.

584. The direct address of the poet to Patroclus is an instance of that more animated manner already remarked.

589. ἀίγχιος μινί, *the throw of a dart*.

617. ἐρχομένῳ σπε. "This stroke of railing upon Meriones is founded upon the custom of his country; for the Cretans were peculiarly addicted to this exercise, and in particular are said to have invented the Pyrrhic dance, which was performed in complete armor." Pope.

630. εἶλος πελίδου, *the issue of war*.

633. Τῶν δ'. The ringing of the shields struck by the spears is well illustrated by the simile of the woodcutter's axe in the forest.

642. βρομέων, an imitative word, expressing the sense by the sound, — *buzz*.

658. ἐκ τάλαντα, *the sacred scales of Zeus*, i. e. the decree or determination of Zeus.

668. Ἐλθόντα. The construction is somewhat confused, but the sentence may be thus rendered, *Going away from the battle, purify Sarpedon from the gore, and, carrying him far off, wash him*. The command of Zeus, that Sarpedon should be conveyed by Sleep and Death to Lycia, is in accordance with the request in verse 453.

685. καὶ μὲν δόεσθαι, *and was greatly deceived in his mind, or was led into a dreadful fate*.

702. ἀγκῶνος, *the elbow*; here, a corner or angle.

714. ἀλῆναι, = συσσεφῆναι, *to be gathered, or collected together*.

722. Ἄλλ', ὅσον ἦσεν, *Would that I were as much superior as I am inferior to you*.

745. "Ω *είω*. This kind of insulting raillery seems to have been very common in the Heroic age.

747. *εἴητις διφῶν*, *searching for oysters*.

765. These lines are vigorous and picturesque. The storm is the battle of the winds. Eurus and Notus, tearing up trees whose branches are interwoven, and the crash of their breaking, picture the battle, the clash of the spears, the winged arrows leaping from the string, and the huge stones dashing against the shields of the combatants.

779. *βελουτέδι*, *towards evening*, so called, as the etymology of the word indicates, from loosing the oxen. For *βελουτέις*, from *βελός* and *λύω*, is the time when oxen are unyoked.

785, 786. The poet is describing Patroclus in the third person. He suddenly changes, and addresses him directly, as if, in the impetuosity of the description, he imagined Patroclus to stand before him. He returns, in the next line, as suddenly to his former manner.

803. *εἰς τέρματις*, = *εἰς τέρματα*, *reaching to the extremity of the person*.

836. *ἡμερ ἀναγκαῖον*, *the fatal day*. The reproachful address of Hector to his fallen adversary is accordant with the customs of the age. The poet shows his invention by putting into the conqueror's mouth the imaginary command of Achilles to Patroclus, which, though false in fact, is probable. The reply of Patroclus is characteristic. The last words of the dying hero are the prophecy of Hector's death.

The events in the latter part of this book are of the greatest consequence in the conduct of the poem considered as a whole. The friend of Achilles has gone forth to the battle, and fallen by the hands of a god and of the Trojan leader. This is the grand turning-point of the action. Achilles will soon appear, to avenge the death of his beloved Patroclus, clad in the terrible panoply wrought by the marvellous workmanship of Hephaestus. His anger with the Greeks is already satiated, and soon will he wreak a fearful and bloody vengeance on the body of his great antagonist.

ILIAD XVII.

THIS book is chiefly occupied with the deeds of Menelaus, and forms part of the narrative of the twenty-sixth day.

1. *οἷ' ἔλασ*. This verb, with a participle signifying the action of suffer-

ing, often occurs in the sense of doing or suffering *unseen by*; the person by whom unseen being put in the accusative.

4. ἀμφὶ δ' αὐτῷ βαῖν', to go about a person, is a periphrasis for to defend him.

19. δαίεσθαι, proudly, haughtily.

25. διαναι, an Epic aorist, δῖοναι, from διαμαι, to reproach.

32. μὲν δὲ τι νήπιος ἴγναι, when a thing is done, even a fool knows it.

34. τίς, you shall expiate the death of.

51. Χαρίεσσιν ἰμαῖαι, like the Graces, i. e. like the hair of the Graces.

52. ἐσφάσαντο, from σφαιέω, were bound.

66. ἰζύουσιν, they shout. The verb expresses a sharp and piercing cry.

71. ἀγάσσονται, envied, or grudged.

88. φλογὶ ἰπιδίαι, like the flame. The points of comparison are, the splendor of Hector's armor, and the rapidity with which he moves.

93. μήτις, let no one. — νιμίσθηναι, for νιμισθέναι.

98. πρὸς δαίμονα, in opposition to the deity, or contrary to the will of the deity.

101. ἐν θεῖῳ, for θεῷ, from God, i. e. by the impulse of a god.

105. καπῶν δὲ καὶ φέρωνται ἐν, it would be the best of evils, or, as we should say, the least.

112. παχυνῶνται, is frozen, i. e. with grief.

136. Πᾶν δὲ τ' ἰωκεῖναι κατὰ ἔλκεται, and he draws down all his brows, a natural expression of wrath.

142. δύναι, imperfect, thou wast much lacking in battle, thou art but a poor fighter. μάχης δύνεσθαι, to lag in the fight.

155. σιφθῆναι, from φέω, a form of φαίω.

187. Πατρόκλῳ βίην, circumlocution for Patroclus.

196. πατρί, his father, i. e. Peleus.

197. γηράς, 2d aor. participle; see Sophocles's Greek Verbs, p. 112.

201. καταθύμιος, present to your mind.

210. Ἔνταρ δ', &c. The description of Hector in the armor of Achilles is full of spirit. The added courage and splendid appearance of the hero are in poetic harmony with the general purpose of exalting Achilles.

220. περιεσύνουσι, dwelling around, in the neighbourhood.

243. νίφει περὶ πάντα καλύπτει. Hector is called here the cloud of war, unless the sentence may be constructed thus, Ἔνταρ καλύπτει νίφει περὶ πάντα.

250. δῆμιαι, at the common charge.

263-266. Ὡς δ' ἴσ' ἐν περὶ προχοῇσι...ἴσαν. This simile has been greatly praised by the best of the ancient critics, especially Dionysius of Halicarnassus, and Aristotle. "The poet has been supposed to allude, in this

simile, to the noise of the breakers at one of the mouths of the Nile. Mr. Wood observes, that the representation is so strikingly expressive of the dashing sound, like that proceeding from a succession of cascades, which he experienced on his approach to the coast of Egypt, that it might fairly be concluded that Homer had been in precisely the same situation. The exquisite beauty of the lines, in which the sound is so distinctly accordant with the sense, determined Solon and Plato to abandon poetry, in despair of ever producing a description of equal sublimity. See Wood's *Essay on Homer*.* Trollope.

The following is the passage referred to :—

"It is not easy to imagine any thing more awful than the approach to this Bogas* in stormy weather. The breakers, which were heard and seen at some distance, had now the appearance of a succession of cascades, which we were to pass through for half a mile. If the most striking and expressive resemblance of a picture to that appearance in nature which it attempts to represent is a sufficient proof of the painter's having seen the original, we might conclude from three lines† in the *Iliad*, that Homer had been in Egypt, and passed this Bogas."

268. *φραχθῆναι*, from *φράσσω*, *closely covered with their shields*.

292. *ἱμῖναι πρὶς*, *desiring it ever so much*.

319. *ἐκ Ἀχαιῶν*, *driven by the Greeks*. *ἐκ* denotes the origin or cause.

331. *πολλὸ βούλειαι δ*, *more than*. Some qualifying adverb must be understood, as *μᾶλλον*.

389. *ὧς δ' ἔρ' ἐνέη*. This is one of the similes of Homer which illustrate the manners, customs, and arts of his age. The mode of preparing hides for use is particularly described. They were first softened with oil, and then were stretched in every direction by the hands of men, so that the moisture might be removed, and the oil might penetrate them. Considered in the single point of comparison intended, it gives a lively picture of the struggle on all sides of the body to get possession of it.

426. *Ἰσσαν*. The circumstance of the horses weeping the loss of their

* The Arab name for the mouth of the river.

† "ὧς δ' ἔρ' ἐπὶ προχῆραι Διῶντιος ποταμοῦ
Βίβραχιν μίγαν αἶμα ποτὶ ῥέον, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρας
Ἥϊον, βοῶνσιν, λεινογόμεναι ἄλλοι ἔχον, &c.

"These lines are said to have determined Solon and Plato to abandon poetry, despairing of ever being able to produce any thing like them. To those who admire the art of making the sound an echo to the sense, they certainly offer beauties which are beyond all translation." Wood's *Essay*, p. 77.

master must be attributed partly to their being of divine origin, and consequently gifted with supernatural powers, and partly to the license of poetry in attributing to inanimate things and brutes the sentiments and actions which belong properly to humanity alone. Many admire this passage; but probably more will think that the image of a pair of crying horses borders on the ludicrous. Yet one of them afterwards (Il. XIX., 404) speaks with a human voice.

440. ζεύγλης, ζυγίου. The first was the circle or bow at the end of the yoke, through which the horse's head was inserted; the second was the yoke itself, which crossed from one horse to the other.

446. Οὐ μὲν γὰρ. The sense of the misery and weakness of man expressed in these lines has been often alluded to. It is certainly remarkable that a poet like Homer, whose pictures of nature are so smiling and cheerful, should have attributed this depressing view of the condition of man to the father of gods. But it shows, as Köppen well says, that no idea was entertained of the moral ends of the creation and government of God.

469. ἄνευδία, compounded of the inseparable particle *νε* and *αἶψα*, and means *useless*.

476. ἱχίμιν δαμῆν *νε* μίμν *νε*, to restrain and govern.

481. βουλῆν, swift in battle.

496. ἀντρώ, i. e. Alcimedon and Automedon.

502. ἰμνίσσας μεταφρίσας, breathing upon my back.

514. ἐν γούνασι κῆρας, a proverbial expression, literally, *lie in the knees*, i. e. *depend on the will of the gods*. It is founded on the fact that supplicants embraced the knees of the person supplicated.

515. ἤσω, I will hurl.

520. 'Οὐ δ' ἔσ' ἄν. This simile is drawn from a very common incident, but is entirely applicable.

622. μάστιγι, from *μαστιγῆς*, the same as *μαστιγῶν*, to lash.

645. Ζεῦ πάρις, &c. This fine passage is quoted by Longinus as an example of the sublime in sentiment. "He (Ajax) does not pray for life, for that request would be beneath the hero; but since he is unable to employ his manhood in any noble deed, in the inextricable darkness, angry that he is thus inactive in the battle, he prays for light immediately, as if resolved to find at all events a sepulchre worthy of his bravery, should Zeus himself be arrayed against him." § 9.

670. ἰουῖναι, gentleness.

676. Ὀρεῖ, &c. Homer frequently, in his illustrations, goes on to describe the habits and characteristics of animals or things from which the similes are taken, thus making a minutely drawn picture.

696. Σαλιεὶ δὲ οἱ ἰσχυρὸς φωνή, and his strong voice stuck in his throat.

716. *ἀγλαῖς δ Μοῖλαι*. The exclamation particle *δ*, in the Epic language, often stands between the adjective and the substantive, and gives a peculiar emphasis to the address.

722. *ἀγλάζοντα*, = *εἰς τὰς ἀγλαῖς ἰδόμενοι*, they took into their arms. They lifted up the corpse in order to place it on their shoulders.

728. *ἰλῆϊναι*, i. e. *ἰλῆεναι*.

737. *ἄθροι πῦρ*. "The heap of images which Homer throws together at the end of this book makes the same action appear with a very beautiful variety. The description of the burning of a city is short, but very lively. He compares the Ajaxes to a boar, for their fierceness and boldness; to a long bank which keeps off the course of the waters, for their standing firm and immovable in the battle; those that carry the dead body, to mules dragging a vast beam through rugged paths, for their laboriousness; the body carried, to a beam, for being heavy and inanimate; the Trojans, to dogs, for their boldness, and to water, for their agility in moving backwards and forwards; the Greeks, to a flight of starlings and jays for their timorousness and swiftness." Pope, from Eustathius.

738. *ἔρμινεσσι ἑκίρηντι*, suddenly breaking out.

743. *ἀναρτίον*, Poet. for *ἀναρτίον*, a way, literally, from which one cannot stray.

ILIAD, XVIII.

THIS book is called the *ἑρλωμένη* from the passage in which is described the making of the shield for Achilles by Hephaestus.

1. *ὅμοις*. This word is often used in the accusative to express the idea of resemblance, the thing with which the comparison is made being put in the genitive.

3. *νῶν λοβηκεμεμένων*. This epithet is borrowed from oxen. *κρηῖτα* = *κεφαλαί*. "The ships of the most ancient Greeks were so much curved at both ends, that they looked like the moon in her last quarter, at least on the coils. These curved points were called horns." K.

7. *οὐδίοιο*, genitive of place over or through which an action is performed.

20. *Κεῖται*. This announcement of the death of Patroclus is praised by Quintilian. See X. 1, 49, *Narrare vero quis brevis potest, quam qui mortem nunciat Patrocli?* Nothing can be more simple and appropriate. — *εἰσαγε*, genitive of cause, and constructed with *ἀμφιμάχοντα*.

23. *αἶψα αἰθαλίεσσαν*, the ashes. This form of manifesting grief is frequently alluded to in the classical writers, and in the Bible. It belonged to the Oriental manners. The lamentation of Achilles is in the spirit of the Heroic times, and the poet describes it with much simplicity. The captives join in the lamentation, perhaps in the recollection of the gentleness which formed a part of the popular conception of his character.

54. *δυσαισθητόντινα*, the unhappy parent of the bravest.

74. *τὰ μὲν δέ*. The prayer of Thetis and the wish of Achilles.

93. *Ἰλαρα*, retribution for the death of, properly, the plunder of, i. e. the stripping him of his arms.

100. *ῥῆσι*, syncopated Epic form for *ῥήσιον*, needed.

107. *Ὀλεῖται*. The feeling of Achilles is natural, and naturally expressed. The sudden introduction of this imprecation against discord is a fine and characteristic touch.

114. *φίλης κεφαλῆς*, of his dear head, i. e. of my dear friend.

128. *ἐγάνυμαι*, adverbially, = *ἀληθῶς*, you have spoken this truly.

136. *νύμμι*, for *νίμμι*, in a future sense, I shall return.

138. *ὤϊς ἰαῖα*, from her son.

151. *Οἰδὶ κε*. The contest about the body of Patroclus is renewed. The struggle between Hector and the Ajaxes is fierce and obstinate. Hector is resolved to obtain the body of his fallen foe, and his indomitable firmness is well described.

207. *Ὀλεῖ δ' ἔτι καπνός*. The smoke arising from the signal-fire of distress. The poet's description in the following lines is faithful, since the blaze of the fires would be seen in the night, where only smoke appeared in the day. Achilles comes forth, protected by the ægis of Athene, and shouts, so as to terrify the Trojans, and enable the Greeks to bring off the body. The sight of the flame which Athene sent from the cloud around the hero's head, and the terrible sound of his shout and the voice of the goddess, frighten the Trojans, their horses and drivers, to such a degree that the Greeks are enabled at length to rescue the dead Patroclus.

236. *φίετρε*, a bier, from *φίω*.

258. *ῥητινέου πολεμίζων*, like the English idiom, *easier to fight*, i. e. to be matched or beaten in battle.

265. *πτόλιος*....*γυναικῶν*, referring to the Trojans.

276. *ἰζυγμήναι*, = *καλισσμήναι*, closed; barred and bolted.

300. *πυάττεσσι*....*ἀνιάζει*, is much troubled about his wealth. The verb has here an intransitive meaning.

309. *Ξυνός* *Ἐνυάλιος*, *Enyalios* (i. e. Ares) is common to all, i. e. the fate of war is shifting, and sometimes slays the slayer.

316. *Τοῖσι δὲ Πηλεΐδης*. The grief of Achilles is described in Homer's

usual vivid manner, and the simile of the lion robbed of his whelps, at the end, expresses his warlike character and fierce desire of vengeance upon him who has robbed him of his friend.

334. *περιῖω*, fut. from *περιῖζω*, *I will not perform your funeral rites.*

339. *Ἀμφὶ δὲ σί.* The custom of the Heroic age, still existing in the East, was to employ persons to lament over the body of the deceased. It is alluded to both in pagan and Jewish writers. Among others, see the *Alcestis* of Euripides, edited by President Woolsey of Yale College, verses 103, 104.

346. *λοιπερχίον*, the vessel into which the water for bathing was poured.

350. *Καὶ εἶσι δᾶ.* It was customary for the friends of the dead to wash the body, anoint it with oil, and wrap it in fine linen.

351. *ἑννέηρας*, nine years old.

357, 358. *Ἐπερξας....διεσπῆκας*, *Thou hast, then, after all, succeeded in rousing up.* *Ἐπερξας*, connected with the participle, signifies to accomplish the act expressed by the participle.

358, 359. *ἃ μά....ἰγίνοντο....Ἀχαιοί*, *surely these were born of you, yourself*, i. e. you favor them so much that one would suppose they were your own offspring.

362. *μήλλω* "expresses here merely a possibility or a probability." Cr.

367. *μάψαι*, to contrive, usually in a bad sense, i. e. to contrive mischief.

369-374. *Ἡφαίστου.* The narrative in relation to Achilles and Thetis is here resumed. The description of the house and works of Hephaestus, together with the making of the shield, is a very curious document of antiquity. — *δέμους.* The abode and forge of Hephaestus are conceived by Homer, according to the description here, as placed in Olympus, like the dwellings of the other deities. — *Κυλλωσθῶδες*, *limping.* — *ἑλίσσόμενοι*, *turning round*, i. e. *busied about.*

376. *Θείων....αἰγῶνα*, the divine assembly. The assembly of the gods.

378. *τίσσαν μὲν ἔχειν εἶλος*, *were so far completed.* — *εὐχαρα*, the handles.

379. *πέτραι δέ*, *and he was beating or hammering.* — *διεμύς*, *nails or screws*, by which the handles were to be fastened to the bodies of the vessels.

382. *λαμπροεχέδιμοις*, *with a shining veil.*

387. *ξίψα θεία.* It was the hospitable custom of the early ages to entertain the stranger, before making any inquiries as to the object of his visit. In the *Odyssey*, Telemachus receives Pallas Athene in the form of Mentor, after the same fashion.

*Χαῖροι ξῖπιν· παρ' ἡμῶν φιλήσιναι· αὐτὰρ ἴσμεν
Δαίμονα πασσάμενος μυθήσιναι, ἵππῳ σι χερσὶ.*

Od., l. 1, vv. 123, 124.

See, also, V. 88-91.

407. *ζωάγεια*, recompense for life preserved, properly, the price paid by the captive to the captor for his life.

409. *ἀποτίθημι*, conj. 2d aor. mid. from *ἀποτίθημι*.

410. Ἦ, *and*. The most probable meaning of this line is, *He said, and the huge monster rose from his anvil-stand.* *εἰλωε* is by some understood to be an adjective, the same as *εἰλωες*; but it is better to take it for a noun. *αἶθερος* is understood variously. Some understand it to be from *ἄω*, *I breathe*, and explain it *puffing* or *blowing*, from blowing the bellows; others explain it, *terrible, huge*.

411. *ῥώερα*, moved quickly.

415. *λαχρήντα*, hairy, shaggy; a mark of great strength.

418. *ζωῆσι νήνευσιν σικυνίαις*, resembling living maidens.

421. *ἰψών*, tottering. Schol., διὰ τὰς χυλίσματα.

435. *ἀρημίεις*, an Epic perf. pass. from an obsolete root, = *βεβλαμμίεις*, tormented or wearied.

457. *εὐὰ εὐὰ γούναθ' ἰνέομαι*, *I come suppliantly to you*, literally, *I come to your knees*.

470. *χαύουσαι*, crucibles.

472. *σπειδοντι παρίμμεται*, to be ready for him when working.

477. *ψισσῆρα*, a hammer. — *συσάγην*, tongs.

The elaborate description of the shield of Achilles is one of the most striking passages of the *Iliad*. "Led by a fine poetic feeling," says K., "Homer describes, not the shield as it was found after its completion, but lets the reader himself see it while it is making. Instead of a lifeless delineation, we have a living action." Besides the poetical interest that belongs to this splendid episode, it possesses another still stronger, perhaps, when we consider it as a representation of the principal scenes of the life of man in remote antiquity.

478 - 482. Hephaestus first makes the framework of the shield, with a triple shining border, and a silvern belt. Over it he draws five thicknesses, or laminae, of different metals; and on it he wrought with cunning skill many varied figures. — *δαδάλλον*, elaborating, adorning with skill and art. — *ἄντρον*, the rim of the shield, here consisting of three strips of metal. — *ἀργύρεον*, silvern, i. e. plated or ornamented with silver.

483 - 489. "This field was probably the central one; the subject seems to show this, for it contains a *general* representation of the heaven and the earth, but all the rest consists of particular delineations of daily life." K. — *θάλασσαν*, the sea, i. e. the only sea known to the poet, the Mediterranean. — *εἴρεα* = *εὐαῖρεα*, from *εὔρος*, Epic for *εἴρεα*, a sign. — *εὐαῖρος* *ἐστεφάνωται* = *εἰς κινέσμεται*; *ἐστεφάνωται*, to be crowned, often takes an accusative. — *στῖνος* *Ὀρίωνος*, lit. the might of Orion, i. e. the mighty

Orion; a circumlocution like βίη 'Hελληνίη. — *ἄμμερος*, without a share of.

490 – 606. The second circle represents the earth, and may be considered as divided into four fields, and each field into three compartments, each containing pictures of society, as follows: —

I. In the first field is a city, in peace. 1. Marriages and festivals are celebrated; brides led by torch-light to their husbands' houses; the nuptial song is heard; young men are dancing to the music of the flute and lyre. This is the first picture of peace. 2. Justice is administered; a cause is argued, two men appear before an umpire; the partisans of both surround them; the heralds keep the people in order; the old men sit upon seats of polished stone, "in a sacred circle." 3. The cause is decided.

II. The second field represents a beleaguered city. 1. The besieging armies deliberate what they shall do with the plunder which they anticipate from the city. The wives and children and old men defend the walls. 2. An ambushade is devised. The herds and flocks are cut off, as their attendants approach unwittingly the place of ambush. 3. The noise of the assault calls out the army, and a battle ensues; in the conflict appear Strife, Tumult, and pernicious Fate, the most conspicuous figures. The men, "like living mortals," fight and drag away each other's dead.

III. The third field represents rural employments. 1. Tilling. Ploughmen are occupied in driving the oxen across the newly-broken field. They arrive at the end of the furrow, and a man offers them wine. The furrow darkens behind the plough, "though made of gold." 2. Harvest. The workmen are reaping the heavy crop with their sharp sickles, and frequent handfuls fall upon the ground. The sheaf-binders follow, and bind the sheaves, which the boys collect, and bring in their arms. The owner and his attendants stand by, rejoicing in heart. The attendants get ready a feast under an oak; the women prepare the bread. 3. Vintage. A vineyard appears, the vines loaded with dark clusters of grapes. They are supported on silver vine-props, and surrounded with an inclosure of tin. There is but one narrow path to it, for gatherers, when they pluck the grapes. Maidens and young men bear the sweet fruit in baskets; a boy plays upon a pipe, and they dance to the measure.

IV. The fourth field contains representations drawn from agricultural life. 1. A herd of oxen go from the stall to the pasture by a reedy river. Four herdsmen accompany them with their swift-footed dogs. Two fierce lions seize a bullock, who is dragged away bellowing. The dogs and the young men press closely upon him. The dogs abstain from assaulting, but, standing near, bark at them. 2. A flock of sheep. In a beautiful pasture are the sheep, the shepherds' houses, the folds, and covered pens. 3. A

dance. The dance is like that invented by Dædalus for the fair-haired Ariadne. The young men and maidens dance, holding each other by the hand. The young men wear their swords, and the maidens, garlands upon their heads. The dance is at first slow, but gradually increases in rapidity, and a rejoicing crowd surround the ring. A musician plays upon the pipe. Two tumblers sport in the midst, keeping time with the measure.

The third and outer circle represents the ocean, which was supposed to be an immense stream, flowing round the earth.

The above is one mode of representing the poet's conception of the shield of Achilles. Much has been written on the subject, and the order of the delineated scenes has been differently given by different commentators. So far is pretty certain, that the sun and the celestial signs occupied the centre; and the ocean stream must be supposed to have flowed round the border. It may be supposed, also, that the celestial representations were on the embossed or elevated part (*ἑμψαλές*) of the shield. Crusius arranges the description thus:—In the centre, the sun, moon, and stars. In the second circle, 1. The city in a state of peace, with marriage festivals, and the assembly of the people; 2. The beleaguered city and the battle. The third circle contained, 3. The fallow field; 4. The harvest; 5. The vintage; 6. The herd of cattle; 7. The flock of sheep; and 8. The dance and sports. The ocean surrounded the outer border. Others again assume only one circle, and divide that into eight fields. As to the form of the shield, the poet, notwithstanding Heyne's opinion to the contrary, evidently intended to represent it as round, since his shields are generally said to be *σφαίρας* *ῥέσας*, and since the disk, with the ocean flowing round it, exhibits the outline of the world, according to the Homeric conception of its shape.

This episode has given rise to a vast amount both of critical and antiquarian discussion. Among the ancients, Heraclides Ponticus, the philosopher Demo, who wrote a book upon the subject, and Philostratus the Younger, attempted to explain it as an allegorical picture of the earth, the heaven, and the various relations of human life. Many modern scholars have illustrated it, each from his own point of view. Boivin, Caylus, Montbel, have in various forms discussed the subject. Nast published in 1784 a tractate, entitled "*De Clypeo Homérico.*" Schlichtegroll treated of it in his work, "*Ueber den Schild des Herkules,*" *On the Shield of Hercules*, Gotha, 1788. Lésing touched upon it in his *Laocöon*. But the most elaborate inquiries are those of Heyne, in the Third Excursus to II. XVIII (Heyne's *Homeri Ilias*, T. VII., pp. 581–595), and Quatramère de Quincy in his great work entitled "*Le Jupiter Olympien,*" pp. 64–72.

It is certainly remarkable for the views it opens of ancient life, and the information it conveys, or seems to convey, of the state of the arts, the em-

ployments, amusements, and general condition of men in the age of its composition. From several passages in the *Iliad*, it is evident that the shields of the Heroic age were wrought with curious art, and were among the most elaborate ornaments belonging to the military attire. Figures were sculptured or cut on them, and this practice was one of the earliest indications of the plastic genius of the Greeks. The "Shield of Hercules," attributed to Hesiod, is another ancient document bearing testimony to the same general fact. Several passages in the tragedians may be used as secondary proofs, though, being some centuries later than Homer and Hesiod, they have not the same authority with the descriptions emanating from the Epic age. See particularly *Æschylus*, *Seven against Thebes*, 385, *seqq.*, and *Euripides Phœnissæ*, 1107, *seqq.* For an exact and minute description of the Greek shield, see Wolf's "*Vorlesungen über die Alterthumswissenschaft*," Vol. IV., pp. 92, 93. "*Ἄσπις* or *στάσις*. The hero prides himself most on the shield, and on the shield the most art is expended. This protection covers the whole body, and has in Homer the descriptive epithet, *ἀμφίεστος*, *man-encompassing*. At first it is of twisted osiers, afterwards covered with strong leather. Then several thicknesses are laid upon each other, which are the *σπύχης* or *Σίσις*. Thus seven occur *ἑπταστάσις*, see Il. VII., 220, *Æneis* 7, 632, Il. XII., 295. It is called *equal all around*, surrounded with plates, which are wrought. Within, are several ox-hides laid upon each other. After metal was employed, the shields also were overlaid with metallic plates. On these metallic plates figures were usually carved; an art which was brought to perfection in Greece before painting. However, we must not form our opinion of the art displayed on the shields by the representations of the poets; for they describe like children, and picture out what is not to be pictured out; they picture too much to the senses. Such figures all ancient nations have had, and with many it pertained to luxury to have shields quite full of them. The several fields or divisions of the shield are filled with figures all round on the border. In the centre of the outside of the shield, it has an elevation, *ἰμφολός*, *umbo*, from which the arrows glance off. Besides this, the *ἰμφολός* served for ornament. The border of the shield is called the *ἀστρά*, see Il. VI., 118. Such a shield was strong enough, and heavy, and fit only for the warriors of that age. To manage it better, a thong or belt was attached, *τελαμών*, see Il. XVI., 803. This was thrown over the right shoulder, so that the shield was placed more on the left side, the spear being carried in the right hand; hence the phrase among the Greeks, 'the spear side,' i. e. the right side, see Il. XVI., 106, and XXIII., 404. Besides this, there are two *παρόπης*, which are cross-pieces of wood, by the aid of which the shield can be better wielded, see Il. VIII., 399, and XIII., 407. Besides these, we hear of *ἔχασμα* and *εἰσπικαπῆς*, the

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *navēes* "Οχλαῖα and *ρίτραν*; are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*ρίτραν*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's Terra-Cotta Vases, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *ρίτραν*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτεκίνητα*, since they were *Ἡφαίστιον*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“ I see before me the Gladiator lie;
 He leans upon his hand; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower; and now
 The arena swims around him;—he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won!
 “ He heard it, but he heeded not;—his eyes
 Were with his heart, and that was far away;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother,—he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood;—shall he expire,
 And unavenged? Arise! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “How idle and absurd,” says he, “are these anaglyphs on a shield! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone, — "Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Heyne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation, of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture — the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says, — "If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories." *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman: —

"Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation; — he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the might
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *Is ὁ ἀγχιόν, i. e. from the frame of the shield, εὐκρινος, understood.*

488. *ἄν' αὐτοῦ ἐκρίβηται, which turns there. — 'Ὀρίωντα δεσπόει, it watches Orion, i. e. is opposite to.*

501. *ἐν ἰσχυροῖς πύλαις ἰλίσθαι, literally, to take the trial before an umpire.*

507. *τάλασσα.* “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Gerousia* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *προτάσιον* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ ὕ.... ἐχθροὶ προτάροις κατέμινον, and they (i. e. the enemy),*

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. *ροχίον*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένειος ἀπρίσσεις*, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ Ὕ, i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *λάρυσ* = *λάρυμν*.

10. *εὖν*, Epic and Doric for *εὖ*.

13. *ἀνίκευχε*, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Διδα, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. 'Εκ δ' αὖτ' ἐρίφραυ, for *life is killed out*, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποισάων*, renouncing your wrath.

42. *νῆον* ἢ *ἀγών*, at the station of the ships.

43. *Οἴ....νῆον*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἔχον σῆμα νῆον*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *ἐνάζοντι*, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀρεμνίσαντος*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. 'Αλλὰ ἐὰ μίμ. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the com-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Αἰνέει...ἀναστὰς*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word *ἑτάλλω* (for *ἑταλάλλω*) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skilful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάβεται*, *is confused*, Epic for *βλάπτεται*.

83. *ἰδιῆμαι*, *I will address myself, or I will explain myself*.

149. *ἄλογοισιν*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make false speeches*, for *ἄλογοισιν*. Others, deriving it from *ἄλιεσθαι*, explain it, *to use deceitful protests*.

156. *νέστιαι*, *unfed*.

180. *μήνι δ' ἄνευ ἰαδικῆς ἰχχρηται*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὃ μὲν....χαλῶνός*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ἄνδρ' in composition*

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heynae, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *νούρησας*, Epic for *νούρευς*, = *νίους*.

199. *Ἀτρεΐδῃ κούρῳ*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 - 224. "In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνητοι* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, 'We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.' Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φολίσιδος....πίεσι*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φολίσιδος*), for *καθ' ἧς*, is *ῥ*. *πλείσσην....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχομένους*. *καλάμη*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure to *mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps." Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Morat by Veit Weber, — "Till evening *mowed* he with the sword." "Old Time," with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνητοι*, here, the *mowing*. — *ἰσὴν κλίψει τάλαρνα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴσσε'....εἰστυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 - 229. *Γαστέρι....Ἀχαιοί*. And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστέρι* = *νηστείᾳ*. — *Δίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλίσ* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλίσ θυμὸν ἵχοντα* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *εσῆσας*, having weighed.

254. *ἄπο τείχεος*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἀρξάμενοι*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπερίμωτος, Epic for ἀπέριμωτος, untouched, from ἀπερμάσσω.

287. Πάρεκλι. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πᾶμψαν ἀπείχεται, you go off entirely, i. e. you neglect.

362. γίλασσι δὲ πᾶσα περι χθάν. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass, i. e. with the reflected brightness.*

375. 'Ω, ὦ ἦρ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. εἰς ἑγχοῦς, a case or envelope.

407. ἀιδέειν. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. Σὺν τε καὶ ἄνδρι, the god and the man, i. e. Apollo and Paris.

418. Ἑριννίδες, the Furies. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

THIS book is entitled Στεμαχία, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἄμφ' εἰ, Πηλεΐδ' εἴ, around thee, son of Pelops. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II., p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaxes, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. — XXII., a genuine Achilleïa, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θήμιστα*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iria, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7—9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simois afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *καυκύνεσσιν*, compounded of *καί* and *κύνω*, = *ἐν καυκύνεσσιν*, i. e. *ἐκείναις*.

16. *Ἀργυρινέωνι*, god of the swift, or bright, thunderbolt.

29. *καίρων*, gen. of cause.

30. *ὑρίμενον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see Od. XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀκροτάτης*, with unshorn hair. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔνθεν δὲ μάχης ὤρισται*, and he had long been absent from the war, Epic construction for who had long been absent from the war.

56. *Διὸς δὲ βροτοῖσι.* This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Æneid*, VIII. 243-246, imitates this passage:—

"Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisa; superque immane barathrum
Cernatur; trepidantque immisso lumine manea."

72. *εἴησι, powerful.* Some have explained it as = *εἰδότες*, i. e. *εἰ εἰδόντες*.

90. *ἀλλ' ἤδη.* Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρα = παρῑσσι.*

107. *Ἡ μὲν γὰρ,* i. e. Aphrodite. — *ἡ δ',* i. e. Thetis. — *ἀλίην γίγνεται,* i. e. Nereus.

128. *Γυναικὶν παῖδας λίβη, open for him at his birth.*

131. *χαλῖνοι δὲ θεοί, the gods are terrible, or dangerous.* It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. *Ἐκ πάντων ἐς ἐνοπίην, from the travelled way, or ground, to a high place.*

138. *ἔχουσι,* plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. *Τιῆς ἐς ἀμφίχουον.* Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Tros for the stolen Ganymedes. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. *τὸ κῆρυξ, the monster.* The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homeridae.

157. *σάραται, cracked,* a word formed by *onomatopœia*.

invention of which is ascribed to Charon (*sic*, but a mistake for the Carians). It is still a question how far the two last are distinguished from the *ασπίς* "Ὀχλας and *πίενας*, are straps, and not cross-pieces, see Strabo, 14, p. 661, and Herodotus, I., 171." On this last point, see Smith's Dictionary of Antiquities, article *Clypeus*:—"Around the inner edge ran a leather thong (*πίενας*) fixed by nails at certain distances, so that it formed a succession of loops all round, which the soldier grasped with his hand." In the same article there is a wood-cut, taken from Tischbein's Terra-Cotta Vases, Vol. IV., tab. 20, which shows the precise form and use of the *πίενας*.

It is obvious, then, that the hint of such a shield must have been taken from the actual shields used by the warriors in Homer's day. The great variety of the details, the completeness of the pictures, and the comprehensive design of the whole, should of course be attributed to the genius and invention of the poet. The reader must remember, that the armor was of divine workmanship, and was made for the greatest of the Grecian heroes, at the request of his goddess-mother, preparatory to his last and decisive meeting with the champion of Troy. We should naturally expect something a good deal more magnificent for such a person and such an occasion, and forged by such an artist, than the best-hammered shields, by common smiths, for common warriors. It is to be noted, also, that the poet gives free reins to his fancy, and describes the scenes on the shield not as the results of art, but as actually taking place. Warriors are fighting, ploughmen are ploughing, reapers are reaping, sheaf-binders are binding the sheaves, the vintagers pluck the dark clustering grapes, the piper pipes, and the men and maidens dance. All this and many other lively movements are actually passing on the surface of the shield. But a work of art can only represent a scene at a single moment; all that goes before and all that follows that moment must be left to the spectator's imagination. The moment seized by the artist may suggest all the rest; but the spectator can only see it in his mind's eye. It was a strange idea of a certain Dionysius, according to Eustathius, that the work was a sort of automaton, the figures on the shield being self-moved, *αὐτοκίνητα*, since they were *Ἡφαίστιον*, of Hephaestus's making. Another imagined they were worked by machinery inside. This literal way of interpreting such poetical descriptions is absurd enough. The true explanation, of course, is, that the poet, instead of confining himself to an actual shield, such as he might have seen, or the image of a more richly ornamented one, such as he might have invented, kindles with his subject, and follows the thread of association, until he sees, in fancy, not only the pictorial groups of a moment, but living groups, in a succession of moments; not merely the artistic imitation, but the compre-

hensive living action, of which the artist could only embody a part. Quatremère de Quincy, in the passage above referred to, has discussed this point with the discriminating sense of the artist, and the elegance of the scholar. The same kind of poetical expansion of the single idea and the one moment, embodied in a work of art, may be seen in Byron's fine description of the statue of the Dying Gladiator, at Rome. As the passage is directly in point, and breathes the spirit of the most exquisite poetry, it will not be amiss to enliven these pages by inserting it here:—

“ I see before me the Gladiator lie;
 He leans upon his hand; his manly brow
 Consents to death, but conquers agony,
 And his drooped head sinks gradually low;
 And through his side the last drops, ebbing slow
 From the red gash, fall heavy, one by one,
 Like the first of a thunder-shower; and now
 The arena swims around him;—he is gone,
 Ere ceased the inhuman shout which hailed the wretch who won!
 “ He heard it, but he heeded not;—his eyes
 Were with his heart, and that was far away;
 He recked not of the life he lost, nor prize,
 But where his rude hut by the Danube lay,
 There were his young barbarians all at play,
 There was their Dacian mother,—he, their sire,
 Butchered to make a Roman holiday.
 All this rushed with his blood;—shall he expire,
 And unavenged? Arise! ye Goths, and glut your ire.”

Childe Harold, Canto IV., st. 140, 141.

Both Heyne and Quatremère de Quincy have discussed the bearings of the shield of Achilles upon the theory and practice of ancient art. The latter thinks we may regard the description as the first monument of the history of the arts in Greece. The reader is referred to the places already cited for their learned views on this subject, both with regard to the materials used in works of art at that early period, and to the method by which the materials were wrought. But there is another interesting point on which a word may properly be said. Heyne was led to form the opinion, that the shield of Achilles was a separate poem, designed to represent, in the method of an anaglyph, the varied scenes of human life, and that the poet, whoever he was, had no idea of delineating the figures on a shield intended to be used by a warrior in battle. “How idle and absurd,” says he, “are these anaglyphs on a shield! how foreign from the character

of Achilles, no less than from the argument of the *Iliad*! how could it ever enter into the mind of a poet to delineate, on the shield of a hero, however ornamental he might desire to make it, cities, fields, pastures, dances, wrought over with figures crowded upon figures!" He proceeds, in his skeptical tone,—"Could the author have imagined that the enemy against whom the shield might be raised would either be frightened by the figures of such elaborate art, or would be occupied in contemplating them?"

Impressed by objections of this sort, Hayne came to the conclusion that some rhapsodist, struck by the beauty of the poem, inserted it in the *Iliad*, at the place where the divinely forged arms of Achilles are mentioned, and that the ancients, charmed by the sweetness of the verse, forgot to inquire into the probability of the sculpture, and the adaptation of the episode to the character of the work.

This kind of reasoning, though ingenious, is by no means decisive. On the contrary, it seems to put out of the question the free episodic movement of the Epic style. The same sort of criticism would condemn most of the similes in Homer, where, though there is but a single point of comparison, the poet is led on, by the enchantment of the imagery that the play of his fancy has brought around him, to make a finished picture—the picture itself having as little to do with the time, place, and character of the scene, as the figures on the shield are supposed to have with the situation of Achilles rushing into battle. De Quincy has drawn a different and a sounder conclusion. He says,—“If we compare it with all the similar descriptions of works of art, with which so many poets have embellished their compositions, we are compelled to acknowledge that the author of the *Iliad* has surpassed all his successors as much by the probability and the necessity of his episode, as in the measure and proportion of the accessories.” *Le Jupiter Olympien*, p. 65. Another objection has been made, on the ground of the impossibility of comprising so great a variety of scene within the compass of a shield. This objection was put at rest first by Boivin, whose design is given in the great work of De Quincy, and still more artistically by De Quincy himself, in the beautifully delineated plan which he has drawn (*Ib.*, p. 72). But the most satisfactory refutation of this practical objection was given by Mr. Flaxman, whose well known shield of Achilles is only three feet in diameter.

The following description of this splendid work of art is taken from Mr. Allan Cunningham's elegant biography of Flaxman:—

“Round the border of the shield he first wrought the sea, in breadth about three fingers; wave follows wave in quiet undulation;—he knew that a boisterous ocean would disturb the repose and harmony of the rest of the work. On the central boss he has represented Apollo, or the sun, in his

chariot; the horses seem starting forward, and the god bursting out in beauty to give light to the universe around him. The circle, of which Apollo is the centre, is in diameter little more than a foot; yet in this space he has pictured

‘The earth, the heaven, the sea,
The sun that rests not, and the moon full-orbed;
There also all the stars, which round about,
As with a radiant frontlet, bind the skies;
The Pleiads and the Hyads, and the night
Of huge Orion, with him Ursa called,
Known also by his popular name, the Wain.’

“On the twelve celebrated scenes which fill that space in the shield between the ocean-border and the general representation of the universe, he exhausted all his learning and expended all his strength. The figures are generally about six inches high, and vary in relief from the smallest visible swell to half an inch. There is a convexity of six inches from the plane; and the whole contains upward of a hundred human figures. Of this magnificent work, the artist was justly proud; he was paid £ 620 for the drawings and model; the first cast, in silver gilt, price 2,000 guineas, was placed by his Majesty on his own sideboard; the second, of the same material and value, was presented by the king to the Duke of York; a third, of the same metal, was made for Lord Lonsdale, and a fourth for the Duke of Northumberland. Two casts in bronze were made by the proprietors for themselves, and three in plaster were prepared, for the Royal Academy, for Sir Thomas Lawrence, and for Flaxman himself.” *Lives of Painters and Sculptors*, Vol. III.

Casts of this work have since been multiplied, and one is now in the possession of the editor.

480. *ἰν' ἀγύρεσσι*, i. e. from the frame of the shield, *εἰς αὐτοῦ*, understood.

488. *ἢ τ' αὐτοῦ ἐνρίβεται*, which turns there. — *Ἠέριον δαίμων*, it watches Orion, i. e. is opposite to.

501. *ὡς ἱερεὺς αὐτὰς ἐλίσσει*, literally, to take the trial before an umpire.

507. *τάλαντα*. “Some of the ancients understood by this the money which the plaintiff deposited in the court, and which was forfeited if he did not make out his case; this among the Attics was called *παρακαταβολή*. But the words in the next line show clearly that it was destined for the *Gerousia* who should pronounce the most just judgment. Another question is, Who paid in the money? Perhaps both parties, as Köppen remarks, as at a later time both had to pay down the *προσάμισμα* in Athens.” Cr.

530, 531. *Οἱ δ'.....προσάμισθε κατήμνηται*, and they (i. e. the enemy),

when they heard the much tumult among the cattle, sitting in front of the place of assembly, or in front of the debates, as the auditors would naturally sit.

570. *λίον*. The most probable explanation of this word is, that it was a kind of song which derived its name from Linus, one of the eldest singers.

600. *τερχίν*, a wheel, used by the potter in shaping his vessels. The point of the comparison is this. When the potter first tries the wheel to see "if it will run," he moves it much faster than when at work. Thus it illustrates the rapidity of the dance.

ILIAD, XIX.

THIS book is called the *Μένειος ἀπίσθησις*, the renunciation of wrath, because it contains the reconciliation between Achilles and Agamemnon.

3. ἡ δ', i. e. *Thetis*, who came in the morning to bring the armor to Achilles.

8. *ἰάσμεν* = *ἰάσμεν*.

10. *ῥήν*, Epic and Doric for *ῥή*.

13. *ἀνίεραχε*, resounded, when laid upon the ground. The divine armor filled even the Myrmidons with fear. Wrath seizes Achilles anew, his eyes flash terribly from under his brows, and he exults as he holds in his hand the splendid gifts of the god.

24. *Διδοι, μή*. "It was considered a grievous misfortune by the ancients in general, that the bodies of their dead should putrefy above ground previous to their interment." Trollope.

27. 'Εν δ' αἰὼν *πρίσταναι*, for life is killed out, i. e. out of the body.

35. *μῆνιν ἀποιώων*, renouncing your wrath.

42. *νῆον ἐν ἀγῶνι*, at the station of the ships.

43. *Οἴ....νῆον*. There is a little hardness in the construction of this line. But the last clause, *καὶ ἔχον σῆμα νῆον*, is to be considered as an explanatory addition to the preceding.

47. *ἐκλίσσεται*, limping. Diomedes had been wounded in the foot, and Odysseus in the side.

62. *ἀπεμνήσαντο*. The preposition has an intensive force, *having been very angry, having been angry so long*; as it were, having had it out in anger. But it has sometimes been rendered *ceasing from anger*.

65-144. 'Αλλὰ τὰ μίον. This part of the speech of Achilles displays the impetuosity of his character. Having determined, in obedience to the cour-

mand of his mother, to be reconciled with Agamemnon, and return to the war, he wishes to rush at once into the combat. Agamemnon attempts to moderate his zeal, then exonerates himself from all blame, and lays it upon Zeus and Ate, and the Erinnyes who "walketh in darkness," who inspired his mind with discord on the day when he robbed Achilles of his prize. He then enters into a long history of the goddess Ate, the eldest daughter of Zeus, and of the injuries she has done to men, and even to Zeus himself, of which he gives an instance in the story of Heracles and Eurystheus. When Zeus detected the fraud, he hurled Ate from heaven, with an oath that she should never return. So the goddess consoled herself by playing off her mischief upon unhappy men. It is clear, then, that Zeus, and not Agamemnon, is to blame, though the latter is willing to make honorable amends for the share he had in the wrong-doing.

77. *Abρίθιν...ἀναστῆς*, *There from his seat, and not standing up in the midst*. This line has been supposed to mean, that Agamemnon addressed the council sitting, being unable to stand on account of his wounds. Some have therefore rejected the line as spurious, since Agamemnon was only wounded in the hand. But Crusius and Voss rightly interpret it, that Agamemnon, instead of coming forward into the midst of the assembly, as the speaker usually did, merely rose from his seat, and spoke from the place where he then was, on account of the throng pressing around him.

79, 80. The meaning of these two lines has been variously given. If we look to the connection, as Crusius suggests, the word ἰσχυρῶς (for ἰσχυρῶς) would seem naturally to mean *to interrupt*. Achilles has given the assembly to understand, that he is willing to be reconciled, and demands that the army should be led at once against the enemy. The Greeks receive his words with clamorous applause, and the tumult has not yet subsided, when Agamemnon rises and begs to be heard without interruption. "It is good," says he, "to hear the standing man (i. e. the speaker who always stood up), nor is it seemly to break in upon him; it is troublesome, even for a skilful speaker," i. e. *it is difficult*.

82. *βλάβεται*, *is confused*, Epic for *βλάπτεται*.

83. *ἰδιόξημα*, *I will address myself, or I will explain myself*.

149. *πλεονεξίην*. The exact meaning and the etymology of this word are uncertain. Some suppose it to mean *to make fine speeches*, for *πλεονεξία*. Others, deriving it from *πλεονεξία*, explain it, *to use deceitful pretence*.

156. *ῥέοντες*, *unfed*.

180. *μήτις δίκης ἰσχυρῶς ἔχουσα*, *that you may have no want of ample justice*.

182, 183. *ὃ μὲν....χαλίστην*, *it is not censurable to reconcile or propitiate a princely man, when one has been the first to quarrel; ὁρί in composition*

having here, as often elsewhere, an intensive force. Heyne, on the contrary, thinks the sentence means, *it is not to be blamed that a princely man should be angry, when one has injured him first*. The former interpretation is more suitable to the connection.

193. *νούηται*; Epic for *νούρεται*, = *νέουσι*.

199. *Ἀτρεΐδῃ κῆϊσσι*. This speech of Achilles is brief, pointed, and pithy, and breathes the natural eloquence of excited feeling and impatience of delay. It forms a striking contrast to the long harangue of Agamemnon.

221 – 224. “In this passage, where literal expressions are mixed up with figurative, there is great obscurity, and hence it has received various explanations, both by the ancient and the modern interpreters. The obscurity is increased by the fact that *ἄμνητοι* may signify either the time of reaping, or the reaped fruits themselves. Among the various explanations, the following, which Heinrich, Köppen, and Spitzner, after Eustathius, give, is the most probable and the most agreeable to the connection. The sense of these words, according to those scholars, is, ‘We must strengthen ourselves beforehand with food and drink; for, although at first very many fall after Zeus has turned victory in our favor, yet we can only follow up the victory for a short time, because our powers will fail.’ Odysseus, therefore, would advise Achilles, that he cause the army first to strengthen themselves with food and drink, before leading them to battle. *φωλιπίδες....κίετος*, the satiety, disgust of battle, i. e. exhaustion and failure of strength. *ἦσσι* (i. e. *φωλιπίδες*), for *καθ’ ἧς*, i. e. *πλείστην....καλάμην*, = *πολλοὺς μαχαμίους*. *καλάμη*, properly, the stalk of the corn. Killing in battle is expressed by the figure *to mow down*; the warriors are the stalks, the corn, which the iron reaps.” Cr. A similar figure is used in the old ballad on the battle of Marat by Veit Weber, — “Till evening mowed he with the sword.” “Old Time,” with his scythe, is another form of the same idea. — *ἄμνητοι*, here, the mowing. — *ἰσὺν κλίνοιναι τέλεινα*, when Zeus may once have turned the scales, i. e. when he has decided the overthrow of the enemy. — *ἴσσι’....τίτυνται*, who is the steward, i. e. the supreme disposer of the war of men.

225 – 229. *Γαστέρι....Ἀχαιοίς*, And it is by no means fitting that the Greeks should mourn the dead with the belly, i. e. by fasting. *γαστέρι* = *νοστίς*. — *Λίην....πάντα*, For very many are falling every day, literally, many and crowded together. — *νηλίσ* commonly means pitiless, stern, unrelenting; here, firm. The expression *νηλίσ θυμὸν ἵχοντας* may be well rendered by the English phrase, *steeling our hearts*.

247. *σείσας*, having weighed.

254. *ἄπ’ ἐρίχας*. It was the custom to cut hair from the forehead of the victim, and throw it into the fire. — *ἐρξάμενος*, a term belonging to

religious services, and signifying the performing the first ceremony; here, cutting off the hair and throwing it into the fire.

263. ἀπερίμαστος, Epic for ἀπερίμαστος, *untouched*, from περιμάσσω.

287. Πάτρικλι. The passage was praised by the ancient critics. The lamentation of Briseïs over the body of Patroclus is full of fine touches. The turning from her grief for the death of Patroclus to the recollection of her own sufferings is extremely beautiful. The whole scene is well conceived; but there is one little circumstance which illustrates particularly the poet's true understanding of natural feeling. *The women joined in her lamentation, and mourned for their own calamities, under the pretext of mourning for Patroclus.* They were captives who had lost every thing. They had no hopes like those of Briseïs (verses 297, 298), from the life of Patroclus, and lost nothing by his death. How natural that they should be occupied by their own sorrows, while Briseïs wept incessantly for him who had always been kind and gentle to her!

342. πάμπαν ἀπείχισαι, *you go off entirely*, i. e. *you neglect*.

362. γίλασσι ἢ πᾶσα περι χλῶν. A beautiful expression, — *and all the earth around laughed with the splendor of the brass*, i. e. *with the reflected brightness*.

375. 'Ως δ' ἔρ'. The poet seizes every occasion of describing the glory of Achilles's shield. The return of the hero to the war was an event of sufficient consequence to justify the splendor of poetical imagery which the poet has thrown around it.

387. εὐεργγος, *a case or envelope*.

407. αἰδήματα. "This miraculous gift of voice may be compared with that of Balaam's ass." Trollope.

417. Σιῶντι καὶ ἀνέρι, *the god and the man*, i. e. Apollo and Paris.

418. Ἑριννίαις, *the Furies*. "The Erinnyes, as the goddesses of fate, did not permit too much knowledge to be imparted to men concerning their future destiny. Thus Phineus was punished by the Erinnyes because he had disclosed too much by his soothsaying." Cr.

ILIAD, XX.

THIS book is entitled Σιγμαχία, because in it the gods take part in the battle.

2. Ἀμφὶ σὶ, Πηλῆος σὶ, *around thee, son of Pelus*. This book and the two following books are chiefly occupied with the deeds of Achilles. "In

effect," says Montbel (*Observations sur l'Iliade*, Tom. II., p. 177), "the poet says not only that they are the Myrmidons who surround Achilles, but the Achæans, a name under which he comprehends the entire army of the Greeks. Certain it is, that in the battles which take place in this twentieth and in the two following cantos, none are concerned but Achilles; no other chief is named, neither Agamemnon, nor Menelaus, nor the two Ajaces, nor Nestor, nor Diomedes, who is alluded to once only in a speech addressed by Ares to Athene. These three books, XX. — XXII., a genuine Achilleïs, are absolutely devoted to the exploits of Achilles, as the fifth is devoted to the exploits of Diomedes, the eleventh to those of Agamemnon, and the seventeenth to those of Menelaus. Observe, also, that to the last there is not the slightest allusion to the wrath of Achilles, which is said nevertheless to be the principal subject of the poem."

4. *Θήμιστα*. "The duty of Hermes, as the herald of the gods, or of Iris, is here discharged by Themis, the goddess of right, to intimate that in these assemblies the right should prevail." K.

7—9. Heyne and others consider these verses to be a later addition. But their genuineness was never called in question by the ancient critics. "Commonly," says Cr., "only the gods of higher rank assemble, but this time all the divine beings meet together, because it is to be a general assembly, like that of the Achæans; see XIX. 40, *seqq.*" The whimsical reason assigned by the Scholiast for the absence of Oceanus is, that respect for him as the oldest of the gods would have hindered them from strife. The rivers Scamander and Simois afterwards take part in the conflict. Oceanus is one of the *dramatis personæ* in the Prometheus Bound.

14. *ἡνίοχος*, compounded of *ἥ* and *ἵος*, = *ὁ ἡγίος*, i. e. *ὁ ἡνίοχος*.

16. *Ἀργυρίεσσεν*, god of the swift, or bright, thunderbolt.

29. *ἰταίαν*, gen. of cause.

30. *ἰρίμενον*, contrary to fate. The walls of Troy were not destined to fall by Achilles. "The ancients found it surprising that Zeus, the ruler and director of fate, see Od. XX. 78, *seqq.*, should fear lest Achilles might plunder Troy. The following may be said in reply:—True, it is, in general, the poet's conception that nothing can be done in opposition to the will of Destiny, see VI. 487; still the decrees of Destiny are not absolute, but only conditional, so that even man in his freedom has an influence upon it." Cr.

39. *ἀεικρινέμενος*, with unshorn hair. Apollo is thus represented, both in poetry and plastic art, as a symbol of his eternal youth.

43. *ἔπειθ' ὅ μιν ἔλκεν ἰρίεσσεν*, and he had long been absent from the war, Epic construction for who had long been absent from the war.

56. *Διὸς δὲ βρόντησι*. This description of the battle of the gods is a celebrated example of Homer's sublimity. Zeus thunders in the heavens, Poseidon shakes the boundless earth and the high mountain-tops; Ida rocks on its base, and the city of the Trojans and the ships of the Greeks tremble, and Aidoneus leaps from his throne in terror, lest his loathsome dominions should be laid open to mortals and immortals. Longinus, in his work on the Sublime, 8, 9, comments upon this passage with admiration, Virgil, *Æneis*, VIII. 243-246, imitates this passage:—

“Non secus, ac si qua penitus vi terra dehiscens
Infernas reseret sedes, et regna recludat
Pallida, diis invisā; superque immane barathrum
Cernatur; trepidentque immisso lumine manes.”

72. *εὔνοε*, *powerful*. Some have explained it as = *εὔνοε*, i. e. *εὐζώνος*.

90. *ἀλλ' ἦδη*. Æneas here refers to events which took place in the early period of the war, and before the commencement of the action of the poem.

98. *πάρου* = *πάρουσι*.

107. *Ἡ μὲν γὰρ*, i. e. Aphrodite. — *ἡ δ'*, i. e. Thetis. — *ἄλλιος γίγνεται*, i. e. Nereus.

128. *Πυρομήνῃ τῷ γενέσθαι λίσσῃ*, *spun for him at his birth*.

131. *Χαλκίωσι δὲ θεοῖς*, *the gods are terrible, or dangerous*. It was a superstition that for a mortal to behold a god was a dangerous thing.

137. *Ἐκ πάρος ἐς ἐκπαρήν*, *from the travelled way, or ground, to a high place*.

138. *ἔρχουσι*, plural for singular, the verb standing between two nominatives.

145. *Τίχου ἐς ἀμφίχουτος*. Laomedon refused to pay Poseidon the price he had stipulated for building the walls of Troy; in revenge for which the latter sent a monster of the deep which killed and devoured all who fell in his way. The country could be delivered from this affliction only by sacrificing Hesione, the daughter of the king, to the monster. Heracles promised to rescue the daughter on condition of receiving the horses which had been given to Tros for the stolen Ganymedes. He built a wall of earth, behind which he concealed himself when the monster pursued him.

147. *τὸ κῆτος*, *the monster*. The use of the article points out the thing as what is well known. The myth was probably familiar, from long tradition, to all who would hear the story of Troy from the lips of Homer or the Homeridae.

157. *σάραται*, *cracked*, a word formed by *onomatopœia*.

166. ἀνιζων, *disregarding*, i. e. the men. "The lion, as is well known, retires slowly, when not hungry, as if he cared nothing for falling in with the hunters." K.

183. ἀσέβητον, *stupid-minded*.

186. χαλίστωις δι' ἰσχυρὰ τὰ βίβιν, *you will find it hard, I think, to do it*.

199-258. This dialogue between Achilles and Æneas when on the point of battle, as well as several others of a similar description, have been sometimes censured as improbable and impossible. The true explanation is to be found in the peculiar character of war in the Heroic age. This subject has already been discussed. See II. VI. 119, *seqq.*

204. Πρίν λυτ' ἀκούοντι ἱστοί, *hearing the legends of ancient fame*.

227. ἀσπιδίων, *ears*, properly, of asphodel, but generally, of wheat.

253. Ἄντι χαλωσάμεναι, a picture of two vulgar women quarrelling in the middle of the street; accurate, but unpleasant.

275. Ἄντι γ' ὕπερ ὅρων, *upon the extreme border of the shield*.

282. ἄχαι....μυρίον, *myriad grief*, i. e. boundless.

325. ἱερύνιν....αἰέρας, *bore away, raising him from the ground*.

332. ἀτίοντα, *infatuated*.

342. μίγ' ἔβδιν, *looked forth afar, or saw clearly*.

359. ὁρμίνης ἐνέμα, *the mouth of battle; for battle, but more expressive; as it were, the devouring battle*.

391. Γυγαίη. The Gygaean lake was about five miles from Sardis.

403. Θυμὸν αἰετὶ καὶ ἤρυνεν, *breathed and bellowed forth his life*.

404. Ἑλικώνιος ἀμφὶ ἄνακτα. The Heliconian king is Poseidon. The name is derived either from Mount Helicon in Boeotia, or from Helice or Helicone, a town in Achaia. In the latter there was a renowned temple of Poseidon, where his worship was celebrated yearly by the sacrifice of a bull. If the bull bellowed as he was led to the altar, it was considered a favorable omen.

439, 440. Πιστῇ....ἦνα μάλα ψύχασα. Some understand this to mean, *She turned back the spear by the motion in the air caused by the gentle waving of her hand*. But there is nothing in the language to justify this interpretation. The words ἦνα μάλα ψύχασα show that it means, according to a literal version of the words, *She turned the spear with her breath, having gently breathed*.

451. μίλλαι, *you are wont*.

458. καὶ γ γέν, for κατὰ γέν.

496. τριβίβιναι καὶ λιπύν, *to tread out the white corn*. It is well known that, among the ancient nations, the corn, instead of being threshed, was trodden out by oxen. It is familiarly alluded to in the Jewish Scriptures. For example, "Thou shalt not muzzle the ox when he treadeth out the corn." Deut. xxv. 4.

ILIAD, XXI.

THE leading passage in this book is the description of the battle at the river, *μᾶλιν παραποτάμιος*. "As Hector was snatched away from Achilles, the latter rushed madly upon the host of the Trojans, overthrew all before and around him, and hurried in his chariot over the prostrate foes. The fugitives are chased to the ford of the Scamander. Here they divide. One crowd hurries, probably crossing the ford, over the plain, to the city; the other, lest the mass in the ford should be too great, precipitates itself into the stream, and thus attempts to escape. Achilles leaps in after the latter, and prepares a *great blood-bath* in the Scamander. Twelve young warriors he catches alive for a death-sacrifice to the shade of Patroclus. Here also he encounters Lycaon, Priam's son, and Asteropæus, the leader of the Pæonians, who fall under his hand. Both afford materials for special battle-pictures." K.

3. *διερμήξας, τοὺς μὲν, dividing them into two parts, he drove one towards the city.*

7. *ἰχθυήσας, i. e. ἔσρε, to impede them, i. e. the Trojans,*

8. *ἀργυροδίνων, silver eddying.*

12. *ἀνγίδις ἡλιόθερος, locusts rise, driven by the heat of the fire.* Swarms of locusts sometimes invade whole countries in the East. It seems that the ancient mode of exterminating them was to kindle a fire, and thus drive them into a lake or river. The panic caused by Achilles, the hasty plunging into the river, the press and confusion there, are represented in a most lively manner by the simile.

22. *Ὡς δ' ἐπὶ δολφίνος.* "It is observable with what justness the author diversifies his comparisons according to the different scenes and elements he is engaged in. Achilles has been hitherto on the land, and compared to land animals, a lion, &c. Now he is in the water, the poet derives his images from thence, and likens him to a dolphin." Pope, from Eustathius.

26. *ἡψημένους, the high banks.*

31. *Τοὺς αἰνὰ φερίεσαν, which they carried.* The thongs seem to have been carried, for various purposes, — as, for instance, to tie the hands of captives, — on the persons of the warriors.

38. *ἔσσηνας, suckers or shoots.*

58. *παρανεμμένους, transported.*

75. *Ἄρτι εἰς εἴμ' ἵκισθε, I am in the place of a suppliant. — αἰδέσθαι, entitled to respect.*

76. *πασάμην Δημήτριος ἀκτὴν*, *I have tasted Demeter's broken corn with you.* *ἀκτὴ* = *εἶς*. This was anciently a pledge of amity.

79. *ἰκατόμβην δὲ σοὶ ἤλφον*, *I brought you a price of the value of a hundred oxen.*

83. *μίλλω σοι ἀνίχθισθαι*, *I must be an object of hatred.*

95. *ἑμυγάστριος*, *born of the same mother, a uterine brother.*

99. *Νήπιον....ἀγέριον*, *Say nothing to me of ransom-money, fool!* The whole speech of Achilles forcibly expresses his relentless desire of vengeance.

126. *μίλωνας φεῶχ'*, *the dark curling*, i. e. the gently agitated surface of the water.

131. *πολλὰς ἱερύνει τούρους*. It was an ancient custom to sacrifice bulls and horses by throwing them into the sea alive.

162. *ὁ δ' ἀμαρτῇ δούρεσσιν ἀμφὶς* (*ἱβαλις* understood), *and he hurled two spears at once.*

163. *πειδιξίης*, *ambidextrous*, i. e. using both hands alike.

166. *ἰαυγάδην*, *just grazing.*

169. *ἰευαίωνα*, *flying in a straight course.*

196. *Ἐξ ᾧσις*. Oceanus was conceived to be a stream encircling the earth. All rivers, seas, and fountains had their origin from this mighty stream.

204. *ἰεσσιμέναι....κίρουντι*, *consumed by nibbling.*

221. *ἄγν*, *wonder*, including the idea of indignation, amazement.

234. *κρημνῷ ἀπαιξίς*, *springing from the bank*, i. e. into the midst of the stream. The contest between Achilles and Xanthus abounds in vivid description and splendid imagery.

245. *γυφύμεσιν*, *bridged it over.*

259. *μάκισλλον*, *a spade*. — *ἀμάρες*, *a channel.*

260. *ψηφίδις*, *the pebbles.*

262. *προελίτ'*, *sloping.*

271. *κοίην δ' ὑπείρποντι*, *and washed away the earth from under his feet.*

277. *Ἦ μ' ἔφατο*. The fate of Achilles had already been communicated to him.

283. *ἱανυλος*, *the channel of the torrent.*

306. *κίρουντι*, *tossed up*. "A lively conception, of which the different properties of the two rivers gave the poet the idea, which is always exact, always true. For the Simoïs is dry the greater part of the year, or supplied with but little water; but when its water is increased by the melting snow on Mount Ida, or by rain, it overflows the whole region, and causes the greatest destruction. Uprooted trees, and stones whirled along, are everywhere to be seen." Lenz, *Edens von Troja*, Plain of Troy.

313. *ἴσση*, imperat., *raise*.

319. *χίμαρος*, *slime*, or *mud*, such as is washed down from the mountains by the swollen streams.

346. *νεοαῖδι'*, *newly watered*. The conflagration kindled by Hephæstos, and burning the plants and trees, is magnificently described.

363. *πύσση μιλδέμνους*, *melting in the fat*. Another reading is *πύσση* (see Crusius and Spitzner), and with that *μιλδέμνους* must be taken in a transitive sense.

366. *οὐδ' ἴσσι*, = *οὐκ ἴδμεν*, *nor could it*.

369. *ἵχρεαι κηῖον*, *why has he fallen upon troubling my stream?* *ἵχρεαι*, a defective verb, = *ἰσῆλσι*.

370. *ἢ ἄλλων* = *ὅτι τοῖς ἄλλοις*. The force of the genitive with *ἢ* here is to intimate a *preference* or *selection* of one from others.

386. *ἔητο*, *was moved like the wind*, = *ἵππῳ* or *ἰαννῳ*, according to Eustathius.

394. *κυνέμυια*, *dog-fly*, an insect, a species not exactly determined; used as an epithet, signifying *impudent*.

407. *πλίσθρα*, Poet for *πλίσρα*. The plethron is properly what can be ploughed with one yoke of oxen in a day. According to the Scholiast, the *πλίσθρα* was about one hundred feet.

441 - 460. Poseidon here tells the story of the wrongs that he and Apollo had endured at the hands of Laomedon, king of Troy. Under the command of Zeus, they had served the monarch a whole year for stipulated wages. Poseidon had built a broad and handsome wall around the city, and Apollo had tended the trailing-footed, crankling-horned cattle. But when the rejoicing Hours had brought round the payday, the royal bargainer not only refused to settle the bill, but threatened to bind them hand and foot, and send them off to some distant island to be sold into slavery. So far did his indignation at being dunned carry him, that, though his creditors were two of the first class of gods, he gave a significant hint that he would cut off their ears with the brass. Quintus Calaber has imitated this passage. The ancients gave various and contradictory explanations of this myth, but, as Montbel justly remarks, "it is impossible to reconcile all the facts of an obscure mythology."

465. *Ζαφλιγίσι*, *fiery*, *full of ardor*.

503. *μινὰ στροφάλιγγι κοῖνις*, *under a covering of dust, covered with dust*.

537. *ἔκτανε τι πύλας, καὶ ἀπῶσαν ἵχῆας*, *they threw open the gates, and drew back the bars*.

The panic-stricken Trojans rush to the gates, covered with dust and parched with thirst, endeavouring to escape the mad pursuit of Achilles.

559. *ῥωπήϊα*, bushes.

604. *εὐρὺν ὁρμηγερόντα*, running before him but little beyond his reach. The compound is very expressive.

The scenes described in this part of the *Iliad* are full of action. The battle with the rivers, the intervention of the gods, the flight and terror of the Trojans, the insatiable madness and hot pursuit of Achilles, the rush to the city, the hurried opening of the gates, affording a glimpse of safety, the crowding in of the dusty and worn-out fugitives, form a picture on which the poet has exerted his most vivid powers of representation.

ILIAD, XXII.

1. *πιφύζεις*, in terror.

3. *καταλιμένοι*, resting against, from fatigue.

5. *ἰλὸς Μῶρις*. The time had now arrived when it was fated that Hector should fall.

6, 7. "The Scæan gates enjoy a great celebrity in the *Iliad*, because it is near these gates that the touching scene passes between Hector and Andromache; it is also on a platform overlooking the Scæan gates that the ancient Trojans are assembled, when Helen appears before them, and amazes them by her beauty; finally, because in this book the dying Hector predicts to Achilles that before the Scæan gates he will perish under the strokes of Paris and Apollo. . . . If the word is etymologically explained, it signifies the *gates on the left*; but is it on the left in entering or leaving the city? The interpreters do not tell us, and nothing can be concluded from the words of the poet. Some will have it that the name comes from the builder who constructed these gates, and who was called Scæus. Others say that by the *left* we are to understand the *west*, to distinguish them from the Dardanian gates, which are elsewhere spoken of, and which were situated on the eastern side. Others, finally, give to this name the meaning of sinister, because the wooden horse was carried in through them; so that *these gates could not have had their name until after they had been destroyed*. Neither Homer nor Virgil say that it was by the Scæan gates that the horse entered Ilium. Tryphiodorus mentions the *Dardanian gates*, —

Πύλιν ἐκίχεναι Δαρδανίαν.

All that we can infer from the various passages of the *Iliad* is, that the

Scæan and Dardanian gates alike opened upon the plain where the Greeks and Trojans were fighting." Montbel.

12. ἔλιν, for ἔλιναν, = *συμπεράφηναι*, are driven, or crowded, Epic aor.

26. *Ἰὼ δ' αἰετὶς*'. This simile not only describes the appearance of Achilles, but is appropriate because the star brings with it, in hot climates, disease and death. So Priam beholds Achilles, splendid with the divine armor, and the destined slayer of his son.

44. *ἔδον*, = *ἐστρεμίσον*, destitute, deprived of.

45. *αἰετός*, sending off for sale, = *σιτράεινον*.

54, 55. "The sense is, the death of the other children will cause sorrow to the parents only, but the death of Hector will be lamented by the whole people." Cr.

57. *Τρῶες καὶ Τρῳάδες*, Trojan men and Trojan women.

60. *ἐπὶ γῆρας ὀδῶν*, on the threshold of old age; an expression understood by the Scholiasts and Eustathius to mean the extremity of old age; but more naturally to be explained as the entrance or beginning. The lines which follow set in a forcible light the horrors that attended ancient warfare.

69. *τραπίζωνας*, fed at their master's table, an epithet that heightens the agonies of the imaginary scene, the whole of which is depicted with scene, feeling, and truth.

94. *βίβρωσθε κακὰ φάρμακ'*, having eaten deadly poisons. It was an ancient notion, that serpents derived their venom from eating poisonous roots and plants.

99, *seqq.* This speech of Hector shows the fluctuation of his mind. He communes with himself, and meditates a return to the city. The desire of escape conflicts with the sense of honor and the reproaches which Polydamas and the other Trojans will heap upon him. At last he makes up his mind to remain and abide the issue. The speech is full of natural feeling, and simply but strongly represents the emotions of a brave man, who, placed in circumstances of the utmost peril, from which there is a way of escaping, wavers for a moment, and then with collected energies meets the shock.

109. *παυαντίσαντα* agrees with *ἐμὶ* understood, and *Ἀχίλλῃς* is governed by it.

126. *ἀπὸ δένδρεος οὐδ' ἀπὸ πέτρης*, neither from an oak, nor from a rock. Hector means to say, that it is impossible to discourse freely and carelessly with Achilles, as a youth and maiden may talk together. There is no joking with him. The expression is probably a proverbial one, and originates in the simple customs of antique rural life. People chat together, sitting upon a rock, or the trunk of an oak. According to Wolf, the idea is, that those who sit upon a higher place, as a tree or rock, can converse secure from surprise.

132. *κευθάνης πτελισμυγῆς*, the crest-waving warrior. *κευθάνης* = *κευθαίολος*.

140. *μινά*, after, in pursuit of.

153. *πλυνσί*, cisterns, built of stone, for washing. It was the custom of that age to have cisterns by the side of rivers or fountains, to which the women, including the wives and daughters of kings and princes, resorted on washing-day. "Let us abandon philology for a while," says Montbel, "to admire these sweet pictures, that precede the death of the ill-starred Hector. There reigns here a profound melancholy, filled with regrets for the fate of the hero. This recurrence to the happy times of peace, when the wives of the Trojans and their lovely daughters came to wash their rich garments in the springs of the Scamander, — for the daughters of kings themselves did not disdain those employments which seem mean to us; this recollection of occupations so pleasant, of past happiness, in the midst of the alarms of war, at the moment when the heaviest of calamities is to fall on Ilium, adds to the deep impression produced by this song of woe, which sounds throughout like the knell of death."

158. *θυσίον*. This properly means a victim, or any animal fit to be a victim; here, an animal for slaughter.

206. *οὐδ' ἔα ἱμῖναι*, nor did he permit them to hurt.

221. *προσεπεσυνδύμισσε*, prostrating himself before.

224 — 227. The ancients found nothing offensive to their moral ideas in this deceit practised by Athene. It was only the fraud which men might practise against an enemy; and the characters and actions of the gods were drawn from the conceptions of men.

225. *χαλκογλώχοντι*, brazen-barbed.

247. *πλεθεύνει*, with deceit.

255. *ἀρμυνιάων*, compact, agreement, or terms of agreement.

257. *καμμυνίην*, perseverance, success arising from perseverance.

260. *Τὸν δ' ἔειπε*. Achilles maintains his implacable anger to the last. He rejects scornfully the proposal of Hector, that the victor should abstain from treating his fallen foe with the usual barbarous indignities of war. Such a reply was to be expected from his fierce and revengeful character.

281. *ἀρετιπότης*, properly, one who speaks what is fitting, skilled in speeches.

297. *"Ω πάτερ*. Hector, having discovered the deception that Athene practised on him, now resigns hope, and sees that it is the evident purpose of the gods that he shall die. He resolves, however, not to die without a struggle, but having done some brave deed for future men to hear of.

325. *λαυκαίην*, the throat. The fatal scene is described with a rapid and vigorous hand. The exultation of Achilles over Hector, and the taunt, that the dogs and birds shall tear him in pieces, while the Grecian army

shall perform the funeral honors of Patroclus, are characteristic of the atrocities of war in that age. The entreaty of the fallen hero is an expression of the high value the ancients set upon funeral honors, and their sense of the calamity of being deprived of them. The reply of Achilles is in the wildest strain of savage ferocity. It has but one redeeming point, such as it is, namely, that Achilles *only wishes* he had the heart to eat up his enemy.

351. *χερσὶ λούσασθαι*, to weigh you down with gold, to ransom by an equal weight of gold.

358. *μήμια γίνωμαι*, literally, *lest I be to you an anger of the gods*, i. e. *lest I pursue you as a Fury*, or *bring on you the anger of the gods*. The ancients attributed to the dying a prophetic power. According to Quintus Smyrnaeus, III. 30, 176, Hector's prediction was fulfilled in the onset upon the Scæan gates.

The death of Hector is accompanied by many circumstances of ferocity and barbarity. The Greeks rush to the spot, to insult his body and disfigure it by wounds.

381. *ἀμφὶ πέλοι ἐν τιόχῃσι*. Achilles first turns his thoughts to the destruction of Troy, but suddenly reverts to his friend Patroclus, who lies by the ships, "dead, unwept, unburied." The ardor of his friendship is as strong as his desire of vengeance had been fierce.

391. *παῖνον*, here, *a song of triumph, a psalm*.

397. *ἰς σφυρὸν ἱκ πρὶντος*, from the ankle to the heel. The savage act of Achilles, in dragging the body after his chariot, is characterized by the poet as *αισνία*, unseemly; not, probably, because it went much beyond the common practices of war, but that it was an unseemly destiny, a terrible calamity, to fall upon a hero like Hector. It is to be considered in the light of a highly wrought picture of war in the Heroic age.

405-414. The despair of the Trojans, the anguish of the father and mother of Hector, the lamentations that filled the city, are described in these lines with pathetic simplicity and power. — *εἴη δὲ μέλιος' ἔξ' ἱερὸν ἰουλίγιον*, supply *θρήνην*, like the lamentation which would be made if. — *ἰφρεῖσσαν*, from *ἰφρεῖς*, a brow, then a height, an epithet describing the situation of a high place; as it were, on the brow of a mountain. — *Δαρδανίδων*, Dardanian, not Scæan, as Crusius incorrectly explains. — *κεκοῦρμένους*. Rolling in the dust was the most vehement expression of sorrow.

427. *εἴη*, then, in that case, i. e. if he had died in our arms.

431-436. Lament of Hecabe. In the laments uttered by the different persons over the corpse of Hector, the poet has shown a wonderful power in delineating the varying forms of sorrow, according to the character and circumstances of the mourners.

437-449. Andromache, obedient to the command of Hector (VI. 4'

αἴψα), has busied herself about her feminine labors. She orders her servants, also, to prepare a bath for her husband on his return from the battle. Hearing the lamentations of the men, she forebodes calamity, her limbs tremble, and the shuttle falls from her hand. — *μυχῶ*, in the retirement, i. e. in the women's apartment, in the harem. — *Θεῖα σκεῖλ'*, varied ornaments, such as flowers and other like embellishments.

461. *παλλομένη καρδίῃ*, agitated in heart, or with beating heart.

462 — 476. The picture of Andromache rushing to the wall, and beholding thence her husband's body dragged at the car of Achilles, is one of the most pathetic in Homer. — *ἑρσιμένη νύξ ἰσάλοισιν*, dark night veiled; here spoken of fainting, elsewhere of dying. — *δίσματα σκευαλίοντα*, bright bands, a general expression for whatever ornaments were used about the hair. The particular kinds of ornament are specified in the next two lines. Mr. St. John (*Manners and Customs of Ancient Greece*, Vol. II., pp. 59, 60), speaking of the parts of the head-dress, says: — "Among these one of the most elegant was the *ασπυς*, a fillet by which they confined their hair in front. It sometimes consisted of a piece of gold embroidery, the place of which was often supplied by a thin plate of pure gold, studded with jewels. Another Homeric ornament, the *ἡετρυφαλος*, can only be alluded to as a critical puzzle which has baffled all the commentators; in which predicament the *plectis anademe* also stands; all that we know being that it found its place in the female head-dress, though whether as a mitre or a diadem Apollonius is unable to determine." With regard to the *κεκρόφαλος*, Crusius thinks it was probably a woven net, to keep the hair together, a head-net. And Eustathius describes the *πλεῖστα ἀναδίσκη* as a *σινὴ*, *ἢ πύκλῃ περι τοὺς προτάφους ἀναδύει*, a band with which they bind up the hair round the temples. This is not very definite, but perhaps the thing intended was some kind of *feronière*.

474. *ἀνδρομένην ἀπολίσσει*, supply *δεν*. We have a similar form of phrase in *frightened to death*.

477 — 514. The lament of Andromache.

476. *ἀμείλῃσιν*, with broken sighs. "Andromache was recovering from her fainting fit; her breathing came back by degrees only; she now gasped out a few broken tones of woe. Finally, when she has wholly come to herself, she breaks out in the following words." Cr. Dionysius of Halicarnassus cites this verse as a specimen of imitative harmony. Upon which Montbel remarks: — "I doubt much whether our ears, but little trained to the sounds of the Greek language, can well appreciate these delicacies, which depend on the cadence of the phrase, and the measure of syllables. . . . But what may be felt in all times and in all countries is the delineation of this pathetic scene, in which the poet has represented the sorrow of Andromache.

. . . . Retired within her palace, Andromache is the only one who has not heard of the terrible calamity of the Trojans. She only knows that Hector has remained outside of the gates, and she orders her women to prepare the bath, that her husband may find it ready on his return from the battle. All these details are true and touching; and how much does Homer add to the pity with which this unfortunate wife inspires us by this so natural reflection,—‘Unhappy one, she knew not that, far from the bath, Athens had subdued her husband under the hand of Achilles.’ Meantime, alarmed by the cries which strike her ear, she wishes to know what new misfortunes threaten her, and mournful presentiments arise in her soul. Soon she arrives at the summit of the tower, and can no longer doubt her misfortune. ‘She sees him dragged before the city; swift horses drag him mercilessly towards the ships of the Greeks.’ If I am not mistaken, there is here great delicacy, a profound knowledge of grief, in not having named Hector on this occasion; she sees him *τὸν δ’ ἰόντα*,—horses drag him, *ἵππων μιν ἔλκον*. . . . The end of the narrative is of equal beauty, and the calling to mind the veil which she had received from Aphrodite on the day of her marriage is one of those fine touches of feeling which Homer could not allow to escape him.”

487. *πύλῃσιν*. “The battle at the capture of Troy. Otherwise the boy Astyanax could not encounter war and battle. If, then, he escapes with life, he will have lost the protection and support that you could give him (*ἔμμελ*, 486). All the misery, wrong, shame, and penury which a fatherless child can experience, Andromache even now clearly foresees for her son.” K.

490. *ἦμαρ δ’ ἑρμηνείον*, the orphan day, instead of *ἑρμηνεῖα*; like *νέεσσι* *ἦμαρ*, for *νέεσσι*.

498. “*Ἐῖψ’ οὕτως*, *Bygone, so!* The Scholiast says, *ὡς ἔχουσ*, as thou art; but there is no need of supplying such a phrase. We use the word *so!* as a sort of exclamation, nearly in the same way.

500 – 504. The contrast between the wretched condition to which the mother, in her foreboding imagination, sees her son reduced, and his former enjoyments of all the luxuries of a princely and prosperous home, is drawn with a mastery over the emotions of the human heart which Shakespeare alone has rivalled.

ILIAD, XXIII.

"THIS book takes us into the Grecian camp, and sets forth the burial of Patroclus. The funeral games, which required the most circumstantial description, if they were to be placed before the eyes of hearers and readers, formed a part of his burial honors. Hence the description of them takes up the larger part of this book; and hence the ancients entitled it, *Ἀλέξω Πάτριον*. It forms a whole by itself, but is connected with what precedes by 386-400. The burial honors there announced are now brought to a completion." K.

2. *ἔπειθ' ἤϊατο*. Achilles and the Greeks returned immediately to the ships. — *Ἐλλέσποντος*. By the Hellespont is here to be understood the part of the Ægean Sea just before the entrance into the Hellespont; for the camp of the Greeks lay between the promontories of Rhæteum and Sigeum.

9. *ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανάσιον*, for this is the right of the dead.

19. *Χαίρει μιν*, a form of salutation both of welcome and farewell.

29. *τάφον*, a funeral feast.

30. *ἐρίχθιον*, were extended.

34. *ποτυλέεσθαι*, Schol. *ποτὸν δ' ὄρεσι ποτύλῃ ἀρέσασθαι*, cup-dipped, i. e. so plentiful that it might be dipped up by the cupful.

44. *λαοτὰ....δ' ὄρεσι ποτύλῃ ἀρέσασθαι*.

46. *κείρεσθαι ἐν κίμῳ*, to cut off my hair. It was an ancient custom to cut off the hair and offer it on the funeral pyre of a deceased friend.

50. *παρέεισεν οὐκ ὀρθῶς*, and to bestow those things that are proper, i. e. the due funeral honors.

61. *ἐν καθαρῷ*, on the bare ground, or, in a clear, or clean, spot. According to the Scholiast, *washed clean by the waves*.

65. *Ἥλθι*. The appearance of the spirit of Patroclus is a very impressive passage. The souls of the dead could not enter the abodes of Hades, the place of their final repose, until their bodies had received the due funeral honors. This appears in several passages of the Homeric poems, and the idea is often repeated, both in the writings of the Greeks and of the Romans. The reappearance of a soul, not yet irrevocably placed in Hades, is brought out nowhere in a more solemn manner of simple reality than here.

79. *ἀμφιχάνει*, yawned for, i. e. devoured or destroyed. — *ἦ τις λείχε γυνέμισιν σπέρματι*, which was my lot at my birth. "To him who was to die a violent death, the Kḗρ was already assigned at his birth." Cr.

88. *ἀστειγυάλλουσι*, the dice.

91. *ἰμὴ σαρῆς, the same chest, or urn.* Into this urn the ashes of the dead were collected. Patroclus wishes to have his ashes buried in the same urn with those of Achilles, as a proof of friendship surviving even death.

92. *χρυσῆος ἀμφιφορεύς.* It was a golden, two-handed vessel or urn; in apposition with *σαρῆς*, and added by way of more particular description.

101. *τινέγγυις, shrieking.* It describes the feeble shriek usually attributed to the ghosts of the departed.

104. *φρέις* here means the bodily *life* or *substance*, properly, the diaphragm or seat of sensation.

116. *Πολλὰ δ' ἄναρτα, Up hill and down hill, by side ways and winding ways.* The rhythm and sound of the verse express the laborious nature of the occupation.

136. *ἔσθιν δὲ πόρην ἔχει, and Achilles, walking behind, supported the head,* as the body was borne in the arms of the others.

139. *μισυμυρία, sufficient, lit. according to his wish.*

146. *καὶ εἰ κόμην κείνῃς, to cut off my hair for thee.* Besides offering hair on the funeral pile of friends, it was also customary to dedicate a portion of it to the river-god.

148. *ἐς πηγάς, at the sources.* The dwelling-place of the river-god was supposed to be at the fountains of the stream.

168. *Διὰ τὸν ἵλυν.* It was customary to cover the body with fat taken from the slain victims, and to place on the funeral pile vessels of oil and honey, that it might be more speedily consumed.

173. *τραυτιζῆς κόβης, domestic dogs, dogs fed from their master's table.*

191. *ἐκάλει, from ἐκίλλω.*

220. *χαμάδις χίς, poured upon the ground.* The libation belonged to the funeral honors, and formed an important part of the ceremonies.

243. *χρυσὴν φιάλην, a golden urn,* not the same as *σαρῆς* and *ἀμφιφορεύς*, but one to hold the bones of Patroclus until the death of Achilles. — *δίπλασι δὲ μῆτι, a double covering or lining of fat.*

255. *περιέσταντο δὲ σῆμα, they marked out the mound, lit. they rounded it.*

259. *Νῦν δ' ἔλφε' ἄβλα, now bring out the prizes.* The rest of the book is taken up with a minute description of the games performed in honor of Patroclus, the prizes, the combats, and the victories. The scene presents a clear and interesting picture of this custom of antiquity. These games consisted of eight exercises; the chariot-race, the cestus, wrestling, the foot-race, the single combat, the discus, archery, the throwing of the javelin.

A thorough system of gymnastic exercises belonged to the earliest customs of the Greeks. In the Ionian states, as far back as the Homeric age, the habits of out-of-door life, the beauty of the climate, the festive character of the people, encouraged the natural tendency to physical activity. The *Panegyries*

and *Amphictyonies*, the meetings of single towns or provinces, or the more general assemblies of confederated tribes, were celebrated by contests of strength and swiftness, as well as by trials of genius and art. Religious rites consisted in part of stately and elaborate dances, performed by graceful bands, around the altars of the gods. Honors were done to the heroic dead by funeral games. At a later period, the establishment of the four great national festivals, the Olympian, Pythian, Nemean, and Isthmian games, embodied the Hellenic passion for physical exercise in the most imposing forms. Indeed, the elements of these renowned festivities existed in the Heroic age. Still later, the Athenians unfolded, with scientific precision, in modes and to an extent unknown before and since, a gymnastic system, which entered deeply into their civic life, and had the most important bearings upon the plastic arts. It formed a part of the education of the boy, the training of the man, and was continued in advancing age. Its object was to develop all the powers of the body, for the sake of securing a clear, vigorous, and sound mind; then to heighten the beauty of the manly form, of which the Greeks were passionate admirers; and lastly, as a preparation for the honors of victory, coveted by every free-born Athenian, in the national games. It entered, also, into the practical and theoretical pharmacy of the Greek physicians. Although the scientific terms of Athenian gymnastics are not found in the Homeric poems, still the principal exercises are described here. The practice existed, but the theory came afterwards. The whole subject is handled with exhaustive erudition by Krause, in his "*Gymnastik und Agonistik*," "*Olympia*," and "*Pythien, Nemeen, und Isthmien*."

262-271. Achilles offers five prizes for the first contest, that of the chariot-race. This is the most conspicuous of the games, and therefore is most circumstantially described. Similar descriptions occur in many ancient authors; one of the best is in Sophocles's *Electra*. See Woolsey's edition, 680, *seqq.*

267. *ἄσπετος*, = *ἀσύνετος*, probably, *not yet put over the fire*, i. e. *new*.

273. *ἰδιγμένα*, *awaiting, ready for*.

282. *λοιόμενος*, 1st aor. part from *λοιώ*, the same as *λοιών*.

284. *λεγεῖσθαι*, for *λεγεῖσθαι* *εἶσι*, perf. pass. Ionic from *λεῖδω*.

310. *βᾶδιστον*, *slowest*, for *βραδύιστον*.

326. *στόμα*, *the goal*.

327. *ἑγχι*. This was probably the distance between the hands when the arms are extended, *a fathom*.

330. *ἐννεχῆεν*, *the narrowest part*. According to Heyne, the place at the goal where the track on the left joins the track on the right.

332. *ύστα*, *the goal at the other end of the course*.

339, 340. *Ὡς ἂν τοῖς*, *That the nave of the wheel may appear to approach the edge of the well-made goal, but yet may avoid striking against the stone*.

352. ἢ δὲ ἀλῆες ἰσάμενοι, *they cast in the lots, i. e. to decide their respective places.* Though the chariots started abreast, as afterwards at the Olympic games, yet it is obvious that he who obtained by lot the inner track would have a smaller curve to describe at the end of the course, and consequently less ground to pass over. Some have supposed that they were arrayed one *after* the other. But this would make their situations too unequal.

361. Ὡς μινίοντο δρέμεν, *that he might watch the race.*

369. αἰξασσι μετήρεα, *bounded in the air.*

379. Αἰὶ γὰρ. The horses of Diomedes press so closely that they seem about to mount the car of Eumelus. The passage describes the scene very picturesquely.

396. Στελλίχθη, *was bruised.*

420. ῥωχμῆς, *a fissure.*

431. δισσὺν εἶρε, *the throw of a quoit.*

454. φείνη. "Properly, a *palm-tree*, and thence the fruit thereof, called the *date*. It is here used adjectively, and may be rendered *chestnut-colored*." Trollope.

474. εἰ πάρος λαζαίβης; *why do you prate unseasonably?*

481. εὐλαρα, = *evin, the reins.*

505. ἀρμασσερχή, *wheel-track.*

546. ἑταλῶ, ἑταλῶν, *nominative absolute.* Spitzner, however, says that it is only necessary to supply ἑταλῶν from the preceding sentence.

570, seqq. The speeches of Menelaus and Antilochus show the care that was taken to prevent fraud or violence.

598, 599. Ἰάσθη...ἀρεσσαι, *The heart of Menelaus was exhilarated, as the dew exhilarates the ripening corn, when the fields are bristling.*

604. νειῖν, = *neîns, youthfulness, the thoughtlessness of youth.*

618. εἴ, *take it.*

622. ἀνοστισσύν, = *anostîss dywîn, the combat of javelins.*

626. Ναὶ δέ, seqq. The poet sustains the character of the sage old Nestor. He admits that he cannot now participate in the games, on account of his age; but, to make amends, tells a long story of what he did at the obsequies of King Amarynceus.

670. Ἰεεὶ μάχης ἰωδύμεναι, *that I am inferior in battle.*

679. διδουόντες. This word generally signifies the noise made by the fall of a man slain in battle. Here it means *dead*.

683. ζῶμα, *the girdle, or scarf, round the middle, the subligaculum of the Latins.*

684. ἱμάντας ἱερμένους, *the thongs, which were worn round the hands and arms, but left the fingers free.*

688. χερμάδες, *the sound of the blows on the cheeks.*

702. *ἱμωρεῖσθαι*, that is set over the fire, i. e. that can be so employed.

712. *ἀμίσχοντες*, here, the *rafters*. So called from their meeting or answering to one another. The simile exactly illustrates the attitude of two wrestlers.

724. *ἀνάμει'*. "When neither of the combatants seemed likely to gain any advantage over his antagonist, in order to bring the matter to a conclusion, they mutually agreed to a trial of strength, and that one should endeavour to raise the other from the ground, and by this means throw him. This was called *ἀνάμειν*." Trollope, from Eustathius.

726. *πλόησα*, the bend of the knee.

743. *Σιδόνις*. The Sidonians were early distinguished for their skill in works of art, and in various manufactures; hence the epithet *τελεδαίδαλα*.

759-764. "The sense of this passage," says Crusius, "which is not without difficulty, is correctly explained by Eustathius,—*τὸ δὲ πανὸν ἐστὶν οὐρανίον μὲν τοῦ στέβους, ἀλλ' ἰδίᾳ κατ' αὐτὸ· ἵεναι γὰρ δὲ τοῦ, ἵεναι ἄγχι· μάλιστα Δίαντος δὲ Ὀδυσσεύς, κατέσπευε στέβους ἄγχι· μάλιστα ἵεναι δὲ ταύτης πανόν*. We must, therefore, take *στέβους* as the *genitious separations*, or supply *ἄγχι* from the preceding. The meaning, therefore, is, Odysseus was as near to Ajax as the instrument by which the woof is drawn through the warp is to the breast of the webster. *πανόν* is, according to the Scholiast, *δὲ πλάκμος, περὶ δὲ εἰλιπύνας δὲ μῦτος*, a straight, round rod, about which the yarn of the woof is wound. This *πανόν*, therefore, supplied the place of a weaver's shuttle.—*ἵεναι*....*ταύτης*. The webster shoots the *πανόν* through the warp; *ταύτης*, is, therefore, here, to set in motion, to draw through.—*πανόν*, Schol. *εἰλημα πέρας*, the yarn of the woof, the thread wound round the *πανόν*. This the webster draws out (*εἰλίσσεται*), and along the warp, through the warp (*παρὰ μῖτον*), comp. *παρὰ ἄλλα*, IX. 7. *μῦτος* is probably the warp, the web, although some of the Scholiasts understand it to be the woof. That the instrument comes so near the breast of the weaver is explained by the ancient mode of weaving, as the warp did not lie horizontally, but hung down vertically, so that they wove standing."

761. *πανόν*, a shuttle, properly, a rule.

795. *μῆκος*, = *μάταιος*, to no purpose, idle, useless.

826. *εἶλεν ἀντεχίανον*, the disk of metal, or quoit self-fused, i. e. rough, unshapen.

845. *καλάβησα*, a shepherd's crook.

847. *ἀγώνος*, the space in which the quoit was thrown.

851. *ἡμιπίλευσα*, half-axes, i. e. axes with but one edge.

866. *ἀφεινός*, the cord.

885. *βαθὺ δέξιν, ἀνθεμίσσεν*, worth the value of an ox, flowery, i. e. adorned with green flowers.

890. Ἀτρεΐδης. Atreides comes in at last, to take part in the games, and so to do honor to Achilles and Patroclus. As a matter of respect, Achilles will not permit him, but gives him the prize at once. Madame Dacier says, "There is in this a *bienveillance*, which deserves to be noticed."

ILIAD, XXIV.

THE principal subjects of the last book of the Iliad are the journey of Priam to the Grecian camp for the purpose of ransoming the body of Hector, the admirable scene of the interview between Priam and Achilles, the return to Troy and the lamentations there, and, finally, the burial honors paid to Hector, with which the poem closes. Some critics have rejected this book as spurious, on the ground that it is not worthy of Homer, that many *ἀσχετὰ* occur in it, and that several legends, not elsewhere mentioned by Homer, are alluded to here. Such views are the suggestions of an over-refined criticism, and the alleged arguments can have but little weight when set off against the Homeric excellences with which the book abounds. Opinions founded upon mere changes, or supposed changes, of style are entitled to but little consideration. The "Interview" is among the most affecting passages in the Iliad.

1. λῶτε δ' ἀγών, *the assembly was dissolved*. λῶτε, Epic aor. for λίσθη.

16. Τρις δ' ἑξέσσεσσι. Achilles dragged the body of Hector thrice round the tomb of Patroclus.

28. Ἀλιζέδον ἴσα' ἄρας, *on account of the wrong done by Paris*. This allusion to the judgment of Paris is one of the legends not elsewhere spoken of in Homer.

54. Κωφὸν γὰρ δὴ γαῖαν, *seqq.*, *For in his wrath he insults the senseless earth*, i. e. the body. Spitzner, however, takes it literally, that *Achilles in his wrath rages even against the senseless earth*.

58. γυναικά τι θήσασσι μάζιν, *he sucked a woman's breast*, from θάλασσα. γυναικά is used as an adjective, or μάζιν may be governed by κατὰ understood, or the two accusatives may come under the general principle of the apposition between the whole and the part. The last is to be preferred.

80. μολυβδαίνη, *a leaden weight, a sinker*.

81. βοῶς κίβης, *a horn tube*, in which the sinker was placed.

128. τίς μίχρης, *how long?*

157. ἄφρων, ἄεσκετος, ἀλιτήμων, *ignorant, careless, malicious, or impious*.

160. *αἶχην δ' ἰσοπῆν* *σι*. The picture which the poet has here drawn of the afflicted father is marked by his characteristic touches of simple beauty, delicacy, and pathos.

172. *παῖδιν ἐρεμνίην*, *boding ill, or the messenger of ill*.

190. *ταίριον*, *the body of the car*. The square box or basket which was bound on the carriage.

192. *γλήϊα*, = *ἀγάλματα, κυμήλια*, *ornaments for the person, sumptuous apparel, or, in a more general sense, any kind of curious or costly articles of luxury*.

202. 'Ἐλλί', = *ἰδίξασα*, *you were renowned*.

214. *κασιζόμενον*, *behaving like a coward*.

219. *ἔρως*.....*κασις*, *an ill-boding bird*.

221. *θυορκίαι*, *priests who burn the sacrifices*. — *ιεῖς*, *priests who slay and inspect the victims*.

228. *θυσιαμῶν*, *chests, or wardrobes*.

230. *ἀπλοῖδας*, *simple*, i. e. to be wound once round the body.

235. *ἔξις*, *on an embassy*.

253. *αὐτοφάνης*, *abstract for concrete, disgraces*.

261. *χευονταίγειον*, *dances*.

267. *πρωτοπαγία*, *newly framed*.

269. *ἰμφαλίην*, *having an elevation in the middle*. — *αἰνυμένων ἀρεῶν*, *fitted with rings, through which the reins passed*.

270. *ζυγώδεσμον*, *the yoke-band*, i. e. the thong connecting the yoke and pole.

272. *πίτῃ ἰσὶ πρώτῃ*, *at the foremost end*. — *αἶνον*, *the ring*. — *ἰσθαῖ*, a kind of *hook, or nail*.

274. *γλωχίτῃ*, *the end of the yoke-band*.

316. *μέγρεον*, *black*, probably, though the etymology is unknown. — *μεγανός*, *Poet. for μεγάλος*, also signifies *black*.

333. 'Ἑρμῖαν'. "Hermes is, in a special manner, the messenger of the gods, when he is the guide and protector of the heroes to whom he is sent; for he is a deity favorably inclined to men; hence he is called *φίλανδρος*, *φειδόνιος*." Cr.

354. *φρονίος νῦν ἔργα*, *something requiring a prudent mind*.

418. *Θηῶν*, from *Θηίωμα*, *Poetic and Ionic for θιάωμα*.

419. *ἱερήναι*, *fresh, literally, dewy, moistened with dew*.

420. *μύμναι*. *μύνω* is properly used of the closing of the eyes; but in this place, by a natural transition, it describes the closing of the wounds.

429. *ἄλιον*, *a cup*.

451. *λαχνηνὸν ἔροον*, *the woolly or shaggy roof*. So called from the woolly reed which was used for thatching houses.

464. ἀγαπαζέμεν, to receive in a friendly manner, to treat as a friend, to show regard for.

486. Μῆναι παρὲς εὐή. The speech of Priam is an admirable example of Homer's power to excite deep emotions by the just conception of mournful and pathetic circumstances. It is full of true, simple, and profound feeling. It was much and justly praised by the ancient critics. Quintilian, X. 1. 49, — "*Epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogantis Achillem precibus equari?*"

507. παρὲς, gen. of cause.

532. βούλεσσι, literally, *huge hunger*, but here, *great misery*, in general.

540. παναίετοι, *all untimely*.

577. καλίστρεα, *the caller*, because the herald was employed in summoning assemblies.

616. ἰππώεσσι, *danced, or sported*.

648. ὑπενίσταται, *serving diligently*.

665. δανύε, opt., = δανύεσσι, *let the people feast*, i. e. partake of the funeral feast.

709. Ἀγχιῦ δὲ. The approach of Priam with the body of Hector, the grief and lamentations of the Trojans, their simultaneous rush to the gates, form an impressive and pathetic picture.

720. τετραῖς, *pierced*, i. e. adorned with pierced or filigree work.

721, 722. There is a difficulty in constructing these lines, on account of αἶνι, followed by εἰ μὴ, so that some have rejected verse 721 as an interpolated gloss upon the word αἰνέσεις. But perhaps it should be considered a broken construction, εἰ in εἰ μὴ being only a repetition of εἰ in αἶνι, — *The leaders of wails, who—a sad strain—who then wailed, while the women joined the lament*.

725. ἀπ' αἰῶνος, *from life*. This lament of Andromache may be compared with her address to Hector in the scene at the Scæan gates.

734. περὶ, either in the sense of *in*, *for*, or, in reference to place, *before*, *in the presence of*.

753. ἀμυχθάλισσαν, *inaccessible*.

762. Ἔκρυε. The lament of Helen is exceedingly beautiful, both as an appropriate expression of her own natural feelings, and as a tribute to the virtues and gentleness of Hector.

.

.

.

.

.

This book should be returned to the Library on or before the last date stamped below.

A fine of five cents a day is incurred by retaining it beyond the specified time.

Please return promptly.

DUE NOV 15 '45

BOOK WID
DEC 11 1945

CANCELLED
APR 14 1949

WIDENER
DEC 6 1949
CANCELLED

720 951